

Giới thiệu Phu Quân, Xin Chào!

Truyện Phu Quân, Xin Chào! một gia tộc với rất nhiều biến cố xảy ra bất ngờ, bỗng chốc từ một gia đình danh giá giờ mất hết tất cả. Bị triều đình truy sát, cha cô vì không muốn cô có một tuổi thơ đau khổ này nên đưa cô cho một vị sư phụ nuôi dưỡng.

Rốt cuộc thì cha cô và sư phụ cùng qua đời, nội tổ mẫu thấy cô không nơi nương tựa nên tội nghiệp đưa cô về nhà chăm sóc và phụng dưỡng cho bà. Nhưng trước khi đưa cô về nhà bà đã sắp xếp cuộc hôn nhân cho cô, nhưng đối với cô một khi đã không thích thì không ai có thể ép buộc được cô trừ khi cô tự nguyện. Mọi người coi cô như một món hàng trao đổi để đổi lấy thanh danh cho gia tộc.

Nếu đã như vậy rồi thì cô đành hy sinh chấp nhận gả cho một người đàn ông kia, nàng thẳng thắn vừa nói vừa cười, phu quân đã lâu không gặp chàng có thích ăn cơm không vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Ta phải đi rồi, con thật sự không đi cùng ta sao?” – Một nữ nhân khoảng ba, bốn mươi tuổi hỏi

“Không ạ, con đã học tốt lắm rồi, con muốn ở lại đây.” – Một tiểu cô nương hơn mười tuổi ngẫm nghĩ rồi kiên quyết trả lời.

“Con đã học tốt lắm, theo ta đi đến sống ở địa phương kia, nơi đó mọi người bình đẳng, một vợ một chồng, nếu vợ chồng bất hòa có thể ly hôn, tài sản chia đôi, chẳng ai kì thị con lại còn có thể tái hôn. Nhưng nếu con ở lại đây, con sẽ phải chịu đựng chuyện trượng phu tương lai của con sẽ có rất nhiều nữ nhân, còn phải từng khắc đề phòng người khác tính kế con.” – Nữ nhân lớn tuổi thuyết phục.

“Sư phụ à, người không phải từng nói cho con biết ở thế giới của người nam nhân cũng có tiểu tam tiểu tứ đó sao, cho nên có gì khác nhau chứ, mà con đây là người của thế giới này, mộ phần phụ mẫu con cũng ở đây, con không nghĩ đến chuyện ngay cả phụ mẫu con cũng không được nhìn thấy.” – Tiểu cô nương thương cảm nói.

“Vậy được rồi, ta đây không miễn cưỡng con nữa. Con đây phải thật bảo trọng, nhớ kĩ những gì ta dạy cho con, có lẽ một ngày nào đó con sẽ dùng tới, có điều này sư phụ muốn nói với con, diện mạo của con rất thu hút, hiện tại cha mẹ con mất rồi, con cũng nên về nhà tổ phụ của con đi thôi, ít nhất cũng có gia tộc bảo hộ. Không nói nữa, đến giờ rồi, ta phải đi thôi!”

“Sư phụ bảo trọng!” – Tiểu cô nương nhìn vị sư phụ kì quái của mình leo lên một cái máy móc kì lạ đó rồi từ từ biến mất bên cạnh mình.

Người cũng nhìn không thấy nữa, quả nhiên sư phụ thật sự đi rồi ư? Sư phụ đã có thể chính mình gặp lại người thân, chỉ có mình nàng một người bơ vơ trên đời này nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tiểu cô nương này tên gọi là Lý Tử Du, năm nay mười hai tuổi. Từ sáu năm trước tại nơi này, gặp phải một người quái đản trong một cái sơn động liền theo nàng ta học những thứ kì lạ trong suốt sáu năm, chỉ là những thứ đó cũng quá mức kì quái đi, bất quá bởi vì tuổi còn nhỏ, vị sư phụ kia còn dùng hoa ngôn xảo ngữ, Lý Tử Du cũng bất tri bất giác phải học rất nhiều những thứ kì kì quái quái kia.

Sư phụ nói nàng ta là từ một ngàn năm sau đến, lúc đầu Lý Tử Du cảm thấy nàng ta chính là hồ ngôn loạn ngữ mà thôi, nhưng về sau nàng ta dạy cho nàng những thứ mà nàng chưa từng nghe phụ thân hay mẫu thân nói qua, trong sách cũng không có. Bây giờ có thể nói nàng là người của thế giới này nhưng lại học rất nhiều những thứ của tương lai. (Tương lai này cũng là từ sư phụ nói ra, Lý Tử Du đã muốn dùng là thực có thứ tự!)

“Sư phụ người thật là một chút cũng không lưu luyến nơi này a.” Lý Tử Du thở dài, sư phụ nói máy móc của nàng bị hỏng nên trong một thời gian ngắn không thể quay về cho nên sáu năm qua phải lưu lại nơi này, ngoài việc sửa chữa máy móc còn đem phần lớn những gì mình biết dạy cho Lý Tử Du.

“Tử Du a, ta không biết đem mấy thứ này giao cho con là đúng hay sai, nhưng là không dạy cho con, ta lại cảm thấy đáng tiếc.” Sư phụ có đôi khi lại nói

vậy với Lý Tử Du.

Phòng chừng là vì nhìn Lý Tử Du học này nọ rất nhanh, hoặc là vì nguyên nhân khác, Lý Tử Du sẽ biết những điều mà trên đời này rất nhiều người không biết, những tư tưởng bị ảnh hưởng từ sư phụ, đối với Lý Tử Du như sư phụ đã nói, không biết như vậy là đúng hay sai.

Lý Tử Du cuối cùng nhìn thoáng qua nơi này, về sau chắc sẽ không bao giờ đến đây nữa. Hẳn là nên một phen phóng hỏa thiêu chỗ này đi, nhưng là có hỏa hoạn lại càng khiến cho mọi người chú ý, cần gì làm điều thừa? Chẳng phải sẽ gây ô nhiễm sao?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Lý Tử Du quyết định chính mình lên núi hái một ít dã sơn cô về nhà, dù sao thì từ sau khi phụ thân qua đời hai năm trước, trong nhà liền chỉ còn lại nàng cùng bà vú, mà Lý Tử Du vốn ở tại một địa phương cách xa thôn Lý Nhân, bình thường ít có người lại đây. Đối với những hộ từ nơi khác đến, lúc đầu người trong thôn cũng tỏ ra quan tâm, càng về sau lại càng không có nhiều tiếp xúc. Vậy nên cả nhà họ quả thật là quá ngăn cách với cuộc sống bên ngoài rồi.

(chỉ biết dã sơn cô là một thuốc nào đó, ai biết chỉ mình với =.)

Lý Tử Du còn nhớ rõ bảy năm trước cùng phụ mẫu đến ở nơi này, nàng còn đối với phòng ốc thô sơ như thế còn khóc nháo một thời gian. Dù sao trước kia chính mình cũng là cẩm y ngọc thực, bên người nha hoàn thành đàn, nhưng nay cũng chỉ còn có mình Lý Tử Du hầu hạ.

(Cẩm y ngọc thực: Ăn ngon mặc đẹp)

Bất quá từ khi học cùng sư phụ, một người rất có năng lực thích ứng, có ai lại nghĩ rằng trước kia Lý Tử Du lại là một tiểu thư ở kinh thành đây? Mặc quần áo vải thô, cả ngày chạy nhảy nơi nông thôn, rừng núi, sư phụ từng cười nói với nàng: “Rõ ràng lễ nghi so với người khác đều làm tốt hơn lại cố tình sống hoang dã như thế này, con có coi trọng tính cách không vậy hả?”

“Sư phụ không phải đã nói phải giả vờ giả vịt rất mệt sao? Con cùng sư phụ ở nơi này còn giả vờ giả vịt để làm gì chứ?” Lý Tử Du cũng cười đáp lại.

“Ha ha, con nói rất đúng, phải nên như vậy, con không biết đâu, nơi ta sống có rất nhiều ngôi sao nữ đều tỏ ra đoan trang, trung thực, kì thật thì sau lưng cái gì ghê tởm cũng đều có. Không nói cái này nữa, nhanh chút đi, nhanh đem mọi thứ nhớ thật kĩ đi.”

Lý Tử Du có trí nhớ siêu cường cũng là nguyên nhân khiến sư phụ nàng vui sướng không thôi, nghĩ đem những gì mình biết dạy cho Lý Tử Du.

Nàng thế nào lại nghĩ đến sư phụ rồi? Lý Tử Du lắc đầu, sư phụ đã muốn nói, nàng ấy lần trở về này cũng chính là vĩnh biệt, cả đời không thể gặp lại nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Điều quan trọng nhất bây giờ là lấp đầy bụng đói, sư phụ không thể gặp được nữa nhưng chính mình còn phải sống sót. Lý Tử Du đi sâu vào trong núi, nàng nhớ rõ khu vực này có rất nhiều dã sơn khuẩn, sư phụ còn nói hương vị rất ngon. So với mùi vị của thứ vị tinh gì đó còn tốt hơn. Lý Tử Du không biết cái gì là vị tinh, nhưng là nghe sư phụ nói nàng cũng thật cao hứng. Hôm nay sư phụ đi rồi, nàng lại nghĩ tới hương vị này, chờ về nhà rồi chính mình sẽ làm cho Lý Tử Du, thỏa con thèm cũng tốt lắm.

(dã sơn khuẩn: hình như cũng là một loại thực vật, thứ lỗi cho mình không biết >”

Trong rừng tiếng hót của chim chóc đặc biệt dễ nghe, Lý Tử Du có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân của nàng trong khu rừng yên tĩnh này. Sư phụ nói những thứ trong rừng này đều là nguyên tư nguyên vị*, là lục sắc rau dưa* gì đó, chính là những thứ không bị ô nhiễm.

(*: ý là còn nguyên mùi vị, nguyên chất, sạch sẽ)

Đáng tiếc ở đây những thứ này đều không đáng tiền, nơi sư phụ ở thì coi như bảo bối còn ở đây thì lại chẳng ai hiếm lạ. Lý Tử Du hái dã son cô được một lúc thì cảm thấy có chút khát liền quyết định đến dòng suối cách đó không xa uống nước. Trong rừng thường có một hai con thỏ hoang nhảy ra nhưng nhanh như chớp lại chẳng thấy bóng dáng tăm hơi.

Hoàn cảnh như thế làm cho tâm tình Lý Tử Du lại tốt lên, xem ra chuyện sư phụ rời đi cũng chỉ làm nàng thương tâm một khoảng thời gian mà thôi.

Chỉ là tâm tình tốt như vậy cũng chẳng duy trì được bao lâu bởi con suối mà nàng hướng đến kia lại không có vẻ sạch sẽ như thường ngày, đầu sỏ gây nên chính là người nằm úp sấp không nhúc nhích trong nước kia. Lý Tử Du đáng thương khát mà lại chẳng có cách nào giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Người đó không phải đã chết rồi chứ? Lý Tử Du nhìn người đang nằm úp sấp trong nước kia, người này không phải là bị người ta đuổi giết sau đó bỏ ở nơi này chứ. Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Tử Du nhớ tới sư phụ từng giảng qua rất nhiều chuyện võ hiệp xưa, chẳng lẽ là bị đánh xuống sườn núi? Lý Tử Du ngẩng đầu, núi này không tính là cao cho lắm, không có khả năng xảy ra chuyện này được.

Bất quá người này mặc một thân hắc y, khẳng định cũng không phải làm việc gì đúng đắn. Ở thời khắc này, Lý Tử Du lại không phải lập tức nghĩ đến đi xem người này còn sống hay chết, có thể cứu hay không mà là nghĩ đến những chuyện loạn thất bát tao* có thể đã xảy ra.

(*: chuyện linh tinh)

Nàng chính là bị sư phụ ảnh hưởng sâu sắc, từng nghe sư phụ kể qua chuyện xưa răn cùng người nông phu, nếu thật sự là cứu nhầm một con rắn chẳng phải nàng sẽ gặp phải nguy hiểm sao?

Nhưng cuối cùng không biết là do tò mò hay thực sự mềm lòng, Lý Tử Du tiến lại thử kiểm tra hơi thở của người kia một chút. Thật tốt, hắc còn sống. Chính là phía sau lưng người kia lại thấm đẫm máu, xem ra là bị thương ở đây rồi.

Được rồi, nhìn huynh bộ dạng cũng đẹp mắt liền cứu huynh đi. Đây là Lý Tử Du sau khi lật xem người này, thấy khuôn mặt hắc liền này ra ý nghĩ cứu người. Người này bộ dạng đẹp mắt, về một số phương diện cũng coi như là nàng chiếm tiện nghi đi. Nếu người này lớn lên với hình dạng hung ác hoặc là thực xấu xí, Lý Tử Du chẳng cần lo lắng quyết định có nên cứu hay không hơn nửa ngày như thế.

Trước kia nàng có chữa trị cho động vật, hiện tại lại là một người sống, thôi thì xem như thử kỹ năng của chính mình cũng không sai.

Lý Tử Du lấy ra một số thứ nàng cùng sư phụ vụng trộm cất giấu. Người này phía sau lưng vết thương rất sâu nên máu vẫn không ngừng chảy ra. Nếu chỉ là băng bó đơn giản chỉ sợ là không có tác dụng, tốt nhất là phải khâu miệng vết thương lại.

“Cũng may là huynh hôn mê, không biết đau”

————— ta là phân cách tuyến hiệu biết Lý phủ —————

Nội dung phụ: Quan hệ nhân vật trong Lý phủ

*Thái phu nhân Trần Viễn hầu : Kim thị (sinh ba nam, một nữ)

*Đại phòng:

— Trần Viễn hầu Lý Định Hải (con vợ cả) (Đại gia Lý Nhạc, nhị gia Lý Sầm, đại cô nương Lý Tử Trân, tam cô nương Lý Tử Kỳ)

— Chính thê: Tiết thị (là con gái của Tề quốc công, sinh ra đại gia Lý Nhạc và tam cô nương Lý Tử Kỳ)

— Đại gia Lý Nhạc có vợ Đại thiếu phu nhân tiểu Tiết thị (cháu gái của đại phu nhân), đứa nhỏ Mẫn Ca nhi

— Thị thiếp: Vương di nương, Hồ di nương (trước mắt không có con)

Trình di nương (nha hoàn hồi môn của Tiết thị, sinh ra đại cô nương Lý Tử Trân)

Đồng di nương (nha đầu thông phòng của Lý Định Sơn, sinh ra nhị gia Lý Sầm

– Nhị gia Lý Sầm, nhị thiếu phu nhân: Vương thị (con gái của thông phán đại nhân), đứa nhỏ Dung tỷ nhi, Mân Nhi; thị thiếp Vương di nương (đứa nhỏ Lam tỷ muội)

*Chi thứ hai:

Nhị lão gia Lý Định Hà (con vợ hai) (tam gia Lý Thường, Tứ gia Lý Tiểu, Nhị cô nương Lý Từ Châu, Ngũ cô nương Lý Từ Lung, Lục cô nương Lý Từ Cẩm)

Chính thê: Triệu thị (thứ nữ của Định Viễn hầu, sinh tam gia Lý Thường, tứ gia Lý Tiểu, nhị cô nương Lý Từ Châu)

Tam gia Lý Thường, tam thiếu phu nhân: Tiền thị (trưởng nữ của Tiền đại nhân Hàn Lâm viện), đứa nhỏ: Liên tỷ muội

Tứ gia Lý Tiểu (trước mắt chưa đón dâu)

Triệu di nương (sinh Ngũ cô nương Lý Từ Lung)

Trần di nương (sinh Lục cô nương Lý Từ Cẩm)

*Tam phòng:

Tam lão gia Lý Định Giang (con vợ cả, đã vong) (Tứ cô nương Lý Từ Du)

Thê tứ: Trần thị (trưởng nữ Trần quốc Trần đại tướng quân, sinh Tứ cô nương Lý Từ Du)

*Tứ phòng:

Tứ lão gia Lý Định Sơn (con vợ cả) (Ngũ gia Lý Tuấn, Lục gia Lý Đường, Thất cô nương Lý Từ Linh)

Chính thê: Trâu thị (con gái bằng hữu của lão Hầu gia, sinh Ngũ gia Lý Tuấn, Thất cô nương Lý Từ Linh)

Quách di nương (sinh Lục gia Lý Đường)

Ngũ gia, Lục gia đều chưa thành thân

*Đại cô Lý thị :Tạ phu nhân (con vợ cả) (trượng phu là Tạ Hạo Nhiên, trước đây là trạng nguyên nhưng đã qua thời, sinh biểu thiếu gia Tạ Thiên Thành)

Biểu thiếu gia Tạ Thiên Thành

Biểu tiểu thư Tạ Quân Hoa (con vợ hai Tạ Hạo Nhiên, theo mẹ cả sống nhờ ở Viễn Hầu phủ)

*Nhị cô Lý thị: Viên phu nhân (con vợ hai) (sinh con gái Viên Diệp Nhi, con trai trưởng Viên Phóng), trượng phu Viên Thừa Tông (quan tri phủ ngũ phẩm)

Dòng họ gì mà nhiều người vậy trời~~~~

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lý Từ Du dùng nửa ngày mới hoàn thành tốt việc khâu vết thương lại. Nàng lại tìm một ít thảo dược đắp đơn giản lên trên miệng vết thương, hy vọng không bị nhiễm trùng, bây giờ không có thuốc, nàng lại không mang người này đi đâu được nên đành chấp nhận vậy thôi.

Loại châm này của sư phụ thật sự dùng tốt lắm, khâu lại nhanh, nhớ lại ban đầu khi sư phụ dạy nàng dùng nó, Lý Từ Du nhìn con thỏ máu chảy đầm đìa, thiếu chút nữa nôn ra. Nhưng thời gian trôi qua lâu nàng cũng chết lặng, thành công khâu miệng vết thương cho con thỏ nhỏ.

“Từ Du, không cần coi khinh tay nghề của ta, về sau dù sớm hay muộn con cũng phải cảm tạ ta thôi.” Sư phụ đã nói với nàng như thế.

Đây gọi là cảm tạ sao? Cứu một người không quen biết, cũng chẳng thể giải quyết con khát lại còn phải ở lại chỗ này? Bụng lại đói, hay là quên chuyện này rồi chính mình rời đi nhỉ? Chỉ là làm vậy cũng thật là không có đạo đức, ít nhất cũng phải chờ người này tỉnh rồi nói sau, nàng cũng phải tự mình nhìn

thấy thành quả của mình chứ.

Ngay tại thời điểm Lý Tử Du muốn ngủ, hắc y nhân kia rốt cục cũng tỉnh. Bất quá khi thấy Lý Tử Du, ánh mắt người này liền trở nên hung ác, đứng lên muốn chế trụ Lý Tử Du nhưng lại khẽ động miệng vết thương, ngã xuống.

“Người không cần lộn xộn, miệng vết thương của người rất sâu, động tác nhanh như thế sẽ làm cho vết thương nứt ra, ta cũng không hi vọng mình lại bận rộn thêm nửa ngày nữa đâu.” Lý Tử Du lạnh lùng nói với người nam nhân trước mắt.

Nam nhân kia có lẽ do bị đau, nửa ngày cũng chẳng nói chuyện, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Người là ai? Nơi này là chỗ nào?”

“Ta là ai người không cần biết, chỉ cần nhớ kĩ là ta cứu người đến đây. Về phần nơi này là chỗ nào, chỉ là một cái thâm sơn rừng già mà thôi.”

“Mang ta đi ra ngoài, ta cần đường thương.” Nam nhân kia nói

Thật là kì quái, chẳng lẽ người nói cái gì ta phải làm cái đó sao? Hơn nữa lại nói với giọng điệu ra lệnh như thế. Lý Tử Du vốn là rất tức giận, nhưng đảo mắt nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Đưa ta thù lao đi*.”

(* bản cv là ưu việt, mình không biết diễn tả thế nào nên đành để như thế)

Không làm việc gì không có lợi, sư phụ đã nói thế.

Nam nhân kia không ngờ Lý Tử Du sẽ nói trắng ra như vậy. Người đối diện chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, mặt đen như than, chỉ có điều khuôn mặt thoát nhìn có đôi chút xuất sắc, giả hoạt lại quyền rũ. Quyền rũ? Hắc sao có thể nghĩ đến từ đó chứ? Bất quá chỉ là một đứa trẻ nông thôn mà thôi. Hắc nhìn cô của người này rồi đột nhiên nở nụ cười: “Thù lao? Người một nữ hài tử nếu đã không sợ hư danh tiết vậy nói ra mong muốn của người đi.”

Thật là một kẻ lợi hại, người này lại lập tức nhận ra nàng là nữ tử. Lý Tử Du tự nhận bản thân nguy trang rất tốt, thế nhưng vừa rồi hắc liếc cổ mình một cái nàng mới biết nàng đã sơ sót rồi. Hôm nay nàng không mặc trang phục cổ cổ cao, nữ tử như nàng không có hầu kết* như nam tử, người này cũng nhờ điểm đó mới nhận ra. Đáng tiếc a, hắc cũng quá coi thường nàng rồi.

(*: trái khế nơi cổ họng của con trai)

“Danh tiết là gì vậy? Ta không biết đấy. Hơn nữa người biết ta là ai sao? Gọi là gì sao? Nếu muốn tổn hại danh tiết của một người, ít nhất cũng phải đem tên người đó nói ra không phải à? Bằng không người như thế nào mở miệng được hả? Và lại, ta chỉ là một đứa bé nông thôn cứu một người nam tử mà thôi, ở chỗ chúng ta căn bản là mọi người cũng chẳng để ý cái gì. Nói cách khác, ở nông thôn này nữ tử cũng không dám xuất đầu lộ diện, người xem ta đây nói đúng không?”

Người này khẳng định là xuất thân từ nhà giàu có, bằng không làm sao biết cái gì mà tổn hại danh tiết? Trước kia khi còn ở kinh thành, nàng nhớ rõ thuở bé một cô cô trong tộc bởi vì không cẩn thận bị người ta bẽ mặt một chút lại nhất định phải gả cho người kia. Việc này ảnh hưởng rất mạnh đến Lý Tử Du, vị cô cô kia vốn đã có đôi tượng đính hôn, nhưng vì chuyện này lại bị hủy hôn chỉ có thể đi theo cái người không tốt lắm ấy.

Người nọ nghe Lý Tử Du nói vậy, sững sốt một chút, nghĩ mình còn có việc trọng yếu phải làm, không thể ở chỗ này đầu khẩu. Lần này bị thương thật nghiêm trọng, cũng không biết nữ hài tử này dùng cách gì trị cho hắc nhưng chỉ cần cứu được mình là tốt rồi, vì thế hắc nói với nàng: “Hiện tại trên người ta không có gì đáng giá, nhưng người yên tâm, ta có thể viết giấy vay nợ cho người, đến lúc đó ta sẽ cho người đưa lại đây.”

Nhìn Lý Tử Du còn có vẻ không hài lòng, hắc nói thêm: “Nếu người muốn trả công, ta chỉ có thể làm thế, trên người ta quả thật không có gì đáng giá đâu.”

Được rồi, Lý Tử Du thừa nhận hắc nói rất đúng, lúc hắc còn chưa tỉnh lại nàng đã xem qua, trên người hắc quả thật không có tiền, xem ra chỉ có thể làm thế thôi. Ít nhất không thể để hắc chạy không. Nghĩ đến Lý Tử Du vẫn còn chờ mình, sắc trời cũng không còn sớm, nàng nói: “Tuy nói vậy nhưng ta đã cho người uống độc dược, nếu người giỏi trò thì phải biết tự gánh lấy hậu quả.” Nhớ ngày trước từng nghe sư phụ kể chuyện xưa, Lý Tử Du liền nghĩ đến cách này chứ nàng làm gì có độc dược gì đó chứ.

Người ta khi nhìn thấy mỹ nam đã muốn lập tức chữa khỏi cho hắc, tốt nhất là khiến mỹ nam đó thích mình nhưng Lý Tử Du lại nghĩ rằng người này chắc chắn mang theo một đồng phiền toái theo người nếu không thì cũng chẳng bị thương. Nàng còn cứu hắc một mạng, có khi nào cũng tự rước lấy phiền phức hay không đây? Nàng có nên tống khứ hắc đi chăng?

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Lý Tử Du, người nọ tiếp tục nói: “Người chữa khỏi cho ta tất nhiên sẽ được trả công, nhưng nếu người nghĩ trốn khỏi đây thì dù chỉ còn một hơi thì ta cũng sẽ giết người diệt khẩu. Hãy từ từ suy nghĩ kĩ một chút rồi cuộc người nên làm thế nào.”

Tốt thật đấy, thì ra nàng lại đi cứu một con rắn, hiện tại thì không cứu không được nữa rồi. Người này thật đủ giả hoạt mà. Lý Tử Du không muốn lập tức bị người ta diệt khẩu, đành phải đưa người này về nhà mình một cách không tình nguyện.

Cũng may nhà nàng cách xa thôn, lại đang chập tối, căn bản là không có ai phát hiện được. Bất quá Lý Tử Du vẫn đang chờ trước sân nhà, trong mắt bà chỉ có Lý Tử Du: “Cô nương của ta ơi, sao bây giờ cô mới trở về vậy? Cô khiến nô tỳ lo lắng gần chết.”

“Lý Tử Du à, không phải ta đây không có việc gì sao? Ta đói bụng rồi.” Lý Tử Du đáp.

“A, nô tỳ đã chuẩn bị cơm rồi, cô nương nhanh vào gột rửa rồi chúng ta liền ăn cơm. O mà người kia là ai vậy? Cô nương, người như thế nào lại có thể

giúp đỡ một đại nam nhân như thế? Lão gia, phu nhân a, nô tỳ thực xin lỗi hai người. Nô tỳ đã không để ý kỹ cô nương a.

“Lý mẫu à, người bình tĩnh, bình tĩnh đi, nơi này là thôn Lý đấy, nhớ kỹ a.” Lý mẫu này thật ồn ào quá rồi, chẳng phải càng làm cho nam nhân này nghi ngờ sao. Chính mình vừa rồi còn nói với hắn là một đứa bé nông thôn đấy. Nam nhân này giao hoạt như thế khẳng định sẽ hoài nghi, cái này sẽ thành nhược điểm mất thôi. Lý Tử Du liếc nhìn sang bên kia, quả nhiên nam nhân đáng giận ấy lại có vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu*.

(* như cười như không)

“Nhưng là... nhưng là... người này...” Lý mẫu không muốn để cho người này vào nhà đâu.

“Lý mẫu à, hôm nay ta đi hái sơn cô, trên đường gặp cạm bẫy, người này đã cứu ta nhưng hắn lại bị thương. Người xem, ta có thể không quản được sao?” Lý mẫu tuy là có chút cô hủ nhưng vẫn biết có ân cứu mạng là phải đền đáp, cho nên nàng đành phải đổi trắng thay đen, đem người này thành ân nhân cứu mạng để cho bà không phản đối nữa. Lý Tử Du cảm thấy thật không dễ chịu, rõ ràng nàng mới là ân nhân cứu mạng của hắn nhưng hiện tại lại chẳng thể nói vậy được.

Quả nhiên Lý mẫu vừa nghe Lý Tử Du nói như thế, thái độ liền thay đổi một trăm tám mươi độ, lập tức ân cần đưa người này vào phòng. Tất nhiên là không phải phòng của cô nương nhà mình, tuy là ân nhân cứu mạng nhưng nam nữ vẫn cần phải ở phòng khác nhau.

Cứ như vậy, người này ở lại trong nhà của Lý Tử Du để dưỡng thương. Hơn nữa lại được Lý Tử Du tìm thảo dược để điều dưỡng thân thể nên hắn khôi phục rất nhanh.

Vào buổi tối, Lý mẫu canh giữ cô nương nhà mình ở trong phòng, bà nói: “Cô nương, tuy rằng hắn là ân nhân cứu mạng nhưng cô nương không cần quan tâm quá, nếu bị người khác biết, danh tiết của cô sẽ bị hao tổn. Về sau cô nương còn phải hồi kinh nữa mà.”

“Ta biết rồi Lý mẫu à.” Ai, Lý mẫu luôn muốn để nàng trở lại kinh thành nhưng Lý Tử Du lại nghĩ cho dù có hồi kinh đi nữa, nàng cũng không muốn trở về cái nhà kia. Phụ mẫu nàng đều đem mọi chuyện kể cho nàng nghe, nếu trở về cái nhà vô tình đó nàng sẽ sống tốt được sao? Nhưng nếu không về chẳng phải tiện nghi cho những người đó quá sao?

Nàng cố gắng học tập từ sự phụ nhiều như thế chính là để đòi lại công đạo cho phụ mẫu. Đồ cưới của nương cũng không thể rơi vào tay những kẻ đó được, cho dù có cho chó cũng không cho bọn họ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gầy quá, gầy quá, mau mau vỗ béo thôi~~~

Này tài năng văn học vừa nảy mầm~~~

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

“Cô nương, nô tỳ biết ngài không muốn về lại cái nhà kia, nhưng mà cô nương đang ngày một lớn lên, chẳng lẽ cô thật sự nghĩ mình sẽ ở lại nông thôn sao? Nếu lâu thái gia ở dưới cửu tuyền biết được, người chắc chắn sẽ không yên tâm đâu.”

Lý mẫu nói lão thái gia là ý chỉ ngoại tổ phụ của Lý Tử Du, Trần lão tướng quân. Ông rất thương Lý Tử Du nhưng bảy năm trước, toàn gia của ngoại tổ phụ lại bị Hoàng thượng xử trảm cũng vì ông nắm binh quyền trong tay, bị kẻ gian vu cáo. Lý Tử Du luôn nghĩ rằng lão hoàng đế kia khẳng định là muốn đối phó với ngoại tổ phụ nàng từ lâu. Bây giờ được kẻ khác đúng lúc cho một cái lí do, y ngại gì không dùng chứ.

Tình người ấm lạnh, cả nhà ngoại tổ phụ nàng từ thiên đường rớt xuống địa ngục thế mà đám người nhà tổ mẫu lại buộc phụ thân hưu mẫu thân nàng vì sợ làm liên lụy đến gia đình bọn họ. Trước kia các bá mẫu, thâm thâm đều ra về đối xử tốt với mẫu thân nàng nhưng trong ánh mắt lại đầy sự khinh thường. Phụ thân nàng đứng hàng đệ tam, do tổ mẫu sinh ra nhưng cũng vì khi sinh phụ thân nàng thì bà gặp khó sinh nên tổ mẫu đối với phụ thân vẫn không phải thật thích. Hơn nữa, chuyện thành thân của phụ mẫu nàng là do một mình tổ phụ đã mất quyết định nên tổ mẫu vẫn luôn không vừa mắt mẫu thân. Từ khi gả sang Lý phủ, mẫu thân cũng chỉ sinh được một nữ nhi là nàng, tổ mẫu muốn phụ thân nàng nạp thiếp lại bị phụ thân cự tuyệt. Chính vì thế tổ mẫu mới càng ngày càng không thích phụ mẫu nàng, đối với cháu gái ruột là nàng đây cũng không xem là gì cả.

Bởi vậy khi ấy có sẵn lý do như thế tội gì mà đám người đó không nhanh chóng đuổi mẫu thân nàng đi chứ. Chính là phụ thân nàng lại một lần nữa khiến cho Tử Du thêm kính nể. Phụ thân sống chết không chịu hưu thế vì thế mà khiến cho tổ mẫu giận giữ, tuyên bố nếu người không chịu hưu thế liền bị trục xuất khỏi gia môn. Phụ thân cứ thế thật sự mạng theo mẫu thân cùng nàng, còn có Lý mẫu rời khỏi cái gia tộc phồn hoa kia.

Nhưng mẫu thân nàng vì buồn thương gia sự, bị tổ mẫu làm âm ỉ ép buộc sinh nam tử nhưng lại không thể hoài thai như mong muốn, nay còn phải chuyển đến nơi sơn thôn nên thân thể dần trở nên yếu ớt, không tốt lên được. Chỉ sau hai, ba năm người liền hương tiêu ngọc vãn.

Sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân nàng luôn buồn bực không vui. Qua hai năm người cũng ly khai nhân thế, chỉ còn lại Lý Tử Du và Lý mẫu nương tựa lẫn nhau.

“Cô nương vốn nên có được cảm y ngọc thực nhưng hiện tại lại thành ra như thế, nô tỳ nhìn đến đau lòng. Bản thân nô tỳ không có bản lĩnh gì cả lại còn khiến cô phải lo lắng nuôi sống nô tỳ. Nô tỳ về sau xuống dưới cửu tuyền làm còn mặt mũi nào gặp lại Tam lão gia cùng phu nhân đây.”

“Lý mẫu đừng nói như thế nữa. Thật ra ta cảm thấy như thế này cũng rất ổn mà. Nếu ta thật sự trở về có khi bọn họ còn cho rằng ta muốn tranh giành gia sản của bọn họ nữa kia. Người cũng đã chăm sóc ta rất nhiều mà. Hai người chúng ta sống như thế này cũng rất tốt nha.” Người thân gần gũi nhất trên đời này của nàng cũng chỉ còn lại Lý mẫu mà thôi. Nàng có thể tốt với ai ngoài bà nữa đây?

Lý mẫu nói: “Cô nương là nữ hài tử, bọn họ sẽ không nghĩ vậy đâu, chỉ cần cô nương về sau có nơi chốn tốt, nô tỳ cái gì cũng đều yên tâm.”

“Lý mẫu à, người cảm thấy người như tổ mẫu ta sẽ tìm cho ta một nơi chốn tốt sao?” Lý Tử Du hỏi.

Tổ mẫu Lý gia Kim thị là người luôn đặt lợi ích lên trên hết. Chỉ cần có lợi cho Lý gia, dù cho có là con trai, là tôn tử thì đều có thể dùng đám hỏi để đạt được mưu đồ, cháu gái thì lại càng không cần phải nói. Huống chi Lý Tử Du còn là kẻ không được yêu thích ở Lý gia. Trở về rồi chẳng phải nàng sẽ trở thành thịt nằm trên thớt sao? Lý Tử Du tuyệt đối sẽ không để mình rơi vào tình cảnh đó. Nàng nhất định phải nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Lý mẫu trầm mặc, Thái phu nhân quả thật là một người như thế. Năm đó nếu không phải gia thế của Tam phu nhân hiển hách thì bà ta tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Tam phu nhân gả vào Lý gia bởi vì hôn sự này không phải do bà ta làm chủ. Sau đó còn bắt Tam lão gia hưu thê, có thể thấy được bà ta là người không để ý đến tình cảm. Nếu cô nương trở về đó, thật sự sẽ có kết quả tốt sao? Nhưng nếu không đi, năm nay cô nương cũng đã mười hai tuổi rồi, thêm vài năm nữa chẳng lẽ thật sự muốn kết duyên với một tên tiểu tử nông thôn sao? Người như vậy làm sao xứng với dung mạo của cô nương chứ? Đáng tiếc gia đình bên ngoại của cô nương đã không còn ai, nếu không có thể về bên đó.

Cô nương của bà sao lại mệnh khổ như vậy chứ? Người giỏi giang lại hiểu thuận như nàng, ngay cả với một hạ nhân như bà cũng đối xử như người thân, vì sao lại không có kết quả tốt?

Lý mẫu càng nghĩ càng thương tâm, cảm thấy lão thiên gia thật không công bằng. Cô nương tuổi còn nhỏ như thế lại phải sống ở nơi này, nếu không phải bà liên lụy nàng thì nàng cũng không cần phải vất vả đến thế. Mỗi ngày làm cho chính mình chẳng khác gì than đen. Rõ ràng nàng là một thiên kim tiểu thư nũng nịu lại không thể không che giấu bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Xe đến núi ắt có đường đi thôi, không cần lo lắng, trời sẽ không tuyệt đường người, chúng ta nhất định có cơ hội sống tốt mà.” Cho dù có phải về kinh, Lý Tử Du cũng sẽ chính nàng nắm giữ vận mệnh của nàng! Cùng lắm thì già chết, nàng cũng không nghĩ thật sự chết đi. Sư phụ nói, người chỉ cần còn sống thì còn có hi vọng, nếu chết rồi thì cũng chẳng thể thay đổi được chuyện gì cả.

“Ngày mai, người hãy chú ý người kia một chút.” Lý Tử Du phân phó.

“Nô tỳ hiểu được.” Cô nương chắc không muốn cho người khác phát hiện bộ mặt chân thật của mình. Cô nương lớn lên tốt như thế vạn nhất người kia nổi lên ác ý thì rất nguy hiểm. Lý mẫu vừa hi vọng vừa lo lắng người của Viễn hầu phủ tìm đến. Tâm lý bà thật sự rất mâu thuẫn. Vẫn là tối nay liền tìm đến đây đi, ít nhất cô nương sống yên ổn vài năm.

Còn Lý Tử Du cảm thấy người kia thân phận thật không đơn giản, không muốn cùng hắn tiếp xúc nhiều nên mới để Lý mẫu chiêu cố cho hắn. Nàng đâu biết rằng Lý mẫu lại muốn nhiều như vậy.

Chỉ là giờ để người này ở trong nhà nàng chẳng thể rửa mặt được. Liệu người này có định ở đây dài dài không chứ? Lý Tử Du lo lắng nghĩ. Ai mà chẳng thích chưng diện a, nàng không muốn để cho da nàng bị hư tổn đâu.

Vì thế nàng chỉ còn cách mau chóng chữa thương cho người đó rồi khiến hắn yên tâm mà đi, không đem phiền toái đến cho nàng nữa.

Một đêm không mộng寐. Ngày hôm sau khi Lý Tử Du rời giường thì Lý mẫu đã chuẩn bị bữa sáng rồi. Nàng vào nhìn tình trạng của người kia một chút, phát hiện người kia đã sớm tỉnh rồi chỉ có điều không biết đang suy nghĩ điều gì. Người này lớn lên thật đẹp, làm cho người ta thương tâm duyệt mục* nha, bất quá thứ gì càng đẹp thì độc tính lại càng cao. Lý Tử Du trực tiếp nói: “Cảm giác hôm nay thế nào?” Tốt nhất là người nhanh rút đi.

(*thương tâm duyệt mục: đáng được thương thức, cảm thấy vui lòng đẹp mắt)

“Rất ổn.”

“Vay nhanh viết giấy vay nợ đi.” Lý Tử Du nói.

Phải khiến cho hắn nghĩ rằng nàng tham tài, thả lỏng cảnh giác, khỏi nghi thần nghi quỷ.

“Cũng tốt, đem giấy bút lại đây.” Người kia nói.

Nhìn Lý Tử Du quả nhiên lấy giấy bút ra, người nợ nói tiếp: “Thật không ngờ ở nông thôn này lại có nữ nhân biết viết chữ.”

Hoài nghi thì cứ hoài nghi đi, dù sao thì người cũng nghi ngờ từ sớm rồi, Lý Tử Du đáp: “Đúng thế đấy, nhanh viết đi, đừng dài dòng nữa.”

Đến lúc này mới thôi, Lý Tử Du không biết người này tên gì mà nàng cũng không nghĩ sẽ hỏi. Càng hỏi lại càng nguy hiểm. Thôi thì coi như cứu một kẻ xa lạ vậy thôi.

“Người không sợ khi ta khỏe lại sẽ giết người diệt khẩu sao?” Người kia hỏi.

“Lúc trước sợ, giờ thì không sợ nữa.” Hắn nói ra như vậy thì không giết nàng đâu.

“Người thật sự thông minh. Dù sao người đã cứu ta một mạng mà ta lại không phải ác nhân.” Hắn cầm lấy bút xoát xoát vài cái liền hoàn thành giấy vay nợ. Tử Du lại muốn hắn in dấu tay rồi mới thu lại giấy vay nợ, nói với người kia: “Điểm tâm đã làm xong, lát nữa Lý mẫu sẽ đem đến cho người ăn. Miệng vết thương của người không thể ăn những thức ăn có chất kích thích nên tất cả đều là món ăn nhẹ thôi.”

“Người đi đâu?” Thấy Lý Tử Du mang túi trên lưng, hắn hỏi.

“Miệng vết thương của người cần đắp thảo dược, ta lên núi hái một ít. Yên tâm đi, ta sẽ không đi mất báo. Hơn nữa ta cũng đâu biết người là ai mà mất báo chứ. Quan phủ lại cách nơi này mấy ngày đường. Lý mẫu lại còn ở đây.”

Người nợ không hỏi cười khỏ trong lòng. Ta khi nào nói sợ người mất báo chứ? Tiểu nha đầu này lại đem bụng ta suy bụng người như thế. Chẳng lẽ là do ban đầu hắn nói diệt khẩu khiến nàng bị dọa sợ rồi?

Lý Tử Du đi đến con sông nhỏ, muốn tẩy hết những thứ trên mặt đi nhưng lại nhần nhịn. Vẫn là nên quên đi, việc nhỏ không chịu được thì việc lớn sẽ loạn mất, hi vọng hắn không ở lâu dài. Lại nghĩ đến những gì bà vú nói với mình, trong lòng nàng có chút phiền chán. Nữ nhân trưởng thành có gì hay chứ? Lý mẫu hi vọng mình gả cho người có gia cảnh tốt nhất nhưng chắc gì đã là loại người tốt? Nàng cho rằng chỉ cần mình cảm thấy thoải mái là tốt rồi. Trên đời này những người như phụ mẫu nàng còn lại có mấy ai? Hơn nữa hai người lại sớm qua đời.

Chẳng lẽ sống như lão thái thái ở kinh thành kia mới gọi là tốt sao? Không nói đến chuyện nhị bá phụ không phải bà ta sinh, trong phủ hiện tại vẫn còn lại vào lão di thái thái (vợ nhỏ) đấy. Bà ta chẳng phải không thể giết hết toàn bộ sao? Còn phải nuôi sống đám tình địch đó sao?

“Chỉ cần không phải đại lâu* thì tốt rồi” Lý Tử Du thầm nghĩ

(* nhà lớn, nhà giàu có)

Đồ cưới của mẫu thân có được là do người là nữ nhi được gả nì, cũng không bị liên lụy, nhưng là Lý Tử Du nghĩ đến những khế ước nhà đất mà mẫu thân để lại cho mình kia, nếu hồi kinh, nàng có thể thu hồi lại được sao?

Không, nhất định phải trở về, đó là những gì mẫu thân để lại, nhất định nàng phải lấy lại! Tính cách của Lý Tử Du chính là cố chấp, quật cường. Nếu đã nhận định phải làm được chuyện gì thì nhất định phải hoàn thành nó. Nhanh lên đi, vị tổ mẫu kia sao có thể để cho một người có giá trị lợi dụng như nàng lưu lạc bên ngoài chứ? Nàng cũng không tin bà ta lại buông tha cho cửa hôn môn của mẫu thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Vay là ổn rồi, chỉ cần đổi thêm một lần dược nữa, chờ ta cắt chỉ xong thì người có thể đi.” Lý Tử Du nói với người kia.

“Sao cô nương lại biết dùng cách đó để khâu miệng vết thương?” Nam nhân này tuy không thấy phía sau lưng mình nhưng hắn cũng có thể cảm giác được vết thương này là dùng chỉ để khâu. Hắn chưa từng thấy thủ pháp này bao giờ nhưng quả thật là miệng vết thương đã nhanh khép lại hơn.

Tiểu cô nương này thấy hắn để nửa thân trần mà mặt một chút cũng không đỏ, chẳng lẽ nha đầu nào ở nông thôn này đều không biết thẹn thùng hay sao? Nhưng là cô nương này rõ ràng là có bà vú. Nếu thật sự nàng là một nha đầu sống ở nông thôn thì không có khả năng thuê bà vú như thế. Mấy ngày nay

nhờ bà vú kia mà hắn cũng biết được một số chuyện. Hắn biết cha mẹ cô nương này đã không còn trên thế gian hơn nửa còn là từ nơi khác chuyển đến. Hai người này rõ ràng là nói chuyện bằng khẩu âm kinh thành. Như vậy thì các nàng trước đây là nhân sĩ kinh thành sao? Hắn cũng là người kinh thành, lúc trở về có nên điều tra một chút?

Hắn lắc lắc đầu, cũng chẳng phải người quan trọng gì, điều tra được thì cũng để làm gì chứ?

“Ta không hỏi chuyện của ngươi thì ngươi cũng đừng hỏi chuyện của ta. Mọi người bình an vô sự là tốt rồi. Đừng quên ngươi còn nợ tiền của ta đấy, nhớ sau khi trở về thì trả lại cho ta.”

Về phần ngươi như thế nào, Lý Tử Du ta không quan tâm, dù sao đó cũng chỉ là cái có.

Nha đầu kia mỗi lần nói chuyện đều khiến hắn nghẹn họng. Căn thận sau này không gả đi được đấy!

“Cô nương cắt chỉ cho ta đi.” Người nợ nói.

“Chờ bà vú đi ra ngoài rồi nói sau.” Nếu Lý mẫu mà thấy nàng cùng với một nam nhân nửa thân trên không mặc quần áo ở chung một chỗ thì chẳng phải sẽ sợ hãi lắm sao? Nhưng mà muốn cắt chỉ tất nhiên phải cởi quần áo.

“Được rồi. Hiện tại có thể bắt đầu.” Đợi cho nhũ mẫu ra ngoài Lý Tử Du mới nói. Đây là lần đầu tiên nàng cắt chỉ cho một người sống hơn nửa lại không có thuốc tê. “Sẽ có điểm đau, ngươi cố chịu đựng một chút.”

Điểm đau ấy có tính là gì chứ? Hắn bị chém một đao thật sâu còn liều mạng chạy một quãng đường xa như vậy, cuối cùng mới bất tỉnh không biết gì. Chỉ có điều cô nương này sao một chút cũng không thẹn thùng? Hay là mị lực của hắn giảm sút rồi? Hắn tuy không phải hoa công tử nhưng cũng là nam nhân đẹp mắt, có nhiều nữ tử mến mộ nha. Chẳng lẽ tại cái nơi nông thôn như thế này lại bị một tiểu nha đầu bỏ qua?

Đang suy nghĩ đột nhiên sau lưng đau nhói nhưng hắn vẫn nhịn xuống. Lý Tử Du nói: “Cứ suy nghĩ nhiều một chút sẽ không có cảm giác đau.”

Suy nghĩ gì đó ư? Chẳng có cái gì tốt để suy nghĩ cả. “Không sao, ta nhẫn được.”

Là chính ngươi nói đấy! Lý Tử Du cũng không nhắc lại nữa. Lần đầu tiên cắt chỉ cho người sống, Lý Tử Du nhìn người này nhẫn đến độ trên lưng đều đầm mồ hôi, biết hắn nhất định rất đau khiến trán nàng cũng mạo hãn*. Trong lòng thầm kêu không xong, nàng cùng sư phụ thí nghiệm thật nhiều lần rồi nên chuyện này tuyệt đối có thể ổn thỏa, chỉ có điều trên người nàng...

(*: đổ mồ hôi)

Mà cái người đang ẩn nhẫn chịu đau lúc này lại ngửi thấy mùi hoa mai, thật nhẹ, nếu không cẩn thận chú ý hắn sẽ không thể ngửi thấy được. Nhưng hương thơm ấy quả thực có tồn tại, không giống mùi son phấn, cũng không giống mùi hoa, dường như là ở phía sau hắn. Hắn đang muốn cẩn thận xem xét thì đột nhiên người phía sau lại nói: “Tốt rồi! Ngươi nằm đi, ta đi ra ngoài tẩy rửa.”

Mùi hương không còn nữa khiến người nợ có chút tiếc nuối. Mà Lý Tử Du lúc này chính là nhanh chóng lau mồ hôi trên người. Nàng khi đổ mồ hôi luôn luôn phảng phất có một mùi hương bí ẩn như có như không. Trừ phụ mẫu của nàng thì cũng chỉ có sư phụ cùng nhũ mẫu biết được điều này. Sư phụ từng nói với nàng: “Nếu con theo ta đến nơi ta sống chắc chắn sẽ là cực phẩm. Ở chỗ chúng ta mọi người đều cả ngày bôi nước hoa, làm sao có mùi tự nhiên như con chứ. Trước kia ta nghe nói có Hương phi còn cảm thấy người khác nói bừa, hiện tại thấy con như thế, ta cuối cùng cũng tin. Hơn nữa con như thế cũng an toàn, nếu như không đổ mồ hôi thì cùng người bình thường cũng chẳng khác gì, người khác không thể phát giác được. Phải biết rằng mộc tú vu lâm, phong tất tối chi. Một cô nương như con sau này cũng sẽ trở lại thành một thiên kim tiểu thư sao có thể dễ dàng đổ mồ hôi được.”

(Mộc tú vu lâm, phong tất tối chi: Câu này trong “Luận vận mệnh của Lý Khang thời tam quốc. Chữ “tú” để ám chỉ một cá thể có bề ngoài nổi trội trong một quần thể, chữ “tối” là bề gãy tiêu diệt hết. Ý nói cây cao to trong rừng thường là cây đón gió trước tiên, người xuất chúng thường hay bị妒忌)

Lời sư phó nói còn rõ ràng bên tai, chỉ là nàng không ngờ chính mình lại xuất mồ hôi, hơn nữa còn trước mặt một người ngoài, không biết hắn có cảm thấy gì không. Lý Tử Du nhìn hình bóng mình trong gương, tất cả đều không có sơ hở gì. Gương đồng này là phụ thân đưa cho mẫu thân, nay cảnh còn người mất.

Nàng buông gương đồng xuống, một lần nữa bước vào phòng nói với người kia: “Thương thế của ngươi đã ổn cả rồi, ngày kia ngươi có thể đi nhưng nhớ đem tiền đưa lại đây cho ta.”

Người nợ nhìn chằm chằm Lý Tử Du không nói lời nào. Ánh mắt hắn thật vô lễ nhưng Lý Tử Du cũng không sợ, càng chột dạ lại càng dễ khiến người khác hoài nghi.

“Ừ, đã biết.” Chẳng qua tiểu cô nương này còn có rất nhiều bí mật, hắn có nên tìm hiểu đến cùng không?

Ngày hôm sau, Lý Tử Du nói nhũ mẫu chuẩn bị một ít lương khô, đã làm chuyện tốt thì làm cho trót, đã đưa phạt thì nên đưa đến tây thiên.

“Vị công tử này, đây cũng không có thứ gì tốt cả, để chậm trễ ngài rồi.” Lý mẫu cầm thứ gì đó trong tay, ngượng ngùng nói. Nhìn công tử này bộ dạng khí thế ngời ngời, nhất định là công tử thế gia.

“Lý mẫu nói đùa rồi, là ta đã làm phiền mới đúng.”

“Không phiền, không phiền, ngài đã cứu cô nương chúng tôi, nô tì còn chưa dập đầu tạ ơn ngài nữa.” Nói xong bà liền muốn quỳ xuống dập đầu.

“Lý mẫu không cần như thế, mau mau đứng lên.” Người nọ nói. “Nếu cần ta giúp gì xin đừng khách khí.”

Lý mẫu nghe thế liền nghĩ đến chuyện cô nương hồi kinh, chỉ là lời nói đến miệng cũng chẳng thể thốt ra. “Không có chuyện gì, không có chuyện gì cả đâu, chỉ là xin công tử có thể quên chuyện đã cùng chúng tôi gặp gỡ hay không?” Lý mẫu thử nói dò. Dù sao một đại nam nhân cùng sinh hoạt chung một thời gian với cô nương nhà mình, dù là có một nhũ mẫu như bà ở chung nhưng để cho người khác biết thì vẫn ảnh hưởng đến danh tiết của cô nương.

“Lý mẫu yên tâm, việc này ta tuyệt đối sẽ không nói cho người ngoài biết.”

“Vậy công tử hãy tạm nghỉ đi, để nô tì chuẩn bị cơm trưa.”

“Phải rồi, cô nương của bà đâu?” Công tử nọ hỏi.

“Cô nương lên núi rồi.” Lý mẫu trả lời.

“Cô nương của bà thường xuyên lên núi lắm sao?”

“Đúng vậy, cô nương phải thường vào núi tìm chút thức ăn. Đều do nô tì vô dụng khiến cô nương chịu khổ như vậy.” Lý mẫu nói ra những lời này cảm thấy không có gì không thích hợp nhưng người trước mặt lại cảm thấy khó hiểu như thế nào mà nô tì lại có thể để chủ tử đi kiếm ăn nuôi sống mình như thế. “Cô nương chúng tôi đặc biệt rất có khả năng, vài năm nay đều nhờ cô nương lo liệu mà chúng tôi mới có thể ăn no, nếu chỉ có một mình nô tì khẳng định là không thể sống.”

“Vậy sao? Cô nương của bà nhìn tuổi cũng không lớn lắm nhưng xem ra năng lực không nhỏ.”

Nghe người khác khen ngợi cô nương của mình như thế Lý mẫu thật vui vẻ, mắt cười đến nỗi dính thành một đường. “Cô nương hiểu biết rất nhiều thứ, người lại lương thiện, lớn lên xinh đẹp, đối với nô tì như ta lại rất tốt. Trên đời này không có người tốt như cô nương của ta đâu.”

Xinh đẹp? Hẳn nhớ đến gương mặt than đen kia, ánh mắt không khỏi mị lên.

“Cô nương của bà lớn lên thật đen đi.”

“Ai nói vậy chứ? Cô nương sao có thể đen được? Đó là cố ý thôi.” Lý mẫu đột nhiên ý thức được mình đã nói sai liền nói thêm: “Haizz, chính là điểm này có chút không tốt. Đúng là có chút đen.”

Câu nói của bà chính là giấu đầu hở đuôi, trước sau không đồng nhất, chỉ là người nọ vẫn bất động thanh sắc nói: “Đúng thế, người chỉ cần thiện tâm, bộ dạng đen một chút cũng không có vấn đề gì, có người lớn lên thật trắng trẻo nhưng là tâm cũng chỉ là đen.”

“Đúng, đúng, đúng, chính là ý này. Kìa để nô tì đi làm cơm trưa cho ngài.” Không thể cùng công tử này nói thêm gì nữa, sợ không cẩn thận lại nói ra gì đó. Khó trách cô nương nói vị công tử này là người giả dối, trước kia bà còn không tin, hiện tại xem ra là thật. Không thể cùng hắn nói chuyện nữa, vừa mới nói đã để lộ rất nhiều rồi. Không biết hắn có nghe được không a. Thật sự xong rồi, xong rồi, bà sẽ không hại cô nương chứ?

Bà biết cô nương nhà mình so với người khác đẹp hơn nên mới cố ý đem mình biến đen. Hơn nữa lại dùng mảnh vải che lại trán son chính là không hi vọng vì dung mạo như thế mà gặp phải phiền toái, dù sao các nàng cũng chỉ là nữ tử yếu đuối. Cùng ở chung với vị công tử này một khoảng thời gian, bà thấy hắn không hẳn là người xấu, nhưng là cũng phải đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Lý Tử Du tìm thấy một con thỏ bị mắc bẫy, lại hái thêm một ít rau dại cùng sơn cô. Như vậy buổi tối có thể ăn sơn cô với thịt thỏ. Hiện tại có thể kiếm ăn được trong núi, đợi đến mùa đông sẽ phải tới trấn trên mua thật nhiều cái trắng cùng một ít hoa quả khô.

Cũng may là trong khoảng thời gian một, hai năm khi phụ thân vẫn còn sống, người tuy rằng thương tâm nhưng mấy thứ này đều chuẩn bị tốt cả. Đáng tiếc phụ thân là kẻ si tình cuối cùng vẫn là đi theo mẫu thân. Bây giờ hai người được an táng ở núi Vân Chi từ nay về sau không hỏi chuyện nhân gian thế sự nữa.

“A!!!!!!!!!!!!” Lý Tử Du hô lớn khiến cho chim chóc trong rừng bay tán loạn cả lên.

“Ha ha ha!” Nàng phá lên cười, như vậy mới tốt chứ, chẳng trách sư phụ nói nếu lớn tiếng la lên thì có thể giải tỏa cảm xúc của mình, khiến cho cả người

mình nhẹ nhàng hơn.

Chỉ là những thứ trên mặt thật khiến người ta khó chịu. Khi người kia chưa đến thì nàng buổi tối đều phải tẩy rửa nhưng là hiện tại vì tránh cho người ta phát hiện nàng đành phải để yên như thế. Lý Tử Du nghĩ nhân cơ hội đang ở rừng bây giờ đem mặt tẩy hết đi, cứ để thoải mái một lúc đã.

Dù sao trong rừng này cũng không có người khác, trừ phi gặp thêm một tên bị thương nặng nữa, nhưng mà tỉ lệ chắc là bằng không đi.

Nói làm liền làm, Lý Tử Du ngay lập tức chạy đến bên suối, nhìn bốn phía không có ai mới mau chóng rửa mặt sạch sẽ.

“Cuối cùng cũng thoải mái rồi!” Lý Tử Du nhìn bóng mình trên mặt nước không khỏi nở nụ cười. Sư phụ nói tuổi trẻ thật tốt, còn trẻ thì da cũng đẹp. Haha, ngẫm lại sư phụ không thể có da mặt bóng láng, nàng thầm nghĩ: sư phụ à, ghen tỵ cũng chẳng có cách nào khác, đây là tuổi trẻ tư bản nha.

Còn nữa, sư phụ có nói đến ghen di truyền, phụ thân cùng mẫu thân của nàng cũng đều lớn lên thật tốt. Lý Tử Du chưa từng so sánh với người khác nhưng bất quá sư phụ cùng Lý mẫu cũng khoe bộ dạng đẹp mắt của nàng, nàng liền tự nhận mình lớn lên thật xinh đẹp.

“Tử Du à, dù con không phải bộ dạng thật xinh đẹp nhưng vẫn rất ưa nhìn, về sau sư phụ ta thật lo lắng đấy. Ở lại đây cũng không phải là chuyện tốt, nếu con có gia tộc bảo vệ thì vẫn là nên đi thôi. Dù sao thì ở cổ đại gia tộc vẫn rất trọng yếu. Hơn nữa ta cho rằng đồ đệ của ta có ở trong gia tộc cũng sẽ không chịu thiệt đâu.”

Đây cũng là nguyên nhân đầu tiên Lý Tử Du có ý nghĩ hồi kinh. Ở trong lòng nàng, sư phụ có một vị trí rất quan trọng.

Có một lần, nàng bị bệnh đến nỗi muốn chết đi, chính sư phụ khi ấy đã cứu nàng. Từ đó sư phụ cũng giống như cha mẹ đã trở thành người quan trọng với nàng. Nguyện vọng của sư phụ cho tới bây giờ chính là trở về cho nên dù cho có thương tâm khi sư phụ ra đi nhưng nàng càng vui hơn khi sư phụ có thể thực hiện mong muốn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Đột nhiên có tiếng động như là nhánh cây bị dẫm gãy, Lý Tử Du khản trương đứng lên. Sẽ không xui như vậy đi, lại có người sao? Nàng nhanh chóng lấy tay áo che mặt, xem xét bốn phía. Cách đó không xa có con sóc linh động lên nhảy lên cây. “Thì ra là nó à.” Lý Tử Du không khỏi thở dài nhẹ nhõm. Xem ra vẫn là nên đem mặt biến đen lại, kiên trì thêm một ngày nữa thôi. Chờ người kia đi rồi, nàng về sau đều có thể tùy ý.

Vì thế khuôn mặt vừa mới rửa sạch của Lý Tử Du một lần nữa lại biến thành mặt than đen. Nàng đeo túi lên vai, chuẩn bị trở về. Nhìn quanh bốn phía xác định không có ai, nàng mới yên tâm ly khai. Nhưng nàng lại quên không nhìn trên cây xem có người ở đó hay không.

“Lý mẫu, ta về rồi!” Lý Tử Du vô cùng cao hứng đem con thỏ vào nhà.

“Cô nương đã trở lại! Mau mau tẩy sạch rồi ăn cơm!”

“Ôi, người lái nhái quá nha!” Lý Tử Du thấp giọng hỏi Lý mẫu: “Người kia cứ luôn ở trong phòng vậy sao?” Không phải Lý Tử Du đa nghi mà là lo lắng. Tiếng nhánh cây vang kia nghĩ thế nào cũng thấy thật quái dị.

“Vẫn ở đây thôi.” Đang nói chuyện thì người kia trong phòng đi ra, nhìn thấy hai người thì gật gù đầu, nói: “Đa tạ hai vị trong khoảng thời gian này chiếu cố ta, buổi chiều hôm nay ta phải rời khỏi đây rồi.”

“Vậy không tiễn.” Chỉ cần đem tiền đưa lại đây là được.

Lý mẫu còn muốn nói vài câu khách khí nhưng lại bị Lý Tử Du ngăn cản. Người này thân phận không đơn giản, về sau vĩnh viễn không thấy mới tốt.

Ba người ăn cùng nhau ăn bữa cơm từ biệt. Khi Lý mẫu đi rửa chén, người nọ nói với Lý Tử Du: “Tiền của ngươi qua hai ngày nữa ta sẽ sai người đem đến. Sẽ không thất tín.”

Lý Tử Du gật đầu nói: “Ta đây sẽ chờ”

Công tử kia cơm nước xong xuôi quả nhiên rời đi. Lý Tử Du nói với Lý mẫu: “Lý mẫu, dọn dẹp một chút đi, chúng ta cũng phải đi thôi.”

“Cô nương, chúng ta đi đâu chứ?” Lý mẫu tuy hoảng hốt nhưng lâu nay cô nương nói làm gì bà đều làm theo, liền chạy đi thu thập đồ đạc.

“Lý mẫu, người này khẳng định là nhân vật lớn, chúng ta không thể trêu vào. Vì an toàn sau này, chúng ta phải chuyển nhà thôi. Phụ thân và mẫu thân

cũng sẽ hiểu cho quyết định của ta. Chúng ta nhanh chóng vào trấn ở lại”

Dù nhà có quan trọng thì cũng không thể không suy nghĩ cho an toàn của chính mình được. Phụ thân để lại cho nàng một ít bạc, đủ để cho nàng cũng Lý mẫu thuê phòng ở trấn trên. Hơn nữa, nếu như Lý Tử Du đoán không sai thì khoảng một, hai năm nữa thôi, Trấn Viễn hầu phủ khẳng định sẽ tìm tới được, nàng cũng sẽ không ở mãi ở đây.

Lý mẫu còn có chút lưu luyến không rời nhưng cô nương ở nơi nào thì bà ở nơi đó. Vì thế mà khi hắc y công tử kia ly khai không đến hai canh giờ hai người Lý Tử Du cũng rời khỏi tiểu viện đã sinh sống sáu, bảy năm qua.

“Chủ tử. Thuộc hạ đáng chết!”

“Như thế nào? Không tìm được nơi đó ư?” Người nói chuyện thật ôn hòa nhưng người đối diện lại cảm thấy có chút nom nớp lo sợ.

“Tìm được nơi đó nhưng mà trong viện lại không có ai. Thuộc hạ đi vào chỉ phát hiện được cái này.” Thuộc hạ kia đem tờ giấy tìm được đưa qua. Chủ tử hần vừa thấy liền nhận ra giấy vay nợ, chẳng qua trên mặt giấy kia còn có một hàng chữ đẹp đẽ: Giúp người cũng là chuyện vui. Giấy vay nợ vật quy nguyên chủ, về sau không thiếu nợ nhau. Vĩnh viễn không gặp lại.

Một câu không thiếu nợ nhau, vĩnh viễn không gặp thật tốt làm sao! Thật là một nha đầu cẩn thận, giao hoạt! Đều là do hần sợ ý, khiến nhánh cây phát ra tiếng vang. Có lẽ khi đó nàng đã hoài nghi nên mới phản ứng như thế. Người này đem giấy vay nợ cất đi. Bây giờ hần còn có chuyện trọng yếu phải làm, việc này cứ tạm gác lại đã.

“Chủ tử, để thuộc hạ đến vùng phụ cận tìm xem, bọn họ nhất định đi không xa.”

“Không cần, hồi kinh quan trọng hơn.”

Lại một năm trôi qua, Lý Tử Du cùng Lý mẫu từ sau khi xuống núi đã ở tại trấn nhỏ này. Lý Tử Du không thể lên núi lại được, cũng may Lý mẫu sớm dạy cho Lý Tử Du ít nữ công nên hai người hằng ngày thuê một ít bức tranh đem bán. Hàng xóm xung quanh cũng chỉ nghĩ hai người là hai mẹ con, bình thường đều ru rú trong nhà. Người ta thường nói quả phụ thường dính nhiều thị phi nhưng là Lý mẫu này rất béo lại chẳng xinh đẹp, căn bản là chẳng thể dính thị phi. Mà nữ nhi này lại đen thui thế kia, mọi người đều chê cười, sau này có người rước hay không còn là một chuyện khác. Chẳng ai muốn dây vào nên cuộc sống hai người cũng thật bình thản.

“Lý mẫu, ta thấy người gần đây hình như có chút lo lắng, có phải có tâm sự hay không? Lý Tử Du hỏi.

“Cô nương, chẳng lẽ người vẫn muốn che giấu như thế sao? Người không biết những kẻ bên ngoài nói người như thế nào sao? Về sau người làm sao tìm được chồng đây?” Rõ ràng cô nương nhà mình cùng tiền nữ giống nhau, nhưng là hiện tại lại bị người ta nói thành quái dị. Còn nói cho dù có cho tiền cũng chẳng người nào muốn, chuyện này làm cho bà hận không thể khâu miệng lũ người đó lại.

“Lý mẫu không cần lo lắng đâu. Những lời nói như thế ta cũng không để trong lòng. Hay là người thấy ta phiền phức quá nên mới muốn tống tiền ta đi sớm phải không?” Lý Tử Du cười nói.

“Cô nương nói cái gì vậy chứ? Nô tỳ cả đời này cũng nguyện ý đi theo cô nương. Nô tỳ là vì người mà sốt ruột. Người hiện tại bên cạnh trường bối cũng chẳng còn ai. Cô nương lại đến tuổi có thể đính hôn rồi. Nô tỳ không sợ cô nương e lệ, nói những lời như thế này cũng là nghĩ cô nương tương lai có thể sống tốt hơn mà thôi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay tâm bị tổn thương, lòng không thoải mái. Người sống thật chẳng dễ dàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

“Lý mẫu, chờ một thời gian nữa thôi thì người ở kinh thành sẽ tới rồi.” Lý Tử Du cười nói

“Cô nương, người thật sự quyết định vào kinh sao?” Lý mẫu hỏi

“Phải, nếu đã tránh không được thì phải đối mặt thôi. Hơn nữa cửa tiệm của mẫu thân ta đều ở kinh thành. Chủ tử ta đây cũng phải đi xem sao.”

“Chỉ là những người trong phủ làm sao có thể biết cô nương ở đây được chứ?”

“Ta đoán thôi.” Lý Tử Du nghĩ đến bà vú từng nói mình còn có một vài đường tỷ muội tuổi xấp xỉ mình. Đại đường tỷ Lý Tử Trân năm nay cũng có thể là mười sáu rồi, tổ mẫu đại nhân nhất định bắt đầu quan tâm hôn sự của cô nương ta. Dù sao thì đây cũng là cơ hội tốt để mượn đám hỏi mang lại lợi ích

cho gia tộc. Đích nữ của quý phủ cũng chẳng nhiều lắm. Nhị tỷ Lý Tử Châu cùng tam tỷ Lý Tử Kỳ cũng rất nhanh sẽ đến tuổi thành thân. Chỉ là nhị tỷ thuộc chi thứ hai mà chi thứ hai nhị bá phụ lại là thứ xuất, không có quan hệ huyết thống với tổ mẫu đại nhân. Nói cách khác chỉ có một tam cô nương có thể cầu được một con cá lớn, tổ mẫu đại nhân sao lại cam tâm bỏ qua được. Mà nàng cùng tam cô nương Lý Tử Kỳ lại sinh cùng năm, còn là đích nữ không cha không mẹ, có lý nào tổ mẫu lại không dùng tới nàng chứ?

Cho nên tổ mẫu đại nhân có phải liều mạng cũng phải tìm được nàng. Bản thân nàng không có cha mẹ, so với Lý Tử Kỳ thì càng dễ dàng không chế hơn một chút. Dù sao tam tỷ Lý Tử Kỳ vẫn còn có phụ mẫu, tuy đại bá mẫu ở bên nhà mẹ đẻ Tiết thị nhưng lại là phủ Tề quốc công, tổ mẫu đại nhân không dễ trêu vào. Như vậy người mà bà ta có thể không chế chỉ có thể là Tử cô nương nàng thôi!

Thời gian để tang phụ thân cũng hết rồi, bà ta không tìm được nàng mới là lạ! Chỉ là chuyện này Lý Tử Du không muốn nói cho Lý mẫu biết. Nói ra chỉ khiến bà thêm phiền não thôi, cho nên mọi chuyện cứ để mình nàng giải quyết đi.

Tổ mẫu đại nhân à, bà muốn không chế người khác thì cũng nên ném thứ tư vị bị người ta lợi dụng đi!

“Cô nương à, kỳ thật có một chuyện nô tỳ vẫn muốn nói cho người biết. Nhưng trước kia người cũng không nói đến chuyện về kinh nên nô tỳ không nói ra. Hơn nữa Tam lão gia có lẽ cũng cảm thấy cả đời này không trở về kinh nên không nói cho người nghe.”

“Chuyện gì?” Chi cần không phải giết người phóng hỏa thì Lý Tử Du đều chấp nhận được.

“Cô nương thật ra người đã có đính ước rồi.”

“Hả?” Chuyện này khiến Lý Tử Du không bình tĩnh được nha. Thì ra nàng đã có vị hôn phu ư? Như vậy tổ mẫu đại nhân liệu có chấp nhận nàng trở về hay không đây? Nếu vị hôn phu này có thân phận hiển hách, nhất định là bà ta càng vội vã đem nàng trở về. Nhưng là nếu địa vị suy tàn thì sao đây? Nói không chừng tổ mẫu đại nhân sẽ trực tiếp từ hôn sau đó lại tìm cho nàng một mối giàu sang, nhà cao cửa rộng. Việc này hẳn là có thể xảy ra. Nếu không sao năm đó lại buộc phụ thân nàng hứa mẫu thân nàng chứ?

“Là tam lão gia trước kia cùng Thượng Quan đại nhân quan hệ tốt lắm. Thượng Quan đại nhân là thám hoa mà Thượng Quan đại công tử chỉ cách cô nương vài ba tuổi nên lúc ấy liền định ước hôn nhân. Trên người cô nương còn có khối ngọc bội đính ước là tín vật đấy.”

Đó là khối ngọc bội long phượng a. Lý Tử Du hỏi: “Tổ mẫu đại nhân lúc ấy lại đồng ý vậy sao?” Tổ mẫu đại nhân không có lợi sẽ không làm, làm sao có thể tùy tiện đồng ý như vậy?

“Thượng Quan đại nhân cũng thuộc dòng dõi thư hương, mỗi một người đều có học vị tiến sĩ, Thái phu nhân sao lại không đồng ý chứ? Hơn nữa Thượng Quan đại công tử lúc nhỏ đã thông minh lanh lợi. Mọi người đều khẳng định sau này sẽ giành được chức Trạng Nguyên. Đại cô phu nhân của chúng ta năm đó cũng chính là gả cho Trạng Nguyên lang nha.”

Thượng Quan đại công tử? Lý Tử Du nhớ khi nàng còn nhỏ, mỗi lần phụ thân thấy Thượng Quan đại nhân đều ôm nàng qua đó, sau đó thấy một tiểu nam hài mập mạp cười tùm tùm đưa đào bọc đường cho nàng ăn. Lúc đó phụ thân nhìn mà vui cười hơn hờ. Tử Du không biết phụ thân cười cái gì, chỉ là cảm thấy viên đào bọc đường kia ăn ngon lắm.

Ngày bé ấn tượng tốt lắm, Thượng Quan Thanh này chắc cũng là người tốt đi.

Chỉ là lòng người hay thay đổi, Lý Tử Du quyết định trước nhìn kỹ hẵng nói. Nói không chừng người ta đã sớm khinh thường nàng chỉ là một đứa mồ côi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Trong khi Lý Tử Du cùng Lý mẫu đang chờ đợi thì kinh thành lại xảy ra đại sự. Lão hoàng đế băng hà, các hoàng tử tranh nhau ngôi vị hoàng đế người chết ta sống. Toàn bộ đều không có kết cục tốt. Cuối cùng vị hoàng tử nhỏ tuổi nhất được hoàng đế của lão hoàng đế đưa lên ngôi. Đương nhiên vị Hoàng thúc này trở thành Nhiếp chính vương, cho đến khi vị hoàng đế nhỏ tuổi kia lớn lên rồi đại hôn sẽ trả lại triều chính.

Chuyện này kéo dài một thời gian rồi mới dừng lại. Ở thị trấn nhỏ hẻo lánh này, khi Lý Tử Du biết thì hoàng đế đã thay đổi rồi. Lại một năm nữa trôi qua, xuân về hoa nở, Lý Tử Du đã mười bốn tuổi.

Một ngày, Lý Tử Du cùng Lý mẫu đang ở phòng thêu này nọ thì chợt nghe có tiếng gõ cửa. Lý mẫu buông đồ thêu trong tay rồi ra mở cửa. Trước cửa chỉ thấy một người mặc quần áo chỉnh tề vừa nhìn thoáng qua Lý mẫu liền lập tức kinh hãi, nói: “Thu Lan, đúng là người sao?”

Thu Lan là khuê danh của Lý mẫu, Lý mẫu ngày ngăn cả người, người này là...

“Người là Đông Mai?”

“Đúng vậy, đúng vậy, cuối cùng cũng tìm được các người. Tứ cô nương có ở đây không? Chúng ta là đến đón Tứ cô nương hồi phủ.”

Đông Mai này trước kia cùng Lý mẫu ở cùng một chỗ, nhưng sau Đông mai được gả cho tôn tử của thị tì bên cạnh Thái phu nhân. Nước lên thì thuyền lên, Đông Mai trở thành một quân sự bên người lão thái thái, xét thân phận địa vị người như Lý mẫu đều không so được. Xem ra cô nương đoán thật chuẩn nha, Thái phu nhân đã tìm tới cửa rồi!

Bên ngoài có hai xe ngựa đang đợi, còn có hai nha đầu khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

“Đây là hai nha đầu Thái phu nhân cấp cho Tứ cô nương, một người là Họa Mi, một người là Hoàng Oanh. Sau này đều là Đại nha hoàn của Tứ cô nương. Đây là Tứ cô nương cùng Lý mẫu.”

Thái phu nhân thích đặt tên chim chóc cho mấy nha đầu hầu hạ bên người, xem ra hai nha đầu này đều là người của Thái phu nhân đây. Mọi người đều đến đây rồi, Lý mẫu không thể đuổi đi. Hơn nữa chẳng phải cô nương đoán được có người sẽ đến sao? Vì thế Lý mẫu liền dẫn ba người này đi gặp Tứ cô nương.

Nhưng khi Khuru mẫu (Đông Mai) thấy Tứ cô nương đen thui thì trong lòng liền khó chịu. Nhìn Tứ cô nương thế này mang về chắc cũng chẳng có lợi gì đâu, nếu Thái phu nhân cho rằng bà làm việc bất lợi thì có thể khiển trách bà không đây? Cho nên trên mặt bà ta liền tỏ vẻ không cung kính nữa, mà phía sau Họa Mi cùng Hoàng Oanh cũng có biểu tình như thế. Cả hai đều nghĩ Tứ cô nương lớn lên thật xấu, về sau làm sao có tiền đồ chứ? Các nàng thật sự không nên đến đây, rất mệt mỏi nha, sau khi trở về nhất định phải nghĩ cách để được điều đi thôi!

Biểu tình của ba người này Lý Tử Du đều nhìn thấy, quả nhiên là nô tài trông mặt mà bắt hình dong.

“Lý mẫu, cho các nàng đứng lên hết đi. Chỗ này đơn sơ, các người cũng đừng thấy phiền lòng.”

Cũng không cấp thường cho ba người, Khuru mẫu cùng Họa Mi, Hoàng Oanh trong lòng khinh bỉ, quả nhiên là từ nông thôn đến, nghèo kiết hủ lậu. Nhìn nơi này mà xem, làm sao sống tốt được chứ? Thái phu nhân cũng thật là, khiến cho nàng tự sinh tự diệt không phải tốt rồi sao? Làm sao lại muốn nàng ta trở về để mất mặt xấu hổ cơ chứ?

Tuy rằng trong lòng ba người khinh thường Lý Tử Du nhưng đầu sao Lý Tử Du cũng là cháu gái của Thái phu nhân, bọn họ không dám nói ra, chỉ là hành động đều biểu hiện hết ra rồi. Lý mẫu nhìn thấy liền khó chịu, không chấp nhận được, nô tài là nô tài, sao bọn họ có thể nhàn nhạt như thế với chủ tử chứ?

“Lý mẫu, người mang bọn họ xuống trước đi, ta còn có việc ở đây.” Các người không muốn mở miệng, ta đây cũng không nói, dù sao cuối cùng các người cũng phải nói thôi.

Lý mẫu sau khi trở về liền nói: “Cô nương, chúng ta đừng đi. Cô nương chịu ủy khuất như thế, nô tỳ khó chịu.” Ở nông thôn này tuy ăn uống không tốt nhưng vẫn là sống rất tự do, thảnh thơi.

“Lý mẫu không cần lo lắng. Lát nữa các nàng hỏi người cái gì người cứ ăn ngay nói thật. Đường đi còn rất xa, ta muốn nghĩ biện pháp ứng phó. Chờ hồi phủ rồi nói sau.”

Dù sao mình cùng các nàng lợi ích tương quan, đặc biệt là hai nha đầu kia, nghĩ nàng là chủ tử không có gì, hẳn là trong lòng rất oán giận.

“Ý cô nương là muốn cho các nàng ấy biết gương mặt thật của người sao?”

“Người cũng không cần chủ động nói cho bọn họ. Chờ bọn họ hỏi rồi người hãy nói. Ta nghĩ cũng chẳng lâu đâu, các nàng ấy cũng sẽ lấy lý do hầu hạ ta rửa mặt để xác định xem người nói thật hay giả.”

Lý mẫu quả nhiên bị Khuru mẫu kéo vào.

“Ta nói Thu Lan này, Tứ cô nương sao lại biến thành như vậy? Ta nhớ trước kia Tứ cô nương rất xinh đẹp a, hiện tại sao lại đen như vậy chứ? Làm sao gặp Thái phu nhân đây?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Lý mẫu nghe Khuru mẫu chẳng có kỳ gì mà nói xấu cô nương nhà mình, hận không thể cho bà ta một cái tát, nhưng là muốn cô nương trở về thì đầu sao

cũng phải có quan hệ tốt với Thái phu nhân, đặc tội với nô tài bên người bà ấy thì không được nên vội vã nói: “Đồng Mai, Tứ cô nương cố ý làm như vậy thôi. Người biết đó, Tam lão gia cùng tam phu nhân đều đã mất, chúng ta chủ tớ hai người chỉ là trẻ nhỏ với bà già, Tứ cô nương còn là một nữ hải tử, không thể không như vậy a.”

Tam lão gia cùng tam phu nhân tướng mạo đều đứng đầu. Như vậy thì Tứ cô nương nhất định không kém. Vậy là tốt rồi, bằng không nếu mình mang về một người quái dị thì Thái phu nhân hẳn sẽ lột da mình đi? Bất quá cũng phải tự mình nhìn mới được. Biết đâu hai người này muốn lợi dụng mình để hòng kinh nên mới cố ý nói vậy. Nếu thế trở về Thái phu nhân nhất định lập tức đuổi họ đi, chính mình cũng sẽ bị liên lụy.

Cho nên nhất định phải đi nhìn xem Tứ cô nương kia rốt cuộc có đẹp hay không, mới quyết định có nên mang về.

Vì thế Khuru mẫu cùng Họa Mi, Hoàng Oanh ngầm nói gì đó với nhau. Thời điểm gặp Lý Tử Du liền cười nói: “Tứ cô nương, Thái phu nhân cho ngài hai nha đầu này cũng không biết ngài sai sử có hài lòng không, hay là ngài để cho bọn chúng hầu hạ ngài rửa mặt đi?”

Lý Tử Du cười nói: “Tổ mẫu dạy dỗ hạ nhân rất tốt, hai vị tỷ tỷ đây đều là nhất đẳng, ta làm sao dám làm phiền chứ.”

“Ai nha, Tứ cô nương nói lời này sao được, chúng tôi đâu sao cũng là hạ nhân. Hơn nữa các nàng ấy vốn là được cấp để hầu hạ Tứ cô nương ngài, có gì phiền đâu.”

Họa Mi cùng Hoàng Oanh cũng vội vàng thêm lời, Lý Tử Du nói: “Vậy được rồi, hai tỷ tỷ liền giúp ta rửa đi.”

Chờ các nàng đem Tứ cô nương rửa mặt xong rồi, lúc nàng cười nhẹ với bọn họ, Khuru mẹ trong lòng thở dài: Quả nhiên không hổ danh là nữ nhi của Tam lão gia cùng Tam phu nhân. Dung mạo này so với những cô nương ở quý phủ đều tốt hơn nhiều. Khó trách Thái phu nhân nhớ mãi không quên muốn tìm Tứ cô nương trở về.

Thanh Thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu súc*. Khuru mẫu cũng biết vài câu thi từ, thời trẻ cũng theo chủ tử học qua, đối với dung mạo của Tứ cô nương bà cảm thấy câu thơ vừa rồi không đủ để hình dung. Đặc biệt mi tâm kia được điểm thêm chấm son làm cho Tứ cô nương non nót thêm vài phần quyến rũ. Hai mắt long lanh động lòng người. Màu da so với Quan âm bồ tát trong tay có Ngọc Tịnh bình còn trắng nõn hơn, mà cái miệng nhỏ nhắn kia so với người tô son còn hồng nhuận hơn. Chuyến đi này thật đáng giá, Thái phu nhân sau khi trở về nhất định thưởng lớn cho mình rồi.

(*Nước trong xuất phù dung, thiên nhiên là hoa văn trang sức. Ý chỉ đẹp tự nhiên)

Mà Họa Mi cùng Hoàng Oanh lúc đầu là khiếp sợ, sau lại hâm mộ cùng ghen tỵ. Nếu các nàng lớn lên cũng đẹp như vậy thì tốt rồi. Ông trời thật không công bằng, Tứ cô nương vốn là chủ tử vì sao còn lớn lên đẹp hơn mình chứ? Nếu mình có dung mạo của nàng ta, nam nhân trong phủ còn không phải đều cướp đem mình về thu phòng sao?”

Các nàng đều biết ý tứ của Thái phu nhân, để nha hoàn thượng đẳng như các nàng đi theo Tứ cô nương, về sau cô nương xuất giá bản thân là nha hoàn hồi môn cũng sẽ theo cô nương giúp hầu hạ cô gia, nhưng bây giờ các nàng làm sao hấp dẫn được cô gia đây?

Bản thân các nàng địa vị thấp cũng không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, duy nhất chỉ có thể dựa vào dung mạo của mình mà thôi. Nhưng là hiện tại so với Tứ cô nương các nàng chỉ như là trò hề thôi, thử hỏi nam nhân kia sao có thể thích nha hoàn không đẹp bằng chủ mẫu chứ? Cho nên tiền đồ của hai người đều thật ảm đạm. Họa Mi trong lòng hạ quyết tâm sau khi trở về dù phải dùng biện pháp gì cũng phải rời khỏi Tứ cô nương, bằng không sẽ không có đường sống, không thể ở nơi không có tiền đồ như thế này được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Phòng chường Hoàng Oanh cùng Họa Mi tâm tư giống nhau nên cứ để Khuru mẫu nhiệt tình hầu hạ Lý Tử Du còn hai người đều có thái độ không lạnh không đậm, hẳn không thể làm cho Tứ cô nương chán ghét mình, rồi trở về cáo trạng Thái phu nhân sau đó liền cách xa Tứ cô nương này.

Lý Tử Du cùng Lý mẫu đơn giản thu dọn một chút. Khuru mẫu mang theo hai chiếc xe ngựa, một cho bà ta, còn lại là cho Tứ cô nương ngồi rồi lại mua thêm cho Tứ cô nương một cái mạng che mặt. Mặt cô nương giờ đen thế kia nhất định phải có mạng che đi. Lý Tử Du cùng Lý mẫu ngồi lên xe ngựa, Lý mẫu nói: “Sao lại làm cho cô nương một cái xe ngựa đơn sơ như thế này? Hơi quá đáng rồi a!”

Lý Tử Du khuyên Lý mẫu: “Lý mẫu, lần này trở về còn chưa biết thế nào, chúng ta cần phải chịu thiệt một chút, bớt việc. Chờ trở lại kinh thành rồi nói sau.” Tổ mẫu đại nhân nghĩ đem mình trở về, hiện tại còn chưa xác định được mục đích của bà ta, kinh thành lại chỉ mới yên ổn không lâu, tình huống phía trước không rõ, cần gì phải đắc tội địa đầu xà* chứ?

(* hiểu nôm na là rắn bản địa, ý chỉ thế lực ác ở một địa phương)

Lý Tử Du hiện tại trước hết là người không phạm ta ta không phạm người, nhưng dù sao thì cũng phải biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng. Tuy nàng ban đầu nói ở lại nơi nông thôn này nhưng cũng biết đó là chuyện không có khả năng xảy ra, không có trường bối làm chủ thì nàng cả đời cũng không có khả năng lập gia đình. Tuy rằng điều đó khiến nàng vui nhưng Lý mẫu khẳng định là không muốn thế. Lý mẫu đầu sao trên danh nghĩa cũng chỉ là một hạ nhân mà thôi, không phải trường bối của nàng.

Ở thời đại cấp bậc thâm nghiêm này, cho dù người không ở đó thì trường bối của người cũng có thể định đoạt hôn sự, ngay cả lễ thành thân của người cũng hoàn thành không trở ngại, rồi chờ người trở về nói cho người một chút. Cho dù người dám can đảm tự ý thành thân thì cũng sẽ không được thừa nhận. Nam nhân có thể tự mình cưới tiểu lão bà nhưng một nữ nhân nếu tự lập gia đình mà trường bối trong nhà đã định hôn sự thì chỉ có con đường chết. Một nữ nhân có hai chồng là chuyện cực kì đồi phong bại tục, lại còn ảnh hưởng đến hôn sự của các tỷ muội khác nên chỉ có chết mới giải quyết được mà thôi.

Đường đi thật nhàm chán. Từ Lý mẫu thật tâm chiếu cố Lý Tử Du, Họa Mi cùng Hoàng Oanh chỉ là qua loa ứng phó. Lý mẫu nhìn mắng chửi mấy câu lại không nghĩ đến hai nha đầu này lại lớn tiếng ầm ĩ lại còn Khuru mẫu ra ngoài tính chuyện ăn uống. Lý Tử Du nghĩ đúng là người hiền dễ bị người khác khi dễ mà. Hai nha đầu này không thích phục vụ nàng mà nàng cũng chẳng muốn bọn họ. Hiện tại trên đường đi còn chẳng yên tĩnh được, không quan tâm đến sắc mặt chủ tử thì sau này còn thế nào nữa đây?

“Cô nương, hai nha đầu này quá kiêu ngạo. Bảo bọn họ mang một chậu nước đến cũng thì ra sức trốn tránh, còn nói những lời khó nghe như thế nữa chứ!” Lý mẫu là người tốt nhưng lại không biết quản người. Trước kia bà cũng chỉ là một bà vú nên có chút không quản được hai nha đầu kia.

Lý Tử Du nói: “Người nói Khuru mẫu đi, bảo bà ấy mang cho ta một chậu nước đến.”

“Chuyện này... chuyện này được không?” Lý mẫu do dự bởi dù sao Khuru mẫu cũng là người bên cạnh Thái phu nhân.

“Lý mẫu, người nói xem Khuru mẹ đọc đường đối xử với ta thế nào?” Lý Tử Du hỏi.

“Bà ấy đối với cô nương tốt lắm, nói gì làm vậy.”

“Lý mẫu, vì sao Khuru mẫu lại đối xử rất tốt với ta? Nếu là bà ta là người bên cạnh tổ mẫu thì ý của tổ mẫu bà ta tất nhiên sẽ hiểu hơn hai người kia. Ta ít nhiều vẫn còn giá trị lợi dụng, bảo Khuru mẫu tự mình lấy nước cho ta cũng chính là muốn nhắc nhở hai nha đầu kia.” Hơn nữa, nếu đúng như Tử Du nghĩ, Khuru mẫu nhất định vô cùng cao hứng mang nước cho Tử Du còn mắng hai nha đầu kia nữa.

Đã có người như thế bên mình tất nhiên nàng phải lợi dụng. Để cho Khuru mẫu dạy dỗ hai nha đầu không hiểu chuyện kia là tốt nhất. Nếu mọi người lợi dụng lẫn nhau thì có gì nàng lại không để cho bản thân mình được thoải mái một chút chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

“Tứ cô nương, để nô tỳ rửa chân cho ngài.” Khuru mẫu cung kính nói với Lý Tử Du, thái độ hèn mọn làm cho sắc mặt Họa Mi cùng Hoàng Oanh đang đứng một bên đều thay đổi.

Lý Tử Du gật gù đầu, Khuru mẫu cũng không tỏ ra một chút mất hứng nào. Đối với bà ta mà nói việc hầu hạ chủ tử cũng không phải chưa từng trải qua, hơn nữa Tứ cô nương này về sau sẽ có chuyện biến lớn, rửa chân cho nàng mà thôi, có gì mà không được? Sau khi trở về, Thái phu nhân bên kia chắc chắn sẽ khen mình còn hai tiểu nha đầu Họa Mi cùng Hoàng Oanh kia, các người cứ chờ đó đi! Dám khiến cho lão nương ta làm công việc của các người, sau khi trở về nhất định sẽ khiến các người đẹp mặt. Miệng nói thì cứ như rồng leo nhưng thực chất làm việc lại như lũ mèo mà ngu xuẩn. Tứ cô nương cho dù thế nào cũng là cháu gái của Thái phu nhân, nếu nàng liều mạng từ bỏ thể diện mà cáo trạng các người thì Thái phu nhân chẳng lẽ lại không làm chủ giúp cháu mình mà lại bênh hai đứa tiểu tốt nha đầu như các người sao?

Đúng là không biết thân biết phận, nô tài chính là nô tài, chỉ cần một câu nói của chủ tử thôi cũng đã khiến cho các người vạn kiếp bất phục rồi.

“Chân cô nương thật là đẹp quá, thật giống như ngọc.” Lời hay có ai lại không thích nghe đây? Khuru mẫu cũng thật sự cảm thấy chân Tứ cô nương đẹp, ở nông thôn nhiều năm như vậy mà vẫn không trở nên xấu đi.

“Khuru mẫu không hổ danh là người bên cạnh tổ mẫu. Tổ mẫu nhất định là thực tín nhiệm người. Hồi kinh rồi nhất định ta sẽ có nhiều chuyện cần thỉnh giáo Khuru mẫu đây.”

“Xem Tứ cô nương nói kìa. Đây đều là bốn phận của nô tài, cái gì mà mà thỉnh giáo hay không thỉnh giáo chứ. Nô tài cùng Lý mẫu từ nhỏ đã quen biết rồi. Cô nương ngài cứ yên tâm, Thái phu nhân vẫn luôn tưởng nhớ cô nương. Có đôi khi nửa đêm thức giấc rồi lại nhớ cô nương đến nỗi không ngủ được.”

“Haizz, đều là ta không đúng, khiến cho tổ mẫu chịu khổ. Sau khi trở về nhất định sẽ hiếu kính tổ mẫu.” Hai người cứ đưa đẩy như thế, không khí trông thật hài hòa. Lý mẫu bên cạnh trong lòng cao hứng không thôi, chỉ có Họa Mi cùng Hoàng Oanh là tâm tình bất ổn.

Khuru mẫu tìm cơ hội kêu Họa Mi cùng Hoàng Oanh ra ngoài dạy bảo.

“Ta nói hai vị cô nương này, chúng ta đều làm nô tì, quan trọng nhất là nhận thức thân phận của mình không phải sao? Ta biết nhị vị cô nương đây có tâm lớn nên không để Tứ cô nương vào mắt. Được thôi, từ hôm nay trở đi, các người sẽ không hầu hạ Tứ cô nương nữa, ta sẽ từ mình đi hầu hạ, các người thấy thế nào?”

“Khuru mẫu, chúng tôi sai lầm rồi, về sau không dám nữa.” Khuru mẫu này là tâm phúc bên cạnh Thái phu nhân, nếu thật sự cho bà ta đi hầu hạ Tứ cô nương, sau khi trở về nhất định các nàng ta sẽ không được yên.

“Hiện tại biết sai rồi sao? Ta nói các người sao lại ngu ngốc vậy chứ? Tứ cô nương dù cho có từ nông thôn đến thì cũng là cháu gái ruột thịt của Thái phu nhân. Các người hầu hạ cháu gái Thái phu nhân không chu đáo, nhất định khi trở về sẽ bị Thái phu nhân xử phạt, đến lúc đó chịu khổ sở cũng đừng oán trách ta!” Để xem các người bị hạ xuống thành nha hoàn thô sử phải quét rác, tẩy bồn cầu thì các người còn thanh cao nổi không!

“Khuru mẫu, chúng tôi thật sự biết sai rồi. Sau này chúng tôi nhất định hầu hạ Tứ cô nương thật tốt, mong người giúp chúng tôi đi, đừng đem sự tình nói với Thái phu nhân mà.”

Khuru mẫu thờ dài một hơi, nói: “Ta chỉ nói như thế thôi, từ nay về sau đừng làm vậy nữa. Lần này ta còn nhắc nhở các người, lần sau còn tái diễn nữa thì trực tiếp chịu đánh phạt đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Về sau Họa Mi cùng Hoàng Oanh quả nhiên quy củ hầu hạ Lý Tử Du, không có nửa điểm oán giận. Lúc này Lý mẫu mới an tâm nhưng lại cảm thấy chính mình thật vô dụng. Chuyện gì cũng phải để chính Tứ cô nương nghĩ biện pháp, sau này hồi phủ phải làm sao bây giờ?

Cuối ngày, đoàn người đến một khách điểm ở trọ. Bởi vì sắc trời đã tối nên chỉ có thể ở lại nơi này một đêm. Khuru mẫu đi trước đặt phòng, sau đó cung kính mời Lý Tử Du xuống xe. Họa Mi cùng Hoàng Oanh cũng đứng cung kính trước xe ngựa rồi một trước một sau giúp đỡ Lý Tử Du.

“Cô nương, trên đường đi không có khách điểm lớn, mong cô nương thông cảm cho.” Khuru mẫu nói.

“Không vấn đề gì, Khuru mẫu vất vả rồi.”

Lý mẹ cũng cảm theo hành lí đi vào khách điểm. Bởi vì yêu cầu của Khuru mẫu nên lúc này khách điểm không có ai cả. Lý Tử Du sau khi vào phòng liền cởi bỏ mạng che mặt, tuy nói mạng che mặt này tạo cảm giác bí ẩn mông lung nhưng mang trong thời gian dài thật không thoải mái, đúng rồi, tựa như sự phụ nói, giống như bệnh đục thủy tinh thể vậy.

“Cô nương, trước tiên rửa mặt thôi.” Họa Mi ân cần bưng một chậu nước, Lý mẫu dọn dẹp giường còn Hoàng Oanh đi lấy điểm tâm.

“Cô nương mệt rồi phải không? Hay là người nghỉ ngơi trước đi?” Lý mẫu nói.

“Không được, ta muốn ăn cơm, vẫn là ăn trước nói sau đi.”

Một lát sau Khuru mẫu đến, không thấy Hoàng Oanh ở trong phòng liền hỏi: “Họa Mi, nha đầu Hoàng Oanh kia sao lại không ở đây hầu hạ cô nương thế?”

Họa Mi trả lời: “Nàng đi ra ngoài lấy cơm rồi. Chúng nô tỳ nghĩ để tự khách điểm này mang lên thì sẽ không sạch sẽ.”

Khuru mẫu gật gù đầu rồi nói với Lý Tử Du: “Cô nương chờ một lát vậy.”

Lý Tử Du tỏ vẻ không vấn đề gì, thế nhưng chờ mãi cũng không thấy người xuất hiện.

“Khuru mẫu, người đi xem thử xem, liệu có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Khuru mẫu cũng sợ xảy ra chuyện thì lại mang tội nên liền đi ra ngoài. Một lúc sau lại trở về cùng Hoàng Oanh về mặt đồ bưng.

Khuru mẫu nói với Lý Tử Du: “Nha đầu Hoàng Oanh không cẩn thận đem thứ ăn đồ mất, không dám tiến vào nên mới tới chậm, thỉnh cô nương thứ tội.”

Sau đó liền bảo Hoàng Oanh thỉnh tội với Lý Tử Du. Hoàng Oanh tinh thần hoảng hốt, nghe Khuru mẫu nói xong mới hậu tri hậu giác quỳ xuống.

Lý Tử Du liền khoát tay: “Người không sao là tốt rồi. Đứng lên hết đi.”

Khuru mẫu vội nói: “Cô nương yên tâm, nô tỳ liền bảo người ta làm lại lần nữa, lập tức có ngay thôi.”

Chờ Khuru mẫu đưa Hoàng Oanh lui ra, Lý Tử Du nhìn thoáng qua Họa Mi một bên đang không yên lòng, nói: “Nha đầu Hoàng Oanh kia không phải là bị bệnh chứ? Sao lại có chút mất hồn mất vía vậy? Họa Mi, nơi này cũng chẳng có việc gì, người đi xem Hoàng Oanh đi.”

Họa Mi liền lập tức tạ ơn rồi đi ra ngoài, Lý mẫu nói: “Cô nương, nô tỳ cảm thấy có chút không thích hợp. Khuru mẫu cùng Hoàng Oanh chắc chắn có gì đó gạt chúng ta.”

“Đúng vậy. Cho nên ta mới bảo Họa Mi đi xem sao.” Trong khoảng thời gian này, Lý Tử Du phát hiện Họa Mi cùng Hoàng Oanh cũng không phải như mặt ngoài đoàn kết, có đôi khi xảy ra một chút chuyện không thoải mái với nhau. Nàng tin rằng nếu có cơ hội hai người này khẳng định ngầm cho đối phương mấy đá. Cũng may các nàng không đoàn kết nên mới cho Tử Du lợi dụng thời cơ. Lần này nếu như Hoàng Oanh làm chuyện xấu nhất định Họa Mi sẽ không bỏ qua mà đánh lên sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Cơm chiều thật vất vả mới ăn được. Buổi tối Hoàng Oanh bảo thân thể không thoải mái nên Lý Tử Du cho nàng đi nghỉ, Họa Mi lại chủ động hầu hạ Lý Tử Du. Lý Tử Du thấy Lý mẫu dọc đường đi không được nghỉ ngơi tốt nên cũng cho bà lui xuống nghỉ ngơi.

Đường đi thật nhàm chán, cũng may trong tay còn có một quyển sách để xem mà Hoàng Oanh cùng Họa Mi lại không biết chữ nên các nàng cũng không hiểu Lý Tử Du đọc sách gì.

“Cô nương, trời đã dần khuya rồi, đọc sách sẽ không tốt cho mắt ngài đâu. Nếu cô nương ngủ không được thì nô tỳ có thể cùng ngài trò chuyện, ngài thấy được không?”

“Được, ta cũng đã sáu, bảy năm rồi không hỏi phủ mà người lại đối với chuyện trong phủ hiểu rõ hơn ta nhiều. Nói cho ta một chút đi, miễn cho ta trở về cái gì cũng không biết.” Lý Tử Du nói với vẻ cảm kích.

Họa Mi trong lòng mừng thầm, muốn nhân cơ hội này đem chuyện Hoàng Oanh nói ra, khiến cho Hoàng Oanh ăn một cái đánh lên cũng tốt lắm.

“Cô nương nhìn đến nô tỳ đó là phúc khí của nô tỳ. Nô tỳ trước kia bất kính với cô nương nhưng cô nương vẫn bỏ qua cho nô tỳ khiến nô tỳ trong lòng cảm kích không thôi.”

Không hổ danh là nha đầu bên tổ mẫu đại nhân, trực tiếp đã nói mình bỏ qua cho nàng ta khiến cho mình muốn so đo cũng so đo không được. Nha đầu kia tâm nhãn đúng là không ít.

Lý Tử Du cười nói: “Người cùng Họa Mi đều là người bên cạnh tổ mẫu, tất nhiên đều là người tốt.” Nha đầu này là Thái phu nhân ban cho, là nha hoàn nhất đẳng, các cô nương cũng phải nể trọng mấy phần nếu không sẽ bị coi là không tôn trọng Thái phu nhân.

“Xem cô nương nói kìa, tuy là được Thái phu nhân cất nhắc nhưng nô tỳ chính là nô tỳ, luôn phải nhớ kỹ thân phận của chính mình, lúc nào cũng phải nhắc nhở chính mình. Ban đầu nô tỳ đã phạm sai lầm nhưng bây giờ nô tỳ là thành tâm hầu hạ cô nương mà. Cô nương, ngài có khát nước không?” Lời này chuyển chủ đề cũng thật là nhanh.

Lý Tử Du gật gù đầu, Họa Mi liền rót cho nàng một chén nước. “Nước này vẫn còn nóng, là nô tỳ tự mình đi nấu, rất sạch sẽ nên cô nương cứ từ từ mà uống. Lại nói tiếp, khi nô tỳ đi nấu nước tại phòng bếp có nghe được mấy câu khiến lòng nô tỳ thật không thoải mái.” Nói tới đây nàng ta ngừng một chút nhìn Lý Tử Du. Lý Tử Du đương nhiên cũng hợp tình hợp lý mà hỏi: “Nói chuyện gì?”

“Ài, nô tỳ vốn không nghĩ nói ra đâu nhưng là việc này nếu không nói thì thật không phải với cô nương. Vậy nên nô tỳ không thể không nói, dù có bị người khác hiểu lầm nô tỳ cũng không có nửa câu oán hận.”

“Ừm, ta biết người có lòng hảo tâm. Người cứ nói đi.”

“Bọn họ nói hôm nay gặp một kẻ háo sắc, nhìn thấy nam nhân liền lóa mắt, mù tình, còn đem thức ăn trong tay đổ hết bởi mắt cứ nhìn chăm chăm nam nhân. Nô tỳ vốn không để ý nhưng mà bọn họ lại nói cái gì mà người nhà giàu có, nhìn mặt có vẻ tốt đẹp nhưng lại là cả đời chưa nhìn thấy nam nhân.

Lúc bọn họ liếc mắt nhìn thấy nô tỳ lại tỏ vẻ kỳ quái, nói chuyện cũng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.”

“Nói không chừng bọn họ đang nói chuyện người khác.”

“Làm sao có thể? Bọn họ nói chính là Hoàng Oanh nha!” Họa Mi nói thốt ra, nói ra khỏi miệng rồi mới biết được chính mình xúc động quá liền vội giải thích: “Những người đó nói từ kia mặc trang phục màu vàng, khoe miệng lại có nốt ruồi son, nô tỳ liền nghĩ tới Hoàng Oanh. Về phần có phải nàng ta hay không thì thật sự không biết được nhưng mà Khuru mẫu hôm nay trông rất mất hứng.”

Lý Tử Du gật đầu nói: “Ta hiểu được. Trong lòng ta cũng nghi ngờ, Họa Mi, may mà có người, bằng không ta vẫn chưa hay biết gì.”

Họa Mi vội nói: “Cô nương đừng nói vậy, nô tỳ là nha hoàn của ngài, tất nhiên phải một lòng hướng về ngài rồi.”

Nha đầu này tâm nhãn thật nhiều, xem ra là muốn cảm rở bên người mình đây. Chuyển biến cũng thật lớn đi, rốt cuộc thì mình có thể cho nàng lợi ích gì mà nàng ta lại thay đổi như thế? Bản thân mình cũng không cùng các nàng ta bên nhau từ nhỏ lại càng chưa nói đến chuyện có ân với họ, cái gì mà nô tỳ tài trung thành chứ. Lý Tử Du trong lòng cười lạnh, bọn họ sao có thể trung thành với nàng được chứ? Sự phụ tử nói không có vô duyên vô cớ yêu cũng chẳng có vô duyên vô cớ hận.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Khoe miệng bên phải của Hoàng Oanh có một nốt ruồi son khiến nàng ta khi cười khê trông có nét phong tình quyến rũ. Họa Mi nói chuyện này xem ra là sự thật, đương nhiên không thể thiếu thêm mắm thêm muối.

Lý Tử Du để nàng ta một mình hầu hạ chính là muốn cho nàng ta cơ hội kể cho nàng nghe. Khuru mẫu không có khả năng đem những lời gièm pha nói cho nàng biết bởi bà ta biết nếu như thế nàng chắc chắn sẽ không cần nha đầu Hoàng Oanh nữa.

Mà Hoàng Oanh phạm phải chuyện mất mặt như vậy khẳng định là đã bị Khuru mẫu tát nên mới cáo ốm không có mặt. Xem ra hai nha đầu này đều không đáng tin cậy, nàng có nên tự mình mua một nha đầu không đây?

Nhưng mà người kia là dạng nam nhân gì mà lại khiến cho nha đầu Hoàng Oanh chỉ nhìn thấy thôi mà cũng quên hết tất cả như thế? Hơn nữa vì sao ánh mắt Họa Mi khi kể về chuyện của Hoàng Oanh lại mang theo hận ý?

Hay là nha đầu kia cũng nhìn trúng nam tử đó rồi? Mà dẫu sao có Khuru mẫu ở đây, hai nha đầu kia cũng sẽ không làm chuyện quá khác người, Lý Tử Du cũng vốn không có ý thu phục hai nha đầu kia. Chỉ cần họ không làm tổn hại đến nàng thì bọn họ có làm gì cũng chẳng sao.

Bên này Khuru mẫu trong lòng lại cảm tức không chịu được. Tuy là ngầm xuất hành, mang theo không nhiều người nhưng mà Hoàng Oanh kia thật là quá mất mặt đi. Thế diện của phủ Trấn Viễn hầu đều bị nàng đánh mất hết. Có ai lại đi nhìn một nam nhân đến mức thất thố như thế chứ? Quả thực không biết xấu hổ mà! Bà nghĩ cũng không cần nghĩ liền cho Hoàng Oanh một bạt tai! Nha đầu chết tiệt kia, vừa mới theo Tứ cô nương đã bắt đầu gây chuyện, trở về nhất định khiến người đẹp mặt!

Tứ cô nương cũng không phải là người hiền lành, ngu ngốc, nói không chừng hiện tại đã biết chuyện mất mặt Hoàng Oanh làm rồi. Nha đầu kia còn có thể ở lại bên người Tứ cô nương được sao?

Thôi, nếu Thái phu nhân mở miệng thì Tứ cô nương cũng chẳng thể phản bác, mình bận tâm làm gì chứ? Chỉ cần đưa Tứ cô nương về bên cạnh Thái phu nhân một cách thuận lợi là được rồi.

Nhưng mà rốt cuộc là dạng nam nhân gì mà có thể khiến nha đầu Hoàng Oanh mất cao hơn đầu kia nhìn đến ngây người? Bà ta có hỏi Hoàng Oanh nhưng nha đầu kia nhất định không nói. Có lẽ là cũng không biết lai lịch đi. Tiểu cô nương kia thật không biết xấu hổ mà. Khuru mẫu trong lòng thờ dài một hơi, tiểu tử nhà mình còn nói muốn cưới Hoàng Oanh về nhà, may mà mình không đồng ý chứ nếu không nha đầu kia khẳng định là sẽ khiến con mình đội nón xanh!

Sáng sớm hôm sau xuất phát, Lý Tử Du vẫn như cũ mang mạng che mặt, đang chuẩn bị lên xe chợt nghe tiếng Khuru mẫu nói một cách kinh hi: “Thượng Quan thiếu gia, sao ngài lại ở đây vậy?”

“Bà là... Khuru mẫu?” Một giọng nam thật nghe hỏi có chút chần chờ.

“Vâng, là nô tỳ, nô tỳ gặp qua Thượng Quan thiếu gia. Thượng Quan thiếu gia hảo.”

Lý mẫu nghe xong cũng thực kích động, hận không thể xuống xe đi xem. Lý Tử Du lập tức nghĩ đến vị hôn phu của mình, tiểu tử mập mạp trước kia

Thượng Quan Thanh, sẽ không khéo như vậy chứ?

Nói nàng không kích động là giả nhưng cũng không phải là quá kích động. Kích động là vì nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì người kia về sau chính là phu quân của nàng, không quá kích động là vì Lý Tử Du nghĩ hôn sự này cũng không nhất định sẽ thành. Dù sao phụ thân nàng đã bị đuổi khỏi phủ Trấn Viễn hầu, Thượng Quan phủ kia lại không bị suy sụp, thực tương phản.

“Cô nương cần nô tỳ xuống xem thử không?” Lý mẫu chính là muốn nhìn cô gia tương lai một chút, cũng muốn xác định có phải cô gia tương lai hay không.

Lý Tử Du nói: “Lý mẫu, người ra ngoài nói cái gì đây?”

“Chuyện này... Nô tỳ...” Đúng vậy, ra ngoài nói cái gì được chứ? Thượng Quan thiếu gia không nhất định là biết Lý mẫu. Chẳng lẽ Lý mẫu lại nói nô tỳ là nhũ mẫu của Tử cô nương, vị hôn thê của ngài? Lời này bà không nói được.

Nhưng mà thực không cam lòng nha, nếu thật sự là cô gia tương lai thì cũng phải nhìn xem là dạng nam nhân thế nào, xứng đôi hay không xứng đôi với Tử cô nương nhà mình chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20

Khuru mẫu nhìn thoáng qua vẻ mặt đỏ bừng của Hoàng Oanh, nha đầu này không lẽ hôm qua chính là nhìn thấy vị Thượng Quan thiếu gia này sao?

Có lẽ thật sự là như thế. Thượng Quan thiếu gia ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái, ngay cả bà ta cùng vài cô nương trong quý phủ trong lòng cũng yêu thích. Hoàng Oanh là nha đầu bên cạnh Thái phu nhân, khẳng định là đã gặp qua Thượng Quan thiếu gia lúc ngài đến phủ báai phòng Thái phu nhân, nói không chừng trong lòng nàng ta cũng nổi lên chủ ý rồi. Khó trách lần này lại tích cực đi theo đến tìm Tử cô nương, nguyên lai là trong lòng đã sớm có quyết định. Đáng tiếc, chủ ý này thật sai lầm, nếu Thái phu nhân biết ý định các người, các người còn có thể ở lại đây sao?

Nhắc đến Thượng Quan thiếu gia, vị này cũng là thiếu niên tài hoa. Năm đó Thượng Quan lão gia là thám hoa lang, phải biết rằng thám hoa lang này nếu không phải là nhờ vào tướng mạo xuất chúng thì số phận cũng sẽ không tốt như thế. Khi ấy Thượng Quan lão gia đã khiến cho không biết bao nhiêu nữ nhân mê đắm, mà Tam lão gia cùng Thượng Quan lão gia lại là đồng học cho nên mới ước định chung thân cho các con. Mấy năm nay tuy rằng Tam lão gia không còn ở phủ nhưng Thượng Quan lão gia vẫn mang theo Thượng Quan thiếu gia đến phủ Trấn Viễn hầu báai phòng. Ban đầu Thái phu nhân bởi chuyện của Tam lão gia cùng Tam phu nhân mà đối xử xa cách với họ. Tiểu tử này tuy bộ dạng đẹp mắt cũng chẳng thể làm cơm ăn, chẳng đến khi Thượng Quan thiếu gia tuổi nhỏ đã đỗ tú tài rồi lại đậu đến cử nhân thì Thái phu nhân với tỏ vẻ thân thiện.

Chỉ là Tử cô nương lại không ở bên người, có một số việc không thể bàn được cho nên lần này đưa Tử cô nương trở về, khẳng định không thể phân tách khỏi vị Thượng Quan thiếu gia này được.

“Thượng Quan thiếu gia, ngài đây là muốn đi đâu vậy?” Khuru mẫu hỏi.

“Gia phụ bảo ta rời kinh giải quyết một số việc, nay việc xong liền gấp rút trở về thôi.” Thượng Quan Thanh cười đáp.

Cười cũng thật đẹp mắt nha. Chỉ là Khuru mẫu nghĩ đến việc Thái phu nhân nhắc nhở liền nói: “Thượng Quan thiếu gia, vậy mời ngài đi trước, chúng nô tỳ còn có chút việc muốn làm.”

Thượng Quan Thanh cũng không nói thêm lời vô nghĩa nữa, chỉ nhìn thoáng qua xe ngựa rồi liền cười ngựa đi xa. Họa Mi cùng Hoàng Oanh vẫn bồi hồi thất thần, bị Khuru mẫu ho mất tiếng làm bừng tỉnh.

“Khởi hành thôi, tất cả lên xe hết đi. Nếu hành trình bị chậm trễ, cả ta lẫn các người đều bị phạt.” Khuru mẫu nói cảnh cáo.

Lý mẫu nhìn xe ngựa khởi động mà trong lòng không khỏi đáng tiếc, còn Lý Tử Du lại nhìn ngọc bội, nghĩ đến chuyện khác. Xem ra, Khuru mẫu không tính cho nàng cùng Thượng Quan thiếu gia kia gặp mặt. Đáng lẽ ra những chuyện như thế nô tài đều phải nói cho chủ tử biết nhưng Khuru mẫu thế nhưng lại chẳng nói gì. Như vậy chỉ có hai khả năng. Một là bà ta không xem nàng là chủ tử nhưng mà bà ta hiện thời vẫn tôn trọng nàng, như thế đây không phải là nguyên nhân. Hai là bà ta không muốn cho nàng biết Thượng Quan thiếu gia kia là ai.

Bà ta vốn nên nói chuyện này cho cho đương sự là nàng, người kia họ Thượng Quan nếu không phải là hôn phu của nàng thì còn là ai được chứ? Nhưng nếu đúng là hôn phu thì vì sao Khuru mẫu lại không tự mình nói cho nàng biết? Là vì khoảng cách nam nữ? Nhưng là không thấy mặt, không lên tiếng thì cũng đâu phạm vào quy củ?

Khuru mẫu không nói cho Lý Tử Du còn làm cho Thượng Quan thiếu gia một mình đi trước như vậy chỉ có một khả năng là bà ta không muốn cho nàng

cùng Thượng Quan thiếu gia kia có tiếp xúc, tốt nhất chính là không ai biết ai.

Lý Tử Du cười lạnh. Xem ra tổ mẫu đại nhân đối với hôn sự của nàng đã có quyết định khác. Không thể có chuyện trở mặt với Thượng Quan phủ bởi Khuru mẫu đối với Thượng Quan thiếu gia rất nhiệt tình. Như vậy thì liệu có phải vì nàng cùng tổ mẫu đại nhân không có tình cảm, không được sủng nên bà ta mới định đem Thượng Quan Thanh định ước với một đường tử muội khác? Tổ mẫu đại nhân có phải đã tìm một người khác thay thế nàng gả cho Thượng Quan Thanh?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Có đôi khi Lý Tử Du hận không thể khiến cho phủ Trấn Viễn hầu hoàn toàn biến mất, cảm thấy sau khi trở về phải hung hăng trả thù lũ người đó mới tốt. Nàng hiện tại trong lòng chính là nghĩ như thế đó! Nếu không phải những kẻ đó vô tình thì mẫu thân cũng sẽ không sớm rời bỏ nhân gian, phụ thân cũng sẽ không bỏ nàng đi trước, chính nàng cũng sẽ có một gia đình yên ấm nhưng hiện tại lại chẳng có gì cả.

Nàng muốn nhìn xem đám người đó rốt cuộc vô si tới trình độ nào, có như thế lúc nàng xuống tay mới không bận tâm!

Bình tĩnh, bình tĩnh, Lý Tử Du tự nhủ trong lòng, ổn định tâm tình. Phải xem xét kỹ tình hình trước đã.

Trên đường đi, Lý Tử Du dùng tiền của mình mua một tiểu nha hoàn bởi nha đầu này là tự bán thân để có tiền mua thuốc cho mẫu thân. Một người hiểu thuận như thế hẳn là người có thể dùng được. Tiểu cô nương nhìn cũng thông minh, Lý Tử Du bên cạnh cũng chỉ có một bà vú, không có nha hoàn tâm phúc. Nha đầu kia tên Bạch Vi, Lý Tử Du cũng không có ý định đổi danh tự cho nàng.

Khuru mẫu có tâm ngăn cản nhưng Lý Tử Du tự mình bỏ tiền ra mua hơn nữa dọc đường đi Hoàng Oanh cùng Họa Mi cũng làm một số chuyện không phải phép khiến nàng không vừa lòng, chẳng lẽ bà ta lại có thể không cho phép nàng mua một nha đầu được sao? Hơn nữa mọi chuyện đều do chủ tử quyết, vạn nhất mang đến phiền toái không cần thiết thì không tốt lắm. Cũng chỉ là một nha đầu mà thôi, quên đi, quên đi, mua thì mua, cùng lắm thì bà ta bảo nha đầu đó là nha đầu hầu hạ Tứ cô nương từ trước là được.

Họa Mi lại không thể nhìn được Lý Tử Du cùng Bạch Vi thân thiết với nhau. Nàng không dám đụng đến Lý Tử Du nên mới ngấm ngấm ngáng chân Bạch Vi. Bạch Vi lại là người mạnh mẽ, Họa Mi cùng nàng đều là nha hoàn, có đôi khi nàng còn nói chuyện khiến Họa Mi tức muốn khóc, trực tiếp muốn đánh nhau với nàng. Bạch Vi sao phải sợ nàng ta? Mà ngược lại Họa Mi càng ngày càng yếu thế.

“Cô nương, nha đầu Bạch Vi kia cũng tốt, chỉ có điều tính tình có chút hoang dã.” Lý mẫu nói.

“Ta muốn nha đầu mềm yếu để làm gì chứ? Đến Hầu phủ, nếu yếu đuối sẽ bị người ta bắt nạt, tính tình như thế tốt lắm, ít nhất ta cũng chẳng cần lo lắng nàng ấy sẽ bị bắt nạt. Chỉ là nên nói cho nàng biết một ít quy củ đi, bằng không nếu người khác dùng quy củ để áp chế thì người chịu thiệt chính là nàng ấy.”

Sau nàng lại nói với Bạch Vi: “Dọc đường đi người cũng thấy đấy, cô nương ta đây cũng phải người được sủng ái. Về sau ta có bảo vệ được người hay không cũng không nắm chắc được, chính người phải khiến cho người khác không thể nắm được nhược điểm.”

“Cô nương yên tâm, Bạch Vi hiểu được.”

Nói đến Họa Mi vì sao không cùng Lý Tử Du cáo trạng cũng là vì nàng ta ngay đến cả một tiểu nha đầu cũng không thể áp chế nếu thực đi cáo trạng thì người mất mặt cũng chính là nàng ta. Hơn nữa còn khiến cho Lý Tử Du cảm thấy nàng vô dụng bởi vậy nàng mới chẳng thể cáo trạng được câu nào.

Mà Hoàng Oanh lại còn châm chọc khiêu khích: “Có người muốn vội vàng tỏ vẻ ân cần nhưng đáng tiếc người ta căn bản là chẳng thêm cảm kích. Nếu không sao lại bị một tiểu nha đầu áp đảo, bắt nạt được chứ, đúng là dọa người nha!”

Họa Mi đáp trả: “Nói dọa người thì cũng phải là kẻ háo sắc nào đó mới đúng. Cũng chẳng biết là ai nhìn thấy nam nhân liền chẳng thể nói nửa chữ, còn có mặt mũi chê cười người khác nữa cơ.”

“Người! Người nói ai là háo sắc hả?”

“Ta nói ai thì ai đó trong lòng tự hiểu, đừng để ta phải nói tên ra!”

“Người nói đi, nói ra đi, đừng cho là ta không biết. Người chẳng phải cũng giống thế sao. Giả đúng đấy!”

“Đủ rồi!” Khuru mẫu tiến vào nhìn hai người, mắng: “Các người không biết xấu hổ sao hả? Mặt mũi thể diện Hầu phủ đều bị các người làm mất hết. Nếu thực sự muốn âm ỉ thì trở về đi! Về trước mặt Thái phu nhân mà âm ỉ, xem thử ai là lão đại, ai là lão nhị! Đừng ở bên ngoài làm chuyện mất mặt xấu hổ!”

Mấy lời này đủ khiến cho hai người im miệng nhưng trong lòng vẫn thực chán ghét đôi phượng. Khuru mẫu thực đau đầu, xem ra hai nha đầu này chẳng có chút tác dụng nào. Từ cô nương thực biết dùng một tiểu nha đầu khiến mẫu thuẫn giữa hai người thêm lớn!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: 11. Đến phủ Trấn Viễn hầu

“Cô nương, đã đến Đông Hoa Môn rồi. Từ cổng này đi vào chính là kinh thành.” Khuru mẫu cười nói.

Lý mẫu cảm khái: năm đó cũng theo Tam lão gia cùng Tam phu nhân từ nơi này rời kinh, hiện tại chỉ có mình cùng Từ cô nương quay về còn lão gia cùng phu nhân lại phải lưu lại phương xa.

“Lý mẫu có muốn đi ra xem không? Xem thử có gì thay đổi?” Lý Từ Du hỏi.

“Ài, cô nương à, không xem cũng thế thôi. Cô nương nghĩ vậy cũng được rồi, Cô nương muốn đi Hầu phủ không? Phu nhân còn có một căn nhà khác ở trong thành.”

“Đã đến đây rồi sao có thể không đi Hầu phủ được.” Hơn nữa nàng cùng Lý mẫu khẳng định là khó có thể kháng cự thế lực Hầu phủ, mà nhà của mẫu thân không biết còn có người ở hay không.

Lý Từ Du biết nàng phải đi, phải nhẫn nhịn, giấu đi tâm tình. Nếu ngay từ đầu dùng khí thế bức người sẽ là đi tìm chết.

“Lý mẫu, người theo hồi môn của mẫu thân có còn ở kinh thành không?” Người trong tay nàng thực sự quá ít, chỉ có hai người Lý mẫu cùng Bạch Vi. Một khi vào Hầu phủ thì chuyện bên ngoài một chút cũng chẳng hay biết gì. Đối với nàng thực bất lợi.

Lý mẫu nói: “Có, trước kia khi phu nhân rời khỏi kinh thành thì đều thưởng bạc cho các đại a đầu rồi thả ra ngoài. Nô tỳ biết nha hoàn nhất đẳng bên người phu nhân là Văn Trúc cùng tùy tùng bên cạnh Tam lão gia là Mẫn Thương đã thành thân. Thời điểm rời đi lão gia cùng phu nhân đều đã trừ tịch cho họ. Họ ở trong một ngõ nhỏ nhưng bây giờ không biết có còn ở không. Cô nương muốn đưa họ về sao?”

“Là muốn để bọn họ giúp đỡ hỏi thăm những chuyện bên ngoài một chút. Có một số việc chúng ta không tiện làm cũng có thể giao cho bọn họ.”

Bạch Vi vội hỏi: “Cô nương, ta cũng có thể ra ngoài hỏi thăm mà?” Bạch Vi đã biết đại khái chuyện của cô nương rồi.

Lý mẫu nói: “Người chỉ là một tiểu nha đầu, vào Hầu phủ rồi làm sao có thể dễ dàng đi ra ngoài được? Cô nương, ngài có muốn đem đồ cưới của phu nhân giành lại không?” Trước kia phu nhân tuy đem khế ước phòng ờ, đất đai cầm đi nhưng là đã sáu, bảy năm rồi không biết có bị Hầu phủ chiếm hay không. Nếu muốn lấy lại, nói dễ hơn làm. Chỉ là nếu không có những thứ đó, cô nương về sau chỉ có thể hoàn toàn dựa vào Hầu phủ.

“Vốn là của cô nương mà, sao có thể không giữ được.” Bạch Vi không phục nói.

Lý Từ Du cùng Lý mẫu đều nở nụ cười, nha đầu kia đúng là thật thà.

“Về sau trước mặt ta nói chuyện thẳng thắn thì không sao nhưng nếu ở nơi khác trong Hầu phủ thì phải làm việc cẩn thận, bằng không người sẽ là người chịu thiệt đó.” Lý Từ Du nói.

“Cô nương, nô tỳ hiểu được. Nhất định sẽ cẩn thận.”

“Nha đầu này rất hiểu chuyện, nô tỳ có thể yên tâm được rồi.” Lý mẫu cười nói.

Xe ngựa cũng đi được nửa ngày rồi nhưng mà cũng chẳng xuất hiện một bóng người nào xuất hiện trên đường để đón tiếp. Như thế cũng có thể thấy được thái độ của Hầu phủ đối với Lý Từ Du. Lý Từ Du cũng chẳng thấy thương tâm, nếu ngay từ đầu bọn họ tỏ vẻ ân cần thì ngược lại khiến nàng không thoải mái.

“Cô nương, đến phủ Trấn Viễn hầu rồi.” Tiếng Khuru mẫu bên ngoài xe ngựa vọng đến. Lý Từ Du được Bạch Vi cùng Lý mẫu đỡ xuống xe ngựa. Thì ra xe ngựa này đã trực tiếp đi vào cổng, bên cạnh còn có một cỗ kiệu, bốn năm bà tử thô sơ đứng chờ. Lý Từ Du lên kiệu, đi thêm mấy vòng rồi cuộc cũng đến nơi.

“Từ cô nương, phía trước chính là Hi Nhạc Đường của Thái phu nhân.” Họa Mi bên cạnh cỗ kiệu lên tiếng.

Lý Từ Du đi ra ngoài. Khuru mẫu không có ở đây, xem ra đã chạy trước báo tin cho Thái phu nhân rồi. Dọc đường đi còn có mấy nha đầu ăn mặc lố

loẹt đứng im lặng một bên. Đến cửa Hi Nhạc Đường, Lý mẫu cùng Bạch Vi bị một nha đầu đưa đến phòng bên cạnh.

Lý Tử Du vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi đàn hương rất nặng. Trước kia nghe nói tổ mẫu là tín đồ tín Phật, hiện tại rốt cuộc cũng nhìn thấy, ngay cả đốt hương cũng là đàn hương mà Phật môn thích dùng.

Trong phòng là một đám người ăn mặc sang quý, Lý Tử Du đại khái có thể nhớ rõ vài người, vài kẻ tiểu bối khác nàng lại chẳng biết ai. Bất quá nàng nhận ra bà lão mặc ngoại sam màu đỏ ngồi phía trên cùng kia là tổ mẫu đại nhân của nàng. Nhắc đến phủ Trấn Viễn Hầu nàng nhớ rõ nhất chính là bà ta, vị lão thái thái cao cao tại thượng phía trên kia. Bởi vì ngày bé vị lão thái thái này khi ngoại tổ phụ nàng gặp chuyện đã rất nhiều lần bắt buộc phụ thân nàng hưu thê, hơn nữa còn nói không biết bao nhiêu lời khó nghe đối với mẫu thân nàng, một chút cũng chẳng bận tâm cố kỵ cháu gái bà ta còn ở bên cạnh.

Hiện tại đã bảy năm trôi qua, vị lão thái thái này cũng già đi nhiều rồi, trên trán mang một cái đai đen buộc đầu, nơi mái tóc hoa râm có cắm một cây trâm vàng. Có nha hoàn thả một cái đệm trên mặt đất, Lý Tử Du liền quỳ xuống, dập đầu hành lễ với Thái phu nhân: “Cháu gái bái kiến tổ mẫu, tổ mẫu vạn an.”

“Đứng lên đi.” Một thanh âm thân nhiên truyền tới, Lý Tử Du liền đứng dậy. Chỉ là khi ngẩng đầu nhìn lên, những người bên cạnh Thái phu nhân đều mang sắc mặt khác nhau. Đại phu nhân Tiết thị tuy mỉm cười nhưng không mang chút ấm áp. Bên cạnh nàng là đại thiếu phu nhân tiểu Tiết thị cùng nhị thiếu phu nhân Vương thị. Lý Tử Du nhất nhất hành lễ.

Nhị phu nhân Triệu thị cười nói: “Khó trách lão thái thái mỗi ngày đều nhắc đến, bộ dạng tứ chất nữ quả thật khiến người ta đau lòng. Ta nhìn thật yêu thích, hận không thể có một nữ nhi như thế.” Nhị phu nhân Triệu thị tuy rằng gả cho Nhị lão gia thân phận thứ xuất nhưng bà lại là đích nữ của phủ Định Viễn hầu, khí thế đương nhiên không thua kém người khác. Hơn nữa miệng nàng lại ngọt, Thái phu nhân Kim thị đối xử với bà cùng các con dâu khác đều bình đẳng, nhiều khi còn thích mang theo bà cùng xuất môn. Đại phu nhân Tiết thị liền cảm thấy không thoải mái trong lòng, cho rằng lão thái thái không thương con ruột mà lại đi thương con vợ kế. Đương nhiên lời này chỉ là bà ta chỉ dám ngầm nói sau lưng, trước mặt lão thái thái bà ta lại chẳng dám nói nửa lời.

Đứng phía sau nhị phu nhân Triệu thị là tam thiếu phu nhân Tiền thị, bất quá Tam thiếu phu nhân Tiền thị này cũng không thân thiện như bà bà (mẹ chồng), trên mặt đều thể hiện vẻ khinh bỉ.

Còn Tứ phu nhân Trâu thị là người kiêu lời, chỉ cười cười với Lý Tử Du mà thôi.

“Các người đều nhìn thấy Tứ nha đầu rồi, có việc gì thì đều đi làm đi. Nhiều người như thế khiến ta đau đầu lắm.” Thái phu nhân vừa nói xong liền có một nha đầu tiến lên xoa bóp.

“Con dâu cả ở lại một chút, có chuẩn bị quét tước nơi ở cho Tứ nha đầu chưa?”

Tiết thị đáp lời: “Vốn là con muốn thu dọn nơi ở của Tam thúc trước kia nhưng mà không kịp. Con dâu nghĩ các cô nương của quý phủ ta đều ở đây, cho nên để bọn hạ nhân thu dọn mấy gian phòng ở để cho Tứ chất nữ cùng tỷ muội ở chung một chỗ. Thứ nhất là có người bầu bạn, thứ hai cũng để mọi người quen thuộc lẫn nhau.”

Thái phu nhân gật gù đầu: “Cứ an bài như vậy đi. Gọi các cô nương lại đây, tỷ muội gặp nhau, không cần đi học.”

“Vâng.”

Lý Tử Du trong lòng thầm nghĩ: đại đường tỷ Lý Tử Trân năm nay ít nhất cũng mười sáu tuổi rồi sao còn đến trường? Nhị đường tỷ tuổi cũng không còn nhỏ, trừ tam đường tỷ Lý Tử Kỳ sinh cùng năm với mình, hai cô nương kia vì sao còn chưa lập gia đình? Chẳng lẽ mình đoán đúng rồi? Bọn họ là muốn một trong số họ thay thế mình gả cho Thượng Quan Thanh?

Lý Tử Kỳ là đích nữ con vợ cả hẳn là sẽ không làm thế. Người như Thái phu nhân sẽ để cho Lý Tử Kỳ gả nơi cao sang quyền quý mà Thượng Quan quý phủ lại không có danh vọng như Trấn Viễn hầu phủ. Như vậy nếu đúng như nàng đoán thì người muốn thay thế nàng phải là hai tỷ tỷ đầu tiên kia!

Ngũ đường muội Lý Tử Lung cùng lục đường muội Lý Tử Cầm đều là chi thứ hai thứ xuất. Mà thất đường muội Lý Tử Linh lúc nàng rời khỏi kinh thành còn chưa sinh ra, nghe nói chỉ mới sáu tuổi, là con vợ cả tứ phòng. Không biết là người thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 12: Các cô nương trong phủ

Lý Tử Du vừa mới nghĩ tới đã có nha hoàn báo rằng các cô nương đã đến. Lờn vừa dứt liền có năm, sáu cô nương thân thái khác nhau tiến vào. Trừ hai vị đã cập kê mang đồ trang sức giống nhau như đúc, bốn vị cô nương còn lại đều mang trang sức khác nhau nhưng tất cả đều cười khê, đặc biệt là vị cô

nuong nhỏ tuổi nhất còn mang dáng vẻ hoạt bát, thấy Thái phu nhân ngay cả hành lễ cũng không làm, bỏ qua bà vú chạy trực tiếp đến bên người Thái phu nhân: “Tổ mẫu, tổ mẫu, tiểu Thất hôm nay viết chữ được tiên sinh khen ngợi đấy ạ.”

Thái phu nhân khó có khi xuất hiện ánh mắt từ ái: “Tiểu Thất của chúng ta thật giỏi, để phòng bếp làm món thiêu tước lưỡi* tiểu Thất thích nhất được không?”

(*mình cũng chẳng biết món gì =_=)

“Tổ mẫu người thật tốt!”

Các vị cô nương bên cạnh đều khéo léo nhìn tỏ tôn hai người khẽ cười nhưng thật ra cố tình bỏ qua Lý Tử Du. Nửa ngày sau Thái phu nhân mới nói: “Gọi các người tới là vì nữ nhi của Tam thúc các người đã trở lại, các người chào hỏi lẫn nhau đi.”

Lý Tử Trân bước lên phía trước lôi kéo tay Lý Tử Du nói: “Tứ muội muội này sáu, bảy năm không gặp, muội đã chịu khổ rồi.”

Lý Tử Du đáp lời: “Tạ đại tỷ quan tâm, muội thật ra sống tốt lắm.”

“Đúng vậy, ta xem Tứ muội muội sắc mặt hồng nhuận thế kia quả thật sống tốt. Đại tỷ à, tỷ đừng động một chút liên cho rằng người khác đang sống khổ sở thế.” Nhị đường tỷ Lý Tử Châu giống như cố ý tranh cãi với đại đường tỷ còn tam đường tỷ Lý Tử Kỳ cùng với Lý Tử Du đều chỉ nhìn lẫn nhau có lẽ rồi đi qua một bên, thái độ không mặn không nhạt, không phải chán ghét nhưng cũng tuyệt đối không thân thiện.

Ngũ đường muội Lý Tử Lung thì vừa cười vừa nói: “Tứ tỷ tỷ đáng vẻ thật là đẹp. Muội nghe nói trước kia tam thúc cùng tam thẩm đều đẹp, hiện tại thấy Tứ tỷ tỷ thế này quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Lời này nói ra liền khiến Thái phu nhân cảm thấy không thoải mái. Lý Tử Du nghĩ không biết nàng cùng vị ngũ đường muội này có cừu oán hay không, rõ ràng biết Thái phu nhân không thích nhắc tới mẫu thân nàng mà nàng ta còn cố ý gọi ra.

Lục đường muội Lý Tử Cầm tiếp lời: “Ngũ tỷ nói lời này là không đúng rồi. Diện mạo của các trưởng bối đến phiên tiểu bối chúng ta có thể nghị luận được sao? Tứ tỷ tỷ, tỷ đừng nghe tỷ ấy nói bừa, tỷ ấy là người nghĩ sao nói vậy thôi.”

“Cái nha đầu chết tiệt này còn giáo huấn ta cơ đấy.” Lý Tử Lung cười mỉa, “Thất muội, muội nói xem bộ dạng Tứ tỷ có phải tốt lắm hay không?”

Lý Tử Linh sáu tuổi tò mò nhìn Lý Tử Du rồi vừa ngượng ngùng trốn vào lòng Thái phu nhân vừa nói: “Đẹp ạ!”

“Nhìn xem, ta nói đúng mà phải không?” Lý Tử Lung rất đắc ý – “Thất muội muội sẽ không nói dối đâu. Thất muội muội sao không lại gần đây với Tứ tỷ tỷ. Tỷ ấy ở ngoài trở về nhất định sẽ mang cho muội nhiều thứ tốt đấy.”

“Thật vậy chăng?” Thất cô nương Lý Tử Linh xuống khỏi đùi Thái phu nhân ngửa đầu nhìn Lý Tử Du. “Tứ tỷ tỷ, tỷ thật sự mang cho tiểu Thất thứ tốt sao?”

Lý Tử Du thề rằng Ngũ cô nương chắc chắn cố ý khiến nàng xấu mặt, có lẽ nghĩ rằng nàng từ nông thôn đến sẽ không thể mang theo thứ gì tốt.

Bất quá dọc theo đường đi, Lý Tử Du đã mua nhiều đồ chơi nhỏ, nàng tùy tiện lấy ra một món bằng mây tre đưa cho Thất cô nương rồi nói: “Thất muội muội, cái này cho muội.”

Thất cô nương Lý Tử Linh quả nhiên vừa thấy liền thích, bình thường nàng sao có thể tiếp xúc với những thứ thế này cho nên nàng liền hướng Lý Tử Du nói: “Đa tạ Tứ tỷ tỷ. Tứ tỷ tỷ thật tốt, về sau tỷ cho muội cùng tiểu Béo đi chơi cùng nhé.”

Nhị cô nương Lý Tử Châu giải thích: “Tiểu Béo là con chó nhỏ Thất muội nuôi, Thất muội thật thích nó.”

“Tiểu Béo không phải chó đâu, nó là bằng hữu của muội mà.” Thất cô nương tỏ vẻ không vui.

“Được, được, được... Không phải chó thì không phải chó, ta xem Thất muội người có phải có Tứ tỷ rồi liền không thích Nhị tỷ phải không? Nhị tỷ tỷ trước kia làm cho người không biết bao nhiêu đồ chơi đâu.”

“Tiểu Thất cũng thích Nhị tỷ nữa!”

Lời này nói ra liền khiến mọi người bật cười.

Thái phu nhân sai người dẫn Tứ cô nương về chỗ ở, lại nói nam nhân trong phủ về sau cũng sẽ thấy hiện tại không vội. Đại lão gia cùng Nhị lão gia còn có Tứ lão gia đều bận rộn công sự, dù sao cũng không phải chỉ ở vài ngày, mọi người sớm muộn gì cũng sẽ gặp thôi. Buổi tối Thái phu nhân đều cho an bài dùng bữa ở Hi Nhạc đường rồi cũng gấp, vậy nên các tỷ muội sẽ gặp lại sau, liền an bài gia nhân đưa Lý Tử Du đi, Hoàng Oanh cùng Họa Mi cũng tự nhiên phải đi theo. Thái phu nhân lại thưởng thêm hai tiểu nha đầu vẩy nước quét nhà cộng thêm một thổ sứ bà tử. Lý Tử Du có một bà vú, còn có một tiểu nha đầu hầu bên người như vậy cùng các tỷ muội khác đều giống nhau.

Lý mẫu thấy vậy nói: “Hầu phủ này quả nhiên không phồn vinh như trước kia. Người hầu hạ các cô nương kia cũng thiếu rất nhiều.” Trước kia từng có nương bên người ít nhất cũng phải có tám nha đầu theo hầu, hiện tại chỉ cần năm.

“Ít người rất tốt.” Lý Tử Du nói.

Hôm nay cùng đám tỷ muội gặp lại, mọi người đều có tâm tư khác nhau, trừ bỏ Lý Tử Linh vẫn mơ hồ, chưa hiểu chuyện nhiều còn vài cô nương khác cũng chẳng thân thiện gì.

Ngũ cô nương Lý Tử Lung biểu hiện rõ ràng như vậy mà nàng ta chỉ so với nàng ít hơn một tuổi, không biết vì sao lại đối nghịch với nàng thế. Còn Nhị cô nương Lý Tử Châu giúp nàng giải vây không biết là có suy tính gì.

Tam đường tỷ lặng yên không một tiếng động, Lục đường muội biểu hiện bình thường còn có chút chính nghĩa. Thật sự là tâm tư khác nhau mà.

Lý Tử Du tắm rửa, thay quần áo xong thì Bạch Vi liền đem tình hình đã hỏi thăm được cho nàng biết. Không thể không nói Bạch Vi xứng với cái danh mật thám, chỉ một thời gian ngắn như thế đã tìm hiểu được nhiều chuyện.

“Nô tỳ thừa dịp đi phòng giặt đồ liền tránh người gác cổng lên nấp một bên nghe lén hai bà tử nói chuyện, cái gì mà Tứ cô nương đã trở lại thì hôn sự của Đại cô nương được giải quyết. Cô nương người nói xem có phải rất kì quái hay không? Chuyện hôn sự của Đại cô nương thế nào lại liên lụy đến ngài chứ?”

Lý mẫu nghe xong sắc mặt trắng bệch. Cô nương đã phân tích cho bà biết mọi chuyện, hiện tại những lời này chẳng phải đã nghiệm chứng lời đoán của cô nương sao? Thái phu nhân cũng quá đáng rồi, sao có thể như vậy chứ? Tốt xấu gì cũng là cháu gái của bà ta, một người là cháu gái thứ xuất, một người thể nhưng là cháu gái con vợ cả cơ mà.

“Cô nương, ngài không thể đáp ứng yêu cầu của Thái phu nhân được. Nữ tử nếu bị hủy hôn thì thanh danh sẽ bị ảnh hưởng đấy.” Lý mẫu nói.

Bạch Vi tuy rằng không hiểu sự tình nhưng cũng nói theo: “Lý mẫu nói rất đúng, cô nương, chúng ta không thể để người khác tính kế được!”

“Lý mẫu, nếu Thượng Quan Thanh kia không phải người tốt thì sao? Người còn muốn ta phải tuân thủ hôn ước không? Lý mẫu, người biết tính ta mà, ta chẳng thêm để ý mấy thứ thanh danh linh tinh đó, cùng lắm thì chúng ta về nông thôn là được. Hơn nữa thanh danh của ta cũng không tốt như các cô nương trong phủ này. Ta đoán, lão thái thái là muốn làm cho ta cam tâm tình nguyện dâng tặng cuộc hôn nhân này cho đại tỷ mà sau cùng cũng sẽ nói với bên ngoài lúc trước người đính hôn là Đại cô nương. Nói sau đi, chúng ta không cần sốt ruột, quý phủ này nghĩ như thế nhưng Thượng Quan quý phủ thái độ thế nào còn chưa biết. Ta nghĩ mấy ngày nữa người của Thượng Quan phủ cũng sẽ tới đây. Nếu người của Thượng Quan phủ cũng muốn cưới đại tỷ thì chúng ta tranh cãi nữa cũng chẳng ích gì. Lý mẫu chẳng lẽ lại hi vọng ta gả đến một nơi không yêu thích ta? Đến lúc đó chịu thiệt cũng là chúng ta thôi.”

Lý mẫu bị mấy lời của Lý Tử Du làm cho không còn gì để nói. Cô nương nhà mình tính tình thế nào bà thật hiểu được, nếu Thượng Quan phủ kia thật sự muốn kết thân với Đại cô nương, cô nương nhà bà nhất định không theo vào cửa. A di đà Phật, Phật chủ phù hộ, chỉ mong sao Thượng Quan phủ không phải hạng ngại bản yêu phủ như người ta, mong sao Thượng Quan công tử là người tốt.

Lý Tử Du không cần đoán cũng biết Thượng Quan Thanh này khẳng định là con rể tốt được chọn lựa nếu không cũng sẽ không khiến cho Đại đường tỷ xuân tâm nảy mầm. Nhưng tổ mẫu đại nhân thật sự là một chút cũng không để ý tình cảm tổ tôn, hi sinh năng vì cháu gái thứ xuất kia à? Chỉ sợ không đơn giản vậy thôi.

Thái phu nhân Kim thị không đơn giản đó hiện tại đang đối diện với bức họa lão Trần Viễn hầu mà nói: “Khuê nữ của lão tam đã trở về rồi. Dáng vẻ càng ngày càng tốt. Lão gia, người nói thiếp làm vậy có đúng hay không? Tứ nha đầu tướng mạo như thế nếu phối hôn cho tiểu tử Thượng Quan gia kia thì thật đáng tiếc, phải gả cho người cực tốt mới có thể khiến phủ Trần Viễn hầu chúng ta nâng cao một bước. Không phải là thiếp bất công với Đại a đầu mà là thiếp nghĩ phải tìm cho Tứ nha đầu kia một mối thật tốt. Thiếp có làm sai không? Đương nhiên Trần lão tướng quân bị xét hỏi trăm cả nhà, thiếp vì không muốn liên lụy nhà chúng ta mới phải ép lão Tam hưu con dâu. Nhưng mà lão Tam lại dám ngỗ nghịch với thiếp! Bỏ lại hết thấy liền đi mất, thiếp là mẹ nó mang thai mười tháng đứt ruột đẻ ra mà lại kém hơn một nữ nhân như thế!

Lão gia, người có biết không, thiếp hiện tại vừa nhìn thấy Tứ nha đầu đã nghĩ đến vợ lão Tam, trong lòng thiếp liền hận thấu xương! Người nói thiếp là vì phủ Trần Viễn hầu mà suy tính cũng được mà nói thiếp là vì tâm tư trả thù cũng được, việc hôn nhân của Tứ nha đầu cùng Thượng Quan gia tuyệt không thể thành! Đại cô nương vừa đến tuổi thành thân, hơn nữa nàng ta cũng biết cách che giấu tâm tình, thiếp nhìn ra được Đại a đầu thực để ý đến tiểu tử Thượng Quan gia, có phải thiếp nên để Đại a đầu tự mình nói ra?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 13

“Còn nữa, Tứ nha đầu lần này trở về, nhà chúng ta lại càng có quan hệ gần hơn với trong cung. Ai mà ngờ được năm đó Trần lão tướng quân bị xét nhà, tiểu nha đầu nhà đó lại trở thành cung nô hầu hạ tiên đế, còn sinh cho tiên đế một đứa con nữa chứ? Cũng chẳng ai ngờ được chuyện, hoàng tử nhiều như thế vậy lại tự giết lẫn nhau chỉ còn lại một hoàng tử bây giờ là đương kim hoàng thượng vốn không có ai để ý tới. Nhưng mà dù có là Thái hậu thì sao? Năm đó hạ chỉ xét nhà lại là tiên đế, ai lại dám giúp Trần lão tướng quân lật lại bản án đấy? Hơn nữa vẫn còn có Đông cung Thái hậu kia nữa. Tứ

nha đầu trở về thật tốt biết bao, trong tay chúng có Tứ nha đầu là biểu tỳ của Hoàng thượng, về sau sẽ giúp chúng ta rất nhiều chuyện. Ông trời lần này là giúp đỡ Trần viên hầu phủ chúng ta rồi. Lão gia, người trên trời có linh nhất định phải phù hộ cho Trần viên hầu phủ chúng ta mãi mãi không sụp đổ!”

tiffanyphan.wordpress.com

Khi Thái phu nhân trở về phòng, Từ mẫu, người theo hồi môn của bà liền nói: “Thái phu nhân có mệt không? Có cần lão nô đấm bóp cho người không?”

“Không cần. Ngươi nói xem Tứ nha đầu này là người như thế nào?” Thái phu nhân hỏi.

“Trầm ổn, hào phóng, có phong thái của Thái phu nhân.” Nghe hỏi Từ mẫu liền đáp lời.

“Ngươi nha, nói thật đi.”

“Lão nô thấy Tứ cô nương là người có chủ kiến, chỉ sợ khó mà nói chuyện.”

Thái phu nhân hừ lạnh: “Nó cùng phụ thân nó xem ra rất giống nhau! Chỉ là hiện tại về tới hầu phủ này, ta là tổ mẫu chẳng lẽ nó lại dám cãi lời? Trừ khi nó nghĩ cả đời không muốn gả chồng! Ta không thuyết phục được phụ thân nó, chẳng lẽ ngay cả nó ta cũng không áp chế được?”

Từ mẫu thấy biểu hiện hung ác của Thái phu nhân, không dám hé răng nửa lời. Dù Thái phu nhân xem bà là tâm phúc nhưng hễ là chuyện Thái phu nhân đã quyết định thì sẽ không lay chuyển được. Năm đó tuy rằng Trần phủ bị giáng tội nhưng bản thân Tam phu nhân không làm sai chuyện gì vậy mà người lại buộc Tam lão gia hưu thê. Việc này truyền ra ngoài khiến cho thanh danh của Trần Viên hầu phủ bị xấu đi. Vài năm qua đi dần dần cũng chẳng còn ai nhắc tới chuyện đó nữa nhưng hiện tại Thái phu nhân đem đại cô nương gả cho Thượng Quan thiếu gia còn tìm mối khác cho Tứ cô nương. Nếu người khác biết được chân tướng thì không biết Trần Viên hầu phủ còn bị đồn đãi ra sao nữa. tiffanyphan.wordpress.com

“Đại tỳ, hôm nay là ta giúp tỳ chen ép ả nhà quê kia vì sao tỳ chẳng nói cái gì hết thế chứ?” Ngũ cô nương Lý Tử Lung chạy đến trước mặt Đại cô nương ép hỏi.

“Nói cái gì? Mọi người đều là tỳ muội với nhau, ta bảo muội đi chen ép người ta khi nào? Tứ muội cũng là tỳ muội với chúng ta, sao muội lại nói là ả nhà quê? Sau này đừng nói những lời như thế nữa.” Lý Tử Trân đáp lời.

“Hừ, tỳ cứ giả bộ đi, về sau mọi chuyện không thành thì đừng trách người khác nha! Tỳ đừng cho là người khác không biết tỳ nhìn Thượng Quan đại ca với ánh mắt gì, giờ còn giả vờ giả vịt. Tỳ nhìn đi, Tứ tỷ so với tỳ đẹp hơn, người ta còn là con vợ cả đó, lại có hôn ước với Thượng Quan đại ca. Tỳ nói xem, nếu tỳ là Thượng Quan đại ca tỳ sẽ chọn ai đây? Hôm nay ta cố ý nhắc đến Tam thẩm trước mặt tổ mẫu chính là muốn tổ mẫu chán ghét Tứ tỷ rồi thành toàn cho tỳ. Tỳ có lợi giờ còn trách ta? Chờ sau này Tứ tỷ tiến cung rồi Thái hậu trực tiếp hạ chi thì tỳ có muốn khóc cũng không được đó.” Ngũ cô nương Lý Tử Lung nói thẳng không khách khí chút nào.

Lý Tử Trân nói mang chút ý xin lỗi: “Muội cũng biết chúng ta đều là thứ xuất, bình thường nói năng đều phải cẩn thận. Ta đây là không muốn muội bị tổ mẫu phạt thôi. Được rồi, được rồi, đều là ta không đúng. Ngũ muội muội thật tốt, ta mới làm một chiếc khăn gấm Tô Châu, nếu muội thích ta cho muội mượn, xem như xin lỗi được không?”

“Như vậy còn được. Đại tỳ à, tỳ nên chú ý đi. Lão thái thái tuy là tính chuyện như thế nhưng ai mà biết được có thay đổi chủ ý hay không chứ? Hơn nữa vị kia ở trong cung cho dù có quyền hay không thì cũng là di ruột của Tứ tỷ đến lúc đó chúng ta có được xem là gì đâu. Lão thái thái cũng phải theo ý của người đó thôi.”

“Ừ, ta hiểu được, đa tạ Ngũ muội nhắc nhở.” Thật ra nàng một chút cũng chẳng lo lắng, thân phận Từ muội càng cao bao nhiêu thì lão thái thái lại càng không muốn nàng ta gả đến Thượng Quan phủ bởi Thượng Quan phủ cũng không phải là dòng họ cao quý lắm, nhiều nhất cũng chỉ được xem là nhà thanh quý. Với tính tình của lão thái thái, Tứ muội phải tìm được ngọn núi vững chắc để dựa, có thể Trần Viên hầu phủ mới có lợi.

tiffanyphan.wordpress.com

Nhưng lão thái thái cái gì cũng đều muốn cho nên vì bồi thường cho Thượng Quan phủ chắc chắn sẽ muốn gả một cháu gái khác đến Thượng Quan gia mà nàng lại là trưởng nữ, không phải là lựa chọn tốt nhất sao?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 13.2

“Nhị tỳ tỷ, muội mới đến, nơi này vẫn còn thực đơn sơ, hi vọng nhị tỳ không thấy phiền.” Lý Tử Du tỏ vẻ có lỗi nói với Lý Tử Châu.

“Tỳ muội một nhà sao muội lại nói vậy chứ? Ta thấy muội vừa tới nhất định là không kịp làm quần áo. Ta ở đây có mang vài bộ còn chưa dùng đến, nếu

muội không chê thì cứ nhận lấy. Về sau có chuyện gì cũng có thể trò chuyện cùng ta, dù sao thời gian ta ở trong phủ cũng dài hơn so với muội.”

“Vậy muội cũng không khách khí nữa, đa tạ nhị tỷ.” Lý Tử Du nghĩ nhị tỷ này cuối cùng cũng tìm đến đây là muốn nói chuyện gì đây?

Mặc kệ nàng ta là người tốt hay xấu, chỉ cần có thể mang đến lợi ích cho mình là được. Vị nhị tỷ này nhất định là muốn bày tỏ một chút thành ý với mình đây.

“Tứ muội trở lại thật tốt! Thái hậu nương nương ở trong cung chắc chắn là cực kỳ vui mừng!”

Thái hậu nương nương? Người đó có quan hệ gì với nàng chứ? Lý Tử Du buồn bực.

Nhị cô nương Lý Tử Châu nói tiếp: “Xem ra muội cái gì cũng không biết. Cũng khó trách được, Thái hậu nương nương có mệnh tốt, ai cũng chẳng thể so được.”

Thông qua lời kể của nhị đường tỷ cùng suy đoán của chính mình, Lý Tử Du đã biết thì ra năm đó vào thời điểm xét nhà đi đã trở thành cung nhân. Một lần ngẫu nhiên được tiên đế lâm hạnh liền hoài thai, sinh ra hoàng tử nhưng bởi vì thân phận thấp kém nên mẹ con hai người đều bị bỏ qua, không ai chú ý. Cũng nhờ vậy mà khi nhóm hoàng tử tranh ngôi vị hoàng đế, vị hoàng tử đó mới thoát được nguy nan. tiffanyphan.wordpress.com

Mà đệ đệ ruột của tiên đế là Ninh vương cuối cùng cũng bình ổn trận hỗn loạn này, liên thủ với hoàng hậu đem hoàng tử may mắn còn sót lại năm ấy chỉ mới năm tuổi phù thượng lên ngôi hoàng đế. Ninh vương được phong làm Nhiếp chính vương xử lý chính sự.

Nói cách khác, hiện tại trong cung có hai vị Thái hậu, một người là hoàng hậu của tiên đế, một người là mẹ đẻ của Hoàng thượng. Xem ra Đông cung Thái hậu kia còn rất cường thế, nếu không Ninh vương cũng sẽ không cùng bà ta liên thủ. Lý Tử Du mơ mơ hồ hồ nhớ đến hình dáng của di nương mình. Khi đó bà ấy mới chỉ mười mấy tuổi, đúng tuổi dậy thì, đáng tiếc sau đó lại xảy ra chuyện như thế. Một nữ hài tử ở trong cung làm nô tỳ không biết bị đối đãi thế nào nữa. Tuy rằng giờ có con trai cao quý thế nhưng có khả năng lại càng bị nguy hiểm. Trước có Nhiếp chính vương, sau có Đông cung Thái Hậu, bà ấy cùng đương kim hoàng thượng chẳng qua cũng chỉ là con rối trong tay người khác thôi.

Cho đến bây giờ Lý Tử Du vẫn chưa nghe tin ngoại tổ phụ được minh oan giải tội, có thể thấy được vị Thái hậu kia thật ra cũng không sung sướng gì. Chỉ là Trần Viễn hầu phủ này vậy mà muốn lợi dụng quan hệ của nàng và Thái hậu giành được lợi ích lớn hơn nữa. tiffanyphan.wordpress.com

Mà vị nhị tỷ này xem ra trong lòng cũng nghĩ xây dựng quan hệ tốt với nàng để có lợi ích về sau. Nhìn tuổi tác nàng ta cũng đến tuổi xuất giá rồi, chẳng lẽ muốn thông qua nàng để tìm mối tốt? Nhưng mà nàng có thể giúp nàng ta được gì đây? Nàng ta là con vợ cả ở chi thứ hai, căn bản không cần phải lo lắng việc hôn nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 14

“Đa tạ nhị tỷ nói cho muội biết việc này. Muội vừa tới nên chuyện gì cũng không rõ. Nếu không nhờ nhị tỷ thì muội còn chẳng biết đến chuyện này. Muội sẽ nhớ kỹ ân tình này của tỷ.”

“Cái gì mà ân tình hay không ân tình chứ, chúng ta là tỷ muội mà. Nói một ít tình huống cho muội biết cũng là chuyện nên làm mà. Hiện tại ta ngồi một mình trong phòng cũng chẳng có việc gì làm, tứ muội nếu có thời gian rảnh thì có thể ghé qua chỗ ta ngồi chơi. Hôm nay muội mới trở về nhất định cần phải nghỉ ngơi, ta không quấy rầy nữa vậy.” Lý Tử Châu nói xong thì cười cảo từ. Lý Tử Du thật sự cảm thấy có chút mệt, phải lên giường nghỉ ngơi chốc lát.

Lý Tử Châu nhìn theo Lý Tử Trân từ trong phòng Lý Tử Lung đi ra mà trong lòng không khỏi cười nhạo. Nghĩ một lát nàng ta lại đến chỗ của mẹ mình, Triệu thị.

Nhị phu nhân Triệu thị thấy khuê nữ của mình tới thì cho con dâu Tam thiếu phu nhân lui xuống. tiffanyphan.wordpress.com

“Mẹ, con mới từ chỗ của Tứ muội tới đây.”

“Vậy sao? Con có nói cho nó biết chuyện trong cung không?” Triệu thị hỏi.

Nhị cô nãi nãi do dự một chút rồi nói: “Có ạ. Con cảm thấy tổ mẫu thật bất công, chuyện gì cũng không nói cho Tứ muội biết. Tốt xấu gì tứ muội cũng là muội muội củ con, con không đành lòng để muội ấy bị lừa gạt.”

“Nói vậy!” Triệu thị có chút tức giận nhìn nữ nhi mình. “Người khác đều không đi nói, con đây lại cố tình nói ra. Con không sợ lão thái thái nhìn mẹ con ở chi thứ hai này không vừa mắt sao? Con sao lại dăng nhợc điểm cho bà ấy bất thể hả?”

Thật là không hiểu chuyện mà. Vốn chi thứ hai là thứ xuất, địa vị ở Hầu phủ này không cao, nếu không phải nhà mẹ đẻ bà cũng là Hầu phủ, bản thân bà cũng hầu hạ lão thái thái thật tốt thì trong phủ này một chút địa vị nhỏ nhoi bà cũng chẳng thể có được.

“Trong lòng con có chủ ý gì ta đều biết. Con nên chết tâm đi, đừng nghĩ thêm chút gì nữa. Sau này mẹ sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt để con hài lòng. Nếu con còn tự tiện làm bừa thì đừng mong ta cho con xuất môn! Lão thái thái là loại người lòng dạ hẹp hòi ngay đến cả cha con cũng không dám ngỗ nghịch với bà ấy. Con nói xem nếu con khiến lão thái thái tức giận thì phải làm sao đây? Đến lúc đó ngay cả mẹ cũng không thể thay con nói chuyện được đâu!” tiffanyphan.wordpress.com

Lý Tử Châu nghe mẹ mình nói vậy cũng tức giận mà nói: “Con nói có gì sai đâu? Con chỉ ăn ngay nói thật thôi, dù sao Tứ muội sớm muộn gì cũng phải biết, con nói trước cũng tốt thôi. Mẹ à, con còn muốn nói đại phòng kia cũng quá thiếu đạo đức rồi. Sao lại có thể tranh vị hôn phu của người khác chứ? Đại tỷ gái ai không gả lại đi tranh cướp với đường muội mình. Con thật thấy không thoải mái. Đây không phải là bất nạt Tứ muội không cha không mẹ sao?”

Lão thái thái cũng thật là lạ, tại sao phải giúp đại tỷ chứ? Chẳng lẽ Tứ muội không phải là cháu gái của bà sao? Nếu là con thì thôi đi, dù sao cũng cách lão thái thái một tầng quan hệ nhưng tứ muội là cháu gái ruột thịt của bà mà, càng nghĩ càng cảm thấy đám người này đều bất nạt kẻ yếu! Con thể này cũng là suy nghĩ cho quý phủ chúng ta, vạn nhất Tứ muội vào cung cáo trạng với Thái hậu thì phủ chúng ta phải gánh hậu quả đó!”

Nhị cô nương giống với mẫu thân Triệu thị đều nói chuyện rất lợi hại, hơn nữa trước mặt là mẫu thân của mình muốn nói gì thì nói, một chút cũng không hiểu được rằng chê bai trường bối là không tốt.

Triệu thị thở dài, nói: “Nha đầu con thật là, mẹ chỉ sợ con không kiểm soát được miệng mình. Con nghe những lời con nói mà xem, nếu để cha con nghe thấy xem có xử lý con không. Hoặc vào tai Ngũ muội, Lục muội con thì nhất định chúng sẽ cáo trạng con đấy. Cha mẹ đều không thể đảm bảo cho con được đâu. Ta sao lại sinh ra một đứa nghiệp chướng thể này chứ! Con còn nói đến Thái hậu trong cung kia, di ruột của tứ nha đầu, bà ấy có thể làm chủ được gì chứ? Hiện tại có sống được lâu dài không còn khó nói thì sao có thể làm chủ cho Tứ muội con chứ! tiffanyphan.wordpress.com

Đồng cung Thái hậu kia còn ước gì bà ấy sớm chết đó. Mẹ đẻ hoàng thượng thì sao? Không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa thì căn bản chỉ là cỏ cây thôi! Nghe thì có danh đấy nhưng cũng chỉ là đang đứng trên phiên bản mỏng mà thôi. Chủ ý kia của con nên xóa bỏ đi!”

“Mẹ, con không phục! Dựa vào cái gì mà con không thể gả cao được chứ? Vì phụ thân là thứ xuất sao? Nhưng ngoại tổ phụ con vẫn là hầu gia, so ra cũng chẳng thua kém ai cả! Tâm tư của mẹ, con biết, nhưng đại cô cô còn sống nhờ ở hầu phủ chúng ta, đại biểu ca chỉ là tú tài nho nhỏ, con không muốn gả đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 14.2

Trong lòng Triệu thị thật sự buồn bực, nữ nhi sao lại không hiểu nỗi lòng bà chứ? Gả cao sang có gì tốt? Về sau không thể làm đương gia nắm quyền, bà lại khó hầu hạ, còn một đám họ hàng thân thích, các mối quan hệ chồng chéo đến phiền loạn, cũng giống như bà, tuy là gả ngang hàng nhưng trong lòng có lúc nào yên ổn? Cũng may trưởng phu của bà trước mặt bà luôn ngay thẳng, tôn trọng nên chi thứ hai mới đến phiên bà làm chủ. Ngay đến cả thiếp thất có sinh con thì tất cả cũng đều là nữ. tiffanyphan.wordpress.com

Đối với nữ nhi duy nhất của mình, bà cũng hi vọng con mình sống tốt. Đại cô phu nhân tuy là sống nhờ hầu phủ nhưng trong tay đồ cưới rất nhiều, chỉ vì muốn ở cùng nhà mẹ đẻ nên mới không ra ngoài tìm chỗ ở. Có cô cô làm bà bà thì về sau cũng sẽ không chịu uất ức. Cháu họ tuần tú lịch sự, quen biết với Châu nhi còn hơn là gả cho người xa lạ. Nhưng nha đầu kia nghĩ đến ai không nghĩ lại nghĩ đến Nhiếp Chính vương. Dã tâm quá lớn cũng không tốt, làm sao đến phiên nữ nhi mình gả cho Nhiếp chính vương được chứ? Đồng Thái hậu cũng có vài tiểu muội muội cùng chất nữ đến tuổi thành thân, làm sao có thể đến phiên người khác chiếm tiện nghi?

Mà nhị nha đầu có dụng ý tìm đến Tứ cô nương còn không phải là muốn thông qua mẹ đẻ hoàng thượng mà đạt được nguyện vọng sao? Nếu mọi chuyện suôn sẻ thì còn nói làm gì nữa. Vì tương lai của nữ nhi bà tuyệt đối không thể để nhị nha đầu tùy hứng làm cản được! Hôn nhân đại sự vốn là cha mẹ chỉ định sao có thể đến phiên con cái làm chủ! Nghĩ đến đây, Triệu thị âm thầm hạ quyết tâm phải tìm đại cô phu nhân nói chuyện đem hôn sự định đoạt! tiffanyphan.wordpress.com

Không nói đến tâm tư mỗi người mỗi khác, buổi tối dùng cơm ở Hi Nhạc đường, Lý Tử Du gặp được Đại bá phụ, Nhị bá phụ cùng Tứ thúc và một vài vị đường ca đường đệ, còn có đại cô phu nhân Tạ Lý thị và nữ nhi của bà ở tại Hầu phủ.

Lý Tử Du biết con gái của đại cô không phải là do bà sinh nhưng đại cô lại dường như rất thích cô nương này. Mọi người chào nhau lấy lễ xong thì lão thái ra lệnh một tiếng liền vào phân bàn dùng bữa. Một chút âm thanh cũng không có, mọi người ăn cơm đều thật tao nhã, đầu cũng chẳng nâng lên một

chút nào.

Chờ dùng bữa tối xong, Đại bá phụ liền cáo từ, đại gia, nhị gia cùng tam gia cũng rời đi, chỉ còn lại đám nữ nhân. Lão thái thái muốn nhân cơ hội này đem tin tức Lý Tử Du trở về nói cho mọi người biết, mục đích đã đạt được còn chuyện trong lòng mọi người có nổi sóng hay không thì chẳng biết được.

Đại cô phu nhân Tạ Lý thị đưa cho Lý Tử Du một đôi trâm ti xuyên* bằng vàng làm lễ gặp mặt.

(*mình cũng chẳng biết là cái gì =.=)

“Du nhi đã trở lại, ta cũng yên tâm rồi.” Đại cô phu nhân nói

Tạ Lý thị cũng mang mệnh khổ, tuổi còn trẻ mà phu quân đã bị bệnh qua đời, chỉ còn lại một đứa con trai duy nhất cùng nữ nhi thứ xuất. Lão thái thái đau lòng bà còn trẻ đã ở góa nên đưa bà về Hầu phủ, cho bà một mình một sân, chi phí ăn mặc mỗi ngày đều là Thái phu nhân tự xuất tiền qua, cũng vì thế mà các phu nhân trong phủ đều không oán trách gì mà còn thấy lão thái thái yêu thương Tạ Lý thị nên đối xử tôn trọng với bà.
bà.tiffanyphan.wordpress.com

Cho nên vị đại cô này đối với Lý Tử Du rất hòa ái dễ gần. Trong lòng Lý Tử Du cảm giác là lạ. Không phải nàng thảo mộc giai bình* mà là mỗi một ngày qua đi đều làm nàng nhận ra rằng sống phải có tâm nhân, người khác đối tốt với mình đều phải nghĩ xem người ta có mục đích gì. Hơn nữa người trong Trấn Viễn hầu phủ này không phải là dạng ngu ngốc.

[*đại ý là không có mà làm thành có. Dựa theo điển cố trong cuộc chiến của hai nước Tần và Tấn: Trong Trận Phì Thủy, để khóa lấp sự chênh lệch lớn về quân số, Tạ An, Tạ Huyền tung quân Tấn tấn công sớm lực lượng quân Tần của Phù Kiên để tạo ra cảm giác rằng quân Tấn đông đảo không kém gì quân Tần, lại gửi thư cho Phù Kiên đề nghị lui quân Tần để Tấn sang sông, quyết chiến một trận. Quân Tần trong khi lui quân vì hỗn loạn nên đội hình tan rã, giẫm đạp lên nhau mà chết rất nhiều (Phong thanh hạc lệ, Thảo mộc giai bình: tưởng tiếng gió, tiếng hạc, cỏ cây là quân Tấn đang tiến công). Nguồn: Wikipedia]

Quan hệ trong Trấn Viễn hầu phủ hơi rắc rối. Mọi người có thể quay lại cuối chương 1 để đọc bản liệt kê các nhân vật trong Hầu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 15

Ngày hôm sau, sau khi biết tin tức thì Nhị cô phu nhân Viên Lý thị cũng tự mình tới cửa, nhị cô phu nhân gả vào Viên gia, bởi vì bà là con dâu trưởng nên khi nhị nương Viên đại nhân đi nhậm chức tri phủ thì bà chỉ có thể ở lại hầu hạ cha mẹ chồng. Cũng may bà có trưởng tử Viên Phóng cùng đích trưởng nữ Viên Diệp Nhi ở bên cạnh.

Nhị cô phu nhân nhớ tới lời bà nói: “Phu quân con mấy năm nay phải sống xa nhà, có muốn trở về cũng không được. Còn thân gia bên kia, Tứ chất nữ trở về lần này, con hãy trở lại nhà mẹ đẻ xây dựng mối quan hệ tốt với nó, như thế chỉ có lợi chứ không có hại!”

Đúng vậy, trọng phu mình phải làm việc bên ngoài, tuy là cơ hội có nhiều nhưng cũng không cùng mình ở một chỗ, để nữ nhân khác hầu hạ lâu ngày thì tình cảm vợ chồng cũng phai nhạt. Tuy là nói hán không phải hạng người sùng thiếp diệt thê nhưng vẫn làm cho người ta thực sự không thoải mái.
mái.tiffanyphan.wordpress.com

Bà cũng không phải là không cầu qua người nhà mẹ đẻ nhưng sau lần nào động năm ấy thì địa vị Trấn Viễn hầu phủ đã không còn như trước kia, Nhiếp chính vương lại nắm giữ triều chính còn người nhà Vương thái hậu nữa, làm sao có chỗ cho Trấn Viễn hầu phủ nói chuyện?

Mà tứ chất nữ này dù cho thế nào thì cũng là biểu tỷ ruột của Hoàng thượng, là nữ nhi bên ngoài của mẹ đẻ Hoàng thượng. Dẫu cho thế nào thì cũng phải nể mặt mẹ đẻ Hoàng thượng chứ?

Cho nên hôm nay bà đến, trước là thỉnh an mẹ cả, sau đó lại đưa thêm chút quà do trọng phu bên ngoài gửi về. Mẹ đẻ nhị cô phu nhân đã mất nên bà đều mang đến đây.

“Mẫu thân, hôm nay con sang đây là vì nghe nói tứ chất nữ đã trở về, nhiều năm qua không gặp mặt không biết hôm nay có thể gặp lại nàng được không?”

Thái phu nhân Kim thị nói: “Con là trưởng bối của nàng, có gì mà được hay không được. Khuru mẫu, đi gọi Tứ cô nương tới đây!”

Thứ nữ này đối với mình vẫn coi như hiếu kính, mặc dù có chút tâm tư riêng nhưng đại thể vẫn không tổn hại gì. Nếu nó đã muốn gặp Tứ nha đầu thì để cho nó gặp.
gặp.tiffanyphan.wordpress.com

Qua thời gian uống một chén trà, Lý Tử Du được đưa đến Hi Nhạc đường. Nhị cô vừa nhìn thấy Lý Tử Du liền tiến tới kéo tay Lý Tử Du nói: “Tứ chất nữ của ta đây mà. Quả nhiên xinh đẹp, khó trách mẫu thân vẫn hay nhắc tới, chỉ liếc mắt một cái mà ta đã yêu thích rồi.” Để nhị cô nói khoa trương một tràng, Thái phu nhân mới nói với Lý Tử Du: “Đây là nhị cô của con.”

Thì ra là nhị cô. Lý Tử Du hành lễ với nhị cô phu nhân liền bị ngăn lại: “Không cần đa lễ vậy đâu. Nhị cô vội vàng tới đây nên cũng không mang theo gì tốt cả, chỉ có khối ngọc dương chi này được mua từ Tây phiên, chất nữ nhi con hãy cầm lấy, đừng ghét bỏ nhé.”

“Đồ tốt như vậy, chất nữ nhi sao dám lấy được?” Khối ngọc này quả thật là ngọc tốt, chất ngọc trong suốt, sáng bóng, khẳng định rất xa xỉ.

“Đây là tâm ý của nhị cô con, Tứ nha đầu cứ cầm lấy, cũng chẳng phải người ngoài.”

“Đứng đứng, đều là người một nhà cả. Chất nữ nhi con phải cầm, nếu không cô cô ta sẽ cho rằng con xem ta chường mắt đấy.”

Đã nói đến nước này, Lý Tử Du không cầm không được.

“Đa tạ cô cô.”

“Đẹp nhi biểu muội của con hình như sinh cùng năm với con đấy. Nó ở nhà cũng không có bạn, Tử Du nếu có rảnh thì phải đến quý phủ của chúng ta ở lại vài ngày, Đẹp nhi nhất định sẽ rất vui vẻ.” Nhị cô phu nhân nói tiếp.

“Như vậy cũng tốt. Chờ tứ nha đầu ổn định mọi thứ thì sẽ cho tỷ muội chúng nó đi tới quý phủ của con, nếu không bọn chúng lại nói lão thái bà ta mỗi ngày nều bắt nạt chúng nó.” Thái phu nhân cười nói.tiffanyphan.wordpress.com

“Đa tạ mẫu thân!” Nhị cô phu nhân cũng cười nói, trong lòng lại nghĩ lần đầu tiên gặp mặt cũng không thể nhiều lời, cứ chậm rãi mà lôi kéo quan hệ rồi nói bóng gió chuyện của mình là được, vì thế cho nên bà chỉ nói chuyện với lão thái một lát rồi trở về Viên phủ, không ở lại dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 15.2

Thái phu nhân lúc này lại vô cùng lo lắng. Ngay cả thứ nữ của mình ngày hôm sau cũng đã biết chuyện thì trong cung sao lại chẳng có động tĩnh gì? Chẳng lẽ Trần thái hậu thật sự ngay cả một chút quyền lợi cũng không có? Thậm chí gặp thân nhân duy nhất của mình cũng không được sao? Nếu thật là thế, bước này bà đi có phải là sai lầm rồi không?

Thái phu nhân muốn đợi thêm vài ngày nữa, nếu vẫn không có tin tức gì thì sẽ nghĩ biện pháp khác. Tứ nha đầu trưởng thành đẹp như thế, hơn nữa có quan hệ với hoàng cung thì gả cho một vương gia làm sủng phi cũng được. Trần Viễn hầu phủ tuy rằng không có danh vọng như trước kia nhưng Tứ nha đầu tốt xấu gì cũng là đích nữ của Hầu phủ, thân phận này cũng không phải thấp.

Kết quả là đến ngày thứ ba người trong cung cuối cùng cũng tới. Hai thái giám trực tiếp đến phủ đưa Lý Tử Du tiến cung. Trong lòng Thái phu nhân liền thở phào nhẹ nhõm, dặn dò Lý Tử Du ở trong cung phải cẩn trọng rồi lại đưa cho hai thái giám một ít bạc. Còn các tỷ muội khác nhìn Lý Tử Du tiến cung với ánh mắt ghen tỵ.

“Lý cô nương, lát nữa tiến cung người sẽ đến Từ Ninh Cung bái kiến Thái hậu Hiếu Văn trước rồi sau đó mới qua Trữ Tú cung bái kiến Thái hậu Hiếu An.”

“Đa tạ công công chỉ điểm.”

Thái hậu Hiếu Văn, Vương thái hậu vốn là hoàng hậu của tiên đế mà Thái hậu Hiếu An mới chính là di nhỏ của nàng. Xem ra trong cung quả thật do Đông cung Thái hậu kia làm chủ. Từ trước đến nay, Từ Ninh Cung đều là nơi ở của hoàng thái hậu, vị Vương thái hậu này lại không nhường ai mà vào ở nơi đó còn để di nàng ở tại một nơi khó ai thấy được như Trữ Tú cung.tiffanyphan.wordpress.com

Nghĩ ngợi một lát cổ kiệu liền ngừng. Lý Tử Du được chỉ dẫn đến trước cửa Từ Ninh cung. Thái giám vừa nói chuyện với nàng liền tiến lên thông báo một tiếng, sau đó lại có một cung nữ đi vào trong bẩm báo thái hậu. Một lát sau cung nữ kia liền ra ngoài nói lại: “Thái hậu nương nương đang dùng bữa sáng, các người cứ chờ ở đây.”

Canh trúng lúc này lại dùng bữa sáng, Lý Tử Du hiểu được vị Đông cung Thái hậu này đang muốn thị uy với nàng. Ai bảo di nàng là mẹ đẻ hoàng thượng chứ. Nghiêm túc mà nói, bọn họ là ở phía đối đầu nhau. Ngay cả một tiểu bối như nàng cũng bị hại theo.

Vị thái giám kia nhìn Lý Tử Du mang vẻ áy náy, nàng mỉm cười nhìn lại, chuyện này không phải một thái giám như hắn có thể giải quyết. Khi tiến cung Lý Tử Du đã lường trước mọi chuyện sẽ không thuận lợi. Không bắt nàng quý chờ đã là tốt rồi.

“Nương nương thỉnh Lý Tứ cô nương vào yết kiến.” Cuối cùng cũng được nghe thấy câu này. Lý Tử Du đi theo cung nữ vào Từ Ninh cung. Trong phòng không có mùi đàn hương mà là mùi hoa rất dễ chịu, hình như là hương sen.

“Tham kiến Thái hậu nương nương!” Lý Tử Du quỳ lạy một người đang ngồi trên cao.”

“Đứng lên đi. Người đâu, ban thường ngồi.”

Ngay lập tức có một người cầm một cái ghế lại đây, Lý Tử Du liền tạ ơn ngồi xuống. Cái giai cấp thống trị ác độc này, bao giờ mới được ngừng đầu đây?

“Ngừng đầu lên!” Một tiếng nói uy nghiêm vang lên, “Quả nhiên đứng như Hiếu An muội muội nhắc đến, tướng mạo rất tốt.”

Lời này mấy ngày nay Lý Tử Du cũng được nghe nhiều, chỉ là khẩu khí này thật khiến người khác cảm thấy không thoải mái. Nhưng người ta là Thái hậu, còn là Thái hậu có thực quyền, Lý Tử Du chỉ có thể chịu đựng.

“Nương nương khách lễ rồi. Nương nương mới chính là quốc sắc thiên hương.”

Vị thái hậu nương nương này chỉ khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, không mặc áo choàng màu vàng tượng trưng thân phận mà lại mặc trang phục màu đỏ thẫm, đầu cắm trâm phượng, cả người thật hoa lệ. Chỉ là có hoa lệ thế nào thì năm tháng cũng chẳng buông tha ai, khóe mắt đã có nếp nhăn rồi. Khi bà ta còn trẻ mắt nhất định rất to nên già đi rồi mới không thể che giấu được bông mắt. tiffanyphan.wordpress.com

“Cái miệng nhỏ nhắn thế mà biết cách ăn nói hơn dì của ngươi nhiều. Ngươi không cần phải khản trương như vậy, ai gia ở đây khó có một cô nương trẻ tuổi như thế này yết kiến nên vừa nhìn thấy ngươi thì nghĩ gì nói vậy.”

Vương Thái hậu lại chuyển sang chuyện khác: “Nghe nói ngươi trước giờ đều ở nông thôn phải không?”

“Thưa vâng.”

“Ai, thật là khổ cho ngươi, nhưng về sau thì sẽ tốt thôi. Ai gia thấy Hiếu An muội muội nhất định chờ đến sốt ruột rồi, không nói nhiều với ngươi nữa. Vương ma ma, ngươi đưa Lý Tứ cô nương đi đến chỗ thái hậu Hiếu An đi.”

“Nô tỳ tuân chỉ.”

Vị vương ma ma này không nói chuyện thì có vẻ hòa ái chỉ là khi mở miệng nói ra thì lại khiến người ta thấy lạnh buốt, may mà suốt quãng đường đi bà ta cũng chẳng nói nhiều, hai thái giám ban đầu kia cũng đi theo. Ở cửa Trữ Tú cung, một cung nữ cứ ngheh cồ dáo dác nhìn xung quanh, vừa thấy đám người Lý Tử Du liền bước lên trước nói: “Cuối cùng cũng tới rồi, nương nương chờ người đến sốt ruột.” Khi thấy Vương ma ma bên cạnh nàng ta ngay lập tức ngậm miệng lại, cung kính hành lễ với Vương ma ma. tiffanyphan.wordpress.com

“Được rồi, được rồi, mau đưa Lý Tứ cô nương vào đi, tránh cho chủ tử ngươi lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30: Chương 16

“Ma ma, gì mà lo lắng hay không lo lắng chứ. Nương nương đã lâu không gặp Tứ cô nương nên trong lòng có chút kích động. Ma ma đừng thấy phiền lòng nhé.”

Lý Tử Du đi vào trong, Vương ma ma cũng theo sau, xem ra là muốn giám thị đây. Chẳng lẽ lại sợ di cháu nàng bàn tính gì sao? Bọn họ không biết là càng bị bức bách thì càng dễ phản kháng hơn sao?

“Tiểu Ngư nhi, thật là con sao?” Một nữ tử chỉ hơn hai mươi tuổi, mặc trang phục nhẹ nhàng bước đến.

Tiểu Ngư nhi, cái tên này đã nhiều năm rồi chẳng có ai gọi. Chỉ có cha mẹ, ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, các cậu và cuối cùng là muội muội duy nhất của mẫu thân nàng gọi nàng như vậy mà thôi. tiffanyphan.wordpress.com

“Dì nhỏ, là người thật sao?” Lý Tử Du ghen ngào.

“Là ta đây, tiểu Ngư nhi, con đã chịu khổ rồi!”

“Thái hậu nương nương, đây là trong cung, thỉnh ngài chú ý cung quý!” Vương ma ma bên cạnh lạnh giọng nói. “Lý Tử cô nương, người mau thỉnh an Thái hậu nương nương đi.”

Lý Tử Du cảm giác được thân thể cứng đờ của di nhỏ, nàng ngậm dùng sức ôm lấy di nhỏ. Tách ra một chút rồi hành lễ với di nhỏ là được. “Bái kiến Thái hậu nương nương!”

“Miễn lễ, đứng lên đi!” Thái hậu Hiếu An nhìn xuống tâm tình kích động trong lòng, thực hiện lễ quân thần với Lý Tử Du.

Có một Vương ma ma đứng kế bên thật khó mà tâm sự. Hai người chỉ có thể kiếm một chút chuyện nhỏ nhặt mà nói. Lý Tử Du đột nhiên cất lời: “Nương nương, vừa rồi khi tiến cung, thần nữ đã thấy một chuyện rất thú vị.”

“Hử? Chuyện gì mà thú vị vậy?” Thái hậu Hiếu An thấy ánh mắt của Lý Tử Du liền hưởng ứng tiếp lời.

“Là thế này ạ. Lúc này thần nữ đi qua hồ Kim Thủy thì thấy một nội thị cầm roi hướng vào trong nước mà mắng. Ngài nói xem có buồn cười hay không? Hơn nữa kì lạ hơn là những người bên cạnh chẳng ai khuyên can cả, thật không biết nội thị kia với nước có thù oán gì mà lại trút giận như thế.”
tiffanyphan.wordpress.com

Vương ma ma nghe xong lời của Lý Tử Du thì sắc mặt liền trở nên khó coi, nhìn được một lúc thì hướng về phía hai người mà nói: “Nô tỳ cũng đã đưa được Lý Tử cô nương đến chỗ nương nương rồi, vậy nô tỳ xin phép cáo từ.”

Thái hậu Hiếu An nghe vậy liền nói: “Vương ma ma đi thông thả.”

Chờ Vương ma ma đi rồi hai di cháu mới có thể tận tình ôm nhau khóc.

“Di đâu có ngờ được lại phải vĩnh biệt tỷ tỷ thế này, tỷ phu cũng theo người mà đi, con chắc đã khổ sở nhiều.”

“Di, con không khổ mà. Di ở trong cung mới là chịu khổ.” Một nữ hài tử phải mang thân phận như thế này, có ai thấu hiểu được khổ sở của người chứ.

Thái hậu Hiếu An trong lòng thâm cảm thán, đây là lần đầu tiên có người ai ủi nàng như vậy. Mọi người đều cảm thấy nàng may mắn, trở thành mẹ đẻ Hoàng thượng, trở thành Thái hậu được người khác hâm mộ nhưng nỗi khổ của nàng mấy ai có thể thấu hiểu được? Hiện tại số phận của nàng cũng chỉ như miếng băng mỏng, nàng có thể không lo đến tính mạng của mình nhưng nếu nàng có mệnh hệ gì thì về sau Hoàng nhi phải làm sao đây? Cả đời trở thành con rối của người khác sao? Hay là mạng sống cũng chẳng thể kéo dài, mau chóng bị phế bỏ?

Vậy mà cháu gái bên ngoại này của nàng lại có thể hiểu được, xem ra mấy năm nay cũng chịu không ít khó khăn. Nghĩ đến đây Thái hậu Hiếu An lại nhớ đến Trần Viễn Hưu phủ, năm đó Trần gia gặp chuyện không may, nàng đã thỉnh Trần Viễn Hưu phủ hỗ trợ thế nhưng không những nàng bị trực tiếp cự tuyệt ở ngoài cửa mà lão thái bà kia còn bắt tỷ phu hưu ty tỷ!tiffanyphan.wordpress.com

Bọn họ trở mặt như thế nhưng cũng may là tỷ phu si tình. Nhưng mà dầu có si tình thì sao chứ? Chẳng phải cũng chẳng thể đảm bảo tính mạng của tỷ tỷ và tỷ phu sao? Bây giờ tiểu Ngư nhi đã trở lại rồi, đám người đó còn không phải là nhìn thấy mối quan hệ di cháu nàng mà lợi dụng đó sao?

Trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi như thế!

“Tiểu Ngư nhi, khi con trở về, lão thái bà kia đối xử với con thế nào?” Cũng chẳng trách được Thái hậu Hiếu An gọi Kim thị như thế. Kim thị này quả thật là làm khó tỷ tỷ nàng quá nhiều, khinh thường tỷ tỷ nàng khiến nàng ấy khi về nhà mẹ đẻ phải khóc cạn nước mắt. Thái hậu Hiếu An tuy năm ấy còn nhỏ nhưng cũng thấy được rất rõ ràng.

Lý Tử Du thấy di nhỏ mình gọi tổ mẫu như thế mà trong lòng thâm than, tổ mẫu quả thật không được lòng di nhỏ.

“Cũng tốt ă.” Có một số chuyện nàng không muốn nói với di nhỏ. Di hiện tại còn chẳng thể làm chủ số mệnh của mình, nàng không muốn khiến di thêm phiền toái.

“Ai, nha đầu con thật là, không cần nói thì ta cũng biết. Tuy là ta không có quyền lực nhưng khả năng thay con làm chủ vẫn có. Lão thái bà kia đối xử không tốt với con, con hãy tiến cung nói với ta. Di nhỏ nhất định không để bà ta như ý.” tiffanyphan.wordpress.com

“Con hiểu tâm ý của di mà. Người cứ yên tâm, con sống rất tốt. Không sao đâu ạ.”

Thái hậu Hiếu An biết là cháu gái đang đau lòng cho nàng cho nên mới không kể chuyện sau khi trở về Hưu phủ để tránh cho nàng phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 16.2

“Hoàng thượng hôm nay ở thượng thư phòng đọc sách, không qua đây, vậy nên con hôm nay ở lại dùng bữa trưa với ta đi.”

“Hoàng thượng có khỏe không ạ?” Làm hoàng thượng khi còn nhỏ tuổi như thể khẳng định là không dễ dàng gì.

“Nó vẫn khỏe, rất nghe lời Nhiếp chính vương. Ta chỉ hi vọng nó có thể bình an lớn lên thôi.” Nhưng nguyện vọng này thật khó mà thực hiện được. Thế sự khó lường, vốn dĩ hoàng nhi là đứa trẻ không được coi trọng nhưng lại trở thành quân cờ tốt nhất của người khác. tiffanyphan.wordpress.com Nếu không có biến cố kia thì có lẽ nàng và hoàng nhi có thể ra khỏi cung, có một cuộc sống bình thường nhân nhả rồi. Nhưng trên đời đâu có nhiều chữ “nếu” như thế. Nó vẫn phải làm hoàng đế.

“Nhất định là vậy rồi ạ.” Lý Tử Du nắm chặt tay của di nhỏ, trên đời này ngoại trừ Lý mẫu thì di là người quan tâm nàng nhất. Mà hoàng thượng cũng là người thân của nàng, nàng hi vọng hai người họ đều có thể sống tốt.

“Phải rồi, vừa rồi con nói chuyện kia, vì sao Vương ma ma lại vội vã rời đi như thế?” Nếu không như vậy thì nàng cùng tiểu Ngư nhi cũng chẳng thể nói nhiều như thế này đâu.

“Di ạ, con chỉ là đoán thôi. Nội thị kia dám ở trong cung làm chuyện như thế thì thân phận nhất định không bình thường. Tuyệt đối không phải là nội thị thật đâu. Di ở trong cung không có thân thích thì chỉ có thể là người của thái hậu Hiếu Văn. Nếu bị ta phát hiện thì nhất định cũng có thể bị người khác trông thấy, dù sao cũng không phải là chuyện tốt gì. Chỗ hồ Kim Thủy kia lại có nhiều người qua lại, Vương ma ma là tâm phúc của thái hậu Hiếu Văn thì nhất định sẽ thay bà ta giải quyết, nên cuối cùng ma ma mới đi ra ngoài.” Lý Tử Du chính là đoán mò cũng không dám khẳng định, không ngờ Vương ma ma lại đi thật. Xem ra người kia là nhân vật rất quan trọng.

Thái hậu Hiếu An trong lòng khiếp sợ, cháu gái này thật quá thông minh rồi! Liệu có phải nàng ấy có thể giúp nàng vượt qua tình trạng khó khăn trước mắt hay không? Nàng lại lắc đầu, nàng đã thế này sao lại còn muốn đem tiểu Ngư nhi kéo vào nữa? Nàng ấy là huyết mạch duy nhất của tỷ tỷ nàng. Nhưng hoàng nhi của nàng phải làm sao đây? tiffanyphan.wordpress.com Trong lòng thái hậu Hiếu An tràn ngập mâu thuẫn.

“Khởi bẩm nương nương, hoàng thượng đến ạ.” Đại cung nữ thân cận của thái hậu Hiếu An, Lập Thu tiến vào bẩm báo.

“Mau mau mời vào đây. Vừa mới nhắc thì người đã đến rồi.” Trên mặt của di nhỏ tràn đầy từ ái.

Một tiểu nam hài mặc long bào tiến vào chào hỏi thái hậu Hiếu An. Lý Tử Du cũng hành lễ với vị hoàng thượng biểu đệ này. Thấy hoàng thượng tò mò nhìn Lý Tử Du, thái hậu Hiếu An liền nói: “Hoàng nhi, đây chính là biểu tỷ mà mẫu hậu đã nói với con, là tỷ tỷ duy nhất của con.” tiffanyphan.wordpress.com

Tiểu hoàng đế trông rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn, tròn tròn nhìn Lý Tử Du không chớp mắt rồi đột nhiên nói: “Tỷ tỷ, tỷ có thể theo trẫm đến trường ở trong cung không?”

Thái hậu Hiếu An nghe vậy liền cười nói: “Hoàng nhi thật thích con đấy. Lúc trước Nhiếp chính vương có tìm cho nó mấy thư đồng nhưng nó đều không thích.”

Lý Tử Du nhìn xuống cảm xúc muốn nhéo gương mặt nhỏ tròn xinh xắn của tiểu hoàng đế. Nàng hỏi: “Hoàng thượng không thích đến trường sao?”

“Không phải. Tỷ tỷ có mắng trẫm không?”

Lý Tử Du lắc đầu.

“Vương thúc rất hay mắng trẫm. Nếu có tỷ tỷ bên cạnh thì vương thúc sẽ không mắng trẫm nữa nha.”

Hả? Cái đạo lý gì đây? Ngay cả thái hậu Hiếu An cũng không hiểu nên cười nói: “Hoàng nhi, lời này không đúng rồi. Về sau không được nói lung tung như thế nữa, nếu không hoàng thúc sẽ mắng con tiếp đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 17

“Vâng, nhi thần hiểu.”

Tiểu hoàng đế có chút buồn bực nhưng chỉ một lát sau lại vui vẻ trở lại. Những đứa trẻ được sinh ra trong hoàng cung đều trưởng thành sớm, có nhiều

chuyện người khác không cần nói mà chỉ nhìn ánh mắt thôi cũng hiểu được. Mọi người dùng bữa trưa một lát thì tiểu hoàng đế phải trở về nghỉ ngơi vì buổi chiều còn phải học cưỡi ngựa. Lâm hoàng đế đã không dễ dàng, tuổi còn nhỏ như thế lại càng vất vả hơn.hon.tiffanyphan.wordpress.com

“Lát nữa để Lập Thu đưa con hồi phủ. Lập Thu đã đi theo ta từ rất sớm, làm việc rất đáng tin cậy. Nếu trong cung có người khác truyền lời cho con, bảo là ý của ta thì con trăm ngàn lần không được tin. Có rất nhiều chuyện trong cung này làm cho người ta khó lòng phòng bị, con cũng vì có quan hệ với ta nên chắc chắn sẽ có người đánh chủ ý lên người con. Con càng phải cẩn thận hơn.”

“Tư Du hiểu được. Di nhỏ, chính người ở trong cung cũng phải cẩn trọng.” Lý Tư Du nhỏ giọng nói: “Di nhỏ, hiện tại ẩn nhẫn là tương lai được thuận lợi. Người nhất định phải bảo trọng thân mình.”

“Di biết mà, tiểu Ngư nhi, con cũng phải như thế nhé. Di cam đoan với con, sau này ai cũng không thể bắt nạt con được.”

Đúng vậy, vì tương lai sau này phải vượt qua được tình cảnh khó khăn hiện tại. Lý Tư Du từ trong cung mang về rất nhiều thứ được thái hậu ban cho. Chuyện này nhanh chóng được truyền đi khắp phủ Trấn Viễn hầu, có người trong lòng mừng thầm, có người thất vọng cũng có người chẳng có biểu cảm gì.

Thái phu nhân đương nhiên sẽ là người quan tâm nhất.[tiffanyphan.wordpress.com](http://hon.tiffanyphan.wordpress.com). Bà ta rất muốn biết khi Lý Tư Du vào cung đã xảy ra chuyện gì. Lý Tư Du chỉ nói đơn giản rằng đã gặp Thái hậu rồi chuyện trò vậy thôi.

“Vậy con có gặp hoàng thượng không?”

Câu hỏi này thật kỳ quái, Lý Tư Du vẫn ăn ngay nói thật: “Có gặp ạ.”

“Tư nha đầu, con cảm thấy hoàng thượng hiện tại như thế nào?” Lão thái thái hỏi.

Lý Tư Du trong lòng hiểu ra, có lẽ có rất nhiều người muốn hỏi vấn đề này, muốn biết hoàng thượng đã bị ép buộc thành tình trạng như thế nào phải không? Chờ triều đại thay đổi hay muốn cho Nhiếp chính vương kia trực tiếp lên đài?

“Hoàng thượng rất mạnh khỏe ạ. Lúc trưa còn ăn nhiều hơn một chén nữa.” Lý Tư Du đáp.

“Vậy thì tốt rồi, tốt rồi. Con tiến cung cũng mệt mỏi rồi, đi về nghỉ trước đi.”

“Vậy cháu gái xin phép cáo từ.”

Lý mẫu ở nhà cũng trông mòn con mắt.[tiffanyphan.wordpress.com](http://hon.tiffanyphan.wordpress.com). Đối với bà mà nói hoàng cung chính là chỗ ăn thịt người, cô nương đi vào liệu có bị làm khó hay không? Hiện tại đã bình an trở lại khiến lòng bà cũng nhẹ nhõm hơn.

Ngay cả Họa Mi cùng Hoàng Oanh cũng vội vàng ân cần hầu hạ Lý Tư Du nhưng thực ra là đẩy Bạch Vi sang một bên khiến Bạch Vi tức giận, trừng mắt oán hận với hai người vài lần, thật chưa thấy ai da mặt dày như thế, thấy cô nương vào cung một lần liền trở mặt nhanh như thế!

“Cô nương, trong quý phủ chúng ta chỉ có mình cô nương được tiến cung thôi, những cô nương khác đều chưa tiến vào được đâu.” Họa Mi nói lấy lòng.

“Đúng thế, đúng thế. Tam cô nương cũng chưa đi được, cô nương quả là có phúc khí hơn các nàng ấy.” Hoàng Oanh cũng phụ họa theo.

Lý Tư Du nghe vậy liền nói: “Tam tỷ tỷ là người các người có thể tùy tiện nhắc tới sao? Bị người khác nghe thấy thì ta cũng chẳng có cách nói giúp các người đâu!”

“Chúng nô tỳ biết sai ạ.” Tuy là nói thế nhưng hẳn là trong lòng chẳng cảm thấy mình sai chút nào đâu.

Không đợi Lý Tư Du thay xong quần áo thì một vài tỷ muội đã cùng nhau đi đến. Ngũ cô nương Lý Tư Lung cứ nhìn Lý Tư Du và những thứ nàng mang về, trong lòng toan tính. Nhị cô nương Lý Tư Châu thấy thế thì trong lòng xem thường, thật là hẹp hòi, nông cạn, chẳng tốt lành gì! Thật giống mẹ ruột của nàng ta mà!

“Tư muội muội ở trong cung mọi chuyện thuận lợi chứ?” Lý Tư Du ôn nhu nói.

“Rất tốt ạ. Đa tạ nhị tỷ quan tâm.”

“Ta nghĩ chúng ta đã thấy Tư muội trở về bình an, để nàng nghỉ ngơi đi thôi.” [tiffanyphan.wordpress.com](http://hon.tiffanyphan.wordpress.com). Tam cô nương Lý Tư Kỳ nói. Nàng là đích nữ, con vợ cả, lời nói ra tất nhiên có giá trị nhất định. Cho dù có chút luyến tiếc nhưng các tỷ muội này vẫn phải rời khỏi.

Chỉ có Ngũ cô nương Lý Tư Lung ở phía sau vẫn nhìn chuỗi ngọc trên bàn rồi nói: “Tư tỷ thật có phúc khí, ta còn chưa nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy đâu.”

Lý Tư Du ngượng ngùng nói: “Nếu không phải những thứ này đều là thái hậu nương nương ban cho riêng ta thì ta đã cho Ngũ muội vài thứ rồi.” Nói như thế mới khiến Lý Tư Lung phải mang sắc mặt không tốt mà rời khỏi.

Chương 33: Chương 17.2

“Ngũ cô nương này kiến thức thật hạn hẹp, một chút cũng chẳng thay đổi. Thấy người khác có thứ gì tốt thì nàng ta đều muốn lấy, vì thế mà khiến cho Triệu di nương bị Nhị phu nhân mắng không biết bao nhiêu lần.” Triệu di nương là mẹ ruột của Lý Tử Du, xem ra Ngũ muội này đôi khi thật khiến người khác không biết phải nói sao. tiffanyphan.wordpress.com

“Quên đi, đừng nói về Ngũ cô nương nữa. Cô nương à, người mau mau ngủ một lát đi. Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện, cô nương nhìn xem, người gầy không biết bao nhiêu.” Lý mẫu nói.

Lý mẫu dù sao cũng là bà vú của Lý Tử Du, tuy Họa Mi cùng Hoàng Oanh đem bà để vào mắt nhưng hôm nay thân phận Tử cô nương đã không như trước nữa mà người Tử cô nương quan tâm nhất cũng là Lý mẫu vì thế hai người cũng không dám tỏ vẻ không tôn trọng.

Bạch Vi nhìn hai người đó đi ra ngoài thì quay sang nói chuyện với Lý mẫu: “Hai người kia bị sao thế chứ? Mấy ngày trước thì bắt làm gì cũng không làm hôm nay lại thay đổi thế.”

“Quên đi, quên đi. Cô nương cũng không tính giữ các nàng lại thì cứ để cho hai người đó hầu hạ một thời gian. tiffanyphan.wordpress.com Người cũng phải chú ý đến các nàng một chút miễn cho hai người kia lại làm ra chuyện dọa người.” Lý mẫu nói.

Thái phu nhân Kim thị lại nói chuyện với bức họa của lão Trần Viễn hầu: “Hôm nay tứ nha đầu đã tiến cung rồi còn nói hoàng thượng vẫn tốt lắm. Hi vọng là thế. Hoàng thượng có tốt thì mới có thể trợ giúp cho tiền đồ sau này của tứ nha đầu được. Chỉ là việc này cũng không chắc chắn được, vạn nhất hoàng thượng trong tương lai xảy ra chuyện gì thì sao đây?”

Cho nên thiếp phải chuẩn bị thôi. Lão gia, người hiểu được tâm ý của thiếp đúng không? Phủ Trần Viễn hầu chúng ta từ lâu đã không còn như trước, thiếp phải giúp lão gia chống đỡ, không thể khiến quý phủ của chúng ta bị hạ thấp thêm nữa. Đáng tiếc hoàng thượng còn nhỏ nếu lớn hơn một chút thì nói không chừng tứ nha đầu sẽ có cơ hội! tiffanyphan.wordpress.com Nhưng mà ngoại trừ hoàng thượng thì vẫn còn người khác. Nói không chừng thiếp mưu tính thế này, thái hậu nương nương trong cung còn phải cảm tạ thiếp nữa. Lão gia, người cứ chờ xem, chờ thiếp chấn hưng phủ Trần Viễn hầu, trở thành thế gia quyền thế nhất kinh thành này!”

Ở chỗ đại phòng, đại phu nhân Tiết thị đích thân kiểm tra sổ sách. Mấy năm nay người ở quý phủ chỉ có thêm chứ chẳng bớt. Nếu như các phòng khác được phân ra riêng thì thật tốt, chỉ là lão thái thái còn ở đây thì chuyện này chẳng thể xảy ra được.

“Mẹ, người tìm con sao?” Tam cô nương Lý Tử Kỳ tiến vào, hỏi.

“Ngồi đi. Con đi gặp Tứ muội muội à?” Đại phu nhân Tiết thị hỏi.

“Vâng.”

Ai, cái nha đầu này, sao tính tình vẫn cứ lạnh lùng thế này? Về sau lập gia đình thì phải làm sao?

“Con không nói chuyện cùng Tứ muội sao?” Tiết thị lại hỏi.

“Tứ muội mệt mỏi nên chúng con chỉ nhìn muội ấy một chút rồi đi.”

Tiết thị khó chịu chẳng nói nên lời. Con bà sao lại khiến người ta không yên lòng vậy chứ? Cái gì cũng chẳng tranh giành, về sau nếu cứ thế này thì sao có thể có được thứ tốt?

“Con sao không nói chuyện với muội ấy nhiều một chút? Con nhìn đại tỷ, nhị tỷ của con đi. tiffanyphan.wordpress.com Bọn nó có ai mà không phải mỗi ngày đều đến chỗ Tứ muội con lác lư múa máy, còn con suốt ngày chỉ ở trong phòng, mẹ nhìn mà lòng nóng hết cả lên.”

“Mẹ, các nàng ấy là có mục đích nên mới phải làm thế. Lòng con vô dụng vô cầu, chỉ cần đối xử với Tứ muội có lễ thì muội ấy sẽ không trách con đâu.”

“Có mục đích gì thì cũng là mong tương lai sống tốt. Con chẳng lẽ không muốn sống tốt hơn sao?”

“Con có cha, có mẹ, có ca ca, tẩu tẩu. Mọi người đều là người thân của con, vì con mà suy tính thì con phải lo lắng gì thêm nữa? Các nàng là các nàng, con là con, con không muốn thay đổi!”

Tiết thị bị chính nữ nhi nhà mình ép chẳng thể nói thêm lời nào. Giang sơn dễ đổi nhưng tam nha đầu sao chẳng thể học mưu mẹo được chút gì? Không học được khỏi lừa nhân gian thì sao sống tốt được đây?

Chương 34: Chương 18

Hai người đại phu nhân và tứ cô nương đang nói chuyện thì bên ngoài bỗng có đại cô nương đến. Tam cô nương nghe vậy thì nhủ thầm, lập tức đứng lên muốn bỏ đi nhưng lại bị Tiết thị ngăn lại: “Mẹ biết con không thích nó nhưng nó vừa tới con lại bỏ đi, nếu bị truyền ra ngoài thì người khác sẽ nói con không tôn trọng tỷ tỷ. Tốt xấu gì cũng phải chào hỏi một tiếng mới được.”

Lý Từ Kỳ nghe vậy thì miễn cưỡng đứng đợi Lý Từ Trân để tiếp đón rồi liền nhanh chóng cáo từ.

Lý Từ Trân cảm thấy xấu hổ nhưng cũng điều chỉnh lại cảm xúc rất nhanh. Nàng ta nói với Tiết thị: “Mẫu thân, nữ nhi có làm cho người một đôi giày. Người xem có thích không ạ.” Nếu hỏi Đại cô nương Lý Từ Trân am hiểu gì nhất thì chắc chắn câu trả lời sẽ là thêu thùa chăm tuyền. tiffanyphan.wordpress.com. Tay nghề rất tinh tế. Do đó mỗi lần đến hiếu kính mẹ cả, nàng lại mang theo một ít đồ nàng tự tay chăm tuyền mà Tiết thị cũng rất thích những thứ nàng làm, mang vào rất thoải mái.

“Là đồ con làm thì ta đều thích. Thật vất vả cho con.”

“Đây là chuyện nữ nhi nên làm.”

Không thể trách Lý Từ Trân lấy lòng Tiết thị, bởi đầu tiên Tiết thị là mẹ cả của nàng ta. Nàng ta và Trình di nương có sống tốt được hay không đều do mẹ cả quyết định. Thứ hai là việc hôn nhân của nàng ta còn phải trông cậy vào Tiết thị này. Tuổi nàng không còn nhỏ nhưng hôn sự vẫn chưa được định, trong lòng nàng ta không thể không vội. Tuy rằng Thái phu nhân có nói qua suy tính của bà nhưng hiện tại Tứ muội đã trở về mà một chút động tĩnh cũng không có, làm cho nàng ta lòng như lửa đốt. Không có khả năng Lý Từ Trân mở miệng đi hỏi nên chỉ có thể lấy lòng mẹ cả để cho xem thử bà ấy liệu có nể mặt nàng ta đã cẩn thận nịnh nọt bấy lâu mà đem đến cho nàng ta chuyện tốt hay không.

Thật ra Đại phu nhân Tiết thị cũng không phải là nữ nhân quá ghen tuông tính toán, nếu không thì Nhị gia Lý Sầm cũng sẽ không được sinh ra sớm như thế. Thử nhìn mà xem Nhị phu nhân ở chi thứ hai còn có thủ đoạn hơn Tiết thị. tiffanyphan.wordpress.com. Đại cô nương vốn không nên lo lắng nhưng vì đã gặp được Thượng Quan Thanh, một lòng đều đặt trên người hắn nên mới lo được lo mất như thế.

Tiết thị cũng không hy vọng Tứ cô nương trở về. Bởi khi nàng trở về thì cũng đến thời điểm lập gia đình, cần đồ cưới mà người của tam phòng đã chẳng còn ai, của hồi môn xuất gia phải lấy từ tiền chung mà tiền chung thì sau này đa số thuộc về đại phòng.

Hiện tại người đã trở lại rồi thì cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ là trong lòng vẫn không thoải mái. Tứ cô nương vốn đính hôn với Thượng Quan gia. Tuy Thượng Quan gia không phải thế gia nhưng tốt xấu gì cũng là quan tứ phẩm, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, để tam phòng chiếm tiện nghi thì chẳng bằng để đại phòng hưởng lấy, vậy nên khi biết ý định của lão thái thái thì trong lòng bà cũng vui. tiffanyphan.wordpress.com. Nhưng bà sẽ không trực tiếp xuất đầu hưởng ứng bởi nếu Tứ cô nương sau này thật sự gả cho nhà cao cửa rộng mà vẫn oán trách bà thì bà phải làm sao chứ? Nếu là lão thái thái không chế, ép buộc thì nàng ấy có muốn oán muốn trách cũng chẳng thể trách tổ mẫu của mình được!

“Trần nhi nên đi đến chỗ lão thái thái thường xuyên một chút. Ta nghe nói tổ mẫu con muốn mời Thượng Quan phu nhân qua phủ một chuyến đấy.” Bà cũng chỉ nói đến vậy thôi, bà tin thứ nữ của mình sẽ hiểu phải làm như thế nào.

Lý Từ Trân trong lòng mừng thầm: “Tạ mẫu thân chỉ giáo.”

Chương 35: Chương 18.2

Ở Từ Ninh cung, Thái hậu Hiếu Văn đang nói chuyện với một người mặc y phục màu xanh của nội thị, là cháu gái nhà mẹ đẻ của Thái hậu, Vương Minh Nguyệt.

“Là một cô nương thì phải ra dáng cô nương. Người nhìn xem người bây giờ còn ra thể thống gì không? Mặc quần áo nội thị đã đành, người lại còn đến hồ Kim Thủy làm chuyện mất mặt xấu hổ. Giỏi, giỏi lắm! Người không vui khi ta nói vậy đúng không? Chủ từ làm ra chuyện hoang đường như thế mà nỡ đi đi theo cũng không ngăn cản. Thứ nọ tài như thế cũng không cần giữ lại nữa! Người đâu! Lôi đám nô tài đại tiểu thư đưa tới xuống đánh chết cho ai

gia!”

Vương Minh Nguyệt nghe thế mới nóng nảy nói chuyện: “Cô à, việc này là mình con làm, nếu cô đánh chết bọn chúng thì sau này còn ai dám đi theo con nữa?” tiffanyphan.wordpress.com

“Nô tài thì cũng chỉ là nô tài, không có thì lại đòi!” Vương Thái hậu tức giận nói.

“Tuy là nói thế nhưng mà nô tài mới tới con dùng không quen, làm sai lại nhiều, không bằng giữ bọn chúng lại nếu cô còn tức giận thì liền lôi chúng xuống đánh cho mấy bản. Tội gì phải đánh chết chúng chứ! Người khác nghe được lại đồn đại lung tung.”

Vương Thái hậu nhìn thoáng qua Vương Minh Nguyệt rồi bất đắc dĩ nói: “Quên đi, quên đi. Con đã nói như thế thì chỉ đánh cho mấy bản là được.”

“Đa tạ cô cô.” Vương Minh Nguyệt sà vào lòng Vương thái hậu mà nói: “Con biết cô cô hiểu con nhất mà!”

“Đã biết ta thương con, con lại còn dính vào những chuyện như thế hả? Nói cho cô nghe xem, vì sao con lại làm thế ở hồ Kim Thủy?” Vương Thái hậu đau lòng vuốt tóc Vương Minh Nguyệt. tiffanyphan.wordpress.com Vương thái hậu cả đời không con, trong số tất cả các cháu trai cháu gái bên nhà mẹ đẻ thì thương nhất là Vương Minh Nguyệt, cầm trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan. Hơn nữa hiện tại Vương Thái hậu nắm cả hậu cung, Vương Minh Nguyệt tuy không phải công chúa nhưng đãi ngộ so với công chúa còn tốt hơn nhiều. Vì thế mà nàng ta mới có thể ở trong cung hoành hành không nề mặt ai, cũng chẳng có ai dám quản.

“Còn không phải là do Nhiếp Chính vương sao? Chẳng không để ý tới con, nhìn lũ cá trong hồ còn thoải mái hơn liếc mắt nhìn con một cái. Nếu chẳng thích cá như thế con liền giết hết lũ cá chúng nó!”

“Con thật là. Nếu không thích cá thì sai bọn hạ nhân vớt cá lên như thế chúng không phải là không sống nổi sao? Sao con phải chính mình phát giận như thế? Cô nói cho con hay, con phải sửa đổi tính tình đi. Nhiếp chính vương này không phải như các đệ tử thế gia khác đâu. Cô còn muốn nhờ cậy hắn, tính tình con mà cứ như vậy thì làm sao hắn có thể để ý con chứ?” tiffanyphan.wordpress.com Bà ta hiểu tâm tư cháu gái hơn nữa còn rất vui vẻ ủng hộ. Tuy rằng Nhiếp Chính vương là em chồng, bối phận không tương xứng với Minh Nguyệt nhưng cũng không phải có quan hệ huyết thống, Minh Nguyệt gả cho hắn cũng không có vấn đề gì.

Chuyện tốt như thế thì sao Vương Thái hậu phải ngăn cản? Nếu cháu gái gả cho Nhiếp Chính vương thì Nhiếp Chính vương nhất định đã đứng về một bên, bên kia làm sao có thể trở nên nổi bật? Bà ta biết mình không phải mẹ đẻ hoàng thượng, sớm muộn gì cũng có ngày hoàng thượng trưởng thành, nói không chừng còn ra tay hành động. Nếu không phải tiên đế chỉ còn lại một mình hắn thì bà ta cũng sẽ không giúp hoàng đế đâu! Việc tốt nhất bây giờ là phải nắm chặt Nhiếp Chính vương. Nếu Nhiếp chính vương thật sự muốn một tay che trời thì bà ta cũng sẽ không tổn thất gì.

Nhưng thật ra bà ta cũng không muốn để Nhiếp Chính vương đăng cơ. Nếu hắn đăng cơ thì bà ta cũng chỉ được gọi là hoàng tẩu không còn là Thái hậu nữa. Thị phi đúng sai bà ta vẫn hiểu vậy nên bà ta mới đề yên ngôi vị hoàng đế cho cái tên tiểu hoàng đế chượng mất kia.

Vương thái hậu nhớ đến Lý gia Tứ cô nương, có phải nên tuyệt hết đường đi của bọn chúng hay không?

“Minh Nguyệt, nhị ca con gần đây đang làm gì?” Vương thái hậu hỏi.

“Còn có thể làm gì nữa ạ? Mỗi ngày đều lang thang bên ngoài, phụ thân có dọa đánh cũng chẳng thể làm gì được. Tổ mẫu lại bệnh vực, mẫu thân thì đau lòng, nhị ca cứ thế mà làm theo ý mình thôi.” Vương Minh Nguyệt nói.

Nhị ca nàng ta là con trai trưởng, ở trên tuy là có đại ca mang tiếng trưởng tử nhưng cũng chỉ là thứ xuất, chuyện này khiến mẫu thân rất không thoải mái nhưng cũng chỉ vì mẫu thân vào cửa đã nhiều năm mà bụng lại không có động tĩnh nên tổ mẫu mới phải đề thông phòng của phụ thân sinh trước. tiffanyphan.wordpress.com Ai mà biết được sau này mẫu thân lại sinh ra nhị ca. Đại ca cũng đã sinh ra rồi, không thể giết chết được mặc dù mẫu thân rất muốn thế.

Vương thái hậu thở dài: “Có thời gian thì bảo mẫu thân con tiến cung một chuyến, ta có việc cần thương lượng với nàng.” Nhị chất nhi cũng đến tuổi đón dâu rồi, có người quản thì cũng có thể làm cho nó hồi tâm dưỡng tính. Mẫu thân cũng được yên tâm. Vương thái hậu lại nhớ đến dáng vẻ của Lý tứ cô nương. Nếu chuyện có thể thành thì hoàng thượng bên kia cũng coi như có quan hệ thân thích, như vậy làm chuyện gì cũng dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 19

“Tứ muội, Thượng Quan phu nhân đến phủ sao muội không ra xem thử? Ta nghe nói đại tỷ sẽ đi gặp Thượng Quan phu nhân đấy.” Nhị cô nương Lý Từ Châu vừa ăn vừa nói chuyện cùng Lý Từ Du: “Chỗ Tứ muội đứng là có đồ ăn ngon, không hổ danh là được trong cung ban thưởng.”

Từ lần trước Lý Tử Du vào cung một chuyến, không biết vì sao ngoại trừ di nhỏ Trần Thái hậu thường ban cho nàng một số thứ thì Vương thái hậu, người ban đầu còn bắt nàng đợi vào ngày đầu tiên gặp nàng cũng thường ban cho một chút trái cây cùng những thực phẩm tươi đến đây.

Lý Tử Du gửi một ít sang chỗ thái phu nhân, còn lại thì giữ lại chỗ mình, các tỷ muội khác đều thích ăn. tiffanyphan.wordpress.com. Nhất là Thắt muội Lý Tử Linh, trẻ con thường thích ăn này nọ nên cũng không tránh được. Con bé còn mang theo Tiểu Béo tới đưa cho Lý Tử Du ôm. Lý Tử Du không thích những động vật lông rậm như thế này lắm. Nguyên nhân là vì nàng đã giải phẫu nhiều thỏ quá nên vừa nhìn thấy mấy con vật như thế đều nghĩ đến chuyện giải phẫu, hoàn toàn là phản xạ tự nhiên.

“Tổ mẫu nếu đã không muốn muội qua đó thì muội cũng chẳng thể qua được. Nhị tỷ cũng biết đây là quy củ.” Lý Tử Du nói.

“Ai nha, muội muội tốt của ta, muội sao lại không suy nghĩ cẩn thận xem Thượng Quan phu nhân đến phủ chúng ta mà đại tỷ lại ra tiếp? Chẳng lẽ là tổ mẫu gọi lên sao? Muội mới là người có hôn ước cùng Thượng Quan gia! Đại tỷ tỷ làm vậy là quá lắm rồi! Thật quá lắm! Ta thấy mà chướng mắt! Chính tỷ ấy giả không được thì liền cướp của người khác, có biết xấu hổ không chứ? Từ muội trực tiếp qua đó đi, phải dọa tỷ ấy một trận!”

Nhị tỷ tỷ này muốn lấy lòng nàng cũng không sao nhưng những lời này không phải có chút không thỏa đáng sao? Nghe qua thì thật giống đang châm ngòi ly gián.

“Nhị tỷ tỷ, chúng ta đều là cô nương chưa chồng. Những việc thế này tự nhiên sẽ có các trưởng bối quan tâm, chúng ta không cần quan đầu.”

Nếu Thượng Quan phu nhân thật sự coi trọng đại tỷ, muốn hỏi hôn thì nàng cũng không cần phải giả vào nhà đó. Dù sao hiện tại nhà đó coi trọng cô nương này thì sau này có thể cũng sẽ coi trọng cô nương khác. tiffanyphan.wordpress.com. Tuy nàng là cháu gái của Thái hậu nhưng rõ ràng Trần thái hậu chỉ là một con rối, bản thân nàng lại mất cha mẹ nên đồ cưới cũng không nhiều. Nếu Thượng Quan phu nhân muốn hỏi hôn thì cứ làm đi, bằng không nàng giả đến đó cũng sẽ chẳng tốt lành gì. Về phần có mất thanh danh hay không nàng cũng chẳng quan tâm. Bọn họ dám làm thế thì nàng hà tất phải sợ hao tổn thanh danh? Lão thái thái căn bản là không cần đến thanh danh của nàng, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem chuyện này nhanh chóng giải quyết.

Chỉ là bọn họ thật sự sẽ được toại nguyện sao? Đại tỷ tỷ dù có tốt thế nào thì cũng chỉ là thứ xuất. Lão thái thái à, bà sẽ lấy gì khiến người ta động tâm đây?

“Từ muội, muội quá thật thà rồi, về sau chỉ có muội là chịu thiệt thôi! Muội có Hoàng thượng và Thái hậu chống lưng mà đại tỷ cũng dám làm thế, có thể thấy được bình thường tỷ ấy cũng không đem muội để vào mắt! Muội nếu không dám nói cho Thái hậu biết thì ta sẽ cùng vào cung với muội. Muội thấy thế nào?”

À, thì ra là tỷ muốn tiến cung, chẳng trách tỷ lại thể hiện cảm phần mà qua chỗ ta nói chuyện mấy ngày nay như thế. Cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình rồi!

Lý Tử Du cảm thấy nhị tỷ này là người bám riết không tha. Nàng ta nghĩ rằng nàng có quan hệ với người trong cung nên cũng muốn với tay theo vào.

“Muội không thể để di nhỏ thêm phiền toái được. Nhị tỷ, muội biết tỷ có lòng hảo tâm nhưng vận mệnh của những cô nương như chúng ta đều do các trưởng bối an bài, họ muốn chúng ta thế nào thì chúng ta phải làm như thế. Muội không thể đi!” Lý Tử Du nói.

“Ai nha, sao muội lại ngốc như thế! Có quan hệ tốt lại không biết tận dụng, cố tình để cho người khác bắt nạt! Muội thật sự là khiến ta không nói nổi nữa!” Nhị cô nương thấy Lý Tử Du không làm theo lời nàng nói liền trở nên nóng nảy bỏ đi. Người nhất gan như thế khó trách người phải chịu khổ! Về sau không có ai muốn lấy người thì xem người phải làm sao! Quả nhiên là lớn lên ở nông thôn, một chút can đảm cũng không có!

Lý Tử Du nở nụ cười nhìn Lý Tử Châu dần đi xa. Nhị tỷ này thật là... Không biết nàng ta muốn tiến cung làm gì. Đã biết nàng không thể lợi dụng thì không biết nàng ta về sau còn đến đây nữa hay không.

Tính cách các cô nương trong phủ này thật khác nhau. Không biết đại tỷ bên kia có lấy được hảo cảm của Thượng Quan phu nhân hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 19.2

Ở Hi Nhạc đường, Thượng Quan phu nhân uống xong một chén trà thì đại cô nương Lý Tử Trân cũng nhẹ nhàng đến thỉnh an. Thượng Quan phu nhân nói: “Không đối gặt Thái phu nhân, ta lần này lại đây chủ yếu là muốn gặp Từ cô nương, nếu không có vấn đề gì thì ý lão gia nhà chúng ta là muốn để Thanh nhi và Từ cô nương đính hôn trước, đợi cho Từ cô nương cập kê thì sẽ làm hôn sự. Người thấy thế nào?”

Mẹ chồng muốn gặt con dâu tương lai cũng không phải là chuyện gì đáng trách. Mặt Lý Tử Trân vốn đang cười lập tức trở nên tái nhợt.

Thái phu nhân Kim thị cười nói: “Thật là không đúng lúc. Tứ nha đầu đã trở về nhưng lại nhiễm phong hàn. Mấy năm trước cha nó cùng ta xảy ra mâu thuẫn nên mới dẫn Tứ nha đầu đến nông thôn ở khiến thân thể nó cũng bị ảnh hưởng, nhìn thật yếu ớt. tiffanyphan.wordpress.com Kiến thức so với các cô nương ở quý phủ chúng ta cũng ít hơn một chút. Cho nên ta mới sai người dạy nó một ít lễ nghi. Chờ đến khi nó đủ khả năng ra gặp người khác thì đến lúc đó sẽ mời Thượng Quan phu nhân đến xem mặt. Hôm nay thật xin lỗi Thượng Quan phu nhân!”

Thượng Quan phu nhân nghe vậy cũng cười nói: “Không sao, không sao, dù gì thì sớm muộn cũng sẽ gặp. Ta còn nhớ bộ dạng Tứ cô nương ngày bé thật thông minh lanh lợi, ai thấy cũng đều thích, đến cả Thanh nhi của chúng ta ngày bé cũng leo đèo theo sau nàng. Ta thấy thật thích. Mặc kệ thế nào thì Tứ cô nương đã định là con dâu tương lai của Thượng Quan gia. Dù nàng có biến thành bộ dạng nào thì Thượng Quan gia chúng ta cũng sẽ không thay đổi nguyện vọng ban đầu.”

Lời này nói ra liền khiến Thái phu nhân và đại cô nương khó chịu trong lòng. Đại cô nương còn vỗ nát cả chiếc khăn tay. Chờ cho Thượng Quan phu nhân rời đi thì Đại cô nương mới đỏ đôi mắt. Thái phu nhân nhìn thấy thì cảm thấy không thoải mái, nói: “Khóc cái gì mà khóc. Con cứ về trước đi, chuyện này nói sau!”

Lý Tử Trân đành phải lui xuống, về đến nơi liền ôm mặt khóc lớn. Lý Tử Châu khi nghe tin thì cười nắc nẻ. Cho người khoe khoang này! Cho người khoe khoang này! Cái mặt kia thật xấu hổ làm sao! Người ta là chương mất người đó!

Thượng Quan phu nhân bên kia ngồi lên xe ngựa nói với Trương mẫu bên cạnh vẫn luôn đi theo hầu hạ: “Trần Viễn hầu phủ này thật là càng ngày càng chẳng ra sao. Quả thật khiến người ngoài như ta cảm thấy kì cục.”

“Phu nhân là nói chuyện hôm nay sao?” Trương mẫu hỏi

“Còn không phải sao? Nói cái gì mà bị bệnh nữa chứ. Bị bệnh mà có thể vào cung à? Thái phu nhân này thật xem chúng ta là kẻ ngốc. Bà ta đem một cô nương thứ xuất đến cho ta xem, còn tặng giày cho ta, không phải đã quá rõ ràng sao? Sau khi về người đem ném đôi giày kia đi, ta càng nhìn càng thấy không thoải mái. Ai, không cha không mẹ thật dễ bị bắt nạt mà.”

“Phu nhân cũng là vì Lý Tử cô nương mà lo lắng. Sau này Lý Tử cô nương chẳng phải sẽ có một mẹ chồng tốt như người sao?” Trương mẫu cười nói.

“Cái miệng thật ngọt! Ai, kỳ thật không cha không mẹ, về điểm này ta cũng không phải thật vừa lòng nhưng mà lão gia là người giữ chữ tín, ta cũng không muốn làm trái ý ông ấy. Về sau Thanh nhi chúng ta cũng không có nhạc gia*.”

(*cha mẹ vợ)

“Phu nhân, đại thiếu phu nhân tương lai của nhà chúng ta là biểu tỷ ruột của hoàng thượng, lời này hình như có chút không đúng? Người khác có làm gì cũng phải nể mặt hoàng thượng, tương lai của đại thiếu gia chính là tiền đồ vô lượng!”

“Chỉ hy vọng là thế. Không rước họa vào thân là tốt rồi!” Vị hoàng đế kia ai biết được có thể tồn tại được lâu hay không. Vạn nhất không giữ được ngôi vị chẳng phải sẽ liên lụy đến nhà mình sao? tiffanyphan.wordpress.com Con dâu này vừa là chuyện tốt lại vừa phiền phức. Nhưng mà suy cho cùng thì còn tốt hơn là cưới một nữ nhân cường thế! Thái phu nhân phủ Trần Viễn hầu không biết là đã nghĩ như thế nào mà lại đánh chủ ý như vậy. Bà ta nghĩ Thượng Quan phủ dễ bị khi dễ thế sao? Còn cái vị Lý Đại cô nương kia, Thượng Quan phu nhân không tin là nàng ta không biết Tứ muội muội đã có hôn ước với Thượng Quan gia. Chỉ điểm này thôi thì nhân phẩm cũng chẳng tốt đẹp gì. Làm sao có thể cưới nàng ta vào cửa?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 20

Thái phu nhân Kim thị thờ dài, xem ra chuyện của đại a đầu không thành rồi. Thượng Quan phu nhân đã tỏ vẻ nhìn thấu hết ý tứ của bà, còn có ý khinh thường đại a đầu nữa. Quả nhiên thứ xuất không thể dùng được. Nghĩ đến đây bà ta liền thấy đại a đầu vô dụng, cho nàng ta một cơ hội tốt như thế mà còn không thể nắm chắc, uống công bà da mặt dày kêu nàng ta lại đây, hiện tại còn khiến bà ta mất hết mặt mũi.

Thái phu nhân là người thích gian chớ đánh mèo. Bà ta cho rằng mình chẳng làm sai điều gì cả mà Thượng Quan phu nhân lại không cho mình một chút thể diện nào. Tốt lắm! Người muốn Tứ nha đầu thì ta lại cố tình không cho người được như ý. Chỉ là một quan tứ phẩm mà còn muốn cưới đích nữ của phủ Trần Viễn hầu ta à? Nghĩ hay thật đấy!

“Mời Đại phu nhân qua đây!” Thái phu nhân bảo Khuru mẫu.

Đại phu nhân Tiết thị từ sớm đã biết chuyện của thứ nữ mình. Bây giờ Thái phu nhân lại bảo bà qua có phải không muốn bà nghĩ biện pháp thúc đẩy chuyện này? Nhưng là bà còn muốn giữ thể diện, chỉ vì một thứ nữ thấp kém mà suy nghĩ thì bà thật sự không làm được! tiffanyphan.wordpress.com Đến lúc đó có nên nói bà bị bệnh không? Nhưng như vậy thì quyền quản gia trong nhà này cũng phải giao ra. Nhị đệ muội còn nóng lòng muốn thử đấy!

Đang lúc Tiết thị miên man suy nghĩ thì bất giác cũng đã đến Hi Nhạc đường. Tiết thị hỏi Thái phu nhân: “Mẫu thân gọi con dâu đến đây không biết là có chuyện gì?”

“Có chuyện gì? Người làm mẫu thân mà cũng chẳng thèm quan tâm hôn sự của nữ nhi mình vậy sao? Đại a đầu đã mười bảy tuổi rồi mà còn đến phiên lão thái bà ta quản. Người không thể xử lý tốt chuyện hôn sự của đại a đầu sao hả?”

Lời này thật oan ức! Tiết thị lòng đầy căm giận. Lúc đầu chính lão nhân gia ngài nói không vội, cứ từ từ mà tính, bây giờ tính không được thì lại đổ tội hết lên đầu ta! Tiết thị nén giận trong lòng, nói: “Đều là con dâu không tốt, chờ con dâu trở về nhất định sẽ tìm cho Đại cô nương một mối hôn sự tốt ạ.”

“Thôi, thôi. Con cứ làm chủ đi, dù thế nào thì cũng tìm một mối tương đối tốt, không có phiền phức gì. Nó tuổi cũng lớn rồi, không chừng lại lỡ thì!”

Nói như thế thì Thái phu nhân đã thôi đánh chủ ý lên Lý Từ Trân rồi, Tiết thị không khỏi mừng thầm, nói: “Con dâu nhất định tìm một nhà vừa ý! Cam đoan năm nay Đại cô nương có thể xuất giá. Lại nói quý phủ chúng ta đã lâu rồi không có việc vui, thừa dịp xuân về hoa nở, con dâu nghĩ quý phủ chúng ta cũng nên làm một bữa xuân yến mời những người quen biết trong thành đến nghe nhạc. Cái chính là để xem mặt Đại cô nương, thứ hai là cũng để nói cho mọi người biết Từ cô nương của chúng ta đã trở lại. Mẫu thân thấy có được không ạ?”

“Ừ, cũng tốt. Vậy con cứ vậy mà làm đi.” Con dâu này quả nhiên hiểu được lòng ta.

Tiết thị ra khỏi Hi Nhạc đường mà trong lòng cứ bất mãn với Kim thị. Chính mình làm việc không tốt lại xả hết lên người của người khác, luôn luôn như thế! Chả trách được chẳng có ai thích bà!

Đại phu nhân muốn tổ chức xuân yến cũng là có tư tâm. Nữ nhi của bà ta, Tam cô nương Lý Từ Kỳ cũng đến tuổi rồi, nhân cơ hội này cũng để người khác nhìn xem, nói không chừng sẽ có người để ý đến tiffanyphan.wordpress.com. Nhưng mà khách nhân đến dự tiệc cũng phải xem xét cho thật kỹ. Không thể mời người sa cơ thất thế, phải mời mấy nhà thân thích, nhà mẹ đẻ của bà là phủ Tề quốc công cũng phải mời, để cho bọn họ nhân cơ hội này đưa con gái cháu gái tới mà tìm mối tốt. Phải về cùng con dâu cả thương lượng mới được!

Lý Từ Trân biết quý phủ muốn tổ chức xuân yến thì cả người đều ngơ ra. Ý tứ ẩn sau chuyện này nàng ta cũng hiểu được. Cái gì mà xuân yến chứ? Còn không phải là tiệc xem mặt sao? Tuy rằng nam nữ không thể gặp mặt nhưng phu nhân các nhà đều tham gia. Cho nên ý lão thái thái chính là không muốn mình gả đến Thượng Quan phủ nữa! Phải làm gì bây giờ? Nàng ta đối với Thượng Quan Thanh căn bản là đã mê luyến đậm sâu, nếu phải gả cho người khác thì chính là sống không bằng chết!

Không được! Nhất định phải nghĩ ra biện pháp! Không thể để mọi thứ tan tành như thế được!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 20.2

Ở phủ Thừa Ân hầu, Hầu phu nhân Nghiêm thị nhìn thiệp mời mà không khỏi nhớ tới ý của Thái hậu nương nương, vì thế nói: “Vậy đến lúc đó đến xem sao. Nhìn xem người của phủ Trần Viên hầu này có gì tốt đẹp.”

Vương Minh Nguyệt cũng nói: “Mẫu thân, đến lúc đó con cũng đi. Cô đã nói với con rồi. Con muốn thay nhị ca nhìn xem nàng ta rốt cuộc là người như thế nào.”

“Con đấy, mẹ có nói là không cho con đi đâu? Nhưng mà muốn đi cũng phải đi cùng với mấy muội muội nữa. Đừng có tỏ thái độ như ở nhà, tỷ muội các con cũng không được tùy ý giận dỗi!” Bình thường Vương Minh Nguyệt cùng các tỷ muội quan hệ không tốt lắm, thường xuyên âm ỹ vậy nên Nghiêm thị phải dặn dò cẩn thận.

“Biết rồi mà. Ở quý phủ người khác phải chú ý. Mẫu thân đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần rồi đó. Con nghe mà lỗ tai cũng ong hết cả lên rồi! Người sao phải lo lắng nhiều thế chứ?” tiffanyphan.wordpress.com Vương Minh Nguyệt không vui nói lại.

“Con khiến mẹ chẳng thể yên tâm nổi. Con nói thử xem, mấy ngày trước con đã gây ra chuyện gì ở trong cung hả? Mẹ đều biết hết rồi đấy!” Mất thấy Nghiêm thị sẽ tiếp tục mắng thì Vương Minh Nguyệt liền nhanh chân bỏ chạy.

Trong phòng chỉ còn lại mình Nghiêm thị than ngắn thở dài. Mà Vương Minh Nguyệt thì chạy đến phòng nhị ca, thấy gã sai vặt đứng ở cửa thì biết ca ca đang ở trong phòng, nàng ta liền đẩy cửa vào. Kết quả khi vào thì thấy nhị ca đang cầm một quyển sách bắt chéo chân nằm trên ghế mà xem hăng say.

“Nhị ca thật sung sướng nhỉ!” Vương Minh Nguyệt liền đoạt lấy sách của nhị ca Vương Viêm. “Để ta xem rốt cuộc huynh đang xem cái gì!”

Vương Viêm không phòng bị liền bị Vương Minh Nguyệt đoạt lấy sách. Vương Minh Nguyệt xem lướt qua liền đồ hết cả mặt rồi cầm sách hướng Vương Viêm mà ném.

“Nhị ca là đồ không biết xấu hổ!”

Vương Viêm nhặt sách lên, miễn cưỡng nói: “Cũng có phải ta đưa cho muội xem đâu.”

“Nhị ca, huynh chẳng lẽ còn muốn bị phụ thân đánh tiếp à?”

“Ha ha, khi nào thì đến lượt muội giáo huấn ta thế hả? Muội còn gây họa nhiều hơn ta đó!”

“Hừ, không nói huynh nữa! Nhưng mà muội nghe cô nói sẽ tìm cho muội một nhị tẩu đó.tiffanyphan.wordpress.com. Muội thấy tháng ngày tiêu dao của huynh sắp hết rồi.” Vương Minh Nguyệt sung sướng nói.

“Muội nói cái gì?” Vương Viêm lần đầu tiên nghiêm túc đứng lên.

Vương Minh Nguyệt đắc ý nói tiếp: “Haha, lời muội nói là thiên chân vạn xác! Mấy ngày nữa muội sẽ giúp huynh đi xem mắt. Cô đã nói qua rồi, khẳng định không xấu đâu, nếu không thì cô cũng sẽ không gọi mẫu thân tới nói chuyện. Huynh phải hối lộ muội cho tốt đi!”

“Là con nhà ai thế? Cô có nói không?” Vương Viêm hỏi.

“Nhị ca đừng gấp. Muội nói cho huynh biết đó là Tứ cô nương của phủ Trấn Viễn Hầu, cũng chính là cháu gái của Thái hậu bên kia, thấy thế nào? Hả?”

“Thì ra là thế!” Vương Viêm cười lạnh. Cô cô thật giỏi tính kế mà. Tính kế lên cả chuyện hôn sự của hần cơ đấy!

“Sao? Huynh gặp qua rồi à?” Vương Minh Nguyệt hỏi.

“Khi nào các muội đi?”

“Ca ca cũng muốn đi hả?” Mắt Vương Minh Nguyệt sáng rực lên. “Nhưng mà bọn họ không mời khách nam đâu. Ca ca không được vào.”

“Minh Nguyệt, muội giúp ca ca lần này thì sau này huynh cũng sẽ giúp lại muội, thế nào? Nếu muội không có được một tẩu tẩu hiền lành thì sau này muội sẽ bị thiệt đó.”

“Là huynh nói đó nha! Để muội nghĩ xem. . . Hay là nhị ca giả làm người đánh xe đi. Đến lúc đó muội giúp huynh vào được phủ Trấn Viễn Hầu rồi giúp huynh dẫn người tới cho huynh xem, thế nào?”

“Minh Nguyệt của chúng ta thật thông minh! Cứ làm như thế đi.” Hần không phá hoại chuyện này mới là lạ.

Cùng thời điểm đó, trong kinh thành có rất nhiều nhà đã nhận được thiệp của Trấn Viễn Hầu phủ, duy nhất chỉ có Thượng Quan gia là không được mời. Đại cô nương nghe thấy vậy thì com cũng chẳng nuốt trôi, ý tứ cũng thật rõ ràng. Nàng ta là muốn đồ bệnh, chẳng qua bị Đại phu nhân mắng cho một trận, đại ý là mặc cho nàng ta thành như thế nào thì năm nay nhất định phải bị gả đi.tiffanyphanĐừng quên, Trình di nương vẫn còn sống ở quý phủ này.

Nhắc đến Trình di nương thì Lý Tử Trân mới có chút sợ hãi. Nếu nàng khiến di nương mình gặp phiền toái thì nàng chính là bất hiếu! Cho nên có đồ bệnh vài ngày, nàng ta cũng phải mau chóng khỏe lên.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 21

Đến ngày xuân yển, Thái phu nhân hạ lệnh cho các cô nương trong phủ, ai cũng phải chuẩn bị cho thật đẹp, không thể khiến cho phủ Trấn Viễn Hầu mất mặt. Quần áo mới của Lý Tử Du cũng được đưa đến. Nàng chọn một bộ váy màu vàng nhạt mang đậm sắc xuân. Tiết trời mùa xuân rất thích hợp để ra ngoài, không lạnh cũng không nóng bức, vạn vật đều bừng nở sức sống. Chẳng trách nhiều người lại thích cử hành yến hội vào mùa xuân đến như vậy.

Những vị khách được mời đến dự tiệc cũng đã sớm đến phủ Trấn Viễn Hầu. Mọi người đều là chỗ quen biết nên cũng đến chào hỏi lẫn nhau, sau đó được các nha hoàn mời đến phòng khách lớn.tiffanyphan.wordpress.com.Thân là chủ nhân của bữa tiệc nên Thái phu nhân cùng với Đại phu nhân, Nhị phu nhân và Tứ phu nhân đều vội vàng ra tiếp đón. Các cô nương đi theo các vị phu nhân cũng được các tỷ muội của Lý Tử Du mời đến phòng khác.

Lý Tử Du cũng khéo léo tiếp đón một vài cô nương. Trong số đó có một cô nương mặc váy đỏ đi đến, tò mò đánh giá Lý Tử Du. Nàng thấy cô nương này có chút quen mắt, hình như đã từng gặp qua. Nàng ta cười nói với Lý Tử Du: “Cô có lẽ chính là Lý Tử cô nương. Ta là Vương Minh Nguyệt ở phủ Thừa Ân Hầu.”

À, thì ra là nàng. Chẳng trách lại nhìn quen mắt vậy. Cô nương này chẳng phải là người mặc quần áo nội thị ở hồ Kim Thủy ngày đó sao? Khó trách lại dám làm như vậy, người ta vốn là cháu gái ruột thịt của Vương Thái hậu mà. Chỉ là hình như nàng và nàng ta cũng không tính là đã quen biết nhau.

“Chào Vương cô nương.” Lý Tử Du nói.

“Ha ha, ta năm nay mười lăm. Cô mười bốn tuổi phải không? Vậy gọi ta tỷ tỷ đi. Gọi cô nương nghe xa lạ quá.” Vương Minh Nguyệt cười nói.

Xem ra vị Vương Thái hậu kia đã nói về nàng cho Vương tiểu thư này biết.

“Chào Vương tỷ tỷ.” Lý Tử Du nói.

“Tử Du muội muội, muội hôm nay trang điểm thật đẹp.” Vương Minh Nguyệt cầm tay Lý Tử Du tỏ vẻ thân thiết – “Về sau chúng ta cũng có thể thường xuyên gặp mặt trong cung.tiffanyphan.wordpress.com Ta nói cho muội biết, hoàng thượng biểu đệ rất tốt đấy.” Vương Minh Nguyệt thì thầm rất nhiều, Lý Tử Du mỉm cười lắng nghe. Các cô nương khác nhìn thấy hai người thân thiết như vậy không khỏi có chút ghen tỵ.

“Nàng ta chính là Tử muội của muội ở nông thôn mới trở về phải không?” Tiết Tam cô nương của phủ Tề Quốc công hỏi Lý Tử Kỳ.

“Tam biểu tỷ, cái gì mà nông thôn với chẳng nông thôn, tỷ nói thế có phải là đang khinh thường phủ Trấn Viễn Hầu của bọn muội phải không?” Lý Tử Kỳ nhún mày, nói.

Tiết Tam cô nương nghe thế trên mặt liền tỏ vẻ ngượng ngùng. Hai tỷ tỷ của nàng ta đều đã xuất giá chỉ còn lại nàng ta là chưa có hôn ước. Lần này nàng ta đi theo mẹ cả đến đây cũng là muốn nhân dịp này định được một mối hôn nhân tốt. Chỉ là nhìn Vương Minh Nguyệt nồng nhiệt lôi kéo Lý Tử cô nương mới trở về không lâu kia thì trong lòng liền chua, khiến cho lời nói ra miệng cũng không dễ nghe mà Lý Tử Kỳ cũng không khách khí mà nói lại nàng ta.

Nàng ta không dám cũng Lý Tử Kỳ đấu khẩu nên đành phải ngượng ngùng quay đầu đi.tiffanyphan.wordpress.com Lúc này Ngũ cô nương Lý Tử Lung đối diện liền nháy mắt với nàng ta, nàng ta liền lặng lẽ đi qua đó.

“Sao vậy? Bị Tam tỷ mắng à?” Lý Tử Lung cười nói.

“Hừ. Muội ấy vốn thế mà, tính tình kì quái. Ta chẳng qua chỉ nói Tử tỷ của cô là từ nông thôn đến thì muội ấy liền tỏ thái độ không thoải mái. Chẳng qua ta xem muội ấy là biểu muội nên mới không đo thời.”

“Cô không nói sai. Tỷ ấy quả thật là từ nông thôn trở về. Chẳng qua là ý vào Trần Thái hậu trong cung nên mới kiêu ngạo thế. Tuy ta là muội muội nhưng cũng chẳng quen nổi với tỷ ấy.”

Hai người có cùng kẻ địch nên càng nói càng hăng. Một lát sau, trong các cô nương có người muốn đi câu cá, có người lại muốn đi chèo thuyền, một số lại chỉ muốn ngồi yên nên mở bàn cờ ra đánh, còn lại thì đơn giản là nói chuyện phiếm.

Vương Minh Nguyệt nói với Lý Tử Du: “Phủ Trấn Viễn hầu thật là đẹp. Tử muội dẫn ta đi dạo đi, ngồi ngắm trong này chán quá.”

Thân là chủ nhà, phải thỏa mãn yêu cầu của khách nên Lý Tử Du liền dẫn Vương Minh Nguyệt đi dạo vườn hoa.

“Tử Du muội muội ngày thường thích làm gì?” Vương Minh Nguyệt hỏi

“Chỉ là xem sách thôi.” Lý Tử Du không muốn nhiều lời.

“Ha ha, nhị ca ta cũng thích đọc sách đấy.”tiffanyphan.wordpress.com Vương Minh Nguyệt cười nói, “Ta nghe nói phủ Trấn Viễn hầu có vườn hoa bạch hải đường rất nổi tiếng. Muội có thể đưa ta đi xem không?”

Vì vậy Lý Tử Du dẫn Vương Minh Nguyệt đến chỗ vườn hoa Bạch hải đường. Thật ra mùa hoa hải đường vốn chưa đến nhưng giống hoa Bạch hải đường này không phải loại tầm thường, so với hoa hải đường khác nở sớm hơn hai tháng, nổi danh cả kinh thành. Nghe nói giống hoa này có từ mấy trăm năm rồi, phủ Trấn Viễn hầu đời trước có một vị cô nãi nãi đã trồng loại hoa này. Nay hoa còn mà người đã không còn trên nhân thế.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân*, Xin Chào! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 21.2

Lý Tử Du đã đến xem vài lần, cảm thấy cũng không có gì đẹp lắm. Có thể là mỗi người có ánh mắt thưởng thích khác nhau hoặc là đã quá đề cao danh tiếng, nói tóm lại vị Vương Minh Nguyệt này khi nhìn thấy hoa bạch hải đường đã cực kì phấn khích.

“Tứ Du muội muội, thật không nghĩ rằng ta còn có thể thấy được màu trắng của hoa hải đường.tiffanyphan.wordpress.com.Không uống công ta đến đây một chuyến. Muội mỗi ngày đều được nhìn thấy, thật là hạnh phúc.”

Lý Tứ Du nghe vậy thì cũng không cảm thấy ngắm được hoa bạch hải đường này thì hạnh phúc chỗ nào. Nàng chỉ đang nghĩ làm sao ứng phó mối phiền toái này. Chỉ có loại đại tiểu thư vô ưu vô lo mới nói như thế mà thôi.

Hai người ở lại đây một lát thì Vương Minh Nguyệt liền không chịu ngồi yên, muốn đi chèo thuyền.

“Đáng tiếc ta không được bơi nếu không thì ta liền nhảy xuống bơi vòng vòng sung sướng rồi.” Vương Minh Nguyệt ngồi trên thuyền hoa, nói.

Lời này nói ra đã khiến các cô nương khác nghe được phải kinh sợ. Phải biết rằng bơi lội chính là khiến quần áo ướt sũng, vạn nhất bị người khác thấy được thì chính là chuyện lớn nhưng mà người đó mà là Vương Minh Nguyệt thì cũng chẳng có ai dám nói nàng ta. Lý Tứ Du lại nghĩ nếu ở chỗ trước kia thì nàng nhất định có thể bơi lội nhưng mà bây giờ đã đến Hầu phủ rồi thì khả năng xảy ra chuyện gần như không có.

Trong lúc đó, ở đình bên kia, các phu nhân đang trò chuyện vui vẻ. Thái phu nhân Kim thị là phu nhân được sắc phong, nếu không phải Thái phi, Vương phi thì đều không đến phiên bà ta phải tiếp khách.tiffanyphan.wordpress.com. Nhưng mà với chị dâu Nghiêm thị ở nhà mẹ đẻ Thái hậu này thì bà phải hoàn toàn nói chuyện cẩn thận. Hơn nữa Nghiêm thị này cũng chủ động bắt chuyện.

“Các cô nương trong phủ, người người đều đẹp như hoa như ngọc, ta nhìn liền thích.”

“Vương phu nhân quá khen rồi. Lão thân thấy cô nương của quý phủ của bà còn đẹp hơn các nha đầu kia. Đặc biệt là đại tiểu thư, thật giống tên nàng đẹp như minh nguyệt (trăng sáng), lão thân nếu có cháu gái như thế thì thật là tốt.”

“Thái phu nhân quá khen rồi.” Tuy là nói thế nhưng Nghiêm thị vẫn rất vui vẻ, dù sao cũng là nói con gái mình tốt, làm mẹ ai cũng thích nghe, “Vài vị cô nương của quý phủ ta càng nhìn càng thích, chỉ là hình như có một cô nương ta chưa từng gặp qua.”

“Phu nhân chắc là nói cháu gái thứ tư của lão thân. Vốn là thầy tướng số bảo nó phải sinh hoạt ở nông thôn nếu không mạng khó giữ được nên trước kia phải ở đó một thời gian mới đón nó trở về.” Chân tướng thật ra mọi người đều biết nhưng có ai dám đứng trước nhân vật chính nói ra?

“Thì ra là cháu gái thứ tư của Thái phu nhân. Quả nhiên rất xinh đẹp, ta vừa nhìn liền thích. Không phải ta mạnh miệng đâu nhưng mà có Tứ cô nương ở đây thì các cô nương khác đều không sánh được. Thái phu nhân thật có phúc! Nếu ta có một khuê nữ như vậy thì tốt biết bao.”

Thái phu nhân nghe nói vậy ánh mắt liền lóe lên: “Phu nhân nếu thích thì cứ dẫn con bé theo.”

“Ha ha, chỉ sợ Thái phu nhân luyến tiếc thôi. Nhưng mà để Tứ cô nương thường xuyên đến quý phủ chúng ta cũng được.tiffanyphan.wordpress.com. Ta thật thích đứa nhỏ này, vừa gặp liền cảm thấy như có duyên phận từ kiếp trước. Không biết ý Thái phu nhân thế nào?”

“Nó có thể được phu nhân để ý đến là phúc phần của nó. Đến lúc đó lão thân nhất định để tứ nha đầu sang chào hỏi phu nhân.”

“Vậy xem như đã định rồi. Ta sẽ ở phủ chờ.” Nghiêm thị coi trọng Lý Tứ Du vì nghĩ rằng nàng có tướng mạo như thế thì có thể nắm chắc được con trai mình, không uống phí công bà ta đến một chuyến.

Nhắc đến con trai mình thì Nghiêm thị liền thấy phiền lòng. Không biết nó nghĩ thế nào mà suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng khiến Hầu gia đau đầu không dứt, thường xuyên đánh chửi. Bên kia còn có một thứ trường tử nhìn chăm chăm vị trí thế tử như hồ rình mồi. Nếu nó còn không tiến bộ thì nói không chừng sẽ mất đi vị trí thế tử. Nghiêm thị tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 22

“Mẹ, mẹ thấy Lý Tứ cô nương rồi phải không? Mẹ thấy thế nào?” Trên xe ngựa lúc trở về Vương Minh Nguyệt hỏi Nghiêm thị.

Nghiêm thị gật đầu, nói: “Xứng đôi với nhị ca con.” Nàng ấy đã nói chuyện với bà mấy câu, có vẻ là người điềm tĩnh, thận trọng. Tuy nàng từ nông thôn trở về nhưng lại không khiến người khác cảm thấy một chút cảm giác quê mùa, thôn dã. Quan trọng nhất là đáng vẻ xinh đẹp, có thể nắm chắc được con trai bà.

Vương Minh Nguyệt liền cười vui vẻ.

“Nha đầu con đấy, đừng cho là mẹ không biết con đã làm chuyện gì. Có phải con đã đưa nhị ca đến đây không?”tiffanyphan.wordpress.com. Nghiêm

thị hỏi.

Vương Minh Nguyệt nhìn mẹ mình về bội phục rồi nói: “Mẹ, con cũng là vì mẹ và nhị ca thôi. Mẹ biết tính nhị ca rồi đó, nếu huynh ấy không vui thì cho dù có cưới nhị tẩu thì vẫn sẽ chạy khắp nơi thôi. Mẹ thấy con nói đúng không?”

“Nha đầu con đúng là bị người khác làm hư mà! Về sau không được làm như vậy nữa. Vạn nhất bị người ta phát hiện ra thì cả con và nhị ca con đều bị mang tiếng đấy!”

“Chẳng phải là không bị phát hiện đó sao? Mà con nói phủ Trần Viễn Hào này cũng quá lời lỏng rồi.tiffanyphan.wordpress.com Bọn con chẳng tốn chút công sức nào cũng vào được. Còn các cô nương khác trong phủ này đều âm dương quái khí*, may mà Lý Tứ cô nương không có lớn lên trong phủ, nếu không thì chẳng phải nguy rồi sao?”

(*ki lạ, quái đản)

“Mẹ thấy nha đầu con mới chỉ nói mấy câu với Lý Tứ cô nương thôi mà, sao con lại nói những người khác là âm dương quái khí? Mẹ thấy Lý Tam cô nương kia cũng rất tốt. Hơn nữa còn là đích nữ đích tôn, nếu không có Lý Tứ cô nương xinh đẹp có quan hệ với trong cung thì mẹ đã muốn Tam cô nương đó làm nhị tẩu của con rồi.”

“Mẹ, trăm ngàn lần đừng làm thế! Lý Tam cô nương kia quá mức thanh cao. Con nhìn dáng vẻ nàng ta mà chẳng muốn nói chuyện chút nào. Mẹ nói xem nếu nhị ca cưới một nữ nhân thanh cao như vậy không phải là phải sống tương kính như tân* sao?”

(*coi nhau như khách, khách sáo, lãnh đạm)

Nghiêm thị lại cười mắng Vương Minh Nguyệt thêm một lúc nữa, sau khi trở về liền nói chuyện với Thừa Ân Hào những gì hôm nay chứng kiến: “Lý Tứ cô nương thật ra rất được.tiffanyphan.wordpress.com Không cha không mẹ cũng không phải không tốt, ít nhất về sau có gả qua đây cũng sẽ không phải lo cho nhà mẹ đẻ, đối với chúng ta có lợi chứ không có hại. Hơn nữa nàng ấy còn có quan hệ gần gũi với Trần thái hậu nên cũng có lợi cho nương nương chúng ta. Chỉ là thiếp thân nghe thấy một chuyện. Tứ cô nương đã đính thân rồi, vẫn còn hôn ước, điều này thật không dễ dàng đâu.”

Thừa Ân hào Vương Tề Hiền hoàn toàn nghe theo Vương Thái hậu, cho nên khi nghe vậy liền nói: “Có hôn ước thì sao? Nhìn toàn bộ kinh thành này mà xem, có nhà nào có thể so được với Vương gia chúng ta? Ta thấy phủ Trần Viễn hào còn ước gì nhanh chóng có được cửa hôn nhân này. Chúng ta chỉ cần lộ ra một chút biểu hiện thì bên đó sẽ hành động ngay!”

Nghiêm thị giúp Vương Tề Hiền cởi áo khoác, nói: “Lão gia nói phải. Hôm nay xuân yển thiếp cũng không thấy Thượng Quan gia, nhà chồng tương lai của Lý Tứ cô nương. Điều này chứng tỏ phủ Trần Viễn hào cũng không coi trọng việc đính ước đó. Chỉ cần chúng ta nói mấy câu thì phủ Trần Viễn Hào nhất định sẽ giải trừ hôn ước, chỉ là thanh danh Lý Tứ cô nương có phải sẽ bị xấu đi không?”

Vương Tề Hiền nói: “Đến lúc đó cứ nói việc hôn nhân đó là do miệng nói mà thôi, căn bản không tính là đã đính ước, không có vấn đề gì đâu. Có ai lại dám nói xấu sau lưng gia đình chúng ta chứ?”

Đúng vậy, ngay cả thứ trường tử còn có thể sinh ra cơ mà, không phải là không sợ người khác nói sao? Trong cung còn có Thái hậu, mọi chuyện đều sẽ ổn. Căn bản không cần quan tâm

Ở một nơi khác trong phủ, Vương Minh Nguyệt đang chạy tới chỗ nhị ca nói chuyện.

“Nhị ca, nhị ca, sao rồi? Nhị ca thấy nhị tẩu tương lai của muội rồi đúng không?” Vương Minh Nguyệt cười hi hi hỏi.

“Cái gì mà nhị tẩu với nhất tẩu, đừng có hủy danh tiết cô nương nhà người ta.” Vương Viêm nói.

“Ha ha, nhị ca này, huynh lo lắng cho danh tiết của các cô nương từ lúc nào thế? Xem ra muội thật sự sắp có nhị tẩu rồi nha. Muội đã nói mà, Lý Tứ cô nương tốt như thế, nhị ca nhất định sẽ thích.tiffanyphan.wordpress.com Hiện tại đã chứng minh muội nói không sai, nhị ca huynh sau này phải trả ơn muội cho tốt đó!”

“Đi đi, đi đi. Trời cũng chẳng còn sớm nữa đâu. Muội mà không về phòng, mẫu thân biết được sẽ mắng đấy.”

Vương Viêm tuy nói như thế nhưng khoe miệng lại khẽ nâng lên, bên tai cũng có chút đỏ. Hôm nay hẳn tránh sau một ngọn núi giả ở vườn hoa bạch hải đường nhìn lên Lý Tứ cô nương. Nhìn đi nhìn lại một hồi thì mặt bắt đầu đỏ lên, cảm giác rất không giống với khi nhìn các cô nương khác. Hắn cảm thấy cả trời như bừng sáng, không khí cũng vương vấn chút ngọt ngào. Lý Tứ cô nương đã khiến trái tim hắn đập nhanh hơn, nửa ngày trời cũng không thể phục hồi tinh thần được. Nàng đã cùng muội muội hắn đi được một lúc lâu nhưng hắn vẫn còn ngỡ ngàng, vừa đi vừa nghĩ lại những gì mình trông thấy. Nếu nàng thành thê tử của mình thì thật tốt quá rồi!

Vương Minh Nguyệt khó có lúc thấy được ca ca thẹn thùng thì sao có thể rời đi? Vì thế nên huynh muội hai người trêu ghẹo lẫn nhau thêm một lúc nữa rồi mới xem như yên tĩnh.

Ở phủ Trần Viễn Hào, Lý Tứ Du nhớ đến chuyện hôm nay, đặc biệt là thái độ kì quái của Vương Minh Nguyệt, cảm giác rất không thích hợp. Đúng lúc này Họa Mi vào phòng, biết nàng ta ở kinh thành đã lâu chắc chắn so với nàng hiểu rõ chuyện trong kinh hơn nên Lý Tứ Du mới hỏi nàng ta về Vương Minh Nguyệt.

Họa Mi nói: “Cô nương là nói Đại tiểu thư của Vương gia hôm nay tới đây sao? Vị đại tiểu thư này cả kinh thành không ai không biết

đến.tiffanyphan.wordpress.com. Vương thái hậu bởi không có con gái nên rất sủng ái cô nương này, mọi người còn nói công chúa còn không được đối xử tốt như nàng ta đâu. Trong kinh thành này có rất nhiều nhà muốn cưới cô nương ta vào cửa để được hưởng lây vinh hoa phú quý đó!”

“Chuyện nhà của nàng ta thì như thế nào?” Lý Tử Du hỏi.

“Cái này nô tỳ biết rất rõ. Kỳ thật trong kinh thành này, có chuyện gì xảy ra thì mọi người đều truyền tai nhau, bàn tán rất nhiều. Nhà Vương cô nương này có một chuyện trở thành chủ đề bàn tán bấy lâu. Đó là chuyện Vương cô nương có một đại ca là thứ xuất, mà ca ca của Vương cô nương là con vợ cả nhưng lại đứng thứ hai. Hơn nữa phụ thân của Vương cô nương là Thừa Ân hầu cho đến bây giờ vẫn chưa lập thế tử nên mọi người đều thắc mắc liệu có phải Thừa Ân hầu muốn đem đứa con lớn nhất lập thành thế tử hay không. Cô nương, ngài nói xem có phải gia đình như thế thì một chút quy củ cũng không có phải không?”

Đem thứ trưởng tử lên làm thế tử à? Nếu là thế thật thì vị hầu gia này không phải điên thì cũng là không đem Vương thái hậu để vào mắt. Phải biết rằng nguyên nhân quan trọng nhất khiến Vương thái hậu ủng hộ đương kim hoàng thượng đăng cơ chính là vì bà ta là vợ cả của tiên đế. Một nữ nhân nhờ vào thân phận vợ cả mà có thể ngồi vững vị trí Thái hậu như thế làm sao có thể để cho một đứa con của vợ kế làm thế tử của hầu gia? Nhà đó vẫn là nhà mẹ đẻ của Thái hậu, làm như vậy không phải là tự mình tát miếng mình sao? Hơn nữa Thừa Ân hầu cũng không phải là không có con trai trưởng.tiffanyphan.wordpress.com. Nhà mẹ đẻ của vợ cả cũng sẽ không để yên cho Hầu gia làm thế. Nếu Thừa Ân hầu vẫn chưa phong thế tử thì vị thứ trưởng tử này chắc chắn sẽ thấy không dễ chịu.

Khoan đã, chẳng lẽ Vương gia đánh chủ ý lên người nàng sao? Lý Tử Du trong lòng cả kinh. Hôm nay Thượng Quan phu nhân không đến mà nghe nói Thái phu nhân nói chuyện rất vui vẻ với Vương phu nhân Nghiêm thị, Vương Minh Nguyệt lại đối xử với nàng nhiệt tình quá mức, những điều này đều phát sinh sau khi nàng tiến cung. Vương Thái hậu, di nhỏ – Trần Thái hậu, Hoàng Thượng, Vương gia... tất cả chứng minh điều gì? Lý Tử Du cảm thấy trong lòng càng ngày càng lạnh lẽo. Thật sự khẩn cấp đến thế sao?

Thượng Quan gia ơi Thượng Quan gia, chẳng lẽ các người thật sự là quả hồng mềm mại người khác nắn bóp sao? Nếu Thái phu nhân dùng mọi cách ép Thượng Quan gia phải từ hôn thì Thượng Quan gia sẽ ứng phó thế nào?

Thái phu nhân là xem thường quan hệ với Thượng Quan gia, chỉ dùng một thứ nữ để bồi thường nhưng người ta lại không cảm kích nên hoàn toàn chặt đứt quan hệ.

Chỉ là Thượng Quan gia thật sự để yên như vậy sao? Còn có Thượng Quan Thanh rốt cuộc là người như thế nào? Hứa ước gì muốn thoái lui cửa hôn nhân này hay vẫn muốn thực hiện hôn ước đây?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 23

Ở phủ Thượng Quan, Thượng Quan phu nhân dù tính tình có tốt thế nào thì cũng không nhịn được mà phải phát giận. Phủ Trần Viễn hầu đó thật là ức hiếp người quá đáng. Tổ chức xuân yến như thế, mời cả người ở chỗ rất xa nhưng lại không mời nhà thông gia tương lai cơ đấy. Vốn dĩ nhà đó muốn đổi đích nữ thành thứ nữ nhưng không được nên hiện tại trực tiếp cắt đứt quan hệ đây mà!

Các người cho rằng nhà chúng ta không thể không cưới cô nương nhà các người sao? Con trai ta từ nhỏ thông minh hiếu học, bây giờ mới mười sáu tuổi đã là cử nhân.tiffanyphan.wordpress.com.Nhìn khắp Đại Chu này còn có ai tốt như con trai nhà chúng ta nữa? Nếu không phải con ta từ nhỏ đã đính hôn với con gái nhà các người, lão gia lại là người giữ chữ tín thì người muốn cầu hôn, kết thông gia với nhà chúng ta không thể đếm được đâu! Bây giờ Trần phủ Viễn hầu các người còn chê bai, muốn hủy bỏ! Quả thực khinh người quá đáng!

“Lão gia, việc hôn nhân phải là người tình ta nguyện, nếu bên kia không đồng ý thì chúng ta cho dù muốn cũng không được, nếu không sau này thân gia cũng sẽ biến thành oan gia. Thái phu nhân của phủ Trần Viễn hầu còn khinh thường Thượng Quan gia chúng ta đó!” Thượng Quan phu nhân uất ức nói với Thượng Quan lão gia.

“Năm đó nếu không nhờ có Giang huynh thì ta cũng sẽ không có ngày hôm nay. Ta sao có thể vong ân phụ nghĩa? Nếu thoái hôn thì Lý gia Tử cô nương sau này phải làm sao? Không được, không được, ta không đồng ý!” Thượng Quan đại nhân kiên quyết nói.

“Lão gia, bây giờ phủ Trần Viễn hầu không hài lòng chúng ta chứ không phải chúng ta không đồng ý cuộc hôn nhân này. Hơn nữa nhà đó có liên quan đến Trần thái hậu, sau này thế nào chúng ta cũng không biết.tiffanyphan.wordpress.com. Thái phu nhân phủ Trần Viễn hầu chỉ ra vẻ vậy thôi chứ chưa chắc là hơn Thượng Quan gia ta được, không bằng mau chóng thoái hôn thôi.”

“Đã như vậy lại càng không thể từ hôn. Thái phu nhân phủ Trần Viễn hầu đến cả con trai lẫn con dâu còn có thể từ bỏ, huống chi chỉ là một đứa cháu gái? Lý Tử cô nương ở phủ Trần Viễn hầu có lẽ cũng không được như ý, chúng ta không thể không có lương tâm. Việc hôn nhân này nhất định không thể bỏ. Nàng yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp. Phủ Trần Viễn hầu dù có thế nào cũng không thể trực tiếp từ hôn đâu. Phủ Thượng Quan chúng ta cũng không phải muốn làm gì thì làm. Chuyện này nàng đừng nói với Thanh nhi. Nó đang ở thời điểm cân phân đầu, đừng khiến nó phải phân tâm.”

Thượng Quan phu nhân nghe những lời phu quân mình nói thì cũng không nói thêm gì nữa. Đối với cuộc hôn nhân này bà cũng chẳng còn hy vọng gì. Hôn nữa nếu Thanh nhi có nhà vợ như thế thì sau này sẽ không ngừng gặp phiền toái. Ai, lão gia là người trọng tình trọng nghĩa, chỉ là đối với Thượng Quan phu nhân thì con trai vẫn là quan trọng nhất!

Nếu phủ Trấn Viễn hầu kia không khiến nhà bà mất mặt nhiều lần thì bà nhất định sẽ để con cưới Lý Tứ cô nương kia. tiffanyphan.wordpress.com Nhưng hiện tại đã như vậy rồi nếu vội vàng cưới nàng ấy về đây thì nhà bà còn đâu là thể diện?

Thượng Quan phu nhân vừa đến sân ngoài của viện nơi Thượng Quan Thanh ở thì già sai vật đã hành lễ với bà. Thượng Quan Thanh ở trong phòng nghe vậy liền đi ra nghênh đón. Thượng Quan phu nhân nhìn khuôn mặt anh tuấn của con trai mình, nhất cử nhất động đều tao nhã, thì tâm tình buồn bực vừa rồi cũng tan biến hết. Phủ Trấn Viễn Hầu chứng nết con mình thật là bị mù rồi! Về sau nhất định sẽ hối hận!

“Con bá kiến mẫu thân.”

“Chúng ta là mẹ con, nhiều lễ như vậy để làm gì chứ?” Thượng Quan phu nhân thấy sách trên bàn của Thượng Quan Thanh thì nói tiếp: “Tuy là nói muốn thành công thì phải chịu gian khổ nhưng con cũng không cần phải quá mệt mỏi. Lát nữa mẹ sẽ cho nhà bếp hầm cho con mấy món bồi bổ, mẹ cũng yên tâm.”

“Vâng! Đa tạ mẫu thân.”

“Lần trước phụ thân bảo con ra khỏi kinh thành để làm gì vậy?”

Thượng Quan Thanh cười nói: “Không có gì đâu ạ. Phụ thân nói xem vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường cho nên muốn con đi ra ngoài học hỏi một chuyến, quả nhiên là học được rất nhiều kiến thức mới.”

“Có lẽ cũng để con tìm hiểu một ít chuyện tình của nhà Lý bá phụ đúng không?” Thượng Quan phu nhân lại hỏi.

Thượng Quan Thanh cũng thừa nhận rất nhanh: “Mẫu thân nói đúng ạ. Phụ thân nói Lý bá phụ đã xa kinh thành bảy năm mà một chút tin tức cũng không có nên muốn con đi tìm hiểu xem.”

“Bây giờ con không cần phải tìm hiểu thêm đâu. Lý bá phụ cùng Lý bá mẫu không về được nhưng cô nương nhà họ đã bị đưa về phủ Trấn Viễn hầu rồi.”

“Tiểu Ngư muội muội đã trở về? Chẳng trách...”

“Chẳng trách cái gì?”

“Lần trước trên đường về con đã gặp Khuru mẫu bên người Thái phu nhân, xem ra là đi đón Tiểu Ngư muội muội. Chỉ là lúc đó họ không nói, con cũng chỉ hoài nghi nên không hỏi.”

“Còn gọi Tiểu Ngư muội muội gì nữa. Đã lớn hết rồi thì xưng hô ngày bé liền bỏ đi. tiffanyphan.wordpress.com Thanh nhi, mẹ nói cho con nghe, tuy là con biết con có hôn ước với Lý Tứ cô nương nhưng hiện tại đã có biến cố. Con đã không còn nhỏ nữa nên mẹ cũng không muốn gât con. Mẹ cũng nghe được Lý Tứ cô nương đã trở lại nên muốn qua xem nhưng Thái phu nhân của phủ Trấn Viễn Hầu lại lấy lý do Tứ cô nương bị bệnh đề từ chối, không để mẹ gặp mặt, còn để Lý Đại cô nương ra tiếp mẹ, tặng cho mẹ một đôi giày. Con có hiểu bọn họ có ý gì chưa?”

Tuy rằng Thượng Quan gia chúng ta không phải thế gia danh môn nhưng tuyệt đối sẽ không cưới một đứa thứ xuất, huống hồ chúng ta còn có hôn ước với Lý gia! Mấy ngày trước tổ chức xuân yến cũng không mời Thượng Quan gia chúng ta, ý tứ trong đó, mẹ nghĩ chắc con hiểu được. Và lại Lý Tứ cô nương này là cháu gái bên ngoại duy nhất của Trần thái hậu, là biểu tỷ của hoàng thượng, không biết bao nhiêu người để ý đến nàng ta. tiffanyphan.wordpress.com Chúng ta cũng không phải là có tin vật đỉnh thân nên người khác muốn nói thế nào cũng được. Thanh nhi, con là người hiểu biết, con cảm thấy chúng ta có nên đem việc hôn nhân này từ bỏ hay không?”

“Người quân tử phải biết trọng chữ tín. Mẫu thân, chúng ta không thể làm chuyện như vậy được. Con nghĩ Tiểu Ngư muội muội cũng không muốn hủy bỏ hôn sự đâu. Dù sao đây cũng là việc mà Lý bá phụ lúc sinh thời đã quyết định.”

“Nàng vẫn còn là một nữ hài tử thì làm chủ được gì đây? Mẹ chỉ sợ chúng ta cứ giữ như vậy thì Lý Tứ cô nương cũng sống không được tốt. Thái phu nhân bên kia không phải là người lương thiện, sớm muộn gì cũng phát tác!”

“Phụ thân nói sao ạ?”

“Phụ thân nói ông ấy sẽ nghĩ biện pháp, chỉ là mẹ lo lắng cho con, lo cho Thượng Quan gia này. Nếu là nữ tử bình thường thì mẹ cũng chẳng nói gì đâu nhưng đẳng này lại liên quan đến tận trong cung, sau này sẽ còn nhiều chuyện phiền phức nữa.”

Thượng Quan Thanh nói một cách kiên định: “Nếu phụ thân bảo sẽ nghĩ biện pháp thì chúng ta cứ nghe phụ thân đi ạ. tiffanyphan.wordpress.com Mẫu thân, đâu có thể nào thì hôn sự giữa con và Tiểu Ngư muội muội đã sớm định ra, con không thể thất tín. Nếu Thái phu nhân khinh thường con vậy thì con sẽ đọc sách thật tốt, quyết tâm giành lấy chức danh Trạng Nguyên khiến Thái phu nhân không thể không chấp nhận!”

Thấy con trai có chí lớn, làm mẹ ai cũng rất vui mừng, chỉ là...

“Thanh nhi, Lý Đại cô nương kia sao có thể nghe lời mà muốn cướp nhân duyên của muội muội mình thế? Có phải các con có mò ám gì hay không hả?”

Nếu thật như thế thì Thượng Quan phu nhân nhất định sẽ tuyệt đối dạy dỗ lại con mình!

“Mẹ, con có đến phủ Trần Viễn hầu vài lần nhưng chỉ là tặng lễ vật cho Thái phu nhân, nào có đi đến nơi khác trong quý phủ đó. Sao con có thể quên biết Lý Đại cô nương được?”

Thật ra trong lòng Thượng Quan phu nhân rất tin tưởng con mình. Như vậy thì là do Lý Đại cô nương kia không biết kiềm chế, vụng trộm nhìn lên con bà. Con trai bà có tướng mạo đường hoàng, anh tuấn như thế thì đại đa số cô nương đều để ý đến. tiffanyphan.wordpress.com. Cho nên Lý Đại cô nương mới có vẻ mặt ngượng ngùng khi gặp bà như thế. Thật không biết thẹn! Thượng Quan phu nhân rất khinh thường gia giáo của Lý phủ. May mà Lý Tử cô nương đã theo Lý Định Giang sống ở ngoài nếu không thì cho dù bà có phải liều mạng cũng phải hủy bỏ hôn ước này!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 24

Sau xuân yến ở phủ Trần Viễn Hầu, có kẻ buồn cũng có người vui. Người vui là Thái phu nhân bởi vì Hầu phu nhân của Thừa Ân hầu không hỏi ai lại hỏi đến Tử nha đầu, ý tứ trong đó mà bà còn không rõ thì bao nhiêu năm qua sống uống phí rồi.

Phủ Thừa Ân Hầu cùng so với Thượng Quan gia thì chọn nhà nào chẳng phải là chuyện quá rõ ràng rồi sao? Người ta sau lưng có một Vương thái hậu, xem xét tình hình bây giờ, hoàng đế không tự mình chấp chính thì người đó là người không thể chống lại, tất nhiên là ngoại trừ Nhiếp Chính vương.

Xem ra quan hệ của Tử nha đầu và Trần thái hậu cũng có tác dụng. Vương thái hậu làm sao buông tha cơ hội tốt như vậy? tiffanyphan.wordpress.com. Vốn dĩ vị hoàng đế kia không phải con ruột của Vương thái hậu, Trần Thái hậu lại không còn thân thích khác nên hiện tại mới muốn thu Tử nha đầu vào trong tay. Điều này cũng chẳng có gì kì quái. Làm vậy thì quan hệ của bà ta cùng hoàng đế mới thân thiết hơn một chút, vạn nhất có chuyện gì thì hoàng đế và Trần thái hậu sẽ phải cân nhắc mối quan hệ với Tử nha đầu để không đắc tội bên này.

Wương Thái hậu nghĩ thật chu đáo đấy. Như vậy cũng đúng ý Thái phu nhân! Phủ Thừa Ân Hầu mặc dù đã có một thứ trưởng tử nhưng cũng đã thành thân. Như vậy có thể khiến phu nhân Thừa Ân Hầu tự mình tới nói chuyện thì nhất định chỉ có con trai trưởng của họ! Chuyện này cũng sẽ khiến con trai của bà ta có thêm lợi thế, bà ta đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Thái phu nhân nở nụ cười đắc ý, quả nhiên đem Tử nha đầu trở về là đúng! Phủ Trần Viễn hầu sau này nhất định sẽ rất tốt! tiffanyphan.wordpress.com Bà ta lúc này đã hoàn toàn quên chuyện năm đó đã bức bách con dâu thứ ba của mình thế nào, bây giờ lại còn muốn lợi dụng quan hệ nhà mẹ đẻ của con dâu nữa!

....

Đại cô nương Lý Tử Trần thấy Trình di nương tiến vào thì trên mặt vẫn không có vẻ hòa nhã. Trình di nương cười nói: “Cô nương, ta nghe nói hôm nay có rất nhiều các phu nhân đến đây, bọn họ đều là thế gia danh môn. Tiền đồ về sau của cô nương sẽ không kém đâu.”

Lý Tử Trần cười khẩy: “Tiền đồ? Ta làm sao có thể có tiền đồ đây? Di nương đến là để chê cười ta phải không? tiffanyphan.wordpress.com Ai mà chẳng biết người của Thượng Quan gia chương mất ta cơ chứ! Cũng chỉ vì ta là thứ xuất thôi!” Hai chữ thứ xuất này rằng ta cố ý nhấn mạnh.

Trình di nương cũng thay đổi sắc mặt, nói: “Cô nương thăm oán ta sinh hạ cô nương phải không? Cô nương là vì không phải từ trong bụng của phu nhân đi ra nên oán hận ta đúng không?”

“Ta không nói thế. Đó là người nói.” Lý Tử Trần nói.

Trình di nương thấy thật đau lòng khi bị chính con gái ruột của mình ghét bỏ. Còn có chuyện gì khó chịu hơn nữa chứ? Bà nói với con gái mình: “Cô nương, di nương ta xin lỗi con vì đã không cho con điều gì tốt từ khi sinh ra. Ta biết tâm tư của cô nương nhưng làm gì thì cũng phải nhìn về phía trước. Thượng Quan phu nhân chương mất chúng ta thì sao chúng ta phải vội vàng làm gì chứ? Cô nương, tuổi của di nương ta đây lớn hơn con rất nhiều, cũng trải đời hơn con. Con xem đi, Đại phu nhân bây giờ vẫn là Hầu phu nhân nhưng Thái phu nhân chẳng phải là không để ý gì đến bà ấy sao? tiffanyphan.wordpress.com Nữ nhân này cả đời gốc gác ở một chỗ thì có ích gì? Nơi này là nội viện mà nội viện thì con phải sống với ai dài nhất? Còn không phải là mẹ chồng sao? Nếu mẹ chồng đối xử tốt với con thì con còn sống tốt nhưng ngay từ đầu bà ta đã không thích con thì con nói xem con làm sao mà sống? Không nói đâu xa, con cứ nghĩ đến Tam phu nhân của chúng ta đi, còn không phải là bị chính mẹ chồng bức bách đến mất mạng đó sao? Thượng Quan phu nhân kia không thích con, nếu con thật sự gả vào đó, con định sống thế nào? Nghe lời di nương đừng suy nghĩ đến Thượng Quan gia nữa! Bằng không kẻ chịu thiệt chính là cô nương đó!”

“Di nương quả nhiên sẽ nói vậy. Nhưng sao người không bảo phụ thân làm chủ cho ta? Thượng Quan phu nhân kia khinh thường ta cũng chỉ vì ta là thứ xuất. So sánh với Lý Tử Du thì ta chỉ thua kém xuất thân khi không phải phu nhân sinh ra thôi, những cái khác ta đâu có thua nàng ta? Thượng Quan phu nhân dựa vào cái gì mà lại xem thường ta chứ? Di nương đã không thể giúp ta mà còn muốn thuyết phục ta thì mời di nương về cho! Nơi này của ta không chào đón di nương đâu!”

Trình di nương phiền muộn trở về phòng.tiffanyphan.wordpress.comCàng nghĩ đến Lý Tử Trân, càng quan tâm lại càng khó chịu. Bà biết Đại cô nương thích Thượng Quan thiếu gia, cũng muốn nó có thể gả đi thuận lợi nhưng Thượng Quan gia lại khinh thường con gái bà. Bà chỉ có một đứa con gái này thôi, làm sao có thể để nó đi chịu khổ?

Ngày hôm sau khi đến hầu hạ Đại phu nhân, Trình di nương khen ngợi Tam cô nương rồi sau đó nhắc đến Đại cô nương. Đại phu nhân cũng biết Trình di nương đang nghĩ gì. Đại phu nhân Tiết thị nói: “Về hôn sự của Đại cô nương, ta và Hầu gia tự có chủ trương, nhất định sẽ không để nó chịu thiệt. Trình di nương nếu không có việc gì thì cứ ở yên trong phòng, không cần đi ra ngoài, để tránh ảnh hưởng đến Đại cô nương.”

Trình di nương đáp lời: “Phu nhân nói phải, nô tỳ quá quan tâm mà thôi. Người là mẫu thân của Đại cô nương, đương nhiên sẽ tìm nhà tốt cho Đại cô nương rồi.”

“Trình di nương này nói chuyện càng ngày càng không có chừng mực!” Chờ cho Trình di nương đi rồi Tiết ma ma, tâm phúc của Đại phu nhân liền nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Ái sợ ta tìm một mối không tốt cho đại a đầu nên hiện tại mới nói vậy đấy!tiffanyphan.wordpress.comNếu biết sớm như thế thì sao lại đồng ý với lão thái thái mà đánh chủ ý lên Thượng Quan gia chứ? Bây giờ việc không thành nên mới đến cầu ta thôi.”

“Vậy phu nhân bây giờ muốn làm gì?” Tiết ma ma hỏi.

“Ta cũng không muốn làm người xấu, tránh cho Hầu gia tức giận lên đầu ta. Chỉ là một đứa thứ nữ mà thôi, cho thêm một chút đồ cưới là đủ.” Đương nhiên điều kiện tiên quyết là không kéo thêm cho mình phiền phức.

Chỉ có điều nếu Lý Tử Trân an phận chờ mẫu thân kiếm cho mình một phu quân tốt thì không sao nhưng chuyện này lại không có khả năng.

Tại đại sảnh, Thái phu nhân giận giữ ngồi ở ghế trên khiến Trần Viễn hầu và Đại phu nhân ngồi bên cạnh cũng phải dè chừng thái độ mà người đang quỳ phía dưới chính là Lý Tử Trân lại mang sắc mặt xám trắng.

“Thật là nghiệp chướng! Cô nương trong phủ chúng ta lại có thể dính vào chuyện xấu mặt như thế! Truyền ra ngoài thì phủ Trần Viễn Hầu ta biết giấu mặt mũi vào đâu hả? Không ngờ ta đã sống đến từng tuổi này mà còn bị các người bôi tro trát trấu vào mặt! Các người có phải là muốn chọc giận chết ta các người mới vừa lòng đúng không hả?”

Đại lão gia Lý Định Hải quỳ xuống nói với lão phu nhân: “Con thật xấu hổ vô cùng! Điều do con trị gia không nghiêm khiến nhà chúng ta mất mặt, khiến mẫu thân vất vả! Con nhất định đem việc này nhanh chóng giải quyết, không để cho mẫu thân phải lo lắng nữa!” Đại phu nhân Tiết thị cũng dập đầu, nói: “Mẫu thân, chuyện này không liên quan đến Hầu gia! Giáo dục con cái vốn là trách nhiệm của thế tử, là con không làm tốt bốn phận của mình, làm phiền đến mẫu thân. Là con đáng chết!”

Trần Viễn Hầu cảm kích nhìn phu nhân của mình.tiffanyphan.wordpress.com Nhưng khi nghĩ đến Đại cô nương làm ra chuyện như vậy, cũng có liên quan đến việc quản lý không nghiêm của phu nhân thì một chút cảm kích đó cũng biến mất vô tung vô ảnh!

“Được rồi. Con gái là con gái của các người. Các người làm cha làm mẹ muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó, chỉ cần đừng liên lụy đến người khác, đến phủ chúng ta là được. Các người cứ liệu mà làm đi, ta già rồi, chẳng còn sức nữa. Chỉ cần không bị tức chết là tốt rồi!”

Thái phu nhân nói xong liền rời khỏi đại sảnh. Trần Viễn Hầu thấy lão phu nhân đi xa thì liền lúi tiếng quát: “Lấy gia pháp ra đây!”

Tiết thị vội nói: “Lão gia, bây giờ giờ không phải là lúc đem gia pháp ra xử lý Đại cô nương mà là làm sao đem chuyện này giải quyết ổn thỏa! Hầu gia bốt giận, bốt giận!”tiffanyphan.wordpress.comLý Tử Trân chết tiết này lại làm ra chuyện như thế. Nếu không giải quyết thì sau này con gái mình sẽ khó mà lập gia đình được nhưng phải xử lý giúp cho nha đầu chết tiết này lại nuốt không trôi! Quả nhiên cùng một loại tiện nhân như di nương nó, chỉ biết câu dẫn nam nhân!

Trình di nương biết chuyện đã sớm bị dọa đến mức suýt hôn mê bất tỉnh, bây giờ nghe thấy Hầu gia muốn dùng gia pháp chỉ hận không thể lên ngăn, cũng may có Đại phu nhân bên cạnh khuyên nhủ Hầu gia. Bà biết mình không nên tới đây nhưng dù sao Đại cô nương cũng do bà sinh ra, làm sao biết nó xảy ra chuyện mà lại có thể mặc kệ được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 25

Trần Viễn hầu vừa liếc mắt qua liền thấy được Trình di nương. Chỉ cần nghĩ đến chuyện Trình di nương đã sinh ra Đại a đầu thì ông liền nảy sinh chán ghét đối với Trình di nương.

“Không có mất hà? Nơi này là nơi để cho người đến sao? Cút ra ngoài cho ta! Một cô nương tốt lại biến thành như thế, Trần Viễn Hầu bị người làm rối tung hết lên rồi! Người đâu, đưa ả ra ngoài cho ta!”

“Lão gia, bớt giận, bớt giận! Trình di nương cũng là có lòng tốt mà thôi. Dẫu sao thì Đại cô nương cũng là do nàng ấy sinh ra. Việc cấp bách bây giờ là giải quyết chuyện này, chuyện khác nói sau đi!” Đại phu nhân khuyên nhủ.

.....

“Nghe nói Đại cô nương muốn nhân cơ hội đi dâng hương mà hẹn người ta gặp mặt, chẳng may lại gặp phải nhị công tử của Bình Nam Hầu ở ngay cửa chùa. Nhị công tử kia là tên ác bá đệ nhất ở kinh thành này, nam nữ không tha, không chuyện ác nào không làm.tiffanyphan.wordpress.com Hắn thấy kiêu của Đại cô nương không có gì đặc biệt, nha đầu bên người Đại cô nương lại xinh đẹp thì cản lại, còn nói nhiều câu chẳng tốt lành gì. Đại cô nương bắt đầu đi mới phải nói ra danh hào của quý phủ chúng ta nhưng vị nhị công tử này cũng chẳng thêm đề vào mắt, buộc Đại cô nương phải theo mình. Dọc đường đi còn đánh trống khua chiêng, làm ầm ĩ hết lên khiến toàn bộ kinh thành đều bàn tán chuyện này. Thái phu nhân xem ra rất tức giận.” Lý mẫu hào hứng kể hết toàn bộ những gì mình nghe được cho Lý Tử Du nghe. Ngoài Thái phu nhân ra thì người mà Lý mẫu không ưa nhất chính là Đại cô nương. Dám tranh hôn phu với cô nương nhà bà, giờ thì nhận báo ứng đi!

“Hẹn hò gặp mặt với người khác... Chuyện này Lý mẫu nghe ai nói vậy?” Lý Tử Du hỏi.

Bạch Vi liền đáp lời: “Cô nương, chuyện này đã truyền khắp phủ rồi cơ. Người nghĩ mà xem, nếu không phải hẹn hò tình lang thì cô nương trong phủ chúng ta lại một mình đi dâng hương chứ?tiffanyphan.wordpress.com Cũng đâu phải ngày giỗ đâu, sao phải làm thế chứ?”

“Về sau những chuyện như thế thì đừng có xen vào, cũng đừng đàm luận. Cần thận tránh cho các người lại bị cuốn vào chuyện thị phi.” Kết quả cuối cùng của chuyện này cũng chỉ có bọn hạ nhân phải làm son dương thế mạng.

Lý mẫu nói: “Cô nương yên tâm, chúng tôi ở bên ngoài nhất định sẽ không nói gì cả.”

Bạch Vi cũng nói: “Đúng vậy đó, cô nương. Chúng tôi rất thông minh đó, chẳng qua là sợ cô nương thấy nhàm chán nên mới nói chuyện giúp cô nương giải sầu thôi.”tiffanyphan.wordpress.com Nàng cũng không thích Đại cô nương nên khi nghe thấy Đại cô nương gặp chuyện thị phi thì nàng rất vui mừng.

Lý Tử Du thấy vị Đại tỷ tỷ này xem ra phải gả cho vị nhị công tử Bình Nam Hầu đó rồi, có như thế thì mới bảo vệ được danh tiết nếu không thì chỉ còn đường phải xuất gia cả đời không lấy chồng hoặc là tự tử để chứng minh trong sạch.

Hơn nữa người nhà vị nhị công tử này không nhất định sẽ hoan nghênh cuộc hôn nhân này. Đây chính là xã hội mà chịu thiệt vĩnh viễn vẫn là nữ nhân.

Hẹn hò à? Chắc là hẹn Thượng Quan công tử đây. Dù sao sau xuân yến cũng sẽ phải định cho vị Đại tỷ tỷ này một mối hôn sự mà Đại tỷ tỷ sao có thể cam tâm? Nàng ta nhất định là muốn thuyết phục Thượng Quan Thanh hoặc là muốn người khác phát hiện ra nàng ta và Thượng Quan Thanh hẹn ước rồi thuận nước đẩy thuyền mà kết duyên. Không may là Thượng Quan Thanh lại không tới mà lại đụng phải vị tiểu bá vương kia. Cái này là vận mệnh sao?

Nghe nói vị nhị công tử Bình Nam Hầu này đã từng vì tranh hoa khôi thanh lâu mà đem người ta đánh chết. Cho dù là thế thì Lý Đại cô nương cũng chẳng thể cầu người khác cưới mình được.

....

Ở Đại phòng bên này, Lý Đại phu nhân Tiết thị nói: “Hầu gia, sự tình đã đến nước này thì biện pháp duy nhất chính là để phủ Bình Nam Hầu đến đây cầu hôn. Có như thế thì thanh danh của Đại a đầu mới được bảo toàn, thanh danh các cô nương khác trong phủ chúng ta cũng không bị ảnh hưởng.”

“Đại a đầu gả cho Tiễn nhị kia chẳng phải là sẽ chịu khổ sao?” Trần Viễn Hầu nói.

Tiết thị trong lòng châm biếm, nếu ông thật sự nghĩ cho con gái ông thì hôm nay ông sẽ không làm thế đâu.tiffanyphan.wordpress.com Bà thở dài một hơi rồi nói: “Hầu gia, không còn biện pháp nào nữa đâu. Thiếp cũng đau lòng thay cho Đại a đầu nhưng mà Hầu gia cứ suy nghĩ thử mà xem, bây giờ mọi người trong thành đều chứng kiến Tiễn nhị kia đưa Đại a đầu trở về, nếu như không gả cho hắn thì Đại a đầu chỉ còn cách tự tử để chứng minh trong sạch thôi. Tuy thiếp không sinh ra Đại a đầu nhưng vẫn không muốn nó đi tìm cái chết. Tiễn nhị kia có chút không biết điều nhưng đó là vì hắn chưa thành thân, nếu Đại a đầu gả cho hắn rồi thì hắn cũng phải nể mặt phủ Trần Viễn Hầu chúng ta mà không bạc đãi Đại a đầu. Chờ thêm hai năm nữa, Đại a đầu có con thì Tiễn nhị sẽ coi trọng nó hơn nữa. Có đứa nhỏ bảo vệ thì tốt hơn là giờ đi tìm chết. Chúng ta chuẩn bị nhiều đồ cưới cho Đại a đầu là được, chuyện này cũng không phải là không tốt.”

Đại phu nhân nói đạo lý rõ ràng khiến Trần Viễn hầu càng nghe càng gật đầu vừa ý, cuối cùng nói đến đồ cưới thì ông ta nói: “Đều là cô nương Hầu phủ thì cứ dựa theo lệ mà chuẩn bị. Vốn đã làm sai còn muốn có nhiều đồ tốt sao? Ở đâu có chuyện tốt đó!”

Tiết thị biết phu quân mình tiếc bạc cho nên mới có ý nói như vậy, giờ nghe được lời ông ta nói thì trong lòng mừng thầm, ông đã nói như thế thì ta không thể làm trái ý ông rồi.

“Chuyện này phu nhân cứ như thế mà làm đi.”

“Hầu gia yên tâm, thiếp thân nhất định sẽ lo chu toàn mọi thứ.”

Nói thì nói thế nhưng làm cho phủ Bình Nam hầu đến đây cầu hôn thì có chút khó khăn.tiffanyphan.wordpress.com Thứ nhất là vì Đại a đầu chỉ là thứ

xuất, thứ hai là nhà trai bên kia nắm quyền chủ động. Tiết thị nhớ đến chị dâu bên nhà mẹ đẻ có quan hệ rất tốt với phu nhân Bình Nam hầu liền bảo con dâu cả là tiểu Tiết thị đến nói cho chị dâu bà biết để chị dâu ra mặt mời phủ Bình Nam hầu đến phủ cầu hôn.

Tiểu Tiết thị cũng biết việc này quan trọng, là thể diện của phủ Trấn Viễn hầu nên không dám chậm trễ. Ngày hôm sau nàng ta liền đến nhà mẹ đẻ là phủ Tề quốc công.

Phu nhân Tề quốc công đã đứng chờ từ sớm, thấy con gái về liền nói: “Là mẹ chồng bảo con về phải không? Hiện giờ cả kinh thành đều đồn đãi hết rồi. Phủ Trấn Viễn hầu các con càng ngày càng không ổn, vốn là một cô nương tốt lại hẹn hò với nam nhân thì còn ra thể thống gì nữa.”

Tiểu Tiết thị nói: “Mẫu thân, việc này cũng không thể trách Đại cô nương được. Thực ra là do Tiền nhị công tử kia thôi.tiffanyphan.wordpress.comBiết rõ là người của phủ Trấn Viễn Hầu mà còn cố tình không chịu nể mặt, đây không phải là muốn phá hủy thanh danh của quý phủ chúng con sao? Việc này nếu giải quyết không tốt thì các cô nương trong phủ đều không thể gả cho người trong sạch được. Mẫu thân, người nhất định phải giúp con, nếu không con sẽ chẳng còn mặt mũi đâu ở nhà chồng nữa!”

“Vốn nghĩ rằng con gả cho nhà cô thì về sau sẽ được hưởng phúc, ai mà biết được càng ngày phủ ấy lại càng loạn, một chuyện tốt cũng không có! Còn có cô con nữa, quản lý thế nào mà lại để cho một cô nương dễ dàng ra khỏi phủ như thế! Chờ xảy ra chuyện mới biết nóng lòng!”

“Mẫu thân đừng oán giận nữa. Người giúp con nói chuyện với phu nhân Bình Nam hầu đi, đem hôn sự này định xuống.tiffanyphan.wordpress.comCon cũng chẳng thoải mái gì đâu, bị cô mắng con cũng không chịu nổi. Ai mà biết được gan của Đại cô nương lại lớn thế! Chỉ có đem nàng ta gả đi để người khác quản thì mới yên ổn được!”

“Nói thì nói thế nhưng Tiền nhị công tử kia tuy cũng là thứ xuất nhưng từ nhỏ đã được phu nhân Bình Nam hầu nuôi dưỡng, không phải con trai trưởng nhưng còn hơn cả con trai trưởng nữa. Mẹ sợ không dễ dàng vậy đâu.”

“Mẫu thân, con mặc kệ nhị công tử là con trai trưởng hay là con vợ kế! Ý của cô chính là muốn gả được Đại cô nương đi. Nếu không làm vợ được thì làm quý thiếp cũng tốt. Chỉ cần không ở nhà nữa là được. Xảy ra chuyện như thế thì ai cũng muốn hạ xuống một bậc thang.” Phủ Bình Nam hầu cũng không phải có quyền thế gì, tiểu Tiết thị tin là bọn họ sẽ không dám để thứ trưởng nữ của Trấn Viễn Hầu làm quý thiếp đâu! Hiện tại chậm chạp không đến cửa cầu hôn chẳng qua là muốn kéo dài thời gian để hòa giải, để có một cái bậc thang đi xuống. Nếu bọn họ vẫn không đến cửa cầu hôn thì chính là hoàn toàn đắc tội phủ Trấn Viễn hầu.tiffanyphan.wordpress.comTiền nhị có thể không quan tâm nhưng phủ Trấn Viễn Hầu chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy.

Tiểu Tiết thị vì muốn thuyết phục mẫu thân mà ngay cả một chút cơm cũng không ăn liền nhanh chóng đến đây. Một người làm sai mà lại khiến cho nhiều người như thế phải bận tâm. Đại cô nương Lý Từ Trân thực là rắc rối! Ngủ cô nương Lý Từ Lung có vẻ luôn có mối quan hệ tốt với nàng ta cũng chẳng thèm đến xem, Trình di nương thì bị cấm túc, mọi người đều chờ phủ Bình Nam hầu đến cầu hôn.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 26

Quả thật là Đại cô nương Lý Từ Trân đã hẹn Thượng Quan Thanh nhưng không phải dùng danh nghĩa của nàng ta mà là danh nghĩa của Lý Từ Du. Nàng ta giả danh Lý Từ Du viết thư nói hoàn cảnh bản thân không tốt ra sao, bị người nhà bức bách thế nào, mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn Thượng Quan Thanh hẹn ước với mình. Chỉ có điều nàng ta trái chờ phải đợi vậy mà không đợi được Thượng Quan Thanh, ngược lại còn lọt vào hố của một tên ác bá. Tình cảnh của nàng ta bây giờ chính là khổ không nói nên lời.

Lý Từ Trân không cam lòng.tiffanyphan.wordpress.comNàng ta chỉ muốn để cho mình một cơ hội cuối cùng nên mới giả danh Lý Từ Du. Chỉ cần có người bắt gặp nàng ta cùng Thượng Quan Thanh hẹn hò thì chắc chắn Thượng Quan gia phải chấp nhận đến cửa cầu hôn nàng ta. Nhưng bây giờ ai có thể nói cho nàng biết rốt cuộc nàng đã rơi vào tình huống gì đây? Chẳng lẽ thật sự nàng phải gả cho cái tên vô lại kia sao? Nàng thật sự không cam lòng. Nàng ta chỉ là bị theo đuổi về phủ thôi, dựa vào gì mà bắt nàng gả cho hắn? Nghe nói tên kia không chuyện ác nào không làm, lại phong lưu thành tính, nếu nàng gả qua đó chẳng phải sẽ phải chịu khổ sao? Không! Không được! Nàng nhất định không thể gả!

.....

“Không tốt! Không tốt rồi! Đại cô nương thất cổ rồi!” Nha hoàn của Lý Từ Trân vội vã hét lớn, chẳng bao lâu mọi người đều biết chuyện.

Đại phu nhân Tiết thị nói với Trấn Viễn Hầu: “Thiếp thân thật sự không biết phải làm sao nữa.tiffanyphan.wordpress.comThật vất vả mới làm cho đại tẩu nói chuyện được với phu nhân Bình Nam hầu, người ta còn chưa tới cửa cầu hôn thì Đại cô nương lại thất cổ. Nói dễ nghe thì là bảo vệ mình mà tự sát, nói khó nghe thì chính là mẹ cả này ác độc mà bức tử nó! Hầu gia, việc này thiếp không quản nữa, nếu càng xen vào thì ngay cả tam nha đầu của thiếp cũng sẽ bị liên lụy! Huống chi bây giờ phủ Bình Nam hầu còn chưa đến cầu hôn, nếu để họ biết được hành vi này của Đại cô nương thì hôn sự này nhất định không thể thành nổi! Hầu gia có oán trách thiếp thì thiếp cũng không lo nữa!”

“Nghiệt nữ! Quả thật là nghiệt nữ mà! Phu nhân, chuyện này không liên quan đến nàng. Ta phải đến xem xem rốt cuộc nó muốn gì! Nếu muốn tự sát thì phải lặng lẽ mà làm còn để người khác phát hiện ra thì có ý đồ gì đây?” Đại phu nhân biết trượng phu mình thật sự giận dữ nên mới nói như thế, lần này Đại cô nương đã tính nhầm rồi! Nàng ta thật sự nghĩ lấy cái chết có thể dọa người khác sao? Phải biết rằng trong phủ này cũng không phải chỉ có một cô nương!

Trần Viễn Hầu Lý Định Hải nhìn con gái nằm trên giường mà một chút thương tiếc cũng không có. tiffanyphan.wordpress.com Ông ta nói: “Hôn sự này đầu người có nguyện ý hay không đều phải gả! Nếu một khóc hai nháo ba thất cổ thì ta cũng sẽ mặc kệ, sẽ xem như không có đứa con gái này!”

Ông ta đã hỏi nha đầu cứu nàng, biết là nghe thấy tiếng động nên mới phát hiện ra, nếu muốn chết sao phải tạo ra tiếng động lớn như thế? Đơn giản chỉ là muốn lấy cái chết mà ép người thôi, căn bản là không muốn chết! Bản thân đã làm sai còn làm cho gia đình không yên. Trước đây sao ông lại cảm thấy đứa con gái này nhu thuận nghe lời được chứ? Ông trước mắt cũng chỉ có hai nam hai nữ nên cũng rất thương yêu trường nữ của mình, không ngờ bây giờ nó lại làm cho ông thất vọng, suýt chút nữa còn hủy hoại thanh danh của Hầu phủ!

Ông là người đứng đầu trong nhà, không thể chỉ vì con gái mình mà không để ý đến toàn bộ gia tộc.

“Phụ thân, phụ thân ơi, chẳng lẽ cha không đau lòng cho con gái sao? Người kia là một kẻ không ai chịu nổi như thế, nếu con gái gả qua đó chẳng phải sẽ mất mạng sao? Chẳng lẽ cha lại trở mặt nhìn con nháy mắt hồ lừa vậy sao cha?”

“Chẳng phải ngươi ngay cả chết cũng không sợ sao? Sao lại sợ nhảy hố lừa? Ngươi muốn không gả, ngươi không nguyện ý nhưng mẫu thân ngươi đã phải vát và thuyết phục mợ ngươi thay mặt đi nói chuyện, hiện tại thành hay không còn chưa biết mà ngươi lại nháo ra thế này, ngươi nghĩ ngươi là ai hả? Ngươi chỉ là một đứa thứ nữ của ta mà thôi! Nếu chuyện này còn tiếp diễn thì chính tay ta sẽ giết ngươi, tránh cho ta phải xấu hổ mất mặt!”

Nhìn hình bóng phụ thân ngày càng xa, Lý Từ Trần khóc ròng lên, nàng ta làm sao ngờ được phụ thân vốn yêu thương nàng ta lại có thể nói một cách nghiêm khắc đến thế, lại có biểu hiện chán ghét nàng ta đến thế. Vốn dĩ nghĩ rằng biện pháp giả tử từ này có thể dùng được, nàng ta còn trẻ như vậy, một chút cũng không muốn chết, nàng ta chỉ muốn hù dọa cha mẹ để họ không cùng phủ Bình Nam Hầu kết thân nhưng nàng ta lại đánh giá sai phụ thân mình, đánh giá sai mức độ nhẫn tâm của ông ta. tiffanyphan.wordpress.com Ông ta thật sự quyết định hi sinh một đứa con gái để bảo toàn thanh danh của phủ Trần Viễn Hầu!

Phải làm sao bây giờ? Lý Từ Trần không muốn chết, không muốn xuất gia thì chỉ còn đường gả cho phủ Bình Nam Hầu! Nhưng trong lòng nàng ta thật hận, hận Lý Từ Du, nếu không vì nàng ta có hôn ước với Thượng Quan Thanh thì nàng ta rất có khả năng trở thành thê tử của Thượng Quan Thanh! Tất cả chỉ vì Từ muội muội kia!

Một kẻ cổ chấp thì luôn nghĩ rằng toàn bộ là lỗi của người khác. Nàng ta cho đến bây giờ đều không nghĩ được rằng lý do vì sao phủ Thượng Quan lại không coi trọng nàng ta. Bản thân muốn cướp vị hôn phu của đường muội mình chính là hành vi không đúng đắn mà còn khẳng khái một mực đổ lỗi cho người khác. Điểm này thật giống với Thái phu nhân, quả nhiên là hai bà cháu, tâm tư muốn Thượng Quan gia thay đổi người kết hôn thật giống nhau!

Khi các tỷ muội đến xem nàng ta thì nàng ta giữ Từ muội của mình lại. Lý Từ Du không nói gì cũng không muốn ở lại, bây giờ khi nhìn Đại đường tỷ của mình thì nàng cảm thấy vừa buồn cười lại thật đáng buồn.

“Ngươi đừng vội đắc ý. tiffanyphan.wordpress.com Thượng Quan Thanh đã nghĩ ngươi thầm viết thư cho chàng, nhất định sẽ nghĩ ngươi là người không biết kiềm chế, nói không chừng Thượng Quan phu nhân cũng đã biết. Một đứa con dâu như thế, bà ta có thể xem trọng sao?” Lý Từ Trần nói một cách ác độc.

Lý Từ Du bình tĩnh đáp lại: “Nói như vậy thì Đại đường tỷ đã giả danh ta mà hẹn gặp Thượng Quan Thanh sao?”

“Đó chính là ngươi nói!”

Lý Từ Du nở nụ cười: “Đại đường tỷ ơi đại đường tỷ. Ta vốn nghĩ có chút bội phục tỷ vì đã vì bản thân mà tranh thủ cơ hội nhưng hiện tại thấy bộ dạng rụt rè sợ hãi của tỷ thế này, ngay cả chuyện bản thân đã làm cũng không dám thừa nhận, ta cảm thấy buồn thay cho tỷ đây.”

Lý Từ Trần hận không thể xé rách khuôn mặt tươi cười trước mắt này.

Lý Từ Du tiếp tục nói: “Về phần ta, Đại đường tỷ ít quan tâm đi. Ta không giống Đại đường tỷ, vì một nam nhân mà muốn sống muốn chết, bây giờ còn lôi cả ta vào. Đại đường tỷ thấy ta tốt tính lắm à? Người khác đối phó ta thế nào ta cũng không nói gì sao? tiffanyphan.wordpress.com Đại đường tỷ sai lầm rồi. Ta thực chờ mong đến ngày đại hôn của tỷ đấy, hy vọng tỷ đừng khiến cho mọi người thất vọng nha!”

Lý Từ Du nhìn bộ dạng tức đến mức nói không nên lời của Lý Từ Trần mà nói tiếp: “Đại đường tỷ ăn nói không tốt, sau này nếu không muốn nói gì sai thì ta khuyên tỷ một câu, lần sau muốn giả danh người khác truyền tin thì nhớ là phải bắt chước chữ của người ta nhé, bằng không sẽ dễ bị lộ lắm đó! Còn có, ta nói cho tỷ hay, từ ngày ta trở về đến bây giờ, Đại đường tỷ có thấy ta viết chữ chưa? Tỷ làm sao biết ta có biết viết hay không? Nói không chừng mọi người đều cảm thấy ta chỉ là một nha đầu mới từ nông thôn trở về nên chữ viết khó mà nhìn được. Đại đường tỷ dựa vào gì mà tin rằng ta biết viết chữ vậy?”

Lý Từ Du nói xong thì thông dong tiêu sai rồi đi, chỉ còn lại Lý Từ Trần tức tối thở gấp, nàng ta không ngờ đến chuyện đó, hiện tại hối hận thì đã muộn!

Chương 47: Chương 27

Chẳng bao lâu sau phủ Bình Nam Hầu đã đến cầu hôn. Thật ra thì chuyện này cũng là chuyện đương nhiên thôi, nếu như hai phủ không muốn xé rách thể diện của nhau thì hôn sự này nhất định phải thành.

Tiền nhị công tử này tên gọi là Tiền Thành.tiffanyphan.wordpress.comTên thì hay đấy nhưng tính cách lại chẳng tốt chút nào, thích vui chơi, thích mỹ nhân. Khi Đại cô nương đến dâng hương thì gặp trùng lúc vị Tiền Thành công tử này tâm huyết dâng trào muốn đến chùa mở mang kiến thức, kết quả thì gặp được Lý Đại cô nương, hần liền lập tức nghĩ rằng mình cùng Lý Đại cô nương có duyên tiền định.

Lúc ấy hần cũng không nghĩ sẽ cưới Lý Đại cô nương về nhà, chẳng qua là số phận đưa đẩy thôi. Lúc đầu hần nghe thấy một tiếng nói thật êm tai thì liền tìm cách thấy mặt giai nhân. Nếu Lý Đại cô nương không lên lút đi ra, nếu bên cạnh nàng ta có nhiều người thì Tiền Thành tuyệt đối không thực hiện được mưu đồ nhưng Lý Đại cô nương này lại làm chuyện ám muội khiến Tiền nhị công tử thừa cơ chọc ghẹo. Nhờ thế mà bây giờ Tiền nhị công tử có được một vị hôn thê.

Chuyện phát sinh ở phủ Trần Viễn Hầu, Thượng Quan phu nhân đã biết rất rõ ràng bởi là thư Lý Đại cô nương gửi đến đã bị Thượng Quan phu nhân trực tiếp giữ lại rồi hoài nghi nhân phẩm của Lý Tử cô nương.tiffanyphan.wordpress.comNhưng rồi cuối cùng khi nghe thấy chuyện của Lý Đại cô nương thì bà đã hiểu thì ra tất cả đều do Lý Đại cô nương giờ trở quý. Đã không trộm được gà còn mất cả năm gạo, Lý Đại cô nương bây giờ không bao giờ có thể dây dưa với con bà được nữa.

Để xem lần này vị Thái phu nhân kia còn mặt mũi nào mà đưa cho bà một thứ nữ nữa không, hình như các cô nương tiếp theo đều là con vợ cả. Mà lão gia nói suy nghĩ biện pháp, không biết là biện pháp gì mà đến giờ còn chưa có động tĩnh.

Phủ Trần Viễn Hầu xảy ra chuyện như vậy khiến cho Thượng Quan phu nhân một lần nữa hoài nghi chuyện kết thân với phủ Trần Viễn hầu là đúng hay sai. Liệu cưới Lý Tử cô nương về rồi thì nhà bà có bị liên lụy hay không? Nếu như thế thì chuyện này không thể được!

Con trai đã nói chờ sau kì thi mới nói chuyện hôn sự vậy thì cứ chờ xem sao, nói không chừng lại có thay đổi!

Còn Thượng Quan đại nhân lại đang nghĩ liệu có nên xin thánh chỉ tứ hôn hay không.tiffanyphan.wordpress.comTuy rằng chức vị của ông không cao lắm nhưng con dâu tương lai là biểu tỳ của hoàng đế thì khả năng được tứ hôn là rất lớn. Như vậy thì đến lúc đó cho dù phủ Trần Viễn hầu có không vui thì cũng không dám chống lại thánh chỉ đúng không?

Vì thế nên Thượng Quan đến nhân đến phủ Nhiếp Chính vương cầu thánh chỉ tứ hôn.

“Thượng Quan đại nhân muốn cầu thánh chỉ tứ hôn sao? Trước giờ sao chưa từng nghe đến mối hôn sự này?”

“Thần và Tam lão gia Lý Định Giang của phủ Trần Viễn hầu là bạn tốt. Trước kia lúc bọn nhỏ còn bé thì giao tín vật, nay bọn chúng đã lớn thì cũng nên chính thức訂 hôn rồi. Mệnh đũa nhỏ kia cũng thật khổ, đã không cha không mẹ lại còn phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn ngay từ lúc bé. Nhưng khi phu nhân của thần đến phủ Trần Viễn hầu hỏi chuyện thì Thái phu nhân có chút không muốn, thần nghĩ đũa nhỏ kia đầu sao cũng là cháu gái bên ngoại của Trần Thái hậu, nếu như có thể có một thánh chỉ tứ hôn thì cũng có chút thể diện, phủ Trần Viễn hầu cũng không thể nói gì khác nữa.”

“Việc này xem ra có chút rắc rối.tiffanyphan.wordpress.comLần trước Hoàng tẩu nói với bản vương muốn đem cô nương kia gả cho cháu trai của bà ấy, nhưng người lại nói nàng đã có hôn ước, bản vương không biết cuối cùng phải nghe ai đây.”

Thượng Quan đại nhân trong lòng cả kinh: “Quả thật là đã có hôn ước, tín vật cũng đã giao, thỉnh vương gia làm chủ cho vi thần.”

Nhiếp Chính vương nói: “Việc này không phải là bản vương không muốn giúp người. Bản vương cũng rất khó xử, hoàng tẩu nói chuyện này sớm hơn người, nếu bản vương nghe theo người thì chẳng phải đã đắc tội hoàng tẩu sao? Để bản vương từ từ khuyên nhủ hoàng tẩu xem thử bà ấy có thể thay đổi chủ ý hay không.”

“Thần xin đa tạ Nhiếp Chính vương!”

....

Thượng Quan đại nhân mang về mặt ưu tư trở về phủ, Thượng Quan phu nhân phát hiện ra liền hỏi: “Lão gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thượng Quan đại nhân thở dài: “Hôn sự của Thanh nhi chỉ sợ không ổn.” Ông đem những lời nói chuyện với Nhiếp Chính vương kể cho phu nhân nghe. Nghe xong thì Thượng Quan phu nhân nóng nảy, nói: “Chúng ta thật sợ ý quá. Sao lại quên thân phận khác của Lý Tử cô nương chứ? tiffanyphan.wordpress.comVương Thái hậu sao có thể buông tha cơ hội tốt này? Chúng ta làm sao tranh được với họ chứ? Lão gia, hay là bỏ qua mối hôn sự này đi.” Nếu không sẽ đắc tội Vương thái hậu đó!

“Không được, mẫu thân, chúng ta không thể nói mà không giữ lời!” Người nói là Thượng Quan Thanh, “Chúng ta đã sớm訂 hôn ước rồi, dù có là Vương Thái hậu thì cũng không thể làm thế. Như vậy chẳng phải không đem Thượng Quan gia chúng ta, không đem phụ thân để vào mắt sao? Đến lúc

đó Thượng Quan gia chúng ta làm sao có thể yên ổn mà sống ở kinh thành này? Người ta sẽ nói chúng ta e ngại quyền thế mà phụ bạc con gái nhà người ta, nói con bỏ rơi vị hôn thê của mình!”

“Con, cái đứa nhỏ này thật là, nói cái gì thế hả? Người biết con có hôn ước với Lý Tứ cô nương cũng không nhiều, cứ ngằm lui thân thì có ai biết được chứ?” Thượng Quan phu nhân nói.

Thượng Quan đại nhân nghe thế liền cắt ngang: “Đừng âm ỹ nữa! Để ta suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút.”tiffanyphan.wordpress.com Thái độ của Nhiếp Chính vương hôm nay cũng thật kì quái. Đáng lẽ y không sợ Vương Thái hậu mới đúng nhưng vì sao y lại nói vậy? Ông quả thật nghĩ không ra.

Chẳng lẽ Nhiếp Chính vương muốn cùng Vương thái hậu liên thủ? Nhưng như thế thì chẳng phải sẽ khiến Vương thái hậu và Trần thái hậu càng gần gũi hơn sao? Như vậy rất bất lợi với Nhiếp Chính vương. Nhưng nếu không phải thế thì vì sao y lại không đồng ý làm chủ cho ông chứ? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ còn có chuyện gì mà ông không biết?

“Chúng ta bây giờ cứ án binh bất động, xem thử phủ Trấn Viễn hầu có động tĩnh gì không. Phu nhân, tuy rằng nàng không thấy được Lý Tứ cô nương nhưng các quý phu khác cũng không phải là chưa nhìn thấy, nàng tìm cơ hội gặp nha đầu kia một lần, xem nó là người như thế nào rồi chúng ta tính tiếp!” Thượng Quan đại nhân phân phó.

“Vâng, lão gia.”

Thượng Quan Thanh sau khi trở lại thư phòng thì không có cách nào tập trung xem sách được. Ai mà ngờ được vốn là một mối hôn sự tốt như thế mà giờ lại phải gặp bao nhiêu trắc trở. Y còn nhớ rõ Lý Tứ Du khi còn bé, thật đáng yêu biết bao, ai nhìn cũng thích, y còn nói sau này nàng phải trở thành vị hôn thê của mình, để sau khi trưởng thành hai người sẽ ở cùng một chỗ lâu thật lâu. Nhưng thật không ngờ nhà của Lý bá lại xảy ra chuyện như vậy.

Sau khi Tứ Du muội muội rời khỏi kinh thành thì vẫn chưa gặp lại, khi đó y còn cảm thấy mình thật vô dụng, nếu y là một đại quan thì có thể giúp được Tứ Du muội muội rồi.tiffanyphan.wordpress.com Hiện giờ Tứ Du muội muội đã trở về, y còn nghĩ sẽ cưới nàng, bồi thường cho nàng tất cả, nhưng giữa đường lại xảy ra nhiều chuyện đến thế.

Nếu y có thể đập Trạng nguyên thì có phải có thể cầu được thánh chỉ khiến cho Tứ Du muội muội gả được cho mình hay không? Việc đó cũng không phải là không có tiền lệ, huống chi Tứ Du muội muội còn là hôn thê của y mà!

Bên này Thượng Quan Thanh đang suy tính thì phủ Thừa Ân hầu bên kia cũng đang suy nghĩ biện pháp định được mối hôn sự này. Đầu tiên là Vương thái hậu đã trực tiếp tìm đến Nhiếp chính vương, nhưng mà Nhiếp chính vương lại nghe nói cô nương ấy đã có hôn ước, nếu cương quyết giải bỏ hôn ước thì chắc chắn sẽ mang tiếng ý thế hiếp người nên hiện tại vẫn chưa đáp ứng.

Vương thái hậu thật ra còn muốn thương lượng với Trần thái hậu nhưng khi nghĩ đến chuyện một quý nhân nho nhỏ trước kia bây giờ lại thành Trần thái hậu, mẹ đẻ của hoàng đế mà bà lại xuống nước cầu xin nàng ta thì thật mất thể diện! Huống chi việc này không cần có nàng ta thì bà vẫn giải quyết được. Không phải chỉ là một cái hôn ước thôi sao?tiffanyphan.wordpress.com Nếu Thượng Quan gia có thể chủ động giải trừ hôn ước thì không thể nói bà ý thế hiếp người rồi. Vương Thái hậu bây giờ chính là đang suy tính làm sao để Thượng Quan gia giải trừ hôn ước.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 28

Sắp đến ngày giỗ của phụ thân nên Lý Tứ Du muốn vào miếu thấp hương cho người vì thế mà nàng đã đến nói với Thái phu nhân. Lúc ấy sắc mặt của Thái phu nhân thật sự không tốt nhưng Lý Tứ Du cũng không quan tâm, nếu ngay cả chuyện thấp cho phụ thân một nén nhang mà nàng còn không được làm thì nàng sao cứ phải chịu đựng như vậy nữa?

Cho đến bây giờ Thái phu nhân vẫn luôn nghĩ bà ta chẳng làm sai điều gì, tất cả đều là lỗi của người khác!tiffanyphan.wordpress.com Bà ta vẫn luôn cho rằng cái chết của phụ thân là do mẫu thân nàng gây ra vì thế nên sắc mặt mới khó coi đến thế. Bà ta lại không nghĩ được rằng nếu năm đó bà ta không ích kỉ, có thể hạ thủ lưu tình một chút thôi thì đã chẳng hình thành nên cục diện như ngày hôm nay! Lý Tứ Du sẽ không phải mất cả cha lẫn mẹ! Bây giờ bà ta còn muốn nàng phải nhìn sắc mặt đám người này mà sống sao?

“Thôi, chuyện cũng qua lâu rồi, ta cũng không so đo nữa. Đến ngày đó, ta với con sẽ cùng đi.” Thái phu nhân đã nói như thế.

Chỉ là Lý Tứ Du biết rằng lời này chắc hẳn không phải là lời thật lòng của Thái phu nhân.tiffanyphan.wordpress.com Bà ta vốn rất hẹp hòi, cho đến bây giờ vẫn không chủ động tha thứ cho ai cả. Vậy mà lần này còn muốn đi cùng nàng đến thấp hương cho phụ thân, cho dù nghĩ thế nào thì nàng cũng thấy lời của bà ta thật đáng ngờ.

Đến ngày giỗ, Lý Tứ Du từ sớm đã thức dậy rồi đến vấn an Thái phu nhân, sau đó thì cùng Thái phu nhân xuất phát đến Thanh Nguyên tự ở ngoại ô. Đó là một địa phương u tĩnh, thích hợp để các phu nhân đến dâng hương. Ngay từ lúc có ý định đến Thanh Nguyên tự thì phủ Trấn Viễn hầu đã chuẩn bị hết

thầy, phòng ngựa đám người va chạm phải chủ tử nhà mình.

Cùng ngồi trên một xe ngựa với Thái phu nhân, trong lòng Lý Tử Du thật sự không thoải mái. Không phải là vì bà ta luôn soi xét đánh giá nàng mà là vì Lý Tử Du nghĩ đến chuyện bà ta đã làm với cha mẹ mình làm nàng chán ghét, vậy mà bà ta còn có dáng vẻ bình tĩnh đến vậy!tiffanyphan.wordpress.comHành trình đến ngoại ô vẫn còn dài, Lý Tử Du đành phải sử dụng phương pháp mà sư phụ đã chỉ cho mình, giả bộ ngủ.

Chờ đến lúc nàng đếm được mấy vạn con dê thì cuối cùng cũng đến nơi. Lúc Lý Tử Du xuống xe thì đồng thời bên cạnh cũng có mấy cỗ xe ngựa khác dừng lại, nàng biết Thái phu nhân nhất định đã có suy tính khác.

Quả nhiên ở xe ngựa bên kia là Nghiêm thị, phu nhân Thừa Ân Hầu, quan trọng hơn là vị Nghiêm phu nhân này còn mang theo một nam nhân. Cuối cùng thì Lý Tử Du mới biết được người đó là con trai trưởng của Nghiêm phu nhân, Vương Viêm.

Lý Tử Du muốn lảng tránh nhưng Thái phu nhân lại nói cái gì mà duyên phận, mọi người đều là chỗ quen biết, không cần lảng tránh!

Nói thật dễ nghe làm sao! Chẳng trách bà ta lại không ngần ngại đến thấp hương cho phụ thân, quả nhiên là có chuyện mờ ám mà!

Để cháu gái mình cùng một nam tử khác gặp mặt, chuyện như thế mà bà ta cũng nghĩ ra được!tiffanyphan.wordpress.comTiếp theo có phải muốn tạo ra một chút hiểu lầm khiến cho phủ Thượng Quan không thể không từ hôn để rồi nắm lấy cửa hôn sự này phải không?

Tính kế thật tốt đấy! Thật là người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch mà!

Phu nhân Thừa Ân Hầu kéo tay Lý Tử Du rồi nói: “Lần trước khi trở về ta có nghe Minh Nguyệt nói đã làm quen với Lý Tử cô nương, rất muốn tiếp tục gặp mặt thì ta đã thấy kì lạ. Minh Nguyệt nhà chúng ta rất ít khi quan tâm đến bạn bè cùng tuổi vậy mà lại khen Lý Tử cô nương như thế. Bây giờ được gặp Lý Tử cô nương thì đã biết lí do Minh Nguyệt của chúng ta thích con rồi. Đến cả ta nhìn cũng rất thích con đấy.”

Thái phu nhân ở bên cạnh cũng cười nói: “Phu nhân quá lời rồi. Ta thấy Đại cô nương của nhà bà cũng rất đáng yêu, khó trách Thái hậu nương nương lại yêu thích đến thế.”

Nghiêm thị cười nói: “Sao có thể so sánh với Lý Tử cô nương được chứ. Ta còn muốn đổi Minh Nguyệt lấy cháu gái của bà đấy, chỉ là sợ Thái phu nhân không muốn thôi.”

“Ha ha, bà cứ việc mang đi. Nó ấy à, bình thường rất nghịch ngợm, nếu bà không chê con bé phiền toái thì cứ mang nó đi thôi.”

Hai người càng nói càng hăng mà Lý Tử Du chỉ có thể cúi đầu suy tính lát nữa dâng hương xong liền nghĩ cách bỏ chạy.

Nghiêm thị kia còn nói thêm: “Nghe nói Lý Tử cô nương hôm nay đến thấp nhang cho phụ thân, quả thật là hiếu thuận.tiffanyphan.wordpress.comTrùng hợp hôm nay ta cũng dẫn Viêm nhi đến thấp hương cho tổ mẫu, cái này còn không phải là duyên phận sao? Viêm nhi của chúng ta cũng là đứa hiếu thuận. Năm ấy tổ mẫu của nó qua đời, nó đã khóc đến mấy ngày, cuối cùng còn bị bệnh một thời gian, vất vả lắm mới khỏe lên được.”

Thái phu nhân đáp lại: “Đứa nhỏ như thế mới là một đứa con tốt. Vương phu nhân thật may mắn! Ta thấy bà cũng đừng gọi Tử nha đầu là Lý Tử cô nương nữa, nghe thật xa lạ, cứ trực tiếp gọi Tử Du đi.”

“Vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh!” Hai người này cũng chẳng thèm hỏi ý kiến của Lý Tử Du thì đã sửa lại xưng hô rồi.

Còn Vương Viêm kia tuy một câu cũng chưa nói nhưng Lý Tử Du luôn cảm thấy sau lưng có người nhìn chăm chăm, thật sự rất khó chịu!

Nghiêm thị liếc mắt nhìn con mình một cái thì liền nở nụ cười. Xem xem, con chính là quan tâm mà, ta đã nói rồi, người như Lý Tử cô nương sao con có thể không thích được?tiffanyphan.wordpress.comHiệu con không ai bằng mẹ, xem ra lần này đã tìm đúng người rồi!

Đến bảo điện, Lý Tử Du cung kính thấp nhang cho phụ thân, cầu cho phụ thân cùng mẫu thân ở dưới đó có thể sống tốt cũng hy vọng người có thể phù hộ cho con gái hôm nay có thể thoát khỏi khó khăn.

Ăn xong thức ăn chay thì mọi người đều tạm nghỉ ngơi chốc lát. Chỉ là đến lúc Lý Tử Du dùng cơm xong thì Thái phu nhân đã rời đi, nghe nói là đau đầu nên không kịp nói cho Lý Tử Du, phó thác Lý Tử Du cho phu nhân Thừa Ân Hầu.

Phu nhân Thừa Ân Hầu, Nghiêm thị nói: “Tử Du, con yên tâm đi. Tối nay hãy ở lại đây với ta một đêm, ngày mai chúng ta cùng nhau trở về là tốt cả thôi.”

Tốt được thì đã tốt rồi! Lý Tử Du cảm thấy Thái phu nhân nhất định là rút kinh nghiệm từ chuyện của Đại đường tỷ rồi. Nếu nàng thật sự ở lại một đêm ở Thanh Nguyên tự này, ngày hôm sau lại cùng phu nhân Thừa Ân hầu trở về, lại còn cả Vương Viêm đi theo thì thanh danh của nàng chắc chắn sẽ bị phá hư! Phủ Thượng Quan không từ hôn mới là lạ!

Thật là thủ đoạn mà! Thái phu nhân này lại có thể tùy tiện ném cháu gái mình cho người khác!

“Tử muội muội, sao muội lại ở đây vậy? Ta với biểu tỷ đã tìm muội cả nửa ngày rồi đó!” Người xuất hiện chính là Nhị đường tỷ của nàng, Lý Tử Châu.

Nghiêm thị sắc mặt khê biến, Lý Tử Du liền hạ thấp người nói: “Nếu tỷ tỷ của Tử Du đã đến đây vậy chờ lát nữa Tử Du sẽ cùng tỷ tỷ trở về. Cứ làm phiền phu nhân như vậy, Tử Du thật sự rất băn khoăn.”

Nghiêm thị nói: “Sao con lại nói vậy chứ? Tỷ tỷ của con tới đây, ta cũng thật cao hứng. Tỷ muội các con nhất định có nhiều chuyện muốn nói, ta không quấy rầy các con nữa.”

“Đa tạ Vương phu nhân!”tiffanyphan.wordpress.comLý Tử Châu cười nói, “Con cùng các biểu tỷ đã sớm hẹn nhau hôm nay đến Thanh Nguyên tự. Con nghe người của phủ chúng con nói là Tứ muội cũng đến đây vậy mà tìm nửa ngày mới thấy. Lát nữa chúng con sẽ phải về rồi, phu nhân cứ thoải mái làm chuyện của người đi ạ!”

Khi Lý Tử Du và Lý Tử Châu ngồi xe ngựa của phủ Định Viễn hầu trở về, Thái phu nhân Kim thị liền lớn tiếng hỏi: “Ai? Là ai đã về?”

“Là Nhị cô nương và Tứ cô nương đã về ạ!” Khuru ma ma nói.

Thái phu nhân nghe xong thì trượt tay đánh rơi tách trà. Sao lại trùng hợp như vậy? Nhị nha đầu sao lại đến Thanh Nguyên tự? Nếu như thế chẳng phải sẽ khiến Vương phu nhân nghĩ bà đang cố ý đùa giỡn bà ta sao? Như vậy kế hoạch của bà chẳng phải bị phá hủy rồi sao? Bà ta một chút cũng không thấy mình đã làm sai. Ngược lại còn cho rằng Lý Tử Du và Lý Tử Châu cố ý phá hỏng!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 29

“Tứ muội, lần này ta đã giúp muội một đại ân cho nên chuyện lần trước muội đã hứa với ta nhất định không được quên đâu!” Lý Tử Châu nói.

“Tỷ yên tâm. Nếu đi nhỏ cho muội đi săn cùng, muội nhất định sẽ đưa tỷ cùng đi.” Nếu mọi người đều có nhu cầu riêng thì lợi dụng lẫn nhau một chút cũng chẳng sao cả.tiffanyphan.wordpress.com“Chỉ có điều tỷ phải cẩn thận, lần này Thái phu nhân nhất định sẽ gây rắc rối cho tỷ đó.”

Chuyện trùng hợp như thế mà Thái phu nhân không nghĩ ngờ mới là lạ. Nhưng mà bà ta nhất định sẽ không mắng Lý Tử Du vì bà ta cũng chột dạ nhưng còn Lý Tử Châu thì chưa chắc.

“Ta đã làm chuyện này thì không sợ có rắc rối. Nhưng mà phủ Thừa Ân Hầu kia cũng đâu có gì không tốt? Muội cố tình muốn ta đưa muội trở về, sau này cũng đừng có hối hận nha.”

Lý Tử Du lắc đầu. Có một số chuyện nàng không muốn nói rõ cho vị nhị tỷ này biết, dù sao quan hệ của hai người cũng không tốt lắm.

“Thôi được rồi, ta về đây. Muội nhớ kỹ lời muội nói đấy!”

Lý Tử Du thở phào nhẹ nhõm. Nàng biết chuyện lần này không đơn giản mà đúng lúc nhị tỷ lại đến phủ Định Viễn hầu nên nàng mới ngầm thông tri với Lý Tử Châu bảo nàng ta ngày đó cũng đến Thanh Nguyên tự.tiffanyphan.wordpress.comĐôi lại là nàng phải đưa nàng ta theo khi hoàng gia cử hành đi săn, việc mang theo một người nữa đối với Lý Tử Du không phải việc khó. Nếu hai bên đều toại nguyện thì đó chính là toàn vẹn cả đôi đường, hai bên đều có lợi!

....

Đúng như lời Lý Tử Du nói, Thái phu nhân tâm tình không tốt nên đã gọi Nhị phu nhân Triệu thị đến mắng. Nhị phu nhân lúc trở về lại đến trách mắng Lý Tử Châu: “Con có đầu óc hay không hả? Sao lại cố tình đối nghịch với lão thái thái vậy chứ? Bây giờ người ta nói ta không biết dạy con, về sau nếu còn tiếp diễn thì không cần xuất hiện trước mặt bà ta nữa! Ta già đến đây mười mấy năm rồi, chưa từng bị mắng như vậy đâu! Mặt mũi của ta biết để đâu bây giờ hả?”

“Mẫu thân, mẹ cũng không phải không biết tính tình của lão thái thái, cho đến bây giờ bà ta có bao giờ thấy được cái sai của mình đâu, toàn đổ lỗi cho người khác thôi. Nếu hôm nay con không đến đó thì ngày mai Tứ muội sẽ thành người của phủ Thừa Ân hầu rồi. Tứ muội đã đính thân rồi, chuyện này mà truyền ra thì thanh danh của chúng ta đều không để nghe đâu. Cũng giống như Đại tỷ ấy, phải trực tiếp gả qua đó còn gì! Con không phải là vì mọi người mà suy nghĩ đó sao?”

“Con còn cứng cổ cãi lại nữa sao? Trong lòng con nghĩ gì, con tưởng ta không biết sao?tiffanyphan.wordpress.comCon thật ngốc mà! Sau này để xem con có phải khóc không! Ta thấy Tứ muội con khôn hơn con nhiều đấy! Sau này con hãy hạn chế tiếp xúc với Tứ muội đi! Nếu con đã biết tính tình lão thái thái thì cũng phải biết người đắc tội với bà ta sẽ có kết cục thế nào. Thật ngốc quá mà, sao lại đi làm thiêu thân cơ chứ!”

....

Ở bên kia, Nghiêm thị thầm oán Thái phu nhân Kim thị. Bà ta rốt cuộc là có ý gì? Đã hẹn với mình như thế nào mà cuối cùng lại để người khác đưa Lý Tử cô nương trở về! Bà ta cho là phủ chúng ta dễ khi dễ lắm sao?

Nhưng mà hành vi bán đứng cháu gái của Thái phu nhân Kim thị bà cũng cảm thấy chướng mắt. Nếu không phải có lợi cho mình thì bà cũng sẽ không làm vậy. Bây giờ tất cả đã thành công đã trảng rồi. Thật khiến người ta cảm thấy buồn bực!

Khi Vương Viêm biết chuyện hôm nay thì hắn đã trực tiếp đến nói chuyện với Nghiêm thị: “Mẫu thân, sao người có thể làm vậy? Lý Tứ cô nương không cha không mẹ, bây giờ còn bị chính tổ mẫu mình tính kế đã đủ thương tâm lắm rồi, vậy mà mẹ còn cùng tổ mẫu nàng ấy hợp mưu! tiffanyphan.wordpress.com Mẫu thân, nếu mẹ còn như vậy nữa thì con tình nguyện không cần mối hôn sự này đâu!”

Nghiêm thị buồn cười nhìn con mình, nói: “Người còn chưa cưới vào cửa mà đã che chở cho người ta rồi à? Sau này nếu nó thật sự thành con dâu mẹ thì có phải con sẽ gạt mẹ qua một bên không? Nếu con cảm thấy không được thì sao lúc nhìn cô nương nhà người ta, mắt cũng không chớp chút nào hả? Rõ ràng là rất thích mà còn đến nơi này giờ trở quý nữa à? Mẹ còn không phải là muốn tốt cho con sao? Lý Tứ cô nương từ nhỏ đã có hôn ước nên nếu không làm thế thì mối hôn nhân này sẽ không thành đâu. Con yên tâm đi, tuy là thanh danh của Lý Tứ cô nương có chút tổn hại nhưng chỉ cần chúng ta không so đo thì có sao đâu nào? Sau này con đối tốt với nó là được rồi.”

“Mẫu thân còn cố ý như vậy nữa thì con sẽ rời khỏi kinh thành, không bao giờ về nữa! Nếu Lý Tứ cô nương đã có hôn ước thì mẹ phải nói sớm cho con biết chứ! Con nhất định sẽ không đến đó! Mẫu thân cũng sẽ không làm những chuyện ý thế hiếp người như vậy!”

Vương Viêm cảm thấy Lý Tứ cô nương thật sự rất tốt, nếu bị người khác đối đãi như vậy thì quả thật rất ác độc. tiffanyphan.wordpress.com Hắn thích Lý Tứ cô nương nhưng không thể dùng biện pháp như vậy mà đối xử với nàng. Nếu không thì hắn có khác gì Tiền nhị đâu?

Nghiêm thị thật đau đầu, con mình từ khi nào lại trở nên chính nghĩa như vậy? Trước kia chỉ toàn ăn chơi đàng điếm, chẳng lẽ thật sự là vì Lý Tứ cô nương kia? Nghĩ đến đây thì Nghiêm thị lại xác định phải đem Lý Tứ cô nương lấy về nhà! Tốt thôi, nếu con muốn quang minh chính đại thì chúng ta liền quang minh chính đại! Ta không tin phủ Thượng Quan đó thật sự không từ hôn!

...

Qua một đoạn thời gian, hôn sự giữa phủ Bình Nam hầu và Trấn Viễn hầu đã được định đến. Tất cả đều đã đặt sính lễ, chuẩn bị đồ cưới. Đây là lần đầu tiên phủ Trấn Viễn hầu gả nữ nhi nên mọi người đều rất cẩn thận nhưng tân nương từ lại không vui vẻ chút nào. Trình di nương trái khuyên phải bảo thì mới có thể đem người lên kiệu hoa, sau này sẽ phải là người nhà người khác rồi. Từ nay về sau phủ Trấn Viễn hầu đã thành nhà mẹ đẻ.

Ngày thứ ba lại mặt, Lý Tử Du nhìn Lý Tử Trân thì cảm thấy nàng ta đã thành một người khác. Còn vị đại tỷ phu Tiền nhị công tử kia cũng chỉ nhìn thoáng qua, bề ngoài cũng không tệ nhưng mà nhìn người thì không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài được.

Chờ đại tỷ phu đến tiền viện thì Lý Tử Trân liền bật khóc. Chuyện kết hôn này vạn lần ủy khuất, nàng ta muốn khóc cho mọi người xem, muốn người khác phải đau lòng thay nàng ta. tiffanyphan.wordpress.com Nàng ta nghĩ đến đêm tân hôn Tiền Thành gia cũng ôn nhu săn sóc nhưng ngày hôm sau khi gặp cha mẹ chồng thì mẹ chồng liền thị uy, muốn nàng ta quỳ hơn nửa ngày mới chịu nhận trà. Lúc trở về viện của mình thì nàng ta mới biết được Tiền Thành gia thật háo sắc, trong viện cũng có đến sáu, bảy nha đầu có quan hệ với hắn mà ai ai cũng chẳng phải dạng ngoan hiền. Như vậy chẳng phải ngày ngày nàng ta đều phải đấu đá với đám người đó sao?

Sao mệnh nàng ta lại khổ như vậy chứ? Gả ai không gả lại gả cho một kẻ như thế! Tất cả đều do Lý Tử Du! Nếu nó không trở về thì sao mình lại có kết quả này chứ! Cứ chờ mà xem, ta sống không tốt thì ta nhất định cũng sẽ không cho người sống tốt!

Còn Lý Tử Du vào lúc Lý Tử Trân khóc thì đã được các tỷ muội khác đưa ra ngoài.

Lý Tử Châu cười lạnh, nói: “Đây là tỷ ấy tự tìm, còn oán được ai? Khóc suốt mướt thế, muốn cho ai đau lòng vậy chứ!”

“Nhưng mà thanh danh của chúng ta thiếu chút nữa cũng bị tỷ ấy hủy hoại luôn rồi, còn có mặt mũi ở đó mà khóc gì chứ!” tiffanyphan.wordpress.com Lời này là của Ngũ muội Lý Tử Lung. Lý Tử Du nhún mày, Ngũ muội này bỏ đá xuống giếng cũng thật nhanh. Trước đây nàng ta giúp đại tỷ bắt nạt nàng, giờ đại tỷ sống không tốt lại quay đầu nói lời ác độc với đại tỷ! Sao lại có người như vậy chứ?

Nghe khẩu khí này thì phải chăng Lý Tử Lung muốn theo phe của Nhị tỷ? Cũng đúng thôi, Nhị tỷ mới là tỷ tỷ ruột của nàng ta mà.

Còn Tam tỷ Lý Tử Kỳ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh. Nếu nói trong phủ người nào không đáng ghét thì Lý Tử Du sẽ nói đến Tam tỷ này. Tuy rằng tính cách không cởi mở nhưng ít nhất nàng ấy cũng sẽ không hại người khác.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 30

“Vương thúc, trẫm viết xong rồi!” Tiểu hoàng đế buông bút lông xuống rồi cung kính nói với Nhiep chính vương.

Nhiếp chính vương buông cuốn sổ con trong tay rồi cầm bản viết chữ của tiểu hoàng đế lên, nhìn kỹ trong chốc lát rồi nói: “Lực bút vẫn không đủ. Được rồi. Hôm nay dừng ở đây đi.”

Nhìn thấy tiểu hoàng đế có vẻ do dự, Nhiếp Chính vương hỏi tiếp: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Có việc thì phải nói ra.tiffanyphan.wordpress.comCon là hoàng đế, sau này lúc tự mình chấp chính, con cũng nhát gan như thế này sao?” Nhiếp Chính vương nhíu mày.

Tiểu hoàng đế Tư Đồ Hoàng nói: “Tháng sau đi săn, trẫm muốn tự mình đi!”

“Sao?” Nhiếp chính vương nhìn thoáng qua tiểu hoàng đế rồi nói: “Khả năng kỵ xạ của con đã tốt rồi sao? Hoàng đế đích thân tham gia nhưng nếu không có thu hoạch gì thì mất mặt sẽ là cả Đại Chu đấy!”

Tiểu hoàng đế mặt đỏ bừng, vội nói: “Vương thúc, trẫm có thể làm được!”

“Tốt lắm. Vậy đến lúc đó con cứ đi đi. Nhưng mà không thể xảy ra sự cố gì đâu!”

“Đạ ta Vương thúc.” Tiểu hoàng đế vui vẻ nói tiếp: “Vương thúc, con muốn mang theo một vài người khác đi nữa!”

“Con là hoàng đế, muốn mang ai thì cứ mang đi!”

Nhiếp chính vương Ninh vương là em trai nhỏ nhất của tiên đế, hiện đang cầm quyền lớn của Đại Chu.tiffanyphan.wordpress.comCó rất nhiều người đoán rằng vị vương gia này muốn tự mình làm hoàng đế nhưng vẫn phải giống như Chu Công Đán* phò tá hoàng đế. Đoán là đoán vậy nhưng trước mắt hoàng đế không thể tự mình chấp chính, Nhiếp chính vương cũng đã làm tốt phần việc của mình. Nhưng nay Vương thái hậu, Trần Thái hậu và Nhiếp chính vương hình thành nên thế lực ba bên khiến mọi người lo lắng, sau này không phải gió đông át gió tây thì cũng là gió tây áp đảo gió đông.

....

“Vương gia, hôm nay ngài đã đồng ý cho tiểu hoàng đế đi săn sao?” Trương tiên sinh, mưu sĩ của Ninh vương vừa thấy Ninh vương đã vội hỏi.

“Sao? Tin tức của ngài cũng thật linh thông. Vương Nghĩa, người tự và mệnh mười cái đi!”tiffanyphan.wordpress.comVương Nghĩa là thái giám theo hầu của Nhiếp chính vương, việc này chính Vương Nghĩa sau khi trở về đã nói với Trương tiên sinh.

Trương tiên sinh nói: “Vương gia, Vương Nghĩa cũng chỉ do Trương nỗ bất buộc thôi. Mong ngài đừng trách phạt hần.”

“Tiên sinh, ý của ngài bốn vương rất minh bạch. Chỉ có điều bốn vương đều tự có chủ trương, ngài không cần nói thêm gì nữa! Bốn vương chỉ muốn làm một Nhiếp chính vương thôi!” Ninh vương nói rõ lại một lần nữa.

“Nhưng mà, vương gia, tiểu hoàng đế kia có năng lực gì chứ? Ta cũng chỉ suy nghĩ vì Đại Chu thôi! Vương gia sao lại không vì Đại Chu mà đi lên ngôi vị cử ngũ chí tôn kia?”

“Câm miệng!” Nhiếp chính vương lạnh lùng nhìn Trương tiên sinh, nói: “Tiên sinh sinh bệnh nên đã miên man suy nghĩ quá nhiều rồi, mời tiên sinh trở về tịnh dưỡng cho tốt đi! Nơi này của bốn vương tạm thời không cần tiên sinh giúp! Người đâu, đưa tiên sinh trở về!”

Trương tiên sinh chỉ có thể thờ dài, như vậy cũng đã tốt rồi, ông đã nói ra những lời đại nghịch bất đạo nhưng vẫn không mất mạng. Dù thế nào ông cũng sẽ nói những lời đó.tiffanyphan.wordpress.comVương gia cũng là con rồng cháu phượng, vậy thì vì sao không thể ngồi lên ngai vàng chứ? Chỉ trách Vương gia lúc đó không nhẫn tâm đem một ly rượu độc để trực tiếp độc chết hoàng đế! Nếu làm vậy thì chỉ còn lại vương gia có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Vậy mà vương gia lại không làm, lại chấp nhận đứng sau làm một Nhiếp chính vương.

Nhiếp chính vương, Nhiếp chính vương, nghe qua thì thật tốt nhưng chờ cho hoàng đế lớn lên rồi thì có bao nhiêu Nhiếp chính vương có kết cục tốt đâu? Vương gia sao lại không suy nghĩ cho bản thân mình một chút? Hiện giờ hoàng đế đã biết từ từ nắm quyền, vốn dĩ hoàng đế chưa trưởng thành nên những dịp thiên tử đi săn đều do Nhiếp chính vương thay thế, vậy mà bây giờ hoàng đế lại mở miệng muốn đi, điều này chứng minh cái gì?tiffanyphan.wordpress.comChứng minh hoàng đế đã bắt đầu không cam lòng! Trương tiên sinh vì thế mới không kiêng kị gì nói ra những lời đó nhưng vương gia lại chẳng cảm kích chút nào!

“Nghe được chuyện gì?” Nhiếp chính vương như đang nói chuyện với khoảng không trước mặt.

“Trần thái hậu triệu kiến cháu gái bên ngoại, hoàng thượng cũng ở bên cạnh. Sau đó hoàng thượng đến hỏi sư phó dạy kỵ xạ có thể đi săn hay không.”

“Ngươi là nói đến vị Lý Tứ cô nương của phủ Trần Viễn Hầu kia?” Nhiếp Chính vương hỏi.

“Vâng. Trần thái hậu muốn vị Lý Tứ cô nương đó cùng nhau đi săn mà Lý Tứ cô nương lại muốn mang theo một vị tỷ muội cùng đi, hoàng thượng cũng đã đồng ý.”

“Ngươi lui xuống đi.” Nhiếp chính vương nói.

Y nhìn ngoài cửa sổ thật lâu. Vương Nghĩa tự phạt xong rồi lẳng lặng đứng bên cạnh.

“Vương Nghĩ, người biết sai chưa?”

“Nô tài biết sai, nô tài đáng chết!” tiffanyphan.wordpress.com Chủ tử của hấn chỉ có một người là vương gia nhưng hấn không nên tự cho là đúng mà lo lắng thay cho vương gia rồi tiết lộ cho Trương tiên sinh biết.

Nhiếp chính vương nhìn Vương Nghĩ, người từ nhỏ cùng lớn lên với mình rồi nói: “Nếu trên đời này nói ta dễ dàng tin nhiệm ai nhất thì người đó phải là người. Vương Nghĩ, trước kia chúng ta cùng nhau chịu khổ, ta đều nhớ rõ. Sau này người đừng để ta thất vọng!” Y xưng “ta” chứ không phải “bổn vương”.

Vương Nghĩ vội quỳ xuống, nói: “Vương gia, là nô tài bị mờ heo lẩn đầu, nô tài không bao giờ làm thế nữa!”

Hấn chỉ là một phế nhân, nếu không phải nhờ vương gia thì hấn ngay cả chó cũng không bằng. Cuộc sống trước kia của vương gia gian nan đến thế mà cũng không khiến bản thân mình bị ủy khuất, huống chi là bây giờ. Hôm nay hấn thật sự không nên làm vậy.

“Được rồi, người đứng lên đi.” Vương Nghĩ này một lòng trung thành với y, y hiểu được nhưng nếu không nói rõ thì hấn lại vì lo lắng cho y mà làm ra việc ngu ngốc. “Cứ tin tưởng vương gia nhà người đi, năng lực tự bảo vệ mình thì ta vẫn có.”

.....

“Tứ muội, chuyện đó có thành công không?” Nhị cô nương Lý Từ Châu hỏi.

“Nhị tỷ không tin ta? Thành công rồi. tiffanyphan.wordpress.com Ngày mười tháng sau sẽ cùng đi săn nhưng mà chúng ta đều không có trang phục, tư trang để cưới ngựa, cần phải chuẩn bị trước.”

“Cái này có là gì đâu!” Lý Từ Châu nghe thấy tin tốt thì thật vui vẻ mà nói: “Người ở phòng may mặc của chúng ta có tay nghề rất tốt! Nhưng mà cũng không được! Người ở chỗ chúng ta không quen làm mấy thứ đó. Ta nghe nói ở kinh thành mới mở một cảm y phường, trang phục làm ở đó được rất nhiều người yêu thích. Hay là chúng ta nói với tổ mẫu rồi chọn một ngày đến đó xem thử?”

Lý Từ Du gật đầu, nói: “Chỉ sợ tổ mẫu không đáp ứng thôi!” Không đáp ứng mới là lạ! Chuyện nào nhiệt như thế Thái phu nhân nhất định ước gì tất cả các cô nương trong nhà đều được đi. Chỉ là Lý Từ Du không muốn đến cầu Thái phu nhân nên mới nói như vậy.

Lý Từ Châu nói: “Có ta ở đây, cam đoan nhất định sẽ được!”

Cũng không biết Nhị bá mẫu nói thế nào với Thái phu nhân mà bà ta chẳng những đồng ý còn bỏ tiền ra để làm cho tỷ muội hai người trang phục tốt nhất. Có người đưa tiền, Lý Từ Du sẽ không cự tuyệt.

Lúc không còn ai khác, chỉ có Lý Từ Du nói với Lý ma ma và Bạch Vi: “Khó có cơ hội được đi ra ngoài, đến lúc đó Lý ma ma tìm cách đến ngõ nhỏ kia tìm cả nhà Mãn Thương rồi xem tình cảnh thế nào.”

Đến bây giờ Lý Từ Du vẫn không thu được tiền lời từ hồi môn của mẫu thân. Lẽ ra mọi người hấn đã biết nàng trở về nhưng lại không hề có động tĩnh gì, nhất định là có vấn đề!

“Nô tỳ đã biết!” Lý ma ma nói tiếp: “Cô nương, người muốn xem cửa hàng hồi môn của phu nhân sao?”

“Đúng vậy, cũng đến lúc rồi! Chúng ta không thể bị đất mũi mà không nói một câu được.” Kỳ thật Lý Từ Du biết được chuyện này và phủ Trần Viễn hầu khẳng định không thể thoát khỏi liên can nhưng bọn họ không tự giác thì nàng cũng không thể bỏ qua! tiffanyphan.wordpress.com Muốn lợi dụng nàng còn muốn giữ đồ cưới của mẹ nàng nữa, chuyện tốt như thế làm sao nàng có thể để bọn họ được như ý?

“Nhưng nếu làm thế thì chẳng phải người và Thái phu nhân sẽ phải xé rách mặt sao? Hôn sự của người còn chưa được định đâu!” Lý ma ma lo lắng.

Bạch Vi nói: “Ma ma, nhân thiện nhân khi, người tốt vẫn luôn bị khi dễ, người trong phủ này có ai thật tâm đối xử tốt với cô nương đâu? Nếu cô nương không vì chính mình thì bọn họ sẽ nghĩ cô nương dễ bị bắt nạt. Hơn nữa ma ma cảm thấy là Thái phu nhân thật sự suy nghĩ vì hôn sự của cô nương sao? Ta mới đến không lâu nhưng cũng nhìn ra được nếu như cô nương có đồ cưới của phu nhân thì có thể thoát ly quan hệ với phủ này, về sau sẽ sống thật tốt.”

Lý ma ma trong lòng thờ dài, cảm thấy cô nương và Bạch Vi đều suy nghĩ quá đơn giản. Nếu không có núi dựa thì ở kinh thành này sẽ phải bị bắt nạt thôi. Cảm được đồ cưới thì có ích gì? Thôi quên đi, cứ tìm được Mãn Thương rồi nói sau.

(* Chu Công Đán: Chu Công (chữ Hán: 周公), tên thật là Cơ Đán, là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ Vương (Cơ Phát) lập ra nhà Chu (1122 – 256 trước Công nguyên), giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương. Sau khi Chu Vũ Vương chết, Cơ Đán đã giúp vua mới là Chu Thành Vương xây dựng và phát triển nhà Chu thành một nước mạnh mẽ và có công xây dựng nên nền văn hóa Trung Hoa rực rỡ trong quá khứ. Công lao to lớn của Cơ Đán với sự phát triển của văn hóa Trung Hoa khiến người ta gọi ông bằng chức vụ là Chu Công (quên đi cái tên Cơ Đán), khiến cho nhiều người lầm tưởng Chu Công là tên thật của ông.

Chương 51: Chương 31

Ngày hôm sau, Lý Tử Du và Lý Tử Châu dưới ánh mắt hâm mộ của Lý Tử Lung mà đi đến cấm y phường.

Lý Tử Lung sau khi đập vỡ mây tách trà thì bị Triệu di nương chạy đến mắng cho một trận.

“Đã sớm khuyên con tạo quan hệ tốt với Tử cô nương mà con lại không nghe, lại còn cùng Đại cô nương chèn ép Tử cô nương, bây giờ con đã thấy kết quả chưa? Nhị cô nương ngay từ đầu đã làm thân với nó, hiện tại còn được tham gia cuộc săn bắn của hoàng gia, còn con thì đâu có được đưa theo cùng! Cơ hội tốt như vậy mà lại đánh mất! tiffanyphan.wordpress.com Con nhìn con xem, lớn lên cũng có thua kém gì Nhị cô nương đâu nhưng ánh mắt người ngoài nhìn vào thì con chẳng bằng một nửa của nó!”

Lý Tử Lung nói: “Di nương nói dễ nghe thật đấy! Lúc trước là ai bảo ta làm thân với Đại tỷ vậy hả? Còn nói cái gì mà lão thái thái ngay cả hôn sự của Tử tỷ cũng cho Đại tỷ, nhất định là bà ta thích Đại tỷ hơn Tử tỷ, khuyên ta giữ mối quan hệ tốt với Đại tỷ. Bây giờ lại nói khác đi, đến mắng ta ánh mắt không tốt cơ đấy!”

Triệu di nương ngượng ngùng, nói: “Được rồi, được rồi. Đều là lỗi của di nương, được chưa? Bây giờ phải nghĩ cách thôi. Ngày đi săn còn cách 10 ngày nữa, nói không chừng còn có cơ hội đó! Tử cô nương cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia đâu, đúng không?”

“Có thể làm gì được chứ? Trừ khi là Nhị tỷ không thể đi!” Đúng rồi! Nhị tỷ mà không đi được thì Tử tỷ chỉ có thể mang mình theo! Tam tỷ là người không thích náo nhiệt, Lục muội sao dám tranh với mình được? Thất muội lại càng không thể! Vậy nên chỉ cần lúc đó Nhị tỷ không tới, như vậy có phải sẽ tốt không.

....

Trên đường đi, Lý Tử Châu hào hứng kể tên các cửa hàng nổi danh trong kinh thành cho Lý Tử Du, cứ nói hoài không dứt nhưng mà cũng không đến nổi đáng ghét. tiffanyphan.wordpress.com Nhị tỷ mặt mũi thon dài, có đôi mắt hạnh giống Nhị bá mẫu, thoát nhìn rất có tính thần, nhan sắc cũng thuộc tầm trung thượng. Nếu không kể đến lúc nàng ta tính kế nàng thì Lý Tử Du còn cảm thấy nàng ta rất đáng yêu.

Không biết nàng ta coi trọng người nào nhỉ? Nếu có thể xuất hiện ở cuộc săn bắn của hoàng gia thì khẳng định thân phận không thấp rồi.

“Đến rồi kia! Ngay chỗ góc phía trước ấy! Người khác đều mở cửa hàng ở chỗ náo nhiệt mà Cấm Y phường này lại khác biệt, mở ở nơi yên tĩnh này. Nhưng mà vì tay nghề rất tốt nên cửa hàng đều tranh không lại. Muội yên tâm, chúng ta cứ đến chào hỏi thì sẽ có người mời chúng ta đi vào.”

Cấm Y phường, tên vừa nghe là đã biết không làm quần áo bình dân. Khi Lý Tử Du đi vào cũng không thấy người nào khác bởi cửa hàng có những dãy ghế riêng biệt phân theo gian, đảm bảo từng khách nhân đến đây đều không bị quấy rầy.

Lý Tử Du và Lý Tử Châu được đưa lên một gian ở lầu hai, sau đó liền có hai nữ tử mặc váy trắng điểm hoa xuân tiến vào hầu hạ. Lý Tử Du lúc này đã bảo Lý ma ma đi mua cho mọi người một ít điểm tâm.

Hai nữ tử này khoảng chừng hai mươi tuổi hỏi Lý Tử Du và Lý Tử Châu thích gì, như là thích màu sắc thế nào rồi lại đưa ra một tập tranh cho các nàng chọn mẫu mình thích. tiffanyphan.wordpress.com Một trong hai người nói: “Nếu khách nhân cảm thấy xem tranh không có hiệu quả thì chúng tôi có hàng sẵn có thể mặc thử. Đường nhiên là số đo không chính xác được nhưng nếu khách nhân thích thì chúng tôi sẽ theo số đo của hai người mà may lại. Hai vị thấy thế nào?”

Lý Tử Châu cũng hiểu xem tranh thế này căn bản không thấy rõ được nên nói: “Ta muốn thử, Tử muội, muội thì sao?”

“Nhị tỷ cứ thử đi, muội thì không cần. Muội chọn bộ này là được rồi!” Lý Tử Du tùy tay chỉ một bộ, nữ tử còn lại liền nói: “Ánh mắt khách nhân thật tốt. Mời khách nhân đi theo ta, ta sẽ đo cho người một chút.”

Bạch Vi cũng muốn đi theo nhưng lại bị ngăn lại: “Đây là quy củ trong điểm của chúng tôi. Khách nhân cứ an tâm, chúng tôi đo ở lầu 3, tuyệt đối an toàn!”

Lý Tử Du gật đầu với Bạch Vi rồi theo người kia lên lầu 3. Lầu 3 rất yên tĩnh. Người đó dẫn Lý Tử Du vào một căn phòng rồi tự mình đo cho nàng.

“Xong rồi! Cô nương có thể yên tâm. Chờ ba ngày nữa sẽ có người đem trang phục đến quý phủ cho cô nương. tiffanyphan.wordpress.com Chỉ là cô nương thật sự chỉ cần một bộ thôi sao? Hay là làm thêm mấy bộ nữa? Trang phục ở Cấm Y phường của chúng tôi đều rất tốt, cô nương mặc vào đảm bảo sẽ không hối hận!”

Người này rất thạo việc buôn bán. Lý Tử Du mỉm cười nói: “Chỉ là trang phục dùng cưỡi ngựa thôi, cũng không thường xuyên mặc. Nhưng mà cô nương này, cô cố ý đưa ta lên lầu 3 này chắc cũng không phải đơn giản chỉ để đẩy mạnh tiêu thụ của các người đâu nhỉ?”

Người nợ sùng sốt rồi sau đó lại nở nụ cười, nói: “Cô nương thật trí tuệ. Chỉ là không hiểu sao cô nương lại biết được?”

“Lầu 3 này nếu thật sự là chỉ dùng để lấy số đo thì ta nghĩ lão bản của các cô chắc rất có tiền. Vừa rồi lúc ở lầu hai ta phát hiện ra ở phòng đó cũng có tất cả dụng cụ cần thiết, cô lại làm ra về phải đi nơi khác đo mới được, cố tình đưa ta đến lầu 3. Không phải những người làm ăn các cô đều xem thời gian là tiền bạc sao? Nếu không phải có việc thì cô cũng không mất công đem ta tới lầu 3 làm gì. Mặt khác, có nơi nào lại chỉ cho chủ tử đi lên mà không cho dẫn theo nha hoàn? Về sau ít dùng cơ này thôi.”

“Ha ha, cô nương nếu đã biết ta dụng tâm kín đáo sao còn dám theo ta lên? Không sợ ta gây bất lợi cho cô nương sao?”

“Cô chẳng phải không gây bất lợi cho ta đó sao? Huống chi vừa rồi nha hoàn của ta đã biết ý tứ của ta, nếu ta ở trên này quá lâu mà không xuống thì cửa hàng của các người, ta không dám cam đoan sẽ không có gì tổn thất đâu!”

“Cô nương thật sự tin tưởng khả năng của nha hoàn đó sao? Nếu ta đem người của cô đi thì sao?” tiffanyphan.wordpress.com Người đó lại tiếp tục nói, nhưng biểu hiện trên mặt cũng không nghiêm túc đến thế.

Lý Tử Du cười nói: “Vừa hay nhũ mẫu của ta còn ở bên ngoài, ta nghĩ khả năng bà ấy sẽ đi tìm viện binh là rất lớn.”

“Chẳng trách cô nương lại cho vị ma ma kia đi mua điểm tâm. Chẳng lẽ cô nương thật sự biết trước rồi?”

“Ta thấy thời gian cũng khá lâu rồi. Nếu cô còn không nói, ta đây đành phải đi thôi.” Lý Tử Du không muốn cùng nàng ta nói qua nói lại như thế nữa. Hơn nữa ánh mắt người này không giống như ánh mắt của kẻ sắp làm hại người khác. Vậy nên Lý Tử Du mới không sợ chút nào.

“Nhanh như vậy mà đã vội vã muốn đi rồi à? Chẳng lẽ không muốn gặp lại bạn bè cũ sao?”

Giọng nói rất quen thuộc nhưng Lý Tử Du nghe thấy lại không nhớ ra gì cả. Chẳng qua là khi nhìn thấy người này, Lý Tử Du có chút lo lắng. Đây là chuyện gì chứ? Lại bị người khác bắt buộc nàng gặp gỡ một nam nhân khác. Lần trước là Thái phu nhân, lần này thì xem ra chính nam nhân này an bài. Thật ra với chuyện nam nữ ở chung một phòng thì Lý Tử Du cũng không quan tâm nhiều. Sư phụ cũng đã nói, chẳng lẽ nam nhân vừa gặp nữ nhân đã là đôi phong bại tục? Nhưng mà sư phụ cũng nói, ở thời đại này đôi khi nàng phải chú ý, nếu không chịu thiệt cũng chính là nàng!

Cảm giác bị tính kế thật không tốt! tiffanyphan.wordpress.com Lý Tử Du nhìn người này liền biết là ai! Minh còn là “ân nhân cứu mạng” của tên này đây!

Chỉ là Lý Tử Du cũng sẽ không thừa nhận. Dầu sao thì người đó cũng không thấy đáng về thật sự của nàng. Chỉ là, thật sự như vậy sao? Xem biểu hiện của người này thì hẳn đã biết hết rồi, nếu không cũng không sắp xếp cuộc hẹn ngày hôm nay. Nữ tử kia đã lặng lẽ ra khỏi phòng mà không gây chút tiếng động nào cả, chỉ còn lại hai người. Lý Tử Du đang muốn giả như không biết người này nhưng người ta lại nói trước: “Có phải nàng muốn nói ‘ngươi là ai? Ta chưa từng gặp ngươi.’ Phải không?”

Nàng thật sự nghĩ rằng sẽ nói như vậy. Người nợ vừa cười thì nàng đã cảm thấy trời đất như biến đổi, quả nhiên là mỹ nhân! Xin tha thứ cho Lý Tử Du dùng từ “mỹ nhân” để miêu tả một người nam nhân, nếu không nàng thật sự không thể nghĩ ra từ nào khác nữa.

“Nếu biết thế sao còn không đi?” Lý Tử Du nói: “Chúng ta xem như chưa từng quen biết, không phải rất tốt sao?”

“Sao có thể thế được? Nàng là ân nhân cứu mạng của ta mà. Ta nếu không biết tri ân báo đáp thì thật có lỗi với cha mẹ, huynh đệ ta đó.” Người đó nói.

Đầu năm nay thật là chuộng kiêu vội vàng báo ân. tiffanyphan.wordpress.com Lý Tử Du biết hẳn cố ý nói như vậy, nàng nói: “Nếu biết ta là ân nhân cứu mạng của ngươi thì ta sẽ để ngươi có cơ hội báo đáp ta. Đó là về sau chỉ cần ngươi đừng xuất hiện trước mặt ta, xem như không quen biết, vậy thôi!” Người này lại dám nói chuyện trước kia, tốt lắm!

“Chỉ sợ không được thôi. Rõ ràng là người quen lại tỏ ra không biết gì mà ta lại là người thành thật, không thể giả vờ được đâu!”

Lý Tử Du khó thở, nói: “Vậy ngươi muốn thế nào?” Có nhầm không vậy? Ta mới là người cứu mạng ngươi sao bây giờ lại ngược lại là ngươi áp chế ta? Gặp được người này cứ luôn không có chuyện gì tốt, xem ra Cẩm Y phường này là người này mở. Lý Tử Du vốn làm gì cũng bình tĩnh nhưng khi gặp hẳn liền chẳng bình tĩnh nổi!

“Ta chỉ muốn báo ân thôi. tiffanyphan.wordpress.com Vốn là trước kia ta đã đem bạc đến chỗ ân nhân như giấy vay nợ viết chỉ là không nghĩ ân nhân rất rộng rãi, ngay cả bạc cũng không cần. Vậy nên ta phải dùng biện pháp khác để báo ân thôi.”

Người này lòng dạ thật hẹp hòi! Không phải ta chỉ đùa giỡn ngươi một chút thôi sao? Vậy mà cũng dễ bụng! Ta là vì tốt cho ngươi, xem như không có chuyện gì chẳng phải tốt à? Ta thì không muốn nhớ lại sự kiện kia còn ngươi lại cần mãi không buông! Căn bản là cố ý!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 32

“Được. Người muốn báo ân thì cứ báo ân đi. Ta nghĩ người hẳn là muốn dùng cách riêng của mình để hồi báo. Vậy người nói xem, người muốn báo ân cho ta như thế nào?” Nếu hẳn muốn như vậy thì Lý Tử Du cũng phải nói cho rõ ràng.

“Vội gì chứ? Chúng ta cứ ôn chuyện trước rồi sẽ nói chuyện báo ân sau đi!”

“Ta không có thời gian. Nhị tỷ ta còn đang chờ ở dưới.”

“Yên tâm đi. Vị cô nương kia không xong sớm vậy đâu!”

“Người đã làm gì tỷ ấy?” Lý Tử Du nổi giận rồi!

“Ha ha, nàng quan tâm nàng ta à? tiffanyphan.wordpress.com Chuyện này kì lạ thật nha! Lý Tử cô nương không thích ai trong phủ Trấn Viễn hầu mới đúng chứ nhỉ?”

Lý Tử Du cũng cười: “Xem ra người biết rất nhiều về chuyện của ta. Chỉ là ta không rõ, kiểu người như người đáng ra phải có nhiều chuyện để làm mới đúng, sao lại phí tâm tư tra chuyện của ta làm gì? Chẳng lẽ người còn phải nhìn xem ân nhân cứu mạng của người là hạng người gì rồi mới báo đáp à? Như vậy thì làm ân nhân cứu mạng của người thật là bất hạnh!”

“Bất hạnh hay không cũng phải do nàng quyết định. Được rồi, tiểu nha đầu này sao miệng mồm lại cứng rắn như vậy hở? Lúc trước không nói lời nào mà đã chuyển nhà, ta còn chưa nói gì nàng đó. Vậy mà hiện tại còn đối xử với ta như vậy à? Ta nói báo ân thì sẽ báo, chỉ là ân cứu mạng này có báo thế nào cũng không đủ. Cái này nàng cầm đi. tiffanyphan.wordpress.com Nếu có chuyện gì không giải quyết được thì đem ngọc bội này đến Cẩm Y phường, ta sẽ tự biết.”

Hắn cứ vậy mà đưa cho Lý Tử Du một ngọc bội, mặt trên có hoa văn mà Lý Tử Du chưa gặp bao giờ, nàng nói: “Người không sợ người khác làm giả sao?”

Người kia nở nụ cười, nói: “Nói nàng thông minh mà hiện tại lại ngốc vậy? Ta nếu đã cho nàng thứ này thì người khác cũng phải có gan lớn mới dám làm giả. Hôm nay nói đến đây thôi. Lục Y, đưa Lý Tử cô nương xuống dưới đi.”

Cô nương vừa rồi lại xuất hiện, Lý Tử Du thấy người này thật sự xuất quỷ nhập thần. Nha đầu gọi Lục Y này diễn xuất cũng thật tốt. Bạch Vi đang chờ ở lầu 2 thấy Lý Tử Du xuống dưới mới thở phào nhẹ nhõm, Lý Tử Du hỏi: “Nhị tỷ còn chưa xong à?”

Vị Lục Y kia nói: “Ly Nhị cô nương coi trọng vài bộ y phục khác nữa nên thời gian mới tương đối lâu.” tiffanyphan.wordpress.com Cái này phải chỉ sợ là do các người có ý thôi!

Chờ một lúc nữa thì Lý Tử Du đi mua điểm tâm trở về, ba người liền ăn điểm tâm trong lúc chờ Lý Tử Du. Qua một hồi lâu thì Lý Tử Du mới từ nơi khác trở lại với sắc mặt vui vẻ. Nàng ta vừa thấy Lý Tử Du thì liền nói: “Tứ muội không đến xem thử, thật là đáng tiếc đó. Y phục của họ thật sự rất đẹp. Sau khi về nhà ta phải nói với mẫu thân về sau đều đến Cẩm Y phường này may y phục mới được!”

Quả nhiên sự phụ nói rất đúng, nữ nhân đều thật nghiệp dư. Quần áo xinh đẹp thì ai cũng thích, chỉ là Lý Tử Du hôm nay lại chẳng cảm thấy hào hứng nên chỉ ngồi im nghe Lý Tử Du hưng phấn nói chuyện. Lý Tử Du thấy Lý Tử Du có vẻ không vui nên hỏi: “Tứ muội có phải lo không đủ tiền không? Đừng lo, ta sẽ kêu người mang bạc đến đến cho muội cho muội mua thêm vài bộ y phục nữa.”

Người này thật là, vừa mới nghĩ nàng ta có điểm đáng yêu vậy mà trong nháy mắt lại có thể khiến người ta chán ghét. tiffanyphan.wordpress.com Lý Tử Du cảm ơn Lý Tử Du một tiếng rồi xuất phát trở về phủ.

Sau khi trở về, Lý Tử Du đã kể Cẩm Y phường tốt như thế nào, may đồ đẹp ra sao cho Thái phu nhân và những người khác biết. Vừa nói xong thì đã có một vài nữ chủ tử đứng lên, muốn đến Cẩm Y phường may mấy bộ y phục. Xem ra người kia thật sành sỏi việc buôn bán nha, lần tuyên truyền này thật quá hiệu quả rồi, trước mặt đều là bạc trắng mà!

Nhưng mà Lý Tử Du vẫn không tin hẳn chỉ đơn thuần là thương nhân, nếu chỉ làm ăn buôn bán bình thường thì tại sao lại bị người ta chém một đao sau lưng chứ? Còn là ở trong rừng nữa? tiffanyphan.wordpress.com Vốn dĩ nàng đã đoán thân phận của hắn không đơn giản, bây giờ lại càng thêm khẳng định!

“Tứ nha đầu không thoải mái sao? Hay là y phục không thích hợp?” Thái phu nhân hỏi.

Lý Tử Du phát hiện mình đang thất thần thì nói: “Không phải đâu tổ mẫu. Y phục kia thật sự rất thích hợp, chỉ là cháu đang nghĩ có phải quá quý giá rồi hay không?”

Trên mặt Đại bá mẫu và Nhị bá mẫu đều hiện lên chút khinh thường. Thái phu nhân nói: “Con là cô nương ở phủ Trấn Viễn hầu ta mà có chút y phục đắt tiền cũng không mua được thì làm sao ngẩng mặt nhìn người? Không cần phải tiết kiệm như vậy, về sau muốn mua gì thì cứ trực tiếp đến chỗ ta lấy bạc đi!” Lời này nói ra liền khiến tâm tình những người khác thay đổi, nhìn Lý Tử Du với sắc mặt u ám.

“Đa tạ tổ mẫu yêu thương chỉ là Tử Du trong lòng bất an mà thôi. Tử Du nghĩ nếu có thể đi nhìn cửa hàng hồi môn của mẫu thân một chút thì thật là tốt. Thái hậu nương nương cũng đã nhắc nhở con như vậy.”

Bà ta không thích nghe đến mẫu thân nàng nhưng Lý Từ Du vẫn cố tình nói ra. Bà muốn đi nhỏ cho quý phủ này lợi ích lớn thì bà không thể không nhắc tới mẫu thân ta!

Thần sắc trên mặt Thái phu nhân cũng không rõ ràng.tiffanyphan.wordpress.com Bà ta nói: “Về cửa hàng hồi môn của mẫu thân thì mấy năm qua con không ở kinh thành nên đều do phủ chúng ta quản lý. Ta sẽ cho người dẫn con đi xem, chờ chuẩn bị tốt thì sẽ giao lại cho con.”

“Đa tạ tổ mẫu!”

....

“Cô nương à, vừa rồi người thật là khiến nô tỳ hoảng sợ đấy! May mà Thái phu nhân không phát hỏa!” Lý ma ma bây giờ nghĩ lại mà vẫn còn sợ, Thái phu nhân không cho phép người khác nhắc tới Tam phu nhân đâu!

“Bây giờ không giống ngày xưa. Dù sao cũng phải có người nói ra trước, ta thân là con gái của bà ấy thì dù thế nào cũng muốn người ta phải nhớ đến bà. Huống chi tổ mẫu cũng sẽ không tức giận đâu.”tiffanyphan.wordpress.com Là không thể tức giận, không dám tức giận, bà ta còn muốn lợi dụng quan hệ của mẫu thân cơ mà.

“Hơn nữa, ngày giỗ của mẫu thân cũng gần đến rồi chẳng lẽ ta lại giả vờ không biết? Sớm hay muộn cũng phải nói ra. Huống hồ ta còn phải chuẩn bị để lấy lại của hồi môn của mẫu thân nữa. Như vậy thì vừa khéo rồi.”

Người muốn chiếm đồ cưới của mẫu thân nhất định sẽ có hành động. Mấu chốt là người ta sẽ cho mình một cái xác không hay là thật sự ngoan ngoãn giao ra tất cả, chuyện này rất khó nói. Phải xem thử bọn họ muốn lợi dụng nàng đến mức nào!

“Bạch Vi, người ra cửa nhìn xem, tránh cho hai kẻ kia lén la lén lút.” Lý Từ Du phân phó Bạch Vi.

Hoàng Oanh và Họa Mi thật sự không thể để lại nhưng nhất thời lại không có người thay thế. tiffanyphan.wordpress.com Lý Từ Du nghĩ tới cái ngọc bội kia. Hay là bảo người kia tìm cho nàng vài người? Không biết vì sao nàng tuy không biết người kia, còn cảm thấy chán ghét hấn nhưng mà trực giác lại thấy hấn sẽ không làm hại nàng.

Bạch Vi cầm ghế nhỏ đặt ở cửa rồi ngồi xuống thêu thùa may vá. Lý Từ Du hỏi: “Ma ma, người tìm hiểu thế nào rồi?”

Lý ma ma thờ dài, nói: “Văn Trúc và Mãn Thương hiện giờ thật sự là sống không tốt lắm. Cô nương, đây là đồ mà Văn Trúc muốn nô tỳ đem về cho người!” Lý ma ma lấy ra vài thứ, Lý Từ Du vừa thấy liền biết là giấy tờ đất!

“Mãn Thương thật sự là người tốt. Nghèo như vậy mà lại không đem những giấy tờ này đổi thành tiền.”tiffanyphan.wordpress.com Một cái thôn trang này đều là Trần lão thái gia cho Tam phu nhân khi người gả tới đây. Khi Tam phu nhân rời kinh thì đem cho Văn Trúc bảo quản. Quả thật Văn Trúc đã không phụ lòng Tam phu nhân. Khi gặp được nô tỳ, biết cô nương phải nô tỳ đến đây bọn họ đều đã thấy được hi vọng!”

Thì ra là thế. Chẳng trách nàng lại chỉ nghe thấy có cửa hàng đồ cưới mà không thấy giấy tờ đất đâu, thì ra là mẫu thân đã chia ra làm hai! Quả nhiên là không thể đem trứng gà đặt chung một rổ.

“Vậy tiền thôn trang mỗi năm đều đi đâu hết?” Lý Từ Du hỏi.

Lý ma ma đáp: “Nghe Mãn Thương nói đều do đại tổng quản của thôn trang giữ, chờ cô nương trở về sẽ trả lại. Đại tổng quản trước đây được Trần lão thái gia cứu về. Vì lão thái gia đối với hấn có ơn cứu mạng nên Tam lão gia đã đem việc này phó thác cho hấn. Hấn tên Trần Thuận, ở một thôn trang ở phía tây. Cô nương có thể yên tâm.”tiffanyphan.wordpress.com Lý ma ma cũng biết Trần Thuận, chỉ là Lý Từ Du không dễ dàng tin tưởng một người vậy nên nếu Trần Thuận này là trung tâm thì cũng phải phải người đi dò xét. Hơn nữa một năm thôn trang thu được bao nhiêu, xác định tiền bạc như thế nào, chuyện này đều phải tính trước!

“Hai người Mãn Thương vì sao không đến ở thôn trang?”

“Bọn họ sợ cô nương trở về không tìm thấy họ nên vẫn ở nơi này. Hơn nữa trong tay có giấy tờ đất nên nếu họ đến ở thôn trang mà bị người khác phát hiện thì không tốt. Vì vậy nên họ vẫn ở ngõ nhỏ đó.”

Lý ma ma thấy hoàn cảnh của họ thì trong lòng rất chua xót. Rõ ràng đều chỉ mới hai mươi mấy tuổi thôi mà lại giống như đã hơn ba mươi tuổi rồi, lại còn có một đứa con chết non, cả nhà phải chen chúc trong một cái nhà nhỏ. Quần áo thì đều có những mảnh chấp vá. tiffanyphan.wordpress.com Văn Trúc trước kia thật xinh đẹp vậy mà bây giờ lại thành ra như vậy, trang sức cũng chẳng có một cái. Hơn nữa mấy năm nay người trong phủ cũng có đến gây phiền toái cho họ, Lý ma ma đoán chính là đám người kia muốn lấy được giấy tờ đất, hai người không cho nên mới bị người ta chèn ép khổ sở như vậy.

“Ma ma, người nói họ yên tâm. Chờ thêm vài ngày nữa ta thu lại cửa hàng thì sẽ đem cho bọn họ giúp ta quản lý.”

“Thật là tốt quá!” Lý ma ma nói, “Chỉ là cô nương à, cửa hàng kia thật sự có thể thu lại được sao?”

“Có gì mà không thể? Cửa hàng kia vốn là của mẫu thân ta. Mọi người đều sẽ biết chuyện này thôi.”

Chương 53: Chương 33

Bên đại phòng, Đại phu nhân Tiết thị trong lòng có chút sốt ruột. Vốn dĩ Tam đệ muội đi rồi nhưng vẫn để cửa hàng lại, nhất là có mấy cửa hiệu mặt tiền, làm ăn rất tốt cho nên tuy không có kế ước nhưng sau khi người ở Tam phòng đi thì bên này đều tiếp quản. Hàng năm ngoại trừ một phần nhập vào tiền chung thì bọn họ đều ngầm ngầm biến tiền lời thành của riêng, kiếm được không ít bạc.

Bây giờ Tứ nha đầu trở lại, tưởng rằng đã qua một thời gian rồi không nói đến thì Tứ nha đầu cũng sẽ không dám nhắc nhở vì dù sao Tam đệ muội cũng là điều cấm kỵ của Thái phu nhân. tiffanyphan.wordpress.com Ai mà biết được hôm nay nha đầu này vậy mà lại nói ra, Thái phu nhân chẳng những không tức giận mà còn nói sẽ trả lại cửa hàng!

Chuyện này sao có thể được chứ? Làm người thì ai chẳng có lòng tham. Mất thấy đồng vàng bạc sẽ bay đi thì sao Đại phu nhân có thể cam lòng? Bà ta còn có một nữ nhi chưa xuất giá nên muốn có thể chuẩn bị nhiều đồ cưới cho nàng, tiền chung làm sao đủ?

Tam đệ muội gả đến đây mang rất nhiều của hồi môn nhưng vận khí lại không tốt, Trần gia lại lụn bại. Nếu Tam đệ muội còn là con dâu của phủ Trần Viễn hầu thì cửa hàng hồi môn này bọn họ làm sao có thể giữ? Làm sao có thể kiếm được bạc riêng? tiffanyphan.wordpress.com Mọi người đều chiếm được tiện nghi cơ mà? Hiện tại Tứ nha đầu trở về thì lại trả lại cho nó, ở đâu ra chuyện tốt thế được? Minh không thể đồng ý. Nhưng phải nói sao với Thái phu nhân đây?

Đại phu nhân đang suy nghĩ thì lão thái thái sai Khuru ma ma gọi bà ta sang nói chuyện.

Thái phu nhân nhìn con dâu cả của mình, nói: “Hôm nay lời của Tứ nha đầu con cũng đã nghe được. Con thấy thế nào?”

Đại phu nhân Tiết thị nghĩ một lát rồi nói: “Con dâu cảm thấy Tứ nha đầu tuổi vẫn còn nhỏ, còn chưa lập gia đình. Nếu đưa cửa hàng trả lại cho nó thì nó cũng không quản được, không bằng cứ như bây giờ cứ để chúng ta quản. Chờ nó xuất giá lại trả lại, mẫu thân thấy thế nào?”

“Con nói không sai, vậy cứ theo như vậy mà làm. Mấy chuyện này từ lâu ta đã không để ý đến, cho nên con hãy nói chuyện với Tứ nha đầu đi.”

Đại phu nhân trong lòng căm tức, chẳng trách lại kêu mình đến đây, thì ra là muốn giao chuyện đắc tội với người khác đổ lên đầu mình. Lão thái thái này không muốn đắc tội với Tứ nha đầu nên mới đẩy mình lên trước. Thật tốt nhỉ? Chủ ý là mình đưa ra, giờ còn muốn mình nói chuyện, cuối cùng thì tất cả đều là do mình!

Đại phu nhân không tin Thái phu nhân không nghĩ như vậy, chẳng phải là muốn không trả lại cửa hàng cho Tứ nha đầu sao? tiffanyphan.wordpress.com Thật là dối trá! Trước mặt thì nói thật dễ nghe, cuối cùng lại làm thế này! Nhưng oán thì oán vậy chứ Đại phu nhân cũng chẳng thể nói ra, chỉ có thể đáp ứng rồi lui xuống.

Thái phu nhân lại đi phật đường thắp một nén nhang. Khuru ma ma bên cạnh cứ muốn nói lại thôi. Thấy vậy Thái phu nhân nói: “Khuru ma ma, có gì thì nói, ắp a ắp ứng vậy làm gì?”

Khuru ma ma trả lời: “Thái phu nhân làm vậy liệu trong lòng Đại phu nhân có oán hận không?”

“Oán hận? Nàng ta có gì để oán hận? Sau lưng ta làm bao nhiêu chuyện lại cho là ta già rồi nên không biết. E là nàng ta còn không muốn trả lại cửa hàng cho Tứ nha đầu hơn ta nữa đấy! tiffanyphan.wordpress.com Nếu nàng ta đã muốn có được lợi ích thì phải tự thân mà giành lấy thôi!” Chuyện lúc trước ở Thanh Nguyên tự bà ta đã đắc tội với Tứ nha đầu, nếu giờ còn đắc tội nữa thì sau này ra sao rất khó nói trước được.

Nhưng mà đồ cưới của con dâu thứ ba quả thật là rất nhiều. Trần lão tướng quân kia chính là kẻ rất yêu thương con gái. Nếu không phải vì quá nhiều của hồi môn thì bà ta cũng sẽ không đồng ý hôn sự đâu! Của hồi môn nhiều như thế Tứ nha đầu làm sao quản hết được, chỉ bằng cứ phân cho người trong phủ đi. Hiện tại nhìn quý phủ thật phồn hoa nhưng thật ra trụ cột lại không được vững chắc. Nếu để cho Tứ nha đầu một mình hưởng hết, thì chẳng phải sẽ là họa vô đơn chí?

Nếu Tứ nha đầu đã là cô nương của phủ Trần Viễn hầu thì phải công hiến vì quý phủ! Đến lúc đó bà ta cũng sẽ không bạc đãi nàng, đồ cưới cũng sẽ xứng với thân phận của nàng.

Đại phu nhân Tiết thị sau khi trở về thì liền kêu con dâu Tiểu Tiết thị đến nói chuyện.

“Bình thường con không có việc gì làm thì hãy qua chỗ Tứ muội con nhiều một chút. Nó mới trở về, làm Đại tẩu cũng phải quan tâm nhiều. Phải vì quan hệ trong cung của nó mà phải làm thân cho thật tốt. tiffanyphan.wordpress.com Trước mắt không có tác dụng nhưng sau này chắc chắn có ích. Nhắc nhai bây giờ còn chưa có được địa vị Thế tử, các con không được chủ quan, bị người khác chiếm mất tiện nghi thì sẽ mất nhiều hơn được đấy!”

Tiểu Tiết thị cũng nói: “Mẫu thân yên tâm, con dâu biết phải làm sao mà. Vì Mẫn ca nhi, con dâu sẽ làm thật tốt.”

Đại phu nhân thở dài: “Chúng ta là vốn là cô cháu, có một điều vốn ta cũng không muốn nói, con bây giờ chỉ có một Mẫn ca nhi cũng quá ít rồi. Con nhìn Nhị đệ muội của con đi, nam nữ đều có. Ta không tin bọn họ không có tính toán riêng. Con phải điều dưỡng thân mình thật tốt, rảnh sinh cho ta thêm vài đứa cháu nữa. Bên lão Nhị tuy là cũng gọi ta là tổ mẫu nhưng trong lòng ta hiểu được, bọn chúng cũng chẳng có quan hệ gì với ta.”

Tiểu Tiết thị bị nói đến đỏ bừng mặt, nàng cũng muốn sinh thêm vài đứa nhưng từ khi sinh Mẫn ca nhi thì bụng nàng vẫn không có động tĩnh. Nàng cũng không phải nữ nhân hay ghen tuông, Lý Nhạc cũng có hai thị thiếp nhưng cả hai đều chẳng có động tĩnh gì. Ngược lại Nhị đệ cùng Nhị đệ muội Vương thị lại có cả nam cả nữ, cả thị thiếp Vương di nương của đệ ấy cũng sinh được con gái.

Cũng may nàng sinh được con trai, không xem là vô dụng! Tiểu Tiết thị hạ quyết tâm, nếu không được nữa thì sẽ đem nha đầu bên cạnh đưa cho Đại gia làm thông phòng, đầu sao thì chỉ cần sinh đứa nhỏ thì cũng là đứa nhỏ của nàng.

....

Đại tẩu tiểu Tiết thị tặng cho Lý Tử Du rất nhiều thứ lại còn nói rất nhiều nữa, nào là nếu có dịp thì sang chỗ nàng ta chơi, rằng Mẫn ca nhi rất thích Tử cô cô, rồi cần gì thì cứ tìm nàng ta dù sao nàng ta hiện đang giúp mẹ chồng quản gia. Nhưng mà từ đầu đến cuối nàng ta lại chẳng hề có một câu nói nào lên yêu cầu của chính mình.

Nếu nàng ta đã không nói ra mà lại chủ động làm thân với nàng thì nàng cũng chẳng thể nghiêm mặt với nàng ta được. Lý Tử Du cũng không phải đối với ai cũng có địch ý, vì thế mà nàng cũng chỉ xem việc tiểu Tiết thị hay lại đây chỉ là một thói quen.

Chỉ có điều khi nghe Đại phu nhân Tiết thị nói xong thì Lý Tử Du cũng đã hiểu ra. Bọn họ rõ ràng là không muốn đưa cửa hàng hồi môn của mẫu thân cho nàng, còn nói cái gì mà chờ nàng xuất giá sẽ trả lại cho nàng, rõ ràng tất cả chỉ là cái cớ.

Nàng đã có khế ước vậy mà lại không thể làm chủ. Đám người đó bảo nàng lại là nữ nhân nên không thể trực tiếp ra cửa bàn chuyện. Bên người cũng chẳng có ai có thể quản lý cửa hàng.

....

“Tử muội, Cẩm Y phòng đã đưa y phục đến rồi. Đây, cái này là của muội. Ta đã nói làm thêm mấy bộ mà muội lại không muốn, xem đi, bây giờ muội chỉ có một bộ này, nếu làm hư thì biết làm sao?” Nhị cô nương Lý Tử Châu nói.

“Hư rồi thì thôi. Hư thì không đi nữa.” Lý Tử Du nói.

“Sao lại có thể không đi chứ?” Lý Tử Châu nóng nảy nhìn Lý Tử Du, nàng ta cảm thấy chính mình đang bị đùa giỡn. Nàng ta nói: “Tử muội cũng không phải là người thành thật nha. Ta thấy muội chẳng có một chút hứng thú nào với đợt săn bắn lần này, người khác muốn đi còn không được đấy. Muội không biết đâu, Lý Tử Lung mỗi ngày đều sang hỏi ta chuyện săn bắn nhưng mà đáng tiếc, nàng lại chẳng có cửa để đi!” Muốn đi sao? Thật không biết thân biết phận!

“Nhị cô nương à, bây giờ cô nương nhà chúng tôi đang rất phiền lòng.” Bạch Vi ở bên cạnh nói

“Lắm miệng!” Lý Tử Du quát lớn.

Lý Tử Châu nói: “Tử muội, có chuyện gì không thể nói với ta được à? Chúng ta là tỷ muội mà, nếu giúp được ta nhất định sẽ giúp!”

“Nhị tỷ, thật sự không có chuyện gì đâu!” Lý Tử Du vẫn không nói.

“Bạch Vi, chủ tử ngươi không nói, vậy ngươi nói đi!”

Đáng tiếc Bạch Vi lại không dám kể. Thấy vậy Lý Tử Châu liền bảo: “Các người không nói thì chính ta sẽ tự mình tìm hiểu lấy!”

Lý Tử Du có lòng tốt vậy sao? Đương nhiên không phải. Nàng ta nghĩ rằng nếu có thể giúp đỡ Lý Tử Du giải quyết phiền phức thì mục đích của nàng ta mới có thể thực hiện được. Vẫn là câu nói kia, hai người là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Vì thế khi nàng ta biết Đại bá mẫu muốn giữ đồ cưới của mẫu thân Lý Tử Du thì nàng ta liền nghĩ đến mẫu thân mình.

“Mẹ, mẹ nói Đại bá mẫu làm việc như vậy liệu có được hay không? Không phải của bà ta mà bà ta cứ cần mãi không buông. Tương lai đại bộ phận nhà này đều là của bà ta vậy mà lại chẳng cấp chút gì cho Tử muội cả, thật không xứng làm trưởng bối mà!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: chương 34

“Nói cái gì mà nói! Đại bá mẫu là người mà tiểu nha đầu như con có thể bàn luận được à? Con đừng có ngày nào cũng cùng Tứ muội ở chung một chỗ như thế, còn ra thể thống gì nữa? Ngũ muội con đang nói sau lưng con đấy!” Nhị phu nhân Triệu thị không hài lòng, nói với Lý Tử Châu.

“Nó có tư cách gì mà nói? Thứ do tiện nhân sinh thì cũng chỉ là tiện nhân! Vốn dĩ nó với đại tỷ là một hội giờ thấy con với Tứ muội có quan hệ tốt thì trong lòng lại không thoải mái, còn dám nói lung tung sau lưng con nữa. Người như nó sao xứng làm cô nương của quý phủ chúng ta? Mẹ cũng đừng quản nữa, nha đầu đó sau này sớm hay muộn cũng sẽ gây chuyện thôi!”

“Con là một cô nương gia sao lại nói chuyện thô tục như thế? Học ai đấy hả? Không phải là học từ chỗ Tứ muội con đó chứ? tiffanyphan.wordpress.comNó ở nông thôn đến, con không được học theo nó đâu!”

“Mẹ, con biết nên làm thế nào mà. Người nói đi, người có muốn quản chuyện này của Tứ muội không?”

“Quản à? Quản sao được hả? Đại bá mẫu con bây giờ đang là đương gia. Con cho là Thái phu nhân không biết à? Nếu bà ta không cho phép thì Đại bá mẫu con cũng không dám làm thế đâu. Hơn nữa hàng năm tiền lời thu được từ cửa hàng của Tam thẩm con cũng đều nhập vào tiền chung, chúng ta cũng được phần một ít. Sao ta phải tìm phiền toái cho chính mình chứ?”

“Mẹ à, của chung gì đó có thể phân được bao nhiêu chứ? Đa số còn chẳng phải là bị đám người Đại bá mẫu thu hết rồi à? tiffanyphan.wordpress.comMẹ, mẹ cũng không muốn nhìn thấy Đại bá mẫu làm chuyện không hay đúng không? Chúng ta ngấm ngầm làm, không cho người khác biết chuyện thì chẳng phải được rồi sao? Mẹ à, con không tin là mẹ lại cam tâm bị Đại bá mẫu ép đến gắt gao vậy đâu.”

Không biết mẹ con các nàng bàn luận thế nào mà thời gian gần đây trong phủ đều đồn rằng đại phòng muốn nuốt hết bất động sản của tam phòng, hơn nữa càng ngày càng tham, mọi người bên ngoài đều biết hết chuyện rồi.

Có một ngày Trần Viễn hầu Lý Định Hải trở về liền trực tiếp đến chỗ Đại phu nhân Tiết thị hỏi chuyện: “Ta thật đúng là cưới được một người vợ hiền cho nên bây giờ toàn kinh thành đều biết ta – đại phòng Trần Viễn hầu ý thế hiệp người! Đến cả đồ cưới của em dâu mình mà cũng cần không buông! Mặt mũi của ta đều mất hết rồi!”

Trần Viễn hầu Lý Định hải mấy hôm nay vào triều đều cảm thấy khác thường. Các quan trong triều đều nhìn ông với ánh mắt khác, còn nói một vài lời kì lạ. Ông còn tưởng rằng bọn họ đang nói đùa nhưng không ngờ rằng hôm nay đến trà lâu dùng trà thì lại nghe được những lời đồn đãi ngoài phố. tiffanyphan.wordpress.comNếu đã đồn đến tận đây thì chẳng phải ai ai trong kinh thành này đều biết chuyện rồi sao? Lúc đó ông thật chỉ muốn giấu mặt đi, không muốn gặp người khác nhưng khổ thay ông lại đang cùng các vị quan đồng nghiệp uống trà. Thật xấu hổ vô cùng! Ông sống đến từng này tuổi rồi chưa từng gặp phải chuyện nào xấu hổ đến thế! Bị đồn đãi mình có tư tâm ăn chặn tài sản của cháu gái thì nhân phẩm của ông đều bị người khác nghi ngờ hết rồi! Tất cả là do nữ nhân này làm hại!

Đại phu nhân nghe xong thì mặt trắng bệch ra, nói: “Người nào lại làm hại thanh danh quý phủ chúng ta vậy chứ? Rõ ràng là cháu gái chưa lập gia đình nên chúng ta mới giúp nó quản lí. Hơn nữa lão thái thái cũng đã đồng ý rồi mà, sao lại nói khó nghe như vậy chứ? Nhất định là trong phủ chúng ta có người giờ trở quý mà! Rốt cuộc là ai có cừ oán với đại phòng chúng ta vậy chứ? Lại làm ra chuyện ác độc như thế? Liệu có phải là Tứ chất nữ của mình không?”

“Tứ nha đầu chỉ là một tiểu cô nương một chân cũng chẳng bước ra khỏi cửa thì làm sao có thể đem lời này truyền đi? Bà cũng làm quá khả năng của nó lên rồi!” Trần Viễn hầu tức giận nói.

“Vậy thì có thể là ai chứ? Ai lại thiếu đạo đức như thế? Chẳng lẽ thanh danh của chúng ta không tốt thì bọn họ sẽ có lợi à? tiffanyphan.wordpress.comHầu gia, người đừng tin lời đám người đó nói, thiếp thật sự là làm theo ý lão thái thái mà.”

“Đừng nói với ta những lời đó! Bây giờ mọi chuyện thành ra như vậy thì phải nghĩ biện pháp mà giải quyết đi! Nếu không thì ta cũng không ra ngoài nữa! Nhóm Ngự sử kia còn lo không có việc để làm đấy, ta cũng không muốn bị buộc tội đâu! Bà mau rút hết người ở cửa hàng về, đem sổ sách thu chi ghi lại rõ ràng rồi trực tiếp trả lại cho Tứ nha đầu đi! Đến lúc đó ta sẽ kêu người qua đây để thương lượng trả cửa hàng. Chúng ta không thiếu mấy đồng bạc đó!”

“Nhưng mà, Hầu gia, phải nói với mẫu thân thế nào đây?” Đại phu nhân lo lắng hỏi.

“Quên đi, chẳng thể trông cậy vào bà được gì cả. Ta sẽ tự nói với mẫu thân còn bà mau giải quyết đóng sổ sách đi, đừng đến lúc đó lại bại lộ tất cả!” Trần Viễn hầu thật đau đầu. tiffanyphan.wordpress.comNữ nhân thật là làm hỏng việc! Vì một chút tiền mà phải mất đi nhiều thứ như thế thì hẳn sẽ thua không dấy nổi mất!

Không biết Trần Viễn hầu nói với Thái phu nhân như thế nào nhưng Thái phu nhân cũng đồng ý nhà ra. Bà ta nói dù sao chuyện này bà ta không can dự vào nên không cần phải nói cho bà biết.

Ngày hôm sau, sau khi Trần Viễn hầu vào triều thì bị Nhiếp Chính vương gọi lại, trực tiếp đem cuốn sổ con buộc tội đưa cho ông nhìn. Nhóm Ngự sử này làm việc cũng thật là nhanh. tiffanyphan.wordpress.comDù có thể nào thì cũng do ông ta trị gia không nghiêm nên mới gây ra họa nên Trần Viễn hầu chỉ có thể nhận sai, bị phạt bổng lộc còn bị ra lệnh phải đóng cửa ở nhà một tháng để suy ngẫm.

Ở nhà thì ở nhà thôi, dù sao ông ta cũng không còn mặt mũi gặp người khác. Sau khi trở về ông ta liền mắng Đại phu nhân một hồi rồi bảo Đại phu nhân mau chóng chuẩn bị mấy thứ đưa qua cho Tứ chất nữ.

Nhị phu nhân Triệu thị trong lòng thỏa mãn. Trước kia đều là Đại phu nhân ngồi trên đầu mình mà chen ép bây giờ thấy bà ta như thế thì lòng Nhị phu nhân thật thoải mái.

Lý Tử Du nhìn sổ sách được đưa tới thì cũng biết mấy năm qua nhất định không chỉ có mấy quyền đó thôi nhưng nàng làm việc cũng có chừng mực, có truy cứu thêm thì cũng chẳng được gì. Nếu ngay từ đầu đám người đó chịu dễ dàng trả lại cửa hàng cho Lý Tử Du thì nàng cũng không muốn lợi dụng Nhị bá mẫu. Nàng sớm biết Nhị bá mẫu và Đại bá mẫu bên ngoài trông có vẻ hòa bình nhưng thật sự lại không như thế. tiffanyphan.wordpress.com Một người bị người khác ngồi trên đầu mà chen ép lâu như thế làm sao có thể bỏ qua? Có cơ hội làm xấu mặt đại phòng thì chi thứ hai nhất định sẽ nắm lấy. Quả nhiên là thành công rồi. Nếu nàng không có đủ lực thì tất nhiên phải mượn lực người khác. Dù sao thì chi thứ hai được như ý mà mình cũng thỏa mãn mong muốn, chẳng phải rất tốt sao? Bọn họ cũng chẳng phải người tốt nên khi nàng cũng không có cảm giác áy náy khi lợi dụng người ta.

Nhân thủ trong cửa hàng đều bị rút về mà nhóm Mãn Thương đã sớm liên hệ với Trần Thuận nên phải vài người đến đây quản lý cửa hàng đều không có vấn đề gì.

Trần Thuận quả nhiên là người trung thành. Nàng đã ngầm gặp qua hắn một lần. Hắn đã đem tất cả tiền bạc của thôn trang trong bảy, tám năm qua giao cho Lý Tử Du, chỉ nhiều chứ không ít. tiffanyphan.wordpress.com Lý Tử Du lấy ra một phần đưa cho hắn để trấn an những người ở thôn trang, dù sao để giữ vững được thì chỉ có nàng là không thể. Phải biết rằng nếu cả nhà nàng không trở về thì tất cả những thứ này đều thành vật vô chủ, có rất nhiều người ý chí không kiên định, muốn nuốt hết tất cả. Giống như có nhiều người trong các cửa hàng này bị người của Hầu phủ dụ dỗ thành đồng lõa của Hầu phủ. Thậm chí còn có quản lý cửa hàng vì chủ tử không trở về mà trực tiếp biến cửa hàng thành cửa hàng của chính mình nhằm truyền cho con cháu.

Nói gì thì nói, những hồi môn của mẫu thân đã vào trong tay nàng thì nàng phải cố gắng giữ. Vẫn còn người trung thành như vậy, Lý Tử Du cũng cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn.

Trần Thuận vốn coi trọng một cô nương, muốn thành thân nhưng vì không có chủ tử làm chủ nên vẫn để đến bây giờ. Hiện tại hắn đã cầu Lý Tử Du thì sao Lý Tử Du lại không đồng ý? tiffanyphan.wordpress.com Cho nên nàng cũng thưởng cho hắn thêm một ít khiến cho Trần Thuận vui vẻ sung sướng cưới người ta về.

Mà Trần Thuận này thật sự quá trung thành rồi. Nếu nàng cả đời không trở lại thì có phải hắn định cả đời không cưới cô nương nhà người ta không? Mẹ Trần nói: “Nhất định sẽ như thế. Đối với chúng tôi, chủ tử chính là trời, nếu không có chủ tử đáp ứng thì nếu chúng tôi tự mình thành thân chính là bất trung, cả đời sẽ không ngóc đầu lên được.”

Khó trách sự phụ lại nói thời đại này trung thành thật đáng sợ, hóa ra là ý này.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: chương 35

Buổi tối trước ngày đi săn, Nhị cô nương Lý Tử Châu đột nhiên sốt cao. Lão thái thái cảm thấy lãng phí một cơ hội tốt như vậy rất đáng tiếc cho nên muốn chọn một cháu gái khác cùng đi theo Lý Tử Du.

Lý Tử Châu vừa nghe thấy thì không chấp nhận được, nói gì thì nói nàng ta cũng sẽ đi! Tuyệt đối không thể phí cơ hội như vậy được!

“Ta biết có kẻ đồ kỵ với ta nên âm thầm giờ trò quỷ. tiffanyphan.wordpress.com Nói không chừng lần này ta bị bệnh cũng do có kẻ âm thầm làm ra. Tứ muội, muội yên tâm đi, ngày mai ta nhất định sẽ đến, không thể để cho người khác có cơ hội thay thế ta!” Nàng ta đã mất nhiều tâm tư mới có được cơ hội này, người khác muốn chiếm lấy cũng không có cửa đâu!

Lý Tử Du nhìn sắc mặt ửng hồng của Lý Tử Châu mà không biết nói gì cho phải. Thật trùng hợp, một ngày trước khi xuất phát lại đổ bệnh, đương nhiên không có khả năng Lý Tử Châu tự mình làm mình sinh bệnh, nhất định là do kẻ khác gây ra!

Hiện giờ không phải là lúc tra ra ai làm mà chuyện quan trọng là phải khiến cho Lý Tử Châu khỏi bệnh. tiffanyphan.wordpress.com Nhưng sự phụ nói nơi này không có thuốc hạ sốt, chỉ toàn là thuốc Đông y, hy vọng là mau chóng có tác dụng.

Mà Thái phu nhân bên kia đã chọn được người thay thế rồi. Tam cô nương Lý Tử Kỳ không muốn ra ngoài nên chỉ còn Ngũ cô nương Lý Tử Lung là có thể đi theo. Chỉ là Lý Tử Lung không có kỵ trang nên Thái phu nhân phải người đến chỗ Lý Tử Châu muốn nàng ta lấy đại cục làm trọng, đưa kỵ trang của mình giao ra.

Lý Tử Châu giận dữ: “Lý Tử Lung muốn đi à? Trừ phi ta chết! Không có trang phục! Ta có ném, có đốt cũng sẽ không cho à!” Minh đã nói mai có thể sẽ đi được mà bọn họ lại vội vàng như vậy. Tốt thôi, cứ chờ đó mà xem!

Lần này giận dữ như vậy mà lại tốt, ngày hôm sau thân thể nàng ta cũng đã khỏe hơn nhiều, có thể đứng dậy xuống giường rồi. Vì thế mà Lý Tử Châu

cho dù thế nào cũng muốn cùng đi.

Lý Tử Du nói: “Khu vực săn bắn đó không có gì khó khăn cả. Ngày đầu cũng chẳng có việc gì làm, có con chiểu cổ Nhị tỷ, hẳn là không có chuyện gì đâu ạ.”

Lý Tử Châu cảm kích nhìn Lý Tử Du, Thái phu nhân cũng không còn cách nào khác.tiffanyphan.wordpress.comNhị phu nhân Triệu thị nắm tay Lý Tử Du, nói: “Tử cô nương đã có tâm như vậy thì Nhị bá mẫu giao Nhị tỷ cho con nhé.” Bà ta còn phải thêm một ma ma đi theo chiểu cổ Lý Tử Châu.

Chờ sau khi hai người xuất phát thì sắc mặt Nhị phu nhân liền trở nên khó coi nhưng bà ta vẫn e ngại Thái phu nhân ở đây nên không có phát tác, chỉ là trong lòng rất so đo với thứ nữ mình! Lý Tử Lung bên cạnh thì thất vọng, cảm thấy ánh mắt sắc bén của mẹ cả nhìn mình, nằng ta sợ đến mức chân tay lạnh lẽo.

...

Đại gia Lý Nhạc cũng có vinh hạnh được tham dự lần săn bắn này nên khi hai người Lý Tử Du muốn nhanh chóng đến cửa cung hội họp với những người còn lại thì hẳn cũng đi theo hộ tống.

Đối với vị đại ca này Lý Tử Du không tiếp xúc nhiều lắm, cũng nói chuyện rất ít. Có lẽ là do nam nữ khác biệt, cũng có lẽ là do khoảng thời gian dài xa cách mà quan hệ của hai người cũng không kém người xa lạ là bao.

Còn Lý Tử Châu tuy là người ở chi thứ hai nhưng quan hệ với đại ca Lý Nhạc cũng không tệ.tiffanyphan.wordpress.comDọc theo đường đi, tinh thần của Lý Tử Châu ngày càng tốt hơn, nói cũng nhiều hơn, càng lúc càng hưng phấn.

“Đúng rồi, Tử muội, muội biết bắn tên không?” Lý Tử Châu hỏi.

Lý Tử Châu lắc đầu, nói: “Muội trước kia ở nông thôn nên ngay cả cung tiễn thế nào còn chưa từng thấy qua.”

Lý Tử Châu nghe vậy thì đắc ý, nói: “A, không cần sợ. Cùng lắm thì đến lúc đó ta sẵn được con mồi rồi thì sẽ cho muội một ít, tránh cho muội thấy khó coi, cũng tránh cho quý phủ chúng ta bị mất mặt.”

Đã nói người này mới thấy nàng ta tốt một chút thì ngay sau đó lại cảm thấy nàng ta đáng ghét.tiffanyphan.wordpress.comLý Tử Du cười cười: “Vậy đa tạ Nhị tỷ.”

“Đó là đương nhiên. Muội còn phải cảm ơn ta chuyện khác nữa đó. Nếu không phải ta nghĩ biện pháp thì cửa hàng làm sao có thể trở về trong tay muội được? Đại bá mẫu cũng chỉ có thể không bước ra khỏi cửa. Cho nên muội phải nhớ rõ muội còn nợ ta ân tình đấy.”

Lý Tử Du lúc lợi dụng Lý Tử Châu còn có chút cảm giác tội lỗi nhưng bây giờ thì hoàn toàn không cần phải như thế nữa rồi.tiffanyphan.wordpress.comThật sự là không còn gì để nói.

“Ngồi trên xe này có phải là tiểu thư của phủ Trần Viễn hầu không?” Xe ngựa hơi dừng một chút, Lý Tử Du nghe được đại ca Lý Nhạc khom người trả lời gì đó. Chẳng bao lâu Đại ca tiến đến, nói: “Tử muội, Trần Thái hậu phái người lại đây muốn muội qua nói chuyện.”

Lý Tử Châu trên mặt đầy vẻ hâm mộ, cũng muốn đi theo nhưng người ta lại không gọi nàng ta nên chỉ đành phải trở mắt nhìn Lý Tử Du rồi đi.

“Tiểu Ngư nhi mau lại đây nào.”tiffanyphan.wordpress.comTrần thái hậu nói, “Đã lâu rồi không rồi cung, nếu không phải lần này Hoàng nhi muốn đi thì ta cũng không thể rời cung, bên ngoài như thế nào ta cũng chẳng biết được.”

Lý Tử Du hỏi: “Di nhỏ, Vương Thái hậu chưa từng qua đây ạ?”

“Ừ. Nhưng mà Đại tiểu thư của Vương gia thì có qua đây. Tiểu Ngư nhi, con thành thật nói cho di biết, quý phủ con có phải muốn con gả cho công tử của Vương gia không?” Trần Thái hậu tuy không có thực quyền nhưng khả năng hỏi thăm mấy tin tức này thì vẫn có thể.

“Di, con đang muốn tìm người để nói chuyện này đó. Trong lòng di nhỏ nghĩ thế nào ạ?” Nếu nàng muốn mượn sức Vương thái hậu thì rất có khả năng sẽ để mình gả vào Vương gia.

Trần thái hậu biết cháu gái mình đã có chủ ý, nàng nói: “Vương gia không xứng với con.tiffanyphan.wordpress.comDi nhỏ thật mong con có thể cùng Thượng Quan công tử thành thân, như vậy thì con có thể không bị cuốn vào những chuyện thị phi chốn hoàng gia này.”

Vương thái hậu có ý thế nào, nàng sao có thể không biết? Trần thái hậu không muốn mình cả đời bị Vương thái hậu chèn ép, sớm hay muộn nàng cũng sẽ lấy lại những gì nàng vốn phải có. Nhưng nếu liên quan đến cháu gái mình thì nói không chừng nàng sẽ mềm lòng!

Vương Thái hậu muốn lợi dụng Tiểu Ngư nhi, nếu gả nàng ấy đi như vậy thì sao nàng ấy có thể có hạnh phúc? Mà Thượng Quan gia thì không giống vậy, vốn hai nhà đã có hôn ước, hơn nữa nghe nói Thượng Quan công tử cũng không tệ, từ nhỏ đã biết Tiểu Ngư nhi.tiffanyphan.wordpress.comVề sau nàng sẽ cho Tiểu Ngư nhi một chỗ dựa vững chắc, như vậy mới thật là tốt.

Nếu gả vào Vương gia, có một Vương thái hậu, bây giờ nàng còn bị bà ta ép đến khó thở thì chẳng phải sẽ khiến cho bên Vương Thái hậu càng ngày càng càn rỡ? Vương gia kia sao có thể coi trọng Tiểu Ngư nhi được? Cho nên về công về tư, Trần thái hậu đều không hi vọng Tiểu Ngư nhi gả nhập Vương gia.

Lý Tử Du nói: “Ý di con hiểu. Thật ra Thượng Quan phu nhân đã đến phủ con nhưng lại bị tổ mẫu làm phật lòng sau đó thì không đến nữa, con không biết chuyện hôn nhân này còn có thể thành hay không nữa.”

Cùng người khác thảo luận hôn sự của mình thì lẽ ra đối với một cô nương chưa chồng là có chút kì quái nhưng Lý Tử Du lại không thấy như vậy. Nếu người khác không thể làm chủ cho mình thì chính mình tự làm chủ, huống hồ ở nơi này người quan tâm nàng nhất cũng chỉ có dì nhỏ thôi.

Trần thái hậu cũng thăm hặn chính mình không có bản lĩnh, không thể đối đầu công khai với Vương thái hậu. tiffanyphan.wordpress.com Vương thái hậu muốn nhúng tay vào hôn sự của cháu gái nàng vậy mà nàng chỉ có thể giả vờ không biết. Nếu nàng có quyền lực thì chỉ cần trực tiếp hạ chỉ tứ hôn cho cháu gái thì cũng sẽ không có nhiều chuyện rắc rối như thế. Trần thái hậu lại nghĩ đến nhà mẹ đẻ là Trần phủ, bởi vì nàng vô dụng nên đến bây giờ còn chẳng thể rửa sạch oan khuất cho họ.

“Tiểu Ngư nhi, con yên tâm. Việc này di nhất định sẽ cho con một cái công đạo!”

Nàng quyết định sẽ đến cầu Nhiếp chính vương, làm cho Nhiếp chính vương đồng ý cử hôn sự này. Như vậy thì Vương thái hậu sẽ không làm chủ lung tung nữa!

“Dì nhỏ, không cần vì con mà khiến người chịu ủy khuất đây. Hiện giờ con còn có thể khống chế được tình huống. tiffanyphan.wordpress.com Nếu thật sự không giải quyết được thì con sẽ rời khỏi kinh thành, trở về nông thôn.” Người cần gấp cũng đã gấp, cửa hàng hỏi môn của mẫu thân cũng lấy về được rồi. Nàng tin rằng có quan hệ của dì nhỏ thì những người đó cũng không dám bắt nạt đám người Mãn Thương. Nếu hôn sự với Thượng Quan phủ không thành được thì cứ đem hôn sự này từ bỏ, mọi người cũng không phải làm khó lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 37

Thấy Vĩnh An quận chúa muốn khoe kĩ năng chọn ngựa của mình thì một vài thiếu niên bên cạnh cười nhạo một chút nhưng nàng ấy vẫn mặc kệ. Người tới ta đi, chỉ còn lại Lý Tử Du ở yên một chỗ.

“Tiểu Ngư muội muội, ta và muội cùng đi chọn ngựa đi.” Thượng Quan Thanh nói

“Vâng.”

Thượng Quan Thanh cùng Lý Tử Du đến một chuồng ngựa khác, hai người đều yên lặng. tiffanyphan.wordpress.com Một lúc sau Thượng Quan Thanh hỏi: “Tiểu Ngư muội muội, mấy năm nay muội sống thế nào?”

“Rất tốt. Còn huynh?” Đại khái là hai người mới gặp lại nhau nên nói chuyện có chút không thoải mái. Cũng may nơi này là bãi săn, chuyện nam nữ gặp mặt cũng không quá khắt khe nên không đến mức bị người ta nói này nói nọ.

Thượng Quan Thanh cảm thấy Tiểu Ngư muội muội không tỏ vẻ khó chịu nên cười nói tiếp: “Mấy năm nay đều chỉ đọc sách thôi. Lúc đầu là mời tiên sinh về dạy, sau lại trúng vị tú tài nên đi học ở thư viện.”

Hai người có hôn ước thì có thể nói chuyện gì? tiffanyphan.wordpress.com Lý Tử Du cũng không biết. Nhưng hiện tại hôn sự vẫn còn chưa rõ nên nàng lại điều chỉnh tâm tình, xem y như ca mà nói chuyện như vậy thì sẽ có rất nhiều đề tài để nói.

Không mất thời gian quá lâu, hai người đều đã nói chuyện nhiều hơn.

“Tiểu Ngư muội muội, con ngựa này được đấy. Muội chưa từng cưỡi ngựa nên con này là thích hợp nhất.” Thượng Quan Thanh vuốt ve một con ngựa trắng, nói: “Lát nữa ta dạy muội cưỡi ngựa. Ngày mai lúc đi săn, muội cứ đi bên cạnh ta là được.”

Lý Tử Du rất thích con ngựa trắng này. Nàng tiến lên sờ đầu nó, nó cũng thuận theo, không nhúc nhích.

Vĩnh An quận chúa cuối cùng cũng nhớ tới nhiệm vụ của mình. Nàng thoát khỏi những người kia để đến chỗ Lý Tử Du. Vĩnh An quận chúa nhìn con ngựa bên người Lý Tử Du rồi nói: “Con ngựa này tốt thật đó. Thượng Quan Thanh này, ánh mắt của huynh cũng không tệ nha. tiffanyphan.wordpress.com Từ Du, ngày mai cô cưỡi con ngựa này đi, bây giờ chúng ta cùng đi luyện tập nhé!”

“Nàng không chọn ngựa cho mình sao?” Thượng Quan Thanh hỏi.

“À, đúng rồi nhi. Các người chờ ta một chút, ta xong ngay đây.”

Vĩnh An quận chúa hấp tấp đi chọn ngựa còn Thượng Quan Thanh tự mình dắt con ngựa trắng này, muốn dạy Lý Tử Du cưỡi ngựa.

“Chờ Vĩnh An quận chúa một lát được không?” Lý Tử Du cảm thấy không ổn.

“Cũng được.” Thượng Quan Thanh đáp.

Chỉ là hai người trái chờ phải đợi, người cản trở lại vẫn không thấy đâu. Cuối cùng có kẻ báo cho hai người biết Vĩnh An quận chúa đã đi cưỡi ngựa với đám khác rồi, vì thế mà Lý Tử Du đành phải đi học cưỡi ngựa với Thượng Quan Thanh.

...

“Này, các ngươi sao lại cản đường ta hả?” Vĩnh An quận chúa tức giận nhìn vài thiếu niên trước mặt.

“Cô đi xem nào nhiệt làm gì?” tiffanyphan.wordpress.com Không phát hiện ra người ta đã lâu không gặp nên cần tâm sự, ôn lại chuyện cũ à?” Một thiếu niên nói.

“Viên Cầu! Ta chỉ biết các ngươi giỏi trò quý! Không được! Ta phải trở về. Thượng Quan Thanh cũng chẳng thành thật chút nào, Tử Du mà chịu thiệt thì phải làm sao?”

Thiếu niên bị gọi là Viên Cầu đó tên là Viên Thanh. Hắn tức giận nói: “Nha đầu chết tiệt kia! Ngươi bảo ai là Viên Cầu hả? Ngươi mới là Viên Cầu!”

“Chính là gọi ngươi đó! Ngươi không gọi là Viên Cầu thì ai gọi là Viên Cầu nữa? Ngươi nhìn ngươi đi, bộ dạng đó không phải là một quả cầu thì là gì? Tên gọi còn chẳng khác gì viên cầu nữa chứ!” Vĩnh An quận chúa sao có thể sợ hắn.

Những người khác thấy hai người cãi nhau thì cũng ồn ào lên. Chờ đến khi Vĩnh An quận chúa trở lại thì Lý Tử Du đã đi mất, nàng không khỏi dậm chân oán hận.

Lý Tử Du lần đầu cưỡi ngựa nên cảm giác rất mới mẻ. tiffanyphan.wordpress.com Ban đầu Thượng Quan Thanh ở một bên giúp dắt ngựa, chờ Lý Tử Du thả lỏng một chút thì mới để nàng tự đi một vòng.

“Nhất định phải thả lỏng. Đừng căng thẳng như vậy, con ngựa cũng sẽ khẩn trương theo đó. Còn dây cương này thì trăm ngàn lần đừng nắm chặt quá, cứ nắm thế này thôi. Bây giờ ta buông dây cương ra, muội tự cưỡi ngựa đi một vòng thử nhé.” Thượng Quan Thanh là một thầy dạy giỏi, chỉ một lát sau thì Lý Tử Du đã có thể tự cưỡi ngựa đi rồi.

“Muội thử để ngựa chạy chậm đi, đừng sợ!”

Nói không khẩn trương thì không có khả năng nhưng Lý Tử Du thật sự hưởng thụ cảm giác cưỡi ngựa đi như thế này. Thế nhưng để ngựa chạy chậm thì Lý Tử Du cũng phải do dự nửa ngày mới có thể hạ quyết tâm, không thể để ngựa chạy quá nhanh được.

Cuối cùng cũng có thể cưỡi ngựa được rồi, Lý Tử Du nói: “Sắc trời đã không còn sớm nữa, chúng ta trở về thôi.”

Thượng Quan Thanh tỏ vẻ tiếc nuối: “Được rồi. Buổi tối sẽ có yến hội. Đến lúc đó ta sẽ đi tìm muội.”

Lúc Vĩnh An quận chúa gặp lại Lý Tử Du, nàng liền kéo tay Lý Tử Du, nói: “Cô thế nào rồi?” tiffanyphan.wordpress.com Ta đi đâu cũng chẳng tìm thấy cô! Đều do đám tiểu tử kia, toàn lừa phá hư chuyện. Cô không sao chứ?”

“Ta chỉ đi học cưỡi ngựa thôi, không sao đâu. Bây giờ ta đã có thể cưỡi ngựa chạy chậm rồi.” Lý Tử Du cười nói.

“Hừ, vốn dĩ là ta muốn dạy cô, nhưng mà không sao, ngày mai ta sẽ dạy cô bắn tên nhé. Ta đây là bách phát bách trúng đó!” Vĩnh An quận chúa giận nhanh mà hết cũng nhanh.

“Ai, thật là không thú vị. Không biết hoàng thượng đường đệ năm nay có thể săn được gì hay không nữa. Trước kia lúc vương thúc đi săn thì có thể săn được rất nhiều, có năm còn lấy được đầu của một con hổ nữa.”

“Nơi này có hổ sao?” Lý Tử Du hỏi.

“Đương nhiên rồi. Nhưng mà chúng ta không thể đi sâu vào rừng như thế đâu. Ở đây khắp nơi đều có thị vệ, chúng ta chỉ có thể bắn thỏ, nai, thật chẳng có chút ý nghĩa nào.” Vĩnh An quận chúa nghĩ nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Hay là cô đến chỗ ta ở đi, để chỗ kia lại cho nhị tỷ nhà cô, thế nào? Ta cũng chỉ có một thân một mình thôi.”

Chuyện này là không có khả năng. Vĩnh An quận chúa biết vậy nên khi rời đi cứ nhìn lưu luyến không rời. Lý Tử Du ở ngoài trở về, thấy Lý Tử Du thì ngạc nhiên hỏi: “Muội chạy đi đâu thế? Ta tìm nửa ngày cũng không thấy.”

“Ta đi chọn ngựa với Vĩnh An quận chúa.”

“Chọn ngựa? Muội định cưỡi thật à? Đừng để ta mất mặt đó.” Người này chỉ vì Nhiep chính vương không đến mà tính tình thật khó chịu.

Lý Tử Du nói: “Nhị tỷ, ta có mất mặt thì cũng là chuyện của ta, chẳng liên quan gì đến tỷ cả.” tiffanyphan.wordpress.com Vì sao nàng phải chịu để nàng ta

mắng chứ? Nàng ta bị ỳ ụa thì cũng muốn người khác chịu như nàng ta à?

Lý Tử Châu ghen hợm. Nàng ta vì không thể gặp được người mình muốn gặp nên cơn tức mới càng ngày càng lớn, bất tri bất giác mà khó chịu với Lý Tử Du, hiện tại nàng ta mới nhận ra được. Sau này còn phải dựa vào Lý Tử Du nhiều nên nàng ta mới nói: “Tứ muội đừng tức giận. Hôm nay ta bị Vương Minh Nguyệt chọc tức nên giọng điệu mới hơi nặng một chút. Muội đại nhân đại lượng, đừng so đo với ta nhé.”

“Nhị tỷ có ân oán gì với Vương cô nương vậy? Ta thấy lần trước ở phủ chúng ta, hai người vẫn tốt mà.”

“Lúc đó còn không phải là sự cố mẫu tức giận sao?” Lý Tử Châu nói: “Vương Minh Nguyệt kia ý là cháu gái của Vương thái hậu mà chẳng coi ai ra gì, ta thấy chương mất thôi. Nhà bọn họ còn tính kể với muội làm ta càng ghét à hơn!”

Biết nàng ta sẽ không nói thật nên Lý Tử Du nói sang chuyện khác. Có người đưa điểm tâm đến thì hai người lại im lặng ăn, không nói chuyện.

Vương Minh Nguyệt bên kia cũng thở phì phì mà trở về lầu của mình. Đi cùng với nàng ta đợt này là một biểu muội họ hàng xa.tiffanyphan.wordpress.comSo với việc phải dẫn theo thứ muội nhà mình thì nàng ta chẳng tha mạng người này theo. Chỉ là nàng ta rất ghét bộ dạng lấy lòng của vị biểu muội này. Đừng tưởng rằng nàng ta không biết người này đang có chủ ý gì, chỉ có điều, à xứng sao?

“Biểu tỷ, tỷ về rồi!” Biểu muội Nghiêm Minh Xuân vội tới lấy lòng Vương Minh Nguyệt: “Muội bảo người ta chuẩn bị một ít điểm tâm cho tỷ này. Chắc tỷ đói bụng rồi.”

Vương Minh Nguyệt nói: “Ta sao phải ăn đồ của người? Người quy củ một chút cho ta, đừng có gây phiền toái cho ta là được rồi.” Thật là, mang theo một cái phiền toái thế này, người cần đến thì không đến, người không muốn thấy thì cứ trơ trơ trước mặt! Vương Minh Nguyệt bụng đầy lửa giận.

Nghiêm Minh Xuân nói: “Biểu tỷ yên tâm, muội sẽ quy củ mà. Biểu tỷ này, nhị biểu ca có qua đây hỏi muội tỷ đi đâu, muội nói tỷ đi chọn ngựa rồi.”

“Nhị ca qua đây? Ở nơi này một mình với người?” Vương Minh Nguyệt nhìn Nghiêm Minh Xuân nói.

“Không phải, không phải vậy đâu. Còn có mấy nha đầu ở đây mà.”

“Hừ, người cẩn thận một chút cho ta! Ca ta ta đang muốn nghị hôn với người khác, nếu người làm chuyện gì xấu xa, truyền ra ngoài thì đừng tưởng rằng về sau người sẽ được sống tốt!” Vương Minh Nguyệt nói mà không nhìn Nghiêm Minh Xuân nên không thấy được à đang cắn chặt môi.

“Minh Xuân biết thân phận của mình, nhất định sẽ cẩn thận.”

“Hiểu được thì tốt. Chờ đến lúc trở về ta sẽ để mẹ ta tìm cho người một mối hôn nhân tốt, sau này cơm áo không lo nhưng nếu người muốn đi đường ngang ngổ tất thì người chính là không muốn sống nữa!tiffanyphan.wordpress.comNgười phải biết rằng cuộc hôn nhân này là do Thái hậu, cô cô của ta đã đồng ý, người nên biết phân biệt nặng nhẹ!”

Biểu muội này đừng tưởng ta không biết à đang tính toán gì. Chỉ là một cái gây tre không tính là thân thích, nếu không phải mẫu thân tâm địa thiện lương thì à nghĩ à có thể lấy thân phận biểu tiểu thư mà ở phủ ta à? Nhưng mà không thể lường trước được lòng người, người này vậy mà lại tương tư nhị ca nhà mình, thật không biết thân biết phận! Nhị ca cũng chẳng coi trọng à!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Chương 38

“Cô nương, biểu tiểu thư sao có thể nói người như vậy chứ? Thật khó nghe!” Nha hoàn Triện nhi của Nghiêm Minh Xuân nói với giọng bất bình.

“Triện nhi, chúng ta ăn nhờ ở đậu, phải nhờ ánh mắt người khác mới có thể sống sót được. Chút ỳ ụa đó thì có đáng gì?” Nghiêm Minh Xuân là cháu gái họ hàng xa của Nghiêm thị.tiffanyphan.wordpress.comBởi vì cha mẹ mất sớm, trong nhà chỉ còn lại khuê nữ là nàng ta nên những người trong tộc mới không coi nàng ta ra gì. Nàng ta đành phải bắt đắc dĩ nhờ một vị bà con xa giúp đỡ để tới kinh thành nhờ cậy vị cô cô này. Thật ra là do nàng ta biết quý phu nào cũng coi trọng sĩ diện, nếu cưới mang một bé gái mồ côi như nàng ta thì cũng chẳng tốn bao nhiêu bạc mà còn có được thanh danh tốt nên sẽ thu nhận nàng ta.

Là người ai mà chẳng muốn sống tốt, vô ưu vô lo. Nghiêm Minh Xuân đã hiểu rõ mức độ xa hoa của Vương gia thì sao có thể chịu trở về ngày tháng gian khổ? Nàng ta một không có thân nhân, hai không có cửa hôn môn thì hôn sự cũng chỉ có thể chờ vị cô cô Nghiêm thị này làm chủ nhưng thân phận của nàng ta như vậy thì người có thể tìm cũng chỉ là người bình thường thôi. Chuyện này đối với Nghiêm Minh Xuân mà nói thật sự là không thể chấp nhận được. Cho nên để có thể duy trì cuộc sống như hiện tại thì nàng ta chỉ có thể đem ánh mắt đặt lên các biểu ca, biểu đệ ở quý phủ này.tiffanyphan.wordpress.comĐại biểu ca tuy là trưởng tử nhưng cũng chỉ là thứ xuất, hơn nữa đã có vợ con, nếu nàng ta theo hán thì chính là cùng cô cô Nghiêm thị đối đầu. Như vậy thật không tốt.

Các biểu đệ khác tuổi vẫn còn nhỏ, không xứng đôi với nàng ta nên chỉ còn lại nhị biểu ca mà thôi. Hắn là con trai thân sinh của cô cô, về sau cũng có thể kế thừa tước vị, Nghiêm Minh Xuân không nghĩ mình có thể làm chính thất, nàng ta biết rõ phân lượng của mình cho nên chỉ muốn làm quý thiếp. Nhưng ngặt nỗi nàng ta lại không có nhà mẹ đẻ tốt, sau này có gã được cho nhị biểu ca thì cũng không có khả năng được nhị biểu ca yêu thích cho nên đối với Nghiêm Minh Xuân bây giờ, việc bồi dưỡng cảm tình với nhị biểu ca là điều quan trọng nhất. Chỉ cần nhị biểu ca có tình ý với nàng ta thì sau này cho dù hắn có thế tử thì nàng ta vẫn có thể chiếm được một phần nhỏ trong lòng hắn. Nếu nàng ta mà có con trước thì chẳng phải vị trí càng thêm vững chắc sao?

Chỉ là Vương Minh Nguyệt này ngay từ đầu đã đối phó với nàng ta, xem nàng ta không vừa mắt, cũng không biết nàng ta đã đắc tội với ai khi nào. Nhưng mà với cái thân phận này thì cũng chỉ có thể giữ một chữ “nhẫn”. Muốn làm đại sự phải không câu nệ tiểu tiết, Vương Minh Nguyệt cho dù có lợi hại cỡ nào thì sau này cũng phải lập gia đình thôi.

“Triện nhi, vừa rồi biểu tỷ nói Thái hậu đã làm mai cho nhị biểu ca. Ngươi thử tìm hiểu xem rốt cuộc là cô nương nhà ai, lần này có tới đây không. Đừng sợ phải tốn tiền, sau này chúng ta sẽ tốt thôi.”tiffanyphan.wordpress.comHiện tại tiêu tiền là để sau này có nhiều tiền hơn để tiêu. Nghiêm Minh Xuân biết đạo lý này. Tốt nhất là phải hỏi được là cô nương nhà nào rồi thiết lập quan hệ tốt với người ta để sau này còn sống chung cho tốt. Tuy rằng hai người phải cùng chia sẻ một trượng phu nhưng nàng ta cũng không muốn ngay từ đầu đã bị ép gắt gao, dùng tiền để lấy được một mối giao tình tốt cũng là quan trọng.

Mà Vương Minh Nguyệt vì sao chán ghét Nghiêm Minh Xuân này, ngoại trừ vì ả không biết trời cao đất rộng, có ý đồ với nhị ca mình thì quan trọng hơn là bản thân cái tên Nghiêm Minh Xuân này đã là không tốt, trong đó cũng có một chữ “Minh”.

“Ả mà xứng sao!” Vương Minh Nguyệt ngay từ lúc đầu nghe thấy cái tên này thì đã căm tức rồi. Phải biết rằng tên của nàng ta là do Thái hậu cô cô đặt cho, vậy mà bây giờ lại có một kẻ khác có tên giống mình, điều này sao có thể không làm cho Vương Minh Nguyệt phẫn nộ được? tiffanyphan.wordpress.comNàng ta cũng đã thử đi tìm mẫu thân, bắt bà buộc Nghiêm Minh Xuân phải đổi tên nhưng Nghiêm thị lại nói như vậy bá đạo quá. Nghiêm Minh Xuân cho dù thế nào cũng là cháu gái mình, không phải hạ nhân, sao có thể chỉ vì có một chữ trùng với tên con gái mình mà bắt nó phải đổi tên? Chuyện này mà truyền ra thì người ta không chỉ nói bà bá đạo mà còn nói con gái bà ngang ngược cho nên Nghiêm thị mới không đáp ứng. Vương Minh Nguyệt đối với chuyện này vẫn luôn so đo trong lòng nhưng Nghiêm Minh Xuân so với mọi thứ xuất của nàng ta thì vẫn tốt hơn một chút, nàng ta miễn cưỡng mới phải đem ả theo làm bạn trong lần đi săn này.

...

Quả nhiên buổi tối có tổ chức yến hội. Một số người sau khi yến hội kết thúc còn tổ chức thêm bữa tiệc thịt nướng nữa. Thật ra đó cũng chỉ là đốt một đồng lửa ở một bãi đất trống rồi cùng nhau nướng ít thịt để ăn. Việc này vốn dĩ là hoạt động vào ban đêm sau khi đi săn mới cử hành nhưng có người lại chờ không nổi nên mới tổ chức hoạt động này.

Lúc này, Lý Tử Du và Lý Tử Châu chẳng còn chút văn nhã nào mà ngồi bệt xuống đất. Lý Tử Du nhớ tới trước kia ở nông thôn có đôi khi cũng sẽ làm như vậy cùng sư phụ, có hôm trời về chậm thì còn bị Lý ma ma mắng nữa. Những ngày đó thật thoải mái làm sao, đâu có như bây giờ phải lo lắng đủ điều. Dầu sao nơi này cũng là nhà của cha mẹ, nếu không đến xem một chuyến thì nàng thật sự không cam lòng.tiffanyphan.wordpress.comHơn nữa nàng đã nhìn thấy Thượng Quan Thanh, vị hôn phu của mình, nhưng tính tình nàng như vậy sau này gã đến nhà quan lại thì phải làm sao đây?

Nàng thích cuộc sống tự do tự tại nhưng rõ ràng nếu gã vào Thượng Quan gia thì sẽ không có khả năng theo ý nàng muốn. Thượng Quan Thanh là trưởng tử, y có trách nhiệm của chính mình. Nghe hôm nay y nói rằng y thích đọc sách, như vậy thì y sẽ đi theo con đường khoa cử, phải làm quan. Nhà bọn họ không giống phủ Trần Viễn hầu, có tước vị có thể kế thừa, nên chỉ có thể tự mình phấn đấu, trở thành dòng dõi thư hương. Nếu về sau gã vào nhà họ, vậy thì nàng phải phụ xướng phụ tùy rồi!

Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Việc hôn nhân này còn chẳng biết có thành hay không cơ mà. Lão thái thái sẽ không từ bỏ ý định mà Vương gia bên kia còn đánh chủ ý lên nàng nữa, thật sự là loạn quá!

“Tử Du, ta gọi cô nửa ngày rồi đó, sao cô lại không đi qua vậy?” Vinh An quận chúa tự mình lại đây, đẩy Lý Tử Châu qua một bên. Lý Tử Châu muốn phát hỏa nhưng lại phải nhịn xuống. Dù sao người ta cũng là quận chúa, thân phận không giống nàng ta.

“Hả? Vừa rồi ta không nghe thấy.” Lý Tử Du cảm thấy sức sống của vị quận chúa này thật sự tỏa ra khắp bốn phía rồi.

“Đi, đi theo ta đi. Lý Tử Châu, buổi tối Tứ muội cô sẽ đến chỗ ta ngủ!”

Nghe Vinh An quận chúa nói thì Lý Tử Châu nhìn vào hai người, trong lòng thì ghen tỵ.tiffanyphan.wordpress.comNàng ta cũng muốn làm thân với người của hoàng thất nhưng lại không thể được. Thật vất vả nàng ta mới có thể tạo quan hệ với Tứ muội, người có quan hệ với Trần thái hậu vậy mà lần này lại lãng phí cơ hội.

Vinh An quận chúa này, mình đã dùng trăm phương nghìn kế muốn làm thân mà nàng ấy lại không để ý đến mình. Cũng khó trách được, cứ mỗi lần tiếp xúc được với Vinh An quận chúa thì mình lại cùng Vương Minh Nguyệt cãi nhau nên nàng ấy không muốn gặp mình cũng là chuyện bình thường. Nghĩ đến đây trong lòng nàng ta lại hưng hăng mà mắng Vương Minh Nguyệt.

Chỉ là vị Tứ muội này thế nhưng lại có thể có quan hệ tốt với Vinh An quận chúa, dựa vào gì vậy chứ? Nếu di nhỏ của nó không phải là thái hậu thì Vinh An quận chúa có thể như vậy sao? Sao mình lại không có mệnh tốt như thế chứ? Nếu mình có thân phận của Tứ muội thì cơ hội tiếp cận Nhiếp Chính vương cũng nhiều hơn rồi!

Nghĩ đến Nhiếp chính vương thì trong lòng Lý Tử Châu liền cảm thấy ngọt ngào. Một người như thế, vừa đẹp lại vừa có tài, lại là người đứng trên vạn

người, Nhiếp chính vương, nếu mình được gả cho chàng chẳng phải là so với hoàng hậu lại càng uy phong hơn? tiffanyphan.wordpress.com Tiểu hoàng đế chỉ mới lớn hơn một chút, sau này có thể trưởng thành hay không vẫn là điều khó nói, đến lúc đó không chừng mình sẽ được làm hoàng hậu đó! Như vậy sau này trong phủ còn có ai dám bắt kính với mình nữa? Lão thái thái cũng phải thấy lòng mình thôi, còn có Tứ muội muội này không phải sẽ có địa vị thấp hơn mình à? Sao bây giờ mình phải lấy lòng nó?

Đúng rồi, hiện giờ phải lấy lòng nó thì sau này mới phải để nó lấy lòng mình! Nghĩ đến đây Lý Tử Châu cũng đứng ngồi không yên, đi theo Lý Tử Du đến bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Chương 39

Khi Lý Tử Châu đi qua bên kia thì lại thấy Vương Minh Nguyệt khiến trong lòng nàng ta bùng lên một trận lửa nóng nhưng khi thấy đám thiếu niên bên cạnh Vương Minh Nguyệt thì Lý Tử Châu đành phải nhịn xuống cơn tức. Cứ đi tìm đám người Lý Tử Du thôi.

Ở giữa đám người có hai thiếu niên đang luận võ. Lý Tử Châu cũng không để ý gì mà đến chỗ Lý Tử Du rồi đứng phải Vương Minh Nguyệt. Vương Minh Nguyệt liền tức giận nhảy dựng lên: “Người làm cái gì vậy hả? Cái bà điên này!”

“Ta muốn đứng cùng Tứ muội nhà ta, người tránh sang một bên đi!”

Mất thấy hai người bắt đầu gây sự với nhau, Lý Tử Du cùng Vĩnh An quận chúa liền tiến đến khuyên nhủ. tiffanyphan.wordpress.com Vương Minh Nguyệt cười lạnh, nói: “Hôm nay ta sẽ không so đo với ả. Nhưng lần sau mà còn như thế ta sẽ không khách khí đâu!”

“Ai sợ ai chứ!” Lý Tử Châu không phục, nói nhỏ giọng.

“Nhị tỷ, mọi người đang nhìn đó!” Lý Tử Du biết nàng ta rất sĩ diện, quả nhiên Lý Tử Châu nghe lời này xong thì không âm ỷ nữa.

Wương Minh Nguyệt trong lòng thâm oán hận, sớm muộn gì ta cũng đem cái hạt châu khôn khiếp này dẫm nát! Muốn cùng ta đấu thì ta sẽ cho người dù có chết cũng không biết mình chết như thế nào!

Vĩnh An quận chúa cảm thấy thật xui xẻo. Vốn dĩ muốn cùng Lý Tử Du vui đùa nhưng Vương Minh Nguyệt lại đến đây. Nàng ta đến cũng được thôi, trừ bỏ chuyện có ngu ngốc một chút, rồi mỗi lần nhìn thấy vương thúc cứ như ong mật thấy hoa thì những cái khác nàng ta đều ổn. Nhưng vì sao cả Lý Tử Châu cũng lại đây nữa? tiffanyphan.wordpress.com Hai người biết rõ chính mình không ưa người kia sao cứ thích ở chung một chỗ vậy? Nàng còn muốn hỏi Tử Du và Thượng Quan Thanh có quan hệ gì, vì sao lại quen biết nữa cơ mà.

Thật ra nàng rất tò mò. Cả buổi chiều đã không có thời gian để hỏi, bây giờ vất vả lắm mới dành được chút thời gian, kết quả là hai người kia lại đến quấy rối. Hay là lúc ngủ hỏi nhỉ? Nhưng mà hôm nay chắc chắn sẽ thức đến khuya mới đi ngủ, đến lúc đó mà còn nói chuyện phiếm có phải rất không biết điều hay không?

“À? Kia không phải là Thượng Quan ca ca sao?” Lý Tử Châu nhìn người cách đó không xa.

Thượng Quan Thanh trước kia có đi qua nhà các nàng, nàng ta tất nhiên đã gặp qua người này, Vương Minh Nguyệt cười lạnh, nói: “Chà chà, còn gọi Thượng Quan ca ca cơ đấy. Thật thân thiết làm sao!”

Lý Tử Châu đỏ mặt, nổi giận với Vương Minh Nguyệt: “Thượng Quan đại nhân với phủ chúng ta có quan hệ rất tốt, hơn nữa. ... còn. ... còn học cùng trường với Tam thúc nhà ta, vì sao ta lại không thể gọi như thế hả?” tiffanyphan.wordpress.com Nàng ta muốn nói là ông ấy là cha chồng tương lai của Tứ muội nhưng nếu nàng ta nói thế thì rất không tốt nên lập tức sửa lại.

Wương Minh Nguyệt còn chưa biết Thượng Quan Thanh là vị hôn phu tương lai của Lý Tử Du. Nàng ta nghe Lý Tử Châu nói vậy thì liền hỏi: “Tam thúc nhà người? Chẳng phải là phụ thân của Tử Du à? Ha ha, người của phủ các người thật có trình độ lấn áp người khác nha. Bức bách phụ mẫu Tử Du rồi đi mà giờ còn nhắc đến giao tình của người ta nữa!”

Lý Tử Du không vội tiếp lời vì dù sao cũng đề cập đến trường bối, thay vào đó là Vĩnh An quận chúa lên tiếng: “Minh Nguyệt, cẩn thận lời nói đi!” Vương Minh Nguyệt lúc ấy mới không nói nữa.

Lý Tử Châu tức giận đến mức khó thở. tiffanyphan.wordpress.com Chuyện đó có liên quan gì đến mình chứ? Bị đối thủ một mất một còn Vương Minh Nguyệt nói vào mặt như vậy thật sự là tức quá mà!

Thượng Quan Thanh rất muốn qua đây nhưng lại bị người khác quán lấy. Cũng không biết vị thị vệ này ở chỗ nào chui ra mà lại muốn luận bàn võ học với y. Được rồi, y không phải là con một sách chỉ biết đọc sách cả ngày, bình thường cũng có chú ý luyện võ nhưng vị thị vệ này thật là, người mới là

người chân chính sinh ra để học võ, sao lại phải hạ mình mà luận bàn với ta?

Viên Thanh cùng một vài người khác trầm trồ khen ngợi y. Y vất vả lắm mới ứng phó được nhưng người bên kia lại đi mất rồi! Thị vệ đó cũng cười cáo từ.

Đám người Viên Thanh chạy tới nói với y: “Tiểu tử huynh vận số thật may mắn đó!tiffanyphan.wordpress.comNgười vừa rồi chính là nhất đẳng thị vệ bên người Nhiếp chính vương, lần này hẳn được phái đến đây chỉ chuyên bảo hộ hoàng thượng vậy mà lại muốn luận bàn võ học với huynh. Thật tốt, thật tốt nha!”

“Bảo hộ hoàng thượng? Sao hẳn lại một mình qua đây?” Thượng Quan Thanh khó hiểu.

Một thiếu niên khác gọi là Trần Phóng, nói: “Bọn họ làm việc luân phiên mà. Chắc là tối nay chưa phải lượt của hắn. Thượng Quan huynh thật giỏi, văn võ toàn tài. Về sau chắc chắn tiền đồ của huynh sẽ rất rộng lớn.” Được Nhiếp chính vương coi trọng thì tiền đồ sao có thể không rộng lớn?

Thượng Quan Thanh chỉ mỉm cười. Đột nhiên có một thiếu niên từ phía sau tiến đến, nói: “Thượng Quan huynh, chúng ta cùng so chiêu luận bàn một chút, thế nào?” Thì ra là nhị công tử Vương Viêm của phủ Thừa Ân hầu.

Viên Thanh nói: “Ngươi tìm được kiếm tốt à?”tiffanyphan.wordpress.comVương Viêm này mỗi ngày đều ham chơi, chẳng thèm lo chuyện chính sự nếu không cha già nhà hắn đã sớm đem tước vị thế tự định đoạt rồi sao còn đợi đến bây giờ?

“Có tìm được kiếm tốt hay không cũng chẳng phải chuyện của ngươi đâu mập mạp à. Ngươi tránh sang một bên cho ta.”

Bạn bè của Vương Viêm chỉ trong chớp lát đã đẩy Viên Thanh qua một bên. Kỳ thật trong kinh thành này đã sớm hình thành các vòng tròn quan hệ, Vương Viêm tất nhiên có hồ bằng cầu hữu của hắn mà Thượng Quan Thanh lại có bạn tốt cùng trường. Đối với việc Vương gia dựa vào Vương thái hậu nên được làm quan, sống giàu có ai cũng chường mắt nên tất nhiên là ủng hộ việc gì thì này, vô cùng chờ mong. Thấy Thượng Quan Thanh không nói gì, bên kia lại càng ồn ào hơn, nói y đang sợ hãi. Đám người Viên Thanh liền phản bác lại rằng ai sợ ai chứ, chỉ là khinh thường đầu đá với các người thôi.

Vương Viêm nhìn Thượng Quan Thanh chăm chú rồi nói: “Thượng Quan huynh, nếu đã khó có dịp như thế này, sao chúng ta lại không luận bàn một chút?”

Thượng Quan Thanh cười nói: “Như vậy thì đành cung kính không bằng tuân mệnh!”

Vì thế mà hai người liền ra chiêu, đối phương ra chiêu thức sắc bén thì người kia liền nhu hòa chống lại, càng tức giận lại càng cẩn thận.

Viên Thanh nhỏ giọng nói với Trần Phóng: “Ta nhìn thế nào cũng cảm thấy không đúngtiffanyphan.wordpress.comHai người này không phải chỉ là luận bàn, tỷ thí bình thường thôi à? Sao mà giống như là đang đánh nhau thật vậy?”

Trần Phóng nói: “Không đánh thật thì sao có thể so sánh ai thắng ai thua? Yên tâm đi. Ta thấy Thượng Quan sẽ thắng thôi. Vương Viêm kia bình thường chẳng có khả năng gì, người khác đều làm hộ hắn mà.”

“Ta lại không nghĩ vậy đâu. Huynh nhìn kỹ mà xem, Vương Viêm kia không phải dạng dễ đánh bại đâu.”

Trần Phóng nhìn kỹ thì thấy hai người đó khả năng ngang nhau, xem ra bình thường đã quá xem thường Vương Viêm rồi.

Cuối cùng hai người bắt tay giảng hòa nhưng mà rốt cuộc trong lòng hai người nghĩ thế nào thì cũng chỉ có chính bọn họ biết.

Buổi tối hôm đó Vĩnh An quận chúa đã quên hỏi Lý Tử Du chuyện của Thượng Quan Thanh, hoặc có lẽ là từ những lời nói của Lý Tử Châu mà nàng ấy đã có đáp án rồi.

Vương Minh Nguyệt trở về thì thấy biểu muội Nghiêm Minh Xuân đang kiểng chân trước cửa lều nhìn ngó.tiffanyphan.wordpress.comNàng ta châm chọc: “Trẻ thế này ca ca ta sẽ không ghé qua đâu. Ngươi không cần phải đợi!”

Nghiêm Minh Xuân nhịn xuống thất vọng trong lòng, cười nói: “Muội sợ biểu tỷ về trễ nên chờ biểu tỷ thôi.”

“Tốt nhất là như thế. Nếu ta phát hiện ra ngươi làm gì mờ ám ta lập tức trở về báo mẫu thân ta gả ngươi đi!” Vương Minh Nguyệt nói xong câu đó liền để người hầu rửa mặt chải đầu rồi đi ngủ, không quan tâm nữa.

Còn Nghiêm Minh Xuân thì dù thế nào cũng không ngủ được. Nàng ta đã để Triệu nhi đi hỏi thăm rõ ràng, thì ra Vương thái hậu muốn để nhị biểu ca cưới cháu gái bên ngoại đã mất tích nhiều năm của Trần thái hậu! Còn là đích nữ của phủ Trần Viên hầu nữa!tiffanyphan.wordpress.comLàm sao mình có thể gây được ấn tượng tốt với người như vậy bây giờ? Người đó tính cách thế nào cũng không biết. Nàng ấy mới hỏi kinh không lâu làm sao có thể hiểu rõ được? Nếu là người khó đối phó thì sau này mình sao có thể có ngày yên ổn? Nghiêm Minh Xuân hạ quyết tâm, ngày mai nhất định phải đến nhìn người này mới được!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 40

Ngày hôm sau là một ngày nắng đẹp khiến mọi người đều nóng lòng muốn đi. Tiểu hoàng đế đứng trên bục trước mặt mọi người nói vài câu đồng đặc rồi sau đó bị một đám thị vệ vây quanh đưa đi săn bắn. Mọi người cũng theo đó mà bắt đầu tự mình hành động.tiffanyphan.wordpress.comLý Tử Du có chút lo lắng không biết biểu đệ có thể săn được không? Đây là lần đầu tiên hắn đi săn, vạn nhất có người cố ý để hắn săn dc mấy con thú nhỏ chẳng phải rất mất mặt sao?

Vĩnh An quận chúa thấy Lý Tử Du không yên lòng thì nói: “Bản không trúng con mồi cũng chẳng có vấn đề gì đâu. Chúng ta vốn là nữ tử, cũng chỉ đi theo trang trí thôi. Có rất nhiều người cuối cùng cũng tay không trở về nhưng cũng chẳng có vấn đề gì cả.”

“Nhiếp chính vương là người như thế nào vậy?” Nếu là kẻ có dã tâm thì chuyện biểu đệ xấu mặt chẳng phải là chuyện tất nhiên rồi sao?

“Haha, Vương thúc của ta ấy à, người thật ra là người tốt đó. Dù sao người đối với ta rất tốt, đối với hoàng thượng đường đệ cũng vậy.tiffanyphan.wordpress.comTự mình dạy hắn đọc sách, nhận biết chữ. Mà sao đột nhiên cô lại hỏi vậy?” Vĩnh An quận chúa cảm thấy kỳ quái.

“À, không có gì đâu. Ta là đang nghĩ kĩ năng kỵ xạ của hoàng thượng có phải do Nhiếp chính vương dạy hay không. Nếu là người đó dạy thì ta an tâm”

“Ha ha, cô là sợ hoàng thượng đường đệ không săn được gì rồi xấu mặt thôi. Yên tâm đi.tiffanyphan.wordpress.comKĩ năng kỵ xạ của hoàng thượng đường đệ tuy rằng không phải vương thúc dạy nhưng người cũng chỉ định cho hắn một sư phó rất giỏi. Nếu không phải vậy thì vương thúc sẽ không cho đường đệ đi lần này đâu.” Trong lòng của nàng, vương thúc rất tốt, không có tâm tư xấu xa gì cả, toàn tâm toàn ý phụ tá hoàng thượng đường đệ.

Nhưng Lý Tử Du lại không cho là thế. Hễ là người đã từng hưởng qua tư vị của quyền lực thì sao có thể dễ dàng buông tay? Không nghĩ tiến thêm một bước nữa? Nhiếp chính vương nghe có vẻ uy phong nhưng kết quả cũng giống như thay người khác làm giả xiêm y(trang phục cưới) thôi? Nếu như tiểu hoàng đế không có năng lực, khiến mọi người thất vọng mà vị Nhiếp chính vương trước mặt là người thừa kế duy nhất, y lại có năng lực, có dân tâm vậy thì muốn đi lên ngôi hoàng đế chẳng phải rất danh chính ngôn thuận sao? Tiểu hoàng đế dù sao vẫn chưa trưởng thành, sinh lão bệnh tử lại là chuyện thường tình, nếu như nhiễm bệnh mà chết thì làm sao có thể oán hận người khác? Điểm này vị Nhiếp chính vương kia nhất định làm được!

Đúng vậy, nhất định làm được cho nên hiện tại sao nàng phải lo lắng? Dù sao vị Nhiếp chính vương này trước mặt vẫn đang toàn tâm toàn ý phụ tá hoàng thượng, còn chưa đến lúc đó thì y sẽ không hành động.tiffanyphan.wordpress.comAn nguy của hoàng đế cũng thuộc quyền khống chế của y nếu bây giờ hoàng đế có chuyện không may thì kẻ đầu tiên bị hoài nghi sẽ là y. Lý Tử Du cảm thấy yên tâm, lần này biểu đệ có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu!

Hiểu rõ điều này, Lý Tử Du thấy trong lòng thoải mái hơn nên cùng Vĩnh An quận chúa cười ngựa vào rừng.

“Haizz, cô cười chậm quá. Hay là như vậy đi, cô cứ ở bên cạnh ta, ta sẽ đi săn mấy con thỏ rồi đến đó cho cô một ít, được không?” Vĩnh An quận chúa chính là người chẳng thể ngồi không.

“Cô đi đi. Ta ở đây chờ.” Sẽ không bắn cung đâu, cứ coi như cười ngựa chơi thôi.

Vĩnh An quận chúa thúc ngựa đi bắt con mồi. Lý Tử Du cảm thấy bội phục, nàng không dám cười ngựa chạy quá nhanh, sợ không nắm chắc sẽ ngã, lại càng chẳng dám cười ngựa bắn tên.

Cũng may trong rừng cây có phong cảnh không tồi, nhìn một chút cũng đáng giá. Quả nhiên không hổ danh là khu săn bắn hoàng gia, nhìn thế nào cũng chẳng thể nhìn được đến điểm cuối.tiffanyphan.wordpress.com Khu săn bắn đông người như thế mà đến bây giờ cũng chẳng thấy người khác đâu. Xung quanh im ắng nhưng Lý Tử Du biết rất an toàn bởi có hoàng thượng đi săn nên người trong cung đã sớm phái người tra xét rừng cây, sắp xếp tất cả rồi. Có thể nói ngoại trừ động vật, mấy kẻ tạp vụ thì chẳng ai có thể vào được. Hơn mười lý xung quanh khu vực săn bắn cũng không chấp nhận kẻ lạ ra vào.

Đây chính là đặc quyền xã hội, không giống trước kia nàng còn ở nông thôn, rừng là nơi mọi người có thể tùy tiện vào, tùy tiện hành động, vì thế mà nàng mới có thể tìm thấy kẻ kia.

Nghĩ đến chuyện mình cứu người kia thì nàng mới nhận ra đến bây giờ còn chẳng biết hắn tên gọi là gì, có lẽ chính hắn cũng không muốn mình biết thân phận của hắn. Người như hắn vậy mà lại muốn báo ân, còn là không báo không được. Thôi quên đi, có lẽ là cảm thấy được mình cứu mất hết mặt mũi nên mới như thế thôi. Về sau ít đến Cẩm Y phường thôi, nếu để người khác hiểu lầm thì không tốt lắm.

Lý Tử Du cười ngựa chậm chậm, phong dung tiêu sái rất sung sướng nhưng mà ai có thể nói cho nàng biết người này sao có thể xuất hiện ở đây không?

“Chưa thấy ai cười ngựa như vậy đâu. Xem ra cũng có chuyện nàng không biết nhì?” Kẻ nói chuyện chính là tên được nàng cứu kia.

Lý Tử Du nghe hắn nói những lời này thì trong lòng rất căm tức, nàng nói: “Lén lút theo dõi người khác thì sao có thể là anh hùng hảo hán?” Nàng không tin cái gọi là tình cờ gặp lại đâu!

Nếu người này có thân phận không đơn giản thì có lẽ chuyển săn bắn hoàng gia này hắn có thể cũng có phần, nhưng mà sao hắn lại theo dõi nàng chứ?

“Ta không phải theo dõi mà là đã sớm đến đây rồi. Nàng nhìn mà xem chẳng phải ta ở phía trước nàng à?” Người kia nói.

“Một khi đã như vậy thì tiểu nữ tử sẽ không làm phiền nữa vậy!” Lý Tử Du nói xong liền quay đầu ngựa lại.

“Đợi chút nào. Thật là không biết nói đùa. Nàng, cái nha đầu này tính tình thật lớn đó, người khác nói một chút cũng không chịu được. Sau này lập gia đình cũng sẽ như vậy à?”tiffanyphan.wordpress.comNhìn thấy Lý Tử Du muốn trở mặt thì hán vội nói tiếp: “Quên đi, ta không nói nhiều nữa vậy. Thật ra hôm nay ta có chuyện muốn phiền nàng, mong nàng giúp một tay.”

Người này đột nhiên khách khí, Lý Tử Du cảm thấy thật không quen. Nàng nói: “Không giúp được ta sẽ không giúp đâu!”

“Thật thống khoái! Thật ra chuyện này không phải nàng không thể làm. Ta có một huynh đệ bị thương, miệng vết thương không khép lại nên muốn mời cô nương giúp đỡ xử lý.”

“Hỗ trợ thì có thể nhưng trên tay ta không có dụng cụ.” Toàn bộ kim khâu châm tuyến đều đang ở nhà.

“Không cần lo đến việc này. Nếu đã mời nàng thì mấy thứ này sẽ không thể thiếu. Nói thật lần trước lúc nàng chữa trị cho ta, thấy mấy thứ kì lạ đó thì lúc trở về ta cũng sai người làm một bộ rồi.”

Người này nếu theo như sự phụ nói thì chính là đạo văn! Được rồi, người ta có năng lực đạo văn.tiffanyphan.wordpress.comNếu người này có thể đến đây tìm nàng thì hẳn là tất cả đều đã chuẩn bị tốt. Lý Tử Du không nói hai lời liền đi theo người đó.

Người nọ nói: “Nàng thật quá yên tâm đấy. Không sợ ta đem nàng đi bán à?”

“Nếu ngươi muốn bán đã sớm bán rồi. Ta đánh không lại ngươi, chạy không thoát khỏi ngươi, nếu ngươi muốn làm gì ta có thể thay đổi được sao?” Có bản lĩnh lớn, có khả năng đem nàng ra khỏi bãi săn này thì còn có chuyện gì người này không làm được? Nếu hẳn thật sự muốn gây bất lợi cho nàng thì nàng đã sớm hồn lìa khỏi xác, sao phải lo lắng làm gì?

Người nọ nở nụ cười: “Khó có được một nha đầu thông minh như vậy. Yên tâm, ta sẽ không gây bất lợi cho ân nhân cứu mạng mình đâu. Hơn nữa lần này nếu như nàng cứu được huynh đệ ta thì ta lại thiếu nàng một ân tình nữa.”

Chờ đến khi Lý Tử Du và người kia đến thì miệng vết thương của người kia đã bắt đầu thối rữa. Nàng nói: “Đầu tiên phải cắt bỏ thịt thối đi nếu không sẽ càng ngày càng nghiêm trọng!”

Chẳng lẽ không có đại phu khác xử lý sao? Lại thành ra như vậy rồi! Nếu không phải lâu ngày không được chữa trị thì tuyệt đối không có khả năng biến xấu như thế!

“Vậy làm phiền cô nương!” Người bị thương là một hán tử mặt đen, như vậy rồi mà còn chẳng kêu đau một tiếng. Lý Tử Du thật sự không hiểu, người kia lẽ ra phải rất có tiền sao lại không mời đại phu mà lại mời một nha đầu như nàng đến?

Quên đi! Không thêm nghĩ nữa! Lý Tử Du nói: “Trước tiên ta sẽ đem phần thịt thối này cắt bỏ sạch sẽ, chẳng qua là sẽ rất đau. Vị đại ca này, ngươi chịu đựng một chút nhé!” Sau đó nàng bảo hai người bên cạnh đè hán lại, phòng khi hán không nhịn được mà vùng vẫy.

“Không cần! Lão Đồng ta nhịn được!” Hán tử mặt đen kia nói.

Quả thật vị lão Đồng này có thể chịu được, lúc Lý Tử Du dùng dao đã hơ qua lửa cắt bỏ thịt thối, tuy đầu hán đầy mồ hôi nhưng cổ họng lại không phát ra tiếng nào. Nàng toàn gặp phải người gì vậy?tiffanyphan.wordpress.comLúc khâu miệng vết thương cho người kia không dùng thuốc tê, hiện tại người này cũng thế nhưng cả hai đều chẳng kêu đau một tiếng!

Lý Tử Du làm xong thì thấy miệng vết thương vẫn còn rất sâu, nàng nói: “Có thuốc tê không? Lát nữa khâu lại sẽ càng đau, ta còn phải dùng rượu xử lý qua một chút nữa.”

Rượu có thể tiêu độc nhưng khi đổ lên miệng vết thương thì nỗi đau đó không phải ai cũng có thể chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 41

“Ta có thể chịu được. Không sao đâu, ta có thể chịu!” Lý Tử Du giải thích nửa ngày, ai cũng đều nói chưa từng thấy thuốc tê, nàng cũng đành chịu.

Chờ Lý Tử Du khâu miệng vết thương xong, sau đó dùng rượu tiêu độc thì lão Đồng đã đau đến ngất luôn.tiffanyphan.wordpress.comNgất xỉu thì tốt, ít

nhất sẽ không thông khổ như vậy nữa.

“Sau mười ngày, miệng vết thương sẽ khép lại. Đến lúc đó thì rút chỉ đi, nhớ là không thể để vết thương chạm nước. Nếu có dấu hiệu phát sốt phải lập tức hạ sốt ngay.” Lý Tử Du dặn dò.

Lão Đồng bị nâng đi. Lý Tử Du vẫn cảm giác được người nọ vẫn nhìn mình.

“Nàng từ đâu học được loại y thuật này? Có thể nói ra không?”

“Tự học. Ta có nói người cũng không tin cho nên không thể nói.”

“Không sao cả. Đến lúc cần ta cứ trực tiếp tìm nàng là được!”

Người này da mặt thật là dày dạn, Lý Tử Du nói: “Ta đi cũng đã lâu rồi, cần phải về thôi.”

“Cũng được. Hồng Y, đưa Lý cô nương trở về.”

Hồng Y tuy là một cô nương nhưng lại không biết dùng biện pháp gì mà có thể đưa Lý Tử Du đến bãi săn rồi lại biến mất không một tiếng động. Vừa trở về không bao lâu thì Vinh An quận chúa xuất hiện: “Ta tìm cô nửa ngày trời. Thật may là cô ở đây.”

Lý Tử Du nói: “Những thứ này đều là cô săn sao? Thật nhiều đó.” Vinh An quận chúa vui sướng, lập tức chuyển đề tài: “Haha, đương nhiên không tệ! Lát nữa cho cô mấy con thỏ!”

“Không cần đâu, mọi người đều biết ta như thế nào mà.tiffanyphan.wordpress.com Nếu dùng của cô bù vào cho đủ số thì không tốt đâu.”

“Haha, cô thật là thật thà, không giống người khác. Thôi được rồi, sẽ không cho cô, chúng ta cùng về thôi.”

Lúc mọi người tập hợp lại, đương nhiên phía nam nhân có thể săn được nhiều con mồi hơn mà hoàng thượng lại đứng thứ nhất, được mọi người chúc mừng. Trong lòng Trần thái hậu cũng rất vui mừng.tiffanyphan.wordpress.comMục đích đi săn lần này đã đạt được, chứng minh hoàng đế không phải là một đứa trẻ yếu đuối, so với người khác còn mạnh mẽ hơn.

Chờ đến khi Lý Tử Du trở về phủ Trần Viễn hầu thì cả người đều mệt lả. Người ngựa đều không dậy nổi. Hai cái đùi đặc biệt đau. Lý ma ma đau lòng nài, bôi thuốc cho nàng rồi giúp nàng tắm rửa. Cuối cùng được yên tĩnh, Lý Tử Du liền ngủ thật say.

Lần này Lý Tử Châu thu hoạch không nhiều lắm nên sau khi trở về vẫn rầu rĩ không vui hơn nữa bệnh nàng ta vẫn còn chưa khỏi hẳn. Chuyện bị bệnh mình vẫn còn chưa tính với Ngũ muội kia đâu. Nó vui vẻ như thế thì dù thế nào cũng nên “báo đáp” nó một chút chứ?

Lý Tử Lung ôm má trái của mình, không thể tin được Nhị tỷ vậy mà lại đánh mình một bạt tai!

“Đừng tưởng người làm chuyện xấu mà ta lại không biết! Muốn tính kế ta sao? Người còn chưa đủ tư cách đâu! Một cái tát này xem như tiện nghi cho người rồi! Người nếu muốn cáo trạng lên phụ thân thì cứ nói đi! Nhưng mà người đừng quên, khế ước bán mình của di nương người vẫn nằm trong tay mẫu thân ta, còn thân thích của người đều là người của nhà ngoại ta.tiffanyphan.wordpress.comNói cách khác, ta muốn bọn họ sống thì sẽ sống, muốn bọn họ chết thì bọn họ tuyệt đối không sống được đâu! Trăm ngàn lần đừng có chọc ta, nếu không người sẽ gánh lấy hậu quả đó!” Lý Tử Châu nói xong câu đó thì nghênh ngang rời đi.

Ngũ cô nương Lý Tử Lung bị ăn một tát này mà muốn khóc cũng không được, muốn đi cáo trạng cũng không xong, chỉ sợ không thể chịu nổi hậu quả, thật là không thể không nhin.

Sau đó, Triệu di nương lên lại xem Lý Tử Lung rồi ôm Lý Tử Lung khóc rống: “Đều do di nương liên lụy con! Đều do di nương không tốt! Nếu như thân phận di nương cao hơn một chút thôi thì con sẽ không phải chịu ủy khuất như thế này!”

Lý Tử Lung âm trầm, nói: “Không thể trách chúng ta. Muốn trách phải trách phụ nhân mẹ con hai người bọn chúng. Bọn chúng bây giờ đắc ý nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày ta đem tất cả những nhục nhã ủy khuất hôm nay đòi lại hết! Ta muốn làm cho Lý Tử Châu phải quỳ trước mặt ta!”

.....

Ở Thượng Quan phủ, Thượng Quan Thanh ở trong thư phòng của phụ thân, Thượng Quan đại nhân nhìn con mình, hỏi: “Lần này con có gặp Lý Tử cô nương không?”

Thượng Quan Thanh đỏ mặt trả lời: “Đã gặp ạ.”

“Nếu con đã như vậy thì vì phụ thân phải mặt dày đến phủ Trần Viễn hầu một chuyện, định đoạt hôn sự này.”tiffanyphan.wordpress.comThượng Quan đại nhân nhìn thấy Thượng Quan Thanh như vậy thì sao lại không rõ con mình đã vừa lòng Lý Tử cô nương chứ.

Vì con, cũng vì để cho bạn cũ một cái công đạo, ông phải đến cửa một chuyện.

Trần Viễn hầu Lý Định Hải nghe nói Thượng Quan đại nhân đến cửa thì không khỏi nhớ đến lời của mẫu thân mình. Ông mời Thượng Quan đại nhân vào thư phòng chào hỏi, Thượng Quan đại nhân cũng không nói nhiều, trực tiếp đề cập đến hôn sự, Lý Định Hải thờ dãi: “Lời Thượng Quan đại nhân nói ta

đều hiểu được nhưng mà Từ Du dù sao cũng chưa cập kê. Hôn nữa bên trên còn hai tỷ tỷ chưa đính hôn, không thể làm muối muối mà lại lập gia đình trước để tỷ tỷ ở nhà được, như vậy thật không thể nào nói nổi!”

“Hầu gia nói cũng có đạo lý. Nhưng mà chúng ta cứ định hôn ước đã rồi sau đó sẽ thương lượng thời gian hôn sự.” Thượng Quan đại nhân từng bước ép sát.

“Thượng Quan đại nhân, ông cũng biết đó, Tam đệ và Tam đệ muội ta đã mất rồi. Từ Du là huyết mạch duy nhất của Tam đệ ta, bên trên còn có một Trần thái hậu. Hôn sự của nó chúng ta không thể nói gì nhiều.tiffanyphan.wordpress.comTuy rằng nó cùng Đại công tử nhà ông đã có hôn ước dù chỉ là nói miệng, Đại công tử nhà ông còn là cử nhân, ta cũng muốn đáp ứng lắm nhưng như vậy thì thực có lỗi với Tam đệ ta. Thái hậu trong cung cũng sẽ thăm oán quý phủ chúng ta tự định đoạt. Hay là chúng ta cứ chờ Đại công tử nhà ông thi được tiến sĩ rồi bàn sau, ông thấy thế nào?”

Thượng Quan đại nhân cố nhịn xuống tức giận. Tuy biết quý phủ này ngoại trừ Lý Định Giang là chính nhân quân tử, những người khác đều rất khó nói trước được nhưng Hầu gia này cũng quá áp người rồi! Lây cố là vì con mình không phải là quan! Còn đề cập đến cả Trần thái hậu cơ đấy! Ta thấy các người không có quan hệ gần gũi với Trần thái hậu vậy đâu, ngược lại các người đang cố nịnh bợ Vương thái hậu còn nhanh hơn đấy! Ông rất nắm chắc năng lực học hành của con trai mình, chờ nó thi đậu để xem đám người này còn dám nói vậy không!”

Thượng Quan đại nhân mang một bụng tâm tư về phủ, Thượng Quan phu nhân hỏi chuyện xong cũng buồn bực: “Thật là mắt chó nhìn người thấp! Lão gia, hôn sự này chúng ta giữ để làm gì nữa?tiffanyphan.wordpress.comTừ hôn thì từ hôn đi! Thanh nhi của chúng ta cũng không phải là không thể cưới được nàng dâu tốt. Lão gia không thể nhịn cục tức này như thế được!”

“Làm người sao có thể thất tín? Ta và Định Giang huynh có tình bạn cố tri, không đến lúc cuối cùng thì hôn sự này không thể từ bỏ được! Ta thấy bản thân Lý Tử cô nương kia cũng không thể làm chủ, còn không biết phải chịu khổ như thế nào. Nếu chúng ta từ hôn thì chẳng phải ép nàng đến con đường chết? Hiện giờ ta đã nói chuyện với phủ Trần Viễn hầu rồi, chờ cho Thanh nhi thi đậu tiến sĩ thì ta sẽ đi cầu hôn, chúng ta phải suy nghĩ cho cô nương nhà người ta một chút!”

“Nhưng mà lão gia không phải đã nói phủ Thừa Ân Hầu cũng muốn Lý Tử cô nương sao?tiffanyphan.wordpress.comChúng ta sao có thể tranh với họ?”

“Việc này dính dáng đến triều đình, không dễ dàng đâu. Chúng ta cứ chờ thôi. Phủ Thừa Ân hầu sẽ không dễ dàng thành công đâu.”

Vương thái hậu tính kế thật tốt, muốn nắm giữ hoàng thượng lại còn muốn quan hệ với hoàng thượng tiến thêm một bước. Chỉ là trên thế gian này làm sao có chuyện gì thập toàn thập mỹ chứ?

Nhiếp chính vương có thể để cho bà ta nguyện ý sao? Cứ chờ xem thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: chương 42

Đại cô nãi nãi Tạ Lý thị thủ tiết một lòng hướng phật, bởi vì chỉ sinh được một đứa con nên hôn sự của con trai chính là tâm bệnh của bà. Thật ra nhị tẩu có ý muốn đem con gái gả cho Thiên Thành. Nếu như trượng phu của bà còn sống, bà sẽ không đồng ý nhưng bây giờ ở góa, sau này còn phải dựa vào nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ của nhị tẩu cũng là nhà cao cửa rộng cho nên dù nhị ca là thứ xuất bà cũng không thể dễ tâm.

Vì thế mà bà mới nói chuyện với Tạ Thiên Thành, con trai bà, nhưng không nghĩ tới con trai lại nói: “Mẫu thân, con thấy chúng ta không nên có tâm tư đó nữa!” Hẳn không phải là nữ tử một bước cũng không ra khỏi cửa, lúc họp mặt bạn bè cũng nghe được một ít đồn đãi về chuyện nhị biểu muội cùng đại cô nương nhà họ Vương bất hòa.tiffanyphan.wordpress.comTrước kia vốn tưởng rằng chỉ là đồ kỵ giữa các cô nương thôi nhưng có một lần hần lại vô tình nghe được nguyên nhân trong đó. Bây giờ mẫu thân nói như vậy thì trong lòng hần đối với biểu muội có chút bất mãn, sợ rằng về sau cưới phải người có dã tâm lớn, đến lúc đó gia đình lại không yên.

Tạ Lý thị vội hỏi: “Có gì không ổn sao?”

Tạ Thiên Thành trả lời: “Mẫu thân, chúng ta ở tạm nhà ngoại vốn chính là ăn nhờ ở đậu. Nhị biểu muội tâm cao khí ngạo không thích hợp với nhà chúng ta đâu.”

“Con nói cái gì vậy? Dù gì thì đây cũng là nhà ngoại của con. Các cữu cữu (cậu) cũng thích con, con cưới biểu muội thì thân càng thêm thân chứ có sao đâu hả? Nhị cữu và nhị cữu mẫu (mợ hai) đều đồng ý rồi, có gì không ổn chứ?”

“Mẫu thân, nhị biểu muội đồng ý sao?”

“Hôn nhân đại sự vốn là do cha mẹ định đoạt, nó có đồng ý hay không thì có làm sao?tiffanyphan.wordpress.comVấn đề là con đó. Con cũng đừng quan tâm chuyện này. Trên đời này có bao nhiêu đôi vợ chồng biết nhau rồi cưới? Mẹ cưới biểu muội cho con là vì các con từ nhỏ đã biết nhau rồi, sau

này có thành thân thì cũng sẽ không xa lạ.”

Tạ Thiên Thanh không vui, nói: “Tuy là nói thế nhưng mẫu thân thật sự muốn để một người không vui về gì tới nhà mình rồi mỗi ngày đều làm ầm ĩ sao? Đến lúc đó mẫu thân sẽ bị làm phiền tới mức nào chứ? Con cũng là vì mẫu thân mà thôi. Đối phương là biểu muội con, con càng sợ sau này ngay cả nhà ngoại chúng ta cũng không đến được! Mẫu thân, người ở trong phủ cũng nhiều năm rồi, người thật sự không nhìn ra tính tình của nhị biểu muội sao? Nhà chúng ta không quyền không thế, nhị biểu muội sẽ chường mặt, con không muốn về sau tất cả mọi người đều hối hận. Mẫu thân muốn thân càng thêm thân cũng không chỉ có một mình nhị biểu muội, còn có nhiều biểu muội như vậy mà!”

“Con không phải coi trọng biểu muội nào rồi chứ? Chẳng lẽ là Tứ biểu muội? Mẹ nói cho con hay, chuyện đó không thành đâu! Tứ biểu muội con từ nhỏ không cha không mẹ, về sau sẽ chẳng giúp gì được cho con. Lớn lên xinh đẹp nhưng điều đó có thể làm ra cơm ăn sao? tiffanyphan.wordpress.com Hon nữa mẹ nghe ngoại tổ mẫu nói Tứ biểu muội con là đứa có cá tính, ngay cả ngoại tổ mẫu cũng bị nó chọc giận quá mức. Cô nương như thế sau này lập gia đình thì tính tình cũng sẽ không tốt! Ta không đồng ý! Mà ngoại tổ mẫu con lại càng không đồng ý!” Chú ý của mẫu thân thế nào, làm con gái sao bà có thể không biết? Cho nên nếu con bà coi trọng Tứ chất nữ thì tuyệt đối không được!

“Mẫu thân, con có nói đến Tứ biểu muội sao? Không phải còn có Tam biểu muội à? Tam biểu muội so với nhị biểu muội chẳng phải tốt hơn nhiều sao? Hon nữa quan hệ với chúng ta cũng thân thiết hơn một chút.”

Tạ Lý thị kinh ngạc nhìn con mình, bà nói: “Con có chú ý lớn như vậy à? Mẹ trước kia cũng đã nghĩ đến nhưng mà Tam chất nữ không hay nói chuyện hơn nữa Đại cửu mẫu của con có thể đồng ý hay không là vấn đề lớn đó” Tam chất nữ là đích nữ của đại ca, với tính cách của mẫu thân khẳng định là sẽ gả cao vậy sao có thể gả cho con mình? Nhưng mà nếu như con mình cưới Tam chất nữ thì về sau sẽ làm con rể của đại ca, so với làm con rể của nhị ca chẳng phải tốt hơn sao?

“Mẫu thân sao không thử một lần xem sao? Con thấy tam biểu muội tốt hơn nhị biểu muội rất nhiều.”

“Có phải hai đứa có tư tình hay không?” Tạ Lý thị hỏi

“Không có! Mẫu thân, con là người như thế nào người còn không biết sao? Con với Tam biểu muội tuyệt đối trong sạch. tiffanyphan.wordpress.com Mẫu thân muốn con chọn một biểu muội thì con cảm thấy Tam biểu muội rất tốt, dù sao cũng lớn lên cùng nhau mà.”

“Thôi, thôi. Để cho ta suy nghĩ một chút. Dù sao bên nhị cửu mẫu con cũng phải nói cho rõ ràng, nếu không sẽ cực kì phiền toái!” Nhị tẩu là người có lòng dạ hẹp hòi, nếu chọc giận bà ta thì về sau chắc chắn sẽ chẳng còn thân thích gì hết!

Tạ Thiên Thành cảm thấy nếu nhị biểu muội biết phải đính hôn với hần thì chắc chắn sẽ làm ầm ĩ, việc này tuyệt đối bất thành!

...

“Cái gì? Nương cùng với cô nói chuyện hôn nhân của ta sao?” Nhị cô nương nghe được tin này cũng bất chấp việc chưa trang điểm lập tức chạy đến chỗ Nhị phu nhân, cũng chẳng thèm nhìn cô của mình một cái, nói: “Mẹ, con không đồng ý gả cho đại biểu ca đâu! Nếu người nhất định muốn thế, con chết cho mẹ xem!”

Sắc mặt Tạ Lý thị lập tức trở nên khó chịu, bà còn chưa mở miệng nói chuyện mà nhị chất nữ này lại không nể mặt như thế, còn muốn chết nữa, thật khinh người quá đáng! Khó trách Thiên Thành lại chết sống không đồng ý, tính tình thế này quả thật không thể cưới vào cửa!

“Ngươi ồn ào cái gì hả? tiffanyphan.wordpress.com Không thấy đại cô ở đây sao?” Nhị phu nhân Triệu thị cũng bị con gái mình làm cho tức giận, hận không thể đánh vào miệng nó nhưng lại không nỡ đánh!

“Đại cô, con nói thật cho người hay, con vẫn coi đại biểu ca là ca ca. Tuyệt đối con sẽ không gả cho đại biểu ca đâu!”

Tạ Lý thị tức giận nói với Nhị phu nhân Triệu thị: “Nhị tẩu, hôm nay ta quả thật mất hết mặt mũi rồi! Quên đi, việc này ta không nhắc lại nữa, tẩu cũng đừng nói với ta nữa. Tục ngữ nói dưa hấu xanh không ngọt, đạo lý này ta vẫn biết. Coi như ta chưa từng bàn đến chuyện này. Nếu nói thêm nữa thì lại giống như Thiên Thành nhà ta không thể cưới được ai cả!”

“Đại cô, cô đừng tức giận. Đứa nhỏ này không hiểu chuyện, chúng ta làm trưởng bối giáo huấn một chút là được rồi. tiffanyphan.wordpress.com Ta thực sự rất quý Thiên Thành. Đứa nhỏ này sao có thể ra mặt nói chuyện được chứ?”

Lý Từ Châu nói: “Mẹ, người thật sự muốn bức con sao? Con nói con không gả cho đại biểu ca! Đại cô, người bỏ qua con đi!” Nói đến bước này rồi, Tạ Lý thị cũng phải tức giận rồi khỏi.

Triệu thị ngay lập tức tát Lý Từ Châu: “Đồ nghiệp chướng! Xem ngươi làm ra chuyện tốt gì rồi! Ta tính toán đến nát cả ruột gan chỉ để cho ngươi sống tốt mà ngươi lại làm hỏng hết rồi! Người đâu? Lôi nó xuống đánh cho ta!”

“Có chuyện gì thế này? tiffanyphan.wordpress.com Mẹ con hai người nào loạn cái gì thế hả?” Nhị lão gia Lý Định Hà vừa từ nha môn trở về, trên đường gặp đại muội mình nổi giận đùng đùng rồi khỏi liền biết có chuyện phát sinh, bước vào trong nhà lại thấy mẹ con hai người nào loạn thành như vậy. Nếu hạ nhân không có ở đây thì có lẽ sẽ như náo tung trời rồi.

“Cha! Con không gả cho đại biểu ca đâu! Người nói với mẹ đi!” Lý Từ Châu biết phụ thân mình luôn rất thương mình, vì thế mới không quan tâm gì cả liền nói ra.

Chương 62: chương 43

“Cái đồ nghiệp chướng này còn có mặt mũi nói ra nữa hả?!” Triệu thị hận không thể tát ngất đứa con gái ngu ngốc này, sao lại có thể nói như thế chứ?

“Đừng âm ỹ nữa! Nói đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cãi nhau thì có lợi ích gì?” Lý Định Hà cũng có thể đoán ra đại khái, khó trách đại muội lại có vẻ tức giận như thế, ông nói: “Nếu Châu nhi không muốn thì đừng ép. Bất buộc thành thân thì sau này cũng phiền toái. tiffanyphan.wordpress.com Dưa hái xanh không ngọt!”

Lý Từ Châu vui vẻ còn Triệu thị lại nói: “Lão gia, người nói cái gì vậy? Thiên Thành thì có gì không tốt? Châu nhi gả cho nó thì về sau sẽ ở gần chúng ta, có chuyện gì chúng ta đều biết. Còn có cô làm mẹ chồng, dù thế nào cũng sẽ không thể đối xử không tốt với con mình!”

“Phu nhân, hiện tại trong lòng đại cô đã có khúc mắc rồi, việc này không đề cập tới cũng thế cả thôi.” Nhị lão gia khoát tay áo, nói: “Nữ nhi của ta nhất định có thể gả tốt. Thiên Thành tuy là cháu ngoại trai nhưng bây giờ một chút công danh cũng không có, sai này phải dựa vào sản nghiệp của tổ tiên mà ăn uống, không phải là miệng ăn núi lở à? tiffanyphan.wordpress.com Việc này coi như xong, chờ ta ở ngoài tìm được người tốt sẽ nói cho nàng nghe.”

Lý Từ Châu trong lòng quýnh lên, Triệu thị nói: “Lão gia, người phải hỏi con gái của người có nguyện ý hay không chứ? Đừng chỉ có mình người thấy tốt, nó mà không vui thì đến lúc đó sẽ oán chúng ta đó!” Bà vì con gái mà suy nghĩ mà cuối cùng lại thành ra như vậy đó!

“Hà? Chẳng lẽ Châu nhi đã có chủ ý rồi à? Cái này cũng không tốt đâu. Con là một nữ hài tử sao có thể làm chủ hôn sự của chính mình? Nghe lời đi, cha sẽ tìm cho con một mối tốt, tuyệt đối khiến con hài lòng.”

“Cha!” Lý Từ Châu lần này bất chấp tất cả, nếu không thì không biết cha mẹ lại tìm cho mình loại người như thế nào nữa. “Con muốn gả cho Nhiếp chính Vương!”

“Cái gì? Cái gì hả?” Nhị lão gia nghĩ lỗi tai mình bị lãng mất rồi! Còn Nhị phu nhân lại biểu hiện đáng về “quả nhiên như thế”.

“Cha, cha không nghe nhầm đâu. Con muốn gả cho Nhiếp chính vương!”

“Châu nhi à, chúng ta không thể nghĩ đến chuyện không nên nghĩ có được không? Phải thực tế một chút mới tốt! tiffanyphan.wordpress.com Nhiếp chính vương không phải là người mà mấy kẻ như chúng ta có thể mơ tưởng. Chúng ta không có phúc khí đó đâu!” Lý Định Hà đột nhiên đau đầu.

“Cha, con cũng đâu có nói gì sai! Cha, trước đây bất thành nhưng hiện tại không giống nữa! Phù chúng ta không phải có Tứ muội sao? Chỉ cần thông qua nàng thiết lập quan hệ với Trần thái hậu thì hoàng thượng, Trần thái hậu đều sẽ đồng ý với đề nghị này. Cha, cha suy nghĩ mà xem chỉ cần con gả cho Nhiếp chính vương rồi thì sau này cha cũng sẽ không bị Đại bá phụ áp đặt nữa, tổ mẫu cũng không dám đối xử với cha như vậy. Trong kinh thành này có ai có thể lên mặt với cha nữa? Đến lúc đó không chừng cha còn có hậu tước nữa đó! Cha, con làm vậy đều là vì chi thứ hai chúng ta thôi!” Lý từ Châu biết phụ thân nàng ta tuy nói rằng không thêm đề ý tổ mẫu làm khó nhưng thân phận thứ xuất này quả thật làm cho ông có cảm giác thua kém một bậc.

Phải, ai mà chẳng biết gả cho Nhiếp chính vương rất tốt? Nhị lão gia Lý Định Hà nghe thấy cũng phải động tâm, Nhị phu nhân thấy có vẻ không thích hợp thì nói: “Lão gia, ngài đừng nghe nha đầu chết tiết này nói lung tung, gả cho Nhiếp chính vương là chuyện dễ ản sao? tiffanyphan.wordpress.com Mấy năm nay biết bao nhiêu người muốn gả con gái cho Nhiếp chính vương nhưng có kẻ nào thành công không? Nhiếp chính vương là loại người nào chứ? Ai dám miễn cưỡng y? Trừ khi chính y đồng ý nếu không thì ngay cả Vương thái hậu và Trần thái hậu cũng chẳng ép nổi y đâu. Chỉ bằng quan hệ quanh co lòng vòng với Trần thái hậu thì chúng ta sao có thể thành công được? Hơn nữa sau chuyện của Tam đệ muội, không biết chừng Trần thái hậu hận quý phù chúng ta nữa đấy! Sao có thể giúp đỡ Châu nhi chứ? Lão gia, với tính tình của Châu nhi thì cứ tìm một người thành thực là được, trăm ngàn lần đừng tính tới nhà cao cửa rộng của vương phủ!”

“Mẹ, sao mẹ lại không muốn tốt cho con vậy chứ? Cha, con làm được mà. Vì cha, vì ca ca con sẽ làm tốt. Cha à, cha đáp ứng con đi.”

Không thể không nói quả thật Lý Định Hà đã động tâm. Ông suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đề ta suy nghĩ thêm đã. tiffanyphan.wordpress.com Châu nhi, con lui xuống trước đi, cho dù thế nào thì con cũng không nên bất kính với mẫu thân. Con còn gây tội với đại cô của con, ta không thể không phạt con.”

Lý Từ Châu bị cấm cửa còn Nhị lão gia muốn tự mình đi bồi tội với đại muội của mình nhưng trong lòng vẫn đang gợn sóng.

....

Tạ Lý thị bị chi thứ hai chọc tức liền trực tiếp đi tới Hi Nhạc đường của mẫu thân. Mẫu thân bà từ phạt đường đi ra, thấy sắc mặt con gái mình không tốt, liền cho mọi người lui xuống, sau đó mới hỏi: “Con của ta, ai chọc tức con vậy? Nói cho mẹ nghe, mẹ sẽ làm chủ cho con!”

Nếu nói Thái phu nhân vẫn còn ôn nhu hiền lành với ai thì đó chính là con gái của bà ta. Bởi vì là đứa con gái duy nhất cho nên không thể để con mình bị

ủy khuất. Con rẽ qua đời bà liền đem con gái ở lại quý phủ, ngay cả gia tộc Tạ thị cũng không có người có thể ngăn cản được.

Tạ Lý thị vừa nghe mẹ nói thì nước mắt liền rơi: “Mẹ, không có gì cả, con chỉ là cảm thấy số mệnh của con khổ quá mà thôi.”

Thái phu nhân sao có thể tin? Bà ta gọi một ma ma vẫn luôn hầu hạ đại cô qua đây, cẩn thận hỏi kỹ mới biết đã xảy ra chuyện gì. Thái phu nhân tức giận nói: “Chỉ là hạng thứ xuất mà lại dám xem thường cháu ngoại trai của ta à! Con gái, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ làm chủ cho con!”

Lý Từ Châu kia cùng bà ta không có chút quan hệ huyết thống mà Tạ Thiên Thành lại là cháu ruột của bà ta. tiffanyphan.wordpress.com Hôm nay chỉ thứ hai vậy mà lại không cho con gái bà ta chút mặt mũi nào, Thái phu nhân có thể không tức giận sao?

“Lão bà ta đây không tin ta lại không thể làm chủ được chuyện của một đứa cháu gái! Con cứ chờ đi, ta sẽ cho con như ý nguyện!”

Tạ Lý thị ghen ngào: “Mẹ, con đã suy nghĩ cẩn thận rồi, chuyện này có thành đi nữa thì có lợi ích gì? Đến lúc đó thân gia lại thành oan gia thì nhị ca nhị tẩu lại thăm oán con nữa. Nếu nhị chất nữ đã không muốn thì con sẽ không cưỡng cầu. Vốn là nhị tẩu có ý nên hôm nay con mới tới cửa, thật không ngờ nhị chất nữ lại không cho con chút mặt mũi nào cả. Nếu như vậy về sau có gả tới thì nhà chúng con cũng chưa không nổi, con cự tuyệt cửa hôn sự này thôi.”

“Cho dù có thế nào thì nó cũng không thể vô lễ với trường bối! Ta sẽ bắt nó phải bồi tội! Thiên Thành của chúng ta tốt như vậy mà một đứa nhỏ như nó lại thấy chướng mắt, nó còn muốn như thế nào mới vừa lòng? Gia giáo của Lý phủ chúng ta không thể để cho nó phá hư như vậy được! Người đâu, đi mời Nhị lão gia và Nhị phu nhân sang đây, ta muốn hỏi chúng đã dạy dỗ con cái như thế nào mà lại để nó thành cái dạng này! tiffanyphan.wordpress.com Đến cả trường bối mà còn dám chống đối cơ đấy! Có phải sau này cũng sẽ không đem lão bà từ ta đây để vào mắt nữa hay không?”

Tạ Lý thị ngăn lại: “Mẹ, mẹ nếu gọi họ đến thì chẳng phải họ sẽ bảo con nói huyền thuyên sao? Mẹ, con biết mẹ tốt với con nhưng mà dù sao nơi này cũng là Lý phủ, con không muốn mẹ vì chuyện của con và bên nhị ca mà làm nơi này loạn hết lên. Vốn dĩ con muốn Thiên Thành cũng có thể tìm một cô nương trong Lý phủ chúng ta kết làm thân gia. Đáng tiếc bây giờ Nhị cô nương không được!”

Thái phu nhân nghe xong thì nói: “Con gái, có phải con có tính toán khác rồi không? Con cứ nói đi, nếu có thể làm chủ được ta nhất định sẽ làm chủ cho con! Chỉ là Tứ nha đầu không được, nó đã đính hôn rồi. Ta cũng đã nói với con rồi đó, người của Vương gia đang muốn kết thân với chúng ta. Con cứ coi vì mẹ vì đại ca và Tứ đệ con mà suy nghĩ đi.”

“Mẹ, thật ra ban đầu con muốn Tam chất nữ gả cho Thiên Thành nhà con nhưng con sợ đại tẩu không đồng ý nên mới nói chuyện với Nhị tẩu. Mẹ, mẹ có thể giúp con nói một tiếng không? Tam chất nữ tính tình rất tốt, im lặng ôn trọng, rất hợp với Thiên Thành nhà con.” Tạ Lý thị thấy đề tài vừa chuyển liền nói ra chuyện này. “Mẹ, mẹ xem như là đau lòng cho con đi. Phận cô nhi quả phụ, sau này con phải sống thế nào mới tốt đây? tiffanyphan.wordpress.com Nếu có thể kết thông gia với đại ca thì sau này cũng có chỗ dựa vào. Dù sao đại ca mới là ca ca ruột của con! Việc hôm nay bất thành chẳng phải là do nhị ca với con sinh cách nhau cái bụng sao, cách đến một tầng quan hệ như thế thì nhị chất nữ mới cư xử với con như vậy.”

Thái phu nhân nửa ngày vẫn chưa nói gì, bà ta vốn muốn tìm cho Tam nha đầu một mối hôn sự tốt nhưng bây giờ con gái ruột đã cầu xin bà. Bà chỉ có một đứa con gái nếu sau này bà không còn nữa nó phải dựa vào ai?

Nếu thật sự có thể kết thông gia với con cả thì khi bà mất đi thì nhờ có Tam nha đầu cũng sẽ chiếu cố cho con gái bà một chút. Thái phu nhân do dự, nói: “Ta dù sau cũng chỉ là tổ mẫu của Tam nha đầu, còn phải nói chuyện với đại ca đại tẩu của con nữa. Như vậy đi, để ta hỏi giúp con.”

Tạ Lý thị biết Thái phu nhân có ý giống mình. Dù sao tính nết thân thế nào thì chính mình cũng biết, nếu không phải đau lòng cho mình thì khẳng định sẽ không đáp ứng yêu cầu đâu. tiffanyphan.wordpress.com Dù sao Tam cô nương cũng là đích nữ đích tôn, muốn gả cao thế nào mà chẳng được.

Vì thế trong lòng bà thầm nhủ nhất định phải đối xử tốt với Tam chất nữ, làm cho nhị chất nữ phải hâm mộ! Phải cho nó hối hận cũng không kịp!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 43.2: Điều kiện của Tam cô nương

“Cái gì? Để Tam nha đầu gả cho Thiên Thành sao? Chuyện này tuyệt đối không được! Thiếp không đồng ý! Thiên Thành ngay cả một chút công danh cũng không có, từ nhỏ lại không có phụ thân thì lấy gì nuôi sống Tam nha đầu? Hầu gia, việc khác thiếp có thể đồng ý nhưng việc này thì không!” Đại phu nhân Tiết thị nghe Trần Viễn hầu nói xong thì lập tức phản đối.

Bà mang thai mười tháng sinh hạ con gái đâu phải sau này để cho nó lập gia đình phải chịu khổ đau! Nhà mẹ đẻ mình vẫn còn là phủ Quốc công đấy, ít nhất cũng phải gả cho một người môn đăng hộ đối chứ! Đại cô phu nhân tốt thì tốt nhưng lại không có chỗ dựa, gả qua đó chẳng may sau này sa cơ thất thế thì phải làm sao? Không được, không được, tuyệt đối không được!

“Phu nhân, chỉ là đang thương lượng mà thôi. Nhưng mà thật ra ta thấy chuyện này có thể mà. tiffanyphan.wordpress.com Thiên Thành là cháu ngoại ta, tính nó thế nào ta còn không biết sao? Sau này Tam nha đầu gã qua nhất định nó sẽ đối xử tốt với con bé. Đại muội cũng sẽ không làm mẹ chồng gây khó dễ con dâu. Nàng chẳng phải vẫn thường nói tìm cho Tam nha đầu một mối như ý sao? Ta thấy mối này thích hợp.” Trần Viễn hầu nói.

“Tốt cái gì mà tốt? Hầu gia, thiếp cả đời này đều nghe lời người nhưng hễ là chuyện có liên quan đến tương lai của Tam nha đầu thì cho dù người có hưu thiếp thiếp cũng sẽ không đồng ý! Đại cô tính kế thật tốt. Bên phía Nhị đệ muội không thành thì liền đánh chủ ý sang con gái ta. Thật hoàn hảo làm sao!”

“Sao nàng có thể nói như thế? Thiên Thành thì có gì không tốt? Nó chỉ là chậm trễ một chút mà thôi. Nàng cứ chờ xem, năm nay nó nhất định sẽ đậu tú tài, sang năm có thể trúng được cử nhân, sao lại không có công danh?”

“Một cử nhân nho nhỏ thì có lợi ích gì? Nhà chúng ta là thế gia, còn hiếm lạ chuyện này sao? Cũng chỉ là một đám học sinh bần hàn mà thôi. Hầu gia, chúng ta sống ở danh môn thế gia. Đại a đầu còn được gã vào hào môn thì sao người lại cho Tam nha đầu, đích nữ của chúng ta gã cho loại người như thế? Người nhàn tâm như vậy sao? tiffanyphan.wordpress.com Có phải Hầu gia căn bản không quan tâm đến hạnh phúc cả đời của tam nha đầu đúng không? Chỉ vì một câu của lão thái thái mà cái gì người cũng không để ý sao? Hầu gia, người cũng đã nhìn Tam nha đầu từ nhỏ đến lớn, người nhàn tâm như vậy thật sao?” Đại phu nhân Tiết thị cảm thấy thật thương tâm. Chuyện gì thế này chứ!

“Ta cũng thật sự vì Tam nha đầu mà suy nghĩ thôi. Nàng nghĩ mà xem rốt cuộc là thân phận quan trọng hay sống tự do tự tại quan trọng hơn? Nàng là mẫu thân, chuyện nàng nghĩ đến ta cũng hiểu được. Nhưng mà nàng nghĩ cần thận một chút đi. Nếu Tam nha đầu gã cho một nhà giống như nhà chúng ta thì với tính cách của nó có thể đấu đá được với ai? Những chuyện xấu xa trong cửa nhà giàu nàng nhìn còn thiếu sao? Tam nha đầu là con gái ta, ta có thể nói so với Đại a đầu thì ta thích Tam nha đầu hơn, ta sao có thể không suy nghĩ cho nó chứ? Nếu thật không suy nghĩ vì nó thì ta có thể trực tiếp để nó cưới một kẻ nào đó đổi lấy phú quý cho nhà chúng ta! tiffanyphan.wordpress.com Ta chính vì thương Tam nha đầu nên mới không muốn dùng con gái mình đổi lấy tiền đồ. Nàng nói nhà Thiên Thành không tốt sao? Có gì mà không tốt? Tà gia là dòng dõi thư hương, chẳng qua vì muội phụ qua đời, mẫu thân luyện tức đại muội nên mới dẫn về đây ở. Ta nói cho nàng biết, Tà gia bên kia chẳng kém gì nhà ta đâu. Hơn nữa năm đó của hồi môn của đại muội có bao nhiêu nàng cũng biết, chính nàng là người kiểm kê còn gì, mấy thứ đó chẳng lẽ chưa đủ để con gái chúng ta không lo chuyện cơm áo sao? Hơn nữa có đại muội làm mẹ chồng, bao nhiêu quy củ đều có thể miễn. Đại muội chỉ có Thiên Thành là con trai sau này những của cải của Tà gia đều là của nó. Nếu may mắn Thiên Thành còn có thể đậu tiến sĩ rồi làm quan, chẳng kém gì người khác đâu! Quan trọng hơn là có chúng ta thì Thiên Thành có muốn đối xử không tốt với Tam nha đầu cũng không được! Ta nghe đại muội nói là chính Thiên Thành chủ động yêu cầu cưới Tam nha đầu của chúng ta, còn chường mắt Nhị nha đầu nữa. Nó nói tính tình, phẩm hạnh của Tam nha đầu của chúng ta tất cả đều rất tốt. Nó như vậy thật tinh mắt! Nàng chẳng có gì phải thấy mắt mặt cả, những lời như là “người khác không cần mà chúng ta lại nhặt lấy” đều bỏ ngoài tai đi, căn bản là không có chuyện đó! Nàng hãy ngẫm nghĩ lại đi! Nàng là mẫu thân vậy mà lại nói phụ thân như ta không suy nghĩ cho con gái sao? Còn có chẳng phải nàng nói Nhị đệ muội cũng có thể lực sao? Vậy thì vì sao nàng ấy lại tính đến mối hôn sự này? Cho nên mối hôn sự này thật sự tốt lắm. Đại muội ở kinh thành cũng có nhà riêng, nếu thật sự đem hôn sự này định ra thì sẽ chuyển ra ngoài ở, không ở nhà chúng ta nữa, nàng không cần phải bận lòng để ý!”

Đại phu nhân Tiết thị dù nghĩ thế nào cũng không đồng ý chuyện này!

Bên phía Tam cô nương Lý Tử Kỳ sau khi biết tin thì trong lòng đã sớm hạ quyết tâm. Nàng sợ vì chuyện của mình mà khiến cha mẹ bất hòa nên mới tới đây gặp cha mẹ. tiffanyphan.wordpress.com Sau khi nàng chào hỏi xong, Đại phu nhân Tiết thị nói: “Con tới đây làm gì? Nơi này không có chuyện của con!”

Trần Viễn hầu nói: “Việc này cũng nên để cho Tam nha đầu nghe. Nó cũng phải có chủ ý của mình.”

“Nó chỉ là một nữ hài tử thì có chủ ý gì? Dù sao thiếp cũng không đồng ý!”

“Phụ thân, mẫu thân nếu đang nói chuyện gã cho biểu ca Thiên Thành thì con đồng ý!” Lý Tử Kỳ thần nhiên nói.

“Phụ thân, mẫu thân không cần giết mình. Con cảm thấy dù sao cũng phải lập gia đình vậy thì gã cho một người quen biết còn tốt hơn là phải gã cho một kẻ xa lạ. Con không có bản lĩnh lớn lao gì cả, cũng sẽ không đấu tranh lực đực với người ta. Người trong nhà đại cô rất đơn giản, con gã qua đó cũng bớt việc.”

“Tam nha đầu, con không thể nghĩ như vậy được! Con là đích nữ của Hầu phủ ta sao có thể xem nhẹ chính mình? tiffanyphan.wordpress.com Không được, tuyệt đối không được!” Tiết thị quát lớn.

“Mẫu thân, đích nữ Hầu phủ thì sao? Có biết bao nhiêu người thân phận giống con gã vào hào môn rồi đến cuối cùng chẳng phải trên tay đều dính đầy máu tươi đó sao? Con chỉ muốn an tĩnh, không muốn đấu đá với người khác. Nếu như thế thì gã cho biểu ca không phải rất tốt sao? Mẫu thân, mẹ yên tâm, con không phải kẻ ngốc, con cũng có điều kiện. tiffanyphan.wordpress.com Nếu cô thật sự thành tâm mong muốn như vậy thì điều kiện của con chính là biểu ca sau này không được nạp thiếp, không thể có nha đầu thông phòng. Nếu họ đáp ứng điều kiện này thì con sẽ gã. Con chỉ muốn thanh tĩnh thôi!” Lý Tử Kỳ nói một cách bình tĩnh.

Trần Viễn hầu và Tiết thị đều ngậm ngẫn cả người. Trần Viễn hầu trên mặt ngưng ngung, nói: “Tam nha đầu à, điều kiện này có phải có chút không hợp tình hợp lý hay không?”

“Cái gì mà không hợp tình hợp lý chứ? Thiếp thấy Tam nha đầu nói đúng! Chính là điều kiện này! Nếu họ không đồng ý thì thôi đi! Con gái của ta cũng không phải không gã được! Hầu gia, người đi nói với họ đi!” Để xem các người có chấp nhận hay không! Điều kiện này cũng không phải quá khó khăn. Quả nhiên là con gái mình thông minh, không giống mình tranh cãi âm ỹ mà chẳng có kết quả gì.

Lý Tử Kỳ thật sự sợ phiền phức, muốn thanh tĩnh mà trong nhà Đại biểu ca chỉ có ba người, thật đơn giản, sau này sẽ không quá phiền toái. Nàng đưa ra điều kiện này vì không muốn hấn sau này thế thiếp quá nhiều, đấu đá tranh sủng, phiền đến chết người. Điều kiện này hẳn có đáp ứng hay không cũng không sao, ít nhất mọi người cũng không cần âm ỹ ca lên.

Khi đại cô nghe thấy điều kiện này thì đầu tiên là giật mình, sau đó bà nói: “Tạ gia chúng ta không phải hạng không hiểu lễ nghĩa. Tam chất nữ đã đặt điều kiện như vậy thì ta tuyệt đối sẽ không để Tam chất nữ phải thấy ngọt ngat!” Ít nhất Tam chất nữ này có thể sẽ đồng ý mối hôn sự này, khó trách con trai mình lại nói nhân phẩm của Tam chất nữ rất tốt!

Đại phu nhân Tiết thị nghe xong lời của đại cô thì không khỏi thở dài. Bà cũng đã ghé qua nhà mẹ đẻ, chị dâu bà cũng khuyên bà nên để lòng buông lỏng. Làm mẫu thân tất nhiên ai cũng hy vọng con gái mình có thể gả đi hạnh phúc, sống tốt. Đại cô nói ra những lời này như một loại thuốc an thần khiến lòng Tiết thị an tâm phần nào. tiffanyphan.wordpress.com Chính bà cũng đã phải chịu bao nhiêu khổ sở vì thiếp thất của chồng nên đương nhiên không muốn con gái mình cũng thế. Vốn dĩ bà cũng muốn xem thái độ của đại cô đối với điều kiện của con gái bà như thế nào, dù sao thì rất ít nhà có thể đáp ứng điều kiện ấy. Đại cô đã khiến bà cảm động, ít nhất bà cũng sẽ không phải lo lắng con gái mình sau khi gả đi sẽ phải chịu ủy khuất.

Vì thế mà hai bên đều đồng ý, hôn sự này xem như đã định rồi. Nhị cô nương Lý Tử Châu cảm thấy người của đại phòng thật ngu ngốc nhưng nàng ta sẽ không nói ra, miễn cho người khác nhớ đến!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: chương 44

Từ cô nương Lý Tử Du cảm thấy Tam tỷ tỷ thật biết tính toán. Chỉ là nàng nghe sư phụ nói nếu họ hàng kết hôn thì đứa nhỏ sẽ có vấn đề nhưng mà nàng không thể ngờ đến mức nói chuyện này ra được. Dù sao thì ở thời đại này chuyện họ hàng kết hôn không thiếu nhưng thế hệ sau có vấn đề thì rất ít gặp. Nếu bọn họ đều tình nguyện thì nàng tham gia náo nhiệt làm gì.

Trong lúc này nàng lại đi thêm một chuyến để cắt chỉ cho lão Đồng kia. Miệng vết thương của hắn khép lại rất nhanh. Lão Đồng này giọng nói rất lớn, thực ngay thẳng. Lý Tử Du đoán người kia hẳn là quan quân nhưng cụ thể đang làm gì thì lại chẳng thể biết được.

Lúc ra nàng khỏi phủ không có ai biết, đến lúc về cũng không gây tiếng động. Lý Tử Du biết mình đã bị người ta ghi nhớ rồi, thật không nên mềm lòng mà cứu người kia. Bây giờ cứ phải sử dụng tay nghề chữa bệnh như vậy đó.

Sau đó Lý Tử Du để Bạch Vi mang theo ngọc bội kia đi Cẩm Y phường đòi một ngàn lượng bạc là muốn để cho người đó biết nàng sẽ không làm gì miễn phí. Muốn nàng cứu lão Đồng thì phải trả phí cho nàng.

Người của Cẩm Y phường cũng thật thoải mái đưa bạc, mảy cũng không nhăn một chút. Lý Tử Du cảm thấy mình thật ngốc, ít nhất cũng phải đòi một vạn lượng!

....

“Chủ tử, lão Đồng ta đã hết bệnh rồi nên sẽ xuất phát đi Tây Thùy. Thật may có Lý Tử cô nương diệu thủ hồn xuân nếu không ta làm sao có thể nhanh khỏe như vậy được? Lão Đồng ta nhất định sẽ nhớ rõ đại ân đại đức của chủ tử và Lý Tử cô nương.”

Chờ lão Đồng lên ngựa xong thì người nọ nói: “Lần này ngươi trở về, phía bên kia nhất định không đoán được ngươi lại có thể đến sớm như vậy. Ngươi và Tiểu Tôn phải tùy cơ ứng biến, sau khi thành công ta sẽ thưởng lớn!”

“Đa tạ chủ tử! Lão Đồng ta xuất phát đây!”

Người kia nhìn đám người lão Đồng đi xa thì nói: “Đi Cẩm Y phường.”

Đến Cẩm Y phường, Lục Y liền bẩm báo: “Lý Tử cô nương phái người qua đây muốn đòi một ngàn lượng bạc. Nô tỳ dựa theo ngài phân phó đã trực tiếp đưa nàng ấy.”

Người nọ gật đầu, rồi hỏi: “Kinh thành gần đây có chuyện gì không?” Cẩm Y phường bình thường đều tiếp xúc với quý nhân quan lớn, trung gian có thể biết được rất nhiều chuyện.

Lục Y đem chuyện đã tìm hiểu được nói cho người kia.

“Tam cô nương phủ Trấn Viễn hầu gả cho Tạ Thiên Thành sao?”

“Đúng vậy thưa chủ tử. Bọn nô tỳ gần đây nhận được tờ danh sách của phủ Trấn Viễn hầu, vì Tam cô nương muốn đính hôn nên họ muốn may thêm y phục. Tạ Thiên Thành kia là con trai độc nhất của đại cô phủ Trấn Viễn hầu, lúc trước sống nhờ ở quý phủ nhưng mấy ngày nữa sẽ chuyển ra ngoài.”

“Vương phủ có động tĩnh gì không?” Người kia hỏi tiếp.

“Đại cô nương Vương phủ rất hay đến đây. Ngày hôm kia còn mang theo một vị cô nương nữa. Cô nương kia là Nghiêm Minh Xuân, cháu ngoại bà con xa với chủ mẫu Vương phủ Nghiêm thị. Chỉ là nô tỳ có thể thấy vị Vương Đại cô nương kia có thái độ không tốt với vị Nghiêm cô nương này, xem ra là rất chán ghét nàng ta. Theo nô tỳ thấy thì vị Nghiêm cô nương đó là loại bên ngoài mềm mại nhưng bên trong lại khác, nhất định là có ý đồ riêng.”

“Theo ý người, người này vì sao lại có ý đồ riêng?”

“Đối với một cô nương không có chỗ dựa thì nô tỳ cho rằng ý đồ của nàng ta đơn giản là có thể gả cho người có gia cảnh tốt mà nhị công tử của Vương phủ vừa vặn đáp ứng được điều này!”

“Haha, thú vị, thật thú vị! Vương Viêm này thật đào hoa đó. Ta thật muốn nhìn xem vị Nghiêm cô nương này có thể gây ra sóng gió gì đây.”

Sau đó hần phân phó Lục Y: “Sau này Lý Tử cô nương có bất cứ yêu cầu gì cũng hãy đáp ứng, dù sao cũng là “ân nhân cứu mạng” của ta.” Một ngàn lượng bạc thật sự chẳng đáng gì.

Từ khi Lý Tử Kỳ và Tạ Thiên Thành đính hôn thì đại cô liền chuyển ra khỏi Lý phủ tới ở một đại viện ở thành nam. Chờ cho Tam cô nương Lý Tử Kỳ cập kê là sẽ thành thân. Mà thứ nữ Tạ gia Tạ Quân Hoa lại lưu luyến không muốn rời khỏi phủ Trần Viễn hầu.

Trước mắt Tam cô nương của phủ Trần Viễn hầu đã đính hôn, Tử cô nương cũng đã sớm có hôn ước từ nhỏ, ngược lại Nhị cô nương vẫn chưa nói đến chuyện đính thân. Đại phu nhân Tiết thị cố ý tìm Nhị phu nhân Triệu thị nói bóng nói gió, ý là Nhị cô nương tuổi cũng đã lớn nếu không đính hôn xuất giá sẽ ảnh hưởng đến hôn sự của các muội muội, khiến cho Nhị phu nhân phải tức giận.

Nhị phu nhân cảm thấy Đại tẩu cố ý đến đây khiêu khích. Dù sao ban đầu đại cô nhìn trúng cô nương nhà mình, trong lòng bà ta không yên nên mới phải tìm chỗ trút giận. Con rể tốt không có khiến Nhị phu nhân không thoải mái nhưng bà cũng biết nguyên do của con gái mình. Sao có thể gả cho Nhiếp chính vương được? Người nhà mình sao lại mơ tưởng như vậy chứ?

Cho dù nàng ta có nói lý do kia thì Nhị phu nhân cũng không dám ôm hy vọng. Hơn nữa việc này còn không thể nói cho người khác biết. Một cô nương chưa chồng lại dám to gan lớn mật tìm hôn phu tương lai, còn là vị Nhiếp chính vương cao cao tại thượng kia nữa! Bà thật sự không có biện pháp nào nữa.

Thử nghĩ mà xem nếu là thế gia bình thường thì có thể thông qua bà mối kết làm thông gia, có thể tham một chút nhưng sao có thể tham vị Nhiếp chính vương kia chứ? Người ta cũng không nói có ý đón dâu mà cho dù có đón dâu thì cũng do chính ý tuyển, Vương thái hậu, Trần thái hậu có thể làm chủ được sao?

Vậy mà hai cha con kia còn cảm thấy có thể thành công được! Thật không biết bọn họ nghĩ thế nào nữa! Phải làm sao bây giờ? Rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Nói cho lão thái thái? Liệu lão thái thái có cảm thấy ý nghĩ này quá kì lạ không?

Làm một mẫu thân, Nhị phu nhân thật sự lo lắng, con gái mình muốn để cho Nhiếp chính vương si mê nó nhưng nó có thể thấy được bóng dáng Nhiếp chính vương sao? Nhưng Triệu thị lại không thể nhìn con gái mình cứ đau khổ cầu xin.

Quên đi, để cho nó nếm mùi thất bại thì mới biết khôn ra! Triệu thị thở dài, con gái mình không chịu thua kém ai, bà chỉ có thể để vậy, để cho cha và con gái hai người bọn họ làm gì thì làm đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: chương 44.2

“Nhị cô nương đến đây!” Bạch Vi ở bên ngoài bấm báo.

Lý Tử Du lúc này đang xem sách, nhìn thấy Lý Tử Châu liền đứng lên hỏi: “Sao Nhị tỷ lại đến đây?”

“Cho bọn họ lui xuống! Ta có chuyện muốn nói!” Lý Tử Châu nói.

“Nhị tỷ muốn nói gì mà phải đuổi người khác ra? Nếu là lời không tốt thì ta không muốn nghe!” Giọng điệu nàng ta không tốt thì Lý Tử Du cũng chẳng cần phải khách khí.

“Ta muốn cùng muội giao dịch. Như vậy được rồi chứ?”

“Được rồi.” Hai người bọn họ bây giờ chỉ còn lại quan hệ như thế thôi.

Sau khi mọi người lui xuống, chỉ còn lại hai người thì Lý Tử Châu nói: “Ta giúp muội gả vào Thượng Quan gia, muội giúp ta gả cho Nhiếp chính vương đi.”

“Nhị tỷ không phải đã hiểu lầm gì rồi chứ? Ta sao có thể có biện pháp gì? Lời này xem như ta chưa nghe thấy.” Vốn dĩ nghe nói nàng ta thích Nhiếp chính vương nhưng nghe chính nàng ta nói ra điều này thì vẫn cảm thấy ngạc nhiên.

“Muội không muốn gả vào Thượng Quan gia sao? Lúc ở khu săn bắn muội cũng thấy Thượng Quan Thanh rồi mà, rất tuần tú lịch sự. Ta nói cho muội biết, muội muốn lão thái thái đồng ý hôn sự của muội là chuyện bất khả thi. Lần trước ở Thanh Nguyên tự muội cũng thấy rồi đó, lão thái thái một lòng hướng về Vương gia, muội trốn không thoát đâu. Ta thấy muội cũng chẳng vui về gì nếu gả vào Vương gia đâu bởi dù sao nhị công tử nhà đó cũng có chẳng có chút thanh danh tốt đẹp gì. Ít ra Thượng Quan Thanh cũng là chính nhân quân tử. Mà ta lại có thể giúp muội thoát khỏi khổ cảnh này, cho muội thuận lợi gả cho Thượng Quan Thanh nhưng điều kiện tiên quyết là ta muốn gả cho Nhiếp chính vương trước!”

Lý Tử Du cười nói: “Nhị tỷ vẫn nên trở về đi. Ta không có bản lĩnh lớn vậy đâu. Chuyện ta không thể làm thì ta sẽ không đáp ứng. Hôm nay xem như ta chưa nghe thấy gì cả.”

“Muội thật sự không muốn gả cho hôn phu của muội sao? Muội nên biết muội chỉ có một mình thì chẳng làm được gì đâu. Ta có thể để mẫu thân ta và cả nhà ngoại ta giúp đỡ muội. Muội nên hiểu rõ điều đó chứ!”

“Nhị tỷ mời trở về cho! Những lời như thế ta không muốn nghe thêm nữa!”

“Ngươi vì sao không giúp ta? Há? Vì sao không giúp ta? Ta chỉ yêu cầu ngươi một chuyện như vậy thôi, vì sao ngươi lại không đồng ý?” Nhị cô nương Lý Tử Châu nói xong liền bật khóc: “Ta hạ quyết tâm lắm mới đến tìm ngươi nhưng sao ngươi một chút cũng không cảm kích? Làm vậy mọi người đều tốt mà. Ngươi chỉ cần để Trần thái hậu nhắc đến ta trước mặt Nhiếp chính vương thôi, chuyện dễ dàng như thế mà ngươi không làm được sao?”

Lý Tử Du yên lặng nhìn Lý Tử Châu. Nàng ta nói chỉ cần đơn giản để đi nhỏ nhắc tới nàng ta trước mặt Nhiếp chính vương thì có thể gả cho y. Đơn giản vậy thật sao? Nàng ta là muốn lợi dụng đi nhỏ, để đi và Nhiếp chính vương đạt thành hiệp nghị nào đó mà trung gian ràng buộc chính là hôn sự này! Ngươi tính kế thật tốt đấy! Ngươi nghĩ ai cũng là kẻ ngốc sao? Nếu hôn sự chỉ cần đơn giản như thế mà thành công thì hôn sự của ta cũng có thể tìm đến đi nhỏ chứ sao phải để người khác tính kế như vậy? Vương thái hậu kia cũng không phải kẻ ngốc không, nếu đi đối địch với bà ta thì không biết chừng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Thực tư lợi! Bây giờ trước mặt ta khóc nháo thì có ích gì? Nguyên tắc cơ bản nhất chính là phải biết lượng sức mình!

Lý Tử Châu khóc một lát thì dành một môi trở về phòng. Nhìn vào gương, thấy đôi mắt sưng đỏ của mình nàng ta lại thấy thương tâm. Nàng ta vốn tưởng rằng với điều kiện như vậy thì Tử muội sẽ động tâm nhưng nào ngờ lại bị từ chối. Như vậy thì còn biện pháp nào nữa đây? Nàng ta vốn dĩ muốn tiếp cận Nhiếp chính vương khi đi săn nhưng y lại không đến.

Chính mình vẫn phải tự lực thôi. Chỉ cần có thể vào cung thì nhất định có cơ hội! Không thể nháo Tử muội nữa. Phải suy nghĩ kĩ càng hơn mới được.

....

Trong phủ hễ chỉ cần gió thổi cỏ lay đều không thể gạt được Thái phu nhân cho nên khi Thái phu nhân nghe Hoàng Oanh báo lại chuyện tỷ muội hai người cãi nhau thì liền gọi Lý Tử Du và Lý Tử Châu đến để răn dạy. Đại ý là tỷ muội trong nhà phải tương thân tương ái, không thể chỉ vì một chút chuyện còn con mà mâu thuẫn với nhau.

Hai người đương nhiên cam đoan sẽ không bao giờ để chuyện như vậy phát sinh nữa.

Lúc trở về, Lý Tử Châu xin lỗi Lý Tử Du: “Tử muội thứ lỗi cho ta nhé. Chỉ vì hôn sự của Tam muội mà mọi người đều cười nhạo ta cho nên ta mới không khống chế được. Sau này nhất định sẽ không như vậy nữa.”

“Nhị tỷ có nói ta chuyện gì sao? Ta chẳng nhớ gì cả.” Lý Tử Du nói.

Lý Tử Châu sững sốt một chút rồi lập tức cười nói: “Quên thì tốt, quên thì tốt. Ta còn nghĩ Tử muội sau này sẽ không để ý đến ta nữa cơ. Chỉ là... Tử muội này, muội nên quản lý người trong phòng muội cho tốt đi. Chúng ta chỉ mới xảy ra chút chuyện mà lão thái thái đã nhanh chóng biết rồi. Haizz, muội nên tra xét cho kĩ càng.”

“Lão thái thái cũng vì quan tâm ta thôi, chẳng có gì cả.” Lý Tử Du sao lại không biết có người mật báo chứ? Nhưng muốn ở trong phủ này làm ít việc gạt lão thái thái thì khả năng không lớn. Dù sao thì những chuyện trọng yếu nàng cũng sẽ không để Hoàng Oanh và Họa Mi biết được.

“Muội có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi. Về sau có chuyện tốt thì Tử muội cũng đừng quên ta nhé.” Lý Tử Châu rẽ về phía chỗ ở của nàng ta, Lý Tử Du cũng về phòng mình.

Lý ma ma có chút lo lắng lão thái thái sẽ gây khó dễ cho Tử cô nương. Lý Tử Du nói: “Không có gì đâu. Chỉ nói mấy câu thôi, ma ma yên tâm đi. Ta biết chừng mực mà.” Nàng thấy càng ngày nàng càng không thể ở yên rồi.

“Ma ma, chúng ta ở ngoài phủ một khoảng thời gian đi. Người thấy thế nào?” Nàng vẫn còn chưa nhìn qua trang trại của mẫu thân. Áp lực ở đây càng ngày càng lớn, nàng coi như là đi nghỉ hè đi. Nàng cần phải thả lỏng tâm tình một chút.

“Tốt thì tốt nhưng mà lão thái thái sẽ đồng ý sao?” Lý ma ma nói.

“Bà ta sẽ đồng ý thôi.” Sau chuyện ở Thanh Nguyên Tự thì bà ta đang cố cải thiện quan hệ với mình, một yêu cầu nhỏ nhỏ như thế bà ta sao có thể

không đáp ứng được?

Bạch Vi nói: “Thật tốt quá. Cuối cùng nô tỳ cũng được đi chơi rồi.”

“Nhà đầu nhà ngói chỉ nhớ đến chuyện chơi thôi. Phải hầu hạ cô nương thật tốt mới là chuyện đúng đắn!” Lý ma ma khiển trách Bạch Vi.

“Vâng thưa Lý ma ma.” Bạch Vi cười nói.

Vì thế mà dưới sự đồng ý của lão thái thái, Lý Từ Du, Lý ma ma, Bạch Vi và cả Hoàng Oanh cùng đến điền trang phía Bắc kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 44.3

Quần sự điền trang họ Chu, cả nhà đều sống ở điền trang này. Vì đã được thông báo trước nên Chu quân sự đều đã sắp xếp ổn thỏa phòng ở cho mọi người. Hắn nói với thê tử: “Chủ tử vất vả mới qua đây được một chuyến, chúng ta nên hầu hạ thật tốt. Sau này Đại Nha và Nhị Nha còn có thể theo chủ tử vào trong thành hưởng phúc. Nàng phải cẩn thận chú ý.”

Thê tử của quân sự đáp: “Thiếp chẳng lẽ không biết để ý mấy chuyện đó sao? Cũng chỉ là hầu hạ chủ tử mà thôi, chàng cứ yên tâm.” tiffanyphan.wordpress.com Chủ tử qua đây cũng xem như là phúc khí của chúng ta, thiếp nhất định khiến nàng hài lòng. Thiếp thấy điền trang cách đây không xa cũng đang bắt đầu chuẩn bị này nọ, có phải chủ tử cũng muốn đến đó không?”

“Nàng quản chuyện người khác làm gì? Cứ làm tốt chuyện của mình đi. Nói với những gia nhân khác trăm ngàn lần đừng có chọc giận chủ tử, đến lúc đó ta lại mất hết mặt mũi.” Bảy tám năm rồi chủ tử không đến nên lần này Chu quân sự thật kích động. Vốn dĩ nghe Trần đại quân sự nói chủ tử đã về, hắn cũng chỉ biết thế chứ chưa từng nghĩ chủ tử lại tự mình qua đây. Hắn tự nhận bản thân không có gì là làm không tốt, đương nhiên sau lưng có hưởng một chút lợi nhỏ nhưng đây đã là nguyên tắc bình thường rồi. tiffanyphan.wordpress.com Dù sao Trần đại quân sự cũng biết mà chủ tử cũng không trách móc gì. Nước trong thì không có cá, chỉ cần hắn biết chừng mực, không tham lam quá mức là được.

....

“Woa, quả thật được ra ngoài rồi này!” Đến ngoại thành, Bạch Vi liền mở rèm cửa sổ lớn rồi kêu lên. Hoàng Oanh thấy vậy thì nói: “Người làm thế còn ra cái thể thống gì nữa! Bị người khác thấy được người có chịu trách nhiệm nổi không hả?”

Bạch Vi nhìn Hoàng Oanh rồi thề lời, nói: “Có người nào như người không chứ? Nhìn một chút cũng không được nữa.”

Lý Từ Du cũng nói: “Không có vấn đề gì. Cứ để Bạch Vi hít thở không khí đi.”

Cảm giác tự do như thế này mới thích làm sao!

“Người cũng ra ngoài xem đi.” Lý Từ Du nói với Hoàng Oanh.

“Nô tỳ không dám.” Hoàng Oanh vội nói.

Lý Từ Du cũng không miễn cưỡng. Nàng biết lão thái thái nói lo lắng cho nàng nên mới phái Hoàng Oanh đi theo nhưng mà thực chất chính là giám sát nàng. Chỉ là có muốn ra ngoài hay không cũng không phải do nàng ta quyết định.

Bạch Vi lôi kéo tay của Hoàng Oanh, nói: “Hoàng Oanh tỷ tỷ, đi thôi, chúng ta đi xem đi. Bên ngoài cảnh sắc rất đẹp, ven đường có thật nhiều hoa dại nữa, đảm bảo phong cảnh so với quý phủ còn đẹp hơn.”

Hoàng Oanh không phải là đối thủ của một dã nha đầu như Bạch Vi nên trực tiếp bị Bạch Vi kéo ra ngoài. May mà phía sau xe không nóng lắm, hơn nữa cũng chỉ là ngồi ngoài xe, Hoàng Oanh chỉ gầy một chút rồi thôi.

Lý Từ Du lúc này mới vươn đầu ra ngoài cửa sổ, tham lam nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài. Những hàng cây xanh, những đồng lúa nước kia đều khiến Lý Từ Du nhớ lại chỗ ở ngày bé. tiffanyphan.wordpress.com Nàng thấy thật tự do tự tại, chẳng trách cha mẹ nàng lại chỉ muốn ở thôn quê.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn trời, nhìn từng đám mây tuyết trắng phiêu diêu lững lờ trên không trung xanh thẳm, nhìn những chú chim bay lượn.

Lý ma ma cũng biết cô nương nhà mình đã quá bức bối một thời gian rồi nên chẳng nói gì thêm.

Cuối cùng cũng đến điền trang. Chu quân sự mang theo thê tử và tất cả mọi người đứng chờ trước cửa. Hắn thấy một tiểu cô nương hơn mười tuổi và Lý

ma ma quen thuộc thì biết chủ tử thật sự đã đến đây. Chu quản sự kích động chạy đến quầy xuống, đám người còn lại cũng quỳ theo. Lý Tử Du cho bọn họ đứng lên, sau đó thề tử của Chu quản sự dẫn mọi người đến nơi ở đã được chuẩn bị. Phòng ở rất đơn giản nhưng sạch sẽ khiến người ta cảm thấy thật thoải mái. Lý ma ma lập tức thưởng cho thề tử Chu quản sự. Thề tử Chu quản sự cười tit mắt, nói: “Cô nương thích là được rồi. Ở nông thôn không có gì tốt, mong cô nương đừng phiền lòng.”

“Như vậy là tốt lắm rồi. Ta rất thích! Các người mấy năm nay đã vất vả rồi.”

Những lời này khiến thề tử của Chu quản sự thấy trong lòng đau xót, nói: “Có thể đợi được cô nương trở về thì chúng nô tài cái gì cũng không sợ.”

Sau này mọi chuyện sẽ càng ngày càng tốt. Trong cung còn có Thái hậu và hoàng thượng, những người trước kia tìm đến điền trang gây sự giờ cũng đã không dám đến nữa.tiffanyphan.wordpress.comChỉ mong sau này cô nương có thể gả vào nhà tốt, có thể đứng vững ở kinh thành này, như vậy thì cả nhà họ sẽ không phải sầu lo gì nữa.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Lý Tử Du đến chính sảnh của điền trang. Mọi người trong điền trang sẽ vào bái kiến, cũng may lần này chuẩn bị rất nhiều nên tất cả mọi người trong điền trang đều có thưởng. Vào lúc ăn trưa, toàn bộ nguyên liệu đều tươi mát đậm chất thôn quê khiến khẩu vị Lý Tử Du cũng tốt hơn, ăn nhiều hơn một chén.

Nàng được sắp xếp ở tại một căn phòng bên cạnh hồ, thật mát mẻ, cửa sổ còn có một màn lụa mỏng mới, buổi tối cũng không sợ muỗi đốt. Đẩy cửa sổ ra còn có thể thấy được dãy núi cao phía xa, cảnh vật rất đẹp. Lý Tử Du bảo Chu quản sự chuẩn bị cho mình một bộ quần áo vải thô để tìm lại cảm giác lúc trước hơn nửa đi đường, làm việc cũng tiện.tiffanyphan.wordpress.comBuổi tối ngày đầu tiên, giữa không gian vắng vắng tiếng ech kêu và mùi đàn hương thơm thoang thoảng Lý Tử Du tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 45.1

Không khí ở nông thôn thật trong lành, hơn nữa cũng chẳng có những chuyện mang đầy chương khí mù mịt kia nên tâm tình mọi người đều tốt hẳn lên.

Chu quản sự còn đem con gái lớn là Đại Nha đến hầu hạ Lý Tử Du vì vì dù sao ở điền trang này Đại Nha quen thuộc mọi thứ hơn đám người Bạch Vi.

Lý Tử Du mặc quần áo nam giới bằng vải thô rồi đi xem xét xung quanh. Lý ma ma mặc dù không vui nhưng thấy Lý Tử Du nhanh nhẹn, tươi vui hơn lúc trước nên cũng chẳng nói gì.

Đại Nha đối với điền trang rất quen thuộc hơn nữa thấy Lý Tử Du cũng chẳng cần nàng hầu hạ nhiều nên đã cùng vài hài tử khác của điền trang cùng nhau làm vườn, bắt cá.tiffanyphan.wordpress.comLý Tử Du và Bạch Vi cũng nhìn không chớp mắt.

Nha đầu Hoàng Oanh kia đương nhiên rất khinh thường nấy việc như thế nhưng chỉ vì muốn đưa tin cho lão thái thái nên phải bắt đắc dĩ đi theo Lý Tử Du. Nàng ta không dám ngồi xuống, chỉ đứng từ xa nhìn đám người Lý Tử Du và Đại Nha, nàng ta cực kì ghét chỗ này. Hoàng Oanh nhìn Lý Tử Du mà trong lòng khinh bỉ: quả nhiên là từ nông thôn đến, vừa đến đây là trở thành dã nha đầu ngay. Nếu như người không phải cô nương nhà giàu thì có ai muốn hầu hạ người chứ!

Lý Tử Du mặc kệ Hoàng Oanh nghĩ thế nào, nàng thích gì thì cứ làm theo thế ấy.

Thôn trang này còn có một hồ sen rất lớn gọi là Hà Hoa Đường, bên cạnh có một con thuyền đánh cá nho nhỏ. Đại Nha xung phong đi chèo thuyền vì thế mà ba người liền đi sâu vào hồ sen.

Hoàng Oanh sợ rơi vào trong nước, bị bắn quần áo nên sống chết cũng không chịu lên thuyền.

“Cuối cùng cũng thoát khỏi à ta!” Bạch Vi cười lưng, “Cô nương, lát nữa thôi là tới đài sen rồi.tiffanyphan.wordpress.comTrước kia lúc nô tỳ còn ở nhà, trong thôn cũng có một ao sen nhỏ, đám tiểu hài tử đều lên xuống hái trộm đài sen. Một số còn bị người ta đuổi chạy nữa.”

Lý Tử Du cũng cười, nói: “Ta cũng đã ở nông thôn nhiều năm rồi. Thật ra người ở nông thôn đều thật giản dị, có mâu thuẫn cũng là thương lượng trực tiếp với nhau, đâu có giống trong quý phủ này, chuyện gì cũng phải vòng vèo, sau lưng còn có người lên lút ngáng chân, khó lòng phòng bị. Vì thế nên Đại Nha à, nếu người muốn theo ta vào phủ thì nên suy nghĩ thật kĩ. Cuộc sống trong phủ không phải ngày nào cũng được thoải mái như thế này đâu.”

Chu quản sự có ý muốn để con gái lớn của hắn theo nàng vào thành nhưng Lý Tử Du vẫn không biết phải nói thế nào cho tốt vì Hoàng Oanh cứ kè kè bên cạnh. Bây giờ vất vả lắm mới thoát khỏi người này nên nàng cũng nói những lời trong lòng với Đại Nha.tiffanyphan.wordpress.comDù sao Hoàng Oanh và Họa Mi sớm muộn gì cũng phải bị đuổi đi. Đại Nha tốt xấu gì cũng là người trong nhà, cuộc sống trong phủ cũng chẳng tự do tự tại gì nên nàng phải nói cho nha đầu này biết rõ trước.

Đại Nha vội vàng nói: “Nô tỳ nguyện ý theo hầu cô nương. Mẹ của nô tỳ nói rằng có thể được hầu hạ cô nương chính là phúc khí của chúng nô tỳ.”

Lý Tử Du cũng không nói gì thêm nữa. Mỗi người suy nghĩ mỗi khác. Nhà Chu quân sự ngoài việc muốn cho con gái lớn đi hầu hạ nàng thì có lẽ cũng vì tuổi của Đại Nha không tính là nhỏ nữa, nếu ở trong thành, biết thêm nhiều người thì sau này cơ hội gặp người xứng đôi cũng nhiều hơn một chút. Thật đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ này. Cho dù thân phận có kém thế nào thì cũng một lòng tính toán cho hạnh phúc con gái mình.

Lý Tử Du vốn cũng muốn đem người ở đây về. Nếu mọi người đều nguyện ý vậy thì việc này đã được định rồi, lúc trở về sẽ đưa Đại Nha theo luôn.

Lý Tử Du đứng dậy trên thuyền, may mà không choáng váng, nàng đưa tay với một đóa hoa sen.

“Cô nương, bông kia đẹp kia.” Bạch Vi vươn người chỉ vào một đóa hoa sen màu hồng nhạt, nhưng mà vừa vươn một chút thì thuyền liền nghiêng ngả. Ba người có chút kích động đứng lên, Đại Nha la lớn: “Cô nương với Bạch Vi tỷ tỷ đừng cử động nếu không sẽ lật thuyền đó!”

Thật vất vả mới ổn định được con thuyền, ba người lại nghe thấy một tràng cười cách đó không xa. tiffanyphan.wordpress.com Các nàng nhìn qua thì thấy hai nha đầu khoảng mười lăm, mười sáu tuổi ăn mặc lòa lẹt, nhìn ba người Lý Tử Du đầy trào phúng.

“Không biết chèo thì cũng đừng có thể hiện. Nếu rơi vào nước chết đuối thì làm sao bây giờ!” Nha đầu mặc áo xanh nói.

Đại Nha tức giận mắng: “Ngươi từ đâu tới đây mà nói chuyện không nói tiếng người thế hả? Ngươi mới chết đuối ấy!”

“Cái đã nha đầu nhà ngươi mà cũng dám nói chuyện như thế với cô nãi nãi ta à! Ngươi có biết ta là ai không hả?” Nha đầu áo xanh cũng tức giận.

“Ta biết ngươi là ai làm gì? Hồ sen này là của chủ tử ta, các ngươi từ chỗ nào chui ra mà không hỏi một tiếng đã tới đây rồi hả? Còn hái nhiều đài sen như thế, các ngươi có biết như thế là trộm không hả?” tiffanyphan.wordpress.com Đại Nha chẳng yếu thế chút nào.

Bạch Vi cũng nói: “Đúng vậy. Nhị vị cô nương này, hồ sen này là của các ngươi sao? Không được phép mà đã xuống đây thì cũng không phải chuyện mà cô nương trong sạch có thể làm ra nha.”

Nữ tử áo hồng cũng nhịn không được mà nói: “Nhị vị cô nương, chủ tử các ngươi không nói gì thì các ngươi gấp cái gì? Vị công tử này, chúng ta chỉ là thấy nơi này rất đẹp nên mới muốn hái một ít đài sen, cũng chẳng có chuyện gì lớn, công tử sẽ không nhỏ mọn vậy chứ?”

Cô nương mặc áo hồng nhìn ra được Lý Tử Du là chủ tử, lại thấy Lý Tử Du đưa lưng về phía nàng ta, không nói gì nên cũng chẳng ngại ngần gì mà hỏi vậy.

Lý Tử Du xoay người lại, còn chưa nói gì thì hai cô nương kia đã kinh ngạc mà rơi xuống. Đại Nha và Bạch Vi hận không thể vỗ tay vui mừng, nói: “Đáng đời. Ai bảo các ả nói lời khó nghe chỉ!”

Lý Tử Du vốn là muốn để Đại Nha cứu người lên nhưng mà chỉ trong chốc lát hai người kia đã lên thuyền được, thì ra là biết bơi. Cũng phải thôi, đã dám một thuyền chạy đến đây thì không biết bơi không được, ngay cả ba người Lý Tử Du cũng đều biết.

Chỉ là nhị vị cô nương kia sau khi lên thuyền thì liền mau chóng chèo thuyền chạy mất, giống như nhìn thấy quỷ vậy.

“Thì ra là hai kẻ nhất gan!” Đại Nha cười nói.

Bạch Vi nói: “Hai người kia chẳng qua là quần áo ướt hết rồi mà lại tưởng cô nương là nam tử nên mới vội vã rồi đi thôi. tiffanyphan.wordpress.com Cô nương, nô tỳ nói đúng không?” Còn nữa, hai người kia nhất định là chưa thấy ai đẹp như cô nương nên mới kinh ngạc như thế.

“Bạch Vi càng ngày càng thông minh rồi. Không sai, nhưng mà chúng ta đã đi lâu rồi cũng phải chạy nhanh trở về thôi. Bảo phòng bếp nấu cho chúng ta nôi canh hạt sen đi.”

Vốn dĩ nghĩ rằng chuyện này chỉ có họ biết nhưng không ngờ lúc chạng vạng lại xuất hiện phiền toái. Chu quân sự bẩm báo nói rằng người của thôn trang bên cạnh đưa đến đây hai nha đầu.

Quần gia bên kia nói với Chu quân sự: “Hôm nay Hồng Ngân và Bích Đào đã mạo phạm chủ nhân quý phủ nên chủ tử ta đã vội phái ta đem hai nha đầu này đến quý phủ bồi tội. Hai nha đầu này tự tiện một mình đến hồ sen của quý trang còn gây chuyện phiền toái, mong quý chủ nhân lượng thứ cho. Nếu quý chủ nhân không chê thì hãy để hai nha đầu này được đến hầu hạ quý chủ nhân.”

Nhìn bộ dạng xấu hổ hai nha đầu kia thì Chu quân sự cảm thấy rắc rối rồi! Hắn không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì nên đành phải để ba người kia chờ rồi đến hỏi cô nương nhà mình. tiffanyphan.wordpress.com Lúc hiểu rõ sự tình thì hắn thấy thật buồn cười lại có chút tức giận, người kia rõ ràng là muốn ép nhận người cũng không thêm đề ý xem chủ nhân bên này có vui lòng vừa ý hay không.

Nhưng mà hai nha đầu này cho dù là bị người ta nhìn thấy đáng về ướt đầm thì cũng không có khả năng giống như các thiên kim tiểu thư khác nói đến chuyện danh tiết. Danh tiết cái gì, muốn tính kể nhà này mà thôi. Chẳng lẽ cứ tiếp xúc với nam tử nào thì bắt người ta phụ trách hết à? Chẳng qua là hai nha đầu kia xuân tâm nhộn nhạo nên mới thuyết phục chủ tử họ đưa đến chỗ chủ tử nhà mình mà thôi.

Chỉ có điều nếu các nàng biết chủ tử mình là nữ tử thì liệu có còn nghĩ như thế không đây? Chu quân sự thật chờ mong lúc các nàng biết được chân tướng đó!

Chương 68: Chương 45.2

“Cái gì? Thật là không biết xấu hổ! Thật không biết xấu hổ mà!” Hoàng Oanh cũng đã biết chuyện. Vốn dĩ hôm nay nàng ta không đi theo nên cảm thấy trong lòng khó chịu, bây giờ lại còn xuất hiện hai nha đầu tự đưa mình đến cửa, còn vội vàng muốn hầu hạ cô nương nữa. Nàng ta oán trách: “Cô nương cũng thật là... Sao lại cái nam trang làm gì chứ? Nếu người mặc nữ trang thì hai người kia có dám làm như vậy đâu!”

Bạch Vi vội nói: “Chúng ta là nô tài sao có thể oán giận chủ tử? Ta mới làm nha hoàn không biết thì còn được, Hoàng Oanh tỷ tử tử nhỏ đã làm nha hoàn vậy mà lại không biết quy củ nha!”

“Ngươi! Cái nha đầu chết tiệt kia! Thôi đi, ta cũng chẳng thêm nhiều lời với ngươi nữa. Cô nương, chúng ta mau đuổi hai ả kia đi, nếu giữ hai ả lại thì thật sự không tốt đâu!”

Lý Tử Du nói: “Vội vàng làm gì? Nếu các nàng muốn tới thì sẽ đem theo khế ước bán thân tới đây luôn. Đến lúc đó ta muốn đánh, muốn mắng, muốn bán đi là chuyện của ta. Được lợi như thế sao ta lại không làm?” Lý Tử Du nói những lời này cũng là để nhắc nhở Hoàng Oanh bởi nàng ta đã theo nàng, nàng còn giữ khế ước của nàng ta đó, vậy mà còn không phân biệt lợi hại, ngày nào cũng đi mất báo.

“Vây... vậy... cô nương nói nhận hai người kia sao?” Hoàng Oanh có chút kinh hãi. Đúng vậy, nàng ta cũng sợ bị tùy tiện bán đi. Tuy là Tử cô nương còn nể mặt lão thái thái nên không động tới mình nhưng nếu thật sự chọc giận nàng, đụng đến giới hạn của nàng thì chưa chắc nàng sẽ không bán mình đi!

Lý Tử Du nói với Bạch Vi: “Thay đồ cho ta. Ta đi nhìn nhị vị cô nương kia một chút.” Nói cách khác chính là không cần hai người kia.

Dù sao thì ấn tượng đầu tiên với hai nha đầu đó cũng không tốt, hiện tại còn làm ra chuyện như vậy thì Lý Tử Du cũng muốn để các nàng biết mình là nữ, không cần phải dùng mấy chuyện danh tiết đó mà muốn sang đây. Nhiều một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện. Về phần tâm tình của hai người kia thì Lý Tử Du cũng chẳng bận tâm, các nàng cũng chẳng phải người tốt thì chẳng cần phải nương tay, thương hương tiếc ngọc.

Hoàng Oanh đến lúc này mới cười vui vẻ, muốn đi theo hai người xem trò vui. Chỉ có điều sau khi Tử cô nương cho họ biết sự thật khiến hai người kia giật mình kinh ngạc thì để cho vị quân sự kia đem người trở về.

“Chu quân sự, người ở thôn trang bên cạnh là người như thế nào?” Lý Tử Du hỏi.

Chu quân sự đáp: “Chủ nhân của thôn trang bên cạnh trước kia chưa từng xuất hiện, gần một năm lại đây thì mới có người đến ở, hơn nữa cũng chẳng có quan hệ lớn với chúng ta nên nô tài không tìm hiểu cẩn thận. Thôn trang kia chủ yếu là kinh doanh cây ăn quả, không có xung đột gì với điền trang chúng ta. Để nô tài tìm hiểu rõ ràng sau đó sẽ báo lại cho chủ tử.”

Lý Tử Du gật đầu, để cho Chu quân sự tự mình đi an bài.

Phía bên kia, Hồng Ngân và Bích Đào thật sự kinh sợ và thất vọng khi thấy một nữ công tử lại biến thành nữ tử. Hai người bị đưa đến trước mặt chủ tử, sau khi nghe quân sự nói xong thì vị chủ tử kia cười lạnh nhìn hai ả quý gối trước mặt, nói một cách trào phúng: “Phải làm gì đây nhỉ? Ta xưa nay chưa từng có ý thu lại những thứ đã bỏ đi, huống hồ các ngươi lúc đó là vừa lòng nguyện ý. Nơi này của ta đã chẳng có chỗ cho các ngươi nữa đâu. Điều quân sự, việc này ngươi cứ xem rồi tự sắp xếp đi.”

“Phu nhân, phu nhân, chúng nô tỳ sai rồi, chúng nô tỳ không dám nữa. Phu nhân, người bỏ qua cho chúng nô tỳ một lần thôi.” Hồng Ngân và Bích Đào khẩn cầu chủ tử.

“Đừng, đừng. Ta đâu phải là phu nhân đâu. Chẳng phải các ngươi đã nói thế à? Nhiều lắm cũng chỉ là ngoại thất không thể lộ diện mà thôi, sau này sẽ như thế nào còn chưa biết được. Còn chẳng bằng hai nha đầu các ngươi cơ mà. Điều quân sự còn đứng đó làm gì nữa? Nhanh tay nhanh chân một chút, ta không muốn lát nữa lại thấy hai người này nữa đâu.”

Thấy âm thanh khóc nháo của Hồng Ngân và Bích Đào ngày càng xa thì sắc mặt của vị phu nhân này mới tốt một chút. Nàng cũng là một cô nương trong sạch, chỉ vì gia đạo sa sút mà phải ủy khuất làm ngoại thất bị người ta bao bọc. Bây giờ người kia cũng đã thành thân còn chính mình lại bị an bài tại thôn trang này. Đã nhiều ngày rồi người đó chưa đến đây.

Hai ả Hồng Ngân và Bích Đào làm nha đầu bên người cũng không phải hạng người an phận, miệng lưỡi lại lợi hại, thường nói bậy sau lưng người khác. Ban đầu người kia hay đến đây thì hai ả cũng sinh lòng mơ tưởng nhưng sau này khi người kia ít lui tới thì tâm tư cũng dần dần biết mất. Hôm nay vừa khéo lại đụng phải người có bề ngoài đẹp mắt, lại còn là chủ nhân điền trang kia nên hai ả mới muốn ủy thân. Nàng ước gì hai cái tai họa này rồi đi sớm cho khuất mắt, dù sao hai ả cũng nguyện ý rời khỏi nên sau này người kia có hỏi thì nàng cũng chẳng có gì khó nói. Đáng tiếc chuyện này lại là chuyện hiểu lầm. Nhưng dù thế nào thì qua chuyện này nàng cũng không thể giữ lại hai người kia nữa, là họ gieo gió gặt bão thôi.

“Phu nhân, phu nhân, nhị gia truyền tin bảo ngài sẽ đến đây!” Một nha hoàn chạy vào báo tin.

“Thật sao?” Phu nhân này vui mừng đứng lên, chỉ huy mọi người an bài mọi thứ trong trang cho tốt. Đối với nàng mà nói phải hầu hạ nam nhân của mình cho tốt thì sau này mới có thể com no áo ấm, tốt nhất là phải sinh được con trai thì chẳng phải sợ điều gì nữa. Cho nên chuyện của Hồng Ngân và Bích Đào cũng chỉ là một bước nhạc đệm mà thôi, không có gì to tát cả.

Chu quân sự nghe được tin chủ nhân của thôn trang bên kia đến nhưng hần lại thấy đây không phải tin tốt. Chu quân sự không hỏi thăm thì thôi chứ nếu đã làm thì hần sẽ nghe ngóng thật cẩn thận. Nhưng khi cẩn thận tìm hiểu thì lại phát hiện ra chuyện không tốt, hần lại không thể gạt cô nương nhà mình.

Vì thế nên thê tử của Chu quân sự mới bẩm báo Lý Tử Du: “Cô nương, mọi chuyện đã được tìm hiểu rõ ràng rồi. Phía bên kia chính là thôn trang lão thái thái của phủ Bình Nam hầu có quan hệ thông gia với phủ Trần Viễn hầu mới mua, nay thuộc về nhị gia của phủ Bình Nam hầu cũng chính là đại cô gia của quý phủ. Chỉ là đại cô gia lâu nay cũng không ở thôn trang này nhưng chúng nô tỳ lại nghe nói người ở thôn trang đó chính là nhị phu nhân của nhị gia.”

“Tính kế thật tốt nhĩ. Kim ốc tàng kiều cơ à.” Lý Tử Du nói, “Việc này ta đã biết, nếu Hoàng Oanh có hỏi thì ngươi cứ nói tin hình thực tế cho nàng ta.”

Thê tử Chu quân sự vừa nghe liền hiểu được ý của Lý Tử Du. Còn Lý Tử Du lại cảm thấy sao phủ Trần Viễn hầu cứ phải có bóng dáng của đám ruồi nhặng ghê tởm này. Tuy là nàng bất hòa với Lý Tử Trần nhưng Tiền nhị này cũng thật quá đáng rồi, lại dám nuôi dưỡng ngoại thất ở đây, chẳng lẽ người trong phủ lại không biết? Hay là đã biết nhưng lại gạt Lý Tử Trần?

Không phải nàng bênh vực Lý Tử Trần, nàng ta không đáng được như thế, nàng để cho Hoàng Oanh biết là vì muốn thông qua miệng nàng mà nói cho lão thái thái biết chuyện này rồi nhìn xem thái độ của lão thái thái ra sao. Bà ta sẽ thay cháu gái ra mặt hay là nén giận rồi để Lý Tử Trần chịu cái khổ này?

Ngoại thất này xem ra đã sớm có rồi, có lẽ còn có trước khi Đại cô nương thành thân nữa kia. Lý Tử Du nghĩ có nên đùa dai một chút, để cho Đại cô nương biết được chuyện này sau đó ngồi xem hành động của nàng ta?

Nàng bây giờ đã biết chuyện này rồi, nếu như không cho lão thái thái biết thì chỉ sợ ngươi ta lại tưởng nàng đang âm mưu gì đó. Những lời như “không biết quan tâm đến tỳ muội nhà mình”, “không quan tâm đến việc tỳ muội bị bắt nạt”, lão thái thái tuyệt đối có thể nói ra.

Hoàng Oanh quả nhiên là vội vàng bất an, khuyên Lý Tử Du mau hồi phủ. Lý Tử Du nói: “Nếu như ngươi có việc gấp thì ta sẽ để cho Chu quân sự phái người đưa ngươi trở về trước.”

Hoàng Oanh do dự một lát rồi nói: “Nô tỳ sao có thể mặc kệ chủ tử được. Chủ tử ở đâu nô tỳ ở đó.”

Được thôi, là ngươi nói đấy nhé, ta không ép ngươi đâu. Lý Tử Du cứ thoải mái ở lại điền trang còn Hoàng Oanh đứng như Lý Tử Du suy nghĩ, lén lút gửi thư về phủ. Nàng ta nghĩ bản thân đã thu mua được vài người nhưng lại không biết rằng thật ra những người đó cũng là do Lý Tử Du ngầm cho phép.

Lý Tử Du biết thời điểm yên bình này sẽ chẳng được bao lâu. Nếu lão thái thái coi trọng chuyện này thì sẽ để Đại tỷ qua đây xem xét tình huống bên này.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 46.1

Lý Tử Trần cười nói: “Đúng vậy, ta không được Nhị gia để vào mắt chẳng qua ta biết có người sẽ lọt được vào mắt xanh của Nhị gia. Nhị gia, chàng muốn mỹ nhân cũng không sao, chỉ là ta muốn có một hài tử rồi an phận mà sống. Nếu Nhị gia có thể thỏa mãn nguyện vọng này thì ta sẽ cho Nhị gia tuyệt sắc mỹ nhân. Nhị gia, chàng thấy thế nào?”

Vừa nghe đến tuyệt sắc mỹ nhân thì ánh mắt của Tiền nhị công tử liền sáng lên, hần nói: “Ngươi suốt ngày ở trong nhà thì đi đâu tìm thấy tuyệt sắc mỹ nhân?”

Lý Tử Trần mặc dù trong lòng ghê tởm nhưng vẫn cười nói: “Sao? Nhị gia đã quên ta còn mấy muội muội chưa xuất giá sao? tiffanyphan.wordpress.com Chẳng lẽ các nàng cũng không lọt nổi vào mắt xanh của chàng à?”

Tiền công tử khiếp sợ nhìn nữ nhân trước mắt: “Ngươi nói cái gì?”

“Nhị gia, chàng không nghe nhầm đâu. Mấy muội muội của ta chàng đều gặp qua rồi nhĩ? Các nàng ấy cũng rất đẹp mà. Nhị gia, chàng đừng nói với ta là chàng chưa từng chú ý đến các nàng ấy nhé. Rõ ràng ngày lại mặt đó ta thấy Nhị gia nhìn muội muội của ta không chớp mắt đó. Ta nói đúng chứ Nhị gia?”

Nàng ta dùng một chút rồi nói tiếp: “Có điều Nhị muội của ta rất danh giá, nhan sắc cũng chỉ hơn bậc trung một chút thôi, hơn nữa có cha mẹ làm núi lớn để dựa vào, ta còn phải về nhà mẹ đẻ nên không thể chộc vào nàng được. Nhị gia nhìn nhiều mỹ nhân như vậy rồi e là cũng thấy nàng chướng mắt. Tam muội muội thì đã đính hôn rồi, còn là đích muội của ta. tiffanyphan.wordpress.com Nàng ta chẳng khác gì đầu gối, nhị gia sẽ không thích đâu. Ngũ muội và Lục muội lại là kẻ hẹp hòi, Thất muội thì còn nhỏ quá. Vậy nên chỉ còn lại Tứ muội không cha không mẹ thôi. Nếu nàng ta có thể cùng ta hầu hạ nhị gia thì ta thật sự rất vui vẻ. Nhị gia, chàng nói có đúng không?”

Tiền nhị công tử ánh mắt tỏa sáng, nói: “Nàng nói thật chứ? Nàng có thể làm tốt việc này không?”

“Nhị gia, việc này ta có thể giúp chàng, dù sao ta cũng là Đại tỷ của Tứ muội mà. Cơ hội thì có đấy, chẳng qua là Nhị gia có cái gan chấp nhận hay không thôi.”

“Có, đương nhiên có!” Để có được tuyệt sắc mỹ nhân như thế thì bảo ta đi giết người ta cũng chịu! tiffanyphan.wordpress.com Tiền nhị công tử cảm thấy vận mệnh đào hoa của hắn đã tới rồi. Hắn đương nhiên biết cô em vợ này của hắn lớn lên xinh đẹp như thế nào, trước đây cũng chỉ là trong lòng có tơ tưởng một chút, bây giờ có cơ hội thì sao hắn có thể bỏ qua? Cho dù chết cũng vui về ấy chứ. Người ta nói chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu mà. Thật không ngờ thể tử của mình lại hiểu tình thú thế.

“Tốt lắm. Ta sẽ tìm cơ hội dẫn Tứ muội đến chỗ Nhị gia, tiếp theo phải làm thế nào thì không cần ta nói Nhị gia cũng biết rồi đấy. Đến lúc đó không sợ nàng ta không thuận theo!” Nếu thành nữ nhân của Tiền nhị rồi thì ta xem người làm thế nào gả cho Thượng Quan Thanh! Đến lúc đó Lý Tử Du người không thể không quý dưới chân ta, làm thiếp thất dễ tiện! Nếu ta sống không tốt thì người cả đời cũng sẽ không góc đầu lên được!

“Ai nha, nương tử của ta thật hiền lành! Nhị gia ta thật thích nàng đó! Khoảng thời gian này ta sẽ ở chỗ nàng nhé, chờ nàng sinh cho ta một đứa con rồi nói sau. Nàng cũng đừng có gạt ta, phải mau mau cho ta sớm ôm được mỹ nhân về nhà đó!”

Hai người thương lượng thành công nên vị ngoại thất bên kia liền bị vứt sang một bên. Lý Tử Trân ngẫm sai người đánh rồi đem ả kia đi bán. Tiền nhị công tử vì muốn sớm ôm được mỹ nhân nên đã lặng lẽ tặng thôn trang đó cho Lý Tử Trân. Tình cảm ngoài mặt của hai người thoạt nhìn đã tốt hơn nhiều.

Lý Tử Du biết Lý Tử Trân sau một thời gian náo loạn lại sống rất tốt thì rất tò mò. Dù vậy nhưng nàng cũng sẽ không cho người đi tìm hiểu.

Lại qua một đoạn thời gian, sắc thu dần dần rõ rệt. Người của phủ Trấn Viễn hầu lại sang đây muốn đón Lý Tử Du hồi phủ. Lý Tử Du đành phải lưu luyến không rời mà rời khỏi điền trang. tiffanyphan.wordpress.com Đương nhiên nàng còn mang theo Đại Nha nữa.

Còn nha đầu Hoàng Oanh lại bị bỏ lại điền trang. Nguyên nhân là vì nàng ta tư tình với một tiểu quân sự ở điền trang, bị người khác phát hiện ra nên Lý Tử Du đành phải để nàng ta ở lại. Hơn nữa nàng còn rộng lượng cho phép hôn sự của hai người đó.

“Cô nương, người để Hoàng Oanh ở lại như vậy thì sau khi trở về nếu Thái phu nhân hỏi thì biết trả lời sao đây?” Lý ma ma lo lắng hỏi Lý Tử Du.

“Đành chịu thôi. Chuyện đã như vậy rồi thì tổ mẫu đại nhân cũng sẽ không cần nàng ta nữa. Ta cũng muốn tốt cho nàng ta nên mới để nàng ta ở lại.” Trên thực tế thì Hoàng Oanh bị bỏ lại là vì Lý Tử Du âm thầm giờ trở một chút. Từ sau khi Hoàng Oanh lên truyền tin cho Hầu phủ thì Lý Tử Du quyết định sẽ không dùng nàng ta nữa. Trùng hợp vị quân sự Tiểu Lý kia coi trọng Hoàng Oanh nên nàng đã an bài trận này.

Tuy nhiên, nàng cũng nói rõ tình hình của Hoàng Oanh cho quân sự Tiểu Lý kia biết, không nghĩ rằng vị quân sự Tiểu Lý kia lại nói: “Cô nương nói vậy nô tài đều nhớ kỹ. Chẳng qua nô tài chỉ muốn một nữ nhân mà thôi. Ở điền trang này nàng ta có muốn nháo ngất trời cũng không ích lợi gì.” tiffanyphan.wordpress.com Chỉ cần có một đứa con thì không chịu cũng phải chịu! Lời này quân sự Tiểu Lý kia chỉ nói trong lòng, dù sao chủ tử vẫn chỉ là một tiểu cô nương. Một nữ nhân, cho dù lúc đầu có không nguyện ý thì chỉ cần thành người của người rồi thì có muốn âm thầm cũng chẳng còn cách nào khác. Hắn cũng không tin hắn không thu phục nổi một nữ nhân!

“Lý ma ma, người yên tâm đi. Tiểu Lý thúc thúc sẽ đối xử tốt với Hoàng Oanh tỷ mà.” Đại Nha nói.

“Thật ra nô tỳ thấy bất công thay cho quân sự Tiểu Lý đó. Hoàng Oanh không xứng với quân sự Tiểu Lý chút nào.” Bạch Vi nói.

“Nha đầu nha người thật là... Cái gì mà xứng với chẳng không xứng. Tiểu Lý người ta vui là được rồi.” Lý ma ma nói: “Hy vọng Hoàng Oanh sau này sẽ ngoan ngoãn đi theo quân sự Tiểu Lý, đừng gây ra chuyện gì nữa.”

“Lý ma ma, Tiểu Lý thúc thúc của con là người tài giỏi. Hoàng Oanh tỷ nhất định sẽ ngoan ngoãn trở thành nương tử của người thôi.” Đại Nha nói.

Lý ma ma lắc đầu. Một kẻ ham hư vinh như Hoàng Oanh mà cũng có người thích sao? Ta quả thật già rồi, nhìn không rõ nữa.

Lúc về đến Hầu phủ, Lý Tử Du nhận được lời mời của Lý Tử Trân. Đi thì đi thôi, tỷ tỷ của mình có việc vui mà mình không tới thì thật khó coi. Huống hồ cũng có những người khác cùng qua nữa. tiffanyphan.wordpress.com Lý Tử Du cũng không suy nghĩ nhiều mà chuẩn bị để ngày kia đến phủ Bình Nam hầu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 46.2

Đến phủ Bình Nam hầu

Thu cang nông, thời tiết dần dần bớt oi bức. Phủ Bình Nam hầu ở phía tây kinh thành, đi xe ngựa từ phủ Trấn Viễn hầu qua mất khoảng một canh giờ. Các cô nương của quý phủ được Lý Tử Trân mời đều cùng nhau đến phủ Bình Nam hầu.

Tam cô nương Lý Tử Kỳ đã chính thức ấn định hôn ước không giống hôn ước của Lý Tử Du chỉ là nói miệng nên vốn không nên xuất môn nhưng lão thái thái nói rằng sau này thành thân rồi thì cơ hội xuất môn sẽ ít hơn, nhân dịp này gặp các tỷ muội cũng tốt. tiffanyphan.wordpress.com Vậy nên Lý Tử Kỳ cũng cùng đến. Chỉ là không biết có phải vì chuyện với đại biểu ca Tạ Thiên Thành hay không mà nhị cô nương Lý Tử Châu không muốn ngồi chung xe ngựa với Lý Tử Kỳ. Nhưng mà như vậy cũng tốt, ba cô nương chỉ thứ hai ngồi chung một xe ngựa còn Lý Tử Kỳ, Lý Tử Du và Lý Tử Linh thì ngồi cùng nhau.

Thất muội Lý Tử Linh thấy hai người thì liền mừng rỡ đứng dậy: “Tam tỷ, Tứ tỷ, cuối cùng muội cũng được ra ngoài rồi. Mẹ toàn bắt muội ở trong phòng thôi!”

Lý Tử Du và Lý Tử Kỳ đều nở nụ cười. Thất muội này cực kỳ thích Tiểu Béo. Cách đây không lâu Tiểu Béo làm vỡ mất một cái bình hoa ưa thích của Tử thâm, vốn dĩ Tử thâm muốn vứt Tiểu Béo đi nhưng đáng tiếc Thất muội tha tình nguyện chịu phạt chứ không muốn Tiểu Béo chịu ủy khuất cho nên mới bị Tử thâm cầm cửa, bắt ở trong phòng.

“Muội nha, nghịch ngợm quá đi thôi.” Lý Tử Du điểm điểm cái mũi nhỏ nhắn của Thất muội.

“Hi hi. Hôm nay muội sẽ thật ngoan. Mẹ nói hôm nay sẽ đến chỗ thân thích với chúng ta, không được để quý phủ của chúng ta bị mất thể diện.”

Lý Tử Du và Lý Tử Kỳ nhìn nhau sau đó đều lặng lẽ nở nụ cười, khiến Thất muội muội này ngoan ngoãn thật chẳng dễ dàng gì.

Không biết có phải hôm nay Thất muội vui vẻ quá, phải thức dậy đi sớm hay không mà bây giờ nàng ngủ rất say khiến Lý Tử Du và Lý Tử Kỳ phải thay phiên nhau ôm tiểu nha đầu này. tiffanyphan.wordpress.com Lý Tử Du nói: “Ta vẫn chưa chúc mừng Tam tỷ. Bác cả và Đại biểu ca đều rất tốt.”

Lý Tử Kỳ mặt hồng lên, nói: “Đa tạ Tứ muội, ta hiểu.” Lý Tử Kỳ nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Tứ muội, ta cũng có lời muốn hỏi. Muội bây giờ phải làm sao? Chuyện với Thượng Quan gia ấy?”

Nếu là người khác hỏi chuyện này Lý Tử Du nhất định sẽ không nói. Nhưng mà tính của Tam tỷ nàng hiểu được. Nếu không phải nàng ấy thật sự quan tâm thì tuyệt đối sẽ không hỏi gì cả. Lý Tử Du thở dài rồi nói: “Tam tỷ, tỷ cũng biết đấy, việc này không phải ta có thể làm chủ. Ta chỉ có thể nói rằng nếu mọi chuyện trở nên khó giải quyết, ta tình nguyện rời đi.”

Lý Tử Kỳ im lặng một chút rồi nói: “Rời đi cũng tốt. Rời cái nhà này càng sớm càng tốt.” tiffanyphan.wordpress.com Chuyện cha mẹ mình làm nàng cũng không phải không biết chỉ là không muốn đối diện mà thôi. Vậy nên nàng chỉ có thể trong phạm vi năng lực của mình mà nói giúp Tứ muội mấy câu thôi.

Nhưng tính cách tổ mẫu thế nào nàng cũng hiểu. Chuyện hôn nhân của cha mẹ, của nàng đều do tổ mẫu an bài mà Tứ muội muội có thân phận như thế chỉ sợ tổ mẫu sẽ không để nàng ấy được như ý.

Lý Tử Du nói: “Tam tỷ, mặc kệ sau này thế nào, ta vẫn sẽ nhớ Tam tỷ rất tốt. Haizz, nhìn chúng ta xem, đi đến nhà người khác còn nói chuyện này làm gì? Nghe nói phủ Bình Nam hầu có một rừng hoa quế rất lớn, không biết bây giờ đã nở chưa?”

Lý Tử Kỳ cũng cười nói: “Chỉ sợ vẫn chưa nở đâu. tiffanyphan.wordpress.com Ta nghe mẫu thân nói chủ cánh rừng kia là thức phụ của đại tỷ phu. Bây giờ còn chưa đến mùa hoa quế nở đâu.”

Hai người đang nói chuyện thì bỗng nhiên tốc độ xe ngựa giảm dần. Xem ra là đến phủ Bình Nam hầu rồi. Các nàng đánh thức Thất muội dậy. Tiểu nha đầu mơ mơ màng màng mở mắt, hơn nửa ngày mới biết chuyện gì xảy ra.

Vừa đến cửa thì Lý Tử Du đã thấy Lý Tử Trân hoa lệ đứng chờ. Sau khi lập gia đình Lý Tử Trân mang chút hương vị thành thực hơn, chỉ là trên mặt dù có đánh phấn dày vẫn có chút tái nhợt.

Lý Tử Du cười khanh khách, nói: “Ta chờ các muội đã lâu. Cái vị muội muội này, thật khéo quá, ngày hôm qua hoa quế của phủ ta vẫn còn chưa nở nhưng bây giờ nghe hạ nhân báo lại có vài cây đã nở rồi nếu các muội không ngại thì lát nữa chúng ta hãy cùng đi xem. tiffanyphan.wordpress.com Nhà nhị thúc đều không có ở đây nhưng ta đã nói với tổng quản bên kia rồi.”

Lý Tử Châu nói: “Tình cảm thật tốt. Xem ra Đại tỷ tỷ ở đây sống thật vui vẻ.”

Lý Tử Châu vốn khinh thường Lý Tử Trân nên khi thấy Lý Tử Trân nói chuyện mang vẻ khoe khoang tiếng nói của mình có phân lượng trong quý phủ này thì nàng ta có chút không phục.

Lý Tử Trân tuy trong lòng bức bối nhưng trên mặt vẫn không lộ ra. Nàng ta nói: “Đây chẳng phải là đều nhờ thanh danh của phủ chúng ta sao? Mẫu thân là người nhân từ, đối xử với ta chẳng khác gì con gái ruột cho nên ta cũng muốn báo đáp lại thôi.”

Lý Tử Lung muốn tạo quan hệ tốt với Lý Tử Trân.tiffanyphan.wordpress.com Nàng ta thấy Lý Tử Trân mang trang sức đẹp đề thì liền nói với về hãm mộ: “Đại tỷ, trang sức của tỷ thật đẹp quá. Có phải rất quý giá không?”

Lý Tử Trân lơ đãng sờ sờ trang sức mẫu đơn bằng ngọc thạch trên đầu, nói: “Là mẫu thân thương đấy. Đây là đồ cưới người cho ta, hiện tại rất khó tìm.”

Lời này khiến Lục cô nương Lý Tử Cẩm cũng hãm mộ. Hai người một trái một phải kéo tay Lý Tử Trân cùng đi vào phủ.

“Quả nhiên là thứ xuất nên ở chung một chỗ. Bọn họ đi phần của họ, chúng ta cứ đi phần của chúng ta.” Lý Tử Châu nói.

Ba người phía trước dừng lại một chút rồi tiếp tục bước đi.

Thất cô nương Lý Tử Linh nói nhỏ với Lý Tử Du: “Tỷ tỷ, đồ trang sức kia thật khó coi. Muội chẳng thích chút nào.”

“Hừ quá. Ở trong nhà người khác không được nói chủ nhà không tốt, nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ rồi! Nơi này chơi chẳng vui chút nào, sau này muội không thêm đến nữa đâu!”tiffanyphan.wordpress.comLý Tử Linh tuy rằng bướng bỉnh nhưng cũng biết nơi này là nhà người khác nên Lý Tử Linh không dám phạm phải lỗi gì.

Lý Tử Trân gả cho con trai thứ hai của Bình Nam hầu nên không có nhà riêng vậy nên ở trong một viện gần hoa viên còn nhà giữa là chỗ ở của thế tử Bình Nam hầu.

Gần đây vì Lý Tử Trân đang mang thai nên phu nhân Bình Nam hầu đối xử với cô con dâu này cũng không tệ lắm. Vì thế mà bà ta mới đồng ý để cho tỷ muội nhà mẹ đẻ của nàng ta đến đây. Đoàn người đi qua gặp phu nhân Bình Nam hầu trước.

Dáng vẻ phu nhân Bình Nam hầu chỉ mới gần bốn mươi, diện mạo đoan chính, bên cạnh là một mỹ nhân khoảng hai mươi tuổi, chính là phu nhân thế tử Bình Nam hầu. Vừa nhìn đã biết người này là một người khôn khéo, xem ra Lý Tử Trân cũng chẳng dễ dàng chiếm tiện nghi từ tay nàng ta được.

“Người ta nói Nhị đệ muội là một mỹ nhân, thì ra các vị thân gia tỷ muội đây cũng là mỹ nhân mà trên trời dưới đất khó có ai sánh được. Ta so với các vị muội muội thì cảm thấy chính mình xấu hổ vô cùng.”tiffanyphan.wordpress.comTa già hơn các muội nhiều rồi.” Phu nhân thế tử cười nói.

“Cái nha đầu này, nếu con già rồi thì chẳng phải ám chỉ ta đây đã quá già rồi sao?” Phu nhân Bình Nam hầu oán trách nhưng ngữ khí kia thì một chút cũng chẳng giống như đang trách tội mà còn là giọng điệu thực cung chiêu. Xem ra vị trí phu nhân thế tử này thật vững chắc.

Lý Tử Trân nói: “Được mẫu thân và đại tẩu khen là phúc khí của các nàng ấy rồi.”

Lý Tử Du âm thầm thở dài, vị đại tỷ này cũng quá hạ thấp các tỷ muội rồi, cái gì mà phúc khí hay không phúc khí, đó là lời chỉ có người ở vị trí thấp nói với người ở vị trí rất cao thôi mà các tỷ muội lại có quan hệ thân thích chứ đâu phải hạ người tới cửa tông tiền đâu.

Lý Tử Châu muốn phản bác lại nhưng nàng ta chưa kịp mở miệng thì phu nhân Bình Nam hầu đã sai người cho tỷ muội các nàng lễ gặp mặt. Phu nhân thế tử cũng cho mỗi người một cái vòng ngọc.tiffanyphan.wordpress.comNàng ta nói: “Đây là do phụ thân mang về từ Vân Nam. Ta thật vui mừng được gặp các muội. Mong các muội đừng ghét bỏ.” Quả nhiên rất biết cách làm thân, lập tức đã đưa đám tỷ muội Lý Tử Du thành tỷ muội của nàng ta rồi.

Tất cả mọi người đều cảm ơn. Lý Tử Châu nghe là quà từ Vân Nam mang về thì cũng quên mất phản bác. Chờ Lý Tử Trân mang theo các tỷ muội đến rừng hoa quế thì phu nhân thế tử cũng xin phép phu nhân Bình Nam hầu cáo lui. Đến phòng của mình nàng ta liền để cho nha hoàn Hồ Phách xoa bóp bà vai. Hồ Phách khó hiểu hỏi: “Nãi nãi, vòng ngọc kia là đồ tốt sao nãi nãi lại cho tỷ muội của Nhị nãi nãi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 47.1

Tất cả mọi người đều cảm ơn. Lý Tử Châu nghe là quà từ Vân Nam mang về thì cũng quên mất phản bác. Chờ Lý Tử Trân mang theo các tỷ muội đến rừng hoa quế thì phu nhân thế tử cũng xin phép phu nhân Bình Nam hầu cáo lui. Đến phòng của mình nàng ta liền để cho nha hoàn Hồ Phách xoa bóp bà vai. Hồ Phách khó hiểu hỏi: “Nãi nãi, vòng ngọc kia là đồ tốt sao nãi nãi lại cho tỷ muội của Nhị nãi nãi chứ?”

Phu nhân thế tử nói: “Người ta lần đầu tiên đến đây thì ta phải để cho đám tỷ muội thân gia đó biết ta không phải kẻ keo kiệt. Dù gì cũng chỉ là vòng tay thôi, có gì phải đau lòng. Kẻ phải đau lòng chính là người bị tính kế sau lưng mà không biết kia kia.”

“Ý của nãi nãi là...?” Hồ Phách khó hiểu, hỏi lại.

“Người có thấy tình cảm của nhị nãi nãi và nhị gia các người gần đây rất tốt không?”

“Có ạ. Bọn nô tỳ đều cảm thấy kỳ quái. Nhị gia sao đột nhiên lại đổi tính vậy chứ? Chẳng lẽ là do nhị nãi nãi có bản lĩnh cao?”

“Nàng ta có bản lĩnh sao? Nếu nàng ta có bản lĩnh thật thì sao ban đầu lại không thể quản nổi nam nhân của chính mình? Ta thấy có bí mật ẩn khuất đằng sau thôi.” Phu nhân thế tử vẫn mang tâm tình xem diễn tuồng còn về nguyên nhân cho vòng ngọc thì nàng ta muốn để cho các tỳ muội nhà mẹ đẻ của Nhị đệ muội biết phù này vẫn do nàng ta làm chủ. Nàng ta so với Nhị đệ muội thứ xuất kia có quyền thế hơn, không thể mất mặt trước bọn họ được. Nhị đệ muội đáp lại càng chứng tỏ được điều đó.

“Bên trái có chút đau, người xoa cho ta đi.”

....

Lý Tử Trân dẫn đám tỳ muội Lý Tử Du đến rừng hoa quế, nàng ta nói: “Ta đang mang thai nên không tiện dẫn các muội đi xem nhiều. Đây là mấy nha đầu quen thuộc của ta, các nàng sẽ dẫn các muội đi thưởng thức phong cảnh. Cảnh rừng này được hình thành từ mấy cây hoa quế do Thái tổ hoàng đế ban tặng. Qua mấy trăm năm mới được như vậy đây, các muội cứ từ từ thưởng thức, nếu cần gì thì cứ nói với bọn nha đầu, bọn chúng sẽ đưa cho các muội.”

Lý Tử Lung vội nói: “Đại tỳ nên nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng để cháu ngoại của ta mệt. Bọn tỳ muội chúng ta tự biết mà.”

Lúc bắt đầu còn đi theo nhóm nhưng khi đi vào thì các tỳ muội đều tách ra tự đi ngắm cảnh. Dù sao đây cũng là chỗ thân thích, nếu đã gọi mọi người đến đây ngắm cảnh thì chắc hẳn đã đảm bảo an toàn rồi, bằng không xảy ra chuyện thì cũng sẽ ảnh hưởng đến thể diện của quý phủ.

Lý Tử Du đi theo một nha đầu mặt dài, dọc đường đi nói chuyện không nhiều lắm nhưng vẫn có hỏi có đáp. Dần dần hai người đi sâu vào trong rừng. Quả nhiên có mấy đóa hoa quế nở, tuy chỉ là những đóa hoa nhỏ nhưng vẫn mùi hương thơm, chẳng trách mà thơ ca thường nói khi hoa quế nở mùi thơm bay. Nếu cả một rừng hoa này đều nở thì không biết hương thơm sẽ nồng nàn đến mức nào?

Nha hoàn đi theo Lý Tử Du nói: “Đầu bếp ở phủ chúng tôi vào thời điểm hoa quế chính thức nở sẽ hái xuống một ít làm bánh hoa quế, trà hoa quế còn có rượu hoa quế nữa. Đại nãi nãi thường tặng cho thân thích một ít, nãi nãi bên này cũng sẽ có, đến lúc đó cô nương có thể thưởng đến thưởng thức.”

“Quả nhiên hoa quế rất tốt. Người tên là gì?” Lý Tử Du hỏi. Bạch Vi và các nha đầu khác cùng theo đến đã được dẫn đi nơi khác, bây giờ không có ở đây, tỳ muội các nàng đều được nha đầu của quý phủ hầu hạ.

Nha đầu kia đáp: “Nô tỳ gọi tiểu Quế.”

“Tiểu Quế? Hoa quế?” Lý Tử Du hỏi.

“Vâng. Nô tỳ sinh ra đúng vào mùa hoa quế nở nên mẹ nô tỳ đã đặt cho nô tỳ cái tên này.”

“Không bị chủ tử đổi tên sao?”

“Chưa từng ạ. Chủ tử nói tên nô tỳ rất tốt, không cần đổi.” Tiểu Quế nói.

“Chủ tử của Tiểu Quế là ai?”

“Nhị gia và nhị nãi nãi chính là chủ tử của Tiểu Quế!”

“Thì ra là thế!” Lý Tử Du nói: “Người rất quen thuộc với nơi này vậy thì vì sao lại đưa ta đi bên này chứ?”

Bây giờ đã chệch hướng rừng hoa quế rồi, phía trước là một nhà trên hồ. Nhà này có mấy gian phòng ở nhưng lại đặc biệt heo hắt. Lý Tử Du sinh lòng nghi ngờ, ai mà biết được Tiểu Quế nghe Lý Tử Du nói vậy liền nhanh chóng chạy đi. Lý Tử Du muốn quay về nhưng lập tức có hai bà tử to béo chạy từ nhà đó ra bắt lấy Lý Tử Du, kéo vào nhà trên hồ.

“Các người là ai? Muốn làm gì thế hả?” Lý Tử Du giãy không được, bị ném mạnh vào trong phòng.

Thật không tốt! Quả nhiên làm người không thể quá tự tin! Khi Lý Tử Trân muốn mời các tỳ muội qua đây, trong lòng nàng luôn phòng bị nhưng ai mà ngờ được nàng ta lại dám làm chuyện như vậy ngay trong quý phủ! Nàng ta không sợ sau khi nàng thoát khỏi đây sẽ đáp trả lại quý phủ sao?

Nhưng bất cớ mình là có ý gì? Chẳng lẽ muốn mình bỏ đói vài ngày? Cái này không đúng lắm. Nhất định là do Lý Tử Trân giờ trò quỷ nếu không sao phải kéo mọi người đến rừng hoa quế? Nàng chỉ muốn yên ổn không ngờ người ta lại quá ác độc! Lý Tử Du cảm thấy không thể hoảng loạn, phải nghĩ ra biện pháp!

“Nhị gia, người đang ở bên trong!” Lý Tử Du nghe người bên ngoài gọi nhị gia thì trong lòng chợt lạnh. Lý Tử Trân thật sự muốn hại mình sống không bằng chết sao?

Cửa bị mở ra, quả nhiên là vị đại tỳ phu kia. Tiền nhị công tử nhìn mỹ nhân trong phòng, hai mắt liền tỏa sáng, hận không thể lập tức nhảy vào thân thiết một phen, chỉ có điều đường đột bỏ nhào vào giai nhân không phải là tác phong của hắn.

“Tứ muội...”

“Đại tỷ phu, người đây là có ý gì? Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của các người sao?” Lý Tử Du lạnh lùng nói với Tiền nhị. Trong tay bắt giắc đã nắm được vật gì đó.

“Haizz, Tứ muội không biết đâu. Lần trước ở quý phủ nhìn thấy muội muội thì trong lòng ta liền ngưỡng mộ muội rồi. Mong hôm nay muội có thể thành toàn cho ta. Muội yên tâm, chỉ cần muội theo ta thì ta nhất định đối xử tốt với muội, tỷ tỷ muội cũng sẽ chẳng nói gì đâu. Ta nghe tỷ muội nói muội ở quý phủ không có ai làm chỗ dựa, đến lúc đó tỷ phu ta tất nhiên sẽ thay muội làm chủ.”

“Ha ha, tỷ phu thật quá vô si đó! Ta muốn hỏi một câu, việc này là do người làm hay đại tỷ làm, hay cả người và đại tỷ cùng nhau tính kế ta?” Chỉ cần người qua đây, ta nhất định sẽ đánh đầu người bầm dập!

“Ai làm thì có sao đâu? Muội muội à, muội vẫn nên theo ta thôi. Dù sao đã đến bước này rồi nếu muội hô to lên, gọi người tới thì để mọi người nhìn thấy muội vẫn phải theo ta thôi. Còn chẳng bằng muội ngoan ngoãn nghe lời, mọi người đều có chút thể diện. Ta bình thường không đánh nữ nhân nhưng nếu muội muội không đồng ý thì ta cũng chẳng ngại dùng sức mạnh một lần. Dù sao thì ta lần đầu thấy một mỹ nhân quốc sắc thiên hương như muội đây cho nên có bị hoa mẫu đơn hù chết thì thành quý cũng phong lưu!” Tiền nhị cảm thấy lần đầu tiên mình nói năng văn vẻ như vậy cũng không uổng phí. Nhìn mỹ nhân trước mặt thật không mừng rỡ không được.

Lý Tử Du vị kẻ vô si này chọc giận không chịu nổi! Mặt nàng đỏ bừng lên nhưng lại khiến Tiền nhị nhìn không nổi lập tức tiến tới. Lý Tử Du vốn muốn dùng cây đèn đánh Tiền nhị nhưng hân lại sớm có phòng bị, bắt lấy cổ tay của Lý Tử Du, đoạt lấy vật kia. “Muội muội thật quan tâm ta, muốn dùng cái này đập ta chóng vánh sao? Thật sự không ngoan chút nào! Xem ra muội muội thích dùng sức mạnh, vậy thì ta liền thuận theo muội muội thôi!”

Lý Tử Du liều mạng giãy dụa nhưng sức lực nữ nhân sao có thể so với nam nhân? Mắt thấy Tiền nhị càng lúc càng hung bạo hơn, sắp đạt được mục đích thì nàng liền lo sợ chẳng lẽ thật sự phải chịu bị tính kế như thế này sao? Lý Tử Du trong thời gian ngắn nghĩ tới cái chết. Không! Không thể chết được! Nếu chết rồi thì cơ hội gì cũng sẽ không có! Khi Lý Tử Du lâm vào tuyệt vọng thì thân thể Tiền nhị đột nhiên như bóng mà ngã xuống, sau lưng hân xuất hiện một người.

“Là người!” Lý Tử Du khiếp sợ.

Người này chính là Hồng Y đã gặp lần trước! Vì sao nàng ta lại đột nhiên xuất hiện?

“Cô nương, là nô tỳ đây! Nô tỳ đáng chết, đã đến trễ một chút khiến cô nương phải chịu ủy khuất!”

“Đợi chút! Người sao lại biết ta ở trong này? Hay là người vẫn luôn đi theo ta?” Lý Tử Du hỏi.

“Cô nương quả nhiên rất thông tuệ. Đúng vậy, nô tỳ vẫn luôn đi theo cô nương, chỉ là cô nương không nhìn thấy mà thôi.” Hồng Y quỳ xuống nói.

“Chủ tử các người đối với ta thật tốt nhỉ? Bỗng dưng lại cho ta một cái bóng bí mật.” Bị người khác nhìn chăm chăm cảm giác thật không tốt nhưng nếu không phải nhờ Hồng Y này thì hôm nay mình đã sống không bằng chết! Lý Tử Du cũng không rõ chính mình bây giờ đang có cảm giác gì.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 47.2

“Chủ tử các người đối với ta thật tốt nhỉ? Bỗng dưng lại cho ta một cái bóng bí mật.” Bị người khác nhìn chăm chăm cảm giác thật không tốt nhưng nếu không phải nhờ Hồng Y này thì hôm nay mình đã sống không bằng chết! Lý Tử Du cũng không rõ chính mình bây giờ đang có cảm giác gì.

Nàng nên cảm tạ hay mắng người kia đây? Bị người khác nhìn chăm chăm nhưng lại được người ta cứu. Quên đi, bây giờ việc đó không quan trọng, trước tiên phải xử lý chuyện này đã. Nàng cũng không muốn để cho hai vợ chồng độc ác này tính kế tiếp đâu!

Nàng hỏi Hồng Y: “Đã giải quyết hai kẻ bên ngoài rồi à?”

“Vâng, nô tỳ đã đánh cho chúng hôn mê rồi! Mong cô nương tha thứ tội chậm trễ của nô tỳ.” Nàng vốn dĩ muốn bắt nha đầu kia về nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Chủ tử nói chỉ muốn mình đảm bảo an toàn cho Lý cô nương còn những cái khác Lý cô nương có thể tự mình giải quyết. Khi nha đầu kia chạy trốn, phản ứng đầu tiên của mình chính là đuổi theo, nghĩ lại thì thấy mình thật ngu ngốc mà!

“Người có tội gì chứ? Nếu hôm nay không có người thì ta đã thân bại danh liệt rồi!” Chỉ sợ kết quả so với thân bại danh liệt còn khó khăn hơn, Lý Tử Du Trần kia nói muốn tâm tình với các tỷ muội kết quả lại bị muội muội mình treo lên giường của tỷ phu. Nàng ta là nạn nhân còn nàng sẽ trở thành hồ ly tinh không biết xấu hổ. Sau đó nàng ta sẽ thật rộng lượng để cho Tiền nhị kia rước nàng vào cửa rồi từ nay về sau nàng phải quỳ gối trước nàng ta, đích nữ biến thành thiếp thất của thứ nữ! Phương pháp này mới tuyệt diệu làm sao!

“Ngươi đứng lên đi. Sau khi trở về hãy thay ta cảm ơn chủ tử ngươi.” Mặc kệ người kia có mục đích gì thì hôm nay hắn cũng đã cứu mình một mạng. Lý Tử Du quay đầu đá cho Tiền nhị đang nằm dưới đất mấy cái. Lý Tử Du không phải là người lấy ơn báo oán, vì thế nàng nói với Hồng Y: “Ngươi đem người này đi!”

“Vâng!”

Nói đi còn khiêm tốn đấy, Lý Tử Du nhìn Hồng Y xách Tiền nhị như xách gà mà không khỏi xấu hổ, người này thật chẳng giống người mà, lúc này mình không giãy nổi khỏi Tiền nhị mà người ta chỉ cần một bàn tay thôi đã có thể nhấc bổng Tiền nhị lên rồi.

Hồng Y làm theo yêu cầu của Lý Tử Du treo Tiền nhị công tử lên một cây đại thụ, người ở chỗ này rất thừa thớt. Lý Tử Du quyết định sẽ treo người này một đêm, bây giờ đã vào thu rồi, tối sẽ rất lạnh, Tiền nhị không bị đông chết thì cũng bị cái lạnh khiến cho không chịu nổi.

Nếu không phải hai người đều là nữ tử thì Lý Tử Du đã lột hết quần áo của hắn ra, để cho hắn mất mặt chết đi hoặc là bị đông chết cũng được!

Tiền nhị kia thật giống lợn chết, không nhúc nhích chút nào.

“Không phải hắn chết rồi chứ?” Lý Tử Du hỏi. Trăm ngàn lần đừng chết bây giờ nhé, ít nhất cũng phải vài ngày nữa mới được!

Hồng Y vội nói: “Cô nương yên tâm. Hắn chỉ bất tỉnh thôi, ít nhất hai canh giờ sau mới có thể tỉnh lại.”

Còn hai bà tử kia thì bị trối lại rồi ném vào một căn phòng trống, ít người qua lại. Phải để chúng bị đói vài ngày mới được! Hồng Y nghĩ đáng lẽ nàng phải ném chúng vào ao cho chết đuối mới đúng, đáng tiếc chủ tử lại muốn nàng nghe lời cô nương, nàng đành phải làm theo thôi.

Xử lý thỏa đáng tất cả xong thì Lý Tử Du nói với Hồng Y: “Ngươi trở về với chủ tử ngươi đi, ta không có thói quen bị người khác nhìn chăm chăm.” Nàng trước kia là không biết nên không cảm thấy gì nhưng bây giờ đã biết Hồng Y đi theo, ở chỗ tối nhìn mình chăm chăm thì cảm giác thật không thoải mái.

“Cô nương, chủ tử nói nếu cô nương phát hiện ra nô tỳ thì nô tỳ chính là người của cô nương. Từ nay về sau cô nương sẽ là chủ tử của nô tỳ!” Hồng Y quỳ xuống rồi nói.

“Ngươi đứng lên trước đi, có chuyện gì thì từ từ nói.” Cái quy củ gì đây? Còn có chuyện tặng người mạnh mẽ thế này à?

“Vậy cô nương chấp nhận nô tỳ rồi sao? Nếu cô nương không thu nhận nô tỳ thì khi trở về nô tỳ cũng sẽ bị chủ tử vứt bỏ. Là do nô tỳ vô dụng mới xảy ra chuyện hôm nay.”

“Được rồi, được rồi. Ngươi đứng lên đi, ta thu nhận ngươi.” Không nhận không được, dù thế nào thì nàng ta cũng vừa cứu mình. Mặc cho người kia có mục đích gì thì nàng có được một nha đầu lợi hại thế này cũng sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái. Có rất nhiều chuyện nàng không thể trực tiếp làm thì có thể để cho nha đầu này đi làm. Chỉ là người kia có thể biết hết hướng đi của mình hay không?

Quên đi, nếu hắn có thể thần không biết quỷ không hay phái Hồng Y đến bên người mình thì hắn cũng có thể phái người thứ hai. Nhưng mà cái cảm giác không có một chút quyền lực phản kháng thế này thật tệ hết biết rồi!

Bảo ân cứu mạng đâu có phải báo đáp như thế này đâu? Muốn đá cũng chẳng được! Có quyền thế là đại gia! Chỉ có thể nói vậy thôi!

“Bây giờ ngươi đưa ta đến gặp nhóm Tam tỷ đi!” Để xem khi thấy nàng xuất hiện thì Lý Tử Trân sẽ có biểu hiện gì? Lý Tử Du thật mong đợi!

Quả nhiên đến giờ ăn cơm, Lý Tử Trân thấy Lý Tử Du đi cùng Lý Tử Kỳ thì vẻ mặt liền đổi, lúc ăn cơm cũng đứng ngồi không yên.

“Hôm nay các muội chơi đùa vui vẻ rồi phải không? Tứ muội thì sao?” Lý Tử Trân giả bộ bình thường hỏi Lý Tử Du.

“À, hoa quế ở phủ của Đại tỷ quả nhiên là đặc biệt, ta thật thích. Chỉ là nha đầu đi theo ta lại kêu đau bụng cho nên ta để cho nàng ta đi rồi lại tìm Tam tỷ, cũng Tam tỷ ngắt hoa một chút sau đó mới đi ra.”

“Ha ha, vậy sao? Nha đầu kia thật không tốt, ta sẽ giáo huấn nàng thật tốt. Sao có thể bỏ khách lại rồi đi như thế được?” Lý Tử Trân nói với mọi người: “Các muội cứ từ từ dùng bữa, không cần vội đâu.”

Ăn cơm xong, mọi người cùng nhau uống trà một lúc, khi sắc trời không còn sớm nữa thì cáo từ rồi đi.

Sau đó Lý Tử Trân mang theo nha đầu tâm phúc đến nhà bên hồ nhưng lại không thấy gì cả, tất cả đều bình thường. Chẳng lẽ không xảy ra chuyện gì cả? Hai cái bà tử kia đâu? Nhị gia đi đâu rồi?

“Lặng lẽ tìm nhị gia về cho ta!” Đến buổi tối vẫn không tìm được người, mọi người trong phủ đều biết đức hạnh của Nhị gia, trước kia đều thường xuyên lưu cho nên chỉ cho rằng bây giờ cũng thế, không có chuyện gì cả. Chỉ có Lý Tử Trân sốt ruột, cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện rồi nhưng lại không dám cho người khác biết. Vì thế mà suốt đêm nàng ta vẫn trằn trọc không ngủ được. Buổi sáng hôm sau khi một bà tử quét sân đi qua cây đại thụ kia, lo lắng ngẩng đầu lên thì phát hiện có người bị treo trên cây. Đến lúc này Nhị gia mới được cứu xuống.

Khi đó nhị gia đã hôn mê bất tỉnh rồi. Việc lớn này không thể giấu được phu nhân Bình Nam hầu. Bà trực tiếp đến chi thứ hai hỏi rõ ngọn ngành mọi

chuyện, vì sao một tên đàn ông như thế lại dễ dàng bị treo lên. Nhị nãi nãi này chăm sóc nam nhân nhà mình thế nào mà chuyện như vậy cũng không báo lại!

Nhị gia vừa mới tỉnh lại, hẳn làm sao có thể nói ra tình hình thực tế được. Hắn chỉ nói: “Con cũng không biết vì sao lại thế này nữa. Khi con trở về phủ thì đột nhiên bị đánh vào gáy rồi sau đó lại bị treo lên rồi. Nhất định là có nô tài to gan lớn mật làm ra chuyện này. Điều tra ra được thì con nhất định không tha cho hắn!”

Vị nhị gia này có nhân phẩm không tốt nên bị người ta đánh lên sau lưng cũng có thể xảy ra. Phu nhân Bình Nam hầu chỉ răn dạy một trận rồi thôi, dẫu sao cũng không phải mình sinh, yêu thương cũng có giới hạn. Vì thế bà để cho Nhị nãi nãi chăm sóc nhị gia rồi mang theo người trở về.

“Nhị gia, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại thế này?” Lý Tử Trần quyết định phải cáo trạng trước nếu không người này không làm được việc hẳn muốn thì chắc chắn sẽ đem mình ra giận chó đánh mèo!

“Nhị gia ta sao biết được vì sao? Ta còn chưa sờ được đôi tay nhỏ bé đó đâu, cái gì ta cũng không biết! Thật xui xẻo! Nàng phải đưa người tới đây một lần nữa! Ta không tin ta không làm gì được à!”

Nói dễ hơn làm đó! Xảy ra chuyện thế này nhất định Lý Tử Du sẽ không chịu đến nữa. Chẳng lẽ lại bảo trượng phu mình đến phủ Trần Viễn hầu? Làm sao lại để cho Lý Tử Du trốn thoát vậy chứ? Kế hoạch hoàn hảo thế này không lý nào lại không thành! Mình còn đặc biệt chọn ra hai bà tử to khỏe, cho dù Lý Tử Du có thông minh thế nào thì cũng không thoát được!

Nhưng bây giờ là chuyện gì xảy ra đây? Hai bà tử kia còn chẳng thấy đâu nữa. Lý Tử Trần trong lòng lại càng thêm lo lắng.

Editor: Từ giờ đến hết tháng này mình bận nên không đăng truyện. Tháng sau sẽ đăng bù nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Chương 48.1

“Nói như vậy là ngươi đã bỏ lại Lý Tử cô nương một mình để đuổi theo à kia?”

“Chủ tử, Hồng Y biết sai, xin nhận trừng phạt!”

“Ngươi cũng biết quy củ rồi. Tự mình đi nhận phạt roi đi!”

“Vâng thưa chủ tử!”

Tiền nhị công tử của phủ Bình Nam hầu à? Tốt lắm! Thật giỏi lắm!

“Hồng Y, ngươi ở đâu?” Đến tối không ngủ được, Lý Tử Du nhìn vào khoảng không rồi cất tiếng gọi.

“Cô nương, nô tỳ ở đây!” Hồng Y ngay lập tức xuất hiện. Chỉ có điều khi Lý Tử Du không cẩn thận đụng phải lưng nàng, Hồng Y liền cắn môi một chút.

“Hắn đánh ngươi sao?” Lý Tử Du nhìn ra nàng ấy có chút khác lạ liền hỏi.

“Không có! Nô tỳ làm hỏng việc nên tự mình đi nhận phạt. Nô tỳ không sao cả!” Hồng Y nói một cách thần nhiên.

“Đây là cái quy củ điên khùng gì vậy chứ? Chẳng lẽ chủ tử ngươi không biết ngươi đã cứu ta sao?” Cho tới bây giờ Lý Tử Du vẫn không có cảm tình với người kia, loại người gì mà ngay cả nữ nhân cũng đánh chứ? Hồng Y vốn chỉ là một tiểu cô nương, vậy mà cũng xuống tay đánh được!

“Chủ tử rất tốt. Lần này là do nô tỳ thất trách, cô nương không thể trách chủ tử được.”

Nhìn xem, nhìn xem. Đây chính là nô tính mà! Bị người ta đánh còn nói giúp cho người ta cơ đấy! Xem ra nàng ấy nói thật lòng, không phải khẩu thị tâm phi. Lý Tử Du thật không biết người kia rốt cuộc là người như thế nào mà lại khiến Hồng Y trung thành với hắn thế, chẳng lẽ là bởi vì vẻ bề ngoài? Nhưng Hồng Y không giống người coi trọng vẻ bề ngoài đâu.

“Được rồi, ta không nói xấu chủ tử của các ngươi nữa. Bây giờ ngươi cởi quần áo ra, ta thoa thuốc cho ngươi.”

“Cái này không được đâu! Nô tỳ không sao cả, sao có thể để cô nương thoa thuốc cho nô tỳ được chứ! Cô nương là chủ tử của Hồng Y!”

“Nếu biết ta là chủ tử của ngươi thì ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời ta!” Lý Tử Du ra vẻ tức giận. Nàng nói tiếp: “Ta nói thoa thuốc cho ngươi thì phải thoa! Một cô nương mà lại để sẹo trên người thì không tốt đâu! Đây là thuốc trị thương tự tay ta làm, cam đoan không để lại một chút sẹo nào đâu.”

Hồng Y không thể từ chối được nên đành ngoan ngoãn để Lý Tử Du thoa thuốc cho Lý Tử Du nhìn thấy nhiều vết roi sau lưng Hồng Y thì trong lòng đau xót. Sao có thể xuống tay độc ác với một cô nương đến thế này chứ! Nhưng Hồng Y này lại chẳng kêu đau một chút nào, cứ thế mà đến chỗ nàng!

“Chẳng phải ngươi nói rằng từ nay về sau sẽ đi theo ta sao? Vậy ngươi chính là nô tỳ của ta, không được để bị thương nữa! Nhìn nhiều vết thương thế này thật đau lòng.”

Hồng Y trong lòng thật cảm động. Nàng chỉ là một nô tỳ, xưa nay chưa từng được đãi ngộ tốt như thế này. Lý Tử Du cô nương quả nhiên là người tốt, không ghét bỏ nàng chút nào cả. Ngay từ lúc nhỏ, cuộc sống của nàng chỉ có huấn luyện, đến khi học đủ thì lại đi làm nhiệm vụ, bị thương là điều không thể nào tránh khỏi. Nhưng những lúc đó nàng chỉ có thể lặng lẽ chữa trị vết thương, đâu có ai giúp nàng làm những chuyện này đâu. Nàng chưa từng cảm thấy mình chỉ là một nữ hài tử, nhưng bây giờ nàng thấy thật ấm áp, khiến nàng nhớ lại ngày còn bé, nhớ lại cảm giác được gối lên đùi mẫu thân nằm phơi nắng. Thật ấm áp làm sao!

Sau khi Lý Tử Du trở về, lão thái thái cũng chỉ hỏi sức khỏe Lý Tử Du bây giờ thế nào, không đề cập đến những chuyện khác. Đối với chuyện Lý Tử Du để một mình Hoàng Oanh ở lại thôn trang lập gia đình, bà ta cũng chẳng tìm nàng gây phiền toái. Lý Tử Du cảm thấy có chút bất ngờ, nàng vốn đã nghĩ ra rất nhiều lý do để phản bác vậy mà lại không dùng đến.

Họa Mi thấy Hoàng Oanh lập gia đình thì trong lòng càng sốt ruột. Tử cô nương này không phải là người dễ đối phó, nếu lão thái thái bắt mình làm chuyện nghe lời gì đó thì chẳng phải rất khó xử sao? Mà hôn sự của Tử cô nương và Thượng Quan gia vẫn chẳng có tiến triển gì, phải làm sao mới được đây?

Hôm nay nàng ta xin nghỉ nửa ngày để trở về nhà. Phủ Trấn Viễn hầu có gian nhà phía tây để cho các nô bộc trong phủ ở, nhà Họa Mi cũng ở nơi này. Lúc trở về Họa Mi đem theo điểm tâm cho các cháu và một chút trang sức cho chị dâu. Mẹ nàng ta bây giờ chỉ ở nhà trông cháu, thấy con gái trở lại thì hỏi: “Ồ chỗ Tử cô nương có tốt không?”

“Cũng tạm ạ!” Họa Mi không yên lòng, nói.

“Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, nên lập gia đình rồi. Mẹ nghe nói nhà Hoàng Oanh cách vách đang chuẩn bị hôn sự. Hai đứa các con chẳng chênh nhau bao nhiêu tuổi, mẹ nghĩ đi nghĩ lại thì đều thấy con nên cầu xin Tử cô nương cho con tự do đi. Mẹ biết con tâm cao khí ngạo nhưng mẹ cũng biết rằng có một số chuyện nhìn tốt đẹp thế thôi nhưng sau lưng có bao nhiêu vất vả thì có mấy ai hiểu được? Nhà của Triệu thẩm con cũng chính là nhà mẹ đẻ của Triệu di nương, nghe thì có vẻ vẻ vang đấy nhưng Nhị phu nhân là kẻ lợi hại, ta thấy nhà họ cũng chẳng tốt lắm đâu. Cả ngày đều khoe khoang nhưng chẳng phải đến cả quân sự cũng không làm được sao? Có một lần nhà họ tự nhận là nhà cậu của Ngũ cô nương, bị người ta nghe được rồi mách với Nhị phu nhân thì Triệu di nương liền bị mắng, bị dạy dỗ cho biết quy củ. Nhà Triệu thẩm con cũng hiểu được phận chủ tớ khác biệt, Nhị phu nhân không thích những gì liên quan đến Ngũ cô nương.”

Nhà Triệu thẩm con chuyện gì cũng không thể làm tốt, đều phải để Triệu di nương lạnh lẽo chu cấp cho, thật chẳng tốt chút nào. Mẹ hi vọng con sẽ không mệt mỏi như thế. Con chỉ mới đi theo Tử cô nương nửa đường thôi, chưa chắc Tử cô nương đã tin con. Hơn nữa nếu con theo Tử cô nương làm nha đầu hồi môn thì chẳng phải mẹ con chúng ta sẽ rất khó gặp mặt sao? Chi bằng xin nàng ấy trả tự do cho con rồi mẹ tìm cho con một chỗ tốt gả đi, sau này về nhà cũng dễ dàng. Chúng ta cũng sẽ được gặp cháu ngoại, được nghe một tiếng bà ngoại, ông ngoại! Họa Mi, con có nghe mẹ nói không đấy?”

Họa Mi tâm phiền ý loạn. Nếu theo như mẹ nói thì chẳng phải mình chỉ xứng với hạ nhân thôi sao? Con mình lại tiếp tục làm nô tài à? Nhưng nếu sau này bị Tử cô nương tùy tiện gả đi thì còn tệ hơn!

Ý của lão thái thái không rõ ràng, Tử cô nương cũng chẳng biết có vào được Thượng Quan gia hay không. Minh bây giờ đã gần mười bảy rồi, nếu chờ thêm nữa thì sẽ thành gái lỡ thì mất!

“Con rốt cuộc đang suy nghĩ gì hả? Mẹ nói cả nửa ngày rồi mà cũng không đáp lại một tiếng!” Mẹ Họa Mi nói.

“Mẹ, chẳng lẽ cả đời này chúng ta đều phải làm nô tài sao?” Họa Mi không cam lòng.

“Chúng ta sinh ra đã là nô tài rồi, chẳng lẽ con lại muốn làm nửa chủ tử? Những lời mẹ nói sao con chẳng tiếp thu được gì vậy?”

Chị dâu nàng ta ở bên cạnh nghe thấy liền nói: “Tiểu cô giỏi như vậy mà lại phải gả cho tên sai vật bình thường thì thật oan ức quá rồi. Con thấy các chủ tử ở quý phủ chúng ta đều tốt cả, nếu không theo Tử cô nương về nhà chồng thì hầu hạ chủ tử khác cũng được mà. Huống hồ lão thái thái lại yêu thích tiểu cô, như vậy mọi chuyện chẳng phải sẽ rất dễ dàng sao?”

“Ngươi cầm cái miệng thối kia lại cho ta!” Mẹ Họa Mi tức giận mắng: “Ngươi không muốn mọi người sống tốt đúng không? Mỗi lần trở về mọi người đều mang đồ tốt về cho ngươi, sao ngươi lại không suy nghĩ cho mọi người chút nào vậy hả? Bây giờ ngươi còn muốn mọi người đi làm tiểu thiếp. Tâm ngươi vứt đi đâu rồi hả?”

“Mẹ, con đây không phải là đang vì tiểu cô mà suy tính đó sao? Sao có thể không có lòng tốt được? Tiểu cô nhà ta tốt như thế, người bình thường sao xứng? Có cơ hội tốt như vậy thì sao lại không cần?”

“Chuyện như vậy mà ngươi cũng dám nghĩ à? Họa Mi là người bên cạnh Tứ cô nương, nàng ấy cũng phải suy nghĩ cho thanh danh của mình chứ, sao có thể để muội muội ngươi đi làm di nương cho các lão gia, thiếu gia trong nhà được? Chờ Tứ cô nương xuất giá thì cũng phải mất vài năm, khi đó tuổi của muội muội ngươi cũng đã lớn rồi! Họa Mi, con phải nghe mẹ, mau đi cầu xin Tứ cô nương cho về nhà đi! Con không muốn làm nô tài thì mẹ tìm cho con một người bên ngoài, như vậy cũng tốt mà!”

Họa Mi bị hai người âm ỹ đến đau đầu, nhưng những lời mẹ nàng ta nói thật ra cũng làm lung lay suy nghĩ của Họa Mi. Nếu thật sự thoát được nô tịch rồi ra ngoài lập gia đình thì cũng tốt lắm. Nhưng mà cô nương sẽ cho sao? Trước đây mình cũng không nói chuyện nhiều với cô nương, nếu cô nương cố ý muốn làm khó mình thì sao đây? Nhưng quý phủ cũng có rất nhiều nô tài vì gả ra ngoài mà được ân điển thoát khỏi nô tịch, mình có thể có được vận khí tốt này không?

“Mẹ, con nghe lời mẹ, con muốn thoát nô tịch, gả ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chương 48.2

Mấy ngày sau, Họa Mi tìm cơ hội nói chuyện với Lý Tử Du để cầu xin ra phủ. Lý Tử Du có chút giật mình. Trong suốt thời gian ở chung, tâm tư của Họa Mi nàng không biết được mười phần thì cũng hiểu được chín, nàng ta không phải vẫn luôn muốn làm thiếp sao? Sao có thể chuyển biến lớn thế này? Thật là không ngờ được.

Họa Mi nói: “Mẹ nô tỳ đã tìm cho nô tỳ một mối hôn nhân ở bên ngoài. Nô tỳ biết trước kia nô tỳ đã làm một số chuyện có lỗi với cô nương, nhưng khi trở về nhà, nghe mẹ nô tỳ khuyên bảo thì nô tỳ đã hiểu được rằng bấy lâu nay bản thân đã suy nghĩ sai lầm. Xin cô nương thành toàn cho nô tỳ!”

Nếu Họa Mi nói rằng mọi chuyện trước kia đều do lão thái thái sai bảo thì Lý Tử Du nhất định sẽ không để nàng ta toại nguyện vì dù sao người vì lợi ích của mình mà bán đứng chủ nhân của mình thì cũng chẳng tốt lành gì.

Nhưng nếu nàng ta có suy nghĩ như vậy thì Lý Tử Du cũng không muốn làm kẻ ác. Vì vậy nàng nói: “Việc này trước tiên ta sẽ đáp ứng ngươi, nhưng ta cũng phải bảo đảm cho tổ mẫu đã.”

Lý Tử Du nhìn hai nha đầu mới tới, đáng vẻ đẹp mắt nhưng nhìn thế nào thì cũng không giống người an phận. Tuy rằng nàng đoán được tổ mẫu đại nhân sẽ lại cho người qua đây nhưng không ngờ lại nhanh như thế.

“Khuru ma ma, ta đã có đến ba đại a đầu, nếu thêm hai nha đầu này nữa thì chẳng phải đã hơn số nha đầu của Nhị tỷ và Tam tỷ sao? Chuyện này e là không tốt đâu.” Lý Tử Du nói.

“Ha ha, Tứ cô nương đừng lo. Chuyện này ấy à, Thái phu nhân cũng đã suy tính kỹ lắm rồi. Người ở bên ngoài chịu khổ nhiều năm như vậy thì có cho người vài nha đầu nữa thì cũng là chuyện nên làm. Nếu các cô nương khác có oán trách gì thì cứ đến trước mặt Thái phu nhân mà nói chuyện.” Tóm lại một câu, Thái phu nhân đã giải quyết phiền toái cho người, người cứ nhận đi.

“Như vậy à... Vậy cũng tốt, ta cũng có một việc muốn nói với Khuru ma ma đây. Gã sai vặt trước đây của cha ta là Mãn Thương có một muội muội, đến tuổi có thể đi làm việc kiếm sống rồi nhưng vẫn không tìm thấy việc làm. Ta nghĩ nếu Mãn Thương trước đây đã là người hầu hạ phụ thân ta thì chuyện của muội muội hắn ta không thể không quan được. Nếu đã như vậy thì ta liền làm chủ đem nha đầu này đến bên người ta, Khuru ma ma thấy thế nào?” Người muốn bồi thường chứ gì? Vậy thì nhiều nha đầu như vậy cũng không sao. Người có thể đem mấy nha đầu đến đây thì sao ta lại không thể tự mình tìm một nha đầu chứ?

“Khuru ma ma yên tâm, tiền tiêu hàng tháng của nha đầu kia thì ta sẽ tự mình trả, không dùng tiền của chung đâu.” Lý Tử Du nói tiếp.

“Chuyện này nô tỳ còn phải nói cho Thái phu nhân biết, nô tỳ cũng chỉ là một hạ nhân thôi.” Khuru ma ma nói.

“Cũng được. Nhưng mà đây cũng chỉ là một nha đầu thôi, ta nghĩ tổ mẫu sẽ không so đo với ta đâu. Dù sao thì lão nhân gia cũng muốn cho ta thêm mấy nha đầu để sai bảo nên ta mới ý vào sự yêu thương của tổ mẫu thôi. Nhiều thêm một nha đầu nữa cũng chẳng có gì là không được.”

Cứ như vậy thì Hồng Y sẽ có thể quang minh chính đại đến bên nàng rồi.

Mọi chuyện quả đúng như Lý Tử Du đã dự đoán trước. Vì để cho Lý Tử Du nhận hai nha đầu kia nên Thái phu nhân đã chấp nhận yêu cầu của nàng. Chỉ có điều trong lòng bà ta lại không thoải mái, bà ta cảm thấy chẳng chiếm được chút tiện nghi nào của Lý Tử Du cả.

Hai nha đầu mới tới là Bạch Lộ* và Bạch Hạc*, đều là tên của loài chim. Thói quen của một người quả nhiên đáng sợ. Các nha đầu bên cạnh Thái phu

nhân đều mang tên các loài chim.

(*Cò trắng, hạc trắng)

Hai nha đầu này đều là từ nha đầu tam đẳng mà được thăng cấp lên. Vì có ngoại hình đẹp mắt nên được Thái phu nhân đưa đến chỗ Lý Tử Du. Chẳng qua là nha đầu bên người của Lý Tử Du đã quá nhiều rồi nên cũng chỉ an bài cho hai người này ở bên ngoài đảm nhận việc bưng trà đổ nước mà thôi.

Người có thể nhận nhưng an bài thế nào đó là chuyện của Lý Tử Du. Hai người này không giống như Hoàng Oanh và Họa Mi ngay từ đầu đã theo Lý Tử Du, tuổi tác cũng không lớn, nếu muốn làm nha đầu tâm phúc bên người của Lý Tử Du thì còn phải xem liệu các nàng có bản lĩnh hay không. Hơn nữa Lý Tử Du cũng không có kế ước bán thân của hai người này thì làm sao có thể trọng dụng các nàng được? Đây chính là sai lầm của lão thái thái. Muốn quản lí nàng chặt chẽ nhưng lại xem nhẹ chuyện hai nha đầu này liệu có thể được Lý Tử Du tín nhiệm hay không.

Nhị cô nương Lý Tử Châu biết Tứ cô nương có thêm hai nha đầu thì thật muốn làm âm ỷ một phen nhưng lại bị mẫu thân nàng ta mắng cho một trận.

“Con nghĩ là lão thái thái thật sự thương nha đầu kia à? Con nhìn kĩ mà xem, người của lão thái thái an bài cho Tứ nha đầu đều mang dáng vẻ dụ dỗ người ta, chắc chắn sau này sẽ khiến Tứ nha đầu cảm thấy ngọt ngào. Con đừng có mà ghen tỵ những thứ như thế!” Chỉ có điều lão thái thái quả thật già rồi, mấy nha đầu kia sao có thể xinh đẹp hơn Tứ nha đầu được? Nhưng mà cũng không thể chắc chắn được điều gì cả. Nam nhân đều là những kẻ gặp người này yêu người khác, cho dù có là thiên tiên mỹ nhân thì cũng chẳng bao lâu sau cũng chỉ là một vũng bùn thôi, cái nam nhân muốn chinh là những thứ mới mẻ. Lão thái thái thật quá “thương” cháu gái mình rồi.

“Nếu con muốn thêm người thì mẹ sẽ cho con thêm mấy nô tỳ nữa!”

Hôn sự của con gái mình cũng là một vấn đề nan giải. Bà vốn đã nhắm được không ít mối rồi nhưng cha con hai người này đều không đồng ý, trước sau đều coi trọng Nhiếp chính vương! Nhưng việc này sao có thể xảy ra chứ? Bà đã về nhà hỏi chị dâu, chị dâu nói rằng trong kinh thành này ai mà chẳng muốn con gái mình được gả cho Nhiếp chính vương nhưng mấy năm nay có ai thành công đâu?

Nhiếp Chính vương giống như chẳng có ham muốn chuyện đó. Đến cả Vương thái hậu muốn gả cháu gái mình qua cũng không được, huống chi là nhà mình! Vẫn là nên sớm bỏ tâm tư này đi. Nhưng mà Nhị lão gia và khuê nữ nhà bà lại chẳng để ý đến lời của bà một chút nào cả. Thật sự muốn phí bao nhiêu thời gian như vậy sao?

Hôm nay Nhị phu nhân Triệu thị đã bị lão thái thái giữ lại mà nói: “Các con làm cha mẹ kiểu gì vậy? Sao lại không quan tâm gì đến hôn sự của Nhị nha đầu vậy hả? Nó đã lớn rồi. Các muội muội của nó cũng sắp đính hôn rồi, còn nó lại chẳng có một mối nào cả. Bên ngoài đồn đãi rất khó nghe. Họ bảo lão thái thái ta cố tình không đính hôn cho Nhị nha đầu. Mặt mũi của ta cũng chẳng biết giấu vào đâu nữa rồi! Các con nếu còn do dự không quyết thì ta sẽ thay các con suy tính, tự ta sẽ định hôn sự cho Nhị nha đầu!”

Những lời nói này khiến Nhị phu nhân Triệu thị mặt đỏ tai hồng nhưng lại không thể phản bác, dù gì chuyện kia cũng khó mà nói ra được. Vì thế bà nói với Thái phu nhân:

“Đều do chúng con không đúng. Mẫu thân yên tâm, con và lão gia sẽ cùng nhau thương lượng, nhất định sẽ nhanh chóng định hôn sự cho nhị nha đầu.”

“Nếu con đã nói như vậy thì ta an tâm rồi. Đứa nhỏ Thiên Thành kia không bao lâu nữa sẽ tham dự khoa thi, nếu trúng tú tài thì chúng ta có thể hoàn toàn suy tính hôn sự cho Tam nha đầu rồi. Nếu các con còn không chắc chắn thì chuyện muội muội thành thân mà tỷ tỷ còn chưa đính hôn sẽ mang đến hậu quả gì không cần ta nói con cũng biết rồi đấy!”

Nhị phu nhân Triệu thị liền đem lời của lão thái thái nói không sót một chữ cho Nhị lão gia biết.

“Lão gia, không phải thiếp không muốn nhưng mà chuyện kia đến khi nào mới thành công chứ? Nếu Nhị nha đầu còn nhỏ thì thiếp sẽ không nói gì, cho dù có chờ thêm vài năm nữa cũng không sao nhưng nó bây giờ đã lớn rồi. Con gái lớn không thể giữ. Lão gia người mau nghĩ cách đi. Đến khi Tam nha đầu lập gia đình rồi thì Nhị nha đầu cũng không thể ở Lý gia ngày người mãi được!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Chương 49.1

Nhị phu nhân Triệu thị liền đem lời của lão thái thái nói không sót một chữ cho Nhị lão gia biết.

“Lão gia, không phải thiếp không muốn nhưng mà chuyện kia đến khi nào mới thành công chứ? Nếu Nhị nha đầu còn nhỏ thì thiếp sẽ không nói gì, cho dù có chờ thêm vài năm nữa cũng không sao nhưng nó bây giờ đã lớn rồi. Con gái lớn không thể giữ. Lão gia người mau nghĩ cách đi. Đến khi Tam nha đầu lập gia đình rồi thì Nhị nha đầu cũng không thể ở Lý gia ngày người mãi được!”

Nhị lão gia thờ dài rồi nói: “Hiện tại bây giờ cũng chưa có tin tức gì chính xác. Nói không chừng Nhiếp chính vương đang cân nhắc chuyện hôn sự cũng nên. Trước kia là do ta nghĩ quá đơn giản. Hình như quan hệ của Nhiếp chính vương và quận chúa Vĩnh An cũng không tệ lắm. Hay là bảo Châu nhi thường xuyên lui tới với quận chúa Vĩnh An đi. Nếu quận chúa thích Châu nhi, biết đâu sẽ có cơ hội.”

Nhị phu nhân thật sự không còn gì để khuyên nhủ nữa rồi. Trọng phu nhà bà sao lại ngốc thế, suy nghĩ quá đơn giản rồi! Lão gia và con gái đều mắt cao hơn đầu, luôn suy nghĩ đến những thứ không thực tế đó!

Dù vậy thì Triệu thị vẫn nói: “Lão gia nói phải. Thiếp nghe nói lần trước ở bãi săn, quận chúa Vĩnh An có ấn tượng rất tốt với Tứ nha đầu. Chi bằng bảo Tứ nha đầu gửi thư mời cho quận chúa Vĩnh An, mời nàng đến quý phủ chúng ta một chuyến. Lão gia thấy sao?”

“Được rồi. Nàng cứ xem xét rồi làm đi.”

Thật là đúng dịp, khi Triệu thị vẫn chưa nói chuyện này với Tứ cô nương Lý Tử Du thì quận chúa Vĩnh An đã chủ động gửi thư mời Tứ cô nương đến phủ của nàng ấy, hơn nữa cũng mời luôn các cô nương khác trong phủ Trần Viễn hầu.

Lão thái thái đương nhiên rất vui mừng, đối với bà ta thì cơ hội này là cầu còn không được. Nhị cô nương Lý Tử Châu cũng thấy đây là ông trời giúp nàng ta. Tam cô nương được Đại phu nhân giữ lại, lần này sẽ không đi. Ngũ cô nương và Lục cô nương cũng cực kì phấn khích, còn muốn mang trang phục đẹp nhất của các nàng đi, đến lúc đó có thể khoe ra rồi.

Lão thái thái cũng nói nên đi Cẩm Y phường mà mua y phục. Lần trước Nhị nha đầu và Tứ nha đầu đều chuẩn bị phục trang rất tốt. Thế nhưng hoàn cảnh bây giờ không bằng trước kia, nếu phải may y phục thì sẽ dùng tiền chung, thật không tốt. Ngũ cô nương Lý Tử Lung lúc đầu còn vui vẻ nhưng giờ lại ế oải. Nhị phu nhân nhất định sẽ không vui lòng cho mình may y phục đâu. Như vậy chẳng phải đến ngày đó mình sẽ bị người khác vượt mặt sao?

Còn Lục cô nương Lý Tử Cẩm lại cảm thấy không sao cả. Nàng ta tuy rằng cũng có lòng riêng nhưng mắt không cao như Ngũ cô nương, cũng không cần lo được lo mất.

Lúc mọi người chuẩn bị gần xong thì Nhị cô nương không biết lấy tin tức từ đâu mà lại mang con gái mình Viên Diệp Nhi qua đây. Bà ta nói: “Quận chúa Vĩnh An nói là các cô nương ở nhà chúng ta đều có thể đi vậy thì Diệp Nhi cũng coi là biểu cô nương của quý phủ, cùng đi cũng được nhỉ?”

Lão thái thái cũng đáp ứng. Nhưng mà bà ta lại quên một điều rằng thư mời là gọi trực tiếp cho Tứ cô nương vậy mà bà ta lại chẳng hỏi một câu nào đã đáp ứng cho người ta đi cùng. Sau đó bà ta lại còn nghĩ rằng dù sao cũng nhiều rồi vậy thì gọi Tạ Quân Hoa bên Đại cô nương cũng đi cùng đi, chuyện tốt như vậy thì cũng nên cho con gái bà ta được chiếm một phần.

Lý Tử Du thấy thật đau đầu. Đám người này thật rắc rối mà. Nàng để Hồng Y lên truyền tin cho quận chúa Vĩnh An trình bày mọi việc. Quận chúa trả lời lại bốn chữ: Không thành vấn đề. Dù sao thì phủ quận chúa của nàng ấy cũng lớn, nhiều thêm hai người cũng không sao, chỉ cần Lý Tử Du đến là được rồi.

Đến ngày hẹn, đoàn người cùng nhau đi đến phủ của quận chúa Vĩnh An. Phủ quận chúa rất lớn, rất cao sang nhưng cũng chỉ có một chủ tử là quận chúa Vĩnh An ở nên không tránh khỏi cảm giác trống trải.

Khi mọi người đang ngắm nhìn không gian trong phủ thì quận chúa Vĩnh An đã trực tiếp đến chỗ Lý Tử Du: “Cô để ta đợi lâu lắm rồi đấy. Phải trực tiếp đưa thiếp mời đến thì cô mới chịu qua. Thật không tốt mà!”

Quận chúa Vĩnh An nhìn sang phía Viên Diệp Nhi, hỏi: “Vị này là...?”

“Ta là Viên Diệp Nhi của Viên phủ, cũng là biểu cô nương của phủ Trần Viễn hầu, xin chào quận chúa.”

Quận chúa Vĩnh An nói tiếp: “Thì ra là thế. Ta còn nghĩ sao lại chưa từng gặp cô. Hôm nay gặp nhau là để bàn hội họa, chủ yếu là tình nguyện thôi. Nếu mọi người vui vẻ thì cùng nhau vẽ tranh bàn luận. Ai không thích thì ta cũng không ép buộc đâu.”

“Như vậy Tứ biểu tỷ sẽ không vui đâu nhỉ? Quận chúa thật sự thích vẽ tranh, nếu tỷ không vẽ thì chẳng phải sẽ làm cho quận chúa thất vọng sao?”

Vĩnh An quận chúa đang định lên tiếng thì Lý Tử Du đã nói: “Nghe nói khả năng vẽ tranh của biểu muội rất tốt. Bản thân ta cảm thấy không sánh bằng. Lát nữa chỉ có thể ngồi xem thưởng thức mà thôi.”

Viên Diệp Nhi cảm thấy rất đắc ý, cũng may là người thức thời, quả nhiên là từ nông thôn tới, có cái túi da đẹp mắt mà thôi chứ cái khác làm sao so với ta được?

“Haizz, nghe nói Tam cô nương năm đó là tài tử nổi danh. Bây giờ Tứ tỷ lại như vậy thực không biết Tam cô nương ở dưới kia liệu có thương tâm hay không nữa. Cảm kỳ thi họa, Tứ tỷ có phải đều không biết hay không? Có muốn ta sau này dạy cho tỷ một chút không?”

Lý Tử Du nghe thấy nàng ta nhắc đến phụ thân thì trong lòng tức giận: “Cha ta có thương tâm hay không ta không biết. Ta chỉ biết có một điều là cho dù ta có khiến cha ta mất mặt hay không thì người cũng không có quyền lên tiếng.”

Chủ nhân là quận chúa Vĩnh An cũng nói: “Nếu đã có kẻ không muốn nói tiếng người thì rời khỏi đây đi. Trong phủ của ta không phải loại người nào cũng tùy tiện vào được đâu!” Ánh mắt nàng tức giận nhìn thẳng Viên Diệp Nhi.

Lý Tử Du nghĩ chuyện này cũng do nàng mà ra nên nàng mới nói với quận chúa Vĩnh An: “Quận chúa đừng tức giận. Ta thấy Viên biểu muội là vì muốn

thi vẽ tranh với ta một lần mà thôi. Ta tuy rằng không am hiểu nhưng nếu như ngay cả dùng khí ứng chiến cũng không có thì chẳng phải là không xứng làm con gái của cha ta sao? Vậy được rồi, ta hôm nay, ngay tại đây đánh bêu xấu vậy.” Nàng không thể để quận chúa Vĩnh An chuốc lấy phiền phức, hơn nữa Lý Tử Du cũng muốn dạy dỗ Viên Diệp Nhi không biết trời cao đất rộng này một chút!

“Này, cô làm được không?” Quận chúa Vĩnh An nhỏ giọng hỏi, “Cô đừng sợ ta sẽ đắc tội với người ta. Ta có đắc tội cũng sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Thử một lần đi. Nàng ta đã nói như vậy mà ta còn không phản kích thì chẳng phải sẽ rất có lỗi với cha ta sao?”

Viên Diệp Nhi nghe Lý Tử Du nói dối thì trong lòng rất vui vẻ. Vừa rồi nàng ta bị quận chúa làm mất mặt, lát nữa nhất định phải khiến cho Lý Tử Du này không biết giấu mặt vào đâu! Ta muốn xem người có tài ba gì mà dám so với ta đã học tập suốt mười năm!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 49.2

“Đấu thì đấu! Xem thử ai sợ ai! Nhưng mà nếu tỷ thua thì dập đầu trước ta. Thế nào?” Viên Diệp Nhi nói.

Lý Tử Châu và Lý Tử Lung ở bên cạnh cười thầm. Các nàng ước gì hai người kia xấu mặt. Tạ Quân Hoa từ lúc đến đây chẳng nói câu nào, trực tiếp trở thành phông nền, còn Lý Tử Cẩm thì lại cúi đầu.

“Cái này không tốt lắm đâu, có thể đổi cái khác không?” Lý Tử Du tỏ vẻ khó xử.

“Cứ như vậy đi. Phải dập đầu. Những cái khác ta không cần.” Viên Diệp Nhi không chấp nhận. Bằng bất cứ giá nào ta cũng phải để người hoàn toàn mất mặt, sau này nhìn ta cũng sẽ nhớ mãi cái dập đầu này! Để xem người còn đắc ý nổi không!

Quận chúa Vĩnh An vừa định bực phát tức giận thì Lý Tử Du lại nhỏ giọng nói với nàng: “Quận chúa chuẩn bị giúp ta một ly mặt ong nhé.”

Quận chúa Vĩnh An lập tức cho người đi an bài. Thật ra nàng chỉ cần nhúng tay là có thể giải quyết chuyện này nhưng nếu làm thế thì chắc chắn người khác sẽ thấy Tử Du cậy quyền cậy thế. Nhìn dáng vẻ của Lý Tử Du như vậy thì có lẽ nàng ấy đã nắm chắc rồi, nàng chỉ cần yên lặng xem là được. Nếu Tử Du thua thì nàng cũng có thể giúp nàng ấy tránh được cái dập đầu kia, dù sao thì nàng cũng là quận chúa mà.

Quận chúa Vĩnh An hỏi Viên Diệp Nhi: “Vậy nếu cô thua thì thế nào?”

“Ta sao có thể thất bại chứ? Được rồi, nếu ta thua ta cũng sẽ dập đầu trước tỷ ấy. Được chứ?” Dù sao cũng không có khả năng đó, nhất định Lý Tử Du sẽ thua!

Lý Tử Du nói: “Biểu tỷ muội với nhau sao cứ phải dập đầu thế? Ta với muội so tài cũng là vì muốn muội sau này đừng hồ chút lại đem cha ta ra nói. Nếu ta thắng thì muội phải thề trước tất cả mọi người rằng sau này không được đem cha ta ra nói nữa. Nếu muội nói thì mặt muội sẽ dài ra, không gả đi được. Vậy được chứ?”

Quận chúa Vĩnh An nghe vậy thì liền bật cười. Viên Diệp Nhi này chắc chắn là rất quan tâm đến dung mạo của mình, bây giờ nghe Lý Tử Du bắt nàng ta thề mặt sẽ dài ra, không gả đi được thì thật là hả giận quá.

Viên Diệp Nhi tức giận đến mức đỏ bừng cả mặt. Nàng ta nói: “Được! Chúng ta so tài đi! Lúc này quận chúa nói đến mùa cúc xanh nở, vậy chúng ta vẽ hoa cúc xanh đi. Được chứ?” Đề mục cũng là mình đề ra, không tin không thắng được nàng ta!

“Được thôi.” Lý Tử Du gật đầu.

Vì thế mọi người đến chỗ vườn cúc xanh. Nơi đó đã sớm chuẩn bị giấy, bút mực và màu vẽ. Hai người cầm lấy bút bắt đầu vẽ. Lý Tử Du bụng lý trá mặt ong kia uống một ngụm rồi vẽ từ từ.

Viên Diệp Nhi bên kia là vẽ rất thuần thực, chẳng mấy chốc liền vẽ xong bức tranh vườn hoa cúc. Quả thật là rất đẹp. Quận chúa Vĩnh An đứng bên cạnh cũng chẳng còn cách nào khác, Tử Du sao lại cứ vẽ chậm như thế. Nếu bị thua thì mặt mũi biết giấu vào đâu.

“Xong rồi!” Lý Tử Du bỏ bút xuống. Lý Tử Du nhìn bức tranh cười mỉa mai: “Tứ muội muội này, sao muội chẳng điểm chút sắc màu nào thế? Không phải là vẽ cúc xanh sao? Đây mà là cúc xanh à?”

Lý Tử Lung cũng nói: “Đúng đấy, đúng đấy. Tứ tỷ thua rồi, Viên biểu tỷ thắng.”

Viên Diệp Nhi rất hưng phấn, cuối cùng thì người này cũng phải dập đầu trước mình rồi.

Nhưng chỉ chốc lát sau thì tâm tình vui vẻ của nàng ta liền biến mất. Người khác cũng phải trợn tròn mắt. Bọn họ khinh thường bức vẽ của Lý Tử Du thể nhưng bức tranh đó lại hấp dẫn cả một đàn bướm! Trời ạ! Là bướm thật đấy. Nếu không phải vì vẽ quá giống thật thì sao bướm có thể đậu lên trên chứ?

Quận chúa Vĩnh An cười lớn: “Ha ha. Các cô thật không có mắt nhìn mà. Đây mới là thiên tài hội họa này. Đạt tới trình độ lấy giả làm thật thì có thể thấy được tài năng hội họa rất cao đó. Ta bội phục, bội phục! Tử Du thắng rồi!” Cho dù vẽ đẹp thì thế nào, đâu có thu hút nổi bướm đâu? Như vậy có thể thấy là vẽ không bằng người khác rồi!

Sắc mặt Viên Diệp Nhi tái nhợt. Sự thật rành rành như thế thì nàng ta chỉ có thể nhận thua. Khoảng thời gian sau đó nàng ta vẫn cứ cúi đầu, không nói một câu nào nữa.

Lý Tử Châu lại bắt đầu nhìn bộ Lý Tử Du. Lý Tử Du mặc kệ. Nói là tỷ muội thế nhưng đến khi có nguy hiểm thì chẳng có ai thêm dầu vào lửa hơn các nàng ấy. Vốn dĩ nàng đã không có cảm tình với đám người này, bây giờ lại càng không.

Quận chúa Vĩnh An cũng không còn kiên nhẫn với đám người Lý Tử Châu nữa. Vậy nên nàng ấy sai người trong phủ dẫn họ đi chơi, còn nàng thì trực tiếp đưa Lý Tử Du vào phòng ngủ của mình. Cho người hầu lui xuống hết, quận chúa Vĩnh An mới hỏi: “Tử Du à, cô thật thâm tàng bất lộ đó. Lại còn có chiêu tuyệt kỹ như thế nữa. Ta bái cô làm sư phụ nhé. Cô dạy ta đi, sao có thể vẽ đến độ hấp dẫn bướm được thế?”

Lý Tử Du cười nói: “Cô quả nhiên cũng bị ta lừa rồi. Ta sao có bản lĩnh lớn vậy được? Cô không nhớ lúc đầu ta đã bảo cô chuẩn bị cho ta một ly trà mật ong sao? Lúc vẽ ta đã đổ trà vào mực, bức họa kia vì có mật nên mới thu hút bướm đến. May mắn là vẽ ở vườn hoa, bây giờ lại đang đầu thu, nếu vẽ vào mùa đông thì cho dù có mật cũng không dẫn bướm tới được đâu.”

“Ha ha. Thì ra là thế. Tử Du à, cô quá thông minh rồi! Trước kia sao ta không nhìn ra nhỉ? Cô yên tâm đi, ta sẽ không nói ra đâu. Lúc này cô phải để cho Viên Diệp Nhi kia dập đầu trước cô chứ! Cho à mắt hết kiêu ngạo đi!”

Lý Tử Du nói: “Dù sao nàng ấy cũng là con gái của nhị cô ta. Nàng ta có cha có mẹ, nếu ta để nàng ấy dập đầu lạy ta thật thì nhất định họ sẽ ghi hận trong lòng. Đến lúc đó lại làm chuyện xấu ra, chỉ bằng bớt đi một chuyện. Hề là nữ tử thì đều không muốn mình không gả được vì thế về sau nàng ta sẽ không đem cha ta ra nói nữa. Như vậy cũng tốt, bớt đi biết bao nhiêu chuyện.”

“Cô đúng là suy nghĩ thấu đáo. Vốn dĩ ta mời cô tới là để giải sầu, ai biết lại nhiều chuyện như vậy chứ!”

Lý Tử Du cười nói: “Không sao đâu. Những người này là do tổ mẫu cho đi theo, cô cũng có lòng tốt mà. Ta còn chưa thấy cô vẽ đó. Có thể tặng ta một bức họa không?”

Quận chúa Vĩnh An vui vẻ đáp: “Chỉ cần cô không chê là được. Đi thôi, đến thư phòng với ta đi. Cô cứ lựa chọn thoải mái. Tranh của ta chưa từng cho người ngoài đâu nha.”

“Nói như vậy thì ta không phải người ngoài rồi nhỉ?” Lý Tử Du cũng đùa giỡn.

“Đương nhiên rồi. Ta và cô chính là vừa gặp đã thân, là bạn bè tốt đương nhiên không phải người ngoài rồi.”

Vào trong thư phòng mới thấy kỹ năng hội họa của quận chúa quả thật không phải tầm thường. Nếu như không phải vì nàng ấy là nữ nhân thì những bức vẽ này mà được đưa ra ngoài chắc chắn sẽ bán được giá cao.

Quận chúa Vĩnh An nói: “Ta thì có tính là gì đâu. Kỹ năng hội họa của Vương thúc nhà ta mới khiến người khác phải trầm trồ khen ngợi đó! Chỉ là bây giờ thời gian của ngài ấy rất ít nên cũng chẳng vẽ nhiều nữa.”

“Là Nhiếp chính vương vẽ thì đưa nhiên sẽ đẹp. Nhưng bức họa của ngài ấy không đến lượt chúng ta nhìn đâu. Ta thật sự thấy cô vẽ rất đẹp.”

“Lời này ta thích nghe đó! Có người thương thức tranh của ta, ta cầu còn không được. Đúng rồi, lát nữa trở về ta cho cô hai chậu cúc xanh, cô cứ đem về mà ngắm. Ta còn hai chậu ở đây nữa, cô đừng khách khí với ta nhé!”

“Yên tâm, cô cho ta cái gì ta cũng sẽ không cảm thấy ngượng ngùng mà nhận lấy.” Lý Tử Du cười đáp.

“Vậy thì cô cho ta bức tranh lúc nảy của cô đi.” Thì ra là có lí do nha.

Lý Tử Du nói: “Cô thích thì cứ giữ đi. Nhưng mà đừng cho người khác xem, thật sự vẽ chẳng đẹp chút nào.”

“Sao vậy được? Ta thấy tranh của cô hơn tranh của Viên Diệp Nhi kia rất nhiều mà. Tranh của nàng ta chỉ chú ý màu sắc bên ngoài nên mất đi tính chân thực. Còn tranh của cô lại giản dị tự nhiên, càng nhìn càng có phong cách của hoa cúc đó.”

Vì thế mà Lý Tử Du mang theo hai chậu hoa cúc trở về quý phủ. Thái phu nhân Kim thị nhìn thấy thì thở dài: “Không ngờ quận chúa Vĩnh An lại hào phóng như vậy. Hai chậu cúc xanh này chỉ có trong cung mới có thôi. Mỗi năm cũng chỉ có một, hai chậu vậy mà nàng ấy lại cho con hai chậu như thế. Con nên thương thức cho tốt.”

Lão thái thái thật ra rất muốn có hai chậu hoa này nhưng cái này là do quận chúa Vĩnh An tặng cho tứ nha đầu nên bà ta cũng không tiện nói ra. Vốn dĩ bà ta nghĩ tứ nha đầu sẽ cho bà ta một chậu nhưng không ngờ cho đến cuối cùng Tứ nha đầu cũng chẳng nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chương 49.3

Người sống trên đời luôn luôn phải gặp phiền toái. Thái phu nhân Kim thị bây giờ cảm thấy thực sự phiền phức, hết người này đến người khác đến làm phiền bà ta. Đại cô nương Lý Tử Trân đã xuất giá lại chạy về nhà mẹ đẻ khóc suốt mướt không ngừng. Hỏi ra mới biết là đại cô gia đã xảy ra chuyện rồi!

Chuyện là Đại cô gia thấy Lý Tử Trân mang thai, bọn nha đầu trong nhà thì nhìn mãi cũng chán, chẳng có gì mới mẻ nên chạy đi uống rượu thưởng hoa. Uống rượu thưởng hoa thì cũng được đi nhưng mà tính tình Đại cô gia thế nào thì chẳng có ai là không biết, nếu muốn hấn không lẳng nhăng bên ngoài thì hoàn toàn không có khả năng. Uống rượu vào lại gây chuyện lớn, tranh nữ nhân với một đệ tử nhà quan, hai bên nói chuyện không hợp lại còn thêm men rượu vào nên liền nhào vào đánh nhau. Hai người đánh đến nỗi không chảy máu là không ngừng.

Nếu việc này chỉ thế thôi thì cũng có thể bỏ qua nhưng ai mà ngờ được khi đang trên đường về phủ thì vị đại cô gia kia lại bị người ta đánh mấy gậy, cả gã sai vặt đi theo cũng không tránh khỏi liên lụy. Cả hai đều hôn mê nằm trên đường. Nhưng chuyện đó vẫn chưa tính là độc ác. Tàn nhẫn hơn cả chính là vị đại cô gia kia bị người ta thiến! Bị người ta hại vô cùng tàn nhẫn như thế vậy mà lại không biết ai làm. Bây giờ đại cô gia chỉ có thể nằm ở trên giường mà khóc trời than đất, còn nói chắc chắn là do kẻ đánh nhau với hấn hôm đó ra tay làm hại, nhất định phải báo thù.

Người cùng với Tiền nhị công tử tranh cô nương hôm đó cũng là một kẻ nổi danh trong thành gọi là Chu Đồng Bảo. Hấn được đặt tên là Bảo vì trong mắt tổ mẫu nhà hấn thì hấn chính là bảo bối độc nhất vô nhị. Tổ mẫu hấn chính là cô cô của tiên đế, công chúa Ngọc Ninh. Tuy là thời gian đã qua lâu lắm rồi nhưng cái danh công chúa này vẫn không thể thay đổi được. Từ nhỏ Chu Đồng Bảo đã rất bị bẩm, trắng trẻo, đáng yêu lại còn là con trai độc nhất nên tất nhiên hấn nhận được rất nhiều yêu thương, sủng ái. Cũng chính vì thế mà hấn mới hình thành nên tính cách không sợ trời không sợ đất, tuổi còn nhỏ mà đã dạo thanh lâu, cùng người ta tranh hoa khôi cũng là chuyện thường.

Lần này Tiền Nhị vì bức bối do không hiểu sao Lý Tử Du có thể chạy thoát được, hơn nữa còn uống rượu vào nên sau khi bị người khác xúi giục mấy câu liền xông vào đánh nhau với Chu Đồng Bảo. Sau đó Tiền Nhị liền gặp chuyện bi thảm như thế. Nhưng vấn đề là lúc đó Chu Đồng Bảo kia vẫn ở thanh lâu, căn bản không đi ra ngoài mà những nô tài đi theo hấn cũng ở đó hầu hạ thì sao có thể tập kích được Tiền Nhị chứ?

“Cho dù đúng là gia đã thiến hấn thì sao? Hấn có thể làm gì được gia?” Lời này là do Chu Đồng Bảo nói.

Nếu hấn không nói gì thì đã không sao, đằng này khi lời đó vừa thốt ra thì hấn liền bị hoài nghi. Bây giờ hai bên đều huyên náo hết cả lên nhưng ngay cả Vương thái hậu cũng phải nhường tổ mẫu của Chu Đồng Bảo vài phần thì nếu có thật sự truy cứu thì Tiền nhị không có khả năng thắng, hơn nữa cũng không có chứng cứ.

Bình Nam hầu nhìn con trai đang yên đang lành lại trở thành phế nhân thì nuốt không nổi cơn giận này nên liền chạy đến chỗ Nhiếp chính vương cáo trạng, nhất định phải trừng trị hung thù!

Chỉ là tên Chu Đồng Bảo kia cũng không phải kẻ dễ chọc, vốn dĩ hấn không làm việc này, lúc đó cũng chỉ tức giận mà nói vậy thôi, hấn không thể bị trừng phạt được.

Việc này ầm ỹ huyên náo khắp nơi. Phủ Trấn Viễn hầu cũng không thoát khỏi bị đàm tiếu nghị luận, có một cô gia đang yên đang lành lại bị biến thành thái giám, sao có thể không bị người ta bàn tán được?

Lão thái thái mắng Lý Tử Trân: “Khóc cái gì mà khóc! Khóc có ích lợi gì không hả? Bây giờ người cũng phải cảm thấy may mắn là người đã có bầu, cô gia đã không dùng được thì người phải lo giữ đứa nhỏ cho tốt để mà phòng thân, người nên khóc là cô gia mới đúng! Lo mà dưỡng thai cho tốt đi, sau này người còn phải dựa vào đứa nhỏ này đây! Ta thấy việc này cuối cùng cũng không giải quyết được gì đâu. Không bằng không chứng, chỉ dựa vào một câu nói thì có thể làm được gì chứ?”

Phủ Bình Nam hầu cũng không phải thế gia nổi bật, muốn cùng Chu gia đấu thì còn kém một chút. Trừ khi vị công chúa Chu gia kia qua đời thì còn có thể lấy lại công đạo được một chút. Nhưng mà vị công chúa Ngọc Ninh kia chính là tiêu biểu cho gừng càng già càng cay, hơn nữa còn rất khỏe mạnh.

Ồn ào ầm ỹ như thế thì cũng chẳng làm được gì. Nói trắng ra thì vị đại cô gia kia chỉ có thể trách bản thân không biết kiềm chế. Nếu không phải hấn cả ngày lưu luyến bụi hoa thì sao có thể gặp tai họa như thế? Bây giờ thì tốt rồi, bị trừng trị đến mức như thế cơ mà!

Đại phu nhân Tiết thị trong lòng vui vẻ nhưng lại nói: “Đại cô nương sau này phải làm sao đây? Nếu không được thì cùng cách* đi!”

(*cùng cách: ly hôn)

Lão phu nhân quát: “Cùng cách ư? Chuyện đó mà người cũng nghĩ ra được à? Nhà chúng ta chưa từng có chuyện hưu thê hay cùng cách! Dù có thế nào thì khi cô gia gặp nạn mà lại bỏ chạy thì người khác sẽ mỉa mai đàm tiếu phủ Trấn Viễn hầu chúng ta đến mức nào nữa hả? Cho dù có thế nào thì cũng

phải ở yên đó cho ta! Bây giờ con cũng có rồi thì càng phải ở lại! Nói không chừng sau chuyện này cô gia sẽ trở nên tốt hơn!”

Trở thành người tốt thì có ích lợi gì? Người khác đều biết trọng phu nhà mình là thái giám rồi đấy thôi! Mặt mũi thể diện của mình biết giấu vào đâu đây? Sau này chẳng phải sẽ trở thành đối tượng bị người ta cười nhạo sao? Cho dù có sinh đứa nhỏ ra thì sau này nó cũng không thể ngẩng cao đầu được! Chi bằng cùng cách đi, đứa nhỏ này mình cũng không muốn sinh ra, sau này mình còn có thể gả cho người khác. Nếu rời xa kinh thành này thì sẽ không có người có thể nói xấu mình nữa, đến lúc đó sinh đứa khác thì chẳng phải sẽ có người chăm sóc mình lúc già rồi sao?

Lý Tử Trân âm thầm suy tính. Sao nàng ta lại mệnh khổ như vậy chứ? Gả cho kẻ chẳng ra gì lại còn trở thành trò cười cho người khác. Nàng ta không nghi ngờ Lý Tử Du chút nào bởi vì chuyện lớn như thế thì Lý Tử Du không có khả năng gây ra được.

Mà Lý Tử Du cũng cảm thấy kì lạ. Tiền Nhị sao có thể xảy ra chuyện đó? Chẳng lẽ là...? Nhưng hình như không phải đâu. Nàng đã hỏi Hồng Y, nàng ấy cũng nói không biết gì về chuyện này cả. Thôi quên đi, cứ coi như do ông trời thay mình báo thù đi! Tiền Nhị chính là gieo gió gặt bão thôi!

Hai nhà bên kia đều tranh chấp rất khỉn thế, ai cũng không chịu cúi đầu. Bình Nam hầu phu nhân khuyên như: “Hầu gia, bây giờ không có chứng cứ, nếu chúng ta cứ cắn Chu gia mãi không buông như thế, đến lúc công chúa Ngọc Ninh ra tay ngăn chân chúng ta thì sẽ mất nhiều hơn được. Thiếp thấy vẫn nên quên chuyện này đi thôi.”

“Quên đi? Căn bản là không phải nàng sinh nên nàng mới không để ý! Con trai ta đang sống tốt lại bị biến thành như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua!”

Phu nhân Bình Nam hầu giận dữ nói: “Hầu gia nói như thế làm thiếp thật đau lòng đấy. Thiếp đối xử với lão nhị thế nào thì bao nhiêu năm nay ai cũng nhìn thấy được. Từ nhỏ đến lớn nó gây ra biết bao nhiêu tai họa nhưng chẳng phải thiếp cũng bỏ qua, chẳng nói gì sao? Thiếp đối xử với nó như con ruột chẳng lẽ thiếp lại không đau lòng? Hầu gia, ngài không phải chỉ có một mình lão nhị là con trai. Hơn nữa lão nhị cũng sắp có con rồi. Chẳng lẽ chỉ vì chuyện này mà ngài muốn làm cho con của nó sau này không còn đường sống sao? Hầu gia, ngài thấy đáng giá sao? Người Chu gia thế nào không phải là ngài không biết. Cho dù ngài đứng thì sau này chắc chắn bọn họ cũng sẽ làm ngài trở tay không kịp. Hầu gia thật sự muốn để tất cả mọi người trong phủ chúng ta đi theo chôn cùng sao?”

Được rồi, cái khác không nói nữa, ngài bảo là Chu gia làm vậy ngài có chứng cứ sao? Những người đó đều nói Chu Đồng Bảo không rời thanh lâu nửa bước, chỉ vì lúc đầu đánh nhau mà lại nói chuyện kia do Chu Đồng Bảo làm thì liệu có mấy ai phục chứ? Không thể vì Tiền lão nhị bị người khác ra tay tàn nhẫn mà bắt Chu gia chịu trách nhiệm được. Hầu gia, nếu ngài là Chu gia thì ngài có ngồi yên chịu ủy khuất không? Lão nhị bây giờ cũng bị phế rồi, có nháo nữa cũng không ích gì, chi bằng bây giờ bình tĩnh ngồi suy tính xem sau này phải làm thế nào đi.”

Bà chỉ là một nữ nhân ngồi trong nhà cũng hiểu được điều này vậy mà Hầu gia lại cứ cắn mãi không buông, nhất định phải làm lớn lên. Phu nhân Bình Nam hầu lại nghĩ đến chuyện Chu gia ngầm truyền tin cho mình, bằng lòng giải quyết riêng tư không muốn náo loạn thêm nữa. Bây giờ nhìn dáng vẻ Hầu gia như vậy xem ra là bị những lời của bà làm lung lay rồi. Vậy là tốt rồi, mặc kệ có do Chu gia làm hay không thì việc này cũng phải được giải quyết yên bình. Phải nhân đây tạo quan hệ tốt với Chu gia, cho dù có hi sinh một lão nhị thì cũng có sao đâu. Nó vốn dĩ là một phế vật, chỉ biết tiêu tiền, lãng phí tiền bạc. Nay không thể tiêu dao như trước thì càng đỡ phải lo!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 50.1

Chuyện của Chu gia và Tiền gia cuối cùng cũng được giải quyết ổn thỏa. Về phần hai nhà cuối cũng đã thương lượng điều kiện gì thì mọi người không thể biết được. Chỉ có điều Tiền nhị không còn xuất hiện trong kinh thành nữa. Dù sao thì xảy ra chuyện như vậy thì nếu muốn xuất đầu lộ diện thì cần phải có dũng khí rất lớn.

Bên Đại cô phu nhân truyền đến tin tức tốt. Tạ Thiên Thành đã thông qua kì thi, chính thức trở thành tú tài. Thái phu nhân càng ngày càng thích đứa cháu ngoại trai này. tiffanyphan.wordpress.com Bởi vì Tạ Thiên Thành là con rể tương lai nên Đại phu nhân tất nhiên sẽ vì con rể có bản lĩnh mà vui mừng hơn người khác. Vốn dĩ bà còn có chút bất nể với Tạ Thiên Thành nhưng qua chuyện này thì đã từ từ cũng hết, ngược lại còn cảm thấy cửa hôn sự này thật sự không xấu.

Còn trong lòng nhị phu nhân Triệu thị lại cảm thấy chua chát. Nếu không phải trước đây sai lầm thì cháu ngoại trai sẽ thành con rể của mình rồi, sao có thể đến phiên đại phòng hưởng được? Nhưng giờ có nói gì thì cũng đã muộn, chỉ có thể tro mắt nhìn người ta vui vẻ, còn phải tỏ vẻ chúc mừng nữa. Nghĩ đến hôn sự của con gái mình lại muốn phát hỏa, sang năm đã mười sáu rồi, nếu còn không lập gia đình thì sao có thể chấp nhận được chứ?

Cứ chờ như thế đến khi nào đây? Nhị phu nhân cảm thấy bất lực, nếu Nhị lão gia đứng chung chiến tuyến với bà thì bà đã trực tiếp định hôn sự cho con gái rồi. Thế nhưng hiện tại lão gia đang suy tính như thế thì bà nói thế nào được? Chẳng lẽ thật sự phải liên thủ với lão thái thái sao?

Cái này cũng không được. Chuyện của chi thứ hai mình thì mình tự đóng cửa thương lượng. Nếu để lão thái thái nhúng tay vào thì sau này Nhị lão gia sẽ tính sổ với bà, mất nhiều hơn được. Như vậy thì quan trọng nhất là phải thay đổi suy nghĩ của Nhị lão gia. tiffanyphan.wordpress.com Trong lòng Nhị phu nhân còn lo lắng một việc nữa, đó chính là con trai Lý Tiểu cũng đã đến tuổi thành hôn nếu Nhị nha đầu không lấy chồng thì hôn sự của con trai cũng sẽ

bị ảnh hưởng. Thật là đau đầu. Cuối cùng phải làm thế nào đây?

Nhị phu nhân thật sự buồn phiền. Tương lai của Đại phu nhân bây giờ thật tươi sáng, cô gia tương lai kiêm cháu ngoại trai được công danh tú tài, đường quan rộng mở. Nhờ việc hôn nhân này mà hai nhà thân càng thêm thân, Đại phu nhân thật sự là vô cùng vui vẻ.

Đại phu nhân lại nghĩ đến một đứa con khác của mình là Đại gia Lý Nhạc. Lý Nhạc hiện tại chỉ có một đứa con, liệu có nên giúp nó sinh thêm không? Nhưng con dâu mình cũng là cháu gái mình, thật sự không đành lòng làm tổn thương nó. Nếu không lúc về nhà mẹ đẻ chắc chắn sẽ bị ca ca và chị dâu oán trách.

Đứa con trai thứ hai Lý Sầm không phải do mình sinh ra. Nghĩ đến chuyện nó đã có cả nam cả nữ mà trong lòng thật buồn phiền quá, có nên đưa cho nó thêm mấy nha đầu nữa không? Mà thôi quên đi, tự nhiên không duyên không có lại khiến người ta ngọt ngào thì cũng kì cục quá. Vẫn cứ chờ một chút thôi.

Hôn sự của Nhị cô nương khiến Nhị phu nhân không hài lòng, hôn sự của Tứ gia Lý Tiểu cũng chưa được định ra, lại còn đứa con lớn nhất Tam gia Lý Thường và con dâu Tiền thị tuy cũng nghe lời nhưng hiện tại cũng chỉ cho bà một đứa cháu gái. Quả thật là không thể so nổi với đại phòng.

Cái gì tốt cũng bị đại phòng chiếm hết mất rồi, Triệu thị càng nghĩ càng thấy không cam lòng nên sai người gọi con dâu Tiền thị đến nói: “Các con thành thân cũng đã nhiều năm rồi, cái khác thì không sao nhưng hiện giờ con cũng chỉ có sinh được mỗi Liên nhi. tiffanyphan.wordpress.comTa là mẹ chồng tuy không nói gì nhưng con là thê tử của nó sao không chủ động một chút? Cứ ghen tuông toan tính như thế lại khiến cho chi thứ hai chúng ta một đứa cháu trai cũng không có! Con nhìn đại phòng đi, cô nam nhân nào bên đó mà chẳng có mấy di nương thông phòng? Con cũng nên chuẩn bị đi chứ?” Con tức của Nhị phu nhân hoàn toàn đổ lên đầu con dâu mình rồi, bà ta buộc Tiền thị phải tỏ thái độ. Dù có thế nào cũng phải lấy vợ lẽ về cho con mình.

Đây chính là chỗ khác của làm mẹ chồng và làm vợ. Làm vợ thì chỉ có không để cho trượng phu mình có người vợ lẽ nào cả còn làm mẹ chồng thì lại lắm lắm cưới cho con mình càng nhiều vợ càng tốt.

Tiền thị là đích trưởng nữ của Tiền đại nhân ở Hàn Lâm viện. Nhà nàng chỉ là nhà thanh quý nên lúc gả tới không có nhiều đồ cưới, đây cũng là điều mà cho tới nay Triệu thị vẫn cảm thấy không hài lòng. Sau đó đứa con đầu tiên của Tiền thị là nữ nhi càng khiến bà ta bất mãn thêm vài phần. tiffanyphan.wordpress.comBà cũng có nói bóng gió vài lần nhưng nói trực tiếp như bây giờ, ép Tiền thị đáp ứng lấy vợ lẽ cho Tam gia là lần đầu tiên.

Tiền thị nghe xong thì trong lòng cảm thấy bức bối, không muốn chịu thiệt. Nàng ta nói: “Nếu Tam gia vui vẻ đồng ý thì con dâu sẽ vâng theo.”

“Ý của ngươi là ngươi sẽ không chủ động nạp thiếp cho Tam gia đúng không? Ta thấy ngươi hoàn toàn không học được tam tông tứ đức rồi! Bản thân không thể sinh được mà lại còn không cho phép người khác sinh à? Chẳng lẽ ngươi muốn làm cho Tam gia tuyệt hậu sao?”

Chẳng lẽ mình sau này lại không sinh? Tiền thị tức giận đến suýt ngất nhưng vẫn quật cường không nói thêm câu nào. tiffanyphan.wordpress.comTriệu thị không thêm quan tâm, bắt Tiền thị đem theo hai nha đầu bên cạnh bà theo trở về. Đương nhiên hai nha đầu này có tác dụng thế nào thì không cần nói cũng biết.

Tiền thị sau khi về viện của mình thì trực tiếp ôm Liên nhi về nhà mẹ đẻ. Thành thân được mấy năm, phu quân rất tốt nhưng lại không thể ngăn mẹ chồng ép buộc. Không thể nhẫn nhịn nữa, vron tay dài như thế không sợ về sau bị báo ứng sao? Minh cùng Tam gia ân ái như vậy chẳng lẽ không được? Bà ta làm mẹ chồng vậy mà lại trực tiếp đưa người qua!

Tiền phu nhân sau khi biết chuyện của con gái thì thở dài: “Cũng là do cha mẹ không đúng. Mẹ và cha con sống với nhau rất tốt, ở phủ chúng ta cũng không có tiểu thiếp, thông phòng nên đã quá nuông chiều con rồi. Như vậy không được đâu, con nhìn xem phủ Trần Viễn hầu các con có nam nhân nào không có tiểu thiếp đâu? tiffanyphan.wordpress.comMẹ tất nhiên đau lòng vì con nhưng cứ kéo dài thế này cũng không phải cách giải quyết tốt. Hôm nay con hành sự lỗ năng, đưa con gái về nhà mẹ đẻ thì người ta sẽ nói con chống đối mẹ chồng. Bà ta muốn đưa người thì con cứ nhận, để xem thái độ của cô gia thế nào. Bây giờ con chạy về nhà mẹ đẻ thế này chẳng phải sẽ trở thành nhược điểm cho mẹ chồng con công kích sao? Lát nữa con trở về đi, để mẹ chồng con tự biết sai, con cứ vui vẻ mà sống, tranh thủ sinh thêm một đứa nữa, cũng đừng tranh cãi với mẹ chồng con nữa.”

“Mẫu thân, không phải con không muốn về nhưng thật sự mẹ chồng con quá răn rồi, vô duyên vô cớ lại nhét người đến chỗ con. Đạo này không biết sao mà bà ấy rất hay tức giận, bây giờ lại trút hết lên đầu con! Con thà là trốn tránh chứ không muốn về chịu tội đâu.”

“Con sao lại không biết suy nghĩ thế? Bà ta giận thì con phải nhịn, nếu không thì người sai chính là con! Con thử suy nghĩ một chút xem. Bà ta vì sao lại phát giận? Không thể vô duyên vô cớ như thế được.”

Tiền thị suy nghĩ một lát rồi nói: “Chẳng lẽ là vì hôn sự của Nhị cô nương?” Tiền thị càng nghĩ càng thấy đúng. “Tam muội cũng đính hôn rồi mà Nhị muội vẫn chưa có gì cả. tiffanyphan.wordpress.comNhất định là như thế! Thật không ngờ con lại bị người ta giận chó đánh mèo!”

Hai người đang nói chuyện thì hạ nhân vào bẩm báo rằng Đại cô gia tới. Tiền phu nhân cười nói: “Nhìn xem, nhìn xem. Nhìn con rể ta đau lòng thay cho con gái ta này. Con vừa mới qua đây mà một lát sau nó đã đến rồi. Chút nữa con đừng có nói những lời khó nghe. Cả đời con còn phải dựa phào cô gia đây. Không được tùy hứng biết chưa?”

Tam gia Lý Thường đến gặp nhạc phụ nhạc mẫu. Nhạc mẫu sau khi chiêu đãi cô gia một lát thì tránh mặt, để không gian lại cho vợ chồng son. Mục đích của Tam gia đúng là tới đón Tiền thị về nhà. Hắn vừa trở về nhà thì nghe nói thê tử bị bức trở về nhà mẹ đẻ, trong viện của hắn lại có thêm hai nha đầu bên người mẫu thân thì hắn đã rõ ràng mọi chuyện. Nhất định là mẫu thân làm thê tử khó xử, nhưng mà hắn vẫn phải qua dỗ dành mẫu thân trước rồi mới đến gặp Tiền thị.

“Nếu nàng không vui thì ta sẽ đưa hai nha đầu kia ra ngoài, không đáng để nàng phải về nhà mẹ đẻ thế này. Nàng làm vậy thì mầu thân sẽ khó chịu mà người khác nghe được cũng sẽ chê cười nhà chúng ta. Nàng trở về đi nhé?”

Tiền thị vừa nghe những lời này liền nói: “Là thiếp muốn náo loạn sao? Thiếp chính là bị người ta giận chó đánh mèo đấy! Đại cô bên kia có chuyện tốt thì thiếp bên này liền bị mắng. Thiếp có chọc ai đâu? Bình thường thiếp còn không đủ tôn trọng mầu thân sao? Vì sao đến thời điểm phát giận lại đem thiếp ra mắng? Tam gia à, thiếp chưa hứa sẽ sinh con tiếp cho chàng nhưng chẳng phải Liên nhi chỉ mới sinh chưa được bao lâu sao? tiffanyphan.wordpress.com Chẳng lẽ mầu thân lại chờ không được, muốn có cháu trai đến mức đó sao? Đây là đạo lý gì vậy? Thiếp nếu đồng ý với mầu thân thì mặt mũi nhà mẹ đẻ thiếp sẽ bị mất hết!” Đích trưởng tử còn chưa sinh ra thì sao có thể có thứ trưởng tử được? Mẹ chồng nàng sao có thể nghĩ ra được chuyện như thế chứ? Nàng không thể nào không tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân*, Xin Chào! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 50.2

Tam gia cũng biết mầu thân quá đáng nhưng làm con trai hấn không thể nói mầu thân mình làm vậy được. Vì thế hấn nói với thế tử: “Chỉ vì trong lòng mầu thân đang buồn phiền thôi. Nàng cũng biết mà, đến bây giờ nhị muội vẫn chưa tìm được một mối hôn sự nào cả mà Tam muội lại đính hôn với biểu đệ Thiên Thành rồi, hơn nữa biểu đệ Thiên Thành còn là một nhân tài, có tiền đồ rộng mở. Nàng nghĩ mà xem, vốn dĩ mầu thân muốn nhị muội hứa hôn với biểu đệ Thiên Thành nhưng không được toại nguyện.tiffanyphan.wordpress.com Như vậy sao mầu thân có thể không tức giận đây? Bà ấy cũng chỉ có thể phát giận lên người thân cận như chúng ta thôi. Bình thường nàng là người gần gũi nhất với mầu thân cho nên hãy xem như Tam nãi nãi nàng thay Tam gia ta làm tròn chữ hiếu đi. Sau này ta sẽ cẩn thận hầu hạ Tam nãi nãi, nhé?”

“Ba hoa!” Tiền nhị nhện không được phải nở nụ cười. Nàng hỏi tiếp: “Hôn sự của nhị muội chẳng lẽ không thể định được sao? Nếu cứ thế này thì chẳng phải mỗi ngày đều sẽ không thoải mái sao?”

Tam gia thờ dãi: “Ta sẽ nói cho nàng chuyện này nhưng chỉ có nàng biết thôi đấy, trăm ngàn lần đừng nói ra ngoài.” Vì thế hấn liền kể hết cho Tiền thị nghe.

Tiền thị nghe xong há miệng thật to. Cái chuyện quái gì vậy? Cha chồng cũng thật quá hồ đồ rồi. Chỉ vì chuyện hoang đường như thế mà chậm trễ chuyện hôn sự à? Nữ nhân cũng chẳng có mấy năm thanh xuân đâu. Nhị muội đã hơn mười tám tuổi rồi sao có thể chậm trễ thêm nữa? Vì Lý gia, Tiền thị cảm thấy cần phải nói rõ ràng nếu không Nhị cô nương mà không gả được thì nhà nàng sẽ phải đường nàng ta cả đời.

“Tam gia, ta thấy việc này Tam gia hãy tính toán cho kỹ đi. Không thể để nhị muội tùy hứng như thế được. Nếu không đến lúc tuổi nhị muội lớn hơn mà còn chậm trễ chưa định hôn sự thì chẳng phải cực kỳ không ổn sao?”

Lý Thường đáp: “Sao ta có thể không biết đạo lý này chứ? Nhưng mà không hiểu sao phụ thân cũng đồng ý.tiffanyphan.wordpress.com Ta thân làm con khó có thể nói ra được. Thôi thôi, chờ cho họ đụng phải ngõ cụt thì việc này sẽ được giải quyết thôi. Tam nãi nãi à, bây giờ nàng và con theo ta về nhà đi nhé?”

Tiền thị nghe theo Tam gia Lý Thường cáo biệt mầu thân rồi trở về phủ Trần Viễn hầu. Về tới nơi nàng liền đến chỗ Nhị phu nhân Tiền thị xin lỗi. Nàng nghe nói Nhị phu nhân không đồng ý với quyết định của cha chồng về chuyện hôn sự của Nhị cô nương nên Triệu thị cũng có chút đồng tình. Nếu sau này Liên nhi cũng như vậy thì có lẽ nàng sẽ còn phát giận hơn như thế nữa.

Triệu thị sao khi tỉnh táo lại thì nói với con dâu: “Ta đây cũng chỉ là quan tâm các con thôi. Các con muốn thế nào thì cứ làm thế đi.”

Nói thì nói vậy thôi chứ cuối cùng thì bà ta cũng không đưa hai nha đầu kia về. Không bao lâu sao Tiền thị mang thai nên Triệu thị mới dễ chịu hơn một chút.

Nhị lão gia cứ liên tục khuyến khích đám triều thần thúc giục Nhiếp chính vương đón dâu.tiffanyphan.wordpress.com Ai cũng biết hấn tổn biết bao nhiêu công sức như thế đều chỉ vì muốn con gái mình được gả cho Nhiếp chính vương. Thế nhưng tin tốt chưa được nhận mà Nhị lão gia lại trực tiếp bị điều đi chỗ khác!

Có cổ phản bác thế nào thì cũng không có tác dụng nên Nhị lão gia cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gói ghém hành lý đến Tây Bắc xa xôi nhậm chức Thông phán thôi. Nhị lão gia vốn dĩ không phải thông qua khoa cử mà là được nhà mua cho một chức quan hơn nữa lại nhờ vào các mối quan hệ của cha vợ mà được người ta nịnh hót. Xem ra bị người ta nịnh nọt nhiều quá nên mới có thể sinh ra ý niệm không thực tế như vậy. Một khi hi vọng tan biến thì chỉ có thể chảy nước mắt cáo biệt kinh thành mà thôi.

Lần này nhị phu nhân Triệu thị mới thở dài nhẹ nhõm. Người không ở kinh thành thì cũng sẽ không sinh ra những ý niệm không thực tế nữa, lão gia sẽ tỉnh táo lại thôi.

Nhưng mà lão gia đi xa nhậm chức liệu mình có nên đi theo không? Mình có cháu gái ở đây, còn có con trai, con dâu, lão gia lại chỉ nhận một chức quan nhỏ nên không đi theo cũng không sao. Thế nhưng nếu đi xa rồi lão gia lại bị nữ nhân khác chiếm mất thì chẳng phải sẽ mất nhiều hơn được? Đây không phải là tác phong của nhị phu nhân. Hơn nữa bà còn nghĩ rằng nhân cơ hội này đi xa thì cũng không phải hầu hạ đại phòng và lão thái thái nữa.

Sau khi nhậm chức vài năm rồi trở về thì mọi chuyện sẽ thuận theo tự nhiên thôi. Dù sao lão gia là con vợ kế, sớm muộn gì cũng phải phân nhà. Đại phòng còn ước gì nhà mình tách ra ấy chứ. Đến lúc đó mình cũng sẽ được làm đương gia chủ mẫu rồi! Vậy nên Nhị phu nhân đang suy tính làm sao có thể thuyết phục được lão thái thái để bà có thể theo phu quân đi.

Thế nhưng lão thái thái lại nói với Nhị phu nhân: “Hôn sự của Nhị nha đầu và Tiểu nhi còn chưa có định ra, hơn nữa Tam nãi nãi nhà các con lại đang có bầu. Con đi theo làm gì? tiffanyphan.wordpress.com Để Trần di nương đi theo lão gia đi, ta thấy nàng là người ổn trọng, có thể chăm sóc tốt cho Nhị lão gia.”

Lời này nói ra cũng hợp tình hợp lý. Dẫu vậy Nhị phu nhân vẫn nói: “Lão tam và thê tử nó ở trong phủ thì con có gì phải lo lắng đâu? Đại tẩu nhất định có thể chiều cổ cho tui nó thật tốt. Hơn nữa con dâu con mang thai này cũng không phải thai đầu, đã có kinh nghiệm rồi. Còn hôn sự của Nhị nha đầu thì con nghĩ chúng con sẽ đưa Nhị nha đầu đi theo rồi xem thử đồng nghiệp của Nhị lão gia có ai có con trai tốt không, sau đó sẽ định hôn sự luôn. Hôn sự của Tiểu nhi thì bây giờ không vội, con cũng kiếm được vài nhà rồi. Đến lúc đó cho dù có đi theo lão gia nhậm chức thì cũng có thể định được. Lão thái thái ngài cảm thấy thế nào?”

Thái phu nhân nghĩ một lát rồi nói: “Con đã sắp xếp mọi chuyện tốt rồi thì lão bà tử ta cũng không nói nhiều nữa, tránh cho người ta nghĩ rằng ta cố ý giữ con lại không cho con đi cùng lão gia nhà con.”

“Sao lão thái thái lại nói vậy? Con dâu sao có thể cho rằng như vậy được chứ? Lão thái thái cũng chỉ vì quan tâm đến chúng con nên mới nói như vậy thôi.”

Vì thế chuyện này liền được quyết định như thế. Sau khi biết mình cũng phải đi theo thì Lý Từ Châu liền náo loạn: “Ta không đi đâu hết! Ta muốn ở lại kinh thành! tiffanyphan.wordpress.com Chỗ kia cái gì cũng không có, ta không đi đến đó đâu! Nếu bắt ta đi, ta sẽ đâm đầu chết cho các người xem!”

Nhị phu nhân Triệu thị tiến vào đúng lúc nghe thấy những lời đó nên liền đi tới tát Lý Từ Châu một cái. “Bình thường đều quá nuông chiều người nên mới khiến cho tính tình người ngang ngược như thế! Người nhìn người xem, còn ra cái thể thống gì không hả? Thân thể người là cha mẹ cho, động một chút liền tìm chết thì ta làm mẹ người, sinh người ra phải làm sao? Sớm thu hồi tâm tư kia cho ta! Nếu người muốn cha người vĩnh viễn không thể trở về thì người cứ náo loạn tiếp đi! Ta sẽ để cha người theo người cùng nhau náo loạn! Người nghĩ vì sao cha người lại bị điều đi? Còn không phải là vì ý nghĩ ki lạp của người sao? Người cho rằng Nhiếp chính vương là loại người nào? Cha người có thể làm loạn trước mặt y sao? Bây giờ ngay cả việc ở kinh thành ngồi ngốc cũng không làm được nữa rồi! Người còn muốn làm âm ỉ lên à? Vậy làm đi, náo loạn tiếp đi! Náo đến mức gia đình chúng ta đều loạn hết lên là tốt nhất! Để rồi xem không tiền không quyền thì còn có thể làm được gì! tiffanyphan.wordpress.com Nhân dịp bây giờ mọi chuyện còn có thể giải quyết thì mau theo ta đi tránh đầu gió đi. Cái tình yêu gì đó cũng không thể làm cơm ăn. Người không để ý chuyện nữ nhi phải rụt rè mà còn nhớ nhung say đắm người ta thế nhưng người ta còn chẳng biết người, xem người như bọt biển thôi!”

Lý Từ Châu nhìn Nhị phu nhân Triệu thị một cách oán giận. Nàng ta nói: “Mẹ có phải mẹ con không thế? Sao lại không muốn tốt cho con vậy? Nhất định phải ép con cùng mẹ đi sao? Bây giờ còn đánh con nữa! Con sẽ nhanh chóng thành công thôi, thế nhưng mẹ lại không cho con cố gắng một lần. Con hận mẹ!”

Triệu thị quát: “Đây là đứa con gái ta mang nặng đẻ đau 10 tháng đây sao? Bây giờ còn oán hận ta cơ đấy! Hận cứ hận đi, dù sao mọi chuyện cũng được định đoạt rồi!” Sau đó bà ta quay sang phân phó hạ nhân trong viện: “Hãy trông chừng Nhị cô nương cho tốt, nếu xảy ra một chút sai lầm thì các người cũng biết hậu quả rồi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 80: Chương 51.1

Chuyện lần này thật sự đã làm Nhị lão gia sợ hãi. Vốn dĩ ông ta nghĩ rằng mọi chuyện có thể thành công thế nhưng hiện tại lại hại mình phải sung quân đến Tây Bắc. Mộng đã tan biến, cho dù có thương cảm cho con gái thì cũng đành để bay theo gió. Dù thế nào thì bảo toàn mạng sống và tiền đồ mới là điều quan trọng.

Nghe nói chốn Tây Bắc kia tháng 10 đã có tuyết rơi. Chuyện này đối với người sợ lạnh như Nhị lão gia quả thật là quá mức dày vò. Bây giờ nhìn Nhị phu nhân chuẩn bị hành lý thì Nhị lão gia chỉ hận không thể quay ngược lại thời gian để không làm những chuyện ngu xuẩn kia. Sao ông có thể bị ma quỷ ám ảnh rồi nghĩ đến chuyện hoang đường như thế chứ? tiffanyphan.wordpress.com Đúng là bị tiền tài, quyền thế làm mờ mắt rồi. Bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa, đành phải ảo não rồi đi thôi.

Bên kia, Thái phu nhân thì nghĩ cho Nhị nha đầu đi theo cũng là chuyện tốt, tránh để không gặp thêm một mối họa nào nữa, khiến cho phủ Trần Viễn hầu cũng phải lo lắng, lao đao. Mọi chuyện trong phủ sao có thể giấu được Thái phu nhân chứ? Suy nghĩ của Nhị nha đầu và Nhị lão gia không phải là bà ta không biết. Bà ta thờ ơ lạnh nhạt vì cũng muốn cho bọn họ thành công, sau này cũng sẽ được thom lây. Thế nhưng nếu thành công rồi thì sức mạnh của chi thứ hai sẽ lớn hơn rất nhiều nên bà ta lại không hy vọng họ có thể đạt được ý nguyện. Cứ mong muốn nhập nhằng, rồi rầm như thế nên Thái phu nhân mới không can thiệp vào.

Chi thứ hai con vợ kế này quả nhiên là không có bản lĩnh. Nhị nha đầu cũng chỉ là một nha đầu ngang ngược. tiffanyphan.wordpress.com Bây giờ bọn họ

bị điều đi Tây Bắc thật sự rất tốt, mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền.

Lúc ấy bà nói Nhị phu nhân ở lại cũng chỉ là có ý để Nhị phu nhân sốt ruột thôi, đồng thời cũng muốn khiến cho chi thứ hai loạn thêm một chút. Bà ta tin là Nhị phu nhân nhất định sẽ sinh bất mãn với Trần di nương. Nếu tất cả đều yên ổn thì cũng không phải là hiện tượng tốt, đặc biệt là chi thứ hai.

Lý Tử Du đắm chiều nhìn bức thư của nhị tỷ Lý Tử Châu viết cho nàng. Trong thư Lý Tử Châu nói bất luận như thế nào thì nàng cũng phải mau chóng đến gặp nàng ta một chuyến, nghe nàng ta nói chuyện. Nếu không làm thế thì nàng ta sẽ nói cho lão thái thái biết hết tất cả những chuyện mà nàng ta đã từng giúp nàng.

Lý Tử Du cảm thấy thật buồn cười. Chẳng lẽ nàng ta nghĩ rằng lão thái thái chỉ vì mấy chuyện kia mà trừng phạt nàng sao? Chỉ cần nàng còn giá trị lợi dụng thì cho dù nàng có làm chuyện gì thì đều sẽ được bỏ qua. Lý Tử Châu nghĩ nói chuyện nàng ta giúp nàng ở Thanh Nguyên tự ngày đó thì nàng ta sẽ không sao à? Giết địch một ngàn thì cũng sẽ tự tổn thất tám trăm thôi.

Còn về chuyện đoạt lại đồ cưới của mẫu thân thì Lý Tử Du chỉ ám chỉ chút thôi chứ thật ra nàng đâu có làm gì. Nếu nàng ta nói ra thì ai tin đây? Ngược lại còn khiến nàng ta bị coi là đầu sỏ gây ra náo động. tiffanyphan.wordpress.com Xem ra lần này Lý Tử Châu thật sự bị ép buộc đến điên rồi, những lời như vậy mà cũng dám lấy ra uy hiếp.

Lý Tử Du nói với nha hoàn đưa thư: “Người về nói với nhị tỷ rằng Nhị bá mẫu đã đến chào hỏi mỗi người trong phủ rồi. Nếu ai chủ động đến gặp nhị tỷ thì chính là đối chọi với bà ấy. Trong lòng ta rất kính trọng Nhị bá mẫu thì đương nhiên sẽ không muốn chống đối lại bà ấy rồi. Chờ đến ngày Nhị tỷ rời đi thì bọn tỷ muội chúng ta tất nhiên sẽ đến gặp, không nên nhất thời vội vã như thế.”

Lý Tử Châu muốn cùng mình gặp mặt nếu không vì muốn ở lại kinh thành thì nhất định cũng đang tính toán gì đó. Nàng ta muốn đạt được ý niệm trong lòng nhưng cố gắng bao lâu nay vẫn không thành công nên mới muốn nhờ mình giúp đỡ. Nàng ta rời khỏi mới là tốt. Lý Tử Du cũng chẳng ngại mấy chuyện kia đâu.

Chi thứ hai sẽ phải sớm rời khỏi kinh thành đi Tây Bắc nên Nhị phu nhân đã sớm dặn dò Tiền thị tất cả những chuyện cần thiết. Tam nãi nãi Tiền thị đang ước gì không phải sống với mẹ chồng nên cơ bản là Nhị phu nhân nói gì nàng ta cũng đáp ứng. “Người cứ yên tâm đi, con nhất định sẽ trông coi gia đình thật tốt. Mẫu thân và phụ thân cứ an tâm đi nhậm chức đi, con tuyệt đối sẽ không để xảy ra sai lầm gì đâu. Mẫu thân nếu lo lắng cho Tử thúc thì cứ yên tâm đi ạ. Tam gia nhất định sẽ theo dõi, chăm sóc đệ ấy cẩn thận. Nếu người tìm được một mối hôn sự tốt cho đệ ấy thì bọn con sẽ làm theo. tiffanyphan.wordpress.com Con sẽ xem chừng Ngũ muội và Lục muội nữa, tuyệt đối sẽ không để người mất mặt đâu. Người và phụ thân, còn có Nhị muội nữa, trên đường nhớ phải cẩn thận. Bên kia nghe nói sẽ có tuyết rơi, mọi người mang theo thêm mấy bộ quần áo đi.”

Lý Tử Châu thì giả bộ bị bệnh, nghĩ rằng làm thế thì sẽ ở lại kinh thành nhưng Nhị phu nhân lại nói: “Đừng có tính toán nữa. Cho dù người có bệnh thì ta cũng sẽ cho người khiêng người đi.” Nếu để nó lưu lại kinh thành thì nhất định sẽ gây họa lớn. Nhiếp chính vương xem ra chẳng có hứng thú với khuê nữ nhà mình thì hà tất phải vội vàng chọc giận Nhiếp chính vương. Đây chẳng phải là kết cục sao? Nhị phu nhân cho dù có phải trời cũng phải trời Lý Tử Châu mang theo.

Cho dù Lý Tử Châu có chống đối thế nào thì cũng bị đưa lên xe ngựa đưa đi. Đoàn người cáo biệt mọi người ở kinh thành rồi xuất phát hướng về Tây Bắc.

Lý Tử Du âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Không có vị nhị tỷ cường hãn này ở kinh thành thật sự khiến người ta bớt lo. Không thể không nói sau khi Lý Tử Châu đi thì nàng sống thật thoải mái.

Đến khi tuyết bắt đầu rơi thì Lý Tử Du lại đến phủ của Vĩnh An quận chúa.

“Mỗi khi muốn mời cô đến thì cứ ba lần lại có hai lần cô không tới được, làm ta ở một mình buồn không chịu nổi luôn đó.” Quận chúa Vĩnh An ỏi.

“Trong nhà ta còn có tổ mẫu, lại nhiều tỷ muội, ta là sợ nếu ta cùng bọn họ tới đây lại khiến cô không thoải mái thôi.” Lý Tử Du cười đáp.

“Chỉ cần cô đến đây là được rồi! Chẳng lẽ ta lại sợ bọn họ à?”

“Chỉ là trong lòng ta băn khoăn thôi.” Lý Tử Du nói. Chuyện lần trước với Viên Điện Nhi vẫn còn mới mẻ đấy, Lý tử Du cảm thấy có phải những người kia trời sinh ra đã muốn đối phó với nàng hay không, hết người này đến người kia lại đến gây phiền phức cho nàng.

“Hi hi. Vị nhị tỷ kia của cô cuối cùng cũng rời khỏi kinh thành rồi. Ta nghe nói Vương Minh Nguyệt vui mừng hơn bất cứ ai đó.” Quận chúa Vĩnh An nói tiếp: “Nhưng mà nàng tanghỉ thêm một người rồi khỏi thì nàng ta có thể thành công à? tiffanyphan.wordpress.com Vương thúc ta cũng không phải là người mà đám người đó có thể khống chế. Hừ, Vương thái hậu cũng thật là, chuyện gì cũng đều muốn quản, cái gì cũng đều không buông tay, sớm muộn gì bà ta cũng có một ngày một chết!”

Nói đến Vương thái hậu thì Lý Tử Du cũng không biết phải nói sao. Lâu rồi nàng không vào cung gặp dì nhỏ, không biết nàng ấy thế nào rồi. Còn có Hoàng thượng nữa, không biết có cao thêm không. Quận chúa Vĩnh An không thích tiến cung, có hỏi thì cũng chẳng hỏi được gì.

Lý Tử Du cười nói: “Hôm nay lại có đồ gì mới muốn cho ta coi à?” Mỗi lần nàng đến đây thì quận chúa Vĩnh An đều đưa một số món đồ chơi tốt ra.

“Hi hi, cô đợi một chút nha. Hôm nay ta có cái này thú vị lắm. Cô xem này.” Quận chúa Vĩnh An lấy ra một cái tráp rồi nói tiếp: “Thứ này giống tảng đá nhưng mà so với tảng đá lại đẹp hơn. Buổi tối còn lóe sáng nữa đó.”

Lý Tử Du tập trung nhìn vào món đồ. Cái này chẳng phải là kim cương mà sư phụ nói sao? Sư phụ đã đưa nàng nhìn hình rồi, nghe nói thứ này đặc biệt

đáng giá. Nhưng mà người ở thời đại này lại không biết thưởng thức, quận chúa Vĩnh An còn coi nó là tảng đá. Thật đáng tiếc.

“Thật là đẹp quá! Nếu có thể làm thành trang sức thì thật là tốt!” Lý Tử Du thật lòng khen ngợi.

“Cô thích à? Vậy tặng cho cô đó. Ta không thích món đồ này chút nào, lại còn không thể làm trang sức, không bằng mấy loại ngọc bảo thượng hạng khác.”

“Vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh vậy!” Đây chính là kim cương mà sư phụ thích. Nếu sư phụ ở đây thì tốt rồi, có thể đưa cho nàng ấy xem, nhất định nàng ấy sẽ thích lắm.
tiffanyphan.wordpress.com
Minh lưu lại làm kỉ niệm vậy.

“Xem ra cô thật sự thích thứ này. Cuối cùng ta cũng kiếm được đúng thứ cô thích rồi!” Quận chúa Vĩnh An cười nói: “Trưa nay chúng ta cùng ăn lẩu đi. Hôm nay tuyệt rồi, vừa ăn lẩu vừa thưởng tuyệt, thật hạnh phúc nha! Nếu hoa mai nở thì lại càng đẹp hơn!”

Thật biết hưởng thụ mà. Lý Tử Du khó có khi được thoải mái thế này. Vì thế hai người cùng đến đình trong hoa viên để học đòi văn vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 51.2

Bước vào trong đình cảm giác thật ấm áp như mùa xuân. Khắp nơi bốn phía đều có chậu than, tất cả đều là loại than sưởi tốt nhất, quả nhiên là gia đình phú quý. Một bữa tiệc thế này của hai tiểu cô nương có khi bằng chi phí sinh hoạt cả một năm của người khác. Các nha hoàn đã chuẩn bị hết tất cả, hai người ngồi vào bàn bắt đầu ăn.

Thật ra Lý Tử Du cảm thấy ăn lẩu như thế này thì phải nhiều người cùng ăn mới náo nhiệt nhưng mà làm khách thì phải theo chủ, huống chi ở chung một chỗ với quận chúa Vĩnh An cảm giác thật nhẹ nhàng thoải mái. Khi hai người vừa ăn vừa thưởng thức cảnh sắc trong hoa viên thì có một nha hoàn đi tới nói nhỏ bên tai quận chúa Vĩnh An. Khi nghe xong thì mặt quận chúa Vĩnh An liền biến sắc, mày nhẩn lại. Lý Tử Du nói: “Nếu cô có việc phải đi thì ta ở nơi này một mình cũng được!”

Quận chúa Vĩnh An nói: “Cũng chẳng có gì đâu. Hừ. Chỉ là có một kẻ không biết xấu hổ náo loạn thôi. Da mặt cũng thật dày! Tử Du, ta với cô cũng chẳng có gì phải giấu diếm. Thật ra là chuyện xấu trong nhà, sợ cô chê cười thôi. Vốn dĩ phụ vương ta khi còn tại thế chỉ yêu một người là mẫu phi ta nhưng cách đây không lâu quý phủ ta đột nhiên có một ả đàn bà khoảng ba mươi tuổi đến tìm ta nói rằng trước kia ả là tình nhân bên ngoài của phụ vương ta, bây giờ chịu không nổi nữa nên phải đến cầu phủ quận chúa. Không biết ai cho ả ta lá gan lớn thế, dám nói ra những lời như vậy! Ta sợ ả ở bên ngoài nói năng lung tung làm hỏng thanh danh của phụ vương ta nên phải để ả ở trong phủ. Vậy mà không ngờ hôm nay ả lại đòi ra phủ, gia nhân không biết phải làm sao nên mới phải đến đây bẩm báo ta!”

Phụ vương ta chưa từng có nữ nhân khác nhưng người này lại có tin vật mà phụ vương ta từng có trước kia. Ta sợ ném chuột vỡ đồ nên chỉ có thể giữ ả ở lại trước rồi sau đó mới xử trí! Không biết ai có cừ oán với phụ vương ta mà lại phải một nữ nhân như thế tới đây nữa!”

Quận chúa Vĩnh An tuy chỉ nói đơn giản nhưng Lý Tử Du vẫn hiểu được. Nữ nhân kia tự xưng là tình nhân của Vương gia nhưng quận chúa Vĩnh An lại không tin. Nếu thật sự phụ vương của quận chúa Vĩnh An có tình nhân thì làm gì có chuyện ngài ấy không dám đưa về phủ mà phải nuôi dưỡng bên ngoài? Hơn nữa bao lâu nay không liên lạc vậy mà hiện tại lại tới đây, rốt cuộc là có ý gì?

“Cô đừng gấp. Người như vậy có lẽ là hạng lưu manh lừa đảo. Cô để người đó lại trong phủ là đúng. Tục ngữ có câu đầu trục không sợ bị nắm tóc. Nếu ả ta ra ngoài ăn nói lung tung diên khùng thì chắc chắn thanh danh của Vương gia sẽ bị tổn hại. Cô cứ làm ả yên tâm trước rồi ngầm điều tra nghe ngóng xem sao. Phải xem thử ả ta có đồng lõa hay không, quan trọng hơn là ả có con hay không. Ta sợ ả ta sẽ tìm một đứa bé giả mạo cốt nhục của Vương gia, Vương gia đã mất không thể kiểm chứng. Cô không thể để ả thực hiện được ý đồ.”

Nếu thật sự Vương gia có con trai bên ngoài thì chắc chắn người đó sẽ được thừa kế tước vị Vương gia. Tất cả trong phủ này đều phải đưa cho người kia!

Quận chúa Vĩnh An nói với Lý Tử Du: “Cô nghĩ cũng đúng. Vốn dĩ ta không muốn tìm Vương thúc giúp nhưng xem tình hình này thì không thể không nhờ Vương thúc hỗ trợ! Rốt cuộc là ai đối chọi với phụ vương ta, muốn hủy thanh danh của người chứ? Nếu để ta phát hiện ra ta tuyệt đối không tha!”

Nếu nữ nhân kia không có người đứng sau thì có thể dễ dàng xử trí nhưng chỉ sợ ả cũng là quân cờ của người khác thôi. Lý Tử Du nói: “Nếu ả muốn ra phủ thì cô để ả đi đi. Đến lúc đó phải người lên bám đuôi theo, nói không chừng có thể tìm ra nguồn gốc! Nhưng trong lòng cô phải có sự chuẩn bị trước, vạn nhất ả ta nói thật, lại còn có con với Vương gia thì cô nên suy nghĩ xem phải làm gì mới ổn!”

Những lời nhắc nhở này nàng nhất định phải nói. Lý Tử Du xem quận chúa Vĩnh An là bằng hữu, tuy biết lời này sẽ làm người ta khó chịu nhưng nàng vẫn phải nói. Nghe nói phụ vương và mẫu phi của quận chúa Vĩnh An rất yêu thương nhau. Nữ nhân này xuất hiện chỉ sợ không chỉ phá hủy hình tượng phụ vương trong lòng nàng ấy mà còn đánh mạnh vào tâm lý của quận chúa Vĩnh An. Chỉ là nàng ấy từ đầu đến giờ vẫn tỏ ra không có việc gì. Xem ra người hoàng gia cho dù có hào phóng sáng sủa thế nào nhưng có thể tỏ thái độ như thế này thì không phải người nào cũng làm được,

“Hừ, nếu thật sự phụ vương có cốt nhục khác thì ta còn ước có người thừa kế hương khói của phụ vương ta đây. Nhưng à kia nhất định không thể giữ! Ta không muốn mẫu phi đã qua đời của ta thấy ngột ngạt!” Quận chúa Vĩnh An nói.

Rốt cuộc nàng ấy cũng chỉ là cô nương hơn mười tuổi, thấy quận chúa Vĩnh An đứng ngồi không yên nên Lý Tử Du tìm cơ hội cáo từ. Việc này Lý Tử Du chỉ có thể nhắc nhở, không thể nhúng tay vào. Nếu làm không tốt chính là chuyện gièm pha của hoàng gia, vẫn là không nên tham dự thì hơn.

Nhưng mà thật lâu về sau cũng không nghe nói quận chúa Vĩnh An có thêm huynh đệ, xem ra nữ nhân kia quả thật là chuyên môn lừa bịp tổng tiền. Lá gan cũng thật lớn, ngay cả phủ quận chúa mà cũng dám lừa gạt!

Lý Tử Du lắc đầu, thế giới này có dạng người gì không có chứ? Chuyện này cũng không có gì kì quái. Vì lợi ích cá nhân, người ta có thể làm được mọi chuyện, mạng cũng chỉ có một cái, đến cái mạng còn không cần thì người ta còn có gì mà không dám làm?

Quận chúa Vĩnh An cũng không hy vọng chuyện này liên lụy đến Lý Tử Du vì thế cho đến lúc qua năm mới Lý Tử Du cũng chưa gặp lại quận chúa Vĩnh An. Thật ra Lý Tử Du đã dùng kim cương kia làm ra một số trang sức đẹp mắt, cũng đã đưa đến phủ quận chúa một lần rồi.

Trong thời gian này phủ họ Vương và phủ Thượng Quan cũng không đến phủ Trần Viễn hầu tìm Thái phu nhân.

Thế nhưng Lý Tử Trân bên kia vốn đang dưỡng thai rất tốt vậy mà lại sảy thai. Mọi chuyện cũng càng ngày càng không thể khống chế được, Lý Tử Trân cho rằng nha đầu trong phòng Tiễn nhị có ý giờ thủ đoạn hại chết con mình vì thế mọi chuyện mới rối loạn hết lên. Lý Tử Trân nhân cơ hội này muốn cùng cách. Nàng ta nói rằng nàng ta không có cách nào sống ở đó được nữa, một cái thai nhi đang tốt lành như thế mà lại mất đi, nàng ta còn ngây ngốc sống ở đó làm gì nữa?

“Nha đầu Tiễn gia các người đã làm cho ta không có chỗ dựa vào. Sau này ta làm sao mà sống đây? Ta không phải không muốn sống tốt với nhị gia nhưng các người lại khinh người quá đáng! Ta sao có thể sống tiếp ở đây nữa? Sau này không biết chừng bỏ mạng lúc nào chẳng hay. Để ta cùng cách đi, nếu không ta sẽ đâm đầu chết ngay tại cửa lớn của phủ Bình Nam hầu các người để tất cả mọi người đều biết các người ngược đãi con dâu thế nào!” Lý Tử Trân khóc than.

Phu nhân Bình Nam hầu đầu đầu như ốc. Chuyện của Tiễn nhị đã khiến phủ Bình Nam hầu trở thành trò cười cho toàn bộ kinh thành, nếu bây giờ con dâu tìm chết nữa thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được. Sau này các cô nương, thiếu gia trong phủ cũng sẽ không thể tìm được nhân duyên tốt!

Phu nhân Bình Nam hầu lập tức tìm Đại phu nhân Trần Viễn hầu qua bàn chuyện, xem thử có thể giải quyết trong hòa bình không. Thật ra mà nói bà ta cũng không dám chắc có phải nha đầu trong phòng Tiễn nhị làm ra chuyện này hay không. Dù sao cũng chỉ có thể từ của lão nhị là có bầu, lão nhị bị thế kia thì các nha đầu đó cũng không còn hi vọng nữa, lại còn không được thả ra, không ghen tị mới là lạ! Mà đồ kị là bản tính nữ nhân, làm ra những chuyện này cũng không phải chuyện gì kì lạ.

“Thân gia, bà xem xem, người ta nói một ngày vợ chồng trăm ngày tình nghĩa, Nhị nãi nãi và Nhị gia cũng không phải không có tình cảm với nhau, nếu cùng cách thì chẳng phải cả hai phủ chúng ta đều mất mặt sao? Mong thân gia khuyên nhị nãi nãi để nàng bỏ qua chuyện này. Sau này không có con thì nhận một đứa bé trong tộc về nuôi cũng tốt mà. Ta có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không để cho Nhị nãi nãi chịu ủy khuất đâu. Một nữ nhân có tiếng cùng cách thì thanh danh cũng không dễ nghe đâu, bà nói có phải không?”

Lời này đúng là vừa đâm vừa xoa. Đại phu nhân Tiết thị nói: “Thân gia nói rất đúng. Nữ nhân đúng là cần phải có thanh danh tốt. Nhưng mà thân gia không biết đó thôi, Đại a đầu không phải do ta sinh ra, tính tình nó rất bướng bỉnh, ta làm mẹ cả mà lại đến khuyên nó như thế, nếu làm không tốt thì nó nhất định sẽ nghĩ ta có ý ngăn trở nó, khiến nó không thể sống tốt. Đến lúc đó hi vọng thân gia có thể thông cảm cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 52.1

Quả nhiên, Đại phu nhân Tiết thị không thể khuyên được Lý Tử Trân. Nàng ta chính là lợn chết không sợ nước sôi. Lý Tử Trân nói: “Nếu không đồng ý cùng cách thì ta vẫn sẽ nháo loạn! Nháo đến long trời lở đất! Ta nói cho các người biết, ban đầu vốn dĩ ta phải ủy khuất ép gả tới đây, chính các người là kẻ khiến ta ra nông nỗi này, khiến cho ta phải cưới một gã nam nhân vô dụng, còn mất cả con! Được thôi, ta cũng chẳng sợ phải hủy hoại thanh danh, có chết ta cũng kéo các người theo cùng! Ta chẳng phải sợ gì nữa, trượng phu thì vô dụng, một đứa con cũng chẳng có. Các người muốn ta sống ở đây chính là ép ta chết! Ta đây sẽ ra ngoài sống, đến lúc đó mọi chuyện vỡ lở các người đừng có trách ta!”

Phu nhân Bình Nam hầu và Đại phu nhân Tiết thị liếc nhìn nhau rồi phu nhân Bình Nam hầu nói: “Quên đi, quên đi. Giữ được người không giữ được tâm. Thân gia phu nhân trở về nhà nói một câu đi rồi đem người trở về, miễn cho đến lúc đó có chuyện gì thì nhà mẹ đẻ các người lại tìm tới đây trách tội nhà chúng tôi!”

Con dâu như thế này thật chẳng còn gì để nói. Lúc trước là nhà các người cầu nhà bọn ta cưới bây giờ thấy bên này gặp chuyện thì liền muốn chạy, thật đúng là lợi dụng xong liền bỏ mặc. Thật quá xui xẻo!

Đại phu nhân Tiết thị sao có thể đưa một nữ nhân cùng cách về nhà để mất mặt được. Bà ta nói: “Phu nhân thân gia à, con gái gả ra ngoài như bát nước

hất đi. Đại cô nài nài bây giờ sống là người của Tiền gia, chết làm ma của Tiền gia, Lý gia chúng tôi sao có thể có ý kiến được chứ!”

Coi như chưa có Đại a đầu này đi. Đây mới là lẽ phải! Đại a đầu này muốn trở về nhà ư? Nó nghĩ tất cả đều sẽ theo ý của nó sao? Người gả đến Tiền gia thì trên người đã gắn ấn kí Tiền gia rồi! Minh hôm nay không nên tới mới đúng, đáng lẽ phải để cho người Tiền gia tùy tiện xử trí!

Phu nhân Bình Nam hầu nghe xong lời của Tiết thị thì cảm thấy vừa lòng. Bà ta nhìn thoáng qua Lý Tử Trân, sao này nên xử trí người này thế nào mới tốt đây?

Lý Tử Trân giống như không nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, căn bản nàng ta không đem bọn họ để vào mắt.

Sau khi trở về đại phu nhân Tiết thị kể hết mọi chuyện không sót một chữ cho Thái phu nhân Kim thị và Trần Viễn hầu Lý Định Hải nghe. Thái phu nhân vỗ mánh bàn, nói: “Các người dạy dỗ con gái thật tốt đấy! Bây giờ không phải đã mất hết mặt mũi rồi sao? Cái gì mà tam tông tứ đức chứ? Nó đều không có! Lão thái bà ta còn nghĩ đứa nhỏ kia chính là bị nó cố ý bỏ đi, nếu không sao có thể vừa mới mất đứa nhỏ đã nghĩ đến chuyện cùng cách? Nói cho nó biết đừng có mà tính toán nữa! Lý gia chúng ta không thể nào chấp nhận một đứa con gái như thế đâu! Sớm làm nó hết hi vọng đi! Bôn phận của nó là phải chăm sóc tốt cho cô gia, sao có thể chỉ vì cô gia có vấn đề mà liền bỏ đi? Con dâu cả, con hôm nay làm rất đúng. Sau này cứ mặc kệ nó đi, coi như không có đứa con gái này! Thật là nuôi sói trong nhà mà! Nếu nó đã không để tâm đến thể diện của Lý gia ta thì chúng ta cũng không cần quan tâm nó! Còn có con, lão đại, con không được để thiệp thời gió bên gối mà mềm lòng rồi làm chuyện ngu ngốc. Ta sẽ không tha thứ đâu!”

Trần Viễn hầu đỏ mặt, nói: “Mẫu thân, con biết phân biệt phải trái mà. Coi như...Coi như con không có đứa con gái này đi!”

Con gái của mình vậy mà lại thành ra như vậy. Đã lén lút chạy ra bên ngoài rồi bị người ta làm hỏng thanh danh, sau đó thành thân chưa đến một năm lại thành ra thế này, quả thật làm mình mất hết mặt mũi rồi!

“Con hiểu được là tốt rồi! Các con trở về đi, chuyện này cho dù có thế nào đi nữa thì chúng ta tuyệt đối không được nhúng tay vào!” Lão thái thái hạ quyết định cuối cùng!

“Hầu gia, Hầu gia! Ngài cứu đại cô nương đi mà. Đại cô nương không hiểu chuyện, nàng vẫn còn nhỏ mà. Ngài là phụ thân của đại cô nương, van cầu ngài cứu nàng đi!” Nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, à không, là Trình di nương, bà ta chạy qua ôm lấy chân Trần Viễn hầu. Trần Viễn hầu mắng: “Ai cho người tới đây? Mau biến đi cho ta!” Hôm nay tâm tình ông đang phiền chán mà Trình di nương này còn không biết điều chạy tới đây ôm đùi, quả thật là đổ thêm dầu vào lửa!

Đại phu nhân Tiết thị cũng mắng: “Không có quy củ! Người đâu, ‘mời’ Trình di nương trở về cho ta. Nhớ quan sát cho kỹ, trong thời gian này nàng ta không cần ra ngoài đâu!”

“Phu nhân, phu nhân, người đã nhìn đại cô nương từ nhỏ đến lớn mà. Van xin ngài cứu nàng đi!”

“Người nào nói huyền thuyên bậy bạ thế hả? Đại cô nài nài đang sống rất tốt, cứu cái gì mà cứu? Từ khi nào mà trong viện này còn có người biết chuyện sớm hơn ta thế? Còn không mau đưa Trình di nương đi!”

Chẳng lẽ đại cô nương phải người truyền tin cho Trình di nương, bảo ả qua đây cầu xin sao? Hừ, bây giờ mới biết sợ sao? Đáng tiếc chậm rồi!

Trình di nương cuối cùng bị hạ nhân đưa ra ngoài. Trần Viễn hầu day day thái dương, thật đau đầu, một đứa con gái sao lại gây ra đủ chuyện như vậy chứ?

“Chỉ là một di nương mà lại dám ở đây khốc lóc om sòm, khiến cái viện này thành cái chợ luôn rồi! Mau mau chỉnh đốn lại cho ta, sau này ta không muốn nhìn thấy những chuyện tương tự như vậy nữa! Đều là những chuyện điên khùng mà!” Trần Viễn hầu cảm thấy rất bức bối, khó chịu không chịu nổi. Ông ta uống một ngụm trà rồi ném mạnh chén đi sau đó liền bỏ đến thư phòng.

Chuyện Lý Tử Trân đã bị Đại phu nhân ra lệnh giữ bí mật, cảm không được nói ra, dù sao đây cũng chẳng là chuyện tốt đẹp gì, không nên để các cô nương nghe xong bị bắn lỗ tai. Lý Tử Du chỉ biết đứa bé của Đại cô nương không còn nên phải nghỉ ngơi. Còn Ngũ cô nương và Lục cô nương vì Nhị phu nhân và Nhị lão gia không ở trong phủ nên đã biết vâng lời hơn, chẳng thể kiêu ngạo được. Không có núi dựa vào nên đành phải cúi đầu thôi.

Hai người Đại cô nương và Tiễn Nhị cũng không phải người tốt, xem như bị báo ứng đi. Lý Tử Du chưa kịp tự mình động thủ thì chuyện này lại đơn giản trở nên như thế. Nàng cực kỳ hoài nghi có phải do người nọ ngấm động tay động chân hay không. Nàng thật sự cảm thấy là hần nhưng Hồng Y lại nói nàng ấy chẳng biết gì. Thật kì lạ, làm chuyện tốt không muốn để người khác biết thì không phải phong cách của người kia, chẳng lẽ nàng đoán sai sao?

Về phủ Trần Viễn hầu này chưa đến một năm, Lý Tử Du vẫn cảm thấy ở nông thôn nào nhiệt thú vị hơn nhiều. Đến năm mới bọn hạ nhân chỉ nghĩ đến chuyện có thể nhận hồng bao, phát quần áo mới. Nhóm chủ tử cũng suy nghĩ như thế, chẳng qua là quần áo nhiều hơn, tốt hơn bọn hạ nhân thôi.

Ở nông thôn tuy không xa hoa như ở đây nhưng bầu không khí rất thân thiện, còn có thể ra ngoài tham dự hội làng, xem múa sư tử, ăn đủ loại món ăn vặt. Còn nơi này chỉ cần ra khỏi cửa sẽ ngồi xe ngựa, còn không được vờn người ra xem quang cảnh bên ngoài nữa. Cực kì vô vị buồn tẻ.

Mười lăm tháng giêng có hội đèn lồng, phủ Trần Viễn hầu đã sớm chiếm được vị trí tốt, chờ đến buổi tối nhóm chủ tử của quý phủ sẽ qua xem. Đây là phong tục của kinh thành rồi. Rất nhiều gia đình thế gia và nhóm triều thần trước tiên đều sẽ chiếm được một vị trí tốt để có thể ngắm đèn hoa đăng.

Phủ Trần Viễn hầu tuy không được hưng thịnh như trước kia nhưng những chuyện như thế này sẽ không thể không tham gia. Lúc Lý Từ Du và nhóm tỷ muội đến thì đã thấy cả phố đều là những người giàu có, còn có cả nhóm ma ma canh giữ một bên.

Phủ Trần Viễn hầu chiếm được một vị trí trung gian, không thật sự tốt nhưng cũng không tệ. Thái phu nhân Kim thị hôm nay khó có dịp được nhân hạ thoải mái nên cùng Tứ phu nhân Trâu thị mang các cô nương, thiếu gia trong phủ đến đây xem hội.

Dọc đường đi, mọi người cũng gặp vài nhà có quan hệ thông gia nhưng Thái phu nhân cũng không thân thiện lắm. Lý Từ Du nghĩ có thể gia đình những người đó không thuộc loại cao sang nếu không Thái phu nhân sẽ không làm thế.

Quả nhiên lúc gặp được phu nhân Tề quốc công thì Thái phu nhân liền nhiệt tình tiếp đón lại cùng phu nhân Tề quốc công nói việc nhà, lại tặng quà gặp mặt cho các cô nương, huyênh đê đi cùng với phu nhân Tề quốc công.

Bởi vì là người nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân nên Tam cô nương Lý Từ Kỳ khá nhiệt tình chiều đãi, biểu tỷ biểu muội đã sớm hòa hợp nói chuyện với nhau. Lý Từ Kỳ rất ít khi lộ ra vẻ tươi cười. Xem ra nàng ấy có quan hệ không tệ với những người bên nhà ngoại này.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 52.2

Bởi vì là người nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân nên Tam cô nương Lý Từ Kỳ khá nhiệt tình chiều đãi, biểu tỷ biểu muội đã sớm hòa hợp nói chuyện với nhau. Lý Từ Kỳ rất ít khi lộ ra vẻ tươi cười. Xem ra nàng ấy có quan hệ không tệ với những người bên nhà ngoại này.

Lý Từ Du cũng bị nhân tiện giới thiệu cho những người đó. Phu nhân Tề quốc công, mẹ của Lý Từ Kỳ cười nói: “Đây chắc là Tứ cô nương của quý phủ rồi. Cũng có vài lần được nhìn từ xa nhưng mà lúc đó nhìn không rõ, bây giờ được gặp mặt trực tiếp thế này ta mới thấy quả thật là một tiểu cô nương thông minh lanh lợi. Không biết sau này nhà ai mới có phúc khí cưới được một cô nương xinh đẹp thiên hạ khó ai sánh bằng như thế này về nhà đây.”

Thấy Lý Từ Du có vẻ thẹn thùng, Thái phu nhân cười nói: “Bà đừng khen nó quá. Ta chỉ mong đứa nhỏ này sau này có thể tìm được một người thành thật, đối xử với nó thật tốt là được rồi. Đứa nhỏ này trước đây đã chịu không ít khổ sở, nếu không phải vì đã đến tuổi lấy chồng thì ta còn muốn giữ nó ở lại vài năm nữa.”

Nếu không biết những chuyện Thái phu nhân đã làm thì khi nghe những lời này người ta đều sẽ nghĩ bà ta đang đau lòng cho đứa cháu gái tốt đẹp của mình. Thái phu nhân thấy canh giờ không còn sớm thì liền bảo mọi người trong nhà xếp hàng chào rồi ngồi vào chỗ của mình. Những người có quan hệ tốt với phủ Trần Viễn hầu cũng phái người lại đây ân cần thăm hỏi, nhân tiện đưa luôn mấy món quà nhỏ.

Thượng Quan gia cũng phái người đưa quà đến nhưng Thái phu nhân lại tỏ vẻ hồ hững, thần nhiên. Đến khu phủ Thừa Ân Hầu đến tặng quà thì Thái phu nhân mới mừng rỡ đứng lên nhận, còn muốn đề cho Lý Từ Du đưa quà tạ lễ cho phu nhân Thừa Ân Hầu. Sắc mặt Lý Từ Du trầm xuống, Hồng Y ở sau lưng len lén kéo ống tay áo của nàng một chút Lý Từ Du mới nghe lời đi qua.

Người đi theo nàng đã trở lại nhưng Thái phu nhân lại không thấy Lý Từ Du đâu nên mới hỏi: “Sao Tứ cô nương lại không về cùng người?”

“Phu nhân Thừa Ân hầu vừa nhìn Tứ cô nương liền thích nên đã giữ nàng ở lại nói chuyện rồi ạ.”

Thái phu nhân gật đầu cười rồi chẳng nói gì thêm nữa. Sắc mặt mọi người gần đó liền biến hóa khác nhau.

Còn Lý Từ Du qua phủ Thừa Ân hầu tặng quà nhưng khi đó phu nhân Thừa Ân hầu lại đến thăm nhà khác nên Lý Từ Du không gặp được. Tên hạ nhân đi theo nàng cũng chẳng thấy đâu. Hồng Y nói: “Cô nương có muốn đi xem hội đèn lồng một lần không?”

“Ta chỉ biết là người mới giờ trò thôi. Có phải vừa rồi người đã đuổi mấy người đi theo chúng ta đi không?” Lý Từ Du cười nói.

“Sao có thể ạ? Hồng Y phải dựa theo ý của chủ tử để làm việc mà. Nô tỳ thấy cô nương không vui nên muốn đưa cô nương ra ngoài hít thở không khí thôi. Cô nương à, chúng ta mau đi thôi.” Hồng Y nói.

Hồng Y này thật là... Lý Từ Du không nói gì thêm nữa, có lẽ mọi việc đều được sắp xếp tốt rồi, vậy thì cứ đi dạo thôi. Lý Từ Du cùng Hồng Y đi được một đoạn thì trước mặt xuất hiện một chiếc xe ngựa. Hồng Y nói: “Cô nương, mời lên xe ngựa.”

Lý Từ Du vén rèm lên xe, quả nhiên trong xe còn có người khác.

“Quả nhiên là người.” Lý Từ Du không thấy bất ngờ vì người có thể khiến Hồng Y làm ra việc này nếu không phải hắn thì còn ai nữa chứ?

“Nàng không giật mình chút nào nhì. Cũng tốt, đổi quần áo trước đi rồi chúng ta lại đi dạo. Có lẽ nàng chưa được đi xem hội đèn lồng ở kinh thành, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau đi xem.” Hắn từ trước đến nay làm gì đều tính toán kỹ, lúc nói chuyện vẫn không quên an bài hạ nhân làm việc.

Hồng Y ra ngoài ngồi chung với phu xe nhưng có vẻ nàng ấy không thấy lạnh chút nào.

Xe ngựa dừng lại trước một tiểu viện nhỏ. Lý Tử Du thay một thân váy hoa lệ thành một quần áo bình dân. Người kia ngay cả đai buộc đầu đều đã chuẩn bị, có lẽ là sợ nốt ruồi son trên trán nàng bị phát hiện.

Khi Lý Tử Du thay xong thì người kia cũng đã đổi một bộ trang phục vải thô. Người đẹp thì mặc cái gì cũng đẹp, đây chính là cảm nghĩ của Lý Tử Du.

“Bộ quần áo này được chọn đúng rồi, thật giống thôn cô.” Người kia trêu chọc.

Lý Tử Du mặc một bộ trang phục thôn hoa nhỏ, quả thật giống thôn cô nhưng người này cũng không nên nói như vậy chứ.

“Người cũng chọn đúng y phục rồi, nhưng mà không giống nông phu.”

“Hà? Vậy sao?” Người nọ do dự một chút rồi nói. “Hay là ta lại đi đổi một bộ khác? Thôn cô chỉ xứng với nông phu thôi.”

Phu xe và Hồng Y đứng bên cạnh đều lên cười. Lý Tử Du nói: “Người không thể nói chuyện đứng đắn một chút à? Không nên để ta cãi nhau ầm ỹ với người chứ.”

“Có sao đâu. Nói chuyện đứng đắn làm gì? Nhìn xem, Cẩm Y và Hồng Y đều cười kia kìa. Lời này của ta có giá trị đấy, không sai đâu.”

Thì ra người đánh xe gọi là Cẩm Y. Còn người này tốt nhất là không nên nói chuyện với hắn. Lý Tử Du không quan tâm nữa, cứ thế leo lên xe ngựa, tiếp tục chạy đi. Nàng cũng không lo lắng bên kia ứng phó với Thái phu nhân thế nào, nếu hắn dám mang nàng ra ngoài thì chắc chắn đã nghĩ ra biện pháp đối phó rồi.

Lý Tử Du kéo màn xe ra. Nàng đã sớm muốn làm vậy rồi, bây giờ không có người khác ở đây nên cũng không cần kiêng dè. Nàng phát hiện chiếc xe ngựa này dường như đang chạy ra ngoại thành.

“Chẳng lẽ là ra khỏi thành?” Lý Tử Du hỏi.

“Không phải ra khỏi thành, chỉ là đến ngoại thành thôi. Chỗ đó thú vị hơn. Thứ tốt phải đến dân gian xem mới lý thú.”

Quả nhiên là đã chuẩn bị kỹ càng hết rồi. Quần áo đã đổi, nơi đến cũng là địa phương dân chúng.

“Trước kia lúc ở nông thôn ta cũng đã đi xa vài lần, ăn rất nhiều thứ nhưng sau này phụ thân bệnh nặng nên cũng không còn tâm tư nào để đi nữa.” Lý Tử Du nói. Tâm tình nàng cũng xấu đi. Phụ thân, chỉ còn có con nhớ đến người thôi. Người của phủ Trần Viễn hầu liệu có ai nhớ đến người không? Còn một nhà ngoại tổ phụ nữa, đến lúc nào con mới có thể lấy lại thanh danh cho họ đây? Mẫu thân, phụ thân ở trên cao có còn nhớ đến con không?

“Tiểu nha đầu, năm mới đến rồi đừng để lộ ra vẻ mặt đó nữa, nếu không cả năm đều sẽ không vui đấy. Cứ đi về phía trước, tất cả đều sẽ tốt thôi.”

Lý Tử Du cười nói: “Người ta nói đầu năm mới không thể buồn rầu. Bây giờ đã mười lăm rồi, người còn nói vậy sao.”

“Đều giống nhau, giống nhau cả thôi. Hay là lát nữa ta mời nàng ăn kẹo hồ lô nhé.” Người này thật coi nàng là đứa trẻ à?

Lý Tử Du nói: “Ta nói này, người năm nay bao nhiêu tuổi? Sao cứ nói chuyện như là người lớn thế? Người nếu là một lão nhân thì ta còn miễn cưỡng nhận giáo huấn của trưởng bối nhưng ta nhìn thế nào cũng không thấy người giống lão nhân mà.”

“Ta năm nay hai mươi, à mà không, qua năm mới rồi, phải là hai mươi mốt, so với nàng lớn hơn phải không? Cho nên ta vẫn giữ tư cách nói nàng là tiểu cô nương. Nếu nàng không ăn kẹo hồ lô thì chúng ta ăn cái khác, không thể để mất hứng được. Hôm nay ta sẽ không làm điều mà nàng không muốn.”

Lý Tử Du nghĩ, đại ca à, người từng này tuổi thì cũng nên đón đầu rồi nhưng nhìn bộ dạng người tiêu điều tự tại thế này chắc chưa có đâu nhỉ. Lý Tử Du chợt nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, lỡ như người này có vợ rồi, sau đó bị vợ bắt được thì chẳng phải mình sẽ gặp xui xẻo sao? Tuy là mình và hắn trong sạch nhưng người khác sẽ không nghĩ thế.

Nhưng mà người này có bản lĩnh lớn như vậy hẳn là không xuất hiện chuyện đó đâu. Chỉ có điều khi nghĩ đến việc đó, nàng cũng cảm thấy có chút mất mát. Thôi cứ xem người này là bạn tốt đi. Cũng không thể hỏi trước mặt người ta là: người đã đón đầu chưa, có thể từ không; hỏi như thế người ta còn nghĩ mình có ý với hắn nữa.

Thật ra có thể gặp được một người như vậy vẫn rất vui vẻ, dù sao cũng chẳng gây bất lợi gì cho mình, đi theo thì cứ đi thôi.

Lý Tử Du cũng biết nàng có chút ích kỉ, không muốn nghe chuyện người khác, không muốn bản thân bị phiền toái, lợi dụng thời cơ thích hợp để chiếm được chỗ tốt lại còn không muốn báo đáp người khác. Haizz, Lý Tử Du còn có chút khinh bỉ chính mình nữa là! A di đà Phật.

Ngay cả hiện tại nàng cũng không hỏi tên hắn nữa, thật sự là không nên như thế. Nghĩ đến đây, Lý Tử Du muốn nói lại thôi.

“Muốn nói gì thì nói đi, chẳng lẽ ta là hồ à?” Người này giống như đang chờ nàng nói vậy, nàng vừa mới động hắn liền biết. Lý Tử Du hỏi: “Cái kia... Huỳnh tên là gì?”

“Ha ha, cuối cùng nàng cũng hỏi rồi. Ta còn tưởng nàng sẽ không hỏi luôn chứ. Tiểu nha đầu à, không phải nàng vẫn luôn không muốn biết hết chuyện của ta sao?”

“Nói thật là ta cảm thấy huynh rất phiền toái nên đúng là không muốn hỏi.” Lần đầu gặp mặt đã máu me đầm đìa, thật đúng là tên đại phiền toái.

“Vậy vì sao bây giờ lại hỏi?”

“Hỏi nhiều vì sao thế làm gì? Huynh rút cuộc có nói không?”

“Được được được, ta hỏi chút cũng không được à? Nàng cứ gọi ta Dẫn Thiên đi. Tên có quan trọng đâu, nàng chỉ cần hiểu con người ta là được.”

Dẫn Thiên à? Chỉ e cái tên này cũng không phải tên thật. Từ lúc lên kinh thành, nàng chưa từng nghe đến nhà nào họ Dẫn cả. Lý Tử Du thật hối hận khi hỏi tên hân, biết nhiều với nàng cũng không tốt, nhìn xem, đây chính là tính ích kỉ của Lý Tử Du, không muốn bị người kia kéo theo phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chương 52.3

“Như vậy mới công bằng mà. Huynh biết tên ta nhưng ta lại không biết phải gọi huynh là gì. Bây giờ thì được rồi.” Lý Tử Du giải thích.

Dẫn Thiên cười thần nhiên, nói: “Thì ra là thế. Ta đây biết rất nhiều chuyện của nàng, vậy nàng có muốn hỏi ta về chuyện của ta một chút không?”

“Đừng nói thì hơn, ta sợ phiền toái lắm. Chúng ta cứ giữ mối quan hệ quân tử chỉ giao nhạt như nước vậy thôi.” Lý Tử Du xua tay, sợ hân còn nói thêm gì nữa.

Dẫn Thiên chỉ cười nhạt chứ chẳng nói gì khác nữa. Trong khoảng thời gian ngắn, toa xe yên tĩnh đến mức có chút không chịu được. Người này cũng thật là lạ, vốn dĩ nói chuyện như đánh trống reo hò mà lại đột nhiên im lặng như vậy thật khiến người ta cảm thấy không quen. Lý Tử Du tự cảm thấy mình nói sai nhưng nàng cũng chẳng nói gì thêm.

Cũng may xe ngựa đến nơi rất nhanh. Nơi này chính là ngoại thành, kẻ đến người đi tấp nập, có đủ loại thành phần dân chúng. Ai nấy đều có vẻ mặt rạng rỡ tươi cười. Đàng kia có một nhà cùng nhau đi xem đèn lồng, tiểu hài tử ngồi trên cổ cha, trên tay còn cầm một cây đèn lồng nhỏ, mặt rất tràn đầy nét vui vẻ tươi cười. Cũng có một số tiểu cô nương giống Lý Tử Du cùng bạn bè đi dạo phố, còn có rất nhiều những quán hàng rong bán các loại đồ ăn vặt, vật trang trí nhiều màu sắc. Tất cả đều tràn đầy sức sống.

Lý Tử Du đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, một nữ nhân như nàng mà lại nghênh ngang đi trên đường cùng một nam nhân như thế này thật rất ít gặp, còn có rất nhiều cô nương thẹn thùng nhìn Dẫn Thiên nhưng phát hiện bên người hân có nữ nhân, họ không biết nàng có quan hệ như thế nào với hân nên không dám tiến lên.

Nàng vô tình chặn đường đào hoa của Dẫn Thiên thật là không nên. Nghĩ đến đây Lý Tử Du mới lớn tiếng hô một tiếng “ca ca”, như thế mới khiến cho một vài cô nương tiến đến, có cô nương còn lớn gan đưa trực tiếp hà bao và khăn tay cho Dẫn Thiên.

“Huynh thật đào hoa nha.” Lý Tử Du nói nhỏ với Dẫn Thiên.

“Như nhau thôi! Nàng xem bên kia đi.” Lý Tử Du nhìn về hướng hân chỉ, quả nhiên có một vài nam nhân cũng lén nhìn về phía bên này nhưng có vẻ ngại Dẫn Thiên bên cạnh nàng nên không dám tiến lên.

Lý Tử Du thầm than trong lòng, những người này thật còi mủ đấy. Chẳng trách có rất nhiều giai thoại tình yêu xuất hiện từ những ngày hội đèn lồng thế này, cơ hội có quá nhiều mà.

“Đi thôi. Qua bên kia đi!” Dẫn Thiên kéo tay Lý Tử Du, xuyên qua đám người rồi dừng lại một quán ăn vặt bên đường. Hai người lúc này đều không nghĩ đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, mà thật ra hai người từ lúc gặp mặt đã không hợp quy củ rồi. Bản thân cả hai đều không cảm thấy kì lạ, dù sao hai người đều cho rằng đối phương không phải người thường, sẽ không vì chút chuyện nhỏ thế này mà để tâm. Huống chi ấn tượng đầu tiên Lý Tử Du cho Dẫn Thiên chính là hình ảnh nàng đang khâu miệng vết thương đầy máu của hân.

“Ăn chút mì vẫn thần đi. Ở đây ngon lắm.” Dẫn Thiên vẫn nắm tay Lý Tử Du. Lý Tử Du nhẹ nhàng rút tay ra, làm bộ như không có việc gì, nàng nói: “Tốt thôi. Đúng lúc ta cũng đang đói bụng.”

Mì vẫn thần mới nấu còn nóng hổi, thịt rất nhiều, lại có nhiều rau thơm, nhìn thật khiến người ta thèm ăn. Hai người gọi hai tô lớn cùng nhau ngồi ăn. Thật thơm! Lý Tử Du muốn ăn thêm nhưng nghĩ đến lát nữa có thể còn có đồ ăn ngon nên đành nhịn xuống.

“Lão bản, tính tiền!” Dẫn Thiên gọi.

“Đến đây đến đây.” Hai tô văn thân chỉ mắt có sáu văn tiền, ba văn tiền một tô thật rẻ quá.

Đọc theo đường đi hai người ăn nhiều đến nỗi bụng căng tròn. Nhìn sắc trời không còn sớm nên Duẩn Thiên tự mình đưa Lý Tử Du trở về. Hồng Y và Cẩm Y sớm đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

“Hồng Y sẽ nhanh chóng đến gặp nàng, không cần lo lắng.” Trong lúc đó không khí giữa hai người đột nhiên trở nên có chút kì lạ.

“Ừ, ta biết rồi.” Lý Tử Du gật đầu. “Hôm nay đi chơi thật sự rất vui, cảm ơn huynh.” Thật giống cảm giác nàng và phụ thân cùng nhau đi dạo phố trước kia.

“Cảm ơn gì chứ. Chẳng phải nói rồi sao, nàng có ân cứu mạng với ta mà. Lát nữa trở về nàng cứ nói vị người của Vương phủ giữ lại, những cái khác không cần phải nói gì cả.” Duẩn Thiên dặn dò.

Hắn nói tiếp: “Nếu bị hỏi tiếp thì nàng nói trong Vương phủ chỉ có nữ quyền không thấy nam quyền.”

Lý Tử Du chần chừ, thì ra chẳng có gì có thể trốn được ánh mắt của người này. Hắn rốt cuộc là ai? Có nên hỏi không đây? Lý Tử Du kìm lại nỗi khiếp sợ trong lòng, nàng nói: “Hiểu rồi. Ta biết phải làm gì.”

Lão thái thái vẫn đang tính kế, nếu như có đồn đãi chuyện gì đó khó nghe về việc nàng bị phu nhân Thừa Ân hầu giữ lại thì chắc chắn sẽ không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Chương 53.1

“Tứ cô nương đã về!” Bọn nha hoàn tươi cười hớn hở mà bẩm báo. Xem ra so với lúc ở trong phủ thì khi ra ngoài mọi người nhìn sáng sủa hơn một chút đấy. Bọn nha đầu này cũng tươi cười nhiều hơn so với bình thường.

“Tứ nha đầu mau đến chỗ tổ mẫu nào!” Hôm nay tâm tình Thái phu nhân rất tốt, ngồi bên cạnh là Tam cô nương Lý Tử Kỳ và Thất cô nương Lý Tử Linh, tiếp theo là Ngũ cô nương và Lục cô nương. Ngược lại Tứ phu nhân Trâu thị lại ngồi bên ngoài, ở chỗ tối. Đây chính là phận làm con dâu mà, không thể tự mình chọn một chỗ tốt. Đọc theo đường đi Lý Tử Du thấy rất nhiều nàng dâu của những nhà khác phải vâng lời, lẳng lặng đứng phía sau. Tứ thẩm bị đối xử như thế này hình như cũng chẳng có gì lạ.

Tam cô nương Lý Tử Kỳ nhường chỗ cho Lý Tử Du. Dù từ chối nhưng cuối cùng Lý Tử Du vẫn bị an bài ngồi cạnh Thái phu nhân. Lý Tử Du chỉ sợ lão thái thái hỏi về chuyện của phu nhân Thừa Ân hầu nên mới muốn cách càng xa càng tốt, vậy mà lại không được như ý nguyện. Lão thái thái tâm tình tốt nên chỉ hỏi vài câu rồi thôi. Thất cô nương bên cạnh lại nói không ngừng: “Tứ tỷ tỷ, vừa rồi tỷ đến có nhìn thấy cái đèn lồng thật lớn kia không? Nó to thật to như thế này này.” Nói xong liền khoa tay múa chân, chọc mọi người đều nở nụ cười.

Ngũ cô nương Lý Tử Lung nói: “Đâu có lớn như Thất muội nói đâu. Đó là do muội còn nhỏ nên mới thấy nó lớn thôi.”

“Hừ, muội thấy nó lớn vậy đó. Ngũ tỷ cũng có lớn hơn muội bao nhiêu đâu mà nói muội nhỏ chứ!” Thất cô nương mất hứng, bĩu môi. Thái phu nhân dỗ dành: “Vâng vâng, thất cô nương của chúng ta nói lớn thì chính là lớn.”

Tứ phu nhân cách đây khá xa, khó mà nói với nữ nhi nhà mình được mấy câu. Nhưng mà lão thái thái thích cháu gái nhỏ cũng tốt. Chỉ có sắc mặt Ngũ cô nương trở nên khó coi, lúc sau cũng có chút rầu rĩ không vui.

So với cảnh hoa lệ ở chỗ này thì Lý Tử Du lại càng thích đi dạo phố lúc này hơn. Giản dị mà tự nhiên, tràn ngập vui vẻ, ấm áp.

Thỉnh thoảng có một vài đội ngũ múa rồng đi ngang qua, âm thanh tiền thưởng rầm vang. Lý Tử Du cười nhạt ngồi đợi kết thúc, chẳng bao lâu sau Hồng Y xuất hiện bên cạnh không gây một chút tiếng động nào.

Ở tiểu lâu phía bên kia đường, Thượng quan phu nhân đang cười nói cùng một vài vị phu nhân của quan văn khác. Cũng may hôm nay Thượng Quan Thanh chưa từng xuất hiện, nếu không thì nhất định sẽ rất lúng túng, ngượng ngùng.

“Thượng Quan phu nhân này, con trai của phu nhân tuổi nhỏ đã đậu cử nhân, bây giờ lại đang học hành để làm tiến sĩ. Phu nhân thật có phúc khí đấy. Mấy đứa nhỏ nhà chúng tôi có muốn cũng không được như thế, chỉ có thể ngậm hăm mộ Thượng Quan phu nhân thôi.” Phu nhân Hàn Lâm viện nói với về hăm mộ.

“Phu nhân khen quá lời rồi. Tiểu công tử của Vương phu nhân cũng rất giỏi mà, nghe nói lần này đã trúng tú tài, sau này nhất định tương lai sẽ rất tốt.” Thượng quan phu nhân cũng cười đáp lại.

Vương phu nhân ngồi bên nghe người khác khen con trai mình nên rất vui vẻ. Có một vị phu nhân hỏi: “Thượng Quan phu nhân à, đại công tử của quý phủ cũng đến tuổi thành thân rồi. Không biết có đính ước hay chưa?”

“Đúng rồi, nếu vẫn chưa đính ước thì ta có vài nhà rất xứng đôi với thể chất đấy.”

“Ta thấy Thượng Quan phu nhân đã sớm chọn được người rồi. Nếu không sao lại không vội vàng chút nào như thế này chứ.”

Nghe lời những người này nói khiến Thượng Quan phu nhân vừa đắc ý vừa sốt ruột. Đắc ý là vì con trai đã khiến bà mở mày mở mặt, không lo về sau không tìm được cô nương trong sạch, còn sốt ruột là vì lão gia vẫn còn muốn tuân thủ định ước ngày xưa, muốn thực hiện hôn ước đó.

Nhưng người ta đâu có quan tâm đến nhà mình. Bà sốt ruột ôm tôn tử nhưng nếu cứ để thế này thì chẳng phải năm nay sẽ chẳng có hi vọng gì sao? Lão gia vẫn nói chờ Thanh Nhi thì đậu tiến sĩ sẽ đến phủ Trần Viễn hầu hỏi cưới, như vậy thì Lý gia sẽ dễ đáp ứng hơn một chút. Nhưng vấn đề là ai mà biết được lão thái bà kia có giờ thủ đoạn gì hay không chứ?

Dường như Thanh Nhi rất coi trọng Lý Tử cô nương kia. Điều này khiến trong lòng Thượng Quan phu nhân có chút không thoải mái. Dù thế nào thì cũng có cảm giác đứa con trai mình hết lòng cực khổ nuôi lớn đột nhiên bị người ta cướp đi, người làm mẹ như bà thật thấy hoảng hốt.

Có rất nhiều nguyên nhân khiến Thượng Quan phu nhân không xem trọng cửa hôn nhân này, bà chỉ hận không thể ngay lập tức giải trừ hôn ước. Cứ kéo dài thế này thật không minh bạch mà, nói không chừng còn liên lụy đến cả nhà mình nữa, khiến cho tiểu tử nhà họ Vương kia cưới được người. Con mình cũng đâu phải không thể tìm thấy được thể tử tốt. Xem ra bà phải nghĩ chút biện pháp mới được.

Tết Nguyên tiêu qua đi, các nam nhân nên đến nha môn thì đến nha môn, nên thượng triều sẽ thượng triều, các nữ nhân nên ở nội viện thì ở nội viện, chưa lấy chồng thì đợi xuất giá, lấy chồng rồi thì giúp chồng dạy con, quản lý gia tộc.

Một ngày nọ, cung nữ Lập Thu đến gọi Lý Tử Du tiến cung vấn an Trần Thái hậu. Trước tiên nàng phải đến chỗ Vương thái hậu trước rồi sau đó mới đến chỗ Trần thái hậu nhưng Vương thái hậu lại chỉ ban cho nàng vài thứ rồi cho nàng đi, không phải người đi theo, chuyện này khiến Lý Tử Du cảm thấy có chút kì quái.

Lúc đến gặp Trần thái hậu, sau khi vấn an xong Lý Tử Du liền đem nghi ngờ trong lòng nói cho di nhỏ nghe.

Trần Thái hậu nói: “Mấy lần trước chẳng qua chỉ là ra oai phủ đầu với con thôi, còn bây giờ bà ta cũng không sợ chúng ta nói chuyện gì nữa. Thực quyền trong cung đều do Vương thái hậu nắm trong tay, hơn nữa bây giờ rõ ràng là Vương thái hậu đánh chủ ý lên Tiểu Ngư Nhi, nếu cứ phải người đi theo thì sẽ rất mất mặt. Nói không chừng bà ta còn nghĩ Trữ Tử cung này có nhiều người của bà ta, đến lúc đó chuyện gì nên biết sẽ biết thôi.

“Lần này ta cho gọi con tiến cung là để nhắc nhở con một việc. Ta nhớ rõ tỷ phu đã định hôn ước cho con với Thượng Quan gia nhưng mấy ngày nay ta lại nghe được chuyện Vương Thái hậu bên kia đã cho gọi Thượng Quan phu nhân đến vài lần rồi. Bà ta cùng Thượng Quan phu nhân có nói gì hay không thì trong lòng con cũng phải đề phòng trước, không thể để việc hôn nhân này thành phế thái được. Di nhỏ nói thật cho con biết, ta chỉ sợ Thượng Quan phu nhân cũng có tâm tư khác thôi.”

Nếu không phải có tâm tư khác thì hoàn toàn không cần phải đến chỗ Vương thái hậu nhiều như thế. Hơn nữa Trần thái hậu còn nghe nói mỗi lần Thượng Quan phu nhân đi ra, biểu hiện trên gương mặt đều rất vui vẻ. Nếu bọn họ thật sự cùng người của nhà họ Vương hợp tác thì chỉ sợ rất khó đối phó. Năm ngoái Tiểu Ngư Nhi còn chưa cập kê nên cũng có thể chậm trễ việc này nhưng năm nay đã không giống rồi, nếu không nhanh tay xử lý thì mọi sự sẽ hỏng hết.

Lý Tử Du nghe xong thì trong lòng liền cảm thấy lạnh lẽo. Nàng nói: “Thật không ngờ hôn sự của con lại có nhiều người quan tâm vậy đấy. Nếu Thượng Quan phu nhân không đồng ý, muốn giải trừ thì cứ giải trừ đi, nếu không sau này ở chung lại khó khăn.” Có một bà bà không thích mình thì sau này có gả qua đó cũng sẽ phải chịu đau khổ thôi. Thượng Quan Thanh rất tốt nhưng chưa đủ tốt đến mức khiến nàng chủ động đi chịu ủy khuất, hơn nữa Thượng Quan phu nhân đã đến bàn chuyện với Vương Thái hậu thì việc này gần như đã chắc chắn mười phần rồi.

“Đều do di nhỏ không tốt, nếu không phải vì quan hệ với di nhỏ thì hôn sự của con đã sớm thành.” Trần Thái hậu nói thêm: “Hay ta lại đi cầu xin Nhiếp Chính vương thử xem có thể giải quyết giúp chuyện này không.”

“Đừng mà di nhỏ. Con thấy cứ thuận theo tự nhiên đi. Nếu chuyện với Thượng Quan gia bất thành thì dù có chết con cũng sẽ không đến nhà họ Vương, cùng lắm thì con lại về nông thôn ở.” Người nàng quan tâm nhất chính là di nhỏ và Hoàng thượng. Nếu nàng bỏ đi thì không biết bọn họ sẽ đối phó hai người thế nào nữa.

Trần thái hậu lại quyết định cầu xin cho cô cháu ngoại này một lần. Dẫu có nói gì thì cũng là do nàng liên lụy đến Tiểu Ngư Nhi. Nếu như Hoàng thượng lớn hơn một chút thì tốt biết bao! Nghĩ đến chuyện cho tới bây giờ vẫn chưa giải oan cho phụ thân khiến trong lòng Trần thái hậu cực kì khó chịu. Thái hậu gì chứ? Cũng chỉ là cái danh xưng để người ta gọi thể thôi chứ trong cung này có ai thật sự để nàng vào trong mắt đâu? Tất cả đều chỉ vội vàng chạy đi hầu hạ Vương thái hậu mà thôi.

Chỉ trách nàng không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, hơn nữa tuổi lại không lớn. Nhóm quan lại trong triều sợ nàng ý vào việc làm mẹ ruột mà sai khiến Hoàng thượng nên mới liệu mạng chèn ép nàng đến thế này, khiến nàng chỉ có thể ở Trữ Tử cung này sống qua ngày. Ngược lại, Vương thái hậu trước kia là Hoàng hậu nên dù cho Hoàng thượng có không phải do bà ta sinh ra đi chăng nữa thì cũng chẳng có gì cổ kị. Nay cả hôn sự của cháu gái nàng mà bà ta cũng muốn tính kế, một Thái hậu như nàng thật chịu đủ ghen ghét mà, hơn nữa còn liên lụy đến cháu gái.

Lý Tử Du trầm nghĩ cùng lắm thì cả đời không lấy chồng thôi, nhất định không thể khiến Vương thái hậu thực hiện được âm mưu, nhưng mà nếu nói những lời này với di nhỏ thì chắc chắn sẽ khiến di nhỏ thương tâm. Tình cảnh của di nhỏ so với nàng cũng chẳng hơn gì, chỉ có thể hi vọng Hoàng thượng

biểu đệ có thể học hành thật tốt, sau này có thể tự mình làm chủ, có như vậy thì di nhỏ mới có ngày ngẩng đầu lên được.

“Xem ta này, sao có thể nói xong lại khóc vậy chứ. Di nhỏ bản lĩnh không có chứ đồ tốt thì không thiếu. Tráp trang sức này con cầm về đi, tiểu cô nương phải thật xinh đẹp mới tốt. Có thứ tốt thì cái đám người kia mới không khinh thường con, con cứ nghe di nhỏ đi.” Thái phu nhân của phủ Trần Viễn hầu chính là người như thế nào nàng cũng biết, cái đám người trong phủ kia đều là phủng cao thái thấp (nịnh nọt bề trên, khinh thường người dưới). Nàng tuy thân phận có cao thì cũng không thể lúc nào cũng kè kè bên người Tiểu Ngư Nhi được. Con bé không cha không mẹ, nàng cũng chỉ có thể dùng những vật thượng hạng thế này để thỏa mãn cô cháu gái này.

Di nhỏ vẫn xem nàng là một đứa bé mà, thật ra thì người cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi nhưng từ sớm đã nếm trải biết bao đắng cay cuộc đời. Nàng tuy ở nông thôn nhưng ít có người bắt nạt còn di nhỏ ở trong cung này mấy năm lại phải trải qua biết bao gian nan nguy hiểm. Hiện tại người còn bị giám sát, quản chế. Vậy mà người lúc nào cũng quan tâm lo lắng cho nàng.

Lý Tử Du vui vẻ nhận lấy. Nàng nói: “Vâng thưa di nhỏ. Tất cả con đều sẽ nghe người. Nhất định sẽ không để bản thân chịu ủy khuất đâu. Người ở trong cung cũng phải sống thật tốt, chờ Hoàng thượng lớn lên.” Tất cả đều sẽ tốt thôi

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Chương 53.2

Sau khi Thượng Quan phu nhân trở về từ trong cung thì bị Thượng Quan đại nhân trực tiếp gọi vào thư phòng. Thượng Quan phu nhân trong lòng hoảng hốt, bà gọi: “Lão gia.”

“Nàng đã làm chuyện tốt gì thế hả? Thế diện Thượng Quan gia chúng ta đều bị nàng làm mất hết rồi!” Lời vừa dứt thì trong lòng Thượng Quan phu nhân liền cảm thấy lạnh lẽo.

Thượng Quan phu nhân nói: “Lão gia, thiếp đã vứt thế diện Thượng Quan gia lúc nào chứ? Là phủ Trần Viễn hầu kia khinh thường Thượng Quan gia chúng ta! Bọn họ muốn từ hôn, thiếp chẳng qua chỉ là không muốn bị người ta khinh bỉ thôi! Thiếp làm vậy có gì sai chứ? Thanh Nhi của chúng ta cũng không phải không thể cưới được cô nương tốt, sao nó cứ phải chịu ủy khuất như vậy chứ?”

Thượng Quan đại nhân thấy Thượng Quan phu nhân chết cũng không hối cải thì nói: “Nàng đừng nói dông dài như thế nữa. Ta hỏi nàng, vì sao nàng lại gạt ta đi vào cung gặp Vương thái hậu? Từ khi nào mà Vương thái hậu lại hẹn gặp nàng? Nàng có dám nói nàng không cố ý để lộ chuyện này ra không? Vương thái hậu từ khi nào lại có giao tình tốt với nàng như vậy hả?”

Thượng Quan phu nhân cũng cố chấp nói: “Lão gia đã nói như thế thì thiếp cũng nói ra cho hết. Lão gia là người có tình có nghĩa nhưng phủ Trần Viễn hầu kia không đem chúng ta để vào mắt. Lão gia nghĩ phải tuân thủ ước định trước kia nhưng chẳng phải ngài đã cố gắng hơn nửa năm vẫn không thành công sao? Người ta đã sớm coi trọng nhà họ Vương kia kia! Thượng Quan phủ chúng ta có bao nhiêu lá gan mà dám chống đối lại Vương thái hậu chứ?”

Tạm thời không nói đến chuyện này. Bây giờ thiếp muốn hỏi lão gia một chút. Lão gia muốn Thanh Nhi cưới Lý Tử cô nương vậy ngài định cưới thế nào? Làm cho Lý Tử cô nương tự mình đáp ứng hay là cứng rắn ép cưới? Nếu Lý Tử cô nương tự mình đáp ứng thì chẳng phải chứng tỏ bản thân cô nương kia không biết kiềm chế sao? Các trưởng bối đều chưa nói gì mà nàng ta đã vội vàng rồi. Còn nếu không như vậy, muốn ép cưới thì chúng ta lại không có năng lực này. Lý Tử cô nương mất cha mất mẹ, chỉ có thể để người khác thay nàng làm chủ.

Chỉ có thể trách chúng ta và Lý Tử cô nương không có duyên phận, không thể thành con dâu của chúng ta. Dù thế nào thì thiếp cũng không thể mạo hiểm lão gia và tiền đồ của Thanh Nhi được. Lão gia chắc ngài còn chưa biết, Vương thái hậu đã sớm nghĩ biện pháp đối phó nhà chúng ta rồi. Nếu không phải lần này thiếp chủ động đi yết kiến Vương Thái hậu thì chỉ sợ lão gia và cả Thanh Nhi đều phải chịu tai ương, nói không chừng chuyện thi cử của Thanh Nhi năm nay cũng sẽ có vấn đề. Thiếp là mẹ ruột của Thanh Nhi, chỉ có thể lo lắng cho nó thôi, những cái khác thiếp không muốn lo đâu!”

Thượng Quan đại nhân vừa nghe những lời đó của Thượng Quan phu nhân thì không khỏi cảm thấy hổ thẹn và kinh sợ. Bản thân ông không có bản lĩnh lại còn khiến thế nhi gặp phiền phức.

Thượng Quan phu nhân nói tiếp: “Thật ra Lý tử cô nương gả vào nhà họ Vương cũng không sao. Ngoại hình của nhị công tử nhà đó cũng tuân tứ lịch sự, sau lưng còn có Vương thái hậu làm chỗ dựa. Sau này chắc chắn phủ Trần Viễn hầu cũng không dám bắt nạt nàng ấy, tương lai nhất định sẽ tốt thôi. Hơn nữa chỉ cần Lý Tử cô nương thành thân với người nhà họ Vương thì Vương thái hậu cũng sẽ không có khúc mắc với Trần thái hậu nữa, như thế chẳng phải rất tốt sao? Hoàng Thượng bên kia cũng sẽ được an toàn hơn, không phải sao?”

“Làm càn! Một phụ nhân như nàng sao có thể tùy tiện bàn luận chuyện của Hoàng Thượng hả?” Thượng Quan đại nhân nhìn thế tử mình, không thể tin được sao nàng ấy có thể đột nhiên trở nên như thế. Vương thái hậu một mặt muốn gả Lý Tử cô nương cho cháu trai mình, một mặt lại muốn gả cháu gái cho Nhiếp Chính vương. Tính toán kỹ lưỡng như thế mà thế tử mình lại còn tưởng Vương thái hậu tốt nữa! Nàng ấy chắc chắn là bị người khác lợi dụng rồi! Thượng Quan đại nhân khẳng định.

“Lão gia, cho dù hôm nay ngài có hù thiếp thì thiếp vẫn phải nói. Chuyện của Lý Tử cô nương nhất định không được. Nếu ngài còn quan tâm đến già trẻ cả nhà chúng ta thì xin lão gia hãy hủy hôn sự đi! Thiếp cầu xin ngài!”

“Nàng...!” Thượng Quan đại nhân suy sụp ôm đầu, “Nàng đi ra ngoài ngay!”

Phu nhân mình một lòng suy nghĩ vì quý phủ này nhưng nếu truyền ra ngoài chuyện nhà mình hối hôn thì sẽ bị người khác nói thành loại gì đây? Từ xưa đến nay quan văn đều trọng danh dự. Thượng Quan đại nhân thật sự lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

“Bái thiếp của Thượng Quan phu nhân sao?” Lý Tử Du nhìn bái thiếp trong tay mà lòng đầy nghi ngờ. Nàng đã về gần một năm nhưng Thượng Quan phu nhân chưa từng gặp riêng mình bao giờ, vậy thì sao hiện tại lại làm thế này? Nàng nghĩ đến chuyện nghe được từ chỗ di nhỏ rồi lắc đầu cười nhạt: “Đáp ứng bà ấy đi, ta sẽ đến.” Chắc là muốn khuyên nàng chủ động chấm dứt hôn sự này đây.

Lý Tử Du cảm ngọc long phượng, trong lòng suy nghĩ, quả nhiên là không được. Không phải của mình thì sẽ không là của mình, mọi người nên vì bản thân mà suy tính, Thượng Quan phu nhân cũng không ngoại lệ.

“Đến ngày đó Hồng Y đi theo giúp ta. Bạch Vi và Đại Nha ở nhà trông coi.” Lý Tử Du phân phó.

Bạch Lộ và Bạch Hạc mà Thái phu nhân đưa đến vẫn làm nha đầu thô sử ở bên ngoài, không có gì tiến triển. Lý Tử Du bẩm báo với Thái phu nhân muốn ra ngoài một chuyến. Thái phu nhân vậy mà lại vui vẻ đồng ý.

Thật tốt làm sao. Những người này liên hợp lại với nhau chẳng phải là vì chuyện hôn sự này sao? Người nhà họ Vương nhất định đã báo tin cho Thái phu nhân từ sáng sớm nên bà ta mới không ngăn cản.

Thượng Quan phu nhân thì sao? Thượng Quan phu nhân đã gặp Vương Thái hậu rồi thì còn có thể nói gì nữa đây?

Lý Tử Du hạ quyết tâm, nhà họ Vương các người mưu tính lâu như vậy thì cũng không nên là công dã tràng.

Cổng chùa Hồng Mai vẫn còn mở. Lý Tử Du bước vào chính điện thấp hương, sau đó thì bị đưa đến một phòng nhỏ. Trong phòng là một phụ nhân khoảng bốn mươi tuổi đang đánh giá nàng, tuổi tuy rằng không nhỏ nhưng thoát nhìn thì không già chút nào. Bà ta mặc một bộ quần áo màu thiên thanh, cả người đều toát ra vẻ hào phóng, hòa ái nhưng biểu hiện trên mặt có chút tiêu tụy.

“Kính chào Thượng Quan phu nhân.” Khuôn mặt người này và Thượng Quan Thanh có năm phần giống nhau, Lý Tử Du sao có thể không biết.

“Mau mau miễn lễ. Con chính là Lý Tử cô nương sao?” Thượng Quan phu nhân nói. Quả nhiên tướng mạo thật tốt, chẳng trách đưa nhỏ Thanh Nhi kia chỉ cần liếc mắt một cái liền coi trọng ngay. Đáng tiếc nàng ấy là người không thể muốn là có được.

“Vâng.”

“Ta đã gặp con lúc nhỏ mấy lần, bây giờ thật sự đã trở thành đại cô nương rồi.” Thượng Quan phu nhân cười nói.

“Không biết phu nhân tìm tiểu nữ có chuyện gì?” Lý Tử Du đi thẳng vào vấn đề.

Thượng Quan phu nhân im lặng một chút rồi cười khỏ, nói: “Xem ra chất nữ không muốn nói nhiều lời với ta. Cũng tốt, ta liền nói thật vậy. Ta tình nguyện thành kẻ ác trong chuyện này, mong Lý Tử cô nương đưa ngọc Long Phượng trước đây mà Thượng Quan phủ đã đưa trả lại cho ta. Coi như là cứu lấy Thượng Quan phủ của chúng ta đi. Ta tin Lý Tử cô nương cũng biết, có nhiều nguyên nhân khiến chuyện hôn sự của con và Thanh Nhi bất thành. Chúng ta chỉ là một nhà quan văn, không thể chống lại được thế gia danh môn. Cứ xem như Thượng Quan gia có lỗi với Lý Tử cô nương đi.”

Lời vừa dứt thì người cũng quỵ xuống. Lý Tử Du đỡ Thượng Quan phu nhân đứng dậy, nói: “Phu nhân đừng làm thế. Người thế này thật khiến Tử Du áy náy lắm. Tử Du cũng biết phu nhân rất khó xử. Tử Du không phải là người không hiểu đạo lý. Chỉ có thể xem bản thân Tử Du không có phúc thôi. Người yên tâm đi, ngọc Long Phượng ta đã mang đến đây. Cái này trả lại cho phu nhân.”

Thượng Quan phu nhân giật mình. Bà còn tưởng rằng phải phí rất nhiều công sức mới có thể giải quyết được nhưng không ngờ Lý Tử cô nương lại đáp ứng dễ dàng như thế. Quả thật là không thể ngờ được. Chẳng lẽ Lý Tử cô nương cũng không muốn gả cho Thanh Nhi? Nàng ta muốn gả vào nhà họ Vương sao? Nhưng về mặt hình như không giống vậy. Thôi cho dù thế nào thì mục đích cũng đạt được rồi, Thượng Quan phu nhân ngượng ngùng nhận ngọc Long Phượng Lý Tử Du đưa ra. Bà còn muốn nói nhưng lại nói không nên lời.

Sau đó hai người cũng chẳng còn gì để nói. Lý Tử Du cáo từ rồi đi, Thượng Quan phu nhân thì thấp hương một chút rồi mới rời khỏi.

Sau khi trở về Lý ma ma nghe nói Lý Tử Du đem ngọc Long Phượng trả lại thì khóc: “Cái này sao có thể chứ? Cô nương à, ngài làm sai mất rồi.”

Bạch Vi nói: “Thật ra nô tỳ cảm thấy cô nương làm rất đúng. Người ta đã tìm đến cửa rồi mà còn không trả lại thì sau này cô nương có gả qua thì cũng chẳng có ngày lành. Bà luôn thích làm khó con dâu nhất, nô tỳ thấy Thượng Quan phu nhân vốn không vui vẻ với mối hôn sự này thì sao chúng phải gả cô nương qua đó để chịu khổ chứ?”

Đại Nha và Hồng Y cũng thâm chấp nhận. Lý ma ma nói: “Ta nói cái người đều chỉ là mấy tiểu nha đầu thì biết cái gì chứ? Cô nương đây chính là từ hôn, một cô nương từ hôn thì thanh danh sao có thể tốt được? Cô nương sao có thể tìm được nhà chồng tốt chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 54.1

“Sao có thể như vậy được? Cô nương của chúng ta tài năng thế này sao có thể không tìm được chồng tốt chứ?” Bạch Vi không tin.

“Cửa hôn sự này là do Tam lão gia định ra, tất nhiên là tốt. Còn hôn ước với Thượng Quan gia thì Thái phu nhân còn cố kỵ, không định hôn sự cho cô nương. Thế nhưng bây giờ thành ra thế này thì Thái phu nhân nhất định sẽ rất vui mừng, nhất định sẽ định hôn sự cho cô nương đó!”

“Ma ma à, chẳng lẽ trước đây lão thái thái có cố kỵ điều gì sao? Bây giờ Thượng Quan phu nhân đích thân đến tìm ta muốn đòi lại ngọc Long Phượng, nếu ta không giao thì chính là làm khó người ta, hơn nữa cũng có để làm gì đâu?”

Lý Tử Du lắc đầu. Nàng không tin cái gì mà chỉ cần phu thê yêu thương nhau thì có thể sống tốt. Cứ nhìn phụ mẫu nàng đi. Chẳng phải rất yêu thương nhau nhưng cuối cùng vẫn bị lão thái thái bắt ép đến nỗi ly khai kinh thành đó sao?

Lý ma ma cũng chẳng thể nói gì hơn. Bà cảm thấy số mệnh cô nương nhà mình thật khổ. Một mối hôn sự tốt như thế bây giờ tan thành mây khói mất rồi. May mắn là chuyện này vẫn chưa giồng trống khua chiêng nói ra, nếu không một cô nương bị từ hôn thì thanh danh sẽ rất khó nghe.

Thái phu nhân và nhà họ Vương bên kia tất nhiên là rất thỏa mãn. Còn Thượng Quan phu nhân sau khi lấy lại ngọc Long Phượng thì Thượng Quan Thanh liền đem theo gã sai vặt ly khai Thượng Quan phủ, thuê một phòng bên ngoài để ở, chuẩn bị thi cử.

Thượng Quan phu nhân thấy thật đau lòng. Bà nói: “Tất cả những việc thiệp làm chẳng phải là vì muốn tốt cho Thanh Nhi sao? Sao nó có thể không hiểu được nỗi lòng của người làm mẹ như thiệp chứ? Sao có thể rời nhà trốn đi như vậy được? Nếu hôn sự của nó có thể thành được thì sao thiệp lại phải phản đối thế này được?”

Thượng Quan đại nhân nói: “Được rồi, nàng đừng nói thêm nữa. Trong lòng Thanh Nhi đang rất buồn khổ, để nó ra ngoài giải sầu cũng tốt.” Việc đã đến nước này, Thượng Quan đại nhân còn có thể nói gì được nữa?

Thê tử của ông đã cảm tin vật trở về. Nếu ông còn có chấp muốn hỏi cưới Lý Tử cô nương cho con trai mình thì chỉ sợ cô nương ấy cũng sẽ có khúc mắc trong lòng. Ông cảm thấy thật có lỗi với Lý lão đệ. Mới có mấy ngày mà Thượng Quan đại nhân đã già đi không ít.

—

Xuân về hoa nở, vạn vật tràn đầy sức sống. Khắp nơi trong kinh thành mọi người đều chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi khách nhân, người tới người đi rất náo nhiệt. Hơn nữa kì thi xuân ba năm một lần cũng đã đến. Trong kinh thành nơi nơi đều có các sĩ tử khắp nơi vào kinh thi cử. Chuyện Lý Tử Du ngầm từ hôn cũng chỉ là một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Thế nhưng trong cung lại xuất hiện một sự kiện khiến cho mọi người kinh động. Quận chúa Vĩnh An cùng Lý Tử Du đi dạo bên hồ, nàng nói: “Thật sự không ngờ mọi chuyện lại như thế này, cô còn nhớ lần trước ta kể cho cô về nữ nhân kia không?” Lý Tử Du gật đầu, nữ nhân đó chính là người được cho là người tình của phụ vương quận chúa Vĩnh An.

“Ta đã nhờ vương thúc phái người đi thăm dò. Còn tưởng rằng ả là kẻ lừa đảo hay bị kẻ nào đó sai khiến, nhưng sự thật lại khiến người ta bất ngờ.”

“Chẳng lẽ là mẹ đẻ công chúa Bình Ninh?” Lý Tử Du hỏi.

Quận chúa Vĩnh An gật mình nhìn Lý Tử Du: “Sao cô ngay lập tức lại biết vậy? Việc này ta phải tìm người nào đó để nói chứ không lại ghen chết mất. Cô nói đúng đấy. Nữ nhân kia chính là mẹ đẻ của Bình Ninh công chúa mới được phong kia. Còn nói cái gì mà liên quan đến cha ta, thế nhưng thật ra là trước đây Hoàng bá phụ coi trọng một nữ nhân bên ngoài nhưng sau này lại quên mất. Ai biết được ả lại sinh ra một nữ nhi. Hoàng bá phụ năm đó dùng danh nghĩa của phụ thân ta đi gặp nữ nhân này, về sau không có tin tức nên ả mới tới tìm ta. Vương thúc muốn tìm hiểu liền tìm hiểu được ngay. Ta lại thêm một công chúa đường tử. May là nữ hài tử chứ nếu là nam hài tử thì phiền phức rồi!” Quận chúa Vĩnh An thở dài.

Chuyện riêng của hoàng gia thật phức tạp. Vương Thái hậu kia vậy mà cũng thừa nhận, còn che chở cho công chúa này ở lại trong cung.

Chắc vì đó là nữ hài tử, không ảnh hưởng đến chính trị nên đám triều thần kia mới không nói gì. Dân chúng bên dưới thì cũng có đồn đãi nhưng nàng ấy có là công chúa thật hay giả thì cũng không cùng địa vị với bọn họ.

Lý Tử Du nói: “Nhiếp chính vương chắc cũng đồng ý chuyện sắc phong công chúa.”

“Dù sao cũng là cốt nhục của Hoàng bá phụ mà. Lưu lạc dân gian lâu như vậy rồi thì chuyện sắc phong cũng là đương nhiên. Nhưng mà ta thấy người do nữ nhân kia dạy dỗ thì cũng chẳng tốt được đâu. Vương thái hậu trong cung nhất định phải để các ma ma dạy dỗ cho đạo làm dâu.”

“Còn mẹ đẻ công chúa thì an bài như thế nào?” Lý Tử Du cảm thấy tình cảnh của nữ nhân kia nhất định sẽ không tốt.

Vĩnh An quận chúa đáp: “Ai bảo ả nói những nói cuội làm gì. Không những liên lụy đến Hoàng bá phụ mà còn có phụ vương ta, trong cung nhất định không thể nào chức chấp ả. Đưa công chúa Bình Ninh hồi cung, còn phong hào là tốt rồi. Chẳng phải ả nói ả làm tất cả là vì con gái mình sao? Cô cũng biết đấy, trong cung có đến hai thái hậu, các thái phi khác đều đóng cửa làm bạn với Phật rồi. Vương Thái hậu sao có thể để ả ở trong cung được chứ?”

Nói cách khác, nữ nhân kia sẽ bị ngằm xử lý. Nàng ta một lòng muốn vinh hoa phú quý, đáng tiếc là vinh hoa phú quý chưa tới tay mà tính mạng đã không còn. Người như Vương thái hậu sao có thể để một nữ tử dân gian ở trong cung làm chứng mất bà ta chứ? Lưu lại một công chúa, đến lúc có hôn sự thì mẹ đẻ của công chúa chẳng có chút tác dụng nào.

Không biết năm đó tiên hoàng nghĩ thế nào mà lại dùng tên của phụ vương quận chúa Vĩnh An. Chỉ có thể nói trong chuyện này không có ai vô tội. Nữ nhân kia nếu không có lòng tham thì cũng sẽ không cách nhiều năm như thế mới đến tìm, dù cho có ai sai khiến hay không thì nếu một lòng muốn sống yên ổn qua ngày với con gái thì sẽ không để con gái mình đến chỗ như thế này.

“Phụ vương ta vô duyên vô cớ lại bị nữ nhân kia hắt nước bẩn. Đến bây giờ ta vẫn không thấy thoải mái. Công chúa Bình Ninh kia cũng lớn rồi, nếu không Vương thái hậu sẽ không chấp nhận đâu. Ta đoán đợt thi cử lần này, vì ân điển hoàng gia, nhất định đường tử sẽ bị gả cho tân khoa tiến sĩ.”

Chuyện này cũng không có gì kì quái. Hiện tại biên quan cũng coi như ổn định, không cần hòa thân. Công chúa được chỉ hôn cho trạng nguyên hay thám hoa cũng là chuyện bình thường. Chỉ là thời gian cấp bách như thế, trong một thời gian ngắn có thể dạy dỗ một công chúa dân gian thành tiểu thư khuê các được sao?

Thôi suy nghĩ nhiều làm gì. Chỉ cần nàng ta là công chúa thì cho dù nàng ta có là loại gì thì người cưới được nàng ta cũng là Phò mã. Nàng không phải nam nhân thì có gì phải phiền lòng suy nghĩ thế?

Quận chúa Vĩnh An nói hết với Lý Tử Du thì cảm thấy tốt hơn nhiều. “Mỗi ngày ta đều ngồi ngốc trong phủ này, tìm một người để tâm sự chẳng dễ dàng gì. May mà có cô đến chơi với ta, nếu không chắc ta nghẹn chết mất.”

Lý Tử Du nghe vậy thì trêu ghẹo một phen: “Chờ cô lấy chồng rồi thì sẽ không thấy nghẹn thôi.”

“Ha ha. Cô nói lời này mà mặt không đỏ nha. Những người có thân phận như ta đây thì chuyện sau này chẳng nói trước được đâu. Chuyện gả cao hay cưới thấp sẽ không có khả năng phát sinh trên người ta, trừ khi ta bị điên đầu bị hư thì mới muốn đi hòa thân. Nhưng mà nếu thật sự muốn tìm người kém hơn thì chỉ cần là người có bản lĩnh ta sẽ mở hội kén rể.”

“Không được. Cứ tìm người đi thi tiến sĩ đi. Có thể đến được kì thi tiến sĩ thì cũng là nhân tài cả nước rồi. Cô thấy sao?”

“Ta thấy là bản thân cô nghĩ vậy đó. Có muốn ta nói với Vương thúc giúp cô không, để tìm cho cô một người nhé?” Quận chúa Vĩnh An cười nói.

“Ha ha, nếu thật như vậy cũng tốt. Cô cũng biết hôn sự của ta không thể tự mình làm chủ được, bên trên còn có tổ mẫu và bá phụ mà.”

Ngay cả mối hôn ước định trước cũng bị bắt đắc dĩ từ hôn, hơn nữa hiện tại người nhà họ Vương đến phủ ngày càng thường xuyên, thật khiến người ta chán ghét.

Quận chúa Vĩnh An thờ dãi: “Đúng vậy. Chúng ta đều không thể làm chủ. Thôi quên đi, quên đi, không nói chuyện ử rữ như vậy nữa. Chúng ta đến đình kia ngồi đi, bây giờ hoa xuân cũng đã nở rồi. Không lâu nữa mấy cây đào kia cũng ra hoa rồi, đến lúc đó hai ta cùng vẽ một bức cảnh xuân, nhìn xem ai vẽ đẹp hơn nhé.”

Nói đến chuyện này, Lý Tử Du hỏi: “Lần trước ta ở quý phủ về bức Lục Cúc, cô cũng nên trả lại cho ta rồi. Xem một thời gian dài như vậy cũng rồi nhỉ.”

Quận chúa Vĩnh An vội vàng nói: “Tử Du à, bức tranh kia cô đã đưa ta rồi. Ta thật sự rất thích. Hay là ta đưa cô hai bức khác nhé. Người ta muốn ta vẽ còn không được đó.”

“Thật hay giả đây? Đến bây giờ ta còn không nhìn bức họa kia của ta, cô thật thích à?” Lý Tử Du không tin.

“Đương nhiên thích!” Quận chúa Vĩnh An gật đầu. “Ta luyện tiếu lấy ra nên mới giấu đi thôi.”

“Được rồi, được rồi. Đừng nhỏ mọn thế, chúng ta sao cứ phân chia rạch ròi như thế hở? Ha ha, cái kia, ờ biểu muội của người còn thái độ như thế không?” Quận chúa Vĩnh An nói sang chuyện khác.

Lý Tử Du sao lại không biết ý tứ của nàng ấy chứ. Nàng nói: “Thời điểm năm mới cũng có đến quý phủ. Đối với ta vẫn xa cách lắm, nhưng mà không sao cả, chỉ cần không nói chuyện với nàng ta thì cấp bậc lễ nghĩa vẫn đảm bảo được. Cũng không sống cùng nhau mà, bỏ qua đi.”

Viên Diệp Nhi cho rằng nàng đã khiến nàng ta mất thể diện cho nên vẫn ghi hận Lý Tử Du. Lý Tử Du thì chẳng bận tâm, không cần phải để ý người như thế. Mặc kệ sắc mặt của nàng ta có thế nào, chỉ cần không chọc đến nàng thì cứ tùy ý đi! Dù sao bên trên cũng còn lão thái thái, nàng ta không dám chính thức chống đối nàng.

“Ta chính là khinh thường những người như nàng ta đó. Lần sau mà còn để ta thấy nàng ta nói như thế thì ta trực tiếp đánh nàng ta không còn mặt mũi nữa.” Quận chúa Vĩnh An nói.

Quả nhiên là người của hoàng gia, nói chuyện đều tùy ý như vậy. Đây mới chính là Vĩnh An quận chúa

Chương 88: Chương 54.2

Từ phủ quận chúa trở về, Lý Tử Du nghe người báo có người của nhà họ Vương tới nữa thì tâm tình không khỏi phiền chán. Đám người này thật vội vàng. Lễ ra các cô nương ở phủ này đều là mười sáu, mười bảy tuổi mới lập gia đình, mình chỉ mới mười lăm thôi, bọn họ gấp làm gì chứ?

Bản thân nàng đã không thể quyết được chuyện hôn sự của bản thân mà bọn họ còn không để nàng được yên tĩnh một chút. Ngay cả Ngũ cô nương Lý Tử Lung sau khi biết nàng bị từ hôn thì nói bóng nói gió, đàm tiếu rất khó nghe. May mà có Tam cô nương Lý Tử Kỳ còn sang đây an ủi, mặc dù nói không nhiều.

Bạch Vi vừa giúp Lý Tử Du thay y phục, vừa nói: “Ngũ cô nương và Lục cô nương có nghe nói cô nương đến phủ quận chúa. Lục cô nương thì không có gì, chẳng nói gì cả nhưng Ngũ cô nương thì lại tỏ vẻ âm dương quái khí, nói xấu cô nương nữa.”

“Kệ nàng ta đi, cứ để nàng ta khó chịu đi.” Đơn giản chỉ là ghen tị thôi. Dầu sao thì nàng cũng chẳng nghe thấy gì. tiffanyphan.wordpress.com Mà cũng chẳng biết nàng ta lấy đâu ra nhiều sức lực mà lập đi lập lại mấy loại trò hề này như thế.

“Cô nương có muốn nô tỳ giáo huấn vị Ngũ cô nương kia một chút không?” Hồng Y hỏi.

Lý Tử Du cười tủm tỉm nhìn Hồng Y: “Người muốn làm cho Ngũ cô nương của chúng ta bị tiêu chảy à?”

Hồng Y ngượng ngùng: “Ngũ cô nương kia dầu sao cũng chân yếu tay mềm, nếu làm mạnh tay thì sợ nàng ta chịu không nổi. Tiêu chảy xem ra là đỡ nhất rồi.”

Cũng may Hồng Y có lòng thiện lương chứ nếu không thì với bản lĩnh của nàng ấy mà hạ độc được khiến thần không biết quỷ không hay thì thật là tai họa. Dẫn Thiên bồi dưỡng những người này đều là hạng tài ba.

Buổi tối, lúc dùng cơm tối xong ở Hi Nhạc đường thì lão thái thái thông báo một tin tức tốt: Nhị cô nương Lý Tử Châu ở Tây Bắc cuối cùng thì cũng định hôn sự. Đó là Nhị công tử của Dương gia. tiffanyphan.wordpress.com Phía trên có một ca ca nhưng đã thành thân, bây giờ đang chờ nhị công tử đón dâu.

Ngũ cô nương và Lục cô nương khê thay đổi sắc mặt. Thái phu nhân nói: “Đây cũng là chuyện tốt. Hai nhà cách nhau cũng gần, hai đứa trẻ đó cũng đến tuổi thành hôn rồi. Con dâu cả, con theo tục lệ đặt mua cho nhị nha đầu một phần đồ cưới, rồi để Nhạc nhi mang theo mấy tiểu huynh đệ nữa đưa đến chỗ lão Nhị đang nhậm chức đi. Hôn sự hãy tổ chức cho thật náo nhiệt. Còn có các con nữa, Ngũ nha đầu và Lục nha đầu, hai đứa có muốn đi cùng không?”

Hai người đều lắc đầu, Ngũ cô nương nói: “Chúng con muốn thay cha mẹ làm tròn chữ hiếu với tổ mẫu.” Đừng nói giỡn thế chứ, nếu thật sự đi thì nói không chừng sẽ bị giữ lại chỗ Tây Bắc xa xôi đó, đến lúc đó có khi cả đời sẽ không thể hồi kinh, như vậy thì biết làm sao? Tốt xấu gì cũng phải chờ phụ thân đủ nhiệm kì ba năm trở về rồi nói sau.

“Không đi cũng được. Các con là nữ nhi đi theo cũng không thoải mái. Thôi được rồi, các con nếu cho nhị tỷ thêm chút trang sức thì chuẩn bị cho tốt rồi đưa đại ca các con mang đi luôn, coi như thể hiện tình tỷ muội.” tiffanyphan.wordpress.com Lão thái thái dặn dò.

Vì vậy mà tối nay nghe xong việc vui thì ai nấy cũng đều có vẻ vui mừng, dù sao Nhị cô nương cũng thật xuất giá rồi.

Lý Tử Du không ngờ Nhị phu nhân lại dứt khoát như vậy, ngay lập tức đã định tốt hôn sự cho Nhị cô nương rồi, lại còn ở xa như vậy. Có lẽ vì Nhị lão gia là lãnh đạo nên Dương gia cũng không tiện phản đối, như vậy cũng tốt, tốt hơn so với việc suốt ngày nghĩ chuyện gả cho nhiếp chính vương. Sống bình thường mới tốt.

Sau khi đại gia Lý Nhạc cùng các huynh đệ xuất phát thì không bao lâu sau Thượng Quan phu nhân phái người sang đây. Mọi người đều không biết có chuyện gì xảy ra mà sau đó Thái phu nhân và Đại phu nhân lại có vẻ mặt cực kì khó coi.

Thái phu nhân đập mạnh bàn nói: “Mặt mũi cả đời này của ta đều bị nghiệp chương kia làm mất hết rồi! Các người dạy dỗ con cái thế nào thế hả? Sao có thể để nó làm ra những chuyện tai tiếng như thế? Đã vậy còn bị người ta tóm gáy! Nhìn xem! Nhìn xem! tiffanyphan.wordpress.com Nếu không phải Thượng Quan phu nhân phái người canh chừng thì nó đã thật làm ra những chuyện vô liêm sỉ như thế kia rồi!”

Đại phu nhân cũng rất tức giận nhưng vẫn cố gắng nén lại: “Mẫu thân bớt giận. Theo ý con dâu, lần trước chúng ta đã nói rõ với phủ Bình Nam hầu rồi, đại cô nãi nãi sinh là người của Tiền gia, chết là ma của Tiền gia, không còn liên hệ gì với quý phủ chúng ta nữa. Vậy nên Thượng Quan phu nhân lại định tìm chúng ta nói chuyện thì thật chẳng ra sao! Nhất định là vì bất mãn chuyện chúng ta từ hôn nên mới muốn chúng ta mất hết thể diện. Chúng ta đừng quản chuyện này, cứ để Tiền gia xử lý đi. Đại cô nãi nãi làm ra chuyện gì thì cũng là mất mặt Tiền gia, chúng ta không cần phải nhúng tay vào đâu! Mẫu thân tức giận như vậy chẳng phải là đã khiến cho Thượng Quan gia được như ý rồi sao?”

Thái phu nhân nghe Đại phu nhân nói vậy thì dễ chịu hơn rất nhiều.

“Nhưng mà chuyện này cũng quá dọa người rồi. Thật không biết xấu hổ. Nếu người khác biết chuyện sẽ nghĩ chúng ta không biết dạy dỗ.”

“Mẫu thân yên tâm, dù sao Thượng Quan phu nhân cũng không giống người nhiều chuyện.tiffanyphan.wordpress.comHon nữa cũng chuyện này cũng ảnh hưởng đến con trai của bà ta. Chúng ta đừng bận tâm. Còn có Tiền gia mà, mẫu thân cứ coi như chưa từng có đứa cháu gái này đi.”

“Haizz. Dù sao nó cũng mang dòng máu của ta. Nó trở nên như vậy lòng ta cũng cảm thấy đau lắm. Thôi, thôi. Ta già rồi, các người muốn làm gì thì làm đi. Nếu có thể thì giữ mạng lại cho nó.” Thái phu nhân nói.

Đại phu nhân trong lòng khinh bỉ: “Lời hay đều là bà nói còn người ác thì để ta làm. Bà luôn luôn như thế, không được, ta phải nói cho Hầu gia biết.”

Trần Viễn hầu vừa nghe chuyện này thì còn có thể nói gì được nữa: “Đã sớm nói rõ không có đứa nữ nhi này rồi. Tiền gia muốn xử trí như thế nào thì cứ làm đi.” Nếu có khả năng thì Trần Viễn hầu tình nguyện không sinh ra đứa con gái này, chỉ biết làm ông mất mặt.

“Còn Trình di nương thì nàng tính xem nên làm gì đi. Đừng để nàng ta làm âm ỹ, nếu bắt đắc dĩ thì khiến nàng ta từ từ bị bệnh đi.” Trần Viễn hầu nói.

Đại phu nhân sao có thể không tính chứ? Chuyện xử lý vợ bé thì đương nhiên rất tình nguyện rồi, hon nữa còn là trượng phu mình phân phó.

Ngũ cô nương Lý Tử Lung gần đây lại hay tới chỗ Lý Tử Du. Nàng ta hỏi: “Tứ tỷ có biết đại tỷ đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không rõ lắm.”

“Haizz. Nói tiếp thì việc này cũng chẳng còn liên quan gì đến Tứ tỷ nữa. Chắc Tứ tỷ không biết chứ lúc tỷ còn chưa trở về đây, Thượng Quan công tử có đến quý phủ thỉnh an vài lần. Ai mà biết được Đại tỷ lại nổi lên tâm tư không nên có, muốn thay Tứ tỷ gả cho Thượng Quan công tử. Tổ mẫu cũng bị tỷ ấy mê hoặc, đáp ứng giúp đỡ tỷ ấy.tiffanyphan.wordpress.comNhưng sau lại âm kếm đương sai, cùng đại tỷ phu bây giờ thành thân. Ta đoán là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo nên mới như thế đó. Về sau tỷ phu xảy ra chuyện như vậy, ta nghe nói đại tỷ đòi cùng cách nhưng hai bên đều không đồng ý. Hon nữa chúng ta bên này cũng nói mặc kệ sống chết của đại tỷ, dẫu sao có một tỷ tỷ cùng cách thì thanh danh của chúng ta cũng sẽ không dễ nghe, không phải sao?

Không ngờ đại tỷ lại to gan lớn mật vùng trộm đi tìm Thượng Quan công tử ở bên ngoài. May mà Thượng Quan phu nhân vì quan tâm đến Thượng Quan công tử nên cho người theo dõi, đại tỷ chưa vào được đến cửa đã bị đánh trực tiếp ra ngoài, mất hết mặt mũi. Ta thấy lần này đại tỷ dữ nhiều lành ít rồi. Bình thường tỷ ấy còn tỏ ra quá kiêu ngạo, bây giờ thành ra thế này là tự làm tự chịu! Muốn so sánh với Tứ tỷ thì không có cửa đâu!”

Lý Tử Trần tự làm tự chịu vậy người thì sao? Lúc ấy cứ lèo đèo sau Lý Tử Trần, bình thường còn châm chọc khiêu khích ta, bây giờ lại bỏ đá xuống giếng. Người như người còn khiến người ta chán ghét hơn! Tuổi còn nhỏ mà sao lại xấu xa thế? Lý Tử Du thật sự nhớ thuốc xổ của Hồng Y, người như vậy nên khiến cho nàng ta chạy tranh mấy cái nhà xí mới đúng!

“Tứ tỷ tỷ. Ta nói nhiều như thế sao tỷ chẳng nói câu nào vậy? Đại tỷ làm nhiều chuyện không tốt với tỷ mà, nếu không phải do tỷ ấy thì có khi tỷ đã trở thành thiếu phu nhân của Thượng Quan gia rồi.

Lý Tử Du đáp lại một cách lạnh lùng: “Vậy theo ý muội, ta nên nói gì đó sao?”

“Cái này... Tứ tỷ à, tâm địa của tỷ quá thiện lương rồi, nếu là ta thì ta tuyệt đối sẽ không buông tha đại tỷ dễ dàng đâu.”tiffanyphan.wordpress.comLý Tử Lung nói qua loa tắc trách.

“Được rồi. Bây giờ ta thấy mệt mỏi, muội về trước đi.” Lý Tử Du đuổi người, cùng người như vậy nói chuyện chính là làm nhục chính mình.

Lý Tử Lung thấy Lý Tử Du không tức giận thì định nói thêm mấy câu nhưng lại bị Bạch Vi và Đại Nha đuổi ra ngoài. Lý Tử Du nói: “Sau này Ngũ cô nương có qua đây thì cứ nói ta ngủ rồi hoặc ra ngoài rồi.”

Lý Tử Trần vốn suy nghĩ có thể tận dụng cơ hội, đáng tiếc người còn chưa gặp mà bản thân đã bị đánh trước. Thượng Quan phu nhân lại thêm một lý do chán ghét Hầu phủ.

Về phía phủ Bình Nam hầu thì phương pháp xử lý cuối cùng của hầu phu nhân là để Lý Tử Trần ở cùng Tiễn nhị cả đời. Chẳng phải người không muốn ở cả đời với nhị gia sao? Ta sẽ cố tình không để người được như ý! Chết là còn nhẹ, phải để các người đến chết vẫn còn ở chung một chỗ.tiffanyphan.wordpress.comTiến Nhị và Lý Tử Trần bị đưa về nguyên quán của hầu phủ mà còn bị người ta canh giữ. Hon nữa địa phương kia còn là chỗ nông thôn, có tiền cũng chẳng thể mua được thứ tốt. Đám hạ nhân thì cố chấp trung thành, tận tâm với lệnh của chủ tử, canh giữ gặt gạo. Lý Tử Trần cảm thấy chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy.

Nàng ta là thật tâm thích Thượng Quan Thanh. Đến mức có liều mạng này cũng phải gặp mặt được y, tốt nhất là làm náo loạn hết lên. Đến khi đó chỉ cần nàng ta sống chết đều đi theo Thượng Quan Thanh, tính mạng cũng không cần thì Thượng Quan gia vốn con trọng danh dự nhất chắc chắn sẽ cho nàng ta một cái công đạo. Ít nhất cũng vì bảo vệ cho tiền đồ của Thượng Quan Thanh, còn vì nàng ta cùng Thượng Quan Thanh có cảm tình, tất cả chẳng phải sẽ thuận lợi, nước chảy thành sông sao? Thế nhưng nàng ta còn chưa nhìn thấy Thượng Quan Thanh thì đã biến thành như thế này rồi.

Ở cái chốn không biết là chỗ nào thế này, bên người còn có một trượng phu bắt nam bắt nữ, làm sao có thể thoát ra? Nàng ta đã tìm vô số phương pháp trốn đi nhưng đều bị bắt về. Tiến Nhị kia bây giờ rượu không rời thân, mỗi ngày say khướt, cứ không được như ý sẽ đánh người mặc kệ là ai. Lý Tử Trần cảm thấy mình sống một ngày như là một năm.

Chương 89: Chương 55.1

Phủ Nhiếp Chính vương hiện tại vốn là Đông cung, nơi ở của Thái tử. Bởi vì mỗi ngày đều phải xử lý công vụ, vào triều, xem xét phê duyệt sổ sách tấu sớ, lại còn phải dạy hoàng đế, nếu cứ tiến cung thì không thuận tiện cho nên Đông cung hiện tại không có thái tử trở thành nơi ở tốt nhất cho Nhiếp Chính vương.

Đông cung này cũng chỉ cách hoàng cung một vách tường, cửa chính luôn luôn có người canh gác.

Hôm nay, hai tiểu thái giám đứng canh cửa đã nhìn thấy một nữ tử mặc váy đỏ nổi giận đùng đùng từ xa tiến lại. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi lại kiên định đứng yên, coi như không thấy.

“Tránh ra cho ta! Ta muốn gặp Nhiếp chính vương!”

Hai tiểu thái giám ngăn nữ tử đó lại.

“Các ngươi không nghe ta nói gì sao? Nếu không tránh ra coi chừng roi của ta đó!”

“Vương cô nương, vương gia nói người không phận sự không thể tiến vào phủ Nhiếp chính vương.”

Chát! Người vừa nói chuyện đã trúng một roi.

“Ngươi nói ai là người không phận sự hả? Tránh ra cho ta!”

Người muốn xông vào nhưng hai thái giám này vẫn trung thành với nhiệm vụ được giao, không cho ai tiến vào. Một lát sau có cung nữ ở chỗ Vương thái hậu đuổi theo Vương Minh Nguyệt tới, nói một cách ngượng ngùng với hai thái giám: “Thật sự rất xin lỗi hai vị công công này. tiffanyphan.wordpress.com Tình tình Vương cô nương không tốt đã gây phiền toái cho các ngươi. Bọn ta đi ngay đây.”

“Ai nói ta muốn đi? Ta muốn vào hỏi Nhiếp chính vương rốt cuộc là chàng có ý gì? Dựa vào cái gì mà ra sức khước từ ta? Ta có cái gì không tốt? Chẳng lẽ...” Câu nói kế tiếp đã bị người ta ngăn lại. Vương ma ma bên người Thái hậu cũng đã đến xin lỗi rồi đưa người trở về.

“Tổ tông sống của ta ơi. Sau này trăm ngàn lần đừng làm như thế nữa. Tuy Thái hậu của chúng ta rất thương người nhưng cô nương người cũng không phải người của hoàng thất, làm sao có thể hô to gọi nhỏ với Nhiếp chính vương chứ? Cô nương à, ngài nếu thật sự muốn thành công thì không thể giữ cái tính tình này được đâu! Ngài không biết chứ nếu mà Nhiếp chính vương mà nổi nóng lên thì Thái hậu của chúng ta cũng phải nhường nhịn ba phần, cầu xin ngài đừng làm chuyện thế này nữa!”

Vương Minh Nguyệt không phục, nói: “Đám nô tài các ngươi mới sợ chứ ta có gì phải sợ? Ta không tin chàng dám đánh ta! Dựa vào cái gì chứ? Ta chẳng lẽ không đủ tốt sao? Vì sao chàng không muốn cưới ta? tiffanyphan.wordpress.com Vương Minh Nguyệt ta từ nhỏ đến lớn chưa từng coi trọng ai, chỉ coi trọng chàng, vậy mà chàng còn có cái thái độ kia đó! Ta không phục!”

“Trời ơi. Tiểu cô nãi nãi à, lời này không thể nói được đâu!” Vương ma ma đau đầu, “Cô nương à, ngài vẫn là đến chỗ Thái hậu đi, xem thử Thái hậu nói như thế nào. Cứ lỗ mãng thế này cũng không phải chuyện hay.”

“Ta còn đi làm gì? Cô cô cũng sẽ chỉ nói ta chờ, chờ một chút, nhưng ta còn phải chờ đến khi nào? Ta đã mười bảy rồi, còn chờ được sao? Không được, ta phải đến hỏi cho rõ, nếu không đồng ý thì ta sẽ ở lại phủ Nhiếp Chính vương không đi! Ta không tin chàng dám đuổi ta đi!”

Vương ma ma thở dài: “Cô nương à, ngài nếu thật sự làm vậy thì ngược lại Nhiếp chính vương lại càng không xuất hiện đấy. Không phải lão nô nói chuyện suông đâu. tiffanyphan.wordpress.com Nếu ngài thật sự đến ở phủ Nhiếp chính vương thì không chừng Nhiếp chính vương sẽ dọn ra ngoài đấy. Ngài cảm thấy có đúng không?”

“Chàng đúng là có thể làm thế. Ta nên làm gì đây?” Vương Minh Nguyệt thật nản lòng, chẳng lẽ phải gạo nấu thành cơm mới thành công sao?

“Thái hậu nương nương sẽ có biện pháp thôi, cô nương ngài cứ yên tâm chờ đi. Ngài suy nghĩ thử xem, mấy năm nay có chuyện gì mà Thái hậu nương nương không làm được không?”

Đúng vậy. Cô cô lên làm hoàng hậu, dù cho không sinh được hoàng tử thì chẳng phải cuối cùng vẫn thành Thái hậu đó sao? Còn ép vị Đông Thái hậu kia gắt gao, nay hoàng cung chỉ có một mình cô nắm quyền. Minh nên tin tưởng cô cô mới đúng!

Vương ma ma thấy cảm xúc Vương Minh Nguyệt đã ổn định nên nói: “Lão nô giúp cô nương đến Từ Ninh Cung.”

Đến Từ Ninh Cung, khi Vương Minh Nguyệt nhìn thấy vị công chúa Bình Ninh mới tiến cung không lâu thì liền bĩu môi.

“Nha đầu kia, con lại gây rắc rối rồi phải không?” Vương Thái hậu hỏi.

“Cô à, nghe người nói kia. Sao con lại gây rắc rối chứ?” Vương Minh Nguyệt không thèm nhìn công chúa Bình Ninh đang vâng lời ngồi kia mà trực tiếp chạy tới ôm thắt lưng của Vương thái hậu rồi nói: “Cô cô, con muốn ăn món cá lư nấu hoa quế lần trước.”

“Được được được. Đợi lát nữa con có thể ăn. Nhìn đầu con đầy mồ hôi này, mau lau đi.” Nhận lấy khăn tay cung nữ bên cạnh đưa qua, Vương thái hậu tự mình lau mồ hôi cho Vương Minh Nguyệt.

Lúc này Vương thái hậu mới nhìn đến công chúa Bình Ninh, nói: “Con chào hỏi muội muội Bình Ninh đi nào.”

Vương Minh Nguyệt không hề cử động, công chúa Bình Ninh xua tay nói: “Không cần đâu, không cần đâu. Nếu mẫu hậu không có chuyện gì khác thì nhi thần xin cáo lui.”

“Được rồi, con đi đi.”

Sau khi công chúa Bình Ninh rời khỏi, Vương Minh Nguyệt nói với giọng bất mãn: “Cô cô à, sao người lại đem con người đó về đây chứ? Nếu người nói không phải thì ai dám cãi lại? Để bây giờ cứ nhìn bộ dạng của ả là con thấy ghét rồi, cứ sợ hãi rụt rè, hẹp hòi, nhả nhố.tiffanyphan.wordpress.comNói ả là công chúa con cũng không tin đâu.”

“Con cứ mở miệng ra là không tha cho người khác chút nào. Cô cô giữ nó lại tất có đạo lý của cô cô. Chẳng qua chỉ tốn chút bạc nuôi sống nó thôi chứ có gì lớn lao đâu. Hơn nữa việc này liên quan đến Ninh vương, ta có muốn ngồi yên cũng không được. Con đây, cũng chẳng nói chuyện với nó bao nhiêu, dù sao nó cũng không ở được bao lâu nữa, tốt xấu gì cũng là cốt nhục của tiên hoàng nên phải ở lại trong cung học chút lễ nghi, miễn cho nó làm xấu mặt hoàng gia.” Vương thái hậu nói.

Vương Minh Nguyệt không yên lòng nghe. Nàng ta cũng muốn hỏi chuyện của chính mình. “Cô cô, chuyện đó... Con...”

“Con nhìn con đi, thật thiếu kiên nhẫn. Con phải sửa lại tính tình của con đi. Nhiếp chính vương chính là không thích cái tính này của con đây. Nam nhân ấy mà, đều thích nữ nhân nhu thuận nghe lời. Nếu con cứ cường ngạnh như vậy thì cho dù cô cô có giúp con toại nguyện thì cũng chẳng làm nên chuyện gì. Cô cô hy vọng con có thể hạnh phúc.”

“Con mặc kệ! Chi cần được gả cho chàng thì sao cũng được! Chuyện sau này để sau này nói!”

Muốn tranh với mình thì sẽ đều không có kết quả tốt. Giống như Lý Tử Châu kia chẳng phải cũng không tranh nổi với mình đó thôi, phải ngoan ngoãn chạy tới Tây Bắc, mà nghe nói cũng đã gả đi rồi. Đây chính là kết cục của ả khi tranh với mình đó.

“Con thật là. Con yên tâm, cô cô nhất định sẽ để con được như ý. Chỉ là con nên thu liễm tính tình của mình lại đi.tiffanyphan.wordpress.comĐừng có mà cứ động một chút lại nổi giận. Người con muốn gả không phải là hạng a miêu a cử ngoài đường xô chợ mà là Nhiếp chính vương đang nắm quyền. Hẳn ta không thích người khác ra lệnh, cưỡng chế hẳn, con hiểu không?”

“Cô cô, người nói vậy chẳng phải là bảo con phải giống con quý đáng ghét kia sao. Con không muốn thành người như ả đâu. Mỗi ngày cứ tỏ ra nhu nhược, khả ái, thật ra thì sau lưng tâm địa đen tối, còn mơ mộng đến ca ca con, không có cửa đâu!”

“Hả?” Vương thái hậu hỏi, “Người nào? Con nói rõ ràng xem.” Bà cũng không muốn mưu tính của mình lại bị người ta chen ngang phá đám.

“Còn không phải là ả Nghiêm Minh Xuân kia sao? Cô cô, con nói cho người nghe, lòng của ả thế nào con đều biết hết. ả muốn gả cho ca ca con đó. ả không nhìn xem dáng vẻ của ả thế nào.tiffanyphan.wordpress.comXứng sao? Ngày ngày đều làm quần áo rồi tặng quà cho ca ca con, con nhìn mà thấy ghê tởm.”

Vương thái hậu lạnh lùng nói: “Thật sự có chuyện này?”

“Con có lừa cô cô sao?”

“Mẫu thân con vì sao không ngăn cản? Ta ở đây mưu tính bao lâu mà các con lại để người ta chen ngang vậy à?” Thái độ của Vương thái hậu lập tức thay đổi.

Vương Minh Nguyệt nói: “Cô cô, nữ nhân này không thể gây ra đại loạn được đâu.”

“Hừ! Càng là nữ nhân như vậy thì càng có thể làm ra chuyện xấu. Mẫu thân con có phải cứ mặc kệ chuyện này phát triển không? Thật quá hồ đồ mà! Cho dù là cháu gái của bà ấy thì cũng không được! Chẳng lẽ bà ấy đã quên những chuyện khổ sở trước kia sao? Đến lúc đó nếu như có một đứa bé chui ra thì một mối hôn sự tốt sẽ trở thành cừ oán đấy! Ta còn hợp tác để làm gì?” Vốn dĩ bà ta muốn lung lạc Hoàng thượng trước nhưng nếu bây giờ chui ra một đứa bé thì chẳng phải thông gia thành kẻ thù sao?

“Cô cô à, người cứ yên tâm đi. Ca ca con thấy nữ nhân kia rất chóng mặt. Tất cả là do ả tự mình đa tình thôi. Mẫu thân cũng chỉ là thấy ả họ Nghiêm nên mới để ả ở lại. Nếu ả thật sự làm ra chuyện gì thì mẫu thân sẽ không buông tha ả đâu.” Vương Minh Nguyệt nói.

Vương thái hậu nghĩ: “Cũng phải thôi, ngay cả một nữ hải tặc nhỏ mà cũng không đối phó được thì không phải nhà họ Vương. Cứ nhúng tay vào chuyện nhà mẹ đẻ cũng không nên, nhất là việc nhỏ. tiffanyphan.wordpress.com Minh vốn dĩ muốn gọi chị dâu đến đây một chuyến, nhắc nhở một lần nhưng nghĩ lại thì nên thôi đi.”

Vương Minh Nguyệt cam đoan với Vương thái hậu rồi trở về phủ Thừa Ân hầu. Nàng ta nghĩ một chút rồi nói với nha hoàn thiếp thân: “Ngươi đi xem biểu cô nương bây giờ đang ở nơi nào. Ta muốn xem nàng ta có còn thể diện hay không!”

Quả nhiên nha hoàn kia chạy về bẩm báo: “Biểu cô nương bưng một mâm điểm tâm đến ngoại viện rồi ạ.”

“Đám sai vật thủ vệ kia đều là người chết à? Sao cứ để người khác đi vào thế?” Vương Minh Nguyệt mắng, “Tất cả đều theo ta đi qua đó. Hôm nay ta không đánh rớt hết thể diện của ả thì ta không mang họ Vương!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chương 55.2

Vương Minh Nguyệt dẫn theo một đám người hùng hổ đến chỗ Nghiêm Minh Xuân. Vừa đến cửa, gã sai vặt đã hơn hờ chạy ra đón, trên tay còn cầm theo một cái hà bao. Nhìn hắn cười ngây ngô, nàng ta liền tát một phát đến nỗi cả người hắn lao đảo theo.

“Phát xuân cái gì hả? Một cái hà bao đã mua được người rồi hả? Người không biết ngoại viện là nơi không cho người khác vào sao?” Thật ra là không cho các cô nương đi vào! Hôm nay nàng ta không có ai để trút giận nên liền trút lên hết đầu gã sai vặt.

Gã sai vặt bị đánh kia quỳ trên mặt đất, run rẩy: “Cô nương tha mạng, cô nương tha mạng. Nô tài không dám nữa, thật không dám nữa đâu.”

Hắn nghĩ hôm nay không có đại cô nương ở đây nên mới để người ta vào. Hơn nữa hà bao này cũng tốt lắm, bên trong cũng phải có một lượng bạc, bằng hai tháng tiền tiêu vặt của hắn rồi. tiffanyphan.wordpress.com Ai biết được đại cô nương vậy mà lại đến đây!

“Bắt hắn lại cho ta! Lát nữa ta sẽ trị người sau!”

Vương Minh Nguyệt trực tiếp xông vào sân viện của đích huynh. Còn chưa vào nhà mà nàng ta đã nghe đến âm thanh kạch cồm của Nghiêm Minh Xuân, không khỏi giật dừ: “Chặn cửa lại cho ta! Hôm nay ta nhất định phải khiến ả mất hết mặt mũi!”

Nghiêm Minh Xuân vừa thấy Vương Minh Nguyệt đến thì liền cảm thấy không xong rồi, muốn rời khỏi đây nhưng không được. Rồi nàng ta đột nhiên nghĩ ra một ý, bèn lên tiếng gọi: “Minh Nguyệt muội muội!”

“Ta nhỏ vào! Ai là muội muội người? Một nữ nhân như người mà ban ngày ban mặt lại chạy vội vàng đến chỗ ca ca của ta. Ngay cả lễ nghi cũng không cần. Thật không biết xấu hổ!”

Vương Viêm nói: “Muội muội, sao muội lại nói vậy? Nghiêm biểu muội chỉ là thay mẫu thân đưa điểm tâm đến cho ta thôi!”

“Ca ca tin lời à sao? Mẫu thân sao có thể cho một nữ tử khác họ đến chỗ này được? Bình thường huynh rất thông minh cơ mà, sao chuyện này lại nhìn không ra? Huynh thật sự muốn sau này gã bay trúng vỡ sao? tiffanyphan.wordpress.com Ca ca, muội nói cho huynh biết, hôm nay khi tiễn cung, Thái hậu sau khi nghe chuyện nữ nhân này thì cực kì tức giận. Vậy mà huynh còn nói giúp ả à? Chẳng lẽ ả quan trọng hơn muội sao? Muội là muội ruột của huynh đó! Ca ca, Nghiêm Minh Xuân có ý gì chẳng lẽ huynh không nhìn ta được chút nào sao? ả cứ luôn tỏ vẻ đáng thương, chẳng qua chỉ là để huynh thương cảm, đồng tình thôi!”

Nghiêm Minh Xuân nước mắt lưng tròng, nói: “Thật không ngờ Minh Nguyệt muội muội lại hiểu lầm ta sâu như thế. Là lỗi của ta! Ta không nên lại đây!”

“Huynh nhìn đi. Nhìn ả xem. Chẳng lẽ muội nói oan cho ả à? Giả vờ giả vịt! Ta ghét nhất là loại người như thế! Đừng cho rằng ta không biết người đang mưu tính gì! Ta nói cho người biết, không có cửa đâu! Nếu người còn làm bộ làm tịch nữa thì ta sẽ trực tiếp nói Thái hậu cô cô ban cái chết cho người!”

Vương Viêm thấy Vương Minh Nguyệt càng nói càng quá đáng thì liền nói: “Minh Nguyệt, đừng náo loạn nữa được không? Vốn dĩ hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân Nghiêm biểu muội nên nàng ấy mới đến từng nơi tặng điểm tâm. Nàng ấy tự mình đưa lại đây cũng chỉ là để biểu đạt chút cảm kích thôi, thật sự không có gì đâu.”

Vương Minh Nguyệt thấy ca ca vẫn cứ một mực bảo vệ Nghiêm Minh Xuân thì càng tức giận hơn: “Tốt thôi! Ca ca không tin lời muội nói thì sớm hay muộn huynh cũng sẽ hối hận! tiffanyphan.wordpress.com ả không coi trọng huynh mới là lạ đó! Huynh cứ chờ sau này không cưới được Lý Tử cô nương đi! Nam nữ thụ thụ bất thân, cho dù là lí do gì thì cũng không được! Sao ả lại không trực tiếp đến đưa cho đại ca và tam đệ chứ? Đừng cho là ta không biết!”

Nghiêm Minh Xuân hai mắt khóc đỏ hồng. Nàng ta nói: “Minh Nguyệt muội muội, ta là một cô nương chưa chồng, muội nói vậy thì ta biết sống sao? Nếu muội không tin ta thì ta liền lấy cái chết chứng minh trong sạch của ta!” Vừa dứt lời nàng ta liền đâm đầu vào tường, Vương Viêm không kịp ngăn

lại, chỉ có thể chạy lại đỡ nàng ta. Đám người Vương Minh Nguyệt đều bất ngờ choáng váng. Vương Viêm quát Vương Minh Nguyệt: “Muội muội, lần này muội quá đáng lắm rồi! Muội làm thế này chẳng phải là ép người ta tìm chết sao?”

Wương Minh Nguyệt vẫn mạnh miệng cãi: “À nhất định là có ý! Lần này chắc chắn không chết đâu!”

Wương Viêm nói: “Chuyện đã thế này mà muội còn mạnh miệng! Muội muội à, muội mau tỉnh táo lại đi! Người đâu, mời đại phu!”

Đại phu đến nói rằng nàng ấy chỉ là hôn mê bất tỉnh, nhưng mà vẫn cần phải điều dưỡng.

Buổi tối, Nghiêm thị gọi Vương Minh Nguyệt đến mắng: “Con sao lại hành sự lỗ mãng vậy? Bây giờ mọi việc đều không tốt rồi!”

“Nghiêm Minh Xuân chính là coi trọng ca ca mà! Con chẳng nói gì sai cả!” Vương Minh Nguyệt không phục, “còn nữa, không phải à vẫn tốt sao, à nhất định là có ý!”

“Có ý hay không có ý thì sao? Bây giờ mọi việc làm lớn lên, ca ca con không muốn phụ trách thì cũng phải phụ trách!”

“Phụ trách cái gì chứ? Chính nàng ta tìm chết mà, liên quan gì đến chúng ta?” Vương Minh Nguyệt nói lớn.

Nghiêm thị nói: “Con nghĩ là ta không biết tâm tư của nó sao? Chẳng qua là ca ca con sớm muộn cũng phải nạp thiếp, nhiều thêm nó cũng chẳng là nhiều. Sau này cưới Lý Tử cô nương về thì có Nghiêm Minh Xuân này cũng coi như là có cái khiến để chế trụ nàng ta một chút, miễn cho nàng ta cứ một lòng hướng về Trần thái hậu kia, không coi trọng cô con gái con.” tiffanyphan.wordpress.com Chuyện nó vào ngoại viện, con nghĩ đương gia chủ mẫu như ta không biết gì sao?

Vậy mà con lại hành sự lỗ mãng. Ta vốn nghĩ rằng để nó chờ một thời gian, chờ cho ca ca con đón dâu rồi nói sau. Ai mà biết được con lại làm loạn lên, ca ca con liền có quan hệ không rõ ràng với nó, không muốn nạp cũng phải nạp!” Nghiêm Minh Xuân này thật thủ đoạn, mình có muốn không nhận nó cũng không được, nếu không sẽ truyền ra lời đồn quý phu mình bức tử cháu gái mồ côi, như vậy thì thật khó nghe. Còn thứ trưởng tử bên kia nghe thấy chuyện này, nhất định sẽ không bỏ qua. Nữ nhi mình sao lại lỗ mãng vậy chứ? Không biết suy nghĩ chút nào.

Wương Minh Nguyệt nói: “Sao có thể thế được? Chúng ta mà lại bị Nghiêm Minh Xuân kiểm chế à? Không được! Con không đồng ý, ca ca tuyệt đối không thể nạp một kẻ âm hiểm như vậy được!”

“Con không đồng ý thì sao? Phụ thân con còn đang bất mãn với nhị ca con, bây giờ truyền việc này ra, một nữ hài tử tốt đẹp lại tự sát trong viện của nó, con thử nghĩ xem kết quả sẽ như thế nào?”

Nếu không phải con nháo loạn thì có thể gây ra cục diện bây giờ sao? Cho dù ta có ép đám người trong phủ ngậm miệng lại thì trước sau gì cũng rơi vào tai của phụ thân con. tiffanyphan.wordpress.com Huống hồ bây giờ còn có kẻ như hồ rình mò, chẳng lẽ lại để phụ thân con nghĩ nhị ca con là kẻ bắt tài, không trị được người khác? Minh Nguyệt ơi Minh Nguyệt, con làm chuyện này là sai hoàn toàn rồi. Cũng chỉ là nạp thiếp thôi, trả giá nhỏ như vậy mà khiến cho phụ thân con cảm thấy ca ca con là người có trách nhiệm thì cũng tốt. Dù sao đến lúc đó cũng có thể thành thân với Lý Tử cô nương, cũng không tính là vi phạm ý của Thái hậu. Sau này con đừng có lỗ mãng nữa!”

“Nhưng mà... Nhưng mà Thái hậu cô cô nói cái gì mà thân gia biến oan gia. Nếu mẫu thân nạp thiếp cho ca ca bây giờ, chẳng phải là khiến Lý Tử cô nương mất mặt à? Trần thái hậu bên kia cũng khó mà ăn nói!” Vương Minh Nguyệt nói.

“Ai nói sẽ nạp thiếp bây giờ? Nghiêm Minh Xuân ấy à, đơn giản chỉ là muốn định một danh phận thôi, vậy thì được thôi, mẹ sẽ cho nó một cái danh phận. Đợi cho nhị ca con cưới được người về thì cứ yên tâm đi, mẹ sẽ an bài ổn thỏa tất cả. Nó dám đùa giỡn âm mưu gì thì ta cũng sẽ cho nó một đại lễ, cũng là cho Lý gia và Trần thái hậu một cái công đạo.” tiffanyphan.wordpress.com Nghiêm ma ma, những thứ ta bảo người chuẩn bị thì đã chuẩn bị tốt chưa?”

Nghiêm ma ma nói: “Thưa phu nhân, đã chuẩn bị tốt rồi ạ.”

“Tốt lắm, người đi nói với Nghiêm Minh Xuân, nếu nó muốn ở với con ta thì cũng được nhưng phải uống hết chén thuốc kia. Trên đời này không thể chuyện gì tốt cũng rơi vào tay nó được.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 56.1

Kì thi diễn ra suôn sẻ. Thượng Quan Thanh đã không phụ sự mong đợi của mọi người, đậu được Trạng Nguyên. Thượng quan gia cực kì vui mừng, những người khác lại rất hâm mộ, nhiều người nghe nói tân khoa Trạng Nguyên còn chưa đón dâu nên các bà mỗi đều vội vàng đến cửa, vương tôn quý tộc đều đủ cả.

Thượng Quan phu nhân mừng rỡ không thôi. Bà đã nói rồi mà, con trai bà nhất định sẽ làm Trạng Nguyên tài ba, không lo không tìm được nhân duyên tốt. Đến lúc đó có thể từ từ chọn một người đẹp hơn Lý Tử cô nương, tính tình lại tốt làm con dâu. Như thế lão gia và Thanh Nhi sẽ không oán bà nữa.

Đó là Thượng Quan phu nhân nghĩ vậy thôi.

Thượng Quan phu nhân còn chưa đợi được đến lúc tuyển chọn con dâu thì trong cung đã thay bà suy tính đem công chúa Bình Ninh mới trở về kia gả cho tân khoa Trạng Nguyên Thượng Quan Thanh rồi. Thượng Quan phu nhân cũng không biết phải phản ứng thế nào. Lẽ ra cưới được công chúa là chuyện tốt, đặc biệt là quan văn như nhà họ. Từ trước đến nay công chúa đều gả cho quan võ bởi vì kiêng dè binh quyền. Trở thành phò mã là chuyện đáng kiêu ngạo nhưng công chúa Bình Ninh là từ dân gian phổ phường trở về làm công chúa, là người cái gì cũng không hiểu. Hơn nữa còn nghe nói nàng ta có dáng vẻ rất quê mùa, tính tình cũng cực kì yếu đuối. Công chúa như nàng ta Thượng Quan gia cũng không cần đâu. Thanh Nhi của bà tốt như vậy sao có thể sánh đôi với một người như thế?

“Lão gia, thiếp thực xin lỗi Thanh Nhi, thực xin lỗi Thượng Quan gia. Thiếp nên bất chấp tất cả mà định hôn sự với Lý Tứ cô nương mới đúng. Thiếp thật là đầu heo mả.” Thượng Quan phu nhân đau khổ sám hối.

Thượng Quan đại nhân nói: “Việc đã đến nước này thì nói những lời đó có tác dụng gì? Thánh chỉ đã ban, chẳng lẽ muốn kháng chỉ sao? Nàng cho là Vương thái hậu kia dễ trêu chọc lắm hả? Bây giờ chẳng phải là đang đổ hết lên đầu chúng ta sao? Bây giờ có hối hận cũng không kịp rồi! Thôi thôi, ta không nói nữa. Có nói thêm thì cũng chẳng có tác dụng gì.”

Vương thái hậu vì muốn cho Thượng Quan gia hoàn toàn hết hi vọng nên mới định hôn sự cho Thượng Quan Thanh. Nói dễ nghe hơn một chút là gả công chúa hoàng gia cho Thượng Quan gia. Dù thế nào thì vị công chúa Bình Ninh này cũng là huyết mạch của tiên đế, là tỷ tỷ của đương kim hoàng thượng, gả nàng cho người thì người không thể không cảm ơn. Nhìn thế nào thì Thượng Quan gia các người cũng lời rồi. Dù sao cũng là tỷ tỷ ruột của hoàng thượng, lễ nghi có thể từ từ bồi dưỡng, còn hơn bên kia chỉ là biểu tỷ. Hôn sự cứ như thế được định đoạt.

“Lão gia, có thể nào đến cầu xin Nhiếp chính vương giải quyết giúp chuyện hôn sự này không?” Thượng Quan phu nhân nói. “Hôn sự như thế này thì ừy khuất Thanh Nhi của chúng ta quá rồi.”

“Đừng nghĩ đến việc đó! Ta so có thể mở miệng cầu xin chuyện này chứ? Đến đó rồi ta phải nói như thế nào? Chẳng lẽ lại nói ta không muốn Thanh Nhi cưới công chúa sao? Vị công chúa kia dù có thế nào thì cũng là cháu gái của Nhiếp chính vương. Dù có thân hay không thì sự thật đó cũng không thay đổi được. Làm sao có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra? Thánh chỉ đã hạ rồi, nàng tưởng có thể như những thứ khác tùy ý sửa đổi sao? Nếu thật dễ dàng như thế thì Trần lão tướng quân sao có thể đến tận bây giờ vẫn còn chưa thể sửa lại án oan năm xưa? Nếu muốn phủ Thượng Quan chúng ta bình an vô sự thì cũng chỉ có thể để Thanh Nhi chịu ừy khuất thôi!”

Thượng Quan phu nhân rất hối hận. Cưới công chúa không giống như cưới các cô nương khác có thể tùy ý nạp thiếp, như vậy chẳng phải Thanh Nhi sẽ khổ cả đời sao?

Thượng Quan đại nhân còn nói thêm: “Nam nhi chỉ ở bốn phương. Thanh Nhi không thể cứ dính mãi vào mấy chuyện nữ nhi tình trường được. Tuy làm phò mã không thể đảm nhiệm chức quan trọng yếu nhưng Thanh Nhi cũng đã làm trạng nguyên, dù có thế nào thì cũng không đến mức không làm được gì. Hơn nữa Thanh Nhi lại là người hiểu lý lẽ, nó sẽ làm nên chuyện thôi.”

“Lời lão gia nói thiếp đều hiểu được. Nhưng trong lòng thiếp thật sự không thể nào không khó chịu được.” Cứ nghĩ đến chuyện con mình vĩ đại như thế mà phải cưới một người như vậy thì trong lòng bà ta cực kỳ khó chịu.

“Cho dù thế nào thì đối phương cũng là công chúa nên cũng sẽ hiểu lẽ nghi thôi. Nàng đừng suy nghĩ gì nữa. Chuyện đã đến nước này thì chỉ có thể tạ chủ long ân thôi.” Vương thái hậu thật giỏi tính kế. Bản thân ông là thần tử thì cái gì cũng không thể làm. Tư tưởng trung quân ái quốc đã khảm sâu trong lòng ông nên Thượng Quan đại nhân chỉ có thể nhận thánh ý mà thôi.

...

Ở Hi nhạc đường

Lão thái thái nghĩ đến chuyện phủ Thượng Quan cưới được công chúa thì không biết nên vui hay buồn. Chẳng trách người nhà họ Vương cứ cam đoan sẽ có biện pháp giải quyết Thượng Quan gia. Hóa ra là biện pháp này. Nhưng mà như thế cũng thật có lợi cho Thượng Quan gia rồi, lấy được cả công chúa cơ mà. Nếu như vị công chúa kia gả đến nhà mình thì thật là tốt. Mà như thế cũng không được. nếu tính tuổi thành thân thì chỉ còn có Tiểu nhi của chi thứ hai thôi. Nếu lấy được công chúa thì mình sẽ mất nhiều hơn được.

Chi là cũng tiếc một chút. Khó khăn lắm mới có thêm được một cô công chúa vậy mà lại lạc vào Thượng Quan gia. Thật ra thì Thái phu nhân vẫn rất thích Thượng Quan Thanh, người ta là Trạng Nguyên lang văn xứng với cháu gái mình. Chỉ có điều nếu so với nhà họ Vương thì cũng chẳng tính là gì cả. Chi cần Tứ nha đầu gả qua đó thì có lợi biết bao nhiêu chứ.

Thật ra nếu Vương thái hậu đồng ý thì bà ta muốn để một đứa cháu gái khác gả cho nhà họ Vương. Tứ nha đầu là đứa quật cường, bà ta phải tốn rất nhiều thủ đoạn. Cũng bởi quan hệ với Trần thái hậu và Hoàng thượng nên nhà họ Vương kia mới nhất định lấy Tứ nha đầu.

Ngày xưa quả thật là không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay. Nếu như năm xưa giữ lại Trần thị thì có phải bây giờ sẽ có nhiều lợi thế không? Cũng đều vì lão Tam không tốt, sao phải quật cường như thế? Ngay cả mẫu thân nó mà nó cũng không cần. Với tình huống lúc đó sao bà có thể không làm vậy chứ? Chẳng lẽ tro mắt nhìn cả nhà bị liên lụy sao?

Nếu lão Tam nghe lời mà hưu Trần thị rồi cưới người khác thì nói không chừng Tam phòng sẽ có nhiều con cái hơn chứ không chỉ có mình Tứ nha đầu. Nếu thế Tứ nha đầu sẽ phải nể mặt phụ thân mà chăm sóc, chiều chuộng cho đệ đệ muội muội, bao nhiêu chuyện tốt cũng sẽ đến.

Nhưng bây giờ chỉ có mình Tứ nha đầu thôi thì chuyện hôn sự với nhà họ Vương nhất định phải thành!

...

Trong phòng Tứ cô nương.

Động tác của tất cả mọi người đều rất nhẹ nhàng, chỉ sợ Tứ cô nương mất hứng. Nguyên nhân là vì mọi người đều nghe nói Thượng Quan gia sẽ lấy công chúa. Tốt xấu gì thì vị Thượng Quan công tử kia cũng từng đính ước với tiểu thư, không ngờ lại có một mối hôn sự khác nhanh như thế. Ai cũng sợ Tứ cô nương khổ sở trong lòng.

Trong lòng Lý Tử Du quả thật là mất hứng nhưng mà là bởi nàng nghĩ rằng liệu có phải Thượng Quan Thanh vô tội kia bị nàng liên lụy hay không. Tự nhiên lại bị chi hôn với công chúa, sau này sẽ chẳng thể phát huy được tài năng, công danh cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhưng nàng lại chẳng thể làm được gì.

“Có lẽ Duẩn Thiên sẽ có biện pháp chăng?” Lý Tử Du nghĩ thầm. Trong lòng Lý Tử Du dần dần có một ý tưởng. Nàng không phải không nghĩ tới chuyện đó, nhưng mà thật sự phải làm vậy sao?

“Hong Y đến Cẩm Y phường đi. Ta muốn gặp Duẩn Thiên một lần!” Lý Tử Du nói.

Hong Y nghe lời đến trước sắp xếp. Lý Tử Du hạ quyết tâm, mặc kệ như thế nào thì nàng cũng phải cố gắng một lần, coi như là để cho Thượng Quan Thanh – vị bằng hữu từ nhỏ một cái công đạo.

Lý Tử Du viện một lý do để đến Cẩm Y phường. Nàng lên lầu ba, cùng chỗ trước kia đã gặp.

“Hôm nay sao lại rảnh đến tìm ta thế?” Duẩn Thiên vừa nói vừa cười hi hi.

Lý Tử Du do dự nửa ngày vẫn không thể nói được nhưng vì nghĩ đến Thượng Quan Thanh thì nàng không thể không nói.

“Nàng muốn tự nói hay để ta đoán thử đây? Là chuyện gì mà khó xử như thế? Mấy ngày gần đây chuyện bàn tán nhiều nhất chính là Tân khoa Trạng Nguyên Thượng Quan Thanh không chỉ đỗ đạt trạng nguyên mà còn được thành phò mã, đường quan rộng mở. Nhưng mà Thượng Quan Thanh lại từng đính ước với nàng nên có phải bây giờ nàng không phục, muốn tìm ta giúp đỡ không? Để cho nàng cùng vị công chúa kia tranh Thượng Quan Thanh huh?” Duẩn Thiên cố ý nói.

“Hôn sự là ta tự động rút lui, sao ta phải chém giết tranh cướp làm gì?” Lý Tử Du tức giận.

“Ha ha, nếu không phải Thượng Quan phu nhân chính mình đi cầu xin nàng thì nàng sẽ từ hôn sao?” Duẩn Thiên vừa nói vừa thưởng thức trà.

Lý Tử Du nói: “Dẫu thế nào thì ta cũng sẽ từ hôn. Chỉ là không nghĩ là ta lại làm liên lụy đến hấn.”

“Nàng thật biết suy nghĩ cho hấn đó. Nhưng mà Thượng Quan Thanh kia cũng đâu có làm gì cho nàng. Người như vậy thì không cần cũng chẳng sao.” Duẩn Thiên nói, “Bây giờ hấn lại vớ được món hời rồi. Trở thành Tân khoa Trạng Nguyên kiêm phò mã thì về sau phủ Thượng Quan sẽ trở thành tân quý trong kinh thành. Thật tốt mà.”

“Chuyện tốt ư? Ta nghe nói vị công chúa kia chỉ mới trở về, còn không biết là người như thế nào. Thượng Quan Thanh sao có thể chịu khuất nhục như thế?” Lý Tử Du nói.

“Khuất nhục ư?” Duẩn Thiên cười lạnh, nói: “Cũng chỉ là một Trạng Nguyên thôi, có nhậm chức thì cũng cao nhất cũng chỉ là lục phẩm, trở thành phò mã sẽ thành tứ phẩm, vậy mà là khuất nhục ư? Người khác có cố gắng cả đời đều không có được vậy mà lại bị coi là khuất nhục ư?”

“Chuyện hôn nhân đại sự sao có thể suy tính như thế? Nếu như vậy thì ai ai cũng vội càng trèo cao rồi.”

Duẩn Thiên đáp: “Ta biết ý của nàng. Nhưng mà ta cũng phải nói một câu. Chẳng qua là nàng quen biết Thượng Quan Thanh nên mới thấy như thế là làm nhục hấn nhưng trong mắt đại đa số người khác thì người ta hấn không thể biến mình thành hấn. Cho nên nàng không cần phải lo lắng. Hơn nữa nam nhân phải đảm đương rất nhiều chuyện. Chuyện hôn nhân chỉ là một chuyện rất nhỏ, cũng không phải ép hấn vào chỗ chết hay bắt hấn đi giết người. Nàng cảm thấy chuyện này không tốt nhưng nói không chừng Thượng Quan Thanh kia lại cảm thấy không sao cả đấy. Tiểu cô nương à, nàng đừng nghĩ ai cũng là người tốt, như vậy thì nàng chỉ có thiệt thôi. Nàng vốn là một nữ hài tử rất thông minh thì sao lại để chuyện này làm khó nàng thế? Trên đời này chẳng có gì là thập toàn thập mỹ cả. Cứ nghĩ thêm một mặt tốt, bỏ bớt đi một mặt xấu thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

Lời này làm Lý Tử Du chẳng thể phản bác được. Nhưng mà nghĩ đến mục đích hôm nay, nàng vẫn nói: “Nếu mọi chuyện trên đời đều như thế thì thật tốt. Ta... Ta chỉ là cảm thấy vì ta nên Thượng Quan gia mới bị liên lụy. Huynh... Huynh có biện pháp gì có thể giúp cho Thượng Quan Thanh không phải cưới công chúa nữa không?” Nói xong câu đó Lý Tử Du cảm thấy thật vất vả. Nhưng mà không nói thì trong lòng lại không chịu được.

Duẩn Thiên im lặng không nói làm Lý Tử Du thêm nhút nhát. “Cho dù giúp cũng không thành công sao?”

Duẩn Thiên uống cạn chén trà. Lý Tử Du không dám nhìn.

“Tôi nay theo ta ra ngoài, bây giờ thì đừng nói gì cả. Nếu không ta không biết mình có thể làm gì đâu.” Cuối cùng Duẩn Thiên cũng đáp lại

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Chương 56.2

Màn đêm buông xuống. Mọi người đều đã sớm chìm vào giấc ngủ còn Lý Tử Du lại bị Duẩn Thiên đưa đến một nơi khác.

“Ở phía trước cách đây không xa chính là phủ Thượng Quan. Đợi lát nữa nếu nàng còn muốn cầu ta giúp đỡ thì ta sẽ nghĩ biện pháp.” Duẩn Thiên nói.

Lý Tử Du bị đưa lên một cái nóc nhà. Duẩn Thiên cẩn thận dỡ một miếng ngói ra, tạo ra một lỗ hổng để Lý Tử Du nhìn xuống phía dưới. Nàng thấy trong phòng có hai người, một người trẻ tuổi chính là Thượng Quan Thanh, người kia lớn tuổi hơn nhiều có lẽ là Thượng Quan bá phụ. Lý Tử Du im lặng lắng nghe tiếng nói chuyện trong phòng.

“Thanh Nhi, hôn sự này con đành phải chịu ủy khuất rồi.”

Thượng Quan Thanh nói: “Phụ thân không cần phải nói vậy. Đây là thánh ý. Nếu con còn là người của Thượng Quan gia thì con sao có thể bởi vì việc nhỏ này mà làm liên lụy đến toàn bộ gia tộc được. Phụ thân không cần phải lo lắng cho con đâu. Là do con bất hiếu khiến phụ thân và mẫu thân phải lo lắng.”

Thượng Quan đại nhân nói: “Con có thể nghĩ được như thế khiến vi phụ cảm thấy thật vui mừng. Vi phụ đã hỏi thăm rõ ràng rồi. Vị công chúa Bình Ninh kia tuy rằng mới tiến cung nhưng tướng mạo không tệ. Dẫu sao nàng cũng là huyết mạch của tiên hoàng, sau này các con hãy cùng nhau sống tốt. Còn về mẫu thân con, con đừng oán trách bà ấy. Bà ấy cũng vì muốn tốt cho phủ Thượng Quan chúng ta thôi. Đều do ta vô dụng mới phải khiến cho một nữ nhân như bà ấy phải lo lắng quan tâm nhiều đến thế.”

“Phụ thân, con hiểu mà. Sau này con sẽ không bao giờ bốc đồng nữa đâu.” Thân là trưởng tử của Thượng Quan gia, y phải sớm từ bỏ chuyện nữ nhi tình trường này thôi. Có lẽ là có duyên vô phận, sớm buông bỏ cũng tốt, miễn cho sau này phải khó chịu trong lòng.

“Được rồi. Con là trưởng tử trong nhà, tuy rằng chuyện công chúa lập gia đình sẽ có người lo liệu nhưng dẫu sao cũng là phủ Thượng Quan chúng ta đón dâu, nhất định phải xử lý cho tốt.”

“Nghe hiểu rồi chứ?” Duẩn Thiên đặt miếng ngói về chỗ cũ, nói tiếp: “Người ta căn bản là không để ở trong lòng, còn muốn đón dâu. Nàng đừng bận tâm nữa.”

Tuy là nói như thế nhưng Lý Tử Du vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái. Nàng nói: “Đi thôi. Là do ta suy nghĩ nhiều rồi. Sau này sẽ không bao giờ như thế nữa.”

Quả nhiên nàng thật ngu ngốc, cứ lấy suy nghĩ nữ nhân áp đặt lên suy nghĩ người khác. Thật sự giống như Duẩn Thiên đã nói, nam nhân đều có lòng tham rất lớn, chuyện hôn nhân đại sự đối với bọn họ thì cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi. Vậy mà nàng lại xem chuyện này là chuyện lớn.

Dọc theo đường đi Lý Tử Du cũng chẳng nói gì. Duẩn Thiên đành phải đánh vỡ trầm mặc. Hắn nói: “Đừng nghĩ đến chuyện không tốt nữa. Nàng đâu có thiếu người. Mà ta còn nợ nàng một mạng đấy. Hãy suy nghĩ chuyện làm thế nào để ta có thể báo đáp cho nàng đi.”

Lý Tử Du đáp: “Huynh đệ Hồng Y bảo vệ ta chính là báo đáp ta rồi.”

Nếu không phải hắn ngầm phái Hồng Y đi theo thì không biết bây giờ nàng sẽ như thế nào nữa. Đúng rồi, chuyện Lý Tử Trân và Tiền nhị công tử có phải do hắn phái người làm không nhỉ?

“Yêu cầu đơn giản vậy sao?” Duẩn Thiên nói: “Chẳng phải người ta nói một giọt nước ân tình cũng phải làm sông báo đáp sao?”

“Huynh thật đúng là vội vàng báo ân đấy. Chẳng phải huynh bề bộn nhiều việc lắm à? Một người có ân với huynh thì chẳng lẽ huynh sẽ làm sông báo đáp hết à? Không sợ bị nước nhấn chìm à?”

“Có thể nói đùa chứng tỏ không tức giận nữa rồi. Nàng nói vậy cũng không đúng. Ta đây báo ân cũng phải xem xét đối tượng là ai. Nếu là người có mục đích xấu thì ta sẽ không báo.”

“Nói như vậy thì huynh tin ta không có mục đích gì khi cứu huynh à?”

“Nàng nói thử xem nếu tốt xấu mà ta cũng không phân biệt được thì ta còn sống đến bây giờ không?”

Lý Tử Du nói: “Thật ra đôi khi ta muốn hỏi huynh một câu, rốt cuộc huynh là loại người như thế nào, nhưng ta vẫn bỏ qua không hỏi đến. Nếu huynh không muốn nói cho ta biết thì cho dù ta có hỏi huynh cũng sẽ không nói thật. Giống như tên của huynh vậy đó. Hơn nữa, xem xét bao nhiêu chuyện đã xảy ra thì ta nghĩ huynh sẽ không hại ta đâu nên ta cũng không cần phải biết làm gì. À, còn nữa, hôm nay cảm ơn huynh.”

Dù thế nào thì nói ra hết sau này cũng sẽ không áy náy trong lòng.

“Nói chuyện khách khí như vậy thật khiến ta không quen đây.” Duẩn Thiên đáp, “Nếu muốn cảm ơn ta thì sau này giới thiệu mối làm ăn cho Cẩm Y phường đi. Nàng giới thiệu người cho ta, ta sẽ cho nàng hưởng hoa hồng.”

Nói giống gì vậy? Hắn mà cần nàng giới thiệu mối làm ăn à? Cẩm Y phường bây giờ là hiệu may nổi tiếng nhất kinh thành rồi. Lý Tử Du biết hắn nói vậy chỉ vì muốn nàng vui vẻ, nên cười nói: “Vậy đến lúc đó huynh không được quên nợ đâu đó.”

“Yên tâm, ta sẽ nhớ kỹ.” Duẩn Thiên nói, “Đã khuya quá rồi, ta sẽ trực tiếp đưa nàng về nhà. Hồng Y đã về trước rồi.”

Những người này làm việc thật chu đáo, căn bản nàng không cần phải lo lắng gì cả. Nói ra thì Lý Tử Du càng ngày càng cảm thấy nàng như là bảo vật vậy. Không làm được gì cả.

...

Kì thi qua đi, người trong kinh thành cũng nhiều lên. Có một số là chờ trúng tiến sĩ đợt sau, sau này thành thân cũng có thể diện. Một số khác trở thành tiến sĩ nhưng vốn dĩ chưa đính hôn nên được nhiều nhà phú quý trong kinh thành coi trọng, không cần phải đầu tư nhiều làm gì nữa.

Mà hôn sự được chú ý nhiều nhất trong kinh thành chính là hôn lễ của Thượng Quan Thanh và công chúa Bình Ninh, đương kim trạng nguyên sánh đôi với công chúa, tài tử xứng giai nhân. Đương nhiên đa số người là hâm mộ nhưng vẫn có một số nhỏ bàn tán, nói xấu. Cho dù thế nào thì nhìn sinh lễ dài mười dặm thì tất cả đều phải ngậm miệng lại.

“Nói gì thì nói Thượng Quan phủ này cũng vớ được món hời rồi. Thật may mắn quá.”

“Người ra là Thượng Quan gia có sao Văn Khúc hạ phẩm mới có thể lấy được phượng hoàng chứ như ta với người thì sao có thể có quan hệ với công chúa được chứ?”

“Ha ha. Nói rất đúng nói rất đúng. Nhưng mà sao ta lại nghe nói vị công chúa này có chút chuyện xưa nhỉ?”

“Đi đi đi thôi, đừng nói bừa nữa, coi chừng bị người ta nghe thấy lại bị gông cổ bây giờ.”

“Sợ cái gì chứ? Chúng ta có sao nói vậy thôi mà. Ha ha, nhìn xem, ngoại hình tân lang cũng tuấn tú lịch sự lắm đó, chúng ta là kẻ thô lỗ có thúc ngựa thì cũng đuổi không kịp.”

“Đó là đương nhiên rồi. Thế này mới đúng là có tài có sắc, khó trách có thể lấy được công chúa. Ánh mắt của người hoàng gia thật tinh đó.”

Nơi nơi đều có nghị luận. Lần này hoàng gia gả công chúa nhưng mà lại không có phủ công chúa, trực tiếp đến ở phủ Thượng Quan. Chuyện này xưa nay chưa từng có nên khiến cho người ta nghĩ ngờ lai lịch của vị công chúa này. Nhưng mà thế thì có sao đâu? Công chúa chính là công chúa, được hoàng thất công nhận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chương 57.1

“Nhìn xem, nhìn xem. Đây là bình phong bằng thủy tinh do nhị công tử nhà họ Vương đưa tới. Toàn bộ kinh thành khó ai có phúc mà sở hữu thứ trân quý thế này, thật khó mà có được.” Hôm nay là ngày mừng thọ lão thái thái, một đám con cháu vây quanh bà ta. Lão thái thái cố tình đem chiếc bình phong này trưng ra cho mọi người xem, còn cố ý nói là quà của Vương nhị công tử tặng, mục đích thế nào không cần nói cũng biết.

Lý Ngũ cô nương Lý Tử Lung ngẫm bĩu môi, cảm thấy vận khí Tử tỷ tỷ rất tốt. Nàng ấy chẳng cần phí nhiều sức lực. Vừa mới hỏi hôn, người ta lại còn cưới công chúa, đáng lẽ ra phải là đối tượng bị người ta đùa giỡn, bàn tán vậy mà lại xuất hiện một Vương nhị công tử hơn hẳn phủ Thượng Quan kia. Chẳng phải cũng là vì có dì nhỏ là Thái hậu thôi sao? Có cái gì tài giỏi đâu chứ?

Lão thái thái thật bất công. Đều là người của phủ Trấn Viễn hầu, Tử tỷ kia còn không bằng lòng cửa hôn sự này nữa cơ mà, vì sao lại không chọn mình chứ? Ngoại trừ việc mình là thứ xuất ra thì có điểm nào kém Tử tỷ chứ?

Ít nhất là chính mình không bị từ hôn không phải sao? Thanh danh cũng hơn Tử tỷ rồi. Nếu vì chuyện mình không phải đích nữ, vậy thì đơn giản rồi, chỉ cần lão thái thái bảo mẫu thân nhận mình làm con gái trên danh nghĩa thì chẳng phải tốt rồi sao?

Ngũ cô nương Lý Tử Lung nhìn bình phong thủy tinh kia mà thầm nghĩ trong lòng: “Thật nhiều đồ tốt, nếu mình có thể lấy được người nhà họ Vương thì sẽ có phú quý nhiều thế nào chứ? Mình không cam lòng mà Tử tỷ còn ra sức khước từ. Thật là sống trong phúc mà không biết phúc.”

Lục cô nương Lý Tử Cẩm nhìn vẻ mặt của Ngũ tỷ trong chốc lát đã thay đổi, lại còn nhìn chăm chăm bình phong thủy tinh kia thì không khỏi cười lạnh, rồi quay đầu đi nói chuyện với người khác.

Chờ đến tối, Thái phu nhân Kim thị giữ Lý Tử Du lại, nói: “Bây giờ tiểu tử của Thượng Quan gia đã sắp thành thân. Con chẳng bao lâu nữa cũng sẽ cập kê, tổ mẫu không thể khoanh tay không quan tâm đến chuyện hôn sự của con. Con biết đấy, người nhà họ Vương rất thích con, tổ mẫu mới gọi con đến đây nói chuyện cùng định đoạt.”

Lý Tử Du nói: “Các tỷ tỷ đều là cập kê rồi sau đó mới đính thân, con không thể làm trái quy củ được. Mong tổ mẫu đừng nóng vội.”

Thái phu nhân nói: “Chúng nó đều có cha mẹ quan tâm, chỉ có con là một thân một mình. Ta không sớm làm chủ cho con thì ai làm đây? Nhân lúc ta còn khỏe mạnh thì phải sớm định hôn sự cho con. Nếu không sau này ta mất rồi thì một người cũng không có mà làm chủ cho con.”

Lý Tử Du trong lòng ngán ngẩm, nói: “Tổ mẫu, người không cần phải làm vậy đâu.”

Thái phu nhân trong lòng mất hứng: “Sao người có thể nói như vậy hả? Vốn dĩ hôn sự này không đến phiên người lên tiếng nhưng ta thấy người ở bên ngoài nhiều năm nên mới cùng người nói chuyện. Bây giờ ta có thể tự mình định đoạt hôn sự này, không cần người đồng ý!”

Lý Tử Du cười lạnh lùng. Nàng nói: “Nếu tổ mẫu muốn biến việc vui thành tang sự thì cứ việc làm. Ta không sao cả. Sắc trời đã khuya rồi. Tổ mẫu nên nghỉ sớm đi, cháu gái xin cáo từ.”

Thái phu nhân tức giận đến mức ném chén trà về phía Lý Tử Du nhưng chẳng thể đụng đến một cái gót chân của nàng. Lý Tử Du tiêu sái bước đi không do dự.

Thái phu nhân tức giận run người, quát: “Phản rồi, phản rồi! Ta thay nó định hôn sự thì có gì không tốt? Khó có cơ hội Vương nhị công tử thích nó, tốn bao nhiêu công sức để lấy lòng nó mà nó lại không thêm để ý. Bây giờ còn lấy cái chết để uy hiếp ta cơ đấy! Thật đáng giận! Nó với con tiện nhân như mẹ nó thật giống nhau mà!”

Khuru ma ma vượt vọt ngực Thái phu nhân, khuyên nhủ: “Thái phu nhân không cần phải tức giận như vậy. Tứ cô nương còn nhỏ, hơn nữ lại bị phủ Thượng Quan từ hôn nên trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa thể chấp nhận được nên mới làm thế thôi. Thái phu nhân ngài từ từ khuyên là được thôi. Một tiểu cô nương sao có thể không chịu một mối nhân duyên tốt như thế chứ. Có lẽ là do ai đó nói gì đó, che mắt Tứ cô nương nên nàng ấy nên mới như vậy chẳng?”

Thái phu nhân nghe ra ý trong lời nói, hỏi: “Chẳng lẽ có chuyện gì ta không biết? Người nói ta nghe ai dám ăn nói luyên thuyên? Còn nói cái gì?”

Khuru ma ma đáp: “Lão nô nghe nói trong Vương phủ có một biểu cô nương, được cấp cho nhị công tử làm lương thiếp. Phải chăng Tứ cô nương nghe thấy chuyện này nên mới bần khoản chẳng? Dù sao chuyện này cũng là đánh vào thể diện của quý phủ chúng ta mà.”

“Hả? Còn có việc này sao? Sao ta không nghe nói gì cả? Chuyện vị biểu cô nương kia rốt cuộc là thế nào?”

Khuru ma ma nói: “Lão nô thấy việc này nhân định là có người để mắt đến nhị công tử nên mới cố ý truyền chuyện này ra, mục đích là để cho tứ cô nương của chúng ta nghe được rồi không đồng ý hôn sự này. Nghe nói vị biểu cô nương kia là cháu gái họ hàng xa với Vương phu nhân, sống nhờ trong Vương phủ. Trước đó không lâu lão nô còn nghe được là vị biểu cô nương này không hiểu vì sao lại đòi sống đòi chết đâm đầu vào tường trong phòng nhị công tử. Rồi mọi chuyện thành ra như thế. Tứ cô nương của chúng ta là người sĩ diện, sao có thể chịu được chuyện này chứ?”

“Hừ! Không thể chịu cũng phải chịu! Chẳng phải chỉ là một tiểu nha đầu thôi sao? Có gì đáng sợ đâu? Đến lúc nó là chính thê thì dù cho Vương nhị công tử có bao nhiêu nữ nhân thì sao có thể so được với nó? Nhưng mà nhà họ Vương này cũng thật là lạ, sao có thể làm ra chuyện như thế? Nên sớm xử lý cho tốt để người khác không biết được mới phải chứ!”

Thái phu nhân phát giận một lúc rồi quyết định nghĩ biện pháp làm sao để cháu gái mình cam tâm tình nguyện gả vào nhà họ Vương. Nếu không Tứ nha đầu kia mà làm gì ngu ngốc thì sẽ mất nhiều hơn được.

...

Chuyện Nghiêm thị đoán trước quả nhiên đã xảy ra. Thừa Ân hầu đã gọi Vương Viêm vào thư phòng hung hăng giáo huấn. Vương Viêm hết đường chối cãi, mọi thương tiếc trước kia với Nghiêm Minh Xuân cũng tan biến.

Việc Nghiêm thị có thể nhận ra thì sao hắn có thể không hiểu chứ? Vì chuyện tước vị mà bây giờ rất nhiều người nhìn chăm chăm vào hắn, lộ ra bộ mặt đáng ghê tởm. Hắn thấy trong lòng thật bi ai. Đại ca nhất định cũng sẽ lợi dụng chuyện này để làm lợi cho mình. Chỉ là liệu Lý Tử cô nương có ghét hắn hay không? Hắn thật sự thích vị Lý Tử cô nương ấy. Nếu có thể hắn tin nguyện không cần tước vị, chỉ cần có thể đi cùng Lý Tử cô nương đến nơi khác sống vui vẻ thì đã hơn hắn cái cuộc sống đầy chướng khí mù mịt như thế này rồi.

Vì sao hắn không thích ngồi ngốc ở nhà? Còn không phải là để tránh mấy chuyện loạn thất bát tao này sao? Chỉ là có tránh vẫn tránh không nổi, nay thân phận của mình cũng khiến nhiều người xem như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Có phải nên chờ phụ thân nhận ra mình là gỗ mục không thể đeo thì mới có thể được yên tĩnh?

“Viêm nhi, chuyện này đều là do mẹ xử lý không tốt. Để mẹ vào cung cầu xin Thái hậu, để Thái hậu làm cho phụ thân con nhanh chóng định ra vị trí thế tử.”

Bà và em chồng, Vương thái hậu, quan hệ cũng không tệ lắm. Hơn nữa bà biết Vương thái hậu ghét nhất là thứ xuất. Chẳng phải năm xưa cũng cho một cô em chồng khác là thứ xuất suýt chút nữa làm hỏng việc của Vương thái hậu sao? Bây giờ trường tử làm ra chuyện như vậy là do vị trí thế tử chưa

được định đoạt. Nếu bây giờ định đoạt thì sẽ tốt. Tốt nhân là cấp cho thứ trưởng từ một chứng quan ở vùng khác, nhân cơ hội đó phân phủ thì hẳn sẽ mất đi quyền lợi tranh đoạt.

Trước kia là do nề mặt hầu gia nên mới không làm khó dễ các người. Nhưng bây giờ các người cứ liên tục phá hư chuyện tốt của con ta thì ta nhất định không dễ dàng bỏ qua đâu!

Thứ trưởng từ Vương phủ là Vương Dật đã có vợ con. Nếu không phải ban đầu Nghiêm thị không có con, nuôi hẳn như con trai trưởng thì hẳn sẽ không có dã tâm như này hôm nay. Thứ nghĩ mà xem, một người vốn được nuôi dạy thành người thừa kế lại lập tức vì một đứa bé sơ sinh mà mất đi quyền lợi thì sao có thể không ghi hận chứ? Hơn nữa còn phân đích thứ. Nếu không có Vương Viêm thì cho dù hẳn không phải con ruột thì Nghiêm thị cũng phải dựa vào hẳn, nhưng mà Vương Viêm ra đời đã lấy đi tất cả của hẳn. Bọn hạ nhân cũng không tôn kính hẳn giống như trước mà đôi khi còn bị lạnh nhạt. Phụ thân cũng quay đầu đi yêu thương Vương Viêm, biến hẳn thành kẻ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cảm giác không cam lòng khiến Vương Dật phải cố gắng tìm cơ hội. Nhìn phụ thân vẫn chưa định được tước vị thế tử mà Vương Viêm lại suốt ngày không làm việc đáng hoàng, hẳn thấy mình vẫn còn hi vọng. Nghiêm Minh Xuân xuất hiện chính là trời giúp hẳn.

Quả nhiên Nghiêm Minh xuân đã nhanh chóng nháo loạn. Phụ thân thất vọng với Vương Viêm, hẳn lại nhân cơ hội truyền chuyện này ra bên ngoài, tốt nhất là vào tai Lý gia để hôn sự giữa hai nhà không thể thành được.

Cho nên nói, có đôi khi, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu. Nói không chừng Lý Tử Du hợp tác với Vương Dật thì có thể thành công. Nhưng mà cũng chỉ là ảo tưởng thôi, chuyện này không có khả năng xảy ra được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 57.2

Nghiêm thị thay đổi y phục rồi vào hoàng cung. Vừa tới Từ Ninh cung, Vương ma ma cũng là người của Vương phủ nên khi nhìn thấy Nghiêm thị thì tiếp đón cực kỳ nhiệt tình. Vương thái hậu thấy chị dâu nhà mẹ đẻ nên cũng rất vui vẻ. Chào hỏi một lúc thì Vương thái hậu nói: “Ta đã sớm nghe nha đầu Minh Nguyệt nói qua chuyện của Nghiêm Minh Xuân rồi nhưng vẫn không ngờ là ả lại làm mọi chuyện thành ra thế này. Nha đầu Minh Nguyệt rất lỗ mãng nhưng mà chị dâu tâm tính quá thiện lương rồi, nuôi sói trong nhà thật sự rất không đúng.”

Nghiêm thị đỏ mặt, nói: “Thái hậu nương nương giáo huấn thật đúng. Thần phụ biết sai rồi. Thần phụ đã sai người cho nha đầu kia uống thuốc tẩy dục, không thể sinh con. Sau này sẽ không có chuyện náo loạn, làm mất thể diện như vậy nữa.”

Vương thái hậu gật đầu, nói: “Như vậy cũng tốt. Ta cũng chỉ sợ Viêm nhi tuổi trẻ khí thịnh lại làm ra chuyện gì đó khiến Lý gia mất hết thể diện thôi. Đến lúc đó Lý Tử cô nương sẽ nảy sinh oán hận trong lòng thì không tốt lắm.” Trước khi kết hôn mà đã làm mẹ kế thì thật sự rất mất mặt.

Nghiêm thị vội vàng đáp: “Nương nương yên tâm. Các nha đầu bên người Viêm nhi ta đều biết rõ. Gần đây Viêm nhi rất chăm chỉ học hành, nếu không phải Nghiêm Minh Xuân đòi sống đòi chết thì căn bản sẽ không có gì xảy ra cả.”

“Theo ý ta thì cứ trực tiếp ban cái chết cho ả, để khỏi phải làm náo loạn lên.” Vương thái hậu nói.

“Nương nương, vạn lần không thể được! Vì chuyện này mà Hầu gia đã bất mãn với Viêm nhi và thần phụ. Nếu còn giết chết nha đầu kia thì ngài ấy sẽ oán hận chúng thần mất. Thần phụ nghĩ nó cũng chỉ là một nha đầu mà thôi, nếu không thể có con nối dõi thì cũng chẳng thể uy hiếp gì đến thế tử của Viêm nhi. Nó tốt xấu gì cũng là cháu gái của thần phụ, nếu thật sự mất đi tính mạng thì thanh danh quý phủ của chúng ta sẽ rất khó nghe.”

Vương thái hậu im lặng một lát rồi hỏi: “Có phải chuyện này đã truyền ra ngoài không? Nếu không phải thì tẩu đã không nói như vậy.”

“Đúng vậy. Không biết là kẻ nào đã ghi hận trong lòng mà lại truyền đi những tin đồn rất khó nghe, làm hỏng hết thanh danh của Viêm nhi rồi. Vốn dĩ nó là một đứa nhỏ rất tốt vậy mà bây giờ lại im lặng hơn rất nhiều. Sợ nhà Trần Viễn hầu nghi ngờ nên nhân lúc mừng thọ Thái phu nhân ta đã cố ý đem bình phong thủy tinh làm lễ vật, hi vọng Lý gia sẽ không vì tin đồn kia mà đổi ý.”

Vương thái hậu biết chị dâu ám chỉ cháu trai lớn của mình. Dù thế nào thì cháu trai lớn cũng là người thân của mình, nhưng cấp bậc đích thứ cũng có khác nhau, vì thế bà ta nói: “Gia đình hòa thuận thì mọi việc mới suôn sẻ. Việc này đại ca đã làm không đủ ôn hòa. Hơn nữa vị trí thế tử vẫn chưa được định đoạt cũng không có lợi cho hôn sự của Viêm nhi. Chờ vài ngày nữa tẩu bảo đại ca tiến cung một chuyến. Ta có việc thương lượng với huynh ấy.”

Nghiêm thị mừng thầm trong lòng, biết việc mình muốn nhờ vả cũng đã đạt được nhưng còn chuyện phân phủ thì phải nói thế nào đây? Nghiêm thị vội nói: “Nương nương, còn có một chuyện thần không biết có nên nói hay không.”

“Giữa ta và tẩu còn có gì không thể nói chứ?”

“Viêm nhi sắp đón dâu nhưng mà bên trên còn có một ca ca. Nếu con dâu vào cửa mà lại có áp lực từ đại tẩu thì cũng khó khăn. Thần sớm đã muốn giao quyền quản gia nhưng lại sợ con dâu lớn không phục. Nương nương, nếu như có khả năng thì thần phụ cũng không muốn quý phủ hỗn loạn. Nếu Dật

nhì nhậm chức ở bên ngoài thì bọn nó cũng có thể tự mình làm đương gia, quý phủ chúng ta cũng sẽ không có mâu thuẫn. Nương nương thấy thế nào?”

Nghiêm thị tự nhận chủ ý này rất tốt, không có chút ý tứ phân biệt đích thứ, ép buộc con thứ xuất chút nào, lại còn tìm cho hắn một con đường tốt. Đây thật sự là chuyện tốt.

Vương thái hậu gật đầu. Chị dâu tuy chán ghét con trai trưởng nhưng còn chưa đến mức đuổi tận giết tuyệt. Sớm muộn gì cũng phải ra riêng, hiện tại ở lại trong phủ chỉ khiến bọn chúng sinh ra những tâm tư không nên có. Vì thế thái hậu nói: “Việc này ta sẽ nhớ kỹ. Cũng nên như thế rồi, cũng không vì phạm quy củ. Sai lầm thì phải nhanh chóng sửa chữa cho đúng.” Nếu không phải đại tẩu nhiều năm không hành động thì cũng sẽ không xuất hiện tình cảnh khó xử như thế này.

Rời khỏi hoàng cung Nghiêm thị cảm thấy rất mỹ mãn. Chờ Hầu gia tiến cung rồi thì vị trí thế tử sẽ được định đoạt, trưởng tử chán ghét đó cũng sẽ rời khỏi nhà.

Quả nhiên không bao lâu sau vị trí thế tử Thừa Ân hầu đã được phê chuẩn sắc phong. Đương nhiên người được chọn là Vương Viêm. Vương Dật thất vọng trong lòng, còn muốn hành động gì đó nhưng một tờ mệnh lệnh ban xuống buộc hắn phải đến một thị trấn nhỏ làm huyện lệnh.

Chuyện này chẳng phải chính là đuổi hắn ra khỏi phủ sao? Vương Dật cảm thấy tiền đồ của mình thật ảm đạm. Chẳng lẽ một chút cơ hội cũng không có sao? Thế nhưng thế tử Chu thị của Vương Dật lại cảm thấy cực kỳ vui mừng. Không phải chịu sự chèn ép của mẹ cả lại còn được làm đương gia tác chủ thì chính là chuyện tốt. Còn vị trí phu nhân thế tử thì nàng không cần. Nàng về nhà này được mấy năm thì đã nhận ra chuyện này sẽ không đến phiên mình nhưng mà phu quân mình lại vẫn còn chìm đắm trong ảo tưởng không thoát ra được. Hơn nữa bên cạnh lại có di nương của phu quân xúi giục làm tình hình thêm trầm trọng. Chu thị biết rõ chỉ cần còn có Vương thái hậu thì chuyện này sẽ không thành. Cha chồng cũng sẽ không thể lập con thứ xuất làm thế tử được trừ khi ông không sợ đám Ngự sử hỏi chuyện, lúc đó tước vị cũng còn khó mà nắm giữ được.

Ý đồ của phu quân nàng rất đơn giản. Chờ cho Nhị đệ mang danh thất đức, khiến người khác khó có thể chấp nhận thì hắn có thể dựa vào thân phận trưởng tử mà nhảy lên. Chỉ có điều chuyện này nói dễ hơn làm. Thái hậu tự an bài hôn sự cho nhị đệ thì đã nói lên bà ta coi trọng bên nào. Bây giờ sớm rời đi cũng tốt. Nếu không ngay cả tính mạng cũng sẽ không giữ được. Chu thị vui mừng thu thập hành lý, muốn tranh muốn cướp thì người ta cứ làm, mình không thể tham gia.

Thái phu nhân Kim thị nhìn thấy Vương Viêm được sắc phong thế tử thì lại càng bức bách Lý Tử Du. Một ngày ba lần cứ nói tốt cho nhà họ Vương kia. Đầu tiên là giọng điệu nhẹ nhàng, sau đó thấy Lý Tử Du không quan tâm thì liền cường ngạnh mạnh giọng. Nhưng Lý Tử Du một chữ cũng không nói, khiến Thái phu nhân tự mình tức giận quá mức đến nỗi cần có người khác đâm lưng hồi sức cho.

Lý Tử Du cũng bán khoán liệu nàng có nên rời đi hay không. Nàng không thể chịu nổi chỗ này nữa. Nàng lo lắng cho di nhỏ nhưng cũng không thể ở lại hoàng cung. Nếu nàng đi rồi liệu nhà họ Vương và Vương thái hậu có ra tay với di nhỏ không? Thật ra nếu Thái phu nhân nghĩ đến chuyện lấy Trần thái hậu ra uy hiếp Lý Tử Du thì nói không chừng nàng sẽ nghe theo. Chỉ có điều dù thế nào thì đó cũng là Thái hậu, bà ta không dám tùy tiện lấy ra uy hiếp, Lý Tử Du ngoài cha mẹ và di nhỏ ra thì chẳng coi trọng người nào nữa.

“Sao có thể không coi trọng người khác chứ?” Khuru ma ma nói, “Lão nô thấy Tử cô nương rất xem trọng nhũ mẫu Lý ma ma. Nếu dùng Lý ma ma ra uy hiếp thì nói không chừng Tử cô nương sẽ đáp ứng.”

“Chỉ là một nô tài mà thôi, nào có chuyện chủ tử vì nô tài mà thỏa hiệp? Ta cũng không tin Tử nha đầu là kẻ vô tình, trừ con trai thứ ba của ta và mẹ nó ra thì nó còn để ý ai nữa?”

Đúng rồi, đồ cưới của nữ nhân kia! Thái phu nhân bỗng nghĩ ra được một chủ ý. Vì thế lần gặp Lý Tử Du sau, bà ta nói: “Chuyện khác không bàn tới nhưng có một chuyện nhất định phải làm. Phụ thân con chỉ có một đứa con gái, như vậy sau này sẽ không có người kế thừa hương khói. Ta không thể nhìn nó ở nơi cô linh mà đơn độc vất vưởng cho nên quyết định chọn một tiểu tử trong tộc làm con thừa tự cho phụ thân ngươi. Đến lúc đó tỷ đệ các con có thể sống nương tựa lẫn nhau, con cũng sẽ không phải là kẻ không có huynh đệ.”

Lý Tử Du vạn lần không ngờ đến Thái phu nhân vì đạt thành mối hôn sự này mà lại uy hiếp mình như thế. Nếu bà ta sớm lo nghĩ cho phụ thân thì vì sao không đề cập ngay lúc nàng mới trở về mà bây giờ lại ở đây yêu cầu như thế? Đơn giản vì muốn nàng thỏa hiệp mà thôi.

Lúc phụ thân mất đi đã nói rằng sẽ không tìm một đứa con thừa tự. Người chết là hết, người sống không nên vì người chết mà ép buộc chính mình vì thế ông đã để lại một phong thư nói rằng không cần phải tìm một đứa con thừa tự để nối dõi.

Nhưng Lý Tử Du biết rằng cho dù nàng có lấy phong thư đó ra thì lão thái thái cũng sẽ không làm theo ý phụ thân nàng, nói không chừng còn kiểm soát hủy đi phong thư đó nữa.

Còn nàng nếu không đáp ứng chính là bất hiếu với phụ thân, khiến người không thể yên nghỉ nơi hoàng tuyền. Kê như vậy sao xứng làm con gái tốt? Cho nên nếu không muốn mang ô danh đó thì cũng chỉ có cách tuân theo ý đồ của lão thái thái ngoan ngoãn gả vào nhà họ Vương.

Lý Tử Du cười nói: “Lão thái thái nói rất đúng, con sẽ chờ người huynh đệ này.”

Chỉ có điều bà ta nghĩ rằng mọi thứ sẽ theo ý nguyện của bà ta sao? Nếu người trong tộc muốn để con mình làm con thừa tự cho phụ thân nàng thì chỉ có một lý do là nhằm đến sản nghiệp của phụ thân mà thôi. Thế nhưng năm ấy phụ thân đoạt tuyệt quan hệ với Hầu phủ thì nhất định sẽ không được phân một chút tài sản nào cả, còn đồ cưới của mẫu thân nàng thì từ sau khi trở về nàng đã đổi toàn bộ sang tên mình rồi. Vậy thì với một tam phòng không có chút của cải nào thì có người nào vui vẻ để con mình làm con thừa tự đây?

Sau khi Lý Tử Du trở về thì liền phân phó Đại Nha và Bạch Vi đem chuyện hôm nay lão thái thái tìm con thừa tự cho tam phòng nói cho các phòng khác

biết, nàng không tin bọn họ có thể ngồi yên.

“Mặt khác, chuyện toàn bộ tài sản của mẫu thân đã đổi hết thành tên ta cũng phải truyền đi, cả chuyện phụ thân ta tự tay viết thư nữa. Toàn bộ đều phải truyền lời hết ra ngoài.”

Nàng không tin đại phòng và tứ phòng có thể để yên chuyện này. Càng thêm người thì bọn họ sẽ mất đi thêm một phần gia sản. Cả nhị phòng ở Tây Bắc xa xôi kia sợ là cũng không vừa ý đâu. Đám người này căn bản là muốn chiếm lợi từ đồ cưới của mẫu thân nàng. Nàng thân là con gái sao có thể cãi lời phụ thân được? Hơn nữa sao có thể đem sản nghiệp trên tay mình dâng cho một kẻ không phải ruột thịt? Lão thái thái ơi lão thái thái, mấy người con trai của bà sẽ thay ta giải quyết phiền toái thôi.

Thái phu nhân nhìn hai đứa con trai trước mặt mà cảm thấy đau đầu. Bọn họ đều khuyên bà ta không cần kiếm con thừa tự cho lão Tam, nguyên nhân chính là lão Tam cũng không vui về đề con người khác làm con thừa tự nối dõi.

“Mẫu thân, chúng ta nên nghe theo nguyện vọng của Tam đệ đi. Nếu không Tam đệ ở dưới có biết cũng sẽ không an lòng đâu.” Hầu gia nói.

Tứ lão gia cũng nói: “Đúng vậy. Nếu Tam ca muốn có con thừa tự thì đã có từ sớm rồi. Huynh ấy và tam tẩu tình thâm ý trọng, chúng ta hãy theo ý huynh ấy thôi.”

“Các ngươi đừng nghĩ là ta không biết các ngươi có chủ ý gì! Chẳng phải là sợ ta sẽ phân gia sản cho tam phòng sao? Các ngươi yên tâm đi, đồ cưới của con dâu thứ ba nhiều như thế thì cũng sẽ đến tay các ngươi thôi.”

“Mẫu thân còn chưa biết sao? Đồ cưới của Tam đệ muội đều mang danh nghĩa của cháu gái rồi. Sao có thể lấy được?” Trần Viễn hầu nói.

Lão thái thái giật mình. Tứ nha đầu vậy mà đã sớm đề phòng rồi. Bà đương nhiên biết là không lấy được nhưng vẫn không muốn nhận thua. Bà ta nói: “Không được! Ta lấy đồ cưới của mình phân cho tam phòng một phần. Sẽ không đụng đến phần của các ngươi!”

Đồ cưới của người cũng là của huynh đệ chúng con mà. Hai huynh đệ liếc nhau, xem ra phải nói chuyện với người trong tộc rồi.

Vì thế mà khi Thái phu nhân muốn người trong tộc mang theo con đến phủ thì mọi người đều tìm lý do từ chối qua. Mọi người đều biết để con trai làm con thừa tự của tam phòng thì không chỉ mất con mà còn không có lợi gì. Hơn nữa đại phòng và tam phòng cũng sẽ không chiều cổ con trai mình nữa, để nó tự sinh tự diệt, nói không chừng còn đâm sau lưng nó. Như vậy thì có ai dám tiếp nhận đây? Cho nên một khoảng thời gian sau Thái phu nhân phát hiện ra chuyện không thích hợp này là do đám con của bà ta đồn đãi đến người trong tộc thì bà ta tức đến ngắt xi, may mà không chết.

Dùng con thừa tự để ép buộc tứ nha đầu – thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Chương 58.1

Trần thái hậu bảo Lập Thu đón Lý Tử Du vào cung ở vài ngày. Thái phu nhân không thể làm trái nên chỉ đành phải thả người.

Bây giờ trong cung không có phi nên ở lại cũng thoải mái. Hôm nay thời tiết rất đẹp, tháng ba mùa xuân có chút gió nhẹ thoảng qua. Hôm qua Lý Tử Du đã đồng ý đi thả diều với Hoàng thượng biểu đệ vậy nên hôm nay người trong cung đã chuẩn bị rất nhiều con diều với đủ màu sắc, hình dáng khác nhau. Lý Tử Du và Hoàng thượng mỗi người chọn một con diều, Trần thái hậu cười nói: “Lát nữa đến Ngự hoa viên đi. Bên đó không có người, thoải mái chơi. Tiểu Ngự nhi đến đây chơi thì Hoàng nhi mới vui vẻ một chút. Ta đâu thể cùng nó chơi vui vẻ như vậy được. Có tiểu Ngự nhi thật tốt. Con hãy chơi vui vẻ với biểu đệ nhé.”

Lý Tử Du cũng cười đáp lại: “Việc nhỏ thôi mà. Hoàng thượng, chúng ta mau đi thôi. Hôm nay thời tiết thật đẹp, rất thích hợp thả diều đó.”

Hoàng thượng cũng nói: “Tỷ tỷ, lát nữa chúng ta hãy thi xem ai phóng cao, phóng xa hơn nhé?”

Thật là một đứa nhỏ đáng yêu, nhưng cũng là một đứa nhỏ đáng thương, để trị nước thì phải học quá nhiều thứ. Lý Tử Du nắm tay hoàng thượng đi đến Ngự hoa viên. Quả nhiên ở Ngự hoa viên không có ai cả. Trước kia, khi còn ở nông thôn, Lý Tử Du cũng từng thả diều nên không cần cung nữ hay thái giám thả trước, hơn nữa con diều của nàng còn bay rất cao. Hoàng thượng vui vẻ, nhảy rộn lên, nói: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Thả cho đệ đi, thả cho đệ đi! Được không? Được không?” Lý Tử Du dừng lại, vẫy tay bảo Hoàng thượng đến: “Đệ lại đây, cầm lấy cái dây này. Nếu thấy diều sắp rơi xuống thì lập tức chặc chặt nhé.”

“Tỷ tỷ, có phải như vậy không? Tỷ cùng đệ thả có được không?” Đứa bé đáng yêu khiến người ta không thể nào không đáp ứng được. Tiểu cung nữ và tiểu thái giám bên cạnh cũng nhìn theo. Lý Tử Du và hoàng thượng cũng không câu nệ gì mà cho bọn họ cùng thả, cùng thì xem diều ai bay cao hơn.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Diều của chúng ta sắp rơi rồi!”

“Mau chạy nhanh nào!” Lý Tử Du nắm tay tiểu hoàng đế cùng nhau chạy một đoạn, điều lại bắt đầu bay cao lên lại.

“Điều của chúng ta cao nhất!” Tiểu hoàng đế nói đầy kiêu ngạo.

“Đúng vậy. Nhìn xem đầu đầy mồ hôi kia. Mau đến đây lau nào.” Lý Tử Du thay hoàng thượng biểu đệ lau mồ hôi.

Tiểu hoàng đế cười tủm tỉm nhìn Lý Tử Du lau mồ hôi cho hần rồi nói: “Tỷ tỷ, trên trán tỷ cũng có mồ hôi kia. Tỷ tỷ có thoa hương gì không? Thật thơm quá.”

Lý Tử Du nói với vẻ không quan tâm: “Thơm à? Sao ta lại không ngửi thấy nhỉ? Chắc là do hôm qua huân hương bám lên quần áo đấy.”

“Tỷ tỷ nói dối. Ngày hôm qua rõ ràng không dùng huân hương mà. Có phải tỷ tỷ dùng hương khác với người ta nên mới không muốn cho người khác biết có phải không?” Tiểu hoàng đế nói với dáng vẻ ta đây biết hết.

“Được rồi, được rồi. Đệ thật thông minh. Đây chính là bí mật của ta đó. Đệ không được nói cho bất kì ai biết đâu. Được không?”

“Ừ, không nói cho người khác biết. Bí mật của tỷ cũng là bí mật của ta.” Tiểu hoàng đế gật đầu, cũng không xưng “trẫm”.

“Nhưng mà tỷ tỷ phải thường vào cung chơi với đệ mới được.”

“Đi chứ. Có thời gian ta sẽ vào đây nhìn đệ.”

Tiếng cười không ngừng vang lên trong ngự hoa viên. Ở một đình lý cạnh ngự hoa viên, công chúa Bình Ninh và phò mã đang đánh cờ cùng Nhiếp chính vương.

Chỉ là khi phò mã và Nhiếp chính vương chơi cờ, vị công chúa Bình Ninh kia cứ ở bên nhìn phu quân mình với ánh mắt sùng bái cháy bỏng.

“Hình như phò mã đang phân tâm.” Nhiếp chính vương đặt một quân cờ xuống rồi nói.

Thượng Quan Thanh hành lễ, nói: “Vương gia xin thứ lỗi.” Y quả thật là không tập trung bởi y vừa nghe được tiếng của Tử Du muội muội. Nếu có thể y thật sự muốn đi gặp nàng một lần, dù không biết đề làm gì.

“Vương thúc, mấy ngày nay phò mã công sự có vẻ bận rộn nên mới như vậy. Vương thúc xin đừng trách chàng.”

“Nha đầu kia, bây giờ còn thay phu gia nói chuyện nữa sao? Tốt lắm, tốt lắm. Các người tiến cung cũng lâu rồi. Lát nữa đi gặp hai Thái hậu rồi trở về đi. Phò mã, cháu gái này của ta trước đây chịu không ít khổ. Người cần phải đối xử với nó thật tốt đấy.”

“Vương thúc, Phò mã rất tốt với con.” Công chúa Bình Ninh nói.

“Bỏn vương đang hỏi phò mã. Con không được xen ngang!” Nhiếp chính vương mắng.

Thượng Quan Thanh bình tĩnh, nói: “Đạo vợ chồng, tương kính như tân, thần đương nhiên hiểu rõ.”

“Thật hay cho câu tương kính như tân. Người hãy nhớ kỹ lời hôm nay người đã nói. Thôi, ta mệt rồi, các người về đi.”

Thượng Quan Thanh bước đi trước, công chúa Bình Ninh vâng lời đi sau.

“Công chúa Bình Ninh ở Thượng Quan phủ như thế nào?” Nhiếp Chính vương hỏi vào không trung.

“Bẩm vương gia, công chúa vẫn sống tốt. Thượng Quan phu nhân rất thích nàng, bảo nàng rất thuần phác.” Lời này cũng thật uyển chuyển. Vị công chúa Bình Ninh này mới được nhận về, thật sự có nhiều thứ học không giỏi, không thành thực, lối sống keo kiệt cũng chưa sửa được. Thượng Quan phu nhân cũng vì nàng là công chúa nên khó mà nói được gì, chỉ là cảm thấy con mình phải chịu ủy khuất. Trước mặt không nói gì nhưng sau lưng chắc chắn không thể không oán giận.

Nhiếp chính vương sao lại không biết con người của vị cháu gái này chứ. Chỉ có điều hần không nhúng tay vào hôn sự này, hoàn toàn là do Vương thái hậu một tay sắp đặt. Như vậy cũng tốt, giảm bớt việc cho mình.

Hần cũng không có cảm tình gì với cháu gái này. Lúc nãy hần nói những lời đó cũng chỉ vì tôn nghiêm của hoàng gia mà thôi. Nếu Thượng Quan Thanh đối xử không tốt với cháu gái thì hần cũng không vui.

Hần từ xa đứng nhìn con điều bay cao, khóe miệng cũng nhếch lên. Người bên cạnh nhìn chủ tử mình mà không khỏi tò mò. Chẳng phải chỉ là một con điều thôi sao? Sao lại vui vẻ như thế? Nhưng sau đó y lại cúi đầu, chuyện của chủ tử sao mình có thể tùy tiện đoán chứ?

“Thời tiết thật đẹp, đi về chuẩn bị thả điều đi.” Hần nói xong câu đó liền bỏ đi, để lại người kia trợn mắt há mồm, hoài nghi chính mình nghe nhầm. Chẳng lẽ thả điều tốt thế? Một đại nam nhân như ta đã lâu chưa đụng đến điều rồi.

Thượng Quan Thanh muốn đi qua Ngự hoa viên nhưng xung quanh nơi đó lại có rất nhiều thị vệ ngăn cản đường hần. Công chúa Bình Ninh đi theo sau thấy thế liền mắng: “Lớn mặt! Cầu nô tài các người mà cũng dám cản đường chúng ta sao?”

Thượng Quan Thanh nhướn mày, vị thê tử mới cưới này tuy rất tốt với y nhưng nếu không được như ý nhất định sẽ âm ỷ với người khác, trừ người nhà mình thì vị công chúa này rất hung hãn với người ngoài.

Vị thị vệ bị mắng kia vẫn không động đậy, nói: “Ty chức chỉ làm theo chức tranh, mong công chúa tha lỗi!”

Công chúa Bình Ninh quát: “Ngự hoa viên tốt thế này mà không cho người đi qua sao? Ta cố tình muốn đi đấy! Chẳng lẽ bên trong có người rất giỏi sao? Tránh ra cho ta!”

“Công chúa!” Thượng Quan Thanh rõ ràng rất tức giận.

Công chúa Bình Ninh vội lấy lòng: “Phò mã à, chẳng phải chàng muốn vào sao? Dù thế nào chúng ta cũng phải đi vào! Nếu không ta sẽ đánh cho bọn chúng nhừ tử!”

Thượng Quan Thanh nói với vị thị vệ kia: “Vị đại nhân này, là chúng lỗi mắng rồi, mong huynh thứ lỗi cho. Vừa rồi không biết bên trong còn có người, chúng ta sẽ lập tức đi.”

Thị vệ kia đáp: “Phò mã gia đã thấu hiểu như vậy quả thật là phúc khí của chúng tôi. Thật sự có lệnh để chúng tôi canh giữ ở đây, xin đắc tội.”

Công chúa Bình Ninh còn muốn mắng nhưng Thượng Quan Thanh đã rời đi, nàng ta không thể không đuổi theo. Dọc đường đi chỉ nghe tiếng công chúa mềm mỏng dỗ dành.

“Đó là công chúa Bình Ninh sao?” Lý Tử Du không thể tin được.

Nàng và Hoàng thượng nghe thấy tiếng cãi nhau nên chạy tới xem. Lúc thấy Thượng Quan Thanh nàng tự động trốn vào chỗ khác, Hoàng thượng biểu đệ cũng trốn theo, chắc là vì cảm thấy như vậy chơi vui.

“Đúng vậy đó.” Hoàng thượng gật đầu, “Nhưng mà đệ không thích nàng ta. Có một lần ăn đến mấy cái bánh bao lặn, còn ăn nhiều hơn ta nữa.”

Đây là cái lý do gì vậy? Vì nàng ta ăn nhiều nên không thích hả? “Cái kia... Hoàng thượng không thể tùy tiện không thích một người, đương nhiên cũng không thể tùy tiện thích một người được. Chúng ta phải để yêu thích ở trong lòng.”

“Tỷ tỷ sao nói chuyện giống phu tử vậy? Đệ là Hoàng thượng mà. Làm hoàng thượng không phải muốn thích ai thì thích sao? Bằng không làm hoàng thượng còn có ích gì?” Tư Đồ Hoàng nói với vẻ nghiêm túc.

Suy nghĩ này thật không tốt mà. Lý Tử Du vội nói: “Nếu đệ nhầm một kẻ tội ác tày trời là người tốt rồi yêu quý hắn, đáp ứng rất nhiều yêu cầu không hợp lý của hắn. Có khi còn muốn đệ làm nhiều hơn thế nữa, thậm chí là vị trí hoàng đế, vậy đệ phải làm sao? Giống như lúc này nói, hắn muốn ăn gì đó mà không hề cho đệ thì đệ làm thế nào?” Với tiểu hài tử thì không thể nói đạo lý cao thâm được, chỉ có thể thông qua việc ăn thôi.

“Nếu thật sự như thế thì đệ sẽ không thích hắn.”

Lý Tử Du cảm thấy không biết làm sao để nói rõ ý mình được: “Đến lúc đó nếu đệ thích gì đó sẽ bị hắn đoạt đi, không trả lại. Cho nên không thể nào quá yêu thích một người, cũng không thể cho người khác tất cả những gì đệ có.”

Tiểu hoàng đế cười ha ha, nói: “Tỷ tỷ thật đáng yêu. Những điều đó đệ đều biết. Hoàng thúc đã dạy đệ rồi. Đệ là hoàng đế nên đương nhiên không thể lộ rõ vui buồn trên mặt được.”

Tiểu tử này đang đùa giỡn nàng đấy à? Thật dở khóc dở cười. Xem ra để làm hoàng đế thật không đơn giản mà. Vậy mà nàng còn nghĩ nó chỉ là đứa bé, sợ nó làm đường lạc lối. Đều do nàng quan tâm thái quá rồi.

“Chỉ có điều những gì tỷ nói đệ rất thích. Sau này tỷ thường xuyên dạy đệ đi.”

Haizz, bị nó đánh bại rồi. Lý Tử Du thầm nghĩ, người hoàng thất đều thành tinh rồi.

“Tỷ tỷ không cần nản lòng, vừa rồi hai người tỷ không muốn gặp đã đi không thấy tăm hơi rồi. Đệ sẽ phái người đi theo, chờ bọn họ rồi cung thì chúng ta sẽ đến chỗ mẫu hậu.” Tiểu hoàng đế nói thêm.

Được rồi, sức quan sát của đứa nhỏ này cũng mạnh mẽ quá rồi, biết mình không muốn gặp Thượng Quan Thanh cơ đấy. Chỉ sợ bọn họ tiến cung cũng sẽ đến thăm thái hậu. Tốt nhất mình cứ chờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 58.2

Trần thái hậu chờ vị công chúa Bình Ninh kia trở về thì liền bộc phát khó chịu trong lòng. Nàng nói: “Cháu gái ta tốt như thế mà lại để cho nha đầu kia chiếm tiện nghi! Thật không biết Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy hai con người kia sẽ khó chịu như thế nào nữa!” Đều do Vương thái hậu một lòng muốn chia rẽ Tiểu Ngư Nhi và Thượng Quan Thanh! Bây giờ bà ta đã đạt được mục đích, nhất định bà ta đang đắc ý lắm!

Lập Thu nói: “Nương nương, việc đã đến nước này thì chỉ có thể chứng minh rằng Lý Tử cô nương và Thượng Quan công tử không có duyên phận. Chúng ta phải nhìn về tương lai, phải kiếm được một người xứng đáng với Lý tử cô nương.”

“Người nói cũng đúng. Ta cứ chăm chăm để ý vào cửa hôn nhân này làm gì nữa? Thượng Quan phu nhân nếu đã dám đi tìm người của bên kia thì nhất định bà ta đã sớm tính chuyện từ hôn rồi. Nhà như vậy thì không có cũng chẳng sao. Ta còn lo lắng Tiểu Ngư Nhi sẽ bị đám người của nhà đó khi dễ. Bây giờ bọn họ đã đứng về phía bên kia lấy công chúa rồi. Nhưng họ thật sự tưởng rằng cưới được công chúa tốt lắm sao?” Đức hạnh của vị công chúa Bình Ninh kia ấy à, chỉ sợ là cả đời này, trừ khi công chúa Bình Ninh chết, nếu không bọn họ sẽ đau đầu không dứt đó.

Nhắc đến chuyện đau đầu, Trần thái hậu cảm thấy thời gian gần đây nàng thỉnh thoảng cũng sẽ đau đầu trong chốc lát, sau đó lại trở lại bình thường. Thái y cũng không tìm ra nguyên nhân, chỉ nói rằng không có chuyện gì cả. Chẳng lẽ thật sự do nàng suy nghĩ nhiều quá nên mới bị như vậy sao? Nàng còn sợ Vương thái hậu giờ trò quý nên cố ý mời một thái y khác đến xem thử nhưng cũng là không có bệnh gì cả. Nếu thái y trong viện đều bị Vương thái hậu mua được thì tương đương với việc bà ta muốn người chết người nhất định phải chết, đáng tiếc bà ta vẫn chưa có khả năng lớn như thế.

Quên đi, có lẽ là vì nàng suy nghĩ nhiều quá thôi.

“Lập Thu, nếu có một ngày ta xảy ra chuyện thì người hãy cùng với Tiểu Ngư Nhi che chở cho Hoàng Nhi trưởng thành.”

“Nương nương, ngài đừng nói như vậy! Ngài nhất định sẽ sống đến trăm tuổi.”

“Nha đầu ngốc, mau đứng lên đi. Ta cũng chỉ nói vậy thôi. Con người sao có thể cả đời vô ưu vô lo được. Ta chỉ là phòng ngừa chu đáo thôi. Người nhất định phải nhớ lời ta nói, không thừa đâu.”

“Nương nương, Lập Thu thề cho dù có chết cũng sẽ bảo hộ nương nương và Hoàng thượng.”

...

Sau khi Lý Tử Du và Hoàng thượng trở về, hai người đều đi thay y phục. Trần thái hậu nhìn sắc mặt Lý Tử Du, hỏi: “Tiểu Ngư Nhi, vừa rồi con có nhìn thấy người nào không?”

“À, di nhỏ nói công chúa Bình Ninh và Phò mã sao? Có thấy ạ, chỉ là không gặp mặt nhau thôi.”

Tiểu hoàng đế đi ra, nói: “Bình Ninh kia muốn xông vào ngự hoa viên nhưng lập tức bị thị vệ ngăn lại.”

“Nhất định là lại mắng người rồi.” Trần thái hậu nói.

“Đúng vậy, đúng vậy. Nhưng mà thấy vị phò mã kia đi trước thì nàng ta lại đi theo.” Tiểu hoàng đế nói tiếp.

Trần thái hậu nói: “Nhìn xem, nhìn xem. Đây chính là vị công chúa người ta muốn cưới về đấy. Hiện tại Thượng Quan phu nhân nhất định rất đau đầu, rất hối hận rồi. Ai bảo bà ta không thấy được ngọc trong đá chứ.”

Lý Tử Du biết di nhỏ đang an ủi nàng, cũng chỉ có di nhỏ mới làm thế. Người của phủ Trấn Viễn hầu làm sao có thể để ý đến cảm nhận của nàng được?

Một lát sau thức ăn được mang lên, ba người cùng nhau dùng bữa.

“Nào nào, đây là món Tiểu Ngư Nhi thích ăn nhất, ăn nhiều một chút đi.”

“Còn có món này nữa, tỷ tỷ cũng thích ăn. Ta gắp cho tỷ nhé.”

“Ha ha, Hoàng Nhi sau này phải đối xử tốt với tỷ tỷ nhé. Nếu có ai bắt nạt con, con phải dựa vào tỷ ấy, có biết không?” Trần thái hậu nói.

“Đương nhiên rồi! Mẫu hậu yên tâm đi, con nhớ kỹ mà.” Tư Đồ Hoàng ưỡn ngực nói.

Lý Tử Du thấy ề ảm trong lòng, nhưng lần này là vì hạnh phúc, cũng chỉ ở đây nàng mới có cảm giác gia đình. Nàng cũng gắp thức ăn cho di nhỏ và biểu đệ. Ba người dùng bữa thật vui vẻ.

....

Ở Từ Ninh Cung, Vương thái hậu nhìn bình phong trước mặt, nói: “Đem bỏ cái này đi! Ai gia ghét nhất chính là thứ này! Cái gì mà nam nữ phân biệt chứ? Ai gia còn có thể làm mẹ Nhịếp Chính vương đấy, còn dùng cái này làm gì? Hôm nay tìm Nhịếp Chính vương bàn chuyện, cách thứ này thì bản luận thế nào?”

Người Từ Ninh cung nào dám không nghe lời Vương thái hậu, nhanh chóng cắt binh phong đi. Nhiếp Chính Vương tiến vào gặp thái hậu, làm lễ xong Vương thái hậu nói: “Vương đệ này, đệ năm nay cũng hai mươi mốt rồi, đã không còn nhỏ nữa. Bây giờ chính là thời điểm thích hợp thành hôn. Đệ nhìn xem phủ vương gia của đệ không có nữ chủ nhân thật không tốt chút nào. Ta là chị dâu của đệ mà không thay đệ lo lắng thì còn có ai lo lắng nữa đây? Đệ cũng nên cưới vợ sinh con thôi, nếu không trong mắt người khác sẽ là chưa đủ trưởng thành.”

“Vương tẩu, tẩu cũng biết con người của ta mà. Ta không thích bị quản thúc, tẩu để ta tiêu dao thêm vài năm nữa đi.” Nhiếp Chính Vương cười nói.

“Đệ đấy, chẳng phải vương tẩu ta nói vậy là muốn tốt cho đệ thôi sao? Đệ không biết có bao nhiêu người nói bên tai ta về chuyện này đâu. Đệ nỡ để tai ta phải mọc kén sao? Hơn nữa là đệ cưới về, chẳng lẽ vương phi kia có thể quản được đệ sao? Cho mọi người một cái công đạo cũng là tốt mà.”

Vương thái hậu ra về hiền lành, nói tiếp: “Đệ đấy, về cơ bản ta chính là nhìn đệ lớn lên, nếu không phải vấn đề bồi phận thì cũng chẳng khác gì con trai ta. Thân là trưởng bối, nhìn thấy vấn đề bồi thành gia lập nghiệp thì mới có thể an tâm. Không như thế thì trưởng bối này sẽ không thể yên lòng được, cũng chẳng dám ủy quyền, phải không?” Vương thái hậu nhắc đến hai chữ quyền lợi, nghĩ nhất định Ninh vương không thể không động tâm.

Nhiếp chính vương nói: “Vương tẩu nói cũng có đạo lý, không biết trưởng bối có thể buông bỏ quyền lợi gì?”

Vương thái hậu nói: “Hồ phủ của Cẩm Vệ Quân thì thế nào? Trưởng bối này sẽ vô cùng vui mừng trao quyền. Vương thúc cảm thấy chị dâu ta nói đúng không?”

Nhiếp chính vương cười đáp: “Quả nhiên là thứ tốt, chỉ là không biết làm thế nào để Vương tẩu vô cùng vui mừng đây?”

“Tiểu tử nhà ngươi lại dùng mẹo khéo rồi. Muốn trưởng bối này vui về thì rất đơn giản. Chỉ cần nửa đời sau có người dựa vào, an ổn sống, không cần lo lắng cho người nhà mẹ đẻ phải sống không tốt. Nếu có thể được như thế thì ta sẽ vui về đến nỗi không ngủ được.”

“Như vậy cũng không tốt đâu! Nếu vương tẩu không ngủ được thì chẳng phải là lỗi của ta sao? Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì thật không tốt. Ta thấy việc này cứ hoãn lại đi. Vương tẩu không cần phải hao tâm tổn sức nhiều đâu. Nếu đến thời điểm thì ta cũng sẽ chạy không thoát được, ngài nói phải không?”

Vương thái hậu biết lần đàm phán này đã thất bại. Đối diện bà ta chính là Nhiếp Chính vương chứ không phải loại chó mèo bình thường. Hắn có thể không chút khách khí mà cự tuyệt, chẳng lẽ quyền lợi chưa đủ lớn? Hắn rốt cuộc đang nghĩ gì đây? Hồ phủ của Cẩm vệ quân cũng không có tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 59.1

“Vĩnh An đến rồi.” Trần thái hậu nhẹ nhàng gật đầu với quận chúa Vĩnh An, “Đến gặp Từ Du phải không? Nó đang ở Thiên điện.”

Trước mặt người khác Trần thái hậu không gọi Lý Từ Du là Tiểu Ngư nhi. Biết mối quan hệ của quận chúa Vĩnh An và cháu gái mình khá tốt nên nàng không ngăn cản cũng không quá nhiệt tình.

“Thái hậu nương nương, con đã lâu không thấy Từ Du nên đến phủ Trần Viễn hầu hỏi thăm. Bên đó nói nàng ấy ở nơi này nên con mới vội vàng chạy tới.” Quận chúa Vĩnh An cười nói.

“Ừ. Con đi đi.”

Quận chúa Vĩnh An vội vàng chạy đến Thiên điện, thấy Lý Từ Du đang ngồi nhàn nhã xem sách thì cười, nói: “Ta nghe nói người trong phủ cô đang như kiến bò chảo nóng vậy mà cô lại ở đây lãnh nạn.”

“Cô mau lại đây ngồi xuống đi.” Lý Từ Du nói, “Cũng chỉ có nơi này mới khiến bọn họ không dám tìm đến thôi.”

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Quận chúa Vĩnh An lo lắng, hỏi.

“Chỉ là chút chuyện phiền lòng thôi, không nói cũng vậy.”

“Giữa chúng ta mà còn phân biệt chuyện cô, chuyện ta sao? Cô nói cho ta biết đi, biết đâu ta lại có thể giúp cô.”

“Ta nên tự mình giải quyết thôi. Chuyện này cô không giải quyết được đâu.”

“Ha ha, ta biết rồi, có phải chuyện hôn sự của cô không? Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có chuyện này thôi.” Quận chúa Vĩnh An vỗ tay nói tiếp: “Đúng là chuyện phiền lòng mà. Ta chỉ có một mình nhưng lại có cả đám người quan tâm hôn sự của ta. Thật phiền phức. Cô nhất định cũng như thế. Hi hi. Cũng không biết ai có phúc khí lấy được cô.”

“Ta sắp phiền chết rồi mà cô còn trêu ghẹo ta.” Lý Từ Du nói.

“Vậy cô nói xem, rốt cuộc thì cô phiền lòng chuyện gì nào? Cho dù ta không giúp được cô nhưng cô nói ra cho ta biết thì trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút, khỏi nghẹn khuất khó chịu trong lòng.”

Lý Tử Du nghĩ một lát, quyết định nói cho nàng ấy một chút, dẫu sao quận chúa Vĩnh An cũng là bằng hữu của nàng. Không nghĩ rằng quận chúa Vĩnh An sau khi nghe xong còn tức giận hơn cả Lý Tử Du. Nàng ấy nói: “Đây là chuyện gì vậy? Trước đây ta hâm mộ người khác có gia đình, người thân nhưng hiện giờ nghe chuyện của cô ta chỉ cầu cho đám người đó không tồn tại! Trường bối không ra trường bối. Ta nói này, lúc nhị tỷ cô nói cái gì mà Thượng Quan phủ, thì ra là do cô và Thượng Quan Thanh còn có mối liên hệ sâu xa thế. Người bên kia cũng thật quá đáng rồi. Vì mục đích của mình mà làm ra chuyện như vậy kia đấy. Tổ mẫu nhà cô thật là già mà không kính! Sao có thể như vậy được? Hừ! Quá đáng lắm rồi! Không được! Ta phải nói cho Vương thúc biết, không thể để chuyện này như thế được!”

“Cô đợi chút! Chuyện của ta thì có liên quan gì đến Nhiếp Chính vương chứ? Ngai ấy mỗi ngày đều phải xử lý chuyện quốc gia đại sự. Ta sao có thể làm phiền đến Nhiếp chính Vương chứ? Cô ngồi yên đó đi.” Lý Tử Du vội vàng kéo quận chúa Vĩnh An lại: “Tình hình của cô nên sửa lại thôi, nếu không sau này cô sẽ chịu thiệt đấy. Vậy nên ta mới không muốn nói cho cô biết. Cô nhìn đi, lại xúc động rồi.”

“Chuyện này không phải rất kì cục sao? Cô cũng đừng xem ta là quận chúa, nếu không nhờ Vương thúc thì ta cũng chỉ là một bé gái mồ côi thôi. Ta có nui dựa vào nhưng cô lại không có. Ta nói lời này cũng không có ý gì đâu. Chuyện trong cung ta cũng hiểu được. Di nhỏ của cô không thể đối phó được Vương thái hậu đâu. Chuyện bà ta muốn làm, trừ vương thúc của ta ra, thì chẳng ai đủ năng lực ngăn cản cả. Thật thủ đoạn mà. Cô không biết đâu. Trừ tính kẻ cô ra thì bà ta còn muốn đem gả Vương Minh Nguyệt cho vương thúc nữa. Nhưng cô nhìn tính tình của Vương Minh Nguyệt đi, nàng ta sao xứng với vương thúc chứ? Đúng rồi, hơn nữa, lúc cô chưa trở về Vương thái hậu cũng đánh chủ ý lên ta, muốn ta gả vào nhà họ Vương, đơn giản là vì thấy quan hệ giữa ta và vương thúc rất tốt. Cuối cùng không biết thế nào mà Vương Minh Nguyệt lại coi trọng vương thúc nhà ta nên không nhắc chuyện kia với ta nữa. Bây giờ cô trở về lại tính kẻ cô, thật sự quá đáng mà!”

Lý Tử Du nói: “Chuyện Thượng Quan phủ là do ta chủ động từ hôn, không trách được bọn họ. Vốn không muốn liên lụy nhà họ nhưng cuối cùng cũng không thể tránh khỏi được. Nếu Thượng Quan Thanh không phải có hôn ước với ta thì cũng sẽ không bị Vương thái hậu chỉ hôn. Thật ra thì nếu lúc trước ta không ôm ảo tưởng, phân rõ giới hạn với Thượng Quan Thanh thì cũng không đến mức như thế này. Nói không chừng Thượng Quan phu nhân còn có thể sớm định hôn sự cho Thượng Quan Thanh mà không phải cưới công chúa về. Không phải lòng ta thiện lương đâu mà là vì ngày bé, Thượng Quan bá phụ và Thượng Quan Thanh đối đãi với ta thật sự rất tốt. Thượng Quan phu nhân lúc ấy cũng xem ta như con gái của bà ấy, đáng tiếc cuối cùng ta vẫn khiến họ bị liên lụy.”

“Cô đừng nói vậy. Chuyện thành ra thế này là đều có nguyên nhân cả. Bây giờ người ta lấy được công chúa biết đâu lại thấy tốt. À mà có phải cô gặp vị đường tỷ kia của ta rồi không? Nếu không sao cô lại nói thế được?” Nếu không phải thấy vị đường tỷ không biết điều kia rồi thì Tử Du cũng sẽ không nói vậy đâu.

Lý Tử Du gật đầu, nói: “Gặp rồi. Nhìn qua thì thấy Thượng Quan Thanh có chút không xứng đôi với công chúa Bình Ninh. Ta cũng không thể nói rõ cảm giác thế nào nữa.”

“Ha ha. Thượng Quan Thanh kia tốt xấu gì cũng là nam nhân, đau khổ gì thì cũng qua rồi. Nếu y vẫn chìm đắm trong đau khổ thì cũng không phải là người đường đường chính chính, không đáng để chúng ta tôn trọng. Nhưng mà phải nói lại, đường đường là Trạng Nguyên Lang mà lại cưới vị đường tỷ kia thì đúng là có chút không xứng đôi. Có phải cảm giác như đoá hoa lài cắm bãi phân trâu không?” Quận chúa Vĩnh An cười nói.

“Ta đang áy náy muốn chết mà cô còn nói thế được.”

“Đó là vì cô có tâm địa thiện lương thôi. Thật ra thì việc này cũng như việc người ta uống nước, nóng lạnh tự biết, phải biết chỗ lợi chỗ hại. Nếu cứ luẩn quẩn với những đau khổ trong lòng thì cũng chỉ thiệt mình. Dù sao thì bản thân mình thế nào thì cũng không ai thay thế được.”

Lý Tử Du cẩn thận nhìn quận chúa Vĩnh An. Nàng nói: “Sao hôm nay cô lại giảng đạo lý thế này? Thật không giống cô, ngược lại giống một bằng hữu của ta hơn. Ý của hẳn cũng tương tự thế.”

Quận chúa Vĩnh An cười vui vẻ, nói: “Không phải đâu. Mới chợt nghĩ ra đấy. Chẳng lẽ ta nói không đúng à?”

“Không phải. Cô nói đúng lắm. Ta nghe xong thoải mái hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi, thật không phụ sự mệnh của ta.” Quận chúa Vĩnh An lẩm bẩm thì thầm.

“Cô nói gì cơ?” Lý Tử Du hỏi.

“Hi hi. Không nói gì đâu, không nói gì đâu. Chuyện kia, về sau cô tính thế nào? Thật sự đáp ứng hôn sự với nhà họ Vương à?”

“Sẽ không! Vì ta, vì di nhỏ, ta nhất định không đáp ứng!” Mâu thuẫn giữa Vương thái hậu và di nhỏ không bao giờ giải quyết được. Nếu Vương thái hậu là người ôn hòa thì bọn họ còn có thể chung sống hòa bình. Thế nhưng những hành động của Vương thái hậu đều thể hiện ra rằng bà ta sẽ không chịu ngang hàng với kẻ khác. Hơn nữa Hoàng thượng cũng không phải do bà ta sinh ra.

Bây giờ di nhỏ vẫn sống ổn là bởi Vương thái hậu còn chưa ra tay. Một nui không thể có hai hở, bà ta sao có thể tha cho di nhỏ mà không bắt nạt được chứ?

Muốn nàng gả vào nhà họ Vương cũng chỉ là mê hồn trận của Vương thái hậu mà thôi. Bà ta muốn có quan hệ tốt với hoàng thượng nhưng bà ta thật sự muốn chung sống hòa bình với di nhỏ sao? Không có khả năng! Bà ta tuyệt đối không thể bỏ được thế diện. Hơn nữa di nhỏ cũng không hi vọng nàng gả

đến nhà họ Vương. Vạn nhất về sau Hoàng thượng biểu đệ có thể cảm quyền rồi đối phó với nhà họ Vương, vậy thì nàng chẳng phải sẽ là thứ ngáng chân đệ ấy sao? Cho nên chuyện như vậy nàng không thể nào đồng ý được.

Quận chúa Vĩnh An do dự một chút rồi nói: “Vậy cô phải làm gì bây giờ? Vương thái hậu là người nếu không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua đâu. Hay là cô... cô gả cho vương thúc nhà ta đi.”

Lý Tử Du ngạc nhiên nhìn quận chúa Vĩnh An: “Cô nói cái gì vậy? Điều này sao có thể xảy ra?” Người ta ngay cả cháu gái của Vương thái hậu cũng không muốn thì sao có thể muốn thành thân với một đứa mồ côi như nàng chứ? Mà thân phận của nàng vẫn còn là biểu tỷ của hoàng đế, nếu vạn nhất Nhiếp chính vương này muốn tạo phản, thì sao có thể mua dây buộc mình chứ?

“Có gì mà không thể? Cô suy nghĩ một chút đi. Người có thể đối phó với Vương thái hậu cũng chỉ có Vương thúc nhà ta thôi. Cô gả cho thúc ấy thì Vương thái hậu cũng không dám làm gì cô, có phải không? Trần thái hậu cũng sẽ được an toàn hơn. Thật ra thì ta thấy cô rất xứng đôi với vương thúc nhà ta. Lần trước chẳng phải ta đã nói rồi sao Người như Vương Minh Nguyệt tuyệt đối không xứng với vương thúc. Cô xem vương thúc nhà ta đi, người thật sự rất tốt. Đến bây giờ trong phủ chẳng có một nữ nhân nào cả, một lòng chỉ lo việc chính sự, không hoa tâm, tâm lại tốt, đáng vẻ cũng đẹp, bao nhiêu người còn mơ ước gả cho thúc ấy đây.”

“Chính vì ngài ấy như thế thì làm sao có thể cưới ta được? Cô đừng nói đùa nữa. Ngài ấy là Nhiếp chính vương thì người khác nhất định không thể ép buộc hôn sự của ngài ấy được. Trừ khi ngài ấy thấy vui.” Nếu không sao nhị tỷ nàng cố gắng như vậy mà vẫn không thành công, liên lụy cả nhà Nhị bá phụ phải sung quân đến Tây Bắc chứ?

“Nếu thúc ấy vui thì sao?” Quận chúa Vĩnh An hỏi.

“Cô hôm nay làm sao vậy? Sao cứ hỏi những điều kì quái thế? Chẳng lẽ có người bảo cô nói vậy sao?” Lý Tử Du nghi ngờ nhìn chằm chằm quận chúa Vĩnh An.

“Được rồi, được rồi. Là ta nói hươu nói vượn. Thật ra đây cũng chỉ là một phương pháp thôi mà, chẳng phải vì ta thấy cô sốt ruột nên mới nghĩ ra chiêu này sao? Quan hệ giữa ta và vương thúc tốt lắm đây, nói không chừng lại thành công đó.”

Cô nương này cũng quá ngây thơ rồi. Thật sự nghĩ rằng chỉ cần nói là thành công sao? Nhưng mà nàng cũng phải lo đến nhân tố chính trị. Nếu Nhiếp chính vương muốn thể hiện mình tuyệt đối là một trung thần thì cưới nàng chính là có lợi rồi.

Lý Tử Du vẫn cảm thấy hôm nay quận chúa Vĩnh An rất kì quái. Có lẽ thật sự như mình đoán chăng? Chẳng lẽ thật là hần?

“Hôn sự của cô còn chưa được định đâu. Trước mắt cô đừng quan tâm chuyện của ta nữa, hơn nữa, cô còn lớn hơn ta đây.”

Vừa nói đến chuyện này, quận chúa Vĩnh An liền sụp mặt xuống: “Cô nói thử xem, ta đang tự do tự tại tốt thế này thì sao phải lập gia đình? Nếu gặp một người không gây trở ngại thì tốt nhưng nếu gặp một kẻ chẳng ra gì thì nguy rồi. Chẳng lẽ đến lúc đó ta phải hưu phu à?”

Phụt, Lý Tử Du cười lên tiếng, hưu phu à? Thật đúng là, quận chúa mà hưu phu thì người khác cũng chẳng thể nói gì. Người ta có tiền, có quyền thì có nói gì cũng chỉ nói sau lưng không thể nói trước mặt được rồi.

Nhưng mà nếu có thể nghĩ như vậy thì xem ra hôn sự của nàng ấy cũng không khó.

Lý Tử Du nói đùa: “Không biết Viên Thanh có thể gầy đi không nhỉ?”

“Hần sao có thể gầy được. Chẳng phải rất giống quả cầu sao? Lần trước ta thấy hần vẫn như cũ, chẳng có chút cải thiện nào. Hơn nữa còn cãi nhau với ta mỗi lần gặp mặt, xem ra ta thật sự phải giống Vương Minh Nguyệt cho hần mấy roi.” Vừa nói đến Viên Thanh thì quận chúa Vĩnh An đặc biệt nói nhiều. Lý Tử Du nhìn quận chúa Vĩnh An với vẻ chọc ghẹo: “Xem ra cô với Viên Thanh này có duyên phận rất sâu nha. Thật ra thì Viên Thanh kia cũng không tính là rất béo, chỉ là so với mọi người có chút mượt mà hơn mà thôi. Nếu gầy đi thì cũng chẳng khác gì mấy tên tiểu tử khác.”

Quận chúa Vĩnh An đỏ mặt, nói: “Nhìn xem, đây là lời nói của một tiểu cô nương à? Ta không để ý đến cô nữa.” Nói xong liền vội vàng chạy đi, chẳng giống bản tính của nàng ấy chút nào, còn đỏ mặt nữa nha. Chẳng lẽ thật như thế à?

Lý Tử Du buồn cười trong lòng. Vị Viên Thanh kia thật ra là một người rất được. Nàng cũng gặp qua vài lần rồi. Hần là con trai của Viên Thừa tướng, có chút nghịch ngợm, cứ mỗi lần gặp mặt quận chúa Vĩnh An lại cãi nhau nhưng cũng là người thành thật. Chẳng lẽ đây chính là oan gia vui mừng trong truyền thuyết à?

Hôn sự của nàng không thể nào như ý nguyện nhưng nàng hi vọng quận chúa Vĩnh An có thể gả cho người hợp ý.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Chương 59.2

Quận chúa Vĩnh An vội vàng rời đi, ra đến bên ngoài mà mặt vẫn còn đỏ. Từ Du này vậy mà lại trêu ghẹo mình.

“Quận chúa, chúng ta hồi phủ sao?”

“Hồi phủ cái gì mà hồi phủ, tới chỗ vương thúc đi.” Còn phải đi báo cáo tình hình hôm nay nữa.

...

“Vương thúc à, hôm nay con thiếu chút nữa là bị lộ hết rồi. Thúc phải bồi thường cho con thật tốt đó.” Quận chúa Vĩnh An nói.

“Con nói như thế nào?” Nhiếp chính vương hỏi.

Quận chúa Vĩnh An kể hết tình huống hôm nay, bao gồm cả lời Lý Từ Du.

“Không phải do con không cẩn thận đâu. Là Từ Du nhảy bén nên lập tức liền hoài nghi con thôi. Từ nay về sau con không làm chuyện này nữa đâu, nếu không về sau e là không thể làm bằng hữu với Từ Du được nữa.”

Nhiếp chính vương im lặng một lúc lâu rồi nói: “Việc này ta đã biết. Con về trước đi.”

Quận chúa Vĩnh An nói: “Vương thúc, người rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Nếu người muốn lung lạc Hoàng thượng thì có rất nhiều cách, sao lại đánh chủ ý lên Từ Du chứ? Nàng ấy là bằng hữu tốt của con đấy. Thật ra nghiêm túc mà nói, Từ Du cũng chỉ là cháu gái đẳng ngoại của Trần thái hậu thôi, cũng không phải con gái ruột, người cho dù có mục đích gì thì hiệu quả cũng không lớn đâu.” Vị vương thúc này vẫn chưa gặp qua Từ Du thì sao lại muốn nàng làm mật thám chứ?

“Ta làm việc tự có chừng mực, không cần con suy nghĩ lung tung.” Nhiếp chính vương nói.

“Vương thúc, con biết người làm việc có chừng mực. Lúc trước người muốn con kết giao với Từ Du thì con rất không vui nhưng càng tiếp xúc với nàng ấy con lại càng thích. Bây giờ con thật sự xem Từ Du là bằng hữu tốt, người nhà họ Lý đều cùng một giuộc, không ai quan tâm lo nghĩ cho nàng ấy cả. Tất cả đều tính kế nàng ấy. Vương thúc, người có thể nể mặt con mà đừng gây bất lợi cho Từ Du được không?”

“Con cảm thấy vương thúc con phải cần lợi dụng một nữ hài tử sao?” Nhiếp chính vương nói thần nhiên.

“Nói cách khác, người thật sự muốn thành thân với Từ Du? Vậy thật sự quá tốt rồi. Vương thúc à, con không nghĩ người nói dối nhưng mà chuyện này có chút không đúng rồi. Vương thúc sẽ không cưới một nữ nhân chưa từng gặp chứ? Chẳng lẽ Vương thúc lên lút gặp qua Từ Du rồi à? Khi nào vậy?” Quận chúa lại nổi lên tính tò mò nhiều chuyện. Chẳng lẽ gần đây? Hay là lâu rồi?

“À đúng rồi, hôm nay Từ Du có nói lời người nói giống với một người khác. Vương thúc à, người cảm thấy người đó là ai? Sẽ không phải là vương thúc chứ?”

Nhiếp Chính vương hắng giọng vài tiếng, không được tự nhiên. Hắn nói: “Đoán mò cái gì đấy? Còn không mong trở về đi? Nếu không ta liền chi hôn cho con!”

Quận chúa Vĩnh An xụ mặt, nói: “Vương thúc đây là muốn qua sông đoạn cầu mà. Về sau con sẽ không bao giờ thay người chuyển lời nữa!”

“Tốt thôi, đến lúc đó Vương thúc liền chi hôn cho người một quận mã thật xấu xí là được rồi.” Nhiếp chính vương bắt vi sở động.

Quận chúa Vĩnh An biết mình không thắng nổi vương thúc nên đành mang về mặt xám xịt trở về. Nàng nghĩ đến chuyện Từ Du trêu ghẹo ban nãy thì mặt lại đỏ lên. Nha hoàn bên cạnh tròn mắt ngạc nhiên, từ khi nào quận chúa da mặt dày nhà mình lại biết xấu hổ đỏ mặt vậy? Thật kì quái, thật kì quái mà.

...

“Sau khi hồi phủ nếu lão bà từ kia còn gây khó dễ cho con thì con cứ trực tiếp tiến cung. Di nhỏ sẽ làm chủ cho con. Chờ ta nghĩ biện pháp, trước tiên kéo dài cho đến khi con cập kê rồi hẵng tính chuyện đính hôn.” Trần thái hậu hạ quyết tâm đến chỗ Vương thái hậu cầu xin. Cho dù nàng có phải quỵ xuống cũng được. Vương thái hậu kia là người tự phụ, nhất định là cảm thấy hôn sự với nhà họ Vương sẽ không thoát khỏi tay bà ta, nếu thấy nàng tỏ ra hèn mọn nhường nhịn thì có lẽ sẽ đáp ứng.

“Di nhỏ, người đừng làm gì cả. Con sẽ tự nghĩ biện pháp. Nếu không được thì con trước tiên sẽ chuyển ra ngoài ở. Con sẽ có cách mà, người phải tin con.” Thật sự phải làm nhanh, có lẽ trước hết phải để Thái phu nhân ngã bệnh, nếu bệnh rồi thì sao có thể nói chuyện hôn sự? Không phải nàng nhân tâm mà là người ta nhân tâm với nàng trước, nàng nếu không phản kích thì sẽ bị người ta bức chết!

Trước kia nàng cũng đã nghĩ đến chiều này nhưng vì nể mặt cha mẹ nên không làm. Bây giờ bà ta đã hoàn toàn quên thân phận trưởng bối thì sao nàng còn phải thương xót bà ta? Nói nàng ác độc thì cứ nói đi, nàng không quan tâm!

Di nhỏ còn chưa biết bên cạnh nàng còn có Hồng Y nên chuyện này Lý Từ Du vẫn chưa nói cho di nhỏ biết.

Vốn dĩ sau khi rời cung Lý Từ Du muốn đến Cẩm Y phường nhưng trên đường đi lại đổi ý. Có lẽ đến khi có chuyện cấp bách hắn sẽ xuất hiện. Không cần lãng phí cơ hội, có một số việc vẫn nên duy trì tình trạng hiện tại sẽ tốt hơn.

“Cô nương, cô đã về rồi!” Lý ma ma vừa thấy đã kéo tay Lý Tử Du.

“Mama nhớ ta sao?” Lý Tử Du cười hỏi.

“Đúng vậy, là muốn tìm cô nương.” Bà không vào được trong cung mà trong thời gian này người trong phủ đều đối xử với bà rất hà khắc.

“Bạch Vi, người nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lý Tử Du thấy biểu hiện của Lý ma ma thì cảm thấy không thích hợp nên lập tức hỏi Bạch Vi.

“Không có gì đâu cô nương. Mọi người đều tốt.” Lý ma ma không muốn rước lấy phiền toái.

“Bạch Vi, người nói thật đi. Có phải bị người ta bắt nạt không? Các người không nói thì tự ta sẽ đi tra.”

Bạch Vi sớm đã không nhịn được, nói: “Sau khi cô nương đi thì mọi người trong phủ đối xử với chúng tôi rất tệ. Một ngày ba bữa không đúng hạn thì không nói làm gì, đằng này là cơm canh lặt nhách, cơm thừa canh cặn. Trong viện chúng ta nếu cần cái gì thì đều bị người khác châm chọc khiêu khích, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.”

Tốt lắm, thật tốt mà! Vài ngày không thấy thì lại thay đổi sách lược rồi, nhân việc này muốn phạt nàng đây. Xem ra Thái phu nhân đã thuyết phục được Đại bá mẫu rồi, nhất định là nói nếu nàng gả đến nhà họ Vương thì sẽ nhận được rất nhiều lợi lộc, sau đó Đại bá mẫu và Thái phu nhân cùng đứng chung chiến tuyến, không thể phạt nàng nên mới đối phó với người bên cạnh nàng. Bọn họ biết nàng đối xử với mọi người bên cạnh rất tốt nên mới nhân lúc nàng không ở đây đã xuống tay.

Xem ra lão thái thái không bệnh cũng phải bệnh! Lý Tử Du cười nói: “Không phải các người đều nói mấy ngày nay không được ăn ngon sao? Đi, đi theo cô nương ta ra ngoài tìm chút ăn uống no say đi.”

“Ôi trời. Cô nương đừng như vậy. Chúng ta phải ở lại quý phủ.” Lý ma ma lo lắng.

“Chỉ ăn cơm thôi mà, yên tâm, chúng ta sẽ về mà. Nếu phòng bếp không muốn gặp chúng ta thì ta làm chủ tử sẽ bỏ tiền túi ra cho các người ăn.”

Bạch Vi và Đại Nha đã sớm vui vẻ đứng lên. Thật ra tiền tiêu vật hàng tháng của các nàng đều là cô nương cho, quý phủ có cho chút nào đâu. Hơn nữa cô nương hằng tháng còn bỏ quỹ chung một trăm lượng bạc để cho bọn họ cấp cho các nàng một chút phí dùng hàng ngày nhưng một chút cũng không nhận được. Bọn họ dựa vào cái gì mà đối xử với các nàng như thế?

“Sau này nếu còn như thế thì chúng ta hằng ngày đều gọi đồ ăn bên ngoài vào đây. Ta cũng ngán thức ăn trong phủ lắm rồi.” Đương nhiên, một trăm lượng bạc cũng sẽ không cấp! Lý Tử Du nghĩ tốt nhất là bọn họ nên đuổi các nàng ra ngoài phủ mới tốt, như vậy có thể đường đường chính chính ở riêng rồi.

Mọi người ai nấy đều vui vẻ. Lý ma ma lúc đầu còn có chút uể oải nhưng được Lý Tử Du dỗ dành nên đã vui trở lại. Nghĩ lại thì Thái phu nhân làm như thế với cô nương thật không đúng. Cô nương của chúng ta cũng không phải không có bạc, bên ngoài còn có người làm nữa, sao cứ phải ở đây chịu oan ức tức tối chứ?

Vốn dĩ bà còn trông mong rằng Thái phu nhân có thể định hôn sự cho cô nương và Thượng Quan công tử nhưng mà bây giờ lại mong cô nương gả đến nhà họ Vương, như vậy sẽ không phải gây người trong phủ nữa!!

Lý Tử Du ngầm phân phó Hồng Y mấy câu, Hồng Y gật đầu tỏ ý đã hiểu. Sau đó mọi người liền đi ra ngoài ăn ngon.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 60.1

Từ lâu được bài trí rất tao nhã, hơn nữa còn có nhã gian chuyên dành để phục phụ nữ giới. Nhóm người Lý Tử Du bao một phòng, nha hoàn ngồi một bàn, nàng ngồi một bàn khác. Địa vị chủ tử khác biệt, những nha hoàn này cũng không có ý nghĩ phạm quy củ nên chỉ có Lý ma ma ngồi cùng Lý Tử Du.

Có lẽ là vì được ra khỏi phủ, lại được ăn ngon nên mọi người đều rất thoải mái, cười nói vui vẻ. Không lâu sau Hồng Y cũng đến gia nhập, mọi người cùng nhau dùng bữa.

Lý Tử Du thấy Hồng Y gật đầu với mình thì biết chuyện nàng phân phó đã thành công vì thế tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Đại Nha nói: “Món ăn ở từ lâu này ngon quá. Lúc trở về nhất định phải bảo nương ta làm cho ăn mới được.”

Bạch Vi nghe vậy cười bảo: “Thích thì ăn nhiều một chút đi. Không thể để lãng phí nhé, đều là bạc của cô nương cả đấy.”

“Biết rồi mà Bạch Vi tỷ tỷ. Chỉ có mấy người chúng ta đi thế này thật tốt, về nhà nhất định phải để Bạch Lộ và Bạch Hạc tức chết.” Khoảng thời gian cô

nương không ở đây, hai ả nha đầu này ý vào việc mình là nha hoàn của quý phủ mà chèn ép các nàng. Nàng không muốn gây chuyện phiền phức cho cô nương chứ không thì nàng nhất định đã sớm đánh nhau với hai ả kia rồi. Lúc trước nàng ở điền trang cũng không phải chưa từng đánh nhau.

“Được rồi, được rồi. Khi ăn thì đừng nói nhiều. Chúng ta không giúp được cô nương cái gì thì cũng đừng gây sự cho cô nương, biết không?”

Bạch Vi nhìn Hồng Y ngồi bên cạnh chỉ ăn mà không nói lời nào mà không khỏi than thở, Hồng Y này thật là ít nói mà.

“Cô nương à, cứ như vậy lát nữa trở về sẽ không có chuyện gì thật sao?” Lý ma ma có chút sợ hãi. Trong thâm tâm bà vẫn rất sợ hãi lão thái thái.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.” Lý Tử Du nói, “Ma ma ăn nhiều một chút đi. Lát nữa chúng ta cùng đi xem nhà trước kia thử xem, biết đâu sẽ ở đó.”

“Cô nương à, người thật sự muốn rời khỏi Hầu phủ sao?” Lý ma ma còn tưởng cô nương chỉ nói chơi thôi.

“Hãy nhìn những kẻ trong phủ kia đã đối xử như thế nào với chúng ta. Ma ma, ta không muốn người lại bị khinh bỉ.”

Lý ma ma mắt đỏ hoe, nói: “Đều do nô tỳ vô dụng, lớn tuổi như vậy mà còn phải để cô nương che chở.”

“Ma ma đừng nói thế. Nếu người còn nói những lời như thế nữa ta sẽ tức giận đấy.”

“Được, được. Nô tỳ không nói nữa.” Lý ma ma gấp vào chén Lý Tử Du món nàng thích ăn.

Lúc Lý Tử Du ăn xong, chuẩn bị vén màn lên xe ngựa trở về thì Bạch Vi thấy có bóng người cách đó không xa tiến lên đuổi theo vài bước. Ngồi trên xe mà tâm trạng nàng vẫn bất ổn không yên. Đại Nha hỏi: “Bạch Vi tỷ tỷ, chẳng lẽ lúc này tỷ ăn chưa đủ à? Sao lại có vẻ không vui thế?”

“Sao có thể chứ? Đừng nói bừa.” Bạch Vi đáp.

Hồng Y ngồi một bên chỉ liếc nhìn Bạch Vi mà không nói lời nào, sau đó liền ngồi như ban đầu.

Nhóm người Tử Du cùng đi xem nhà. Bởi vì lâu rồi không có ai ở nên bụi bặm rất nhiều, nhưng tất cả phòng ốc, gia cụ đều không thiếu, chỉ cần dọn dẹp sạch sẽ là được. Lý Tử Du càng nhìn càng kiên quyết muốn rời phủ chuyển đến đây.

Sau khi trở về Lý Tử Du vẫn tuân theo quy củ đến thỉnh an lão thái thái. Kết quả là người bên viện lão thái thái nói khi ăn trưa xong thì người không thoải mái, sau khi để thái y xem bệnh thì đã ngủ rồi. Lý Tử Du không gặp được lão thái thái.

Lúc đi qua phòng của Ngũ cô nương trên đường trở về viện của Lý Tử Du thì cửa viện của nàng ta liền lập tức đóng lại, dường như là cố ý chờ Lý Tử Du trở về để làm thế.

Bạch Vi và Đại Nha cực kì tức giận còn Lý Tử Du thì chỉ lắc đầu. So đo với người như vậy thì chỉ khiến nàng mất thân phận thôi.

Bởi vì chuyện Lý Tử Du ra ngoài ăn nên người bên đại phòng không còn hà khắc với người trong viện của họ nữa. Bạch Lộ và Bạch Hạc lại khôi phục lại dáng vẻ vâng lời như trước kia, thế nhưng mấy ngày nay Bạch Vi lại có tinh thần có chút bất ổn.

Nhờ có Hồng Y mà Lý Tử Du đã biết Bạch Vi bất bình thường từ ngày hôm đó nhưng nàng vẫn chờ nàng ấy nói ra. Nếu ngay cả nha đầu Bạch Vi mà nàng còn không thể tin nhiệm được thì nàng làm người thật quá thất bại rồi.

Bạch Vi quả nhiên không làm cho Lý Tử Du thất vọng: “Cô nương, nô tỳ có chuyện này muốn nói với cô nương. Không biết cô nương có thời gian không?”

Lý Tử Du đáp: “Nói đi, ta nghe đây.”

“Lần trước khi cùng cô nương ra ngoài, nô tỳ thấy có người theo sau nên nhìn thoáng qua thử. Hình như đó là ca ca và tẩu tẩu của nô tỳ. Nô tỳ sợ có ả tình trong chuyện này nên mấy ngày nay không dám nói cho cô nương. Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì chẳng phải là do nô tỳ không tốt sao?”

“Người nói là ca tẩu người ư?” Lý Tử Du hỏi. Lúc Bạch Vi tự bán mình vì cần bạc để bốc thuốc cho mẫu thân cũng không nói mình có ca tẩu.

Bạch Vi tức giận nói: “Cô nương, không sợ ngài chê cười chứ nô tỳ đúng là có một ca ca nhưng nô tỳ tình nguyện không có kẻ ca ca này. Ca ca nô tỳ mấy năm trước cưới vợ về liền đối đãi không tốt với mẫu thân và nô tỳ. Sau đó vì tẩu tẩu của nô tỳ xúi giục mà đòi ra ở riêng, chỉ còn lại nô tỳ và mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau. Lần đó mẫu thân của nô tỳ sinh bệnh, không có tiền trị liệu, không thể không chạy đến cầu xin bọn họ nhưng bọn họ đến cả một văn tiền cũng không lấy ra, còn nói gì mà ở riêng là ở riêng, hai bên tự sinh tự diệt. Cuối cùng nô tỳ chỉ có thể bán thân mới cứu được mẫu thân, sau đó nhờ có cô nương thiện tâm giúp sắp xếp cho mẫu thân nô tỳ. Lần này bọn họ đột nhiên xuất hiện, nô tỳ sợ là không có chuyện gì tốt cả.”

Cũng có thể như vậy, nếu không sao có thể khéo như thế chứ? Minh ra ngoài, bọn họ đã chờ sẵn.

Lý Tử Du nói: “Việc này ta hiểu được, người không cần lo lắng. Chỉ là nếu ca tẩu người gây bất lợi cho ta thì ta sẽ không lưu tình. Người nên chuẩn bị tư tưởng trước.”

“Cô nương yên tâm đi. Lúc bọn họ mặc kệ sống chết của mẫu thân nô tỳ thì trong lòng nô tỳ đã không có hai người ca tẩu này rồi. Mệnh nô tỳ là của cô

nuong, nếu bọn họ dám gây bất lợi cho cô nương thì dù có chết nô tỳ cũng phải tính sổ với bọn họ.”

“Nói cái gì mà chết với không chết hả? Đừng nghiêm trọng như vậy. Đừng rồi, lâu rồi người không về thăm mẫu thân người. Ngày mai người về thử xem, phòng khi ca tẩu người tìm được bà ấy mà gây khó dễ.”

Mẫu thân Bạch Vi được Lý Tử Du đón đến kinh thành, đang ở cùng chỗ với Mãn Thương.

“Nô tỳ đa tạ cô nương.”

Ngày hôm sau, Bạch Vi ra ngoài thăm mẫu thân nàng. Vợ Mãn Thương nhìn thấy Bạch Vi liền kéo nàng vào trong phòng mình, nói: “Bạch Vi cô nương, có phải cô còn có ca ca không?”

Bạch Vi nghe vậy liền lo lắng, hỏi: “Chẳng lẽ bọn họ đến gặp mọi người rồi? Quấy rầy mẹ muội rồi sao?”

Vợ Mãn Thương nói: “Mấy ngày trước có một đôi vợ chồng đến đây, tự xưng là con trai và con dâu của đại nương. Ta sợ là kẻ lừa đảo nên liền nói cho đại nương biết, ai dè đại nương lập tức tức giận, la lớn đòi đuổi người đi. Phu quân ta nghe thấy liền đuổi người đi. Bạch Vi cô nương, cô nói thử xem rốt cuộc là có việc gì vậy?”

Bạch Vi càng nghe càng tức, nói: “Tẩu tử, hai người làm đúng lắm, nên đuổi người đi! Không gạt tẩu tử, trước kia muội đúng là có một ca ca nhưng muội tình nguyện không có người ca ca này.” Bạch Vi liền kể chuyện ca tẩu của mình cho vợ Mãn Thương nghe.

Vợ Mãn Thương tức giận không nhịn được, nói: “Làm sao có thể cầm thú như thế chứ? Ngay cả mẹ ruột của mình mà cũng không lo, còn dè cho muội muội phải bán mình nữa? Cũng may cô gặp được cô nương của chúng ta chứ không cô và đại nương phải làm sao chứ?”

Bạch Vi cũng nói: “Đúng vậy. Nếu không có cô nương thì nói không chừng muội và mẹ đã không thể còn sống đến bây giờ được. Bây giờ muội lo là có khi nào hai người kia bị người khác sai đến đối phó với cô nương hay không thôi. Tẩu tử, hiện tại quý phủ rõ ràng là muốn ép buộc cô nương của chúng ta. Muội không muốn vì chuyện của muội mà hại cô nương. Nếu hai người kia tiếp tục đến nữa, muội hận không thể đem bọn họ đến quan phủ xử lý!”

Vợ Mãn Thương nói: “Nhưng ta thấy bá mẫu sau đó khóc lớn một lúc lâu, nói cho cùng thì cũng là mẫu tử liền tâm.” Thật ra vợ Mãn Thương nghĩ nhất định là người trong phủ muốn từ từ gạt hết những phụ tá đắc lực bên người cô nương, để cô nương không có chỗ dựa vào, mà Bạch Vi này chính là người thứ nhất bị đối phó.

Nàng đã làm nha hoàn trong phủ rất nhiều năm, bao nhiêu mưu mô nàng cũng hiểu được một ít. Bạch Vi này là nha hoàn đầu tiên cô nương thu nhận. Lão thái thái nhất định sẽ xuống tay với nàng ấy trước để cô nương không còn đường rút lui, sau đó buộc cô nương đồng ý hôn sự, quả nhiên thật đáng giận!

“Muội thăm mẹ trước đã. Tẩu tử, mấy ngày nay đã khiến người lo lắng rồi.”

Vợ Mãn Thương nói: “Có gì đâu chứ. Bạch Vi cô nương, bây giờ chính cô cũng phải bảo trọng, bằng không cô nương vốn dĩ không có người tin cậy, chúng tôi lại không thể vào phủ, chỉ có mọi người có thể ở gần hầu hạ cô nương thôi.”

“Tẩu tử yên tâm, muội biết rồi.”

Bạch Vi vừa vào cửa đã thấy mẹ mình gạt nước mắt trên mặt mà không khỏi khó chịu trong lòng: “Mẹ, con đến rồi. Cô nương biết con nhớ mẹ nên để con đến đây một chuyến. Mẹ, con mang cho mẹ món hoa quế cao mẹ thích nhất này.”

Bạch Vi đặt điểm tâm đã mua trên bàn rồi thuận tay rót một ly nước trà cho mẹ: “Mẹ, mẹ uống trà đi.”

“Vi nhi ơi, ca ca sức sinh kia của con đến đây rồi. Phải làm sao mới tốt đây hả con? Mẹ sợ nó lại đến sinh sự nữa. Vất vả lắm cô nương tốt bụng của các con mới sắp xếp được cho mẹ ở đây, được ăn ngon mặc đẹp, còn trị bệnh cho mẹ nữa. Mẹ sợ sức sinh kia gây bất lợi cho cô nương lắm.”

“Mẹ à, chúng ta đừng quan tâm hần. Hần không thấy được chúng ta thì sẽ không gây chuyện được thôi!” Nàng hạ quyết tâm đuổi người đi rồi, tuyệt đối không thể để hai kẻ kia đến phá những ngày yên bình của mình và cô nương được.

Chỉ là nghĩ thì tốt thế nhưng sự thật lại tàn khốc. Không biết ca tẩu nàng mồi dãi đến mức nào mà đánh hơi được người sẽ tới đây mà đến làm âm ỷ trước cửa: “Mẹ, muội tử, ta biết các người ở bên trong. Nếu các người không ra ta sẽ chết đó! Mẹ ơi, mẹ cứu con trai mẹ đi!”

Lại có một giọng nữ hô: “Bà bà, muội tử, hai người ra đây gặp chúng ta một lần đi. Ta và tướng công bị người đuổi đến cùng đường rồi, bây giờ không có bạc sẽ đánh gãy chân ca ca cô đó, hai người cứu bọn ta đi!”

Mãn Thương vốn dĩ muốn tìm vài người đánh đuổi đi nhưng bị thê tử ngăn lại: “Để Bạch Vi giải quyết đi!”

Bạch Vi mở cửa ra, trong tay cầm một cái chảo, bảo Mãn Thương mở cửa chính ra. Hai người kia thấy cửa mở liền hoảng sợ, thấy người đi ra thì lại lập tức nở nụ cười, nhưng nhìn trên tay nàng có gì đó thì lại né ra vài bước.

Ca ca Bạch Vi nói lấy lòng: “Vi nhi à, muội cuối cùng cũng gặp ca ca rồi!”

Nương tử hần cảm thấy nàng sẽ không nói nên lập tức đẩy hần sang một bên, muốn tiến lên cầm tay Bạch Vi nhưng lại bị Bạch Vi trừng mắt thì liền dừng

động tác.

“Muội tử, cô xem xem, chị dâu ta và ca ca cô bây giờ bị người ta đuổi đến không sống nổi nữa. Cô có thể giúp chúng ta một tay không. Tốt xấu gì cũng cùng một bụng mẹ chui ra, không thể thấy chết mà không cứu được phải không?”

“Thật nực cười! Các người còn biết là từ một bụng mẹ chui ra à? Lúc mẹ bị bệnh thành ra như thế thì các người nói thế nào? Sao? Không dám nói ra à? Được thôi, để ta nói thay cho nhé. Các người nói nếu đã ở riêng thì tự sinh tự diệt. Huống hồ bây giờ ta cũng không phải muội tử của các người nữa. Khế ước bán mình của ta đều trong tay chủ tử. Chủ tử ở đâu ta ở đó. Ta là của chủ tử, không có một chút quan hệ với các người đâu! Đừng có nói để nghe như thế! Cút cho ta!”

Ca ca nàng mắt thấy chuyện bất thành liền lập tức ôm chân Bạch Vi nói: “Muội tử, trước đây là bọn ta sai. Nhưng lần này muội nhất định phải cứu ca ca, nếu không ca ca sẽ bị đánh chết. Tốt xấu gì cũng là một mạng người mà. Chỉ cần năm mươi lượng bạc thôi. Muội muội à, muội nghĩ biện pháp đi, nếu không mai ca ca sẽ bị đánh chết trên đường đó!”

“Đừng vậy, đừng vậy! Muội tử à, cô cứu bọn ta đi. Đến lúc đó bọn ta sẽ chăm sóc bà bà chu đáo, được không? Người khác sao bằng người nhà được? Con cái nuôi dưỡng cha mẹ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không sợ người ta đàm tiếu. Tẩu tử biết bây giờ cô rất tốt nhưng cô cũng là nữ hài tử, sau này cũng phải lập gia đình mà phải không? Nào có chuyện con rể mà phải nuôi mẹ vợ bao giờ? Cho nên lần này cô cứu ca tẩu thì ca tẩu sẽ nuôi mẹ.”

“Cút! Cút hết cho ta!!!” Bạch Vi đem chân đạp vào đầu, vào người hai kẻ kia. Vợ Mãn Thương thấy thế cũng lên giúp một tay, khiến bọn họ chạy trốn chết. Xung quanh yên tĩnh lại nhưng Bạch Vi lại đầm đìa nước mắt.

“Tẩu tử, muội không sao. Ha ha, thật nực cười mà! Trong lòng rõ ràng biết bọn họ không có ý tốt nhưng lại hy vọng bọn họ có chút tình thân mà đến thăm mẹ.”

“Bạch vi cô nương đừng nghĩ nhiều như vậy. Đại nương còn cần cô quan tâm, chỉ sợ trong lòng bà ấy còn khổ sở hơn cô.”

Bạch Vi gạt đầu, vào phòng an ủi mẹ.

Hai người kia chạy trốn chết một đoạn đường thì ngừng lại. Nữ nhân kia mắng: “Khốn khiếp! Dám đánh lão nương cơ đấy! Chờ lão nương trối nó lại thì nhất định không tha cho nó!”

Ca ca Bạch Vi nói: “Tốt xấu gì cũng thấy được người rồi. Sau này cũng dễ làm thôi.”

“Dễ làm cái rắm! Chẳng không thấy tình hình hôm nay thế nào sao? Việc này khó làm! Cũng không biết đám người kia nghĩ thế nào nữa, chẳng phải chỉ là một con nhóc thôi sao? Không nên mua một chút nào, đáng về cũng khó coi, mắt họ bị gì thế chứ!”

“Được rồi, cũng không phải chúng ta mua, tập trung vào kiếm bạc đi! Vừa này ta có nhìn vào trong rồi, mẹ ta tuy là không có đi ra nhưng ta thấy bà ấy ở bên trong gạt nước mắt. Nhất định là còn luyến tiếc ta. Đến lúc đó ta lừa mẹ đi ra, nha đầu kia đau lòng cho mẹ thì nhất định sẽ đến gặp, khi đó chúng ta hãy trối người lại, chẳng phải đơn giản rồi sao? Ta nói cho nàng biết, mẹ ta rất mềm lòng, không thể thấy ta chịu khổ đâu. Những lời hôm nay ta nói nhất định bà ấy đã nghe nhưng vẫn còn giận ta nên mới không ra gặp. Nàng nói chủ ý như vậy được không?”

“Chàng thật là ma quỷ đó nha! Thật đúng là thông minh mà. Nhưng mà ta nói cho chàng biết, chàng không được làm hỏng đầu đấy. Là hai trăm lượng bạc đó! Sau khi có bạc rồi thì chúng ta đủ để sống hơn nửa đời người rồi!”

“Trời ạ, nếu may mắn đến thì có ngăn cũng không được. Ai có thể nghĩ đến chuyện tốt như thế sẽ đến chứ? Vốn nghĩ là nha đầu kia đã chết bên ngoài rồi, không ngờ nó lại càng ngày càng tốt, một chút cũng không nghĩ đến chúng ta. Ta còn ngại ngăn gì nó nữa?” Ca ca Bạch Vi cười lạnh.

Bạch Vi sau khi dỗ dành mẹ xong thì trở về kể hết cho Lý Tử Du nghe. Lý Tử Du nói: “Mấy ngày này người cứ ở cạnh mẹ đi. Ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Cô nương, đều do nô tỳ không tốt, gây phiền toái cho người.”

Lý Tử Du nói: “Về sau đừng nói thế nữa. Đám người này là vì ta mà đến. Nói đi nói lại cũng là ta liên lụy các người.”

“Cô nương, nô tỳ là hạ nhân của ngài. Hai chữ liên lụy này thật làm nô tỳ xấu hổ. Nếu không do ca ca của nô tỳ thì cũng không thế này rồi.”

“Được rồi. Chúng ta không nói đến chuyện này nữa. Mấy ngày này người nhất định phải cẩn thận. Trăm ngàn lần không được một mình đi ra ngoài. Ta sẽ để Đại Nha đi theo người, tốt xấu gì cũng có thể giúp đỡ chiếu cố lẫn nhau.”

Tối đến Hồng Y báo cáo tin tức tìm hiểu được cho Lý Tử Du: “Hai người kia vì không sống nổi ở quê nữa nên mới đến kinh thành tìm việc. Ca ca Bạch Vi nghiện cờ bạc, toàn bộ tiền đều đem đi chơi bạc hết. Sau đó có người tìm được bọn họ, hứa cho bọn họ hai trăm lượng bạc muốn mua Bạch Vi.”

Lý Tử Du cười lạnh, nói: “Ngay cả người của ta cũng không buông tha. Hồng Y à, người cũng phải cẩn thận, nếu bọn họ đối phó người thì không tốt đâu.”

“Không sao đâu ạ. Đến lúc đó ta trực tiếp đánh người hôn mê rồi bán đi là được.”

Quả nhiên thật mạnh mẽ! Có võ công đúng là vẫn tốt hơn! Lý Tử Du nói với Hồng Y: “Ta thấy Đại Nha đi theo cũng không ổn, người đi theo đi!”

Hồng Y gật đầu: “Vâng! Ngài có muốn nô tỳ kêu thêm vài người không. Nô tỳ chỉ có một người, không thể phân thân được.”

“Được, thay ta cảm ơn Duẩn Thiên trước.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chương 60.2

Sự tình diễn ra không nằm ngoài dự đoán của Lý Tử Du. Lúc Bạch Vi và Đại Nha đến chỗ Mãn Thương thì mẹ Bạch Vi lại không thấy đâu. Mọi người đều không biết phải làm sao. Sau đó lại có người đưa đến một tờ giấy, bảo Bạch Vi phải một mình đi đến một nơi, không thể mang theo người khác, nếu không tính mạng của mẹ nàng liền khó bảo toàn.

Bạch Vi là một đứa trẻ hiếu thuận, vừa thấy trang sức trên đầu nương mình gửi kèm theo tờ giấy thì liền hoảng hốt. Cái gì cũng không nghĩ được, liền quyết đi đến chỗ ghi trong giấy, đám người Mãn Thương đều không thể ngăn lại.

“Tâu tũ, Bạch Vi cảm ơn mọi người. Mọi người không cần đi theo Bạch Vi đâu. Bạch Vi sợ đến lúc đó cái tên táng tận lương tâm kia sẽ thật sự lấy mạng mẹ ta. Bạch Vi thật xin lỗi cô nương, nếu lần này Bạch Vi không về được thì mong tâu tũ nói cho cô nương rằng nô tỳ thật xin lỗi cô nương, kiếp sau nếu có duyên, nô tỳ cam tâm tình nguyện tiếp tục hầu hạ cô nương!”

Nói xong Bạch Vi liền quay đầu chạy mất. Đại Nha ở phía sau đuổi theo không kịp, vợ Mãn Thương nói với Đại Nha: “Mau mau chạy về báo cho cô nương biết, ta mang theo người đuổi theo!”

Đại Nha nghe vậy liền chạy về báo cho Lý Tử Du nhưng lúc này Lý Tử Du lại bị đại phòng gọi qua. Đại Nha gấp đến bật khóc nhưng nha hoàn của đại phòng lại ngăn không cho nàng vào.

Lúc Bạch Vi đến chỗ ghi trong giấy thì thấy mẹ nàng bị trói vào một thân cây, hôn mê bất tỉnh, nàng liền chạy lên phía trước muốn cởi trói cho bà thì lập tức bị hai người bắt lại.

“Các ngươi sao có thể làm thế? Đây là mẹ chúng ta đấy!” Bạch Vi hét lớn.

Ca ca nàng đáp: “Người không vì mình trời tru đất diệt. Ca ca ngươi cũng chỉ không muốn vì thiếu bạc mà bị chém đứt tay thôi. Bây giờ ngươi còn có giá trị để kiếm ra tiền, không bán ngươi thì bán ai? Ngươi coi như là làm chuyện tốt cứu ca ca ngươi đi. Nhìn xem, mẹ còn đau lòng cho ta đấy, nếu không cũng sẽ không đến đây đâu.”

Tẩu tẩu nàng cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Vừa rồi bà bà còn ôm ca ca ngươi khóc đấy. Ngươi nể mặt bà bà mà cứu ca ca ngươi đi. Ngoan ngoan nghe lời, đừng để bọn ta phải ra tay trói ngươi lại.”

“Đồ không bằng cảm thú! Mẹ! Mẹ ơi! Mau tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!” Bạch Vi vội vã muốn thức tỉnh mẹ mình.

“Ta nói này, ngươi đừng phí sức lực nữa. Ta tốt xấu gì vẫn còn có chút lương tâm. Bà ta chỉ là hôn mê thôi, chờ đổi ngươi thành tiền rồi thì bà ta sẽ tỉnh. Bây giờ thì ngươi ngoan ngoãn đi theo bọn ta hay để bọn ta trói ngươi đi?”

“Các ngươi sẽ chết không từ tể! Ta có thành quý cũng không tha cho các ngươi!” Bạch Vi nằng.

“Xem ra muội muội không chịu ngoan ngoãn rồi. Như vậy đừng trách ca ca ta nhẫn tâm! Nương tử, nàng ở đây chăm sóc cho mẹ chúng ta, chờ ta cầm bạc về thì thả bà ta, biết chưa?”

Muội tử vì mẹ sẽ không dám phản kháng đâu!

“Tướng công cứ đi đi. Nơi này hẻo lánh. Ta trông lão thái bà này không thành vấn đề.”

Bạch Vi bị trói đi chỉ thấy trong lòng lạnh lẽo, đợi đến khi thấy bốn người vạm vỡ lại hận không thể cắn lưỡi tự sát, nhưng vì mẹ còn trong tay chúng, nàng chỉ có thể nhẫn!

“Ái chà, hành động nhanh thật đấy. Ta xem xem, đáng vẽ cũng không tệ lắm đâu!”

Ca ca Bạch Vi cười lấy lòng: “Người đã mang đến rồi. Còn bạc thì sao?”

“Bạc cái gì? Ngươi còn thiếu chúng ta một bàn tay đấy! Sao? Tay ngươi không đáng giá hai trăm lượng à?” Một người trong đó nói.

“Sao có thể như thế? Lúc ấy các ngươi nói chỉ cần ta mang người tới thì nợ nần đều xóa bỏ, còn cho ta thêm hai trăm lượng, sao có thể không giữ lời chứ?”

“Ai nói? Ai nghe thấy? Ngươi nghe thấy à? Ngươi cũng nghe thấy sao?”

Ba người còn lại đều nói mình không nghe thấy khiến ca ca Bạch Vi hận không thể liều mạng với bọn họ, chỉ là hấn không dám.

Đang âm ỷ thì đám người đó liền bị một nhóm người từ trên trời giáng xuống, đánh cho hoa rơi nước chảy. Bạch Vi cũng được cứu ra. “Còn có mẹ ta nữa, bà ấy bị súc sinh này trói lại!” Câu đầu tiên Bạch Vi nói chính là muốn cứu người mẹ số khổ của nàng.

“Cô nương yên tâm, vị đại nương kia đã được cứu rồi. Chỉ là vài người này chúng ta còn muốn đem đi xử lý, cô nương, người này cô có muốn tha không?”

Đại ca Bạch Vi còn lớn tiếng kêu nhưng bị người bịt miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt nói với Bạch Vi. Lúc này Bạch Vi đã đau thấy tâm gan. Nàng nói: “Ta với kẻ này không có quan hệ gì cả.” Vì thế năm người này liền bị dẫn đi, Bạch Vi lập tức trở về nhìn mẹ mình. Đến nhà Mãn Thương, quả nhiên mẹ đã được cứu, còn được mời thầy thuốc, chờ chẩn trị xong thì mẹ nàng tỉnh lại. Vừa thấy Bạch Vi bà liền khóc: “Nữ nhi số khổ của ta, đều là mẹ hại con rồi!”

Bạch Vi cũng khóc nói: “Mẹ, bây giờ không có chuyện gì rồi, không sao cả rồi! Cô nương cứu chúng ta rồi, sau này không sao nữa đâu!”

Chuyện hôm nay nhất định là do cô nương âm thầm an bài, Bạch Vi không muốn cho mẹ lo lắng nên hết sức an ủi bà. Nhờ thuốc có tác dụng nên một lát sau mẹ nàng đã ngủ.

Bạch Vi cảm tạ nhà Mãn Thương: “Khoảng thời gian này đành phải nhờ tâu từ chiếu cố mẹ muội! Muội phải trở về hầu hạ cô nương.”

“Yên tâm đi. Ta và Mãn Thương đại ca đều không có cha mẹ, đại nương cũng giống như mẹ của chúng ta vậy.”

Hồng Y đang ở bên ngoài chờ Bạch Vi, Bạch Vi càng thêm xác định là cô nương đã cứu mình. Lên xe ngựa, Hồng Y nói: “Nữ nhân kia đã bị đưa đến đại lao quan phủ rồi.”

“Làm tốt lắm!” Nếu không vì nữ nhân này thì ca ca nàng đã không thành ra như thế rồi!

“Hồng Y à, cảm ơn cô.”

“Không cần cảm tạ ta!” Hồng Y thản nhiên nói.

Khi Đại Nha đợi được Lý Tử Du và kẻ cho nàng nghe thì Lý Tử Du nói: “Việc này ta đã biết!”

Đã biết thì sao cô nương lại không nóng nảy một chút nào thế? Đại Nha thì loạn hết cả lên. Chờ đến khi nhìn thấy Bạch Vi trở về không hao tổn chút nào thì miệng nàng há hốc ra. Bạch Vi quý cúi đầu trước Lý Tử Du, một lời cũng không nói. Có một số việc còn hơn cả lời nói. Cô nương đã cứu nàng thêm một lần nữa, cho dù nàng có quý lạy bao nhiêu lần cũng không đủ được.

“Đứng lên đi. Sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Hãy chăm sóc tốt cho mẹ ngươi. Đó mới là điều nên làm.”

“Vâng thưa cô nương.”

Xem ra nàng nên nhắc nhở Đại bá mẫu một chút mới được, miễn cho bà ta nghĩ rằng nàng dễ bị bắt nạt. Năng lực kích động của lão thái thái thật là cao, Đại bá mẫu vậy mà có thể làm ra chuyện như thế. Quả nhiên là lợi ích là trên hết. Bây giờ ra tay với nha đầu của nàng thì sau này chẳng phải sẽ trực tiếp ra tay với nàng sao?

Lúc đến thính an lại lão thái thái, Lý Tử Du có ý dẫn Bạch Vi theo, quả nhiên Đại bá mẫu thấy Bạch Vi thì sắc mặt khế biến, rất ít thôi nhưng vì Lý Tử Du luôn chú ý đến bà ta nên đã nhìn ra.

“Tứ chất nữ à, chỗ Đại bá mẫu có trà Long Tĩnh, có muốn qua bên kia uống trà không? Tam tỷ con đều chỉ ngồi ở trong phòng, ta chẳng có ai để nói chuyện cả.”

“Đại bá mẫu có trà ngon thì đương nhiên Tử Du cung kính không bằng tuân mệnh rồi. Bạch Vi theo ta đến phòng Đại bá mẫu uống trà đi.” Bạch Vi lên tiếng trả lời đi theo. Mí mắt Đại phu nhân Tiết thị giật giật.

“Trà ngon!” Lý Tử Du uống một ngụm rồi nói.

“Con thích thì tốt rồi. Lát nữa đem một ít về đi.” Tiết thị cười nói.

“Đa tạ đại bá mẫu, khi nào muốn uống ta sẽ lấy.” Lý Tử Du cười nói.

“Không đáng giá lắm đâu. Năm đó mẫu thân con cũng thích uống trà Long Tĩnh, nhìn con mà ta như thấy lại Tam đệ muội vậy.” Nói xong còn xoa xoa khóe mắt.

Lý Tử Du ghét nhất là bị những người này nhắc đến phụ mẫu mình, bọn họ cũng không phải thật tình tiếc hận.

Đại phu nhân Tiết thị thấy thần sắc Lý Tử Du âm đạm thì chuyển đề tài: “Đây là nha đầu con mua lúc hồi kinh phải không? Dáng vẻ cũng thật tốt.”

“Đúng vậy. Trí nhớ của Đại bá mẫu thật tốt. Chỉ là hôm nay Bạch Vi thiếu chút nữa đã không về được, không biết vì sao lại có kẻ dám bắt cóc nàng ấy. May mà có người của cửa hàng chúng ta đi theo phía sau, cứu người về, mấy người kia cũng bắt được rồi.”

Đại phu nhân nắm chặt khăn tay, nói: “Thật vô pháp vô thiên! Giữa ban ngày mà cũng dám làm chuyện như thế!”

“Đại bá mẫu nói phải. Cho nên ta mới để người ta bắt chúng lại, nhất định phải hỏi thử xem rốt cuộc là ai có thù oán với Bạch Vi chúng ta rồi trực tiếp đưa đến quan phủ.”

“Không thể! Không thể!” Đại phu nhân Tiết thị ngăn lại.

“Vi sao không thể?”

“Bạch Vi là một cô nương, nháo đến tận quan phủ thì sẽ hại đến nàng ấy đấy. Ta thấy nên quên đi, đem bọn chúng đánh cho hết giận là được. Có lẽ là đám tặc ngu ngốc bắt nhầm người thôi.”

“Đại bá mẫu nói cũng đúng. Quên đi, trước hết ta sẽ quan sát vài ngày đã. Để bọn họ nếm mùi đau khổ thì nhất định sẽ có kẻ mở miệng. Nếu như có người sai sử thì ta cũng phải biết ai đang dối phò với ta.”

Đại phu nhân lo lắng nhìn Lý Tử Du rời khỏi. Mấy ngày sau đó bà ta rất quan tâm đến Lý Tử Du, còn nói gần nói xa rằng lão thái thái đã bức bách bà ta thế nào, bắt bà ta nghĩ biện pháp làm cho Lý Tử Du đồng ý hôn sự nhưng bà ta không đáp ứng, rồi Đại phu nhân lại lòng vòng quanh co hỏi chuyện mấy người kia. Lý Tử Du khiến cho tâm tình Đại phu nhân thấp thỏm không yên, không đưa ra thông tin chính xác cho bà ta, chờ đến khi Đại phu nhân tiêu tụy vì lo lắng thì nàng mới buông tha.

Đại Nha hỏi: “Cô nương à, sao lại không để bà ta bị kiện chứ?”

Lý ma ma vội nói: “Ngươi nghĩ đó là chuyện tốt à? Nếu chuyện Đại phu nhân làm ra bị mọi người biết thì toàn bộ quý phủ này sẽ không được an bình đâu, hơn nữa cô nương sẽ bị khó xử.”

Lý Tử Du cũng nói: “Vốn dĩ ta cũng không muốn Đại bá mẫu vì chuyện này mà gặp chuyện không hay. Bây giờ bà ta đã sợ hãi lo lắng nhiều ngày rồi, ta tin rằng trong một thời gian dài bà ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu. Hơn nữa cứ để cho lòng bà ta thấp thỏm rằng ta đã biết chuyện của bà ta thì sẽ có hiệu quả tốt hơn. Sau này bà ta sẽ không dám làm chuyện không đúng với ta, so với chuyện trực tiếp cùng bà ta xé rách mặt thì làm thế này mọi người đều có lợi. Như vậy chẳng phải rất tốt sao?” Còn có một nguyên nhân nữa, Bạch Vi chỉ là nô tài, nếu Đại bá mẫu thuê người bắt cóc Bạch Vi thì cũng không phải tội lớn, bà ta còn có phủ Tề quốc công hậu thuẫn phía sau. Đến lúc đó người gặp chuyện không hay sẽ là Bạch Vi. Vì che giấu tội lỗi của Đại bá mẫu thì một nô tỳ nhỏ nhỏ như Bạch Vi chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

“Vẫn là cô nương thông minh. Chúng tôi đều không thể suy nghĩ được nhiều như vậy đâu.” Đại Nha nhìn Lý Tử Du với vẻ sùng bái.

“Đúng vậy. Cô nương rất thông minh.” Hồng Y vốn ít nói cũng lên tiếng khiến mọi người có chút giật mình. Còn Bạch Vi đã tôn kính Hồng Y hơn trước kia rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 61.1

Thái phu nhân đột nhiên trở bệnh, không xuống giường được. Người khác không biết thế nào chứ Đại phu nhân Tiết thị lại rất bối rối. Tam cô nương tuổi đã lớn, vốn định mùa thu năm nay Tạ Thiên Thành thi đỗ đạt xong sẽ thành thân, như vậy sẽ có thể diện hơn nhưng nào ngờ lão thái thái lại bệnh. Nếu lỡ như không qua khỏi thì chẳng phải Tam cô nương phải chịu tang thủ hiếu một năm sao? Bà và Hầu gia cũng phải chịu tang ba năm, đến lúc đó đã quá trễ rồi.

“Hầu gia, ngài xem hôn sự của Kỳ nhi có thể làm sớm được không? Nếu không đến lúc có chuyện lại rất khó làm. Hôn sự này lão thái thái cũng đã đồng ý rồi, sẽ không sao đâu.” Đại phu nhân Tiết thị nói với Trần Viễn hầu.

“Phu nhân nói đúng. Nàng hãy thương lượng với Đại cô phu nhân đi, xem có thể làm hôn sự sớm hơn không.” <https://>Đây là chuyện của nữ nhân, ông chỉ nghe rồi cho ý kiến, như vậy là tốt rồi.

Đại phu nhân nói: “Thiếp đi thương lượng với Đại cô phu nhân ngay đây.”

Đến phủ Đại cô phu nhân, Đại phu nhân không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề luôn. Thật ra Đại cô phu nhân này cũng hy vọng mau cưới cô con dâu này về. Lúc trước nói là chờ Thiên Thành trúng cử mới thành thân, bây giờ có cơ hội tốt thì sao bà ta có thể không đồng ý? Hơn nữa bà từ lâu đã không để ý chăm lo gia đình, bây giờ chỉ có một mình bà phải quản gia cũng mệt lắm, cưới con dâu về, sau này để nó quản gia còn bà thì chỉ cần chờ ôm cháu là

được rồi.

Vì thế sau khi hai bên đều nhất trí, Trần Viễn hầu chỉ nói một tiếng với lão thái thái rồi tổ chức hôn sự luôn. Tất cả mọi việc Tam cô nương đều nghe theo ý kiến của trưởng bối, nàng chỉ cần chờ đến lúc đó làm tân nương là đủ. Trong phủ vô cùng náo nhiệt nhưng ngược lại Hi Nhạc đường lại có vẻ im lặng. Thái phu nhân nằm trên giường không động đậy, bà ta rất muốn mắng Đại phu nhân và con trai mình tự chủ trương, lại nghĩ đến chuyện con gái mình chẳng thêm lo cho bệnh tình của bà ta, chỉ một lòng muốn cưới dâu, hoàn toàn không nghĩ đến tình mẹ con.

Khuru ma ma mấy ngày nay cũng đơn đã chạy việc bên ngoài khiến bà ta muốn mắng người cũng không có người để mắng. <https://> Hôn sự cũng phải nhường cho nhà họ Vương trước chứ? Nếu người nhà họ Vương không vui thì phải làm sao bây giờ? Nhưng sao thân thể lại đột nhiên đổ bệnh thế này?

Trước kia còn có con dâu cả cùng bà ta suy tính mưu kế nhưng bây giờ đứa con dâu này chỉ toàn tâm toàn ý quan tâm chuyện khuê nữ của nó, việc đại sự của gia tộc đều quên sạch sẽ! Thật là tầm nhìn hạn hẹp! Sớm muộn gì các người cũng sẽ phải hối hận! Ta làm việc này là vì ai chứ? Còn không phải là vì cái gia đình này sao? Mà cái nhà này chẳng phải trước sau gì cũng thuộc về đại phòng các người sao chứ?

Lão thái thái tức giận không có chỗ để phát tiết nhưng hôn sự của Tam cô nương cũng chẳng vì thế mà bớt chút hào hứng nào.

Tạ gia cô nương Tạ Quân Hoa nhìn sự náo nhiệt trong phủ mà không khỏi nghĩ đến tiền đồ sau này của mình. Mẹ đẻ nàng ngày đó cũng chỉ là một tiểu cô nương, bị phụ thân nạp thành thiếp, sau khi sinh nàng được vài năm thì đã qua đời, phụ thân cũng mất rồi. Nàng cứ thế theo mẹ cả đến kinh thành, vào ở phủ Trần Viễn hầu.

Thân thể của nàng thật xấu hổ, hơn nữa phủ Trần Viễn hầu này mặc dù mang tiếng là nhà ngoại của nàng nhưng thực chất lại chẳng có chút quan hệ huyết thống nào. Nàng chỉ có thể cúi đầu mà sống, hy vọng mẹ cả nhìn nàng sống thành thật mà có thể tìm một mối hôn sự tốt cho nàng dựa vào nhưng bây giờ nàng đã mười lăm mà hôn sự vẫn chẳng thấy nhắc đến. <https://> Trong lòng mẹ cả chỉ có ca ca Tạ Thiên Thành thì sao còn quan sự sống chết của nàng nữa?

Sau này chờ tam biểu tỳ vào cửa, bọn họ là người một nhà còn nàng sẽ thành gì đây?

“Cô nương, người bên phòng châm tuyền (mây vá) lại đây nhấn, phu nhân bảo làm cho cô nương một ít y phục đấy.” Nha hoàn Cúc Hương nói.

Bởi vì hôn sự của ca ca sẽ mau đến nên mới bảo nàng chuẩn bị quần áo mới. Tạ Quân Hoa miễn cưỡng nói: “Biết rồi, đi ngay đây.”

Cúc Hương biết tâm sự của cô nương mình nên khuyên nhủ: “Cô nương, sắp đến ngày vui rồi, cô nương phải tỏ ra vui vẻ một chút nếu không phu nhân mà thấy thì lại không vui.”

“Biết rồi, biết rồi. Cúc Hương, người nói xem Tứ biểu ca bây giờ đang làm gì nhỉ?” Tạ Quân Hoa đang nói đến Tứ biểu ca chỉ thứ hai của phủ Trần Viễn Hầu, Lý Tiểu.

Cúc Hương nói: “Nhất định là vội vàng chuẩn bị hôn sự cho Tam biểu cô nương rồi. Cô nương, chúng ta mau đi thôi, nếu chậm trễ, phu nhân sẽ mất hứng đó.”

Trong lòng cô nương nghĩ gì, nàng hiểu được, nhưng nếu làm quá lên thì chính cái mạng nhỏ của nàng cũng sẽ bị liên lụy. <https://> Thân phận của cô nương cũng không tốt. Nếu lão gia còn sống thì nhất định sẽ thay nàng ấy làm chủ nhưng hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào phu nhân và thiếu gia thôi.

Tạ Quân Hoa gật đầu, đi theo đến chỗ Đại cô phu nhân.

Lý Tử Du rất vui mừng khi Tam tỳ được gả cho biểu ca Thiên Thành. Ít ra biểu ca Thiên Thành cũng là người tốt, tuy rằng sự phụ nói chuyện biểu huynh muội thành thân có thể sẽ không ổn, con cái sinh ra cũng có thể bị bệnh tật nhưng Lý Tử Du cũng thấy rất nhiều người thành thân với họ hàng mà vẫn sống rất tốt, những đứa trẻ sinh ra cũng khỏe mạnh. Chắc vì thế nên sự phụ mới nói là “có thể”. Nàng sẽ không vì lý do này mà phản đối hai người họ, nói rằng các người không thể kết hôn, trừ khi Lý Tử Du không muốn sống yên ổn nữa. Phản đối một người còn có thể nhưng nếu người muốn một mình phản đối cả một tập tục thì cứ chờ lãnh hậu quả đi!

Còn Lý Tử Lung có vẻ muốn đến lấy lòng Lý Tử Du, chẳng qua lần này nàng không để cho nàng ta vào cửa. Con người như Lý Tử Lung không biết sau này sẽ lấy phải dạng tướng công như thế nào đây?

Lý Tử Lung thấy Lý Tử Du đóng cửa không tiếp thì liền chạy đến tìm Lục muội Lý Tử Cầm.

“Nhìn xem, đồ cưới của Tam tỳ nhiều như thế đó, chỉ sợ nhà chúng ta cũng muốn chuyển đi luôn!” Lý Tử Lung ghen tỵ.

“Như thế thì sao? Tỳ có thể cướp được chắc?” Lý Tử Cầm nói thản nhiên.

“Ta nói này, bây giờ muội sao lại thay đổi thế? Những lời này không giống những lời muội sẽ nói. Cho dù Tam tỳ có là con vợ cả đi nữa thì cũng không thể làm như vậy chứ? Chúng ta không thấy Nhị tỳ xuất giá nên không biết thế nào chứ lúc Đại tỳ xuất giá thì chúng ta đều thấy hết mà. Cái này thật quá bất nạt người khác rồi! So với đồ cưới của Tam tỳ thì đồ cưới của Đại tỳ còn chẳng bằng một nửa đấy! Đại tỳ tỳ vốn dĩ là người của đại phòng mà còn như thế thì đến phiên chúng ta phải làm sao? Nhất định sẽ càng thiếu hơn nữa đó! <https://> Muội không lo lắng, tức giận chút nào à? Còn có phụ thân và mẫu thân cũng chẳng biết khi nào sẽ về, chúng ta đã bao nhiêu tuổi rồi chứ? Chẳng lẽ thật sự để chậm trễ đến thế sao? Thật tình mà nói ta không thể để như vậy đâu! Không phải là ta không biết thẹn mà là càng để lâu càng tìm không được người trong sạch. Có mẫu thân như thế thì có thể tìm cho chúng ta dạng người gì tốt chứ? Về sau chẳng phải người chịu khổ chính là chúng ta sao?”

“Tỷ gấp cái gì chứ? Chẳng phải còn Tứ tỷ đó sao? Nàng ta không gấp thì chúng ta gấp gì chứ?” Lý Từ Cầm nói.

“Hừ. À thì gấp gì chứ? Lão thái thái đem tất cả những gì tốt nhất cho ả rồi mà ả còn không cảm kích đấy! Cả ngày chỉ đòi sống đòi chết. Chẳng phải là ý có mối quan hệ kia sao? Hơn nữa trong tay ả còn có cửa hàng hồi môn của Tam bá mẫu, về sau có tách khỏi phủ thì cũng sống được, nhất định là không vội rồi. Còn muội với ta thì sao? Ngoại trừ tiền tiêu vật hàng tháng thì còn gì nữa chứ? Mẹ để lại là di nương, trong tay có một trăm lượng bạc thì cũng là nhiều rồi, nếu được sủng ái thì còn có thể nói được, đến lúc đó sẽ thuyết phục phụ thân nhưng bây giờ phụ thân đi nhậm chức cũng không đem họ theo thì vài năm nữa cũng sẽ quên họ thôi, có khi lúc trở về còn mang theo một di nương mới nữa đấy. Muội nói thử xem, chúng ta còn địa vị gì nữa chứ? Tam ca chỉ lo cho Tam tẩu thì chúng ta có tính là gì đâu chứ? Có thể làm chủ cho chúng ta được sao? Muội nghĩ là ta và muội nguyện ý lấy lòng người khác như vậy sao? Còn không phải là vì bị ép sao? Cho dù có phải làm cách gì đi nữa thì ta cũng không thể để như thế được!”

Lý Từ Lung nói nửa ngày mà Lý Từ Cầm chẳng đáp lại bao nhiêu khiến nàng ta không khỏi buồn bực: “Muội nói một tiếng đi chứ! Từ lúc nào mà muội lại giống Tam tỷ im lặng như thế? À, ta biết rồi. Muội nhất định là thấy Thiên Thành ca và Tam tị thành thân nên lòng muội không thoải mái chứ gì? Tâm tư thâm kín của muội ta đều biết rồi. Ta thấy muội cũng nên sớm quên đi. Nếu không đến lúc đó lại chịu không nổi.”

“Ngũ tỷ! Ta xem tỷ là tỷ tỷ của ta nên mới chịu đựng tỷ! Tỷ đừng nghĩ là ta không dám nói lại tỷ! Tâm tư thâm kín gì chứ? Tỷ dám nhiều chuyện thì ta không để yên đâu!”

“Nhìn xem, nhìn xem. Còn không thừa nhận cơ à. Yên tâm đi, ta nói chuyện này ra ngoài làm gì? Chẳng phải là tự tìm phiền phức à? Nhưng mà chúng ta nên thương lượng thật tốt chuyện sau này của hai chúng ta mới được.”

Nói còn chưa xong thì đã bị Lý Từ Cầm đuổi nhanh ra ngoài: “Hôm nay xem như ta không nghe thấy gì cả. Nếu Ngũ tỷ còn dám nói lung tung thì ta cũng sẽ nói cho mọi người biết trước đây tỷ có mờ ám với Viên biểu ca! Để xem tỷ tính thế nào!”

Lý Từ Lung không ngờ chuyện bí mật của mình lại bị Lý Từ Cầm biết nên không khỏi giận dữ. Thế nhưng nàng ta lại chẳng thể phát tác, sợ người khác nhìn thấy lại báo lên trên, tất cả đều chẳng hay ho gì. Nàng ta nói: “Nếu người nói chuyện này ra thì ta sẽ không để yên cho người đâu!”

Chờ đến khi Lý Từ Lung đi xa thì Lý Từ Cầm mới thở phào nhẹ nhõm, còn có chút thương tâm. Đúng vậy, nàng thích biểu ca Thiên Thành nhưng vì thân phận của mình nên chẳng dám hi vọng xa vời, chỉ có thể giấu kín trong lòng. Ai ngờ được Ngũ tỷ lại có thể nhìn ra được! Xem ra vẫn do nàng sơ suất, bởi vì hôn sự của Tam tỷ mà trong lòng không yên, để lộ ra dấu vết. Sau này trăm ngàn lần không thể để như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 102: Chương 61.2

Lý Từ Du may mắn nhìn thấy giây phút Tam tỷ tỷ thành tân nương. Tân nương từ thẹn thùng khiến mọi người đều vui vẻ. Bởi vì không mong muốn nên lúc Đại tỷ xuất giá cũng không khí cũng không náo nhiệt như bây giờ. Lễ thành thân của Nhị tỷ thì không thể tham dự. Hôn sự của Tam tỷ mới có thể xem như là một sự bình thường.

Lý Từ Du cũng được nhận một hồng bao khiến nàng thật vui vẻ. Lúc Tam tỷ được rước đi Đại bá mẫu còn khóc một lúc lâu. <https://> Cho dù Đại bá mẫu là dạng người gì thì Tam tỷ cũng vẫn là con gái của bà ta, cho dù nàng được gả không xa thì sau này cũng là người nhà khác, lúc về đây cũng chỉ là khách mà thôi.

Ngày thứ ba lại mặt, biểu hiện của Tam tỷ đều thể hiện rằng nàng đang sống rất tốt. Lúc đầu sắc mặt Lý Từ Cầm có chút tăm tối nhưng sau đó lại khôi phục bình thường. Lý Từ Lung thì bĩu môi nhưng cũng chẳng nói gì.

Mọi thứ đều thực bình thường, chỉ có điều vị cháu ngoại trai được thăng cấp thành con rể, muội phu, tỷ phu là Tạ Thiên Thành thì lại bị mọi người chúc rượu cho say khướt khiến Đại phu nhân Tiết thị thâm oán nửa ngày. Đúng là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích đó.

Vốn nghĩ rằng mọi người trong phủ có thể yên lặng được một thời gian nhưng vị Nhị phu nhân Triệu thị kia lại đột nhiên trở về, còn gọi Từ thiếu gia Lý Tiểu đến mắng cho một trận. <https://> Nội dung cụ thể thế nào thì không biết nhưng sau đó Nhị phu nhân lại đến quý phủ của Đại cô phu nhân, trực tiếp mắng mồm: “Đại cô phu nhân, tuy nói rằng lúc trước chúng ta không đồng ý hôn sự của Châu nhi và Thiên Thành nhưng các người cũng không thể vì thế mà hãm hại chúng ta được! Ta làm nhị tẩu của người bao lâu cũng chẳng làm gì có lỗi quá đáng với người cả. Vậy mà bây giờ người lại làm cho ta khó khăn vậy đây!”

Đại cô phu nhân Tạ Lý thị bị nhị tẩu mắng mồm không ngừng như thế mà chẳng hiểu nguyên nhân, trong lòng thật sự không thoải mái chút nào. Bà nói: “Nhị tẩu nói chuyện thật không rõ ràng. Sao tẩu lại bảo rằng ta hãm hại tẩu? Bây giờ ta đã có con dâu tốt, biết tuân thủ bổn phận, ân cần chăm sóc khiến ta vui mừng không ngớt. Ta có thể phạm phải sai lầm như trước kia sao?” Nói đi nói lại cũng chỉ là ám chỉ chuyện trước kia với Lý Từ Châu là sai lầm.

“Hơn nữa nhị tẩu đến đây ta còn đem trà ngon ra rót mời tẩu vậy mà tẩu còn không vừa ý sao? Tẩu là nhị tẩu của ta, chắc không đến nỗi là người bản tính như vậy chứ?”

Nhị phu nhân tức giận mắng: “Ta bản tính sao? Ta thật không biết Tạ phủ các người gia giáo thế nào mà để một cô nương gia còn chưa xuất giá mà đã

có quan hệ mờ ám với nam tử. Các người muốn mờ ám với ai ta không quản đến nhưng nếu muốn câu dẫn con ta thì ta tuyệt đối không đồng ý!”

“Nhị tẩu! Tẩu nói chuyện hãy biết tôn trọng một chút! Cái gì mà câu dẫn, có quan hệ mờ ám chứ? Cô nhi quả phụ như chúng ta không thể chấp nhận lời đó của tẩu được!”

“Người không chịu được? Tốt lắm, được lắm! Cô phu nhân, đại cô phu nhân à, người nhìn kĩ cho ta, xem đây là cái gì hả?” Nhị phu nhân đập mạnh một phong thư lên bàn, nói: “Chưa từng thấy qua người nào không biết xấu hổ như thế đấy!”

Đại cô phu nhân nén giận, mở phong thư ra xem. Sau khi xem xong về mặt bà trở nên âm trầm nhưng bà vẫn nói: “Tiểu nhi muốn cưới Quân Hoa thì sao có thể đổ hết tội lên đầu chúng ta chứ? Đây chính là ý nghĩ của Tiểu nhi!”

“Ta nhỏ vào! Con ta thế nào mà ta còn không rõ sao? Nếu không phải do khuê nữ nhà người sai sử thì nó dám viết thư cho ta như thế sao? Còn bảo dù cho thế nào cũng phải cưới nàng ta nữa chứ! <https://> Bỏ thể diện cha mẹ như chúng ta ở chỗ nào hả? Ta nói cho người biết nhé cô phu nhân, Tiểu nhi của ta là con trai trưởng, nếu là nữ nhi thân sinh của cô phu nhân thì không sao, ta còn ước là thân càng thêm thân nhưng nàng ta là cái gì chứ? Cũng dám tư tưởng đến con ta cơ đấy! Nằm mơ đi! Cho dù con ta có ở vậy cả đời thì ta cũng sẽ không để cho nó cưới cái đồ không biết xấu hổ kia!”

Hừ! Hôm nay ta tới đây là cho người biết để người có thể hỏi con gái tốt của người xem có làm chuyện gì hay nói gì mê hoặc con trai của ta hay không! Nên quân giáo cho tốt, nếu việc này truyền ta ngoài thì con ta vẫn có thể lấy được thể tử tốt chứ con gái của người thì không biết được đâu!”

Nhị phu nhân tuôn ra một tràng lời nói ác độc xong, thấy vẻ mặt của Đại cô phu nhân không dễ nhìn thì liền rời khỏi.

Đại cô phu nhân tức giận đến nửa ngày cũng không nói gì. Nàng dâu kiêm chất nữ sau khi biết chuyện xảy ra thì đến an ủi bà. Đại cô phu nhân nói: “Kêu nghiệt nữ kia lên đây cho ta! Không có lừa làm sao có khói! Lý do Tiểu nhi viết thư muốn cưới nó ta không tin nó không biết! Đường đường là một nữ nhi tốt mà lại biến thành như thế! Thể diện của ta mất hết rồi, sau này làm sao có thể về nhà mẹ đẻ nữa chứ!”

Thứ nữ này là do mình mang theo, bởi mình không có nữ nhi nên mới xem nó là con gái ruột mà dạy, chưa từng hà khắc với nó. Vì sao lại có thể xảy ra chuyện như thế? Nếu hôm nay không giáo huấn thứ nữ này một chút thì Tà phủ không thể nào ngẩng đầu lên được!

Tà Quân Hoa nghe nói mẹ cả tức giận rất lớn nhưng cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. <https://> Vốn dĩ nàng muốn hỏi lộ người bên cạnh mẫu thân nhưng ai cũng không dám lấy tiền của nàng, dọc đường đi nàng cứ nom nớp lo sợ. Vừa đến nơi còn chưa kịp hành lễ thì Tà Lý thị liền lớn tiếng nói: “Quý xuống!”

Không thể làm gì khác, Tà Quân Hoa liền quỳ xuống. Tà Lý thị nói: “Ta tự nhận chưa từng bạc đãi người vậy mà người lại không thể khiến ta hài lòng. Một cô nương thế nhưng lại muốn tự mình tìm nhà chồng khiến ta bị người ta đến mắng!”

“Mẫu thân bớt giận!” Lý Tử Kỳ khuyên nhủ.

“Tử Kỳ, con cũng mệt rồi, về trước đi. Việc hôm nay giải quyết không xong thì Tà phủ chúng ta cũng không cần ở lại kinh thành nữa!”

Lý Tử Kỳ đành phải lui xuống. Còn Tà Quân Hoa lại càng lo lắng hơn. Chẳng lẽ sự tình bại lộ rồi? Nhưng rõ ràng mình chỉ để người ta mang thư đến cho biểu ca nói rằng mình đang buồn rầu, sợ gả đến chỗ không tốt, mẫu thân nói những lời này là có ý gì?

“Mẫu thân, nữ nhi có làm gì không đúng, nữ nhi sẽ sửa. Mong mẫu thân đừng tức giận, ảnh hưởng đến sức khỏe, nữ nhi sẽ khó chịu lắm!”

“Người khó chịu sao? Nếu người khó chịu thì sẽ không làm ra chuyện như thế! Người một lòng muốn gả ra ngoài đến thế sao? Nơi này khiến người không thể chịu thêm một chút nữa sao? <https://> Được lắm! Tốt lắm! Vậy mà lại gạt ta, muốn cho Tử biểu ca cưới người! Người như vậy thì để mẫu thân ta ở chỗ nào? Để Tà gia chúng ta ở chỗ nào? Ta bị tẩu tử chỉ vào mặt mắng khiến ta xấu hổ và giận giữ muốn chết! Người còn nói người không biết sao?”

Tà Quân Hoa vội nói: “Mẫu thân, tính tình nữ nhi thế nào người còn không biết sao? Những lời như bảo Tử biểu ca cưới con, sao con có thể nói ra được? Chẳng qua là nghĩ đến lúc nhỏ vui đùa vui vẻ cùng Tử biểu ca nên mới tâm sự một chút với huynh ấy, con đâu biết sẽ xảy ra chuyện như vậy. Mẫu thân, những lời nữ nhi nói đều là thật. Con biết mẫu thân một lòng lo cho con, cho đến bây giờ đều đối đãi với con như con ruột, sao con có thể không biết phân biệt tốt xấu chứ? Ít nhất cũng phải thiện với nhân tâm. Hơn nữa chẳng lẽ con lại tự hủy tương lai chính mình sao? Làm vậy đâu có tốt gì cho con? Chỉ có thể khiến Nhị cửu mẫu càng thêm chán ghét con mà thôi. Mẫu thân hãy tin con, con sẽ không đem danh tiết của mình ra đùa giỡn như thế đâu.”

Tà Lý thị lạnh lùng cười, nói: “Nói cho cùng không hồ là con gái của ta. Nếu người nghĩ như vậy thì bây giờ ta với người bàn chuyện hôn nhân nhé? Nếu người không có chút tâm tư nào với Tử biểu ca thì ta làm thế này cũng để ngăn chặn chuyện xảy ra. Người nói xem đúng không?”

Tà Quân Hoa ngập ngừng cả người. Tà Lý thị cười lạnh: “Thế nào? Thử nói xem nào. Nếu người không có tình ý với Tử biểu ca thì sao lại không dám trả lời ta? Có phải người nghĩ rằng tốt nhất là chuyện này nên làm lớn ra, mọi người sẽ vì tình thân mà thành toàn cho các người, sẽ không khiến sự tình đồn đại ra bên ngoài đúng không? <https://> Đáng tiếc Nhị cửu mẫu người thấy người chướng mắt nên người không thể nào thỏa lòng mong ước được mà Tà phủ ta cũng sẽ không chịu trách nhiệm cho thanh danh không tốt của người. Kể từ bây giờ người hãy ở yên trong phủ cho đến ngày thành thân đi! Nếu ta biết người làm chuyện gì ngu ngốc thì đừng trách ta không khách khí! Ta thà để người chết chứ không thể để thanh danh Tà phủ chúng ta bị hao tổn được!”

Tà Quân Hoa nước mắt lưng tròng, nói: “Mẫu thân vì sao không tin nữ nhi? Con có thể cùng Tử biểu ca đối chất, con thật sự không bảo huynh ấy cưới con mà!”

“Đói chết ư? Ngươi còn ngại việc này chưa đủ phiền sao? Người bên cạnh ngươi lần này cũng thất trách, không thể giữ lại bên cạnh ngươi nữa. Ta tự nhận đã hết lòng vì ngươi, nếu ngươi còn muốn âm ỷ nữa thì ta sẽ coi như không có đứa con gái này! <https://> Chuyện lần này cũng là do ta quản gia không nghiêm đề chủ tớ các ngươi có cơ hội truyền tin ra ngoài. Ta cũng sẽ tự phạt tụng kinh một tháng. Một tháng sau sẽ định hôn sự cho ngươi. Không cần phải nghĩ quẩn, làm như vậy sẽ chỉ khiến tình cảnh của ngươi càng thêm không tốt thôi. Chúng ta nên giữ khuôn phép, như vậy mới tốt.”

Nhị tẩu đúng là không cho mình chút mặt mũi nào. Cho dù con ngươi là con vợ cả thì nhị ca vẫn chỉ là thứ xuất, có gì hơn người chứ? Lúc đầu cũng vì hôn sự của con trai mà xảy ra mâu thuẫn với Nhị tẩu bây giờ việc này chỉ khiến cho mâu thuẫn càng thêm sâu sắc!

Nhưng mà nói đi nói lại thì cũng do con gái mình không chịu thua kém, còn truyền thư cái gì? Một nữ nhi mà chút rụt rè cũng không có, còn gạt mình làm ra những chuyện như thế này. Không thể ở lại kinh thành nữa, chỉ có thể gả ra bên ngoài, trời cao hoàng đế xa, tin rằng nơi khác không biết chuyện này đâu.

Đại phu nhân Tiết thị biết Nhị phu nhân đã trở lại mà lại còn cực kì tức giận nên bà ta mới sai người tìm hiểu một chút. Sau khi biết chuyện thì bà ta không khỏi vui sướng khi người khác gặp họa. Bình thường Nhị đệ muội quản chi thứ hai rất chặt vậy mà bây giờ con trai trưởng lại gây ra chuyện lớn như thế à? Bây giờ Đại cô phu nhân có quyết định thế nào thì bà cũng chẳng quan tâm, chỉ ngồi yên xem náo nhiệt là được rồi. Chỉ có điều nếu Nhị phu nhân còn tìm Đại cô phu nhân gây phiền phức thì bà nhất định phải ngăn cản. Dù sao con gái bà cũng làm con dâu của Đại cô phu nhân, nếu như mẹ chồng tức giận rồi xả lên người con dâu thì chẳng phải con gái mình sẽ phải chịu khổ sao?

Trong phòng Nhị phu nhân, Tam gia Lý Thường và Tứ gia Lý Tiểu đều quỳ gối trước mặt Nhị phu nhân. Bà ta nói với Lý Thường: “Trước khi đi ta đem đệ đệ giao cho ngươi vậy mà ngươi làm gì vậy hả? Ngươi để Tứ đệ gây ra chuyện lớn như vậy khiến ta mất hết thể diện. Có phải ngươi chỉ quan tâm đến chuyện của ngươi và Tam nãi nãi đúng không? Tứ đệ ngươi là người ngoài sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chương 62.1

Trong phòng Nhị phu nhân, Tam gia Lý Thường và Tứ gia Lý Tiểu đều quỳ gối trước mặt Nhị phu nhân. Bà ta nói với Lý Thường: “Trước khi đi ta đem đệ đệ giao cho ngươi vậy mà ngươi làm gì vậy hả? Ngươi để Tứ đệ gây ra chuyện lớn như vậy khiến ta mất hết thể diện. Có phải ngươi chỉ quan tâm đến chuyện của ngươi và Tam nãi nãi đúng không? Tứ đệ ngươi là người ngoài sao?”

Tam gia Lý Thường vội đáp: “Mẫu thân, đều do con không đúng, do con không xem trọng Tứ đệ, con cam nguyện chịu phạt! Tứ đệ còn non trẻ, mong mẫu thân xem xét tha thứ cho đệ ấy lần này!”

Tứ đệ này sao lại lỗ mãng xúc động như vậy? Nếu trước đó đệ ấy nói trước với hấn thì còn có một đường sống nhưng bây giờ mọi chuyện đã xảy ra rồi.

Tứ gia Lý Tiểu nói: “Một người làm một người chịu. Mẫu thân, người cũng đã nhìn Tạ biểu muội từ nhỏ đến lớn, sao muội ấy không thể trở thành con dâu của người được? So với việc cưới một kẻ không quen biết thì tốt hơn nhiều chứ? Mẫu thân luôn đau lòng lo lắng cho con thì sao việc này không thể thành toàn cho con chứ?” Tam gia nghe vậy hận khẩu thể khẩu miệng của đệ đệ mình lại, nó càng nói càng làm cho mẫu thân tức giận thôi!

“Giỏi, giỏi lắm! Ngươi dám trả treo với mẹ ngươi cơ đấy! Ta nói cho ngươi biết, xưa nay hôn nhân đại sự đều do cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Ngươi muốn chính mình chọn dâu sao? Đừng có mà mơ! Ngươi có nói bao nhiêu lần đi nữa ta cũng không đáp ứng! Nhìn từ nhỏ đến lớn thì sao? Ta cũng nhìn rất nhiều nữ nhân từ nhỏ đến lớn chẳng lẽ ta đều chọn làm con dâu cả sao? Cũng phải xem xem ta có nhiều con đến thế không! Hơn nữa người khác cũng không dày mặt như nó! Dám gởi thư cho nam nhân cơ đấy! Thật không biết xấu hổ mà! Nếu không phải nể mặt đại cô của ngươi thì ta đã đánh nó không ra hình dạng gì rồi. Ta nuôi con khổ cực như thế sao có thể để cho một thứ nữ câu dẫn chứ? Phàm hạnh của nó thật chẳng đáng một đồng!”

“Thứ nữ ư? Mẫu thân phản đối cũng chỉ vì nàng là thứ nữ sao? Nhưng người sống với nàng là con đấy! Con không cần biết người ngoài nói thế nào cả!”

“Nghe đi! Nghe đi! Đây là lời Tứ đệ ngươi nói đấy!” Nhị phu nhân tức giận đến phát run.

Lý Thường nắc: “Tứ đệ à, sao đệ lại kì lạ như thế chứ? Xưa nay chuyện phân biệt đích thứ đều là chuyện lớn. Đệ đường đường là con trai trưởng mà cưới một thứ nữ về thì người ta sẽ cười rộ rỡ mất. Đệ không quan tâm nhưng sau này đường làm quan của đệ phải làm sao? Có ai sẽ không bàn tán sau lưng đệ hả? Nếu đệ chỉ có một mình thì không sao nhưng đệ còn huynh đệ tỷ muội, còn có cháu trai cháu gái, các nàng đều cần hôn ước nếu đệ làm vậy chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến hôn sự của các nàng sao?”

“Vẫn là lão Tam hiểu chuyện. Con đứng lên nói đi.” Nhị phu nhân nói

Tam gia Lý Thường lúc này mới đứng lên, nói với Nhị phu nhân Triệu thị: “Tứ đệ chỉ là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, chúng ta từ từ khuyên nhủ đệ ấy là được ạ.”

“Con nhìn dáng vẻ của nó xem, có thể khuyên nhủ được sao? Nói không chừng ta vừa đi khỏi thì nó lại gây ra chuyện lớn đấy! Ta sao có thể sinh ra một đứa khiến ta lo lắng không ngừng vậy chứ? Không được! Ta phải nói chuyện với phụ thân các ngươi, bảo ông ấy định hôn sự cho nó! Mà cũng không

được, ta phải nhìn nó thành thân trước rồi mới đến chỗ phụ thân các người. Ta không tin ta không làm được! Nói cho người biết, ta không chấp nhận Tạ gia mà cô phụ nhân cũng không cho phép. Chúng ta đều cần thể diện, không thể để người khác chế cười được. Lão Tử, nếu người còn xem ta là mẫu thân người thì người ngoan ngoãn chờ ngày thành thân cho ta! Một thứ nữ như thế, có đánh chết ta cũng không cho nó vào cửa!”

Từ gia Lý Tiểu có vẻ muốn tranh cãi thêm nhưng Tam gia Lý Thường đã thực hiện chức trách của huynh trưởng, trực tiếp bắt hắn đi quỳ từ đường!

Lý Tử Du biết Nhị bá mẫu đã hùng hổ quay về, cụ thể xảy ra chuyện gì thì nàng cũng biết đại khái. Vốn dĩ chuyện này không liên quan gì đến nàng nhưng có một hôm một nha đầu bên cạnh Từ gia lén lút đến đây xin nàng giúp đỡ, nhờ nàng gởi thư cho biểu muội Tạ gia.

“Từ cô nương à, Từ gia của chúng tôi không thể làm gì khác. Mọi người chỉ thứ hai đều đang canh chừng, dòm ngó. Ngủ cô nương và Lục cô nương cũng không được xuất môn. Chỉ còn Từ cô nương là tự do thôi, xin Từ cô nương giúp Từ gia chuyển bức thư này qua đó.”

Lý Tử Du kiên quyết không đồng ý. Nói giỡn sao? Chuyện gửi thư trong tình cảnh cha mẹ hai bên không đồng ý như thế này sao nàng phải mạo hiểm làm chứ?

Hơn nữa hai người này rõ ràng là không thành được. Nếu nàng chuyển thư qua chính là chui đầu vào lưới, khiến đại cô phụ nhân và Nhị phụ nhân đều oán nàng. Nàng và Từ gia Lý Tiểu cũng chẳng có giao tình gì, không đáng để cho nàng mạo hiểm. Không biết đầu óc Từ ca này suy nghĩ thế nào mà lại làm thế chứ? Chẳng lẽ hắn muốn bỏ trốn nên mới bảo nàng chuyển phong thư này?

Nếu thật sự là thế thì nàng càng không thể hỗ trợ được. Nếu chuyện vỡ lở ra biết do nàng truyền tin thì chính là tự tìm phiền phức rồi. Nàng chỉ cần lo cho bản thân và người của nàng thôi, không muốn dính phiền toái đâu.

Thấy nha đầu ấy còn đứng mãi không đi, Lý Tử Du lạnh mặt, nói: “Nếu người còn không đi thì ta liền trực tiếp nói cho Nhị bá mẫu biết đấy!” Nàng cũng không muốn làm bô câu. Nói cái gì mà sau này sẽ cảm tạ, nàng chẳng cần đâu.

Không biết Từ ca và biểu muội Tạ gia có lưỡng tình tương duyệt thật hay không nhưng việc này nàng không thể nhúng tay. Tục ngữ có câu, vợ chồng nghèo hèn trăm sự khổ, nếu hai người này bỏ trốn thành công thì sau này nhất định sẽ hối hận, không bằng chấm dứt sạch sẽ ngay bây giờ đi.

Không bao lâu sau việc này đã bị Nhị phụ nhân biết. Nhị phụ nhân nói: “Vẫn là Từ chất nữ hiểu chuyện. Lão Tử vẫn còn chưa từ bỏ ý định, xem ra ta phải nói chuyện với nó nữa rồi.”

“Cái gì? Con không tin!” Từ gia Lý Tiểu hô.

“Không tin? Biểu muội Tạ gia của con nói rõ ràng rằng lúc ấy cảm thấy hôn sự xa vời mà lúc nhỏ lại có quan hệ tốt với con nên mới muốn tâm sự một chút, ai ngờ được con lại nổi lên tâm tư như vậy chứ? Người ta một lòng một dạ không quan tâm đến, chỉ có con ngốc nghếch làm chuyện ngu dân như thế thôi. Ta nói cho con biết, Tạ biểu muội của con đã định hôn sự rồi. Người ta là đích công tử của một nhà giàu ở Giang Nam, rất nhiều tiền. Con đừng bướng bỉnh ngu ngốc như thế nữa. Mẫu thân nhất định sẽ tìm cho con một mối hôn sự môn đăng hộ đối.”

“Mẫu thân, con không tin! Trừ khi Tạ biểu muội tự nói với con!”

“Ha ha, con mơ mộng thật tốt đấy. Ngày đó Tạ gia biểu muội còn muốn đổi chất với con bảo không viết cho con bức thư này. Bây giờ con còn muốn nó tự mình đến nói chuyện với con sao? Có mà giữ thể diện đi. Lời cần nói ta đã nói hết rồi. Nếu con còn khẳng khái một mực như thế thì ta chỉ có thể xem như không có đứa con trai này. Mà có lẽ tốt hơn hết là đưa con đến Tây Bắc cho phụ thân tự mình đến dạy con nhì!” Nhị phụ nhân nói.

Lý Tiểu không cam lòng nhưng cho dù không cam lòng thì còn có biện pháp gì? Hắn bây giờ đều nhờ quý phủ mà có ăn có mặc, nếu để hắn chỉ có hai bàn tay trắng thì hắn thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt. Xúc động trôi qua chỉ còn lại sự hoang mang.

Gã sai vật của hắn cũng khuyên nhủ: “Từ gia à, nô tài có lỗi không nên nói nhưng làm người đều phải nhìn về phía trước. Cô nương Tạ gia tốt thì tốt thật đấy nhưng không xứng với Từ gia ngài! Nếu Từ gia còn nháo nữa, chọc phụ nhân và lão gia không thoải mái rồi cưới cho Từ gia một mụ dạ xoa thì ngài phải làm sao bây giờ?”

Từ gia Lý Tiểu được gã sai vật chọc cho vui vẻ, nói: “Tiểu tử nhà người, Từ gia ta mà lại sợ nữ nhân sao? Chỉ là nghĩ đến chuyện biểu muội chịu khổ thì trong lòng ta lại khó chịu.”

Gã sai vật kia nói: “Từ gia, thật ra có chuyện ta nên nói sớm cho ngài biết mới phải, nhưng mà nói ra ngài đừng mắng ta đó.”

“Người nói đi, ta còn phải xem đó là chuyện gì.” Lý Tiểu nói.

Gã sai vật cắn chặt răng, nói: “Từ gia, ngài chỉ nghe cô nương Tạ gia nói chính mình mệnh khổ nhưng bọn nô tài ở quý phủ đã lâu, đại cô phụ nhân là dạng người gì nô tài rất rõ. Bà ấy rất thân thiện với người khác, rất ít khi khắc khẩu với các vị phụ nhân khác. Hơn nữa theo nô tài biết, tiền tiêu vật của cô nương quý phủ của chúng ta là hai lượng bạc một tháng nhưng cô nương Tạ gia lại có ba lượng bạc. Trang phục thay đổi theo mùa, ngày lễ ngày tết cũng chưa từng thiếu mặc. Quý phủ này không ai không nói rằng đại cô phụ nhân đối xử với Tạ gia cô nương như con gái ruột của mình.” Cũng chỉ có Từ gia ngài bị mờ heo che mắt, bị người ta nói dối mấy câu liền nghĩ rằng cô nương Tạ gia bị ngược đãi.

Gã sai vật kia tiếp tục nói: “Nô tài nghe qua rất nhiều chuyện mẹ cả hà khắc với thứ nữ, thật sự là không thể nào chấp nhận được đâu. Cái gì mà không dạy dỗ các nàng cẩn thận, rồi là để cho các nàng bị ngu muội cái gì cũng không biết để ăn chặn của cải thừa kế, bình thường ăn không đủ no mặc không đủ ấm, có người còn tệ hơn chỉ cần làm trái lời mẹ cả một chút liền bị đánh chết. Từ gia à, đại cô phụ nhân của chúng ta là người như thế sao? Nếu thật là thế thì Tam cô nương cũng không gả qua đó đâu.

Chẳng nói đâu xa, nói đến Nhị cô phu nhân, các thứ nữ của quý phủ này ra sao một câu cũng chẳng nói nên lời nhưng cô nương Tạ gia có như thế sao? Bọn tỷ muội của nô tài đều hâm mộ người ở chỗ cô nương Tạ gia, đại cô phu nhân chưa từng đánh chửi người dưới, có khi còn thưởng cho. Ngài nói xem, có bao nhiêu người có thể làm được như thế?

Cô nương Tạ gia lo lắng cho hôn sự của mình bảo rằng đại cô chưa tìm mối hôn sự nào cho nàng nhưng Tạ thiếu gia mới thành thân chưa được bao lâu, nếu không phải lão thái thái chúng ta sinh bệnh thì còn chưa được thành thân đâu. Dù thế nào thì cũng phải để ca ca thành thân trước rồi mới an bài cho muội muội được chứ, ngài cũng nghĩ như vậy mà có đúng không? Chỉ là tâm địa Tứ gia quá tốt nên nhất thời mới nghĩ không thông, không thể trách Tứ gia được. Bây giờ Tứ gia hiểu rồi thì chỉ cần nói xin lỗi phu nhân là được rồi. Phu nhân là mẫu thân của Tứ gia sẽ không tức giận mãi với Tứ gia đâu.”

Gã sai vật thầy đã thuyết phục được Tứ gia Lý Tiểu thì liền im lặng. Thật ra thì rất nhiều người ngoài cuộc hiểu được chuyện này nhưng là gan không lớn để có thể khuyên bảo Tứ gia. Cùng lắm khuyên không được thì nhận đòn thôi nhưng mà nếu khuyên được thì phu nhân chẳng phải sẽ thưởng lớn cho mình sao?

Mấy ngày sau Tứ gia Lý Tiểu thật sự đến chỗ Nhị phu nhân nhận tội. Nhị phu nhân Triệu thị đương nhiên sẽ ban thưởng cho gã sai vật kia. Phương pháp này thật sự dùng được, bà ta khuyên chưa chắc lão Tứ đã nghe vào nhưng gã sai vật nói thì hẳn lại nghe. Thừa dịp con trai còn chưa đổi ý, Nhị phu nhân Triệu thị liền tìm kiếm nàng dâu thích hợp nhưng đã mất khá thời gian mà vẫn chưa thể tìm được

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 62.2

Hôm nay trên đường đi đến Hi Nhạc đường Lý Tử Du gặp được Nhị phu nhân, đi thêm một chút nữa thì gặp Đại phu nhân. Hai người đó nói đi nói lại rồi cũng nói đến chuyện nữ nhi nhà mình, Lý Tử Du cảm thấy không ổn rồi, hai người này có chút ân oán, bây giờ không phải là muốn bùng nổ chứ? Quả nhiên Đại phu nhân Tiết thị hỏi: “Hôn nhân của Nhị nha đầu như thế nào? Ở tận Tây Bắc xa xôi thế kia, điều kiện khí hậu không tốt, chẳng biết có chịu khổ được không đây.”

Nhị phu nhân cười nói: “Nghe Đại tẩu nói kia. Nó tuy là gã đến Tây Bắc nhưng lại là con dâu của Tri phủ đại nhân, có ai dám gây khó dễ cho nó chứ? Xung quanh có người hầu hạ, sống càng ngày càng tốt, cha mẹ chồng cũng yêu thích nó. Mà con rể của ta lớn lên rất tốt, bọn chúng ngày ngày ân ái yêu thương nhau, ta càng nhìn càng vui vẻ. Chỉ còn chờ hai đứa nó sinh cho ta một đứa cháu thôi, như thế cũng mỹ mãn rồi.”

Đại phu nhân Tiết thị cũng cười nói: “Phải không? Như vậy thật tốt quá. Ta còn sợ trong lòng Nhị cô nương còn muốn đến kinh thành gây ầm ĩ chứ. Xem ra là ta nghĩ sai rồi, hy vọng là bình an mỹ mãn như vậy thật tốt quá.”

Nói cái gì thế chứ? Nhị phu nhân đổi sắc mặt, nói: “Đại tẩu nói phải. Tam cô nương của chúng ta cũng được gả cho người tốt, cũng hy vọng nàng được bình an mỹ mãn, đến lúc đó Đại cô phu nhân mới bớt khó chịu. Vốn dĩ Nhị cô nương không có phúc khí kia, Đại cô nhìn trúng nó nhưng nha đầu kia lại sống chết không đồng ý. Cũng chẳng có cách nào khác nên đành phải để vậy thôi.” Ý chính là muốn nói con rể người chính là loại khuê nữ nhà ta không cần nên khuê nữ nhà người mới có được, huênh hoang cái gì.

Mất thấy hai người này muốn gây nhau ầm ĩ thì Lý Tử Du liền kiếm cớ chuẩn đi. Tuyệt đối không nên xen vào chiến tranh của hai nữ nhân, tốt nhất là nên chuẩn đi thôi.

Còn không khí ở Thượng Quan gia lúc này cũng chẳng tốt hơn là bao. Thượng Quan phu nhân thấy bà mối cứ nói chuyện này chuyện kia khua môi múa mép mà trong lòng rất không thoải mái. Nguyên nhân là vì Tứ công tử của phủ Trấn Viễn hầu lại muốn cưới con gái của muội muội bà. Được rồi, người muốn cầu hôn thì cứ cầu hôn đi, sao lại để bà mối đến nhà ta? Chẳng lẽ ta làm chủ được hôn nhân của con gái muội muội ta à?

“Ái chà, Thượng Quan phu nhân à, đây là vì Nhị phu nhân phủ Trấn Viễn hầu nghĩ đến quan hệ với ngài nên mới để ta đến nhà ngài đánh tiếng trước. Cũng không phải là cầu hôn ngay, chỉ là hỏi thăm trước mà thôi. Hai nhà cũng có vài chục năm giao tình, nếu Thượng Quan phu nhân có thể nói tốt một chút thì nhất định sẽ ổn thỏa thôi. Lý Nhị phu nhân nói chuyện của tứ chất nữ bà ta không thể nhúng tay vào được nên lúc trước mới không thể giúp được gì. Tất cả đều là ý của lão thái thái chứ bà ta không đồng ý đâu. Bà ta là kính trọng Thượng Quan phu nhân. Nếu không cũng sẽ không mặt dày tới đây nói chuyện.”

Quả nhiên là bà mối, khua môi múa mép làm sắc mặt Thượng Quan phu nhân tốt hơn rất nhiều. Bà nói với bà mối: “Người cứ đi về trước, hiện tại ta không thể trả lời chính xác được. Dù sao nó cũng không phải con gái ta”

“Thượng Quan phu nhân nói phải. Vậy thì khi nào ta có thể qua nghe câu trả lời thuyết phục được?”

“Ba ngày sau.”

Bà mối đi rồi, Thượng Quan phu nhân sai người chuẩn bị xe ngựa đến nhà muội muội mình. Muội muội bà cũng được gả đến kinh thành, muội phu là quan ngũ phẩm, nói lớn cũng không lớn, không biết Lý Nhị phu nhân coi trọng điểm nào đây? Nhưng mà nhân phẩm của con gái muội muội cũng rất tốt. Chỉ có điều khi nghĩ đến quan hệ với phủ Trấn Viễn hầu thì trong lòng bà liền không thoải mái.

Khi đến nhà muội muội, muội muội bà nghe xong thì nói: “Việc này muội thấy không được đâu. Hay là thôi đi tỳ tỳ ạ. Phủ Trấn Viễn hầu kia không có ở riêng, gia đình Lý Nhị phu nhân lại là con vợ kế, ở trên còn có bà bà, Yên nhi nếu gả qua đó sẽ có đến mấy tầng bà bà đó! Không được đâu.”

Thượng Quan phu nhân cũng nói: “Ta cũng cảm thấy không ổn nhưng lại bị bà mối kia nói cho dao động. Thật ra mà nói ta cũng không muốn có quan hệ gì với phủ Trấn Viễn hầu, đến bây giờ ta vẫn không thể thoải mái với nhà họ vì chuyện Lý tứ cô nương. Trước mặt muội ta cũng không nói dối làm gì, tuy rằng Thanh nhi cưới được công chúa nhưng ta còn cảm thấy thiệt thòi cho Thanh nhi nhà ta. Con dâu kia ta cũng không biết phải nói thế nào nữa. Haizz. Ta khổ tâm lắm chứ. Người khác đều nghĩ chúng ta cưới được công chúa về nhà vinh quang biết bao nhiêu nhưng chỉ có ta biết Thanh nhi rất không vui. Nếu không phải trước kia lão thái thái phủ Trấn Viễn hầu muốn từ hôn thì ta sao phải làm thế? Không thể có được dâu tốt rồi mà còn phải cưới về cho con trai một nữ tử thô tục mang danh hào công chúa. Nếu là nữ tử bình thường thì ta còn có thể nạp thiếp cho Thanh nhi, nhưng bây giờ ngay cả nạp thiếp cũng không thể, ta thật đau lòng cho con trai ta quá.”

Muội muội bà ta khuyên nhủ: “Con cháu có phúc của con cháu, tỳ tỳ nên nghĩ thoáng một chút, sao có thể lúc nào cũng quan tâm bọn nó được? Quan không hết đâu. Việc này ấy mà, chỉ có thể nói rằng tỳ và Lý tứ cô nương không có duyên làm người một nhà. Còn nữa, tỳ tỳ à, về sau trước mặt công chúa tỳ đừng nhắc đến Lý tứ cô nương. Lòng dạ đàn bà rất nhỏ, nói không chừng còn nháo lớn ra chuyện gì đó. Tuy rằng là công chúa mới trở về không lâu nhưng dâu sao thì vẫn là công chúa. Đến lúc đó chịu thiệt cũng là nhà mình thôi.”

“Sao ta lại không biết chứ? Nhưng bây giờ chỉ có tỳ muội hai người chúng ta nên ta mới có thể nói như thế. Ta hối hận lắm, nếu lúc ấy ta cứ khẳng khái không đồng ý từ hôn thì tốt biết bao. Cũng sẽ không rơi vào tình trạng thế này. Thanh nhi là con trai ta, sao ta có thể không đau lòng cho nó chứ? Lão gia nói ta nghĩ nhiều quá nhưng ta nhìn thấy Thanh nhi tuy là nó tỏ ra không có việc gì thật ra thì trong lòng rất khó chịu. Bây giờ thành phò mã thì bao nhiêu chỉ hướng làm quan cũng sẽ không đạt được, chỉ có thể có được một chức quan nhàn rồi. Đối với lão gia chúng ta thì như vậy lại tốt, thật không biết lão gia nghĩ thế nào nữa.” Thượng Quan phu nhân càng nói lại càng khó chịu trong lòng.

Nếu lúc trước không đi gặp Vương thái hậu thì tốt rồi, đáng tiếc trên đời này không có thuốc chữa hối hận.

Muội muội của Thượng Quan phu nhân cứ khuyên mãi mới có thể ổn định được tâm tình của bà ta: “Tỳ tỳ, để bọn nó có con là ổn thôi. Tỳ cứ yên tâm chờ ôm cháu nội!”

“Ta cũng hy vọng thế, nhưng cứ tình hình này thì bao giờ mới được ẵm cháu chứ? Thôi thôi, không nói nữa. Muội cứ suy tính cho kĩ hôn sự với phủ Trấn Viễn hầu đi. Nếu bà mối kia lại đến thì ta sẽ từ chối. Thật không muốn có quan hệ gì với bọn họ nữa.”

“Tỳ yên tâm đi. Muội hiểu mà. Phủ Trấn Viễn hầu càng ngày càng không ổn. Trước kia lão thái thái có thể đuổi con dâu mình đi thì đã biết bà ta không dễ đối phó, mà bên kia lại là chi thứ hai thứ xuất, muội không thể đưa con gái muội vào hang cọp được.”

Vài ngày sau Thượng Quan phu nhân từ chối hôn sự này. Nhị phu nhân Triệu thị thật thất vọng nhưng hôn sự phải là hai bên tình nguyện, nếu không đồng ý thì ta tìm nhà khác. Trong khoảng thời gian này Triệu di nương và Trần di nương cũng ân cần hầu hạ, Nhị phu nhân cũng chỉ lạnh lùng, không nói gì cả. Cuối cùng Triệu di nương cũng không nhịn được mà hỏi: “Phu nhân, ngài giờ đã trở lại đây thì khi nào lại qua bên đó? Lão gia có người hầu hạ hay không?”

Nhị phu nhân nghe thấy rất bức bối, mắng: “Lão gia có người hầu hạ hay không thì liên quan gì đến ngươi? Ngươi muốn vội vàng đi hầu hạ lão gia à? Nằm mơ đi! Nói cho ngươi biết, lão gia đã nạp thêm thiếp rồi, trẻ tuổi xinh đẹp lại còn hiểu ý động lòng người, lão gia đã có người hậu hạ, không cần các ngươi nóng lòng quan tâm!”

Triệu di nương bị ăn mắng thì Trần di nương trong lòng rất đắc ý. Đáng đời nhà ngươi! Ai bảo chờ không kịp, ai bảo vội vã lên tiếng làm chi!

Hai người muốn đi hầu hạ lão gia thật ra cũng không có ý tứ khác, chỉ là muốn thổi gió bên gối Nhị lão gia để Nhị lão gia nhớ tìm hôn sự tốt cho con gái hai người. Dù sao cũng đến tuổi lấy chồng rồi. Thật ra hai người đã lẫn lộn đầu đuôi rồi, nếu nói với Nhị phu nhân thì nói không chừng có thể thành, thật đáng tiếc hai người họ lại trực tiếp nghĩ đến Nhị lão gia.

Hai di nương mang mặt mũi xám xịt trở về. Triệu di nương vừa vào phòng đã bị Ngũ cô nương Lý Từ Lung kéo tay hỏi: “Di nương, chuyện thế nào rồi?”

“Bất thành rồi. Ta còn bị mắng đấy. Phụ thân con đã có tân di nương, già cả như chúng ta thì có thể làm được gì? Không thể lọt vào mắt Nhị lão gia nữa rồi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Di nương không đi thì chuyện của con phải làm sao? Chẳng lẽ kéo dài nữa?” Ngũ cô nương Lý Từ Lung nóng nảy.

“Con thật là, một cô nương sao lại không biết rụt rè gì thế hả?”

“Đời con cứ như thế bị phá hủy sao? Nói đi nói lại thì chẳng phải cũng là vì con không phải phu nhân sinh sao? Ai thèm quan tâm chúng con chứ? Nếu không tự mình cố gắng thì còn biết làm sao? Nhìn nhị tỳ, tam tỳ, tứ tỳ mà xem, ba người họ đều được người khác vội vàng làm mai cho còn chúng con chỉ là thứ xuất thì ai để ý chứ? Nếu con còn rụt rè nữa thì không biết hậu quả sẽ thế nào đâu!”

Triệu di nương nghe Lý Từ Lung nói xong thì trong lòng cũng khó chịu. Đúng vậy, là con cũng di nương thì cũng chỉ có thể hơn nô tài một chút thôi.

“Vậy Ngũ cô nương nói xem chúng ta phải làm gì đây? Di nương hết cách rồi nhưng vì Ngũ cô nương thì muốn ta làm gì cũng được.”

“Con cũng không biết làm sao bây giờ. Nếu lão thái thái còn khỏe mạnh thì đi van lão thái thái cũng được, đáng tiếc bây giờ lão thái thái đau ốm liệt giường rồi. Quên đi, di nương, người về sau cũng ít đến chỗ phu nhân thôi, bà ta đang tức giận, người đừng đến chọc vào.”

Nhị phu nhân cuối cùng cũng định hôn sự cho Tứ gia Lý Tiểu. Bên kia là cháu gái bên nội của muội muội bà ta, coi như là thân càng thêm thân. Tứ gia Lý Tiểu thì hầu như đã tiếp nhận số mệnh nên cũng không làm ra chuyện gì khác người.

Nhị phu nhân sợ phiền phức lặp lại nên nhanh chóng chọn ngày, đưa sính sinh lễ. Sau hai tháng thì hôn sự diễn ra. Phủ Trấn Viễn hầu lại có thêm một Tứ nãi nãi.

Tính tình nàng kia thế nào Lý Từ Du cũng không rõ lắm, sau này gặp nhiều thì ắt hẳn sẽ hiểu thôi.

Nhị phu nhân chờ Tam nãi nãi sinh ra một đứa con trai thì liền cảm thấy mỹ mãn rồi đến Tây Bắc. Đối với chuyện của hai thứ nữ cũng không nhắc tới, có lẽ là vì thấy không quan trọng, cũng có lẽ là thấy hai người chưa đến tuổi phải lập gia đình.

Dù sao hôn sự của con trai con gái bà ta cũng đã ổn cả rồi, còn con người khác sao đáng phải quan tâm? Ngay cả cháu ruột cũng có rồi thì bà ta còn gì phiền lòng nữa? Hai thứ nữ kia bình thường cũng nhiều mưu kế lắm, cứ để tại nó tự lo đi.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 63.1

Thái phu nhân Kim thị bị bệnh liên miên không dứt, không đến nỗi không sống được nhưng cũng không thể nhanh chóng lành bệnh được. Thái y nói là vì tuổi cao nên mới yếu như vậy, cần phải tĩnh dưỡng. Vì thế Hi Nhạc đường cũng ngày càng im lặng.

Vốn dĩ Nhị cô phu nhân Lý thị đã từng mời vài cô nương của quý phủ qua phủ bà chơi một chút nhưng vì Thái phu nhân bệnh nên mọi người đã từ chối. Hiện tại lao thái thái đã đỡ hơn, chỉ cần tĩnh dưỡng nên mọi người đều cảm thấy không thể chỉ vì một mình bà ta mà ảnh hưởng đến quan hệ của những người khác được. Viên Lý thị thì cảm thấy bà ta không phải mẹ đẻ của bà nên chỉ cần tỏ ra cung kính một chút là được vì thế đã đưa ra bái thiếp, mời rất nhiều phu nhân và các tiểu thư thế gia qua Viên phủ, đương nhiên cũng mời cả các chất nữ nhà mẹ đẻ của bà nữa.

Đại cô phu nhân đang cấp tức Tạ Quân Hoa nên lần này không để nàng đi. Đại phu nhân thì bận rộn quản gia, Đại thiếu phu nhân cũng không thể ngồi chơi nhàn rỗi vì thế để cho Nhị thiếu phu nhân và Tam thiếu phu nhân dẫn Tứ thiếu phu nhân mới vào cửa, thêm cả các muội muội, chất nữ đi đến phủ Nhị cô phu nhân.

Nhị thiếu phu nhân, tam thiếu phu nhân cùng một vài cô nương ngồi chung một xe ngựa, một số khác thì ngồi xe còn lại.

Tam thiếu phu nhân thường ngày có quan hệ rất tốt với nhị thiếu phu nhân, hơn nữa cả hai đều đã có con nên đề tài nói chuyện nhiều hơn một chút, còn Tứ thiếu phu nhân Trần thị mới vào cửa lại không có gì để nói.

“Nhị tẩu, tẩu nói xem lần này Nhị cô phu nhân muốn chúng ta qua đó là vì chuyện gì?” Mọi người đều biết Nhị cô phu nhân này là người không có lợi sẽ không làm.

Nhị thiếu phu nhân Vương thị nói: “Chắc là vì hôn sự của Viên biểu đệ và Viên biểu muội thôi. Nhìn Đại cô phu nhân có con dâu nên nôn nóng đây mà.”

Chuyện là Nhị cô phu nhân trước nay rất thích so đo với Đại cô phu nhân. Ngày trước cả hai đều gả cho tiến sĩ nhưng một người là Trạng Nguyên, người kia là tiến sĩ nhĩ giáp vì thế mà Nhị cô phu nhân bất bình rất lâu. Nhưng thế sự khó lường, Đại cửu cửu lại đi đời nhà mà còn vị Nhị cửu cửu kia lại từ từ lên vị trí tri phủ. Nhị cô phu nhân cũng vì vậy mà đắc ý trong lòng. Sau đó lại so đo con cái. Tạ Thiên Thành đỗ tú tài mà Viên biểu đệ lại vẫn chỉ là một bạch đinh, không có danh vị gì. Hơn nữa Tạ Thiên Thành còn thành thân với Tam cô nương Lý Từ Kỳ, suy nghĩ một chút, trong lòng Nhị cô phu nhân có thể thoải mái được sao?

Tứ thiếu phu nhân được cưới về trẻ hơn nên những chuyện thế này vẫn chưa hiểu được, muốn hỏi nhưng lại ngại ngùng không thể mở lời được.

“Tứ đệ muội à, muội cũng kiệm lời quá rồi. Người ngoài nhìn vào lại hiểu lầm chúng ta bắt nạt muội.” Nhị thiếu phu nhân Vương thị nói.

Tứ thiếu phu nhân Trần thị đỏ mặt, đáp: “Nhị tẩu, không phải vậy đâu, muội...”

“Được rồi, được rồi. Nhị tẩu ấy à, cứ thích chọc ghẹo bắt nạt người khác như vậy đó.” Tam thiếu phu nhân Tiền thị nói.

“Nếu không phải người một nhà thì một câu ta còn chẳng nói ấy chứ. Mới đó mà Tam tẩu đã bắt đầu bảo vệ cho muội rồi. Haizz, xem ra hôm nay ta thật sự không nên theo các người ra ngoài mà.” Nhị phu nhân cố ý nói.

Mọi người đều nở nụ cười. Hôm nay các nàng đều không mang theo mấy đứa nhỏ, đã để cho nữ mẫu trông rồi. Ba vị thiếu phu nhân cứ thế nói đi nói lại rồi nói đến Tứ cô nương Lý Từ Du.

“Nàng ấy là người tốt, đáng tiếc không cha không mẹ, không có ai làm chủ cho. Lão thái thái là người thế nào thì ai cũng biết, xem ra hôn sự với nhà họ

Vương tám chín phần mười là thành rồi.” Nhị thiếu nữ nài nỉ thờ dài.

Tam thiếu phu nhân nói: “Thật đáng tiếc. Chẳng bù cho hai cô muội muội của chồng ta.” Ý nói Ngũ cô nương và Lục cô nương.

Tứ thiếu phu nhân nói: “Tứ cô nương có vẻ là một người rất hiền lành. Mọi người đối xử với nàng ấy rất tốt. Như vậy chắc sẽ không tìm cho nàng ấy một mối hôn sự không tốt chứ? Thật ra nhà họ Vương cũng tốt lắm mà.”

Hai người còn lại nhìn nhau rồi Tam thiếu phu nhân nói: “Có một số việc muội mới vào cửa nên chưa hiểu được. Chúng ta là tẩu tử của muội, không ngại nói cho muội biết. Ta cũng chỉ là nghe các lão nhân trong phủ nói thôi.”

Nhị thiếu phu nhân tiếp lời: “Năm đó Tam thúc và Tam thẩm tình cảm sâu nặng nhưng sau đó nhà mẹ đẻ Tam thẩm gặp phải tai ương nên lão thái thái của chúng ta lập tức ép Tam thúc hưu Tam thẩm. Thế nhưng Tam thúc là hán tử si tình, không đáp ứng, khi đó Tam thẩm còn đang mang thai, cuối cùng một nhà ba người cứ thế ra ngoài ở. Nhiều năm sau Tứ cô nương mới trở về. Cho nên mới nói gả vào nhà như thế này không phải là điều chúng ta có thể chọn được nhưng nhất định chúng ta phải biết bảo vệ bản thân mình, ai mà biết được chúng ta có thể trở thành Tam thẩm thứ hai hay không? Hơn nữa tướng công nhà chúng ta cũng không phải là Tam thúc. Bọn họ đều có tiểu thiếp, nếu bắt buộc phải hưu thì bọn họ sẽ không do dự chút nào đâu.”

Tam thiếu phu nhân cũng nói: “Khi ta được gả vào đây mới biết được chuyện này, hối hận cũng không kịp nữa. Vạn nhất nhà mẹ đẻ ta xảy ra chuyện thì phải chăng ta cũng sẽ bị như thế? Nhưng gả cũng đã gả rồi còn biết làm sao nữa? Ta thấy mầu chột là khi đó Tam thẩm chưa sinh con nên mới trở thành như thế nhưng ta bây giờ đã có con rồi. Ta cũng lo lắng nhiều lắm chứ. Tứ đệ muội à, muội cũng phải suy tính đi, tương lai không thể nói trước được đâu.”

Tứ thiếu phu nhân thờ dài: “Tam tẩu nói phải, sinh ra làm phận nữ nhi thì còn biết làm sao nữa. Nói gả cho ai thì phải gả cho người đó, sau này sống yên ổn là được.”

May mắn là hiện tại bà bà không sống chung, nếu không thế thì không biết liệu nàng có hầu hạ được không. Tam tẩu là trưởng tẩu chi thứ hai mà còn than vãn như vậy thì tương lai sau này của nàng chẳng phải sẽ khó khăn lắm sao?

“Ngũ muội và Lục muội có vẻ cũng tốt lắm.” Tứ thiếu phu nhân nói. Khoảng thời gian này hai vị muội muội đều đối xử thân thiết với nàng.

Nhị thiếu phu nhân và Tam thiếu phu nhân liếc nhau, còn nở nụ cười. Tam thiếu phu nhân nói: “Ta nói Tứ đệ muội này, những lời như vậy trăm ngàn lần cũng đừng nói trước mặt mẫu thân. Tục ngữ có câu sống lâu mới hiểu lòng người, chúng ta cứ chờ xem, đôi khi người nhìn có vẻ tốt không hẳn đã tốt. Chúng ta là người nhà, ta cũng nói cho muội biết một câu, đừng dễ dàng tin tưởng hai người họ, nếu không sau này muội bị đánh lén lúc nào cũng không biết.”

Nhị thiếu phu nhân từ chối cho ý kiến nhưng cũng khề gật đầu. Ngũ cô nương và Lục cô nương cũng không phải tốt đẹp gì. May mắn là chi thứ hai, lại là thứ xuất, không ảnh hưởng đến nàng, chỉ cần gả ra ngoài là ổn thỏa cả thôi.

Lý Tử Du đi theo nhóm tẩu tử đi vào đại môn Viên phủ, đi thêm một đoạn nữa là đến phòng khách. Viên phủ này nói lớn cũng không lớn mà nhỏ thì cũng không nhỏ. Cảnh trí cũng không tệ lắm.

Nghe nói Nhị cô trên có bà bà, dưới có chị em dâu. Đều không dễ đối phó. Lần này Nhị cửu cửu nhậm chức ở nơi khác nhưng vị bà bà này lại không cho Nhị cô đi theo. Không biết là thật hay giả.

Lúc đến phòng khách, Lý Tử Du gặp được bà bà của Nhị cô, dáng vẻ rất nghiêm túc, không cười nói câu thả. Nhị cô vì phải đi tiếp đãi khách nhân nên không ở bên cạnh hầu hạ.

Nhưng Viên Diệp Nhi hình như rất được lòng Viên lão thái thái, ở bên cạnh bà ta một tác không rời. Ngoài ra còn có vài tiểu cô nương nhưng dáng vẻ rất kính cẩn, thận trọng, đứng phía sau.

Nhóm người Nhị thiếu phu nhân hành lễ với Viên lão thái thái. Viên Diệp Nhi ở bên cạnh lão thái thái không biết nói gì đó bên tai bà ta, Viên lão thái thái chậm rãi nói: “Nghe nói có một vị cô nương từ nông thôn tới, không biết là vị nào đây?”

Lý Tử Du cảm thấy hôm nay thế nào cũng có chuyện nên mới cố tình nép người, hạ thấp giọng nhưng đáng tiếc vẫn không thể tránh được. Không thể quá thất lễ được, người ta là trưởng bối đây. Lý Tử Du bước ra chào, Nhị thiếu phu nhân nói: “Vị này là Tứ muội muội của chúng ta.”

“Ta là hỏi nàng. Người chen miệng vào làm gì?” Viên lão thái thái bực mình thì cũng không cần biết đối phương là ai!

Cuối cùng cũng biết tính xấu của Viên Diệp Nhi là di truyền từ ai rồi. Nhị thiếu phu nhân tốt xấu gì cũng là khách mà lại nói chuyện như vậy với người ta. Có thể thấy được bình thường tính tình bà ta thế nào rồi, mà Viên Diệp Nhi kia một chút cũng chẳng để ý.

Trong lòng Nhị thiếu phu nhân Vương thị rất tức giận. Nàng nói: “Viên lão thái thái nói lời này là không đúng rồi. Mẫu thân để ta mang các muội muội đến đây, nếu ta không giới thiệu thì chẳng phải là thất lễ sao? Tứ muội muội vẫn còn là một cô nương, ta sợ có người bạc đãi nàng. Như vậy trở về ta không có cách nào trả lại công đạo cho nàng rồi.”

Viên lão thái thái sớm nghe nói Nhị thiếu phu nhân này là đầu thứ xuất nên nghĩ rằng nàng nhất định không dám phản bác, không ngờ mồm mép lại đáp trả lưu loát đến vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, không khí liền trở nên xấu hẳn đi. Nhị cô phu nhân thấy tình hình không ổn liền nháy mắt với Viên Diệp Nhi. Viên Diệp Nhi đỡ lão thái thái mới xem như xong việc. Chỉ là Viên lão thái thái lại càng không vừa mắt Lý Tử Du, cảm thấy nha đầu này thật sự giống như cháu gái bà ta đã nói, chỉ biết dụ dỗ người khác bênh vực nàng, thật chương tai gai mắt.

Nhị cô phu nhân cảm thấy vị bà bà này thật không cho bà chút mặt mũi nào cả. Ngay cả người nhà mẹ đẻ của bà mà bà ta cũng dám gây khó dễ. Nếu không phải do trước đây ta gả vào nhà này thì Viên gia của bà có được như ngày hôm nay sao?

Sắp xếp cho mọi người xong thì Nhị cô gọi Viên Diệp Nhi đến mắng: “Hôm nay có chuyện gì với con vậy hả? Quý phủ chúng ta mở tiệc chiêu đãi khách nhân, con muốn để cho quý phủ chúng ta bị chê cười đúng không? Bình thường có bất mãn thế nào thì hôm nay cũng không thể phát tác được! Đến lúc đó bị truyền ra bên ngoài thì quý phủ chúng ta biết giấu mặt vào đâu hả? Con sẽ tốt được sao? Nghe lời đi, lát nữa đồ lão thái thái về viện đi, đừng gây chuyện nữa. Ta đã hết tâm hết sức vì huynh muội các con, các con không thể gây khó khăn cho ta được. Bên nào khinh bên nào trọng con nên hiểu rõ ràng.”

Viên Diệp Nhi không muốn, nàng ta vốn dĩ muốn lão thái thái ra mặt giúp mình xả giận nhưng bây giờ xem ra là không được rồi. Vì thế nghe xong mẫu thân nói thì nàng ta liền đồ Viên lão thái thái về viện

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 63.2

Ở nơi khác, nhóm người Nhị thiếu phu nhân và Tam thiếu phu nhân gặp được người quen thì liền họp lại một chỗ nói chuyện. Vốn dĩ trọng tâm của ngày hôm nay không liên quan gì đến những thiếu phu nhân như các nàng, các nàng chỉ có nhiệm vụ phụ trách đưa người tới cho các phu nhân khác xem mặt thôi.

Hơn nữa các cô nương cũng có bằng hữu của các nàng ấy, nếu bị các nàng quản tay quản chân thì các vị muội muội của phu quân chẳng phải sẽ mất kiên nhẫn sao? Nếu không phải lúc đầu Viên lão thái thái kia cố ý gây khó khăn thì Nhị thiếu phu nhân cũng sẽ không ra mặt. Bây giờ Viên lão thái thái không ở đây, các nàng cũng có thể yên tâm. Vì thế nên thỏa sức nói chuyện, vui đùa.

Các phu nhân lớn tuổi hơn một chút thì muốn đi nghe hát. Vài ngày trước Viên phủ đã mời gánh hát nổi danh của kinh thành đến đây. Một số nữ tử im lặng theo mẫu thân đi xem diễn, một vài vị phu nhân dùng đủ loại lí do để bắt chuyện với những nữ hài tử này, muốn cùng các nàng nói chuyện để có thể hiểu hơn và tính tình cũng như lễ nghĩa.

Còn một số nữ tử khác gặp được bằng hữu thì đi theo tốp năm tốp ba câu cá, ngắm hoa. Ngũ cô nương Lý Tử Lung và Lục cô nương Lý Tử Cẩm là một trong số đó. Không biết là vô ý hay cố tình mà Lý Tử Du bị tách ra riêng sang một bên. Lý Tử Du cười thầm trong lòng, bị lạnh nhạt thế này chẳng tính là gì. Nàng cũng chẳng muốn trò chuyện với ai. Ngoại trừ Tam tỷ tỷ, bằng hữu tốt là quận chúa Vĩnh An và Vương Minh Nguyệt cũng tính là có quen biết thì những người khác nàng chẳng biết ai cả. So với việc ra ngoài nói chuyện với đám người đó thì chẳng thà nàng đứng góc một chỗ còn hơn. Nhìn các tiểu tử đánh bài cũng tốt. Đầu năm nay, thú tiêu khiển của nhóm quý phu nhân chính là cái này.

Lý Tử Du nhàm chán nhìn một đóa hồng mới nở một nửa nhưng đã có ong banh đến, xuân sắc mê người. Vị trí phòng khách này thật tốt, có thể nhìn xa được, cách đó mấy trăm thước còn có một cái đình và núi giả nữa.

Chẳng bao lâu sao, các nữ tử đã đến đình. Lý Tử Du vốn không chú ý, chỉ là lúc quay đầu, nàng thấy một nữ hài tử đang quan sát mình, thấy nàng nhìn qua thì mỉm cười. Lý Tử Du không biết nàng ấy là ai nên chỉ gật gù đầu.

“Tứ biểu tỷ à, sao tỷ lại không ra ngoài đi dạo mà lại ở trong này vậy? Cảnh sắc của Viên phủ vẫn tính là đẹp, hay là Tứ biểu tỷ ngắm cảnh đẹp trong cung nhiều quá nên chóng mặt phủ đệ nhỏ nhỏ này của chúng ta hử?”

Nàng biết Viên Diệp Nhi này sẽ không thể yên tĩnh được mà. Chỉ là ngươi cũng quá ngu ngốc rồi, dám nhắc đến cung cấm mà không kiêng kị gì. Chẳng lẽ ngươi muốn người khác nói cảnh trí trong phủ nhà ngươi đẹp hơn trong cung sao? Cũng phải xem ngươi có lá gan đó hay không!

“Cảnh trí trong cung đương nhiên là đẹp hơn nơi này rồi.” Lý Tử Du ăn ngay nói thật.

“Ngươi!” Viên Diệp Nhi ghen hờn nói không ra lời. Chẳng lẽ nàng ta lại đáp không đúng? Nếu nàng ta dám nói thế thì toàn gia cũng tiêu tùng theo, dám so sánh với trong cung trừ khi cha nàng ta không cần mũi quan nữa.

Viên Diệp Nhi nhìn tức giận xuống, nói: “Tứ biểu tỷ à, là ta sai rồi. Trước kia có làm gì không phải thì biểu muội ta sẽ bù lại cho tỷ, mong biểu tỷ đừng để trong lòng.”

Mặt trời mọc hướng tây à? Nhất định có khác thường. Lý Tử Du nói: “Không cần đầu biểu muội. Ta với biểu muội nào nào có ân oán gì đâu chứ, đừng nói đến chuyện chịu tội. Cho nên đâu có chuyện gì phải để trong lòng. Biểu muội mà, muội là chủ nhân nên chắc sẽ có nhiều khách nhân cần chiêu đãi, ta đây là người thân trong nhà, không cần muội phải tiếp đãi ta đâu.”

Không nói chuyện với các cô nương, phu nhân khác mà cố tình tới đây tìm vui, thật không biết nàng ta ngốc thật hay là giả khờ.

“Vậy biểu tỷ cứ ngồi ở đây. Ta sẽ quay lại ngay.” Viên Diệp Nhi vậy mà lại không phản bác. Lý Tử Du liếc mắt với Hồng Y rồi hai người liền đi ra ngoài,

sợ Viên Diệp Nhi quay lại lại phiền phức.

Lần trước đến nhà Lý Tử Trân đã xảy ra chuyện không hay cho nên sau ngày đó chỉ cần có việc phải đi ra ngoài Lý Tử Du sẽ mang Hồng Y theo, phòng ngừa bất trắc.

“Cô nương, vẫn là nô tỳ ân thân thì hay hơn.” Hồng Y nói.

“Cũng được, người cẩn thận một chút.” Lý Tử Du nhìn bốn phía, mọi người đều không có nha hoàn theo hầu nên Hồng Y mới nói như vậy.

Hồng Y đi rồi, Lý Tử Du nhìn một nha hoàn cách đó không xa. Đây là do Lý An của Viên phủ sắp xếp để thuận tiện phục vụ khách nhân. Một nha hoàn chạy tới chỗ nàng hỏi: “Cô nương có cần gì không ạ?”

“Ta muốn câu cá. Người chuẩn bị cho ta một bộ dụng cụ đi câu đi.”

Ngồi cạnh ao câu cá cũng tốt, đỡ cho người khác tới làm phiền. Hơn nữa quanh ao này có rào chắn, hẳn là không bị rơi xuống nước đâu.

Không bao lâu sau nha hoàn kia đem theo một bộ cần câu tới, Lý Tử Du vừa mới thả câu được một lúc thì đã có cá cắn câu. Quả nhiên là cá nuôi trong nhà mà. Chẳng bao lâu sau nàng đã câu được khá khá rồi.

Chỉ là đang lúc vui vẻ thì Viên Diệp Nhi lại đây: “Tứ biểu tỷ à, sao tỷ lại một mình đến đây thế này? Làm ta tìm vất vả quá. Vốn dĩ ta muốn giới thiệu một bằng hữu cho tỷ đó.”

Lý Tử Du nhìn cô nương bên cạnh, không phải là người lúc nãy cười với nàng sao?

Thấy Lý Tử Du không nói chuyện, Viên Diệp Nhi liền đoạt lấy cần câu trong tay Lý Tử Du, nói: “Tứ biểu tỷ đến đây nào. Ta giới thiệu một chút nhé. Vị này ấy mà, thật ra cũng không phải người ngoài, nói đến nói lui cũng có chút quan hệ với Tứ biểu tỷ đó. Nàng ấy là cháu họ của phu nhân Thừa Ân hầu, khuê danh là Nghiêm Minh Xuân. Ta tin là sau này Tứ biểu tỷ sẽ ở lâu với Nghiêm tỷ tỷ đó, các người, sớm nhận thức lẫn nhau cũng tốt. Tứ biểu tỷ à, sau này tỷ không thể ỷ thân phận mà bắt nạt Nghiêm tỷ tỷ đâu đấy. Nghiêm tỷ tỷ thật ra là người rất dễ sống chung đó.”

Nhìn biểu hiện vui sướng khi người gặp họa của Viên Diệp Nhi mà Lý Tử Du chẳng muốn nói gì, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng thấy ghê tởm rồi.

Xem ra tin đồn trong kinh thành này lan truyền rất nhanh, ngay cả Viên Diệp Nhi cũng đã biết rồi, còn mời Nghiêm Minh Xuân đến đây nữa. Chẳng phải là muốn nàng khó chịu sao? Đáng tiếc nàng ta tính nhảm rồi, nàng không muốn vào nhà họ Vương nên nàng chẳng có cảm xúc gì với sự xuất hiện của Nghiêm Minh Xuân cả. Viên Diệp Nhi ở trong mắt Lý Tử Du chẳng khác gì con khi đang đùa giỡn.

Còn Viên Diệp Nhi thì tưởng là nàng ta đã khiến cho Lý Tử Du không còn lời nào để nói nên nói tiếp: “Kỳ thật thì Tứ biểu tỷ có mệnh thật tốt đó. Có thể gả vào nhà họ Vương cơ mà. Lại còn có một mỹ nhân như Nghiêm tỷ tỷ bầu bạn, sau này không lo tịch mịch rồi. Ta thật hâm mộ đó.”

“Hâm mộ thì chính mình gả đi.” Lý Tử Du thản nhiên nói.

Nghiêm Minh Xuân nhìn biểu hiện của Lý Tử Du mà trong lòng lo lắng một chút. Vốn dĩ nàng ta muốn thông qua Viên Diệp Nhi làm quen với Lý Tử Du, để nàng nghĩ rằng nàng ta là người thành thật nhưng Viên Diệp Nhi này lại nói chuyện châm chọc khiêu khích thế này. Nếu để người nhà họ Vương biết thì mình nhất định tiêu rồi.

Nghĩ đến đây Nghiêm Minh Xuân cũng không để ý đến Viên Diệp Nhi nữa, trực tiếp nói với Lý Tử Du: “Lý cô nương à, liệu ta có thể nói chuyện riêng với cô không?”

Lý Tử Du đáp: “Chúng ta không thân không quen! Người là loại người nào mà ta lại là loại người nào chứ? Cùng người ra ngoài ta sợ bản hết thanh danh của ta đó!” Lý Tử Du cố ý nói như vậy thứ nhất là để mọi người nghĩ rằng nàng rất tức giận, tốt nhất là đồn đại càng nhiều càng tốt, để người khác biết người Vương phủ này không biết lễ nghĩa như thế nào. Thứ hai là nàng chú ý đến Nghiêm Minh Xuân này. Nói không chừng Nghiêm Minh Xuân đang suy tính biện pháp ngăn cản nàng tiến vào nhà họ Vương, như vậy thì có lợi cho nàng rồi?

Viên Diệp Nhi nói: “Tứ biểu tỷ, sao tỷ lại nói như vậy? Nghiêm cô nương là có ý tốt muốn nói chuyện với tỷ, thái độ của tỷ là sao đây?” Nói càng lúc càng lớn, Lý Tử Du còn ước nàng ta nói lớn hơn nữa đó, tốt nhất là để mọi người đều nghe.

Nghiêm Minh Xuân cũng đỏ mặt, dầm lệ nhìn Lý Tử Du.

Lý Tử Du nói với Nghiêm Minh Xuân: “Ta làm sao? Ta chính là người như vậy đó! Thu hồi nước mắt của người đi! Đừng giả mù mưa sa trước mặt ta! Thật ghê tởm! Người là gì mà xứng nói chuyện với ta hả? Cùng chỉ là thân phận thấp thất thôi! Còn dám giờ thủ đoạn trước mặt ta cơ đấy! Người cứ chờ xem, muốn ta vào nhà họ Vương à? Ta sẽ không để người được như ý đâu! Người chờ bị đuổi khỏi nhà họ Vương đi! Cho dù người có được như nguyện thì sớm muộn gì ta cũng lột da người ra, để người sống không bằng chết. Thủ đoạn của ta người còn chưa được thấy đâu!”

Sau đó nàng nói với Viên Diệp Nhi: “Biểu muội à, người này ta đã thấy rồi, người muốn làm gì ta cũng biết rồi. Không phải là muốn ta khó chịu, ghê tởm sao? Bây giờ ta đã thấy rất ghê tởm rồi. Người này cũng chẳng có lợi gì với người. Hay là biểu muội đi theo ta đi? Nếu Nhị cô mà biết người để một kẻ như vậy vào phủ thì người nói xem Nhị cô sẽ nghĩ thế nào? Dù sao Đại cô nương nhà họ Vương cũng chẳng đến đây.”

Đúng vậy, Vương Minh Nguyệt không đến đây thì Nghiêm Minh Xuân sao có thể tới được? Chẳng phải là vì có người Viên phủ giúp đỡ sao? Mà người của Viên phủ không vừa mắt nàng cũng chỉ có Viên Diệp Nhi này thôi.

Viên Diệp Nhi quả thật là nghĩ như vậy, muốn khiến Lý Tử Du khó chịu rồi sau đó sẽ đuổi người đi. Mẫu thân sẽ không phát hiện ra được. Nhưng bây giờ bị Lý Tử Du này nói trắng ra như vậy thì cũng đành nói: “Đi thì đi! Thật xui xẻo!”

Nhưng cũng không đi cùng Lý Tử Du mà đi hướng khác để lại Nghiêm Minh Xuân đứng tại chỗ. Nàng ta nắm chặt tay đến nỗi khiến móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chương 64.1

Tình cảnh của Nghiêm Minh Xuân bây giờ thật không tốt. Chuyện lần trước cố ý tranh danh phận đã bị ép uống loại thuốc đó, sau này còn biết hi vọng gì nữa?

Thế nhưng không có hi vọng thì sao? Nàng ta không muốn chết, nàng ta đã làm bao nhiêu chuyện như vậy rồi không thể không đạt được gì. Nếu không thể có con vậy thì nghĩ biện pháp khác, có danh phận rồi thì sau này kiếm một đứa làm con thừa tự không khó. <https://> Nhưng muốn có con thừa tự thì trước hết phải được Nhị biểu ca thích đã, nếu không với thân phận một thiếp thất thì sao có thể yêu cầu như thế được? Hơn nữa phải để Nhị thiếu phu nhân tương lai cảm thấy mình không thể uy hiếp địa vị chính thất, chỉ cần bảo toàn được bản thân thì sau này muốn gì cũng sẽ có. Tương lai sẽ nghĩ biện pháp bước cao hơn.

Nói không coi trọng vị trí chính thất là không thể nào. Nghiêm Minh Xuân nghĩ rằng Lý tử cô nương này sớm muộn gì cũng được cưới về, chỉ cần mình lấy lòng nàng, sau đó biểu ca cũng thích mình thì chờ Lý Tử cô nương sinh con xong mình nghĩ cách khiến nàng chết tự nhiên là được. Rồi lấy lý do phải giữ chữ tín với Lý Tử cô nương, bảo vệ đứa trẻ để nó không bị bắt nạt để nuôi đứa trẻ. Mình không thể sinh con, lại là lương thiếp không thể lên chính thất được nhưng chỉ cần nuôi tốt đứa bé của Lý Tử cô nương thì mình sẽ thành chủ mẫu chân chính. Không có con thì có sao? Chỉ cần làm thế thì sẽ được vinh hoa phú quý thôi.

Nhưng điều kiện tiên quyết là nàng ta có mệnh đó hay không. Bây giờ Lý Tử cô nương nói rõ ràng rằng rất chán ghét nàng ta. Ánh mắt kia không che giấu chút ghê tởm nào, giống như đã nhìn thấu nàng ta vậy! Nếu Lý Tử cô nương đặt điều kiện để lập gia đình là không cho nàng ta vào cửa thì nàng ta biết phải làm sao? Vương thái hậu bên kia có thể sẽ nghĩ biện pháp đối phó nàng ta. Phải chăng sau này nàng ta sẽ bị biến mất một cách im hơi lặng tiếng?

Không! Nàng ta nhất định không để chuyện đó xảy ra! Nghiêm Minh Xuân nghĩ, người không vì mình trời tru đất diệt, mình nhất định không thể để Lý Tử cô nương được gả vào!

Trên đường trở về, Lý Tử Du càng nghĩ càng thấy vui vẻ. Lần này làm kẻ ác thật sung sướng quá! Nàng không sợ Nghiêm Minh Xuân sẽ nói xấu nàng với Nghiêm thị, tốt nhất là để bà ta chán ghét nàng, không cưới nàng về nữa, đỡ phải phiền lòng.

Nhưng nếu Vương thái hậu kiên trì thì Nghiêm thị kia cũng không dám làm thế, cho nên chuyện này vẫn rất khó khăn. Nếu không thì nàng làm ra chuyện gì khác người, khiến cho nhà họ Vương và Vương thái hậu không dám cưới? Lý Tử Du buồn cười nghĩ, sao phải vì những kẻ như thế mà để người khác ghê tởm chính mình chứ? <https://> Vẫn là nên đi bước nào tính bước đó thôi, xem ra trước mắt bên kia vẫn hi vọng nàng cam tâm tình nguyện đáp ứng, nói cách khác nàng vẫn còn chút quyền tự chủ.

Lý Tử Du nhìn đám người cách đó không xa đang đi tới, trong đó có Ngũ muội nhà nàng. Không muốn cùng bọn họ chạm mặt nên nàng nép vào núi giả bên cạnh, chỉ là đám người đó lại dừng lại ngay cạnh nàng. Lý Tử Du không thể không trốn tránh.

“Nhìn xem, trong vườn này cũng chẳng có gì đẹp, vậy mà còn mời chúng ta đến đây. Thật hẹp hòi quá mà.” Lý Tử Du không biết giọng nói này nhưng nghe lời nói thì chắc là con cái của nhà nào đó lớn hơn Nhị cữu cữu.

“Còn nói là có mẫu đơn cực phẩm mà ta nào có thấy đâu. Nếu không ta cũng chẳng đến đây rồi. Từ Lung này, cô không phải là họ hàng với phủ này sao? Chắc là phải biết mẫu đơn cực phẩm đó ở chỗ nào chứ?” Một người khác lên tiếng.

Lý Tử Lung đáp: “Toàn tỷ tỷ à, ta cũng đâu thường xuyên qua đây. Các người cũng biết mà, vị cô này của ta là thứ nữ của tổ mẫu, đâu có thân thiết đến thế. <https://> Vốn dĩ lần này ta cũng không muốn đến đâu nhưng mà Tứ tỷ tỷ nhà ta mới từ nông thôn trở về còn chưa quen mặt nên mới dẫn qua đây, mà để nàng ấy đi một mình không ổn vì thế ta mới theo cùng đến thôi.”

Lý Tử Du lắc đầu, Lý Tử Lung này chẳng có khi nào quên chửi bới nàng cả. Thật không biết hạ thấp Lý Tử Du thì trong mắt những người khác những lời này của nàng ta có tốt đẹp lắm sao?

“Vậy sao? Thật đúng là đồ nhà quê. Xem ra trước kia ở nông thôn toàn nhìn cây cỏ nên mới thấy nơi này đẹp để mà theo qua xem. Quả nhiên là kiến thức hạn hẹp. Các cô nói xem nếu nàng ta thấy vườn nhà chúng ta thì chẳng phải sẽ kinh ngạc lắm sao?” Người lúc đầu nói chuyện kia cười nói. Những người đi theo cũng cười vang.

“Nhưng sao ta lại nghe nói nàng ấy thường tiến cung? Sao có thể đề ý đến những thứ này được?” Lại là một thanh âm xa lạ.

Lý Tử Lung nói: “Nàng ta ấy à, gặp cái gì cũng ngạc nhiên mà. Không có cách nào cả, ta lần nào cũng phải nhắc nàng ta đến mấy lần nhưng nàng ta là tỷ tỷ của ta sao ta có thể nói được gì? Hơn nữa lại là cháu ngoại của Trần thái hậu thì ta lại càng khó nói. <https://> Nhưng mà tổ mẫu đã dặn phải chỉ bảo cho nàng ta, dù sao cũng nhiều năm không vào kinh, nếu xấu mặt thì phủ Trần Viễn hầu cũng mất thể diện? Vì thế nên ta mới mở một mắt nhắm một mắt. Haizz, dù sao cũng như vậy đó.”

“Người như thế chẳng thà đừng trở lại nữa. Ở nhà cũng lãng phí lương thực. Đến lúc đó nhà các cô còn phải chuẩn bị đồ cưới nữa, thật mất nhiều hơn được.”

Những người này sao lại không đi? Lý Tử Du thật chẳng muốn nhìn nữa. Đáng tiếc không biết nơi này có gì đẹp mà khiến đám người này luyến tiếc rồi đi như thế.

Nếu Viên Diệp Nhi lại đây nghe được người ta nói như thế tại nhà nàng ta thì không biết nàng ta có cảm tưởng gì đây?

Lại có người nói: “Chỗ này cũng thật nóng mà. Điện trang dùng để nghỉ dưỡng vào hè của nhà ta còn tốt hơn nơi này không biết bao nhiêu lần. Đáng thương cho Viên phu nhân còn tự cho mình tốt, giọng điệu nói chuyện cũng thật cao. <https://> Mẫu thân và ta nhìn đều thấy không thoải mái nhưng vẫn phải nhịn xuống. Quả thật là mẹ nào con nấy, Viên Diệp Nhi cũng mang dáng vẻ khinh thường thứ nữ chúng ta. Cũng không nhìn thử mà xem, cha nàng ta cũng chỉ là tri phủ ngũ phẩm nho nhỏ thôi mà còn sĩ diện trước mặt chúng ta. Mẹ nàng ta còn là thứ xuất đấy. Thật không biết xấu hổ mà.”

Thì ra là một đám thứ xuất, khó trách có thể cùng Lý Tử Lung cười đùa đi chung. Chắc là trước đây bị Viên Diệp Nhi bắt nạt nhiều quá nên mới nói chuyện chanh chua như thế.

“Tử Lung à, lần trước cô nói để chúng ta đến phủ quận chúa Vĩnh An chơi mà. Sao chẳng có tin tức gì vậy?”

Quận chúa Vĩnh An? Lý Tử Lung này cũng nói khoác quá nhỉ. Nàng ta đến chưa quá một lần nữa mà, thật đúng là không biết xấu hổ.

Lý Tử Lung nói: “Trời ạ, các cô không biết đó thôi. Vốn dĩ ta muốn nói với quận chúa Vĩnh An nhưng mà lần trước Viên biểu tỷ đã đắc tội với quận chúa nên đành thôi. Nhưng mà các cô yên tâm, chờ vài ngày nữa quận chúa Vĩnh An bớt giận, thì ta sẽ phái người báo cho các cô biết.”

Quận chúa Vĩnh An thân thiết với Nhiếp chính vương. Nếu có thể có quan hệ tốt với nàng ấy thì sau này mới có lợi cho bản thân mình và cả nhà nữa. Đáng tiếc các nàng không quen thân với quận chúa Vĩnh An mà Lý Tử Lung còn nói mời qua đó thì ý nói là có mối quan hệ tốt với quận chúa Vĩnh An rồi. Các nàng cũng đã hỏi thăm được quận chúa Vĩnh An thường xuyên đến phủ Trần Viễn hầu nhưng lại không biết rằng đến để gặp Tử cô nương Lý Tử Du mà ngược lại bị Lý Tử Lung nói rằng quận chúa đến gặp nàng ta.

“Lại là Viên Diệp Nhi! Quả nhiên là do nàng ta phá đám! Vậy mà ở đó còn ra vẻ khinh thường chúng ta cơ đấy! Tử Lung à, thật tiếc cho cô phải làm họ hàng với nàng ta!”

“Không có cách nào khác cả. Không đến thì không được. Các nàng ấy đều muốn mời ta mà. Chứ thật ra nơi này có đáng gì đâu.”

“Lý Tử Lung! Người đáng chết!” Viên Diệp Nhi không biết vì sao lại đến đây, <https://> vừa hay nghe được những lời Lý Tử Lung nói thì lập tức mắng. Người khác trong lòng đều nảy lên, cái này là nói xấu sau lưng người khác nha, còn bị người ta bắt gặp nữa, hơn thế lại còn đang ở trong nhà người ta nữa. Thật xấu hổ mà. Không thể nói nên lời. Một số nhìn thấy Viên Diệp Nhi hùng hổ đi tới thì muốn tránh ra còn một số khác thì lại muốn ọ ạt chế giễu.

Viên Diệp Nhi này người khác không dám chọc mà ả Lý Tử Lung này lại dám đụng vào sao? Nhị cữu cữu là thứ xuất, mẫu thân mình cũng là thứ xuất, cái này ngang nhau rồi, nhưng mình là con vợ cả còn ả Lý Tử Lung chỉ là thứ xuất mà còn dám ở trong nhà mình phát ngôn ngông cuồng. Không nói đến chuyện mình là nữ chủ nhân của cái nhà này, riêng chuyện hùa với người ngoài nói xấu thân nhân họ hàng như vậy mà coi được sao? Vì thế Viên Diệp Nhi lập tức bùng nổ.

Lý Tử Du ngẩng đầu nhìn qua núi giả xem, Hồng Y len lén cười với nàng. Lý Tử Du liền biến Hồng Y có ý dẫn Viên Diệp Nhi tới. Làm tốt lắm, Hồng Y!

“Biểu muội à... Ta... Ta... Ta không nói gì cả.” Lý Tử Lung nhìn Viên Diệp Nhi hùng hổ xông tới mà lo lắng, nói lắp bắp.

“Ta nghe thấy hết rồi mà ngươi còn bảo không nói gì sao? Thật vô sỉ mà! Nhà của ta cho dù có tệ thế nào thì mẹ ta cũng là đương gia tác chủ mà ngươi, người chỉ là con của một di nương mà dám lớn tiếng hả? Con thứ xuất mà dám nói ta à!”

Lời này nói ra đắc tội với cả đám người nhưng những người này chưa kịp mắng Viên Diệp Nhi thì đã thấy nàng ta vươn tay muốn tát Lý Tử Lung. Thế nhưng Lý Tử Lung là người dễ chịu thiệt sao? Nàng ta lập tức né tránh, hai người kẻ đuổi người né ngay tại trong vườn, dẫn đến nhiều người nữa tới xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Chương 64.2

Lý Tử Du nhân cơ hội đó rời đi, đến chỗ Nhị thiếu phu nhân xem đánh bài*. Vận khí của Nhị thiếu phu nhân vô cùng tốt, trên bàn đã chất đầy tiền đồng. Còn Tam thiếu phu nhân phía đối diện thì mang về mặt sầu khổ, xem ra là thua rồi.

(* trong bản convert là mã điệu, mình không biết là gì nên đổi thành đánh bài. Mã điệu không phải mặt chược)

Bên kia Viên Diệp Nhi đuổi Lý Tử Lung chạy khắp nơi. Trong lòng Lý Tử Lung ảo não, nói lớn: “Biểu tỷ à, tỷ đừng như thế nữa. Cả hai đều mất thể diện đó, hay là dừng lại nói chuyện từ từ đi.”

“Ta với ngươi có gì để nói hả? Ngươi đứng là chân ngoài dài hơn chân trong mà, dám nói xấu ta trước mặt nhiều người như vậy cơ đấy! <https://> Thật quá xem thường người khác mà! Trước kia không biết là ai nói rằng mình sống ở nhà rất khổ sở, gạt ta khiến ta cho nàng ta thật nhiều thứ. Vậy mà bây giờ lại như vậy đó! Loại người như ngươi ấy mà, nếu hôm nay ta không đánh ngươi thì ta không phải họ Viên!”

Lý Tử Lung đành phải tìm chỗ trốn. Thế nhưng nàng ta biết việc này nếu bị các phu nhân phát hiện ra thì thanh danh của nàng sẽ hỏng hết. Tuy là Viên Diệp Nhi cũng sẽ tiêu tùng nhưng nàng ta không muốn cùng nhau bị hủy thanh danh đâu! Thật xui xẻo mà, sao lại bị mẩu dạ xoa này nghe được chứ? Không hay rồi, rất không hay rồi!

Mà chuyện này sớm đã có người báo cho Viên Lý thị biết. Viên Lý thị tức giận đến run người, thầm mắng nữ nhi nhà mình không có đầu óc. Hôm nay là ngày để nó nháo sao? <https://> Dù có thể nào đi nữa thì cũng đã đồng ý với mình rồi cơ mà, sao lại hành động lỗ năng như thế chứ?

Còn có cháu gái mình nữa, sao lại ác độc như thế chứ? Uống công mình mời nó sang đây, nó làm vậy chẳng phải là tát thẳng vào mặt mình sao?

“Bọn nó giờ ở đâu?” Viên Lý thị hỏi.

“Đại cô nương đã đến nhị môn rồi ạ.”

“Mời nhị biểu tâu, không đứng, là tam biểu tâu của nó qua đây.”

Nhị biểu tâu không phải là chị dâu cùng một chi, có mắng cũng chẳng ích lợi gì nhưng Tam thiếu phu nhân là chị dâu chân chính, hơn nữa Nhị phu nhân trước lúc rời khỏi cũng đã giao Ngũ cô nương cho vị Tam thiếu phu nhân này. Trước tiên giải quyết ổn thỏa với hai người này đã.

“Các ngươi tìm vài kẻ biết điều ngăn chúng nó lại rồi đưa vào phòng ta, nhớ nhỏ giọng, đừng để người khác thấy!” Viên Lý thị phân phó.

Tam thiếu phu nhân Tiền thị bị người ta mời đi chỗ khác, Nhị thiếu phu nhân nhìn biểu hiện của Tam thiếu phu nhân thì biết đã xảy ra chuyện không hay rồi. <https://> Nàng nhìn qua Lý Tử Du, hỏi: “Tứ muội muội, có phải Ngũ muội và Lục muội đã xảy ra chuyện gì không?”

Lý Tử Du đáp: “Ta không rõ lắm, lúc này ở bên kia câu cá ngắm hoa.”

Nhị thiếu phu nhân gật gật đầu rồi tiếp tục đánh bài nhưng vẫn không yên lòng.

Tam thiếu phu nhân đến nhà giữa gặp Nhị cô phu nhân, vội hỏi: “Nhị cô à, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sau đó nàng nhìn thấy Ngũ cô nương và Viên biểu muội đều tóc tai bù xù thì kinh ngạc hỏi: “Sao lại thế này?”

Nhị cô phu nhân nhìn xuống tức giận, nói: “Hai đứa trẻ này cáu kỉnh, đuổi nhau chạy trong phủ. <https://> Ta sợ mọi chuyện trở nên phiền phức vì thế bây giờ đành phải phiền cháu dâu đem Ngũ chất nữ trở về, ta còn phải xử lý chút chuyện ở đây.”

Tam thiếu phu nhân vừa nghe thì biết Ngũ muội nhà nàng lại gây họa rồi, vì thế vội nói: “Nhị cô, con đưa Ngũ muội về trước, người và nhị tẩu các nàng cứ tiếp tục hàn huyên đi. Chúng con xin phép về trước vậy.”

Viên Lý thị gật đầu. Sau khi Tam thiếu phu nhân và Ngũ cô nương đi rồi thì bà nhìn Viên Diệp Nhi đang quỳ trên mặt đất rồi thở dài, nói: “Con có biết mình làm sai không?”

Viên Diệp Nhi cố chấp cãi lại: “Mẫu thân, con không sai mà! Lý Tử Lung kia nói chuyện khó nghe như thế, còn bôi nhọ quý phủ chúng ta, nếu con không xử lý à thì mới là không đúng!”

“Muốn đâu cũng phải biết dừng cái đầu để nghĩ chứ! Bản thân cũng bị hao tổn thể này rồi, tốt sao? Con có biết bộ dạng hôm nay của con xấu hổ như thế nào không hả?<https://> Nếu để các phu nhân khác thấy được thì con tính thế nào? Sao đầu óc con không khôn ra chút nào vậy hả?” Viên Lý thị chỉ tiếc rên rết không thành thép, làm người khác thật thất vọng. Nữ nhi nhà mình sao không đi truyền chút khôn khéo nào từ mình vậy?

Thấy Viên Diệp Nhi còn không phục, Viên Lý thị nói thêm vào: “Đừng tranh luận nữa. Có thời gian tức giận tranh cãi với ta thì chẳng thà dùng đầu óc suy nghĩ cách nào đối phó với người ta mà không tổn hại chính mình đi. Được rồi, ta còn muốn ra ngoài tiếp đón khách nhân, con ở lại trong này cẩn thận suy nghĩ cho tỉnh lại đi!”

Lúc đám người Lý Tử Du trở về thiếu Tam thiếu phu nhân và Lý Tử Lung. Lục cô nương Lý Tử Cầm cũng nghe được chút chuyện hôm nay, dọc theo đường đi cứ muốn nói rồi lại thôi. Lý Tử Du nói: “Ngũ muội và Tam tẩu đi trước rồi. Có nói qua với Nhị tẩu rồi.”

Lý Tử Cầm hỏi: “Tứ tỷ biết chuyện gì xảy ra sao? Vì sao Ngũ tỷ lại về trước?”

Lý Tử Du đáp: “Không rõ lắm. Lục muội biết à?”

“À, ta.. ta cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là hình như Ngũ tỷ và Viên biểu tỷ hiểu lầm chuyện gì đó, cụ thể ra sao thì ta cũng không biết.” Đều đã biết rõ rồi mà còn cố ý nói mập mờ như vậy. <https://> Vị lục muội này xem ra cũng có tâm tư không đơn giản đâu.

“Thì ra là như thế.” Lý Tử Du nói.

Lý Tử Cầm vốn tưởng Lý Tử Du sẽ hỏi tiếp rồi nàng ta sẽ nói ra nhưng vị Tứ tỷ này lại chẳng hỏi gì. Thật giống như có gì ghen ở cô hòng vậy, không thoải mái chút nào.

Dọc đường đi không nói chuyện, sau khi trở về, mọi người đều về viện của mình. Bên kia Tam thiếu phu nhân Tiền thị đã nói mọi chuyện với Tam thiếu gia. Dù gì cũng là muội muội của Tam thiếu gia, nàng làm tẩu tử có xử trí thế nào cũng sẽ không thỏa đáng, tốt nhất là để tướng công giải quyết đi.

Tam thiếu gia Lý Thường nói: “Vẫn nên gửi gấp một phong thư cho mẫu thân để người tìm cho Ngũ muội một nhà chồng, miễn gây sự về sau.”

“Nhưng nếu mẫu thân giao cho thiệp chuyện này thì sao? Không phải là thiệp không muốn làm, chỉ sợ làm không tốt thì Triệu di nương lại oán thiệp đó.”

“Nếu mẫu thân giao cho nàng thì nàng cứ làm, sợ gì chứ? Triệu di nương kia có oán thì chẳng lẽ chúng ta lại sợ bà ta sao? Ngũ muội muội là người như thế nào chứ? Thân làm ca ca như ta còn sợ nó gả ra ngoài sẽ gây họa cho người khác đó. Còn về phần Triệu di nương ấy à, cũng chỉ là một di nương mà thôi, chẳng lẽ phụ thân và mẫu thân lại vì bà ta mà xử lý chúng ta sao? Hơn nữa chúng ta cũng đâu có phải gả Ngũ muội cho người cực kì kém cỏi đâu. Chúng ta cứ làm hết bổn phận của mình là được rồi. Nếu không chờ cho thật sự xảy ra chuyện lớn thì không hay lắm đâu.”

Tam thiếu phu nhân nghĩ cũng đúng, hôm nay trong Viên phủ có nhiều người như vậy mà họ cũng không phải người mù, có khi đã biết hết chuyện rồi. Đối với Ngũ muội muội nhất định không tốt. <https://> Ý tưởng của Tam thiếu phu nhân là gả Ngũ muội muội này đi xa, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì thì trời cao hoàng đế xa, chẳng ảnh hưởng đến nhà mình. Hơn nữa trong phủ còn có người khác, quan hệ cũng tốt với mình, đến lúc đó hỏi ý kiến các nàng ấy là được.

Nhưng mà nó cũng chỉ là một thứ nữ thôi, cho dù có gây ra chuyện gì thì cũng không đến mức bất lợi cho mình. Tam thiếu phu nhân hiểu rõ mọi chuyện, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

Bên phía Nhị thiếu phu nhân, sau khi trở về còn phải thỉnh an Đại phu nhân Tiết thị, nhân tiện báo cáo tình hình hôm nay. Dù sao cũng xảy ra chuyện, tốt nhất là nên báo trước còn hơn sau này bị bà bà tra hỏi. Hơn nữa nàng còn sợ tới lúc đó Nhị cô phu nhân sẽ tìm đến cửa nữa đó.

Đại phu nhân nghe xong liền lắc đầu, nói: “Đã sớm nói với Nhị đệ muội rồi, định hôn sự cho hai nha đầu kia đi, miễn cho chúng nó ra ngoài làm chuyện xấu mà bà ta còn nói việc này không đáng lo. <https://> Bây giờ thì hay rồi, mọi người đồn đãi lung tung thì chẳng phải thanh danh phủ Trấn Viễn hầu chúng ta sẽ bị hủy rồi sao?”

Đại thiếu phu nhân tiểu Tiết thị nói: “Phu nhân yên tâm, Tam đệ muội nhất định sốt ruột hơn chúng ta. Đảm bảo sẽ nói với nhị thẩm chuyện này thôi, chúng ta cứ ngồi chờ là tốt rồi.”

Nhị thiếu phu nhân cũng nói: “Đại tẩu nói phải. Dù sao cũng là chuyện của chi thứ hai, nếu chúng ta quản lý thì có khi còn bị người ta oán trách, chi bằng cứ chờ xem.”

“Hai người các con nói thử xem, nếu Nhị cô các con tìm đến cửa thì ta phải làm thế nào?” Đại phu nhân Tiết thị hỏi.

Đại thiếu phu nhân tiểu Tiết thị nói: “Con nghĩ cô còn muốn giấu chuyện này đi ấy chứ. Không có khả năng đến đây nói gì đâu. Dù sao Viên biểu muội cũng tham gia vào mà.”

“Đúng vậy. Con nghe nói Viên biểu muội nghe được lời Ngũ muội nói nên mới xảy ra chuyện này. Chuyện chẳng hay ho gì nên nhất định Nhị cô sẽ không truy đuổi đến cùng đâu.” Chỉ là nhất định cực kì chán ghét Ngũ muội rồi.

Cũng may không phải cô nương đại phòng, nếu không thì phủ Trấn Viễn hầu sẽ bị ảnh hưởng thanh danh mà nữ nhà mình sau này cũng có thể bị liên lụy.

Thật là không bớt lo được chút nào. Sao lúc trước cha mẹ lại để mình gả đến đây chứ?

Haizz, nghĩ nhiều nữa làm gì, bây giờ có con trai con gái rồi, vì con mình phải sống tốt thôi.

Chỉ mong sao có thể hết khổ, ra riêng thì lại càng tốt nhưng mà biết chờ đến khi nào đây? Ở trên vẫn còn lão thái thái đấy.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Chương 65.1

Ở nhà họ Vương, Nghiêm thị đang rất phiền não. Đầu tiên là vì hôn sự với phủ Trần Viễn hầu vẫn chưa được định ra mà bây giờ lão thái thái lại đang bị bệnh. Nếu là bình thường thì Nghiêm thị nhất định sẽ mạnh mẽ ép buộc định hôn sự nhưng Vương thái hậu lại muốn Lý tử cô nương cam tâm tình nguyện gả vào, nếu không sẽ không có tác dụng gì cả.

Thứ hai là hôn sự của Minh Nguyệt vẫn chậm chạp chưa có kết quả gì. Bà biết nữ nhi nhà mình muốn gả cho Nhiếp chính vương, hơn nữa với địa vị thân phận của gia đình bà thì Minh Nguyệt là người thích hợp nhất nhưng đến bây giờ vẫn chưa thành công, khiến trong lòng bà ta không khỏi sốt ruột.

Nếu không phải Vương thái hậu giúp đỡ con trai bà lên vị trí thế tử thì nhất định trong lòng bà ta sẽ khẳng định rằng Vương thái hậu không có khả năng hành sự.

Thời gian cứ thế trôi qua, bà ta càng ngày càng không thể nhẫn nại đối với việc kết thân với phủ Trần Viễn hầu. Con trai bà ta ở trong kinh thành này có ai lại không vội vàng muốn kết thân đâu vậy mà nghe nói Lý tử cô nương kia còn không vui vẻ gì. <https://> Bản thân người làm mẹ có thể nói con mình không tốt chứ nhất định không thể để người ngoài chê trách con mình. Nghiêm thị cũng thế. Cho nên đối với việc Lý Tử Du nhiều lần từ chối kết thân, trong lòng bà ta thật sự không thích chút nào.

Thật ra nếu không phải Vương thái hậu nói cửa hôn nhân này nhất định phải thành thì bà ta chắc chắn sẽ không đồng ý. Mặc kệ Lý tử cô nương kia có tốt thế nào đi nữa, con mình có thích cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể khiến bà ta thích nàng ấy được. Nghiêm thị không thể dễ dàng tha thứ cho việc con mình bị người ta không coi trọng vì thế cho dù trước đây bà ta có một phần thích Lý Tử Du thì bây giờ một chút cũng không còn nữa. Hơn nữa mà ma thiếp thân của Nghiêm thị vẫn cứ ám chỉ rằng cưới về một cô con dâu như thế Nghiêm thị có thể quản được sao? Một đứa con dâu không nghe lời có khi còn xúi giục con mình xa cách mình nữa đấy.

“Phu nhân, lão nô thấy Lý tử cô nương này là người trong ngoài không giống nhau. Nếu sau này thế tử chỉ nghe lời của nàng ta thì chẳng phải phu nhân sẽ rất đau lòng sao?<https://> Thế tử của chúng ta tài năng như thế mà Lý tử cô nương còn không vui, tham vọng của nàng ta cao đến mức nào chứ? Ngay cả tổ mẫu mà nàng ta cũng không nghe thì sau này khó nắm bắt được lắm. Nghe nói Lý tử cô nương kia ở phủ Trần Viễn hầu còn tranh đoạt gì đó, tính tình quá cường ngạnh, phu nhân sau này phải quản thế nào đây? Không thể đánh cũng không thể phạt, không phải lão nô quá lời chứ rốt cuộc là ngài cưới về một nàng dâu hay một pho tượng Bồ Tát đây?”

Nếu những lời này phát ra từ miệng người khác thì nhất định Nghiêm thị sẽ tức giận mà mắng nhưng người kia lại là ma ma theo mình từ nhỏ, nếu không phải vì suy nghĩ cho mình thì cũng sẽ không nói như vậy.

Nghiêm thị có khúc mắc trong lòng nhưng bà ta lại kiêng dè Vương thái hậu, không dám từ chối hôn sự này.

Nghiêm ma ma sau khi hầu hạ Nghiêm thị ngủ xong thì đi ra cửa sau về nhà mình. Ở đó có một tứ hợp viện, bởi vì bà ta là ma ma tâm phúc của phu nhân nên được cấp cho một ngôi nhà. So với những người khác tốt hơn rất nhiều.

Khi bà ta trở về thì con dâu đã nấu cơm xong. Nghiêm ma ma nghĩ một lát rồi nói với tiểu nha đầu hầu hạ của bà ta: “Nếu biểu cô nương đến đây thì cứ nói ta không ở nhà.”

Tiểu nha đầu kia vâng lời đáp ứng. Người Nghiêm ma ma nhắc đến chính là Nghiêm Minh Xuân.<https://> Bà ta nhận được lợi từ nàng ta nên sẽ nói xấu Lý tử cô nương. Nhưng người này cũng là kẻ biết quan sát sắc mặt người khác, nếu không phải bà ta biết Nghiêm thị vốn đã có bất mãn trong lòng thì bà ta sẽ không nói thế. Theo ý chủ tử lại được lợi lộc, chuyện nhất cử lưỡng tiện như vậy đương nhiên bà ta rất vui vẻ đồng ý làm.

Nhưng mà biểu cô nương làm thế chẳng lẽ nàng ta nghĩ rằng chỉ cần Lý tử cô nương không gả vào thì sẽ đến lượt nàng ta sao? Không nói đến thân phận của nàng ta, chỉ đơn giản một chuyện nàng ta không có khả năng sinh đẻ thôi thì phu nhân sẽ là người đầu tiên phản đối. Có phải đã có chuyện gì đó xảy ra thì vị biểu cô nương này mới không tiếc gì mà làm như vậy không? Phải nói rằng vị biểu cô nương này cũng không phải là người làm việc không cần kết quả.

Nghiêm ma ma nghĩ có nên tra một chút gần đây Nghiêm Minh Xuân có trải qua chuyện gì hay không? Như vậy cũng có thể báo cho phu nhân nữa? Nghiêm ma ma nheo nheo mắt.

“Người nói Minh Xuân một mình đến Viên phủ sao?” Nghiêm thị hỏi Nghiêm ma ma.

“Vâng. Lão nô tra được thập phần chính xác. Lão nô thấy ngày Viên phủ mở tiệc chiêu đãi bằng hữu thân thích, chúng ta vì không có giao tình gì với Viên phủ nên không đi nhưng ngày đó biểu cô nương lại không có trong phủ nên lão nô mới đi tra xét một chút.<https://> Hóa ra nàng ta thật sự đến Viên phủ.” Nghiêm ma ma đáp.

“Nói như vậy là nó đi gặp Lý tử cô nương kia một mình sao?” Nghiêm thị nói với giọng lạnh lẽo.

“Chuyện này lão nô cũng không biết.” Nghiêm ma ma cung kính nói. Không phải bà ta muốn bán đứng biểu cô nương đâu mà bà ta làm thế này là muốn phu nhân không nghĩ rằng bà ta đã nhận lợi lộc từ biểu cô nương để nói xấu Lý tử cô nương. Mà biểu cô nương sẽ không dám nói xấu bà ta với phu nhân, nếu không sau này chỉ cần có cơ hội nhất định bà ta sẽ làm xấu mặt nàng ta trước mặt phu nhân.

Nghiêm thị nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này cứ dừng ở đây đi, không được nhắc lại nữa.”

Nếu hôn sự không thể bỏ thì để Nghiêm Minh Xuân đi ra ngoài chuyện này cũng tốt, để cho Lý tử cô nương kia một chút cảnh cáo. Đừng tưởng rằng

con bà ta không có ai thích, chỉ cần nó muốn, nó sẽ có rất nhiều nữa nhân.

Nghiêm Minh Xuân cũng không phải kẻ ngu mà còn rất thông minh. Nếu để cho hai người các nàng kiểm chế lẫn nhau thì có gì không tốt đâu?

Trong kinh thành lúc này cũng chẳng có chuyện đại sự gì. Nếu có thì cũng chỉ là chuyện Nhiếp chính vương đi Thiên Tử tuần tra biên quan. Triều đình có công chuyện gì thì các đại thần cùng nhau xử lý. <https://> Sắp tới không có sự kiện hay chuyện lớn gì nên y mới có thể yên tâm đi biên quan.

“Đồ vô dụng! Một nữ nhân thôi mà cũng không thu phục được! Thật là khiến người ta chê cười!” Vương thái hậu nghe xong chuyện gần đây của nhà họ Lý và nhà họ Vương thì rất tức giận.

Vốn dĩ bà ta muốn Lý lão thái thái tự mình giải quyết chuyện này nhưng bây giờ vị Thái phu nhân này lại bệnh không dậy nổi, còn tưởng bà ta có nhiều thủ đoạn nhưng ai ngờ lại chẳng có chút tác dụng gì.

Chị dâu nhà mẹ đẻ cũng thật vô dụng, không biết nghĩ cách giải quyết, cũng ăn hại như Lý lão thái thái kia thôi. Chỉ là một nữ nhân thôi, vui chơi thế đủ rồi, Vương thái hậu cười lạnh, cho dù người có âm mưu thế nào thì đến lúc đó cũng phải ngoan ngoãn nghe lời thôi.

“Di nhỏ bệnh thế nào?” Lý Tử Du hỏi Lập Thu tới đón nàng. Nghe Lập Thu nói di nhỏ bị bệnh, muốn gặp nàng, Lý Tử Du thật sự lo lắng. Đáng tiếc nàng chỉ biết trị thương, chuyện bất mạch gì đó nàng không làm được, sư phụ cũng không dạy.

Lập Thu đáp: “Bẩm cô nương, Thái hậu nương đã khỏe nhiều rồi, chỉ là nhớ cô nương nên mới bảo nô tỳ đến đón ngài vào cung. Nương nương thấy ngài tự nhiên bệnh sẽ tốt lên thôi.”

Lý Tử Du không muốn chậm trễ dù chỉ một khắc, mang theo Hồng Y vào cung. <https://> Khi nàng nhìn thấy di nhỏ, nàng phát hiện nàng ấy gầy hơn trước rất nhiều, vội hỏi: “Di nhỏ, di thế nào rồi? Có khỏe hơn chút nào không?”

“Không có việc gì đâu. Chỉ là cảm mạo phong hàn thôi. Muốn gặp con một lần thôi mà. Bây giờ khỏe hơn nhiều rồi.” Trần thái hậu nói.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Gần đây Hoàng thượng thế nào?” Lý Tử Du hỏi.

“Haizz. Nhiếp chính vương đi ra ngoài làm việc nhưng vẫn bắt nó học xử lý tấu chương, luôn luôn bàn chuyện với các đại thần. Ta đây muốn gặp nó một lần mà khó khăn quá.” Về mặt của di nhỏ có chút cô đơn nhưng thật ra nàng ấy cũng rất vui mừng, con mình còn nhỏ nhưng đã biết xử lý công sự, làm mẹ thật vui mừng.

Lý Tử Du cũng rất vui vẻ. Đang nói chuyện bỗng nhiên cửa sổ bị mở ra, có một người nhảy vào, bởi vì trong phòng chỉ có Lý Tử Du và Trần thái hậu nên khi xuất hiện thêm một người nữa khiến cả hai đều giật mình. Nhìn kỹ lại, hóa ra là hoàng thượng.

“Hoàng nhi! Con làm gì vậy hả?” Trần thái hậu tức giận.

Tư Đồ Hoàng “suyt” một tiếng, nói: “Mẫu hậu, nói nhỏ nhỏ thôi. Thật vất vả lắm con mới trốn tới đây nhìn người một chút, nếu bị người ta phát hiện con lại bị bắt về đó.”

“Vừa mới nói với biểu tỷ con rằng con có chút trưởng thành thì con lại làm thế này, thật khiến ta xấu hổ mà.” <https://> Trần thái hậu buồn cười, đối với hành động của con mình cũng chỉ có thể tỏ ra bất đắc dĩ, trời cho con nết tính ham chơi, hơn nữa thằng bé cũng lại đây vì muốn gặp mình thôi.

Lý Tử Du nói: “Hoàng thượng à, vừa rồi di nhỏ còn khen đệ nhiều lắm đó.”

“Tỷ tỷ nha, ta đến đây nửa ngày rồi mà giờ tỷ mới nói chuyện với ta đó.” Tư Đồ Hoàng không hài lòng.

Lý Tử Du nói: “Tỷ là bị người nào đó nhảy từ cửa sổ vào dọa sợ đó. Còn nghĩ rằng ai lớn gan như thế hóa ra là Hoàng thượng. Có bị người nào phát hiện ra không?” Lý Tử Du nở nụ cười, biểu đệ thật đúng là đáng yêu.

“Đương nhiên không có rồi. Mọi người bên ngoài đều ngủ gà ngủ gật, đâu có thấy ta đâu, ta lên vào đây đó.”

Ngủ gà ngủ gật? Trần thái hậu và Lý Tử Du liếc nhau, đột nhiên Trần thái hậu cảm thấy ngực đau nhói, miệng tràn ra một ngụm máu tươi.

“Di nhỏ!”

“Mẫu hậu!”

Lý Tử Du và Tư Đồ Hoàng đều kinh sợ.

Trần thái hậu cố gắng nói: “Hoàng nhi, mau mau trốn đi! Nhanh lên! Tiểu Ngư nhi, có thể lần này di nhỏ đã liên lụy đến con rồi!”

“Dì nhỏ đừng nói nữa, con sẽ gọi thái y lại đây!” Lý Tử Du cũng biết chuyện này không thích hợp nhưng nếu trơ mắt nhìn dì nhỏ không cứu, nàng không làm được.

Dì nhỏ nhìn Tư Đồ Hoàng đang bất động, nắm tay mẫu hậu không thả thì quát lớn: “Hoàng nhi, bình thường mẹ nói với con như thế nào? Hôm nay mẹ nhất định sẽ không qua khỏi, nếu con gặp chuyện gì thì ai sẽ báo thù cho chúng ta?”

Lý Tử Du cũng nói: “Hoàng thượng, đệ nghe lời dì nhỏ đi, mau trốn đi! Nhanh đi! Người khác không biết đệ đến đây hôm nay, chỉ cần đệ trốn sẽ không sao cả! Chúng ta không thể chết không minh bạch được!”

“Biểu tỳ con nói đúng đấy! Mau tránh đi!”

Bên ngoài có rất nhiều tiếng bước chân, Lý Tử Du tức giận nói: “Chẳng lẽ đệ muốn tất cả chúng ta chết ở đây sao? https:// Khiến kẻ ác đắc ý sao? Mau trốn đi! Nếu không ta đánh ngất đệ đấy!”

Tư Đồ Hoàng gạt đầu với thái hậu, sau đó gọi một tiếng tỳ tỳ, ánh mắt bi thương, đứng lên ẩn nấp.

Trần thái hậu liều mạng, cố gắng nói một hơi cuối cùng: “Tiểu Ngư nhi, chỉ sợ con bị ta liên lụy rồi. Bây giờ ngay cả tính mạng của con cũng không thể đảm bảo được!”

“Dì nhỏ, không cần nói gì cả, nếu có thể cùng chết một chỗ với dì nhỏ con cũng cam lòng.” Hồng Y đến bây giờ cũng chưa xuất hiện chứng tỏ bên ngoài đã xảy ra chuyện rồi mà Lập Thu cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, người bên ngoài lại hôn mê. Trong cung này ai có quyền lớn đến thế? Chỉ có một người thôi! Thật độc ác! Vì sao không thể buông tha dì nhỏ chứ? https:// Ngay cả người thân duy nhất trên đời này của nàng mà cũng không thể tha được sao?

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Nếu có khả năng con còn sống thì hãy thay ta chiếu cố cho Hoàng nhi, để nó bình an lớn lên, giải oan cho Trần gia, báo thù cho ta. Khụ... Khụ... Nếu có thể thì con hãy để Lập Thu bên cạnh con, nàng ấy sẽ nói cho con biết chuyện của ta. Ta đã không còn nhiều thời gian nữa rồi, có lẽ ta sớm nên chết đi.”

“Dì nhỏ! Người nhất định sẽ không sao mà! Nhất định không sao! Con sẽ cầu xin Vương thái hậu, sẽ đáp ứng chuyện hôn sự với nhà họ Vương, để bọn họ cứu người. Con đi, đi bây giờ!” Lý Tử Du nói năng lộn xộn, mắt thấy người thân chết trước mặt mình chính là chuyện đau khổ nhất. Nàng không cần, không cần, không bao giờ muốn vậy nữa đâu.

“Đứa bé ngốc! Đã không muốn thì đừng làm. Dì nhỏ không xong rồi, dì nhỏ không giúp được con gì cả, dì nhỏ mệt mỏi quá, mệt mỏi quá. Dì nhỏ cũng muốn gặp cha mẹ...”

“Dì nhỏ!!!” Khi Lý Tử Du đang kêu khóc thì một đám người tiến vào, đi đầu chính là Vương thái hậu.

“To gan! Dám mưu hại mẹ đẻ Hoàng thượng! Bắt lại cho ai gia! Giam vào Hàm Ninh cung chờ xử trí!” Vương thái hậu lớn tiếng hạ lệnh.

Giới cho một Vương thái hậu! Lý Tử Du đã không còn sức lực tranh cãi nữa! Dì nhỏ đã chết, người thân yêu thương nàng đã không còn nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chương 65.2

Còn có gì trên đời này để nàng phải quan tâm nữa đây? Cha mẹ mất, nàng đau khổ gãy dựa nhưng nàng vẫn phải sống để lấy lại của hồi môn của mẫu thân; khi biết dì nhỏ còn sống nàng đã rất vui mừng, thì ra trên đời này vẫn còn người quan tâm, biết đau lòng cho nàng. Nhưng bây giờ thì sao? Người đã mất rồi, mất rồi, thân thể của người cũng dần trở nên lạnh lẽo rồi, sẽ không bao giờ ấm áp được nữa!

Con người ta sống trên đời này rốt cuộc là vì cái gì đây? Lúc này Lý Tử Du cảm thấy chẳng cần phải sống làm gì nữa. https:// Tùy bọn họ làm thế nào thì làm đi. Muốn nàng sống hay chết cũng được.

Hàm Ninh Cung là một lãnh cung, đến bây giờ vẫn chưa đưa nàng ra xử tử thì xem ra nàng vẫn còn một chút ít tác dụng.

Có người đưa cơm đến nhưng Lý Tử Du chẳng thèm để ý tới nữa, liệu đói chết có khổ sở không nhỉ?

Thế nhưng trong lòng nàng lại có một tiếng nói rằng vì sao lại vì người khác mà phải đi tìm cái chết? Người không muốn báo thù cho dì nhỏ của người sao? Trước khi chết dì nhỏ đã nói với người như thế nào? Nếu có thể sống thì có thể chiếu cố Hoàng nhi thật tốt, hẳn chỉ còn lại một mình thôi. Bây giờ hẳn phải sống thế nào đây? Liệu có xúc động tìm đến Vương thái hậu tính sổ không?

Không đâu, sẽ không đâu, Hoàng nhi là một đứa trẻ thông minh, hẳn biết tình thế bây giờ đối với hắn rất bất lợi. https:// Vương thái hậu có thể ở trong

cung làm ra loại chuyện như thế này, chứng tỏ nội cung đã nằm hết trong lòng bàn tay bà ta. Hoàng nhi nếu hành động lỗ mãng thì sẽ chỉ như trứng chọi đá mà thôi. Lý Tử Du tin Hoàng nhi sẽ có khả năng phán đoán.

Như vậy thì vì sao lại giữ lại mạng nàng? Lúc đó đem nàng xử tử thì chẳng phải sẽ vu oan hoàn hảo rồi sao?

Vài ngày sau Vương thái hậu đích thân đến Hàm Ninh Cung, đuổi hết mọi người ra ngoài, nói: “Lý Tử cô nương, ngươi đã suy nghĩ cẩn thận rồi chứ?”

Lý Tử Du không trả lời.

Vương thái hậu nói tiếp: “Ồ trong cung này, nếu có cái gì ai gia không nắm trong lòng bàn tay thì ai gia sẽ không an tâm. Thế nhưng lại có người khiến ai gia không thể an tâm được, ngấm làm ra một số thủ đoạn ám muội, ai gia không thể không trừ bỏ hậu hoạn. Ngươi nói xem có đúng không?”

Bà ta nói đi nhỏ giờ thủ đoạn nên bà ta mới làm vậy sao? Đó cũng chỉ là cái cớ của bà ta thôi. Bởi vì Hoàng nhi không phải do bà ta sinh ra cho nên một Vương thái hậu yêu quyền thế như bà ta đương nhiên sẽ không thể chấp nhận đi nhỏ mình được. Sớm muộn gì cũng sẽ loại bỏ nàng ấy.

Thấy Lý Tử Du không nói lời nào, Vương thái hậu nói: “Dù thế nào cũng không nói một câu với ai gia sao? <https://> Nếu ngươi có thể biện bạch thì biết đâu ai gia sẽ thả ngươi ra. Vậy mà ngươi lại không nói lời nào, tánh mạng của hoàng thượng ai gia cũng không biết khi nào thì...”

“Ngươi dám sao?” Lý Tử Du nói.

“Quả nhiên là một kẻ trọng tình nghĩa nhưng lại không coi trọng tình nghĩa với ai gia thì sao ai gia lại không dám chứ? Hoàng thất này tuy nói rằng số lượng rất ít nhưng chẳng phải còn có Nhiếp chính vương sao? So với tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh kia còn mạnh hơn rất nhiều.”

Lý Tử Du lạnh lùng nói: “Nhiếp Chính vương ư? Nhiếp chính vương làm hoàng đế thì ngươi còn có thể làm thái hậu sao? Nhiều nhất cũng chỉ là một hoàng tẩu thôi, có thể ở trong cung hay không còn chưa nói trước được. Vì thế ngươi chỉ có thể chặt chẽ giữ lấy Hoàng nhi thôi!” Cho nên ngươi mới độc chết đi nhỏ ta!

“Ngươi câm miệng!” Vương thái hậu bị người ta nói trúng tim đen nên không khỏi tức giận. Nhưng bà ta vẫn nhẫn cảm xúc xuống, nói: “Nữ nhân thông minh thường không có kết cục tốt đâu. Được rồi, không từ mà biệt, chẳng lẽ ngươi không quan tâm đến tính mạng của mình sao? <https://> Vẫn còn đang trong độ tuổi hoa, cứ như vậy tàn lụi mà không thấy tiếc sao? Ai gia có đường cho ngươi đi, chỉ cần ngươi đáp ứng thì chuyện hôm đó ngươi độc sát Trần thái hậu sẽ hoàn toàn không có. Nếu không, kết cục của ngươi chỉ có một chữ chết!”

Cuối cùng thì cũng giấu đầu lòi đuôi, Lý Tử Du nói: “Không cần! Ta không cần con đường kia! Ta cho dù có chết cũng không gả cho nhà họ Vương, gả cho kẻ thù!”

“Thật ngu ngốc! Ngươi cho rằng chỉ có chết mới khổ sở nhất sao? Mong là xương cốt ngươi đủ cứng rắn. Đừng không biết phân biệt tốt xấu!”

Lần này Vương thái hậu đã nói quá nhiều, lại bị Lý Tử Du chọc cho tức giận quá mức, phần nộ rời khỏi Hàm Ninh cung âm khí nặng nề. Vương ma ma thấy Vương thái hậu tức giận, hỏi: “Thái hậu nương nương có muốn lão nô...?”

“Hừ! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Ngươi thay ta chiêu đãi ả cho tốt! Đừng để ả mặt mày hốc hác, không được để người khác nhận ra!”

“Nương nương yên tâm, lão nô hiểu được!” Trong cung này thủ đoạn không thiếu, Thái hậu yêu cầu rất đơn giản, bà ta không tin Lý Tử cô nương có thể kiên trì được.

Vương thái hậu loại bỏ được một kẻ chướng mắt, trong lòng thật vui sướng. Thật ra bà ta không tuyên bố với bên ngoài rằng Lý Tử Du hại chết tiện nhân kia mà tìm một kẻ làm son dương thế tội. Mà người của Trữ Tú cung kia cũng đã xử lý tốt, phần lớn đều không còn trên đời này nữa! <https://> Vương thái hậu nhìn hai bàn tay mình, hai bàn tay này không biết đã giết chết bao nhiêu người rồi. Nhưng chúng đều đáng chết, nếu không chính mình phải chết, ở hậu cung này nếu không có thủ đoạn thì không thể sống đến ngày hôm nay! Mình nói vậy với Lý Tử Du là để nó sợ hãi trong lòng, đến lúc đó nếu bị mình dọa dẫm thì để giữ mạng sống nó sẽ ngoan ngoãn gả vào nhà họ Vương thôi. Nữ hài tử bình thường đều sẽ như thế, không phải sao? Thế nhưng Lý Tử Du này lại rất cứng đầu, mà không sao, có cứng đến mấy thì cũng phải nghe lời thôi.

Nếu không phải nhà họ Vương và nhà họ Lý chán chừ chưa xử lý xong chuyện thì mình cũng sẽ không đến mức làm ra chuyện một mũi tên bắn hai con chim như thế này. Tiện nhân kia từ sớm mình đã muốn loại bỏ rồi, cứ hạ độc hàng ngày, từng chút từng chút một, trong tay mình có người thì sợ gì không thành chứ? Nếu không loại bỏ mẹ ruột của hoàng đế thì chờ sau này hoàng đế trưởng thành mình còn sống tốt được sao? <https://> Lợi dụng chuyện này, vừa có thể bắt Lý Tử Du, vừa loại trừ được kẻ chướng tai gai mắt, thật là tốt. Bây giờ mọi chuyện đều như ý mình rồi thì chuyện Lý Tử Du đồng ý cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Đợi lúc Lý Tử Du tiến cung thăm nữ nhân kia rồi thiết kế cho nữ nhân kia độc phát tại chỗ, thật hoàn mỹ! Vương thái hậu bội phục chính mình, hiện tại Hoàng đế chỉ còn có một mẫu hậu là bà ta thôi, trong cung sẽ không bao giờ còn tình trạng tồn tại hai thái hậu nữa! Thật tốt, thật quá tốt!

—

Hồng Y ngày đó ngủ được mê được, cảm thấy choáng váng không thích hợp lập tức muốn đi vào bảo hộ cô nương nhưng tay chân lại không theo ý mình. Trực giác của nàng cho thấy tình hình không đúng nhưng cái gì cũng không thể làm, khi thấy mọi người hôn mê bất tỉnh hết bên ngoài, sau đó lại có một đám người tiến vào thì nàng biết việc duy nhất có thể làm là ra ngoài báo tin.

Hồng Y ân thân rất tốt, cô nương bị mang đi, nàng muốn cứu nhưng cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn, không động đậy nổi. lát sau người của Trữ Tú cung ai nấy đều bị một đao giết chết! Giờ khắc này nàng biết được chờ cho mê được qua đi, nàng phải đến Cẩm Y phường báo tin.

“Nhanh, nhanh báo cho chủ tử biết, cô nương xảy ra chuyện rồi!” Hồng Y liều chết rời khỏi cung, gặp được Lục Y.

Lục Y thấy Hồng Y như vậy liền hỏi rõ ràng sự việc rồi nói: “Ta đi báo cho chủ tử trước.<https://> Người lựa thời cơ rồi vào cung bảo hộ cô nương, không được hành động thiếu suy nghĩ. Ta thấy Vương thái hậu kia chưa đến mức hại cô nương đâu, dù sao bà ta vẫn còn muốn cô nương gả vào nhà họ Vương.”

Chuyện này còn phải để cho Cẩm Y tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại đánh thuốc mê mọi người còn bắt cô nương đi.

Cẩm Y trở lại với tin tức xấu, Trần thái hậu bị độc chết!

“Trước mắt Vương thái hậu còn chưa tuyên bố tin tức này nhưng ta nghĩ ngày mai sẽ truyền ra thôi. Trong cung không đồn đãi là Lý tử cô nương làm, phủ Trần Viễn hầu cũng không có quan binh vây quanh, ta nghĩ Vương thái hậu không tính để cho Lý Tử cô nương gánh tội thay đâu, có thể sẽ dùng chuyện này uy hiếp Lý Tử cô nương.” Cẩm Y nói.

“Vương thái hậu này thật thủ đoạn! Chủ tử vừa mới rời đi chưa được bao lâu mà mụ ta đã làm chuyện ác độc rồi! Sao có thể ác độc đến thế chứ?” Lục Y tức giận, nói.

“Được rồi, được rồi. Người cũng đừng tức giận như vậy. Nữ nhân hậu cung có ai mà không có thủ đoạn chứ?<https://> Chẳng qua là phải xem gió đông thổi bạt gió tây hay gió tây áp đảo gió đông thôi. Chẳng qua lần này hại đến Lý Tử cô nương thì không biết chủ tử trở về sẽ xử lý thế nào đây.” Cẩm Y lo lắng nói. Chỉ sợ là Hồng Y sẽ chịu phạt, nếu Lý Tử cô nương không sao thì nhiều lắm cũng chỉ mắng chửi thôi nhưng một khi xảy ra chuyện thì chỉ sợ tính mạng khó mà bảo toàn.

—

Vương thái hậu không nghĩ rằng Lý Tử Du có thể gan lì đến vậy, bị châm hình đến thế mà vẫn không đáp ứng.

“Một khi đã như vậy, ai gia vẫn còn biện pháp gao nấu thành com. Không biết Lý Tử cô nương cảm thấy thế nào? Hơn nữa ai gia sẽ khiến cho cô nương thật sung sướng tiếp nhận.” Vương thái hậu nói với Lý Tử Du.

“Phải không? Đến lúc đó các người cũng sẽ chỉ cười được một xác chết thôi.” Lý Tử Du nói. Khắp nơi trên người nàng đều đau, đau tận xương tủy, ngay cả cơ hội để tự sát cũng không có.

“Ha ha! Có đôi khi người muốn chết mà không thể được, ai gia có biện pháp vậy đó. Vương ma ma nói cho ả nghe đi.”

“Vâng thưa nương nương. Lý Tử cô nương à, trên đời này có một loại thuốc có thể khiến thân thể không thể động đậy được, chờ người cùng thể tử nhà họ Vương có con rồi thì lão nô nghĩ người có muốn chết cũng không được đâu. Người nghĩ xem, nếu người chết rồi thì cốt nhục của người ở lại sẽ đau khổ như thế nào? Bị người ta đánh chửi, bị người đời nhạo báng, không phải sao? Hơn nữa chỉ cần cô nương có đứa nhỏ rồi thì cô nương có muốn chết thì chúng ta cũng không ngăn cản đâu. Chúng ta còn muốn hoàng thượng nể mặt đứa bé mà che chở cho nhà họ Vương nữa chứ. Lão nương thấy một năm nay hoàng đế rất có cảm tình với cô nương, cho nên cũng sẽ nương tay với cốt nhục của người thôi. Chỉ cần đứa nhỏ này còn tồn tại thì nhà họ Vương cũng sẽ còn tồn tại, cô nương à, lão nô nói có đúng không?”

Thì ra muốn chết cũng không chết được, Lý Tử Du muốn dùng sức cắn lưỡi nhưng một chút sức lực cũng không có, còn bị Vương ma ma nắm cầm. Vương thái hậu thấy vậy thì nói: “Người nghĩ dễ chết như vậy sao? Chỉ cần người tự sát một lần thì ai gia sẽ khiến hoàng đế sinh bệnh một lần! Không cho hấn chết nhưng cũng sẽ khiến hấn nửa sống nửa chết! Ai gia chỉ cần để cho hấn ngồi được vị trí kia là đủ rồi! Trông coi ả cẩn thận! Nếu ả còn muốn vậy thì cứ kê thuốc cho ả đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Chương 66

“Viêm nhi mau đứng lên, lâu như vậy mà cũng không vào cung thăm cô cô, hay là giận cô cô rồi hả?” Vương thái hậu nói.

“Cô cô nói đùa. Phụ thân nói con đã lớn rồi, nên bắt đầu đi làm việc, vì thế thời gian này con bắt đầu học tập tiếp nhận công việc của gia tộc.”

“Tốt, như vậy rất tốt. Nên chia sẻ công việc trong nhà rồi. Nhớ làm việc cho đàng hoàng.” Vương thái hậu liếc mắt với Vương ma ma.

Vương ma ma nói: “Nhị công tử hôm nay ở lại dùng bữa đi, nương nương đã chuẩn bị rất nhiều món công tử thích.”

“Thưa cô cô, hôm nay diệt nhi phải trở về có việc.”

“Nhiều chuyện. Có gì cô giải quyết cho con, hôm nay ở lại dùng cơm với cô cô đi.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” Cô cô không có con nên đều đối xử với mình và Minh Nguyệt như con ruột.

Chỉ là lúc Vương Viêm tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở nơi khác. Hắn nhớ rõ là lúc cùng cô dùng bữa xong thì có chút mơ hồ rồi sau đó không biết gì nữa. Chẳng lẽ có người hạ thuốc trong thức ăn? <https://>VẬY cô cô ở đâu? Mấy ngày nay có lời đồn Trần thái hậu đã chết, không biết thật hay giả, liệu có người nhắm vào cô cô không?

Vương Viêm xoa xoa gáy rồi đứng lên xem xét nơi này, phát hiện hẳn vẫn ở trong cung nhưng nơi này lại cực kì rách nát. Bên trong còn có một phòng nữa, hẳn cứ thế đi vào, phát hiện bên trong có một cái giường mà trên giường lại có một người, trong lòng hắn liền nổi lên cảnh giác.

Đến lúc hắn phát hiện người nằm trên giường là Lý tử cô nương thì lại càng giật mình. Chẳng lẽ có thích khách tiến cung, đem mọi người trôi ở đây sao? Vương Viêm đang muốn cời trôi cho Lý Tử Du thì Vương ma ma tiến vào.

“Vương ma ma, rốt cuộc chuyện này là sao? Sao ta và Lý Tử cô nương lại ở đây?”

Vương ma ma nói: “Nhị công tử, Thái hậu nương nương biết ngài thích vị Lý Tử cô nương này nên cố ý vì ngài mà suy tính, đem nàng đến bên cạnh ngài.” Lời này y tử thực rõ ràng, Vương Viêm cũng khời ngốc, vội nói: “Không được! Vương ma ma đưa ta ra ngoài đi, ta tuyệt đối không phải loại người như vậy!”

Vương ma ma nói: “Khó trách thái hậu nương nương lại nói nhị công tử là người phúc hậu.<https://> Chỉ là chẳng lẽ công tử không biết vị Lý tử cô nương này không bằng lòng gả cho ngài sao? Vì muốn hủy bỏ hôn sự này mà nàng ta đã giấu giấu lén lén rất nhiều chuyện, còn khiến tổ mẫu nàng ta bị bệnh nữa. Lời của lão nô không dễ nghe nhưng người như vậy cần phải được giáo huấn! Để nàng ta biết nhà họ Vương chúng ta lợi hại thế nào! Công tử, ngài nhìn đi, người đang nằm trên giường là nữ tử mà ngài thích, hôm nay chỉ cần ngài nguyện ý thì người này sẽ thuộc về ngài, sau này sẽ là thê tử của ngài. Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ bỏ lỡ cả đời. Đương nhiên công tử sợ Lý tử cô nương sau này oán hận ngài nhưng thật ra thì công tử không cần lo lắng đâu. Nữ nhân ấy mà, coi trọng nhất chính là thân thể mình, trở thành người của ai thì nàng ta sẽ một mực đi theo, chỉ cần sau này công tử đối xử tốt với nàng ta thì tự nhiên nàng ta sẽ một lòng hướng về ngài thôi. Hơn nữa cho dù ngài không đồng ý thì đến lúc ngài thấy xuân được thì không đồng ý cũng phải đồng ý.

Công tử à, lão nô nói như vậy, ngài thấy nên làm thế nào thì làm, công tử chính mình lựa chọn đi.<https://> Nói thêm cho công tử một câu, chuyện Trần thái hậu đột tử có liên quan đến vị Lý tử cô nương này, Thái hậu nương nương rất tức giận, chỉ cần có liên quan sẽ không bỏ qua nhưng nếu là người một nhà thì tất cả sẽ chẳng có gì.”

Vương Viêm biết ý tử của bà ta nhưng thật sự phải làm vậy sao? Cô nương trên giường vẫn chưa tỉnh lại nhưng nàng là người mình mong nhớ ngày đêm, nếu... nếu mình làm như vậy... như vậy thì mộng đẹp sẽ thành sự thật.

Không! Không được! Sao mình có thể nghĩ như vậy chứ? Chẳng phải như thế sẽ hại Lý tử cô nương sao? Vương Viêm nhanh chóng cời trôi cho Lý tử cô nương.

“Lý cô nương, Lý cô nương! Nàng mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại!”

Tuy rằng hắn muốn kết hôn với Lý tử cô nương nhưng tuyệt đối không thể dùng đến phương pháp này.

Nhưng bây giờ hắn cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng khô nóng, hơn nữa người trên giường càng nhìn càng thấy đẹp, hắn không thể lập tức nhào lên. Hắn nhìn quanh, phát hiện ra lư hương kia đang tỏa hương kì lạ, chẳng lẽ Vương ma ma vừa mới đem vào?<https://> Hắn cho dù nhuyển hết cả chân vẫn đánh đổ lư hương kia đi, mất hết sức chín trâu hai hổ mới tính là hoàn thành. Nhưng hắn cũng vừa mới hít vào không ít mùi hương khiến người càng lúc càng nóng. Quay lại đi, quay lại đi, chỉ cần như vậy người sẽ chiếm được cô nương mình thích, trong lòng hắn luôn luôn vang lên lời nói như thế.

Không được! Người làm như vậy có khác gì cầm thú đâu? Vương Viêm khễ cắn môi, đập đầu vào một cây cột, cuối cùng cũng té xỉu, tốt rồi, sẽ không phải miễn mạn suy nghĩ nữa.

—

Khi Lý Tử Du tỉnh lại, bên cạnh nàng là Hồng Y.

“Ta chắc đang nằm mơ rồi.” Lý Tử Du lâm bầm.

“Cô nương, cô nương, là nô tỳ đây! Nô tỳ mang người đi ra ngoài.” Hồng Y nói xong liền đỡ lưng Lý Tử Du khiến Lý Tử Du rên lên một tiếng, trên người đau quá.

“Cô nương làm sao vậy? Sao lại bị thương thế này? Bọn họ dụng hình với người sao?” Hồng Y hỏi gấp, đều do mình vô dụng mới khiến cô nương chịu khổ, mình chết cũng không hết tội.

“Hồng Y, bây giờ ta không động đây được. Cả người đều đau. Bây giờ người cũng không cứu được ta đâu, trước hết truyền tin cho Duẩn Thiên xem hẳn có thể cứu ta hay không.”

“Bẩm nô nương, nô tỳ đã truyền tin rồi, chủ tử sẽ nhanh chóng đến cứu người nhưng nô tỳ nhìn thấy cô nương như vậy trong lòng khó chịu quá.” Cô

nuong da thịt mềm mại sao bọn họ lại xuống tay ác độc như vậy?

“Cô nương, nô tỳ có thuốc mỡ. Để nô tỳ thoa cho ngài.”

“Thuốc mỡ không có tác dụng đâu, căn bản không có miếng vết thương, chỉ có thể thỉnh đại phu thôi hoặc là ta nghỉ ngơi một thời gian sẽ tốt lên thôi.” Bị loại kim đó đâm căn bản sẽ không gây ra miếng vết thương. Lý Tử Du nghĩ không biết về sau có đau như vậy cả đời hay không.

“Bọn họ... Bọn họ dụng hình gì, sao lại ác độc đến thế?” Hồng Y mở cánh tay áo Lý Tử Du ra xem, một chút miếng vết thương cũng không có nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy chỉ chít những lỗ kim.

“Đây... đây là cái gì?”

“Là thủ thuật trong cung, nghe nói là để âm thầm trừng phạt người khác.” Lý Tử Du nói thân nhiên, “Hồng Y, không nói chuyện này nữa, người giúp ta đi nhìn hoàng thượng được không?” <https://> Người đi bảo hộ hoàng thượng được không?”

“Không được đâu cô nương. Nô tỳ phải ở cạnh cô nương, nếu cô nương xảy ra chuyện gì nô tỳ cũng không dám sống nữa. Hoàng thượng có người bảo vệ, cô nương cứ yên tâm” Hồng Y vô tình lộ ra một ít tin tức cho Lý Tử Du.

Lý Tử Du hỏi: “Sao người biết hoàng thượng có người bảo vệ?”

“Chuyện này... nô tỳ... nô tỳ lúc trước có đến xem qua, thiếu chút nữa có người phát hiện ra. Người kia công phu cao hơn nô tỳ rất nhiều.” Hồng Y không giỏi nói dối, chỉ dám nói qua loa vài câu.

Lý Tử Du thở ra một hơi, chỉ cần Hoàng nhi không sao là tốt rồi, xem ra chuyện này là do một mình Vương thái hậu bày ra.

Lý Tử Du nhìn thấy có một người đang nằm cách giường không xa, hỏi: “Đó là ai?” Trải qua vài ngày sống không bằng chết, tâm tính của Lý Tử Du đã thay đổi rất lớn. <https://> Dĩ nhiên đã nói, nếu nàng không chết nàng phải che chở Hoàng nhi thật tốt. Nàng cảm thấy nhất định phải khiến hung thủ hại chết dù nhỏ bị trừng phạt thích đáng, à không, phải là gấp bội, khiến mẹ ta sống không bằng chết! Chết cũng không yên!

Ánh mắt Lý Tử Du càng ngày càng lạnh khiến Hồng Y có chút sợ hãi, đem chuyện của Vương Viêm nói ra.

Đập đầu vào cột à? Xem ra Vương Viêm vẫn là chính nhân quân tử, nhưng như vậy thì sao? Thù với Vương thái hậu không thể chỉ vì một Vương Viêm mà khiến mình dừng tay. Còn có nhà họ Vương, họ Lý, nàng nhất định phải khiến toàn bộ bọn chúng nhận báo ứng!

Mầm mống cừu hận đã nảy mầm trong lòng Lý Tử Du, không thể không nói những chuyện xảy ra mấy ngày nay đã ảnh hưởng rất lớn đến Lý Tử Du. Nếu không phải Hồng Y đến đúng lúc, nếu không phải Vương Viêm này còn có chút lương tri thì bây giờ nàng sẽ đau khổ còn hơn lâm vào mười tám tầng địa ngục! Mà những kẻ đầu sỏ gây nên chính là những kẻ nàng đã ra tay nhân từ!

Tốt thôi, các người đã như vậy thì đừng trách ta ra tay tuyệt tình!

“Hồng Y, trói chặt người này lại!” Lý Tử Du nói

Nhìn Vương Viêm đang bị trói chặt, nàng nói với Hồng Y: “Người ẩn thân đi, đừng để người khác phát hiện, lát nữa có lẽ sẽ có người tới.”

Hồng Y tuân lệnh biến mất. Quả nhiên chưa đến ba khắc sau, Vương ma ma đã vào, tưởng rằng đến nhìn chuyện đã thành vậy mà lại thấy một người bị trói, một người đang nhìn mình lạnh lùng.

“Nhị công tử, nhị công tử! Ngài tỉnh tỉnh, tỉnh lại!” Thanh âm này đủ lớn, khiến Vương Viêm đang hôn mê liền mở mắt.

“Nhị công tử à, ngài không sao chứ?” Vương ma ma lo lắng hỏi.

Vương Viêm nhìn dây thừng trên người mình rồi cười khỏ, nhất định là Lý tứ cô nương đã tỉnh, lo lắng cho bản thân nên đã trói mình lại.

“Ma ma, ta không sao. Để ta về đi, nếu không lần sau không phải là cây cột mà sẽ là một con dao nhỏ đấy.” Vương Viêm nói.

“Trời ạ. Công tử ngọc của ta ơi, ngài sao lại ngốc như thế? Ma ma làm vậy cũng là vì muốn tốt cho công tử mà. Nhị công tử bình thường không phải là người có người đẹp trong lòng mà không làm loạn, bà ta còn cố ý chuẩn bị loại được có được tính rất mạnh vậy mà nhị công tử lại nhẫn tâm khiến bản thân thành như thế.

“Ma ma, ta nói thật đấy. Lần sau còn như vậy, cô cô sẽ không còn nhìn thấy ta đâu.” Sau đó hắn nói với Lý Tử Du: “Lý Tứ cô nương, là tại hạ mạo phạm, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa.”

Thấy Lý Tử Du lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng hắn nổi lên chua xót, còn có gì không rõ nữa đây? Hôm nay xảy ra chuyện như vậy đều do cô cô làm ra, nói không chừng cái chết của Trần thái hậu cũng có liên quan đến cô cô mà mình cũng là người nhà họ Vương, cho dù thế nào cũng không thể chỉ trích cô cô mình được.

Thôi, thôi, không phải của mình thì sẽ không thể là của mình được, còn mơ mộng viễn vông làm gì nữa? Cũng chỉ vì mình vọng tưởng nên mới hại người ta thế này.

Chương 112: Chương 66.2

Vương Viêm tập tễnh bước ra ngoài, cũng không đi gặp cô cô mình nữa, chỉ là lúc trở về hắn nói với Nghiêm thị rằng hắn không muốn cưới Lý Tứ cô nương nữa.

“Cái gì? Người nói không cưới sẽ không cưới sao? Cô cô người nói như thế nào?” Nghiêm thị tức giận nói. Tuy rằng bà ta không vui về nhưng lại nghĩ cưới được người vào cửa rồi sẽ khiến người ta đau khổ, lại còn thuận theo được ý của Thái hậu. Bây giờ con mình lại nói không cưới, chuyện này là sao đâu? Còn chưa đến phiên nó nói chuyện đâu.

“Ta là mẫu thân của con, hôn sự đã có ta quyết định. Con không cần phải lo!” Nghiêm thị nói, “Có phải cái nữ nhân không biết xấu hổ kia đến quyền rũ con không hả? Con nhớ kỹ cho ta, tuy nó là cháu gái ta nhưng nó chỉ có thể làm thiếp thất, nếu mưu đồ lấy vị trí thế tử phu nhân thì ta sẽ không cho nó có kết cục tốt đâu!”

Vương Viêm nhìn mẫu thân mình mà trong lòng càng đau khổ, nói: “Mẫu thân à, chỉ có chúng ta đơn phương tình nguyện, ép buộc làm ra nhiều chuyện như thế, hôn sự như vậy có gì hạnh phúc đâu?”

“Cái gì mà đơn phương tình nguyện? Lý gia rất vui đấy, ta thấy Lý Tứ cô nương kia là đứa không biết tốt xấu, sao có thể đến phiên nó nói chuyện? Không biết hai chữ đạo hiếu viết như thế nào mà! Ta nói cho con biết, chuyện hôn sự này đã được quyết định rồi, không chấp nhận con phản đối! Ngoan ngoãn ở yên trong phòng cho ta! <https://> Nếu làm ra chuyện không hay thì con sẽ biết tay ta!”

“Được, mẫu thân cứ cưới về đi. Ta sẽ không liếc mắt một cái! Người cứ suy nghĩ rồi làm đi!” Vương Viêm nói xong rồi cứ thế đi mất, không quay đầu lại.

Chuyện này rốt cuộc là sao đây? Lúc đầu chẳng phải là thích lắm sao, sao lại vào cung một chuyến rồi trở về ăn nói điên cuồng thế này? Nghiêm thị quyết định gọi kẻ hầu hạ bên cạnh Vương Viêm tới hỏi.

“Nô tài cũng chỉ ở cùng đám nội thị, chỉ biết là Thái hậu nương nương giữ công tử lại ăn cơm rồi hai canh giờ sau thì công tử trở về.”

Ăn một bữa cơm mà mất đến hai canh giờ? Xem ra đã xảy ra chuyện gì đó rồi. Chẳng lẽ Thái hậu nương nương nói gì sao? Không được! Mình phải vào cung hỏi rõ ràng mới được. <https://> Nếu Thái hậu không muốn giữ mối hôn sự này nữa thì mình cũng có thể làm theo ý mình. Dạy dula lâu như thế cũng phải có kết luận cuối cùng rồi. Mình không tin gia đình mình không cưới Lý Tứ cô nương kia thì còn ai dám lấy nàng ta! Tốt nhất là ở giá, cả đời không gả đi được mới tốt!

“Người quả nhiên là thiếu kiên nhẫn.” Vương thái hậu có chút mất hứng, tẩu tử mình sao lại càng ngày càng khiến mình chướng tai gai mắt thế? Xảy ra chuyện nhỏ nhất thôi mà lại cấp tốc tiến cung tìm mình, nếu trong nhà xảy ra chuyện đại sự thì chẳng phải bà ta sẽ bị hù chết à?

Nghiêm thị trong lòng cũng không vui. Vốn là hôn sự của con trai bà ta mà bây giờ lại thành ra Thái hậu ôm lấy mọi việc, bà ta làm mẹ mà chẳng có chút quyền lợi gì, nhưng mà bà ta lại chẳng thể nói ra bất mãn, chỉ có thể nhịn xuống mà thôi.

“Nương nương, sau khi Viêm nhi trở về thì liên tục nói không cưới Lý tứ cô nương kia. <https://> Nô tì cũng không biết đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu nương nương sửa chủ ý thì nô tì cũng có thể nghĩ biện pháp ứng phó.”

“Sửa chủ ý cái gì? Người sinh con tốt thật đấy! Ngay cả lời của ai gia mà cũng không nghe! Đã sắp xếp an bài cho nó thật tốt vậy mà nó lại phá hỏng hết!” Vương thái hậu oán trách nhưng lại không nói rõ ràng bà ta đã hạ được cháu trai mình, “Hôn sự này ai gia muốn nhất định phải thành, như vậy chẳng phải rất hợp ý nguyện của nhiều người sao?”

Nghiêm thị mang một bụng tức trở về. Thái hậu này có phải điên rồi hay không? Nói như vậy giống như toàn bộ là ý của người khác vậy? Như thế có khác gì đánh vào mặt mình đâu? <https://> Quả nhiên là không thể đoán được tâm tư của quả phụ mà. Càng ngày tính tình càng táo bạo, con ta nuôi lớn đến bây giờ mà hôn sự còn chưa được định ra, chẳng phải là vì ý muốn của người sao?

Thật là đáng giận! Mình lại chẳng có cách nào cả!

Vài ngày sau, bà ta đến tìm tiểu muội mình tâm sự. Tiểu muội của bà ta nói: “Cái này có sao đâu. Thái hậu nương nương nếu muốn cho Viêm nhi cưới thì cứ cưới đi, dù sao cuối cùng cũng thành người nhà tỳ. Tỳ muốn đối xử như thế nào mà chẳng được. Chẳng lẽ Thái hậu nương nương lại phải người mỗi ngày nhìn chằm chằm nhà tỳ sao? Viêm nhi nói không thích thì không thích, đến lúc đó tìm cho nó vài lương thiếp chẳng phải giải quyết được rồi sao? Như vậy tỳ có thể đem cái người của Lý gia kia thành vật trang trí được rồi.”

Nghiêm thị nói: “Thật ra lúc đầu ta cũng coi trọng cô nương Lý gia kia nhưng sau này nàng ta lại không tán thành mà ta lại không có tính nhẫn nại. Nhưng Thái hậu nương nương lại không hạ lệnh, ta thấy Trần thái hậu kia vô quyền vô thế thì Thái hậu nương nương còn sợ nàng ta cái gì đây? Còn kết thân

cùng một đứa mồ côi nữa. <https://> Ta chưa ghét bỏ nàng ta từ nhỏ không được dạy dỗ thì thôi đi mà Lý Tử cô nương kia lại còn khiến nhà họ Vương chúng ta mất mặt ba bốn lần. Để xem đến khi Trần thái hậu mất rồi, nàng ta có thể kiêu ngạo nữa không!”

Trong lòng bà ta vẫn luôn cho rằng Vương thái hậu sẽ không dễ dàng buông tha Trần thái hậu lâu, lần này Nghiêm thị đoán không sai. Vài ngày sau toàn thành đều biết Trần thái hậu nhiễm bệnh, trị liệu không hiệu quả mà tử vong, đồng thời lúc tin tức Trần thái hậu tử vong được truyền ra thì Nhiếp chính vương cũng đã gấp gáp trở về.

Lý Tử Du bây giờ muốn dựa vào phủ Nhiếp chính vương. Thật sự nàng đoán không sai, Dẫn Thiên chính là Nhiếp chính vương Tư Đồ Thừa Thiên. Khi hán đuổi tới Hàm Ninh cung cứu nàng ra thì nàng đã đau không nói nên lời. Khi đó Vương ma ma đang tra tấn nàng thì bị hán đá một cước học máu.

Hán không đưa nàng về phủ Trần Viễn hầu mà trực tiếp đưa đến phủ Nhiếp Chính vương, bây giờ nàng đang nằm trên giường dưỡng bệnh.

Vương Thái hậu đi vào điện Thừa Càn, đẩy nội thị đang ngăn trở mình ra, thấy Nhiếp Chính vương liền lớn tiếng quát: “Vương đệ! Ngươi đây là có ý gì? Lý Tử Du kia là hung thủ hại chết Trần muội muội, sao ngươi có thể bao che cho á? Còn nữa, Vương ma ma chẳng qua là chấp hành mệnh lệnh của ta thôi, ngươi dựa vào cái gì mà ra tay với bà ấy?<https://> Trong mắt ngươi còn có Vương tẩu ta hay không?”

“Vương tẩu cần gì phải kích động như vậy chứ? Trong lòng mọi người đều biết rõ sự tình, tẩu không cần ta lặp lại lần nữa chứ? Chuyện tình nội cung ta không muốn quản nhưng Hoàng nhi đến chỗ ta cầu ta cứu biểu tỷ, việc này ta phải giúp.” Tư Đồ Thừa Thiên nói thản nhiên.

“Ngươi! Ngươi thật có bản lĩnh! Chẳng lẽ ngươi đã quên ước định của chúng ta sao?” Vương thái hậu nói.

“Ta không quên, chỉ là có người lòng tham quá lớn, ta không thể không quản. Vương tẩu, kẻ khôn không nói nhiều lời, Trần thái hậu chết như thế nào, trong lòng ta và tẩu đều hiểu rõ. Vương tẩu trăm ngàn lần không cần trước mặt ta diễn xiếc làm gì. Ta là nể mặt Vương huynh nên không so đo lần này, mong Vương tẩu sau này không cần thừa cơ lúc ta vắng mặt mà làm chuyện lung tung!”

“A, thật có ý qua sông đoạn cầu rồi nhỉ? Không biết là ai nắm đó cầu ta liên thủ với hán nhờ đó mà có được địa vị ngày hôm nay. Bây giờ thấy không cần lợi dụng ta nữa nên muốn đá ta vắng đi, ta nói cho ngươi biết, bản cung không dễ bắt nạt vậy đâu! Ngươi nói cho ta một câu, có giao Lý Tử Du ra đây không?”

“Hoàng tẩu, nhà họ Vương ở kinh thành này hiện vẫn là kinh thành đệ nhất gia. Không biết sau này có thể giữ vững vị thế như vậy hay không đây?”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Vương Viêm là đứa trẻ tốt, đáng tiếc lại sinh ra trong một gia tộc như vậy đó~

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Chương 67.1

Dám uy hiếp mình sao? Vương thái hậu suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu là ý của Hoàng thượng vậy thì cũng được thôi, thế nhưng đây là chuyện đại sự, không thể nào nói bỏ qua là bỏ qua được, nếu không ta làm sao nói rõ ràng công đạo với người trong thiên hạ đây? Nàng ta đã ở đó lúc Trần muội muội tử vong, nhiều người đã chứng kiến, nếu đồn đại ra ngoài sẽ không tốt. Nhưng mà nếu Vương thúc đáp ứng với ta một chuyện thì ta sẽ xem như không thấy gì cả. Vương thúc thấy sao?”

“Không cần! Ta nghĩ sẽ không có ai nói chuyện ngày đó ra đâu. Hoàng tẩu, ta không có hứng thú với đám người nhà họ Vương, mong Hoàng tẩu đừng nhắc lại chuyện nhà họ Vương nữa. <https://> Mặt khác, hôn sự của ta chính ta sẽ làm chủ, không cần Vương tẩu quan tâm. Phải rồi, nếu Hoàng tẩu vội vã muốn ta thành thân như vậy thì ta cũng nói cho Hoàng tẩu hay, ta đã chọn được một người rồi.” Nhiếp chính vương nói thản nhiên.

“Cái gì? Là ai?” Vương thái hậu không dám tin.

“Hoàng tẩu cũng biết nàng, chính là Lý Tử cô nương.”

“Không được! Nàng ta là một tội nhân! Ta không đồng ý!”

Nhiếp chính vương lạnh lùng nhìn Vương thái hậu: “Hôn sự của ta không chấp nhận được người khác làm chủ! Ta nói được là được! Vương tẩu cũng mệt mỏi rồi, tạm thời trở về nghỉ ngon đi, còn nữa, Vương ma ma dám lên dựng hình với Vương phi của ta, Hoàng tẩu cũng đừng nên quan tâm người này nữa.”

“Ngươi! Ngươi thật sự đối địch với ta sao?” Vương thái hậu hỏi.

“Ta chưa bao giờ chống đối người khác, đều là người khác chống đối ta mà thôi!”

“Ha ha! Thật nực cười! Ngươi cho rằng ngươi cười biểu tỵ của Hoàng nhi thì nó sẽ tin ngươi trung thành sao? Chẳng lẽ ngươi không có chút dã tâm nào sao? Ta khuyên ngươi vẫn nên bỏ ý định đó đi. <https://> Bởi vì Lý tử cô nương kia rất coi trọng Hoàng thượng và di nhỏ của nàng ta, ngươi không nên cười một gian tế về nhà, đến lúc mất mạng rồi thì hối hận sẽ không kịp nữa!”

“Không cần Hoàng tâu quan tâm, chuyện thế nào trong lòng ta hiểu rõ.”

Vương thái hậu tức giận quay về Từ Ninh cung, một mình suy nghĩ nửa ngày. Không được, hiện tại không thể đối nghịch với Ninh vương, cứ từ từ lập mưu để được lợi lớn sau này. Vương thái hậu dần dần suy nghĩ thoáng hơn, Vương ma ma, ngươi an tâm đi, thù của ngươi, ai gia nhất định sẽ báo!

Cũng may Cẩm Vệ Quân vẫn còn trong tay mình, tương đương với việc gián tiếp nắm giữ phủ Nhiếp chính vương. Hôm nay thật là quá xúc động rồi, vậy mà lại nổi giận với hân, Ninh vương là không phải là kẻ có thể lấy cứng chọi cứng được. Sau này phải chú ý mới được!

Nhưng mà vì sao Ninh vương lại bảo vệ Lý Tử Du như thế? Ninh vương cũng biết hậu cung này có bản lĩnh thì sống, không có bản lĩnh thì chết. Cho dù mình hại mẹ đẻ Hoàng thượng thì sao? Trong lòng hân cho dù có biết rõ thì cũng không có chứng cứ. <https://> Chuyện này đối với hân chẳng phải cũng có lợi lắm sao? Chẳng lẽ hân muốn sau này tiểu hoàng đế sẽ nghe lời tiện nhân kia, đối với mọi người đều bất lợi sao? Đáng ra chuyện mình loại bỏ ả tiện nhân đó phải là chuyện tốt chứ? Vương thái hậu không tin trong lòng hân không có âm mưu. Từ nhược mẫu cường*, chung quy cũng không phải là chuyện tốt. Trần thị là quả phụ trẻ tuổi, phòng khi ả làm ra chuyện không tốt vậy thì chết đi chẳng phải bớt đi rất nhiều chuyện rắc rối rồi sao?

(*mẹ mạnh mẽ con nhu nhược)

Xem ra Ninh vương sẽ không truy cứu cái chết của Trần thái hậu. Mà Vương ma cũng không thể nào cứu ra được. Nếu không truy cứu cái chết của Trần thái hậu thì cũng có nghĩa rằng Trần thái hậu chết vì bệnh, không có liên quan đến Lý Tử Du. Mà Lý Tử Du không phải đối tượng tình nghi mà lại bị Vương ma ma dùng hình phạt riêng, còn bị người ta bắt được thì chắc chắn sẽ phải chết.

Chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự cầu xin cho Lý Tử Du? Vương thái hậu nghĩ mãi cũng cảm thấy có chỗ không đúng. Nếu chỉ vì lý do đó thì cũng không đáng để hân phải cưới nàng ta về, trừ khi là cam tâm tình nguyện.

Cam tâm tình nguyện ư? Chẳng lẽ hân thật sự coi trọng Lý Tử Du? Nhưng mà bọn họ gặp nhau lúc nào chứ? Số lần Lý Tử Du tiến cung cũng nhiều, có thể là đã gặp một lần. <https://> Quả nhiên là hồng nhan họa thủy. Nam nhân đều háo sắc! Ninh vương ơi Ninh vương, chỉ mong ngươi lần này không làm sai. Lý Tử Du kia không phải là dạng ngoan ngoãn nghe lời chủ nhân, hơn nữa còn rất có ý chí, đến lúc đó có thể sẽ cho ngươi một đao sau lưng đấy!

Nghĩ đến đây trong lòng Vương thái hậu rất sung sướng. Nhưng mà nếu Lý Tử Du kia muốn lợi dụng Ninh vương đối phó mình thì sao? Cái này không thể được! Nhưng nhìn biểu hiện của Ninh vương thì cửa hôn nhân này chắc chắn định rồi. Hừ! Mình đã lăn lộn trong hậu cung này nhiều năm như vậy, sao phải sợ một con nhóc chứ? Muốn đối phó mình còn phải xem nàng ta có bản lĩnh bao nhiêu! Mình sợ gì chứ?

Nhưng mà thật tiếc cho Minh Nguyệt, không biết nó sẽ âm ỉ thế nào đây. Vương thái hậu suy nghĩ nửa ngày cũng đã nghĩ thông được một số chuyện, không hổ danh là người đứng đầu hậu cung, người bình thường không có khả năng nhanh chóng bình tĩnh như vậy đâu.

—

Trong lúc Lý Tử Du dưỡng bệnh, Tư Đồ Thừa Thiên không hề thông báo đến phủ Trấn Viễn hầu, chỉ là đưa vài nha đầu hầu hạ Lý Tử Du đưa đến đây. Lý ma ma thấy tình trạng của Lý Tử Du thì khóc không ngừng, khi biết nơi này chính là phủ Nhiếp chính vương thì bị dọa không nhẹ. <https://> Cũng may tâm tư của bà đầu đặt lên việc hầu hạ cô nương khỏe lại nên đều gạt hết chuyện khác sang một bên.

Có Bạch Vi, Đại Nha và Lý ma ma hầu hạ, cuối cùng bệnh tình của Lý Tử Du cũng đỡ hơn nhiều, không còn đau như trước nữa.

Hôm nay trong phòng thật yên lặng, Lý Tử Du đang trầm tư suy nghĩ thì Tư Đồ Thừa Thiên bước vào. Nàng chỉ nhìn thoáng qua, không động đậy.

Tư Đồ Thừa Thiên nhìn thuốc trên bàn, nói: “Sao lại không uống thuốc? Không uống thì thân thể không tốt được đâu.” Nói xong liền cầm chén thuốc muốn trực tiếp bón cho Lý Tử Du.

Lý Tử Du liếc hân một cái rồi nói: “Không dám làm phiền Nhiếp chính vương. Tiểu nữ vô đức vô năng, còn bị người ta đùa giỡn, không xứng được Nhiếp chính vương đối xử như thế.”

Tư Đồ Thừa Thiên cười nói: “Còn giận ta sao? Nàng nói ta gạt nàng, đây là nói oan cho ta rồi. Từ trước đến giờ nàng đâu hỏi qua ta chuyện gì đâu, ta cũng khó mà mở lời được. Nếu ta nói ta là Ninh vương thì nhất định nàng sẽ cho rằng ta nói hươu nói vượn.”

Được rồi, là do nàng không hỏi, hân nói cũng có đạo lý nhưng Lý Tử Du vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái. <https://> Trước kia nàng cũng đoán được khả năng này nhưng bây giờ khi thật sự xác nhận được rồi thì trong lòng lại thấy lạ. Hơn nữa nàng còn chưa biết được mục đích của hân là gì, trong lòng Lý Tử Du rất băn khoăn.

“Lời huynh nói đều có đạo lý vậy ta hỏi huynh, nếu huynh là Nhiếp chính vương thì vì sao lại không ngăn cản chuyện chỉ hôn cho Thượng Quan gia? Ta không tin huynh không có năng lực này! Huynh biết rõ quan hệ của ta với Thượng Quan Thanh cơ mà!”

Tư Đồ Thừa Thiên biến sắc, nói: “Sao ta phải ngăn cản? Thượng Quan Thanh kia có quan hệ gì với ta chứ? Lời như vậy không được nói lần thứ hai! Ta không thích!”

“Vì sao lại không thích? Huynh đây là phá hủ nhân duyên của ta!”

“Đừng! Ta đây chính là muốn phá hư nhân duyên của nàng!”

“Huynh! Sao huynh lại như vậy?” Lý Tử Du cảm thấy lần cãi nhau này khiến nàng cực kì tức giận. Giận đến mức ngực đau thắt, sao lại có người như vậy chứ? Thật quá đáng mà!

“Được rồi, được rồi. Nàng đang bệnh mà. Ta làm hỏng nhân duyên của nàng vậy ta đền cho nàng một phu quân nhé?”

“Huynh đền thế nào? Dùng chính mình đền sao?” Lý Tử Du nói dối.

“Cũng không phải là không thể. Sao hả? Ta nói thật đấy. Ta tự nhận thấy là bản thân mình đủ chuẩn làm phu quân của nàng đấy chứ.”

“Huynh đừng nói giỡn!” Lý Tử Du đỏ mặt, người này sao lại tỏ vẻ không phải nói đùa như vậy.

“Nàng thấy ta giống như đang nói đùa sao? Ta là nói thật. Nàng nhìn ta đi, năm nay ta hai mươi mốt, có chút tài sản, sẽ không để nàng phải lâm cảnh ăn không đủ no. Hôn nữa trong tay cũng có chút quyền lực, sẽ không để nàng bị bắt nạt. Dáng vẻ cũng khá tốt. Tuổi tác, diện mạo, tính tình, kể cả chuyện chúng ta đã từng có duyên gặp mặt trước kia, tất cả đều hợp. Nàng thấy sao hả?”

Trời ạ, cái người này thật là, nếu người khác nghe được những lời này thì sẽ vô cùng xấu hổ đó. <https://> Nếu hắn chỉ gọi là có chút tài sản, dáng vẻ khá tốt thì tất cả những người khác đều không cần sống nữa đâu.

“Đừng im lặng như vậy. Những lời này của ta tuy là có chút đường đột, nhưng mà hai người chúng ta đều không cha không mẹ, nếu không tự định đoạt thì có ai thay chúng ta định ra chủ ý đây?”

“Nhưng mà thân phận của ta, không có chỗ dựa.” Lý Tử Du có chút lo lắng.

“Sau này đừng nói vậy nữa. Ta không cần đến thế lực nhà vợ, ta có thể dựa vào chính mình. Còn nghi vấn gì nữa thì nàng cứ nói ra, chúng ta cùng nhau giải quyết, chỉ cần nàng gật đầu đáp ứng thì mọi chuyện sẽ xong.”

Cái này sao lại không giống những lời sư phụ nói chứ? Cái gì mà cầu hôn đó? Lý Tử Du ảo não, lăng mạn gì chứ, tất cả chỉ là mây bay.

“Ta tạm thời còn chưa nghĩ ra được chuyện gì cả.”

“Vậy cứ từ từ nghĩ, dù sao ta đã đáp ứng rồi, cho nên việc này cứ quyết định vậy đi!” Tư Đồ Thừa Thiên nói.

“Hả? Ta.. Ta có thể suy nghĩ vài ngày rồi trả lời không?” Trong lòng Lý Tử Du thật hoảng hốt.

“Không được! Ta đã nói với Vương thái hậu muốn thành thân với nàng rồi, nếu nàng không đáp ứng thì ta sẽ mất hết thế diện.”

Người này đã tiên trảm hậu tấu rồi mà còn nói với nàng làm gì? Lý Tử Du tức giận muốn đá hắn vài cái nhưng mà thân thể còn đau thành ra lại khiến nàng ho liên tục, Tư Đồ Thừa Thiên bị dọa, lập tức muốn gọi thái y.

“Không cần. Chỉ cần về sau đừng chọc tức ta nữa!” Lý Tử Du tức giận nói.

Trên mặt Tư Đồ Thừa Thiên lộ rõ sự vui vẻ, nói: “Nàng đồng ý rồi?”

“Chẳng phải không đáp ứng thì huynh sẽ mất hết thế diện sao?” Thật là, hôn sự của mình mà lại được định ra như thế này đấy.

“Nhưng mà huynh cũng đừng vui mừng quá sớm, sau này nếu chọc ta mất hứng thì ta lập tức trốn đi.” Lý Tử Du nói.

“Cơ bản là không có cơ hội như vậy đâu, nàng yên tâm đi.” Tư Đồ Cảnh Thiên vui vẻ đáp.

“Còn Hoàng nhi thì sao? Nguy rồi, như vậy ta sẽ thành trưởng bối của nó rồi! Không được! Ta thấy vẫn nên bỏ qua đi!” Biểu đệ biến thành chất nhi, chuyện này... chuyện này...

“Nàng không phải người trong hoàng thất thì chuyện này có sao đâu? Không được thay đổi chủ ý! Nào, uống thuốc đi, ngoan ngoãn ngủ một giấc, chuyện còn lại đã có ta lo.”

Lý Tử Du đau khổ uống thuốc đắng. Thuốc có tác dụng rất nhanh, chỉ một lát sau nàng liền rơi vào mộng đẹp, chỉ là hình như còn có chuyện gì đó muốn hỏi hắn nhưng mà rốt cuộc là chuyện gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Chương 67.2

Tư Đồ Thừa Thiên đi vào thư phòng của mình, hỏi: “Kẻ kia xử trí thế nào?”

“Bẩm Vương gia, Vương ma ma không chịu nổi châm hình, muốn cắn lưỡi tự sát nhưng đã bị người của thuộc hạ ngăn lại, ép mụ ta chịu châm hình xong mới giải quyết tính mạng của mụ ta.”

“Chờ điều tra xong thân nhân của mụ ta, một kẻ cũng không được giữ lại!” Tư Đồ Thừa Thiên nói với giọng lạnh lẽo.

“Vâng! Thuộc hạ tuân mệnh!” Xem ra chủ tử cực kì tức giận, bình thường ngài cũng sẽ không xử trí cả người nhà vậy mà lần này lại ra tay lạnh lùng như vậy. Nhưng Vương ma ma này cũng là trừng phạt đúng tội, e là lần này mụ ta dùng hình phạt riêng không phải là lần đầu tiên, không biết có bao nhiêu người bị mụ ta giết hại rồi! Bây giờ làm vậy cũng coi như là thay nhóm cung nhân trừ bỏ hậu hoạn, loại đi phụ tá đắc lực nhất của Vương thái hậu.

Vị Lý Tử cô nương kia bị tra tấn bằng châm hình không chỉ một lần mà cũng có thể nhẫn nhịn, e rằng cho dù là nam nhân cũng khó có thể chịu đựng được như nàng. Chẳng trách chủ tử lại đối xử với nàng không giống những người khác, vừa nghe nàng xảy ra chuyện thì liền lập tức thúc ngựa gấp rút trở về.

Nói không chừng sắp tới phủ Nhiếp chính vương sẽ có nữ chủ nhân rồi. Chủ tử nhà mình cái gì cũng tốt, chỉ có điều đối với nữ sắc rất lạnh nhạt, bên cạnh không có nữ nhân, nhìn cả quý phủ này đều chỉ có thị vệ, nam nô tài và hoạn quan. Nếu mình không ở chung với chủ tử lâu thì nhất định sẽ hoài nghi chủ tử nhà mình thích nam sắc. Bây giờ Lý Tử cô nương xuất hiện như vậy thật là huyền diệu. Chúng ta cũng không cần lo lắng chuyện chung thân đại sự của Vương gia nhà mình nữa.

“Hỗ Tử, ngươi cười sung sướng cái gì thế hả? Chẳng lẽ Vương gia cho ngươi đồ tốt à?” Một thị vệ có hai chòm râu thấy thị vệ tên gọi Hỗ Tử này đang cười vui vẻ thì tò mò hỏi.

“Không có gì đâu. Sau này ngươi sẽ biết.”

Nhìn Hỗ Tử đi xa, thị vệ ria mép kia nói: “Ta thấy hắn là đang cười ngây ngô rồi. Haizz, người quá ngu ngốc cũng chẳng biết phải làm gì khác.”

—

Lý Tử Du vừa tỉnh lại thì nói với Bạch Vi: “Nhanh đi mời Vương gia tới đây, ta có việc hỏi hắn.”

Lúc đầu Bạch Vi nghe thấy cũng giật mình nhưng rồi cũng bình thường. Trong lòng nàng nhận định rằng chỉ cần là việc cô nương làm, lời cô nương nói thì đều đúng, hơn nữa khoảng thời gian trước cô nương bị nhốt trong cung không thoát ra được, nàng ở nhà rất lo lắng, cố gắng nghĩ biện pháp đưa bạc cho tiểu thái giám trong cung hỏi han nhưng kết quả chỉ như đá chìm đáy biển. Vài người các nàng đều gây hấn một vòng, kết quả là sau khi tin Trần thái hậu chết bệnh truyền ra thì các nàng lại được đưa tới nơi này. Nhìn bộ dạng hấp hối của cô nương, nàng hận vì sao mình không thể thay cô nương chịu đau đớn.

“Vâng, để nô tỳ đi gọi.”

Tư Đồ Thừa Thiên vội vàng tiến vào, nói: “Mới tỉnh ngủ đừng quan tâm chuyện khác. Mọi sự đã có ta rồi.”

“Hong Y đâu? Huynh đừng trừng phạt nàng ấy được không? Ta đã hỏi rồi, lúc đó không phải lỗi của nàng ấy. Hơn nữa nếu không nhờ Hong Y thì ta cũng không thể sống đến bây giờ đâu.”

“Làm sai thì phải chịu phạt, nếu không kẻ khác sẽ học theo.” Tư Đồ Thừa Thiên nói.

“Huynh đã nói sẽ không khiến ta tức giận vậy mà bây giờ ta bảo huynh thả Hong Y huynh lại không chịu. Huynh đã tặng Hong Y cho ta thì là người của ta. Nếu huynh không thả nàng ấy thì ta sẽ...”

“Nàng sẽ làm sao?” Tư Đồ Thừa Thiên cười như không cười. (tựa tiểu phi tiểu)

“Ta sẽ không để ý huynh! Được không? Thả nàng ấy đi nhé. Một nữ hài tử chịu cực hình sẽ rất khó chịu, ta đã chịu khổ rồi ta không muốn người của ta cũng sẽ phải chịu loại đau khổ đó.”

“Có phải rất đau không?” Tư Đồ Thừa Thiên nhẹ nhàng hỏi. Hắn rất muốn sờ mặt Lý Tử Du nhưng lại nhịn xuống.

“Đúng vậy. Lúc đó chỉ muốn chết đi cho xong nhưng lại nghĩ rằng không thể để bọn họ được như ý nên lại nhẫn nhịn. Vì thế huynh đừng phạt Hong Y, được không?”

Ánh mắt Tư Đồ Thừa Thiên chợt lóe, nói: “Muốn ta thả Hong Y cũng được, chỉ có điều nàng phải hôn ta một cái để thay thế.” Bây giờ không chiếm tiện nghi thì còn lúc nào nữa? Không phải lúc nào nàng cũng làm nũng vậy đâu.

Lý Tử Du đỏ mặt, nhỏ giọng mắng: “Háo sắc!”

“Nếu không ta sẽ gọi người trừng phạt Hong Y đấy.” Tư Đồ Thừa Thiên nói xong thì giả bộ đứng lên đi.

Được rồi, hôn một cái cũng không mất đi miếng thịt nào, Hồng Y quan trọng hơn. Lý Tử Du kéo tay áo Tư Đồ Thừa Thiên, nói: “Được rồi. Huynh cúi thấp đầu một chút.

Tư Đồ Thừa Thiên cười, cúi đầu xuống, Lý Tử Du nhẹ nhàng hôn lên trán hắn. “Được rồi đó, bây giờ thả Hồng Y đi.”

Như vậy đã là giới hạn rồi, Tư Đồ Thừa Thiên nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lý Tử Du, còn nhiều thời gian, không nên ép nàng quá.

Chuyện này có nên không? Tư Đồ Thừa Thiên đi rồi Lý Tử Du mới tự hỏi chính mình. Xác đi nhỏ còn chưa lạnh mà mình lại tình nồng ý mật với nam nhân khác. Là lợi dụng hắn sao? Có ý này sao? Nhưng vì sao lòng mình lại vui vẻ thế? Chẳng lẽ mình thật sự thích hắn sao?

Không thể phủ nhận là có chút thích. Thật tâm hay giả ý mình vẫn phân biệt rõ ràng được. Tư Đồ Thừa Thiên có lẽ cũng thích mình, nếu không với quyền thế của hắn thì dạng nữ nhân nào mà không chiếm được, sao còn phải hỏi cưới mình? Thứ duy nhất hắn có thể lợi dụng chỉ có mối quan hệ giữa mình và Hoàng thượng, nhưng nếu mình và Hoàng nhi có quan hệ tốt thì chẳng phải sẽ là trở ngại đối với dã tâm của hắn sao?

Hay hắn căn bản là khinh thường ngôi vị hoàng đế kia? Mặc kệ, không nghĩ nhiều như vậy nữa, nếu có thể thành thân với người trong lòng mình lại còn có thể dùng quyền lực của hắn hoàn thành mục tiêu của mình thì chẳng phải sẽ đẹp cả đôi đường sao?

Đi nhỏ, người yên tâm đi, con nhất định sẽ khiến những kẻ hại chết người chết không được tử tế! Nhất định con sẽ rửa sạch oan khuất cho nhà ngoại!

Hồng Y quả thật là bị trừng phạt, nếu không nhờ Lý Tử Du cầu xin thì bây giờ nàng đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa. Nhân tình của cô nương nàng sẽ nhớ kỹ, dù sao lần này cũng do nàng không kịp thời cứu trợ nên mới khiến cô nương chịu khổ.

Hồng Y đi đường thương, Tư Đồ Thừa Thiên nói với Lý Tử Du: “Đề ta đổi người khác cho nàng, Hồng Y đã thất trách hai, ba lần rồi.”

“Không đổi! Lần này có đổi người khác thì cũng sẽ xảy ra chuyện đó thôi. Vương thái hậu không phải là người dễ đối phó, huống hồ bình thường Hồng Y đều bảo vệ ta rất tốt. Ta với nàng ấy ở chung rất vui vẻ. Nếu đổi người khác thì sẽ mất thời gian làm quen, cũng có thể sẽ không làm việc ăn ý. Lần này nếu không phải do nàng ấy đi báo tin thì sao ta có thể sống đến bây giờ? Không đổi!”

“Không đổi thì không đổi. Nàng an tâm dưỡng bệnh đi, không cần quan tâm gì cả, mọi việc đã có ta lo. Chỉ cần tin tưởng ta là được.”

“Ta còn chưa gặp Hoàng Nhi, không biết nó thế nào rồi. Đi nhỏ đã mất, không biết tâm tình nó ra sao nữa!” Hơn nữa lúc ấy nó chỉ có thể trợ mắt nhìn đi nhỏ ra đi.

“Nếu Hoàng Nhi ngay cả nỗi đau ấy còn không chịu được thì ta nghĩ nó cũng sẽ không ngồi được vị trí đó đâu. Nàng cứ lo lắng như vậy thì sẽ càng yếu hơn đây. Chờ nàng khỏe hơn một chút thì ta sẽ đưa nó đến đây, đề các nàng trò chuyện.”

“Hứa đấy. Huynh nhất định phải giữ lời, không được gạt ta.”

“Lừa nàng thì nàng cứ phạt ta hôn nàng đi.”

“Huynh nghĩ tốt thật nhỉ!” Cái người da mặt dày!

Lý ma ma ở bên ngoài lo lắng không yên. Cô nương có thể ở cùng một chỗ với Nhiếp chính vương được không? Cô nam quả nữ, thanh danh sẽ không tốt. Nhưng bà thật sự sợ vị Nhiếp chính vương kia. Bà cũng nhớ ra được Nhiếp chính vương chính là người mà cô nương đã cứu khi còn ở nông thôn. Lúc ấy cô nương vì trốn vị này mà vội vàng chuyển nhà, không ngờ lại có thể gặp lại. Hơn nữa lần này Vương gia đã cứu mạng cô nương, việc này có thể tính là ở hiền gặp lành, làm việc thiện sẽ được báo đáp không? Chỉ là ánh mắt của Vương gia với cô nương thật không bình thường. Cô nương là một cô nương đứng đắn, không thể chịu thiệt được!

“Cô nương, ngài nên nghỉ trưa rồi.” Lý ma ma mạnh dạn hô một tiếng.

Tư Đồ Thừa Thiên có chút bất đắc dĩ. Vị Lý ma ma này sao lại cư xử giống như hắn có chữ đại háo sắc ở trên mặt vậy? Cứ phòng trước tránh sau, chỉ cần hắn ở trong này lâu một chút thì bà ấy sẽ tìm đủ lí do để nhắc nhở Lý Tử Du. Nếu không phải vì tang sự của Trần thái hậu thì hắn đã sớm thành thân rồi.

“Nàng nghỉ ngơi cho tốt. Mấy ngày nữa tang lễ của Trần thái hậu sẽ cử hành, sau đó ta phải làm thêm một số chuyện nữa rồi mới có thể vui vẻ ở cùng nàng.”

“Ta có thể đến được không?” Bởi vì đi nhỏ là Thái hậu nên tang lễ sẽ là quốc lễ, chỉ có cáo mệnh phu nhân mới có thể đi, mà nàng tuy rằng là cháu ngoại của đi nhỏ nhưng lại không phải người hoàng gia, không có tư cách đi theo.

“Thân thể nàng còn chưa khỏe, nếu bị nặng thêm thì Hoàng tẩu dưới tuổi vàng cũng không được yên ổn. Nàng yên tâm, chờ nàng hết bệnh rồi thì ta sẽ đưa nàng đến Hoàng lăng bái tế Hoàng tẩu. Tang lễ của chi là nghỉ thức thôi, những người đi tế bái có mấy ai là thật tâm chứ?”

Không thể không thừa nhận lời Tư Đồ Thừa Thiên nói là đúng. Lý Tử Du hiểu được, trong tình cảnh bây giờ có ai để ý đến sống chết của đi nhỏ đâu? Chỉ vì đi nhỏ là Thái hậu, vì pháp lễ nên bọn họ không thể không đi.

Tác giả: Duẩn Thiên này đã sớm có dự mưu đó, bây giờ nàng dâu đã tới tay một nửa rồi nha~~~~

Chương 115: Chương 68.1

Trong thời gian dưỡng thương, Lý Tử Du không chỉ một lần nghĩ đến di nhỏ. Lúc còn ở Trần gia, nàng ấy luôn vui vẻ, khoáng hoạt, không cần lo lắng gì nhưng đến khi theo các tiểu thư khuê các khác vào cung thì giờ khắc nào cũng ưu sầu, lo lắng bảo toàn tính mạng. Sau đó vì sinh con nên mới trở thành Thái hậu, nào ngờ lại trở thành cái gai trong mắt Vương thái hậu không có con nối dõi, rồi cuối cùng mạng cũng không giữ được.

Lý Tử Du gặp qua Hoàng nhi mấy lần. Lần đầu tiên gặp lại nàng đã phát hiện ra ánh mắt của đứa nhỏ này đã hoàn toàn không giống khi xưa nữa. Nỗi thống khổ khi mất mẫu thân quá sớm đã khiến hắn trở nên trưởng thành hơn rất nhiều, với hắn bây giờ tuổi thơ đã không còn nữa.

“Tỷ tỷ cứ dưỡng bệnh thật tốt. Chuyện của mẫu hậu, tỷ tỷ không cần phải suy nghĩ nhiều. Trong lòng trẫm đều biết!” Tư Đồ Hoàng nói với vẻ kiên định. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hắn nhất định sẽ khiến những kẻ có liên quan chết không từ tế!

Lý Tử Du thấy thật đau lòng. Trong cung này người lừa ta gạt, khiến một đứa trẻ không có chút tâm cơ nào như hắn trở nên phức tạp. Loại biến hóa này đúng là có lợi với hắn nhưng Lý Tử Du lại cảm thấy khó chịu. Nàng hi vọng hắn có thể vui vẻ trưởng thành nhưng nếu như vậy cũng tương đương với việc hắn không có năng lực tự bảo vệ mình, tính mạng cũng khó bảo toàn. Người nhất thời mềm lòng có thể đem đến hậu quả khôn lường. Trưởng thành như thế này mới có lợi cho hắn.

“Tỷ tỷ cũng sẽ giúp đệ.” Lý Tử Du nói.

“Bảo tỷ tỷ dưỡng bệnh thì cứ dưỡng đi, không cần phải quan tâm chuyện này.” Tư Đồ Hoàng hỏi tiếp: “Có phải tỷ tỷ muốn gả cho Vương thúc không?”

“Hả?” Lý Tử Du nghĩ một chút rồi gật đầu. Việc này cũng không thể giấu được.

Tư Đồ Hoàng nói: “Như vậy cũng tốt. Bây giờ ta vẫn còn nhỏ sẽ không bảo hộ chu toàn cho tỷ được. Chờ đến lúc ta trưởng thành rồi, tỷ tỷ vẫn còn đứng về phía ta chứ?”

“Đương nhiên rồi, đệ là người thân duy nhất của ta mà!” Lý Tử Du nói không chút do dự.

Tư Đồ Hoàng nở nụ cười, nói: “Chờ tỷ tỷ khỏe lên, có thời gian rảnh thì lại đưa ta đi thả diều nhé.”

“Được, tỷ tỷ nhất định đưa đệ đi. Chờ tỷ khỏe lên sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon cho đệ.”

“Vậy thì tốt quá. Ta còn chưa ăn món ăn tỷ nấu đấy.” Tư Đồ Hoàng cười nói.

Lý Tử Du nghĩ đến một vấn đề, nhỏ giọng nói với Tư Đồ Hoàng: “Nhớ kĩ rằng đệ không biết gì về chuyện ngày đó, cũng không được thể hiện thái độ không tốt với Vương thái hậu, biết không?” Tuy rằng Vương Thái hậu nói sẽ không đối phó Tư Đồ Hoàng nhưng nếu bà ta biết hắn tận mắt thấy mẹ đẻ hắn chết thì có khi Vương thái hậu sẽ làm ra chuyện cá chết lưới rách.

“Tỷ tỷ yên tâm. Trong lòng ta đều hiểu cả. Hiện tại Vương thái hậu là mẫu hậu duy nhất của ta, ta không hiếu thuận với bà ta thì còn hiếu thuận với ai?” Tư Đồ Hoàng cười lạnh.

Hắn tính là mặt lá trái với Vương thái hậu đây. Lý Tử Du vui mừng nhưng đồng thời cũng có chút chua xót. Cuối cùng nàng nói: “Hãy học tập thật tốt, đến lúc đó chúng ta sẽ không sợ ai nữa.”

Sau tang sự của Trần thái hậu, kinh thành để tang nên cũng yên tĩnh được một khoảng thời gian. Ba tháng sau, dân chúng nên làm gì thì cứ làm, khôi phục lại bình thường. Chỉ có phủ Trấn Viễn hầu là không thể trở lại bình thường được. Lý Tử cô nương tiến cung, mãi đến khi tang sự Trần thái hậu làm xong mà cũng không thấy nàng hồi phủ, ngay cả nha hoàn và ma ma hầu hạ bên cạnh cũng được người khác đưa đi, chỉ để lại phòng trống và một ít quần áo.

Lúc đầu Trần thái hậu chết đi, một số người trong phủ cảm thấy Lý Tử cô nương này đã không có núi dựa vào, nói không chừng đã gặp phải phiền toái, bình thường chưa từng hỏi thăm vậy mà bây giờ lại thường phái người đến phòng của Lý Tử Du muốn đoạt khế ước của hàng, đục nước bèo cò, ăn tiền trục lợi. Ai biết mấy nha đầu kia đều là kẻ cứng đầu, cứng miệng, có chết cũng không chịu tiết lộ chuyện gì khiến bọn họ không thể tìm được gì. Sau đó một số người phái người dò hỏi trong cung mới biết được Lý Tử cô nương vẫn đang sống tốt. Nhưng vì sao nàng không trở lại?

Vì không có Hồng Y âm thầm hạ thuốc nên sức khỏe Thái phu nhân Kim thị đã tốt hơn rất nhiều, có thể rời giường, cũng có thể ở An Nhạc đường chờ nhóm văn bối thỉnh an.

Nghe Trần thái hậu xảy ra chuyện thì đầu tiên Thái phu nhân Kim thị rất vui vẻ. Từ nhà đầu này đã không có núi dựa vào nữa rồi, mặc dù còn có hoàng

để nhưng lại không cảm quyền, để xem Tứ nha đầu còn cứng đầu cứng cổ nữa hay không. Hôn sự với nhà họ Vương nhất định sẽ thành.

Nhưng sự tình xảy ra lại ngoài dự đoán của mọi người. Tứ cô nương Lý Tử Du không hề quay trở lại khiến Đại phu nhân Tiết thị sợ bị liên lụy, khuyên lão thái thái chờ mọi chuyện ổn thỏa hẵng tính. Nếu dính vào chuyện bí mật trong cung thì cả nhà cũng không đủ đầu để chém. Nếu cần thiết thì có thể trực tiếp trừ tịch Lý Tử Du, để cho nàng tự sinh tự diệt, dù sao cũng không thể vì một người mà khiến nhiều người bị liên lụy.

Thái phu nhân Kim thị cũng vốn là người như vậy, năm xưa cũng không phải chưa từng làm chuyện ghê tởm như thế. Vì vậy nên bà ta nghe theo lời Đại phu nhân, không quan tâm sống chết của Lý Tử Du. Cứ như vậy mãi cho đến khi Trần thái hậu nhập vào Hoàng lăng, thông qua người của phủ Tề quốc công mà bọn họ biết được Tứ cô nương Lý Tử Du vẫn luôn ở trong phủ Nhiếp chính vương dưỡng bệnh.

Đây chính là tin tức lớn. Thái phu nhân Kim thị kích động khiếp sợ. Một người luôn luôn không có hứng thú với nữ nhân như Nhiếp chính vương sao có thể để Tứ chất nữ vào ở trong phủ của hắn? Mọi người đều nói ở trong Vương phủ thì ngay cả một con ruồi cũng là đực, còn có người nói sau lưng rằng hắn thích nam nhân. Nếu không phải chưa từng nhìn thấy hắn đàn địu với nam nhân thì có lẽ mọi người đều cho rằng như thế. Nhưng bây giờ Tứ chất nữ lại ở trong Vương phủ như là điều hiển nhiên như vậy sao? Một cô nương chưa xuất giá mà lại ở trong phủ của Vương gia thì chứng tỏ điều gì?

Thái phu nhân cười ra nước mắt, có thể tưởng tượng được nếu Tứ nha đầu thành nữ nhân của Nhiếp chính vương thì sợ gì không phải chính thất. Phủ Trần Viễn hầu cũng có thể vinh quang hơn cả nhà họ Vương rồi. Ha ha, thật là quá tốt, Tứ nha đầu đã không làm thì thôi, giờ hành động lại bỗng nhiên nổi tiếng như thế. Đều do mình xem nhẹ Tứ nha đầu, còn cho rằng con đường tốt nhất là gả cho nhà họ Vương, không ngờ lại xảy ra chuyện vui đến thế này. Cũng phải, Tứ chất nữ nhân phẩm tốt lại có tướng mạo xinh đẹp, Nhiếp chính vương không coi trọng mới là lạ! Sau này gia đình mình sẽ thành kinh thành đệ nhất gia, nhà họ Vương kia thì tính là gì? May mắn lúc trước chưa đáp ứng hôn sự nếu không thì bây giờ hỏng bét hết rồi.

Nên đến phủ Nhiếp chính vương thăm Tứ nha đầu thôi, không biết nàng bị bệnh gì mà lại chưa khỏe. Thời gian chịu tang giữ đạo hiếu với Trần thái hậu còn chưa qua, không thể ở mãi trong phủ Nhiếp chính vương được, vẫn nên hồi phủ, tránh người khác đồn đãi bàn tán.

Thái phu nhân suy tính như thế nhưng mà lại quên mất không sót lại gì chuyện trước kia đã bức bách Lý Tử Du như thế nào, chỉ một lòng suy nghĩ đến những lợi ích khi kết thân với Nhiếp chính vương.

Càng nghĩ càng đắc ý, Thái phu nhân gọi Đại phu nhân Tiết thị và Tứ phu nhân Trâu thị tới, nói muốn cùng đến đón Lý Tử Du về.

Sắc mặt Trâu thị có chút không thoải mái, bà nói: “Lão thái thái nói cũng có đạo lý, chỉ là con dâu sợ chúng ta không vào được cửa thôi.” Đây là phủ Nhiếp chính vương, không phải là đầu đường xó chợ, người ta không mời người, sao người có thể đi vào? Huống chi xưa nay có quan tâm gì Tứ chất nữ đâu, bây giờ lại muốn kéo quan hệ, trên đời làm sao có chuyện tốt thế?

Thấy sắc mặt Thái phu nhân khó coi, Đại phu nhân Tiết thị vội nói: “Vẫn là lão thái thái suy nghĩ chu đáo. Cô nương chưa xuất giá lại đến nhà khác ở thì có chút kì cục. Chi bằng con để Kỳ nhi qua đó xem thử, quan hệ giữa Tứ cô nương mà Tam cô nương nhà chúng ta cũng tốt, có khi có thể nói chuyện được.”

“Cũng được, chờ Tam nha đầu qua đó xong thì chúng ta trực tiếp đi đón người.” Nếu nhà khác thì bà ta đã mặc kệ bất cứ nguyên nhân nào cũng phải nhất định đưa người trở về nhưng bây giờ lại đụng phải Nhiếp chính vương, lão thái thái cũng không thể cố tình gây sự.

Trâu thị còn muốn nói thêm nhưng thấy hai người kia đang vui vẻ thương lượng thì lại ngại mở miệng. Nếu có thể, bà thật sự muốn tách riêng ra, chỉ có nhà mình chung sống với nhau, như vậy mắt không thấy tâm không phiền. Trâu thị tính ra thì cũng không hẳn là người xấu, đương nhiên cũng rất xem trọng lợi ích của Tứ phòng, nếu không thì năm đó đã không phản đối cho Tam phòng một đứa con thừa tự nổi dòng rồi. Chỉ là bây giờ bà cảm thấy lão thái thái và Đại phu nhân da mặt quá dày, đã làm biết bao nhiêu chuyện quá đáng rồi mà bây giờ còn tỏ ra như chẳng có việc gì, da mặt đúng là dày hơn cả tường thành mà.

Tam cô nương nghe Đại phu nhân nói xong thì vẫn không nói thời nào. Đại phu nhân Tiết thị hỏi: “Con nói chuyện đi chứ. Có đi hay không đây?”

“Mẫu thân, chuyện này nữ nhi không thể làm được. Giao tình giữa nữ nhi và Tứ muội cũng chỉ có một chút, không thể lợi dụng điều này được. Có khi còn khiến cho tình nghĩa tỷ muội bao lâu nay sẽ mất hết. Mẫu thân cũng đừng đi làm gì, việc này nên quên đi thôi.” Cả một khoảng thời gian dài đã không ân cần thăm hỏi gì, bây giờ thấy chuyện có lợi lại nóng lòng đi nịnh bợ, đây lại chính là người nhà mình. Hơn nữa chuyện Tứ muội ở bên đó không truyền ra ngoài chút nào, nếu thật sự muốn về thì đã sớm về rồi, nhất định là vì quá thất vọng với phủ Trần Viễn hầu. Vậy mà người phủ Trần Viễn hầu này lại còn ôm mộng tưởng không thực tế như vậy.

“Nói cái gì thế hả? Tình tỷ muội sao có thể gọi là lợi dụng? Con không nghĩ cho mẹ con thì cũng phải nghĩ cho Thiên Thành chứ? Nếu thật sự như chúng ta nghĩ thì Tứ muội muội con sẽ là nữ nhân của Nhiếp chính vương, nó với con lại có quan hệ tốt, như thế tương lai của con rể cũng sẽ rất sáng lạng. Như vậy chẳng phải tốt hơn là cứ ngồi chờ thì Tiến sĩ sao? Dù thế nào đi nữa thì nó cũng mang họ Lý, chúng ta là người nhà nó, sao có thể không đi? Chẳng qua là muốn con qua đó gặp một lần rồi khuyên nó trở về thôi, có gì khó đâu? Nói gì thì nói, con cũng từ phủ Trần Viễn hầu này gả đi, nhà mẹ đẻ có lớn mạnh thì chẳng phải con ở nhà chồng cũng sẽ ngẩng cao đầu hơn sao?”

Tam cô nương mặc cho Đại phu nhân nói thế nào đi chăng nữa cũng không đồng ý. Đại phu nhân cứ thế tức giận quay về, nói với lão thái thái: “Tam cô nương có chút không khỏe nên không đi được.” Trước mặt lão thái thái bà cũng phải bảo vệ nữ nhi nhà mình.

Lão thái thái Kim thị thấy trong lòng không thoải mái. Bà ta nói: “Đúng là nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi. Để cho nó làm có chút chuyện mà cũng không làm được sao?”

Đại phu nhân Tiết thị vội nói: “Mẫu thân à, Kỳ nhi thật sự không thoải mái trong người. Đại cô phu nhân cũng nói để nó nghỉ ngơi cho khỏe.” Bà không tin lão thái thái lại đi hỏi chuyện con gái lớn đã gả ra ngoài.

Thái phu nhân Kim thị thở dài, nói: “Quên đi. Không đi thì không đi. Để bà già này tự mình đi một chuyến vậy, một kẻ sắp xuống mồ như ta ra mặt thì Tứ nha đầu cũng nên trở về. Ta vất vả thế này là vì ai chứ? Còn không phải là vì lão đại sao? Phù này sau này cũng sẽ thuộc về nó. Nhân lúc ta còn sống cũng phải cố gắng để nó trở thành quốc công, đây cũng là phúc khí của Lý phủ ta, để xem đến lúc đó Tam nha đầu còn như vậy hay không.

Đại phu nhân vừa nghe chuyện trượng phu nhà mình có thể làm quốc công thì sao có thể mất hứng? Được lợi cuối cùng tất nhiên sẽ là đại phòng. Vì thế những lời nữ nhi khuyên can bà ta cũng tự động xem như không nghe không thấy, muốn cùng đi đón Tứ cô nương trở về, nhân tiện bồi dưỡng tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Chương 68.2

“Bẩm cô nương, ở ngoài truyền lời nói là lão thái thái và Đại phu nhân của quý phủ cô nương đến đây muốn gặp cô nương một lần.” Một nội thị nhỏ giọng bẩm báo.

“Hừ, bây giờ mới tới gặp cô nương. Không biết là ai đến phòng cô nương lục tung lên ấy nhỉ!” Đại Nha là người đầu tiên không vui. May mắn cô nương đã sớm an bài ôn hòa mọi chuyện, hơn nữa các nàng đều đã đến đây, cho dù bọn họ có muốn cũng chẳng lấy được gì.

Bạch Vi cũng tức giận. Lúc trước các nàng thấy cô nương không trở về nên đến cầu xin Đại phu nhân nghĩ cách hỏi thăm tin tức. Đại phu nhân không những không hỏi thăm mà còn bắt các nàng phải ở trong phòng không được ra ngoài, sai Bạch Lộ và Bạch Hạc canh giữ các nàng. <https://>Nếu không phải có người tới đưa các nàng đi thì bây giờ các nàng vẫn còn bị cấm cửa đây. Bây giờ thấy mọi chuyện ôn hòa lại muốn làm thân với cô nương, đòi này làm gì có chuyện tốt thế?

“Cô nương à, chúng ta đừng trở về phủ Trần Viễn hầu. Trong cái phủ đó chẳng có ai thật tâm đối đãi với cô nương cả. Nếu cô nương cảm thấy nơi này không tiện thì chúng ta đi nơi khác ở, cô nương thấy sao?” Nếu cô nương lại bị đám người này làm cho tức giận thì thật không tốt.

Bên kia Hồ Tử biết tin thì lập tức báo cho Tư Đồ Thừa Thiên. Tư Đồ Thừa Thiên quát: “Ai cho các người đi thông báo? Không biết Lý Tứ cô nương còn đang dưỡng bệnh sao? Sau này thấy người như vậy đến tìm thì lập tức đuổi ra cho ta! Nửa câu tin tức cũng không được báo cho Lý Tứ cô nương!”

Hồ Tử lau mồ hôi, nói: “Vâng thưa Vương gia, thuộc hạ đã hiểu. Nhưng chuyện hôm nay Lý cô nương cũng đã biết rồi.”

Tư Đồ Thừa Thiên buông sổ sách trong tay, nói: “Đề bốn vương đi xem.” Phủ Trần Viễn hầu này càng ngày càng kỳ cục, phủ đệ như vậy còn tồn tại làm gì? Nếu bọn họ dám làm ra chuyện gì khác người thì đừng trách ta vô tình!

Các nha hoàn nhìn thấy Tư Đồ Thừa Thiên bước vào phòng Lý Tứ Du thì lập tức biết ý lui ra.

“Người của phủ Trần Viễn hầu đến đây, nếu nàng không để ý thì ta sẽ đuổi họ đi giúp nàng.” Tư Đồ Thừa Thiên sợ Lý Tứ Du tức giận.

Lý Tứ Du nói: “Chỉ là những kẻ không cần phải quan tâm thôi. Nếu vì họ mà tức giận thì chẳng đáng <https://> Có điều ta cảm thấy da mặt bọn họ cũng quá dày rồi. Nếu bây giờ ta mang tội thật thì bọn họ liệu có để ý đến ta không? Nhất định là không.”

“Còn nói mình không tức giận, bây giờ đáng vẻ nàng như thế không phải tức giận thì là gì? Hay là ta xả giận giúp nàng nhé?” Tư Đồ Thừa Thiên nói.

“Thôi thôi. Bọn họ không thấy được mặt ta thì sẽ không bỏ qua đâu, không thể để họ ngày nào cũng tìm đến đây được.” Đến lúc đó sẽ liên lụy đến Tư Đồ Thừa Thiên, tuy rằng hắn không thêm để ý nhưng Lý Tứ Du lại không muốn những người này nói xấu hắn. Vì thế những chuyện đắc tội với người khác thì cứ để nàng làm là được.

Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Sợ cái gì? Vương phủ của ta không phải là nơi ai muốn đến thì đến. Nếu Trần Viễn hầu kia còn muốn giữ được tước vị thì tốt hơn hết nên quản thúc tốt nữ quyến của quý phủ mình đi!”

“Không được, chuyện lần này phải để ta xử lý. Nhé?” Lý Tứ Du năn nỉ.

Tư Đồ Thừa Thiên thấy lòng mình mềm nhũn, nhưng hắn vẫn nghĩ đến thân thể của nàng vẫn chưa khỏe. <https://>Hắn nói: “Việc này để nói sau đi. Bây giờ nàng vẫn chưa khỏi hẳn, ta sợ nàng gặp họ lại tức giận. Chẳng phải nàng muốn nhanh chóng khỏi bệnh sao? Chờ nàng hết bệnh rồi nói sau. Nghe lời ta, sau này sẽ còn có cơ hội.”

“Vậy được rồi.” Nàng quả thật là không muốn gặp những người này.

Cứ như vậy, Thái phu nhân Kim thị và Đại phu nhân Tiết thị không thể bước qua cửa phủ Nhiếp chính vương, lại càng không gặp được Lý Tứ Du.

Thái phu nhân thở dài: “Tính khí bướng bỉnh của Tứ nha đầu lại nổi lên rồi, chỉ sợ phải nghĩ cách khác thôi.” Lần này bà ta không mắng Lý Tứ Du không biết tốt xấu nữa, khiến Đại phu nhân Tiết thị kinh ngạc, suýt chút nữa còn tưởng lão thái thái này thật tâm yêu thương cháu gái, cảm thấy thật đau lòng khi

bị cháu gái hiểu lầm.

Thái phu nhân nói phương pháp khác chính là khi trở về gởi một bức thư đến nhà họ Vương, viết rằng hôn sự không thể tiến hành, bên này bọn họ không đáp ứng, sau này cũng sẽ không.

Việc này khiến Vương phu nhân Nghiêm thị tức giận đến ngã ngửa. Với gia thế của gia đình bà ta thì chỉ có mình không ưng ý người khác chứ làm sao có chuyện nhà người ta chê mình? <https://> Vậy mà phủ Trần Viễn hầu lại giờ chiều này!

“Giới cho một phủ Trần Viễn hầu! Thật khinh người quá đáng! Việc này không thể bỏ qua như vậy!” Nghiêm thị cười lạnh, nói: “Bọn họ nghĩ thật sự có thể kết thông gia với phủ Nhiếp chính vương sao? Cứ chờ mà xem!”

Vương Minh Nguyệt hấp tấp chạy tới, nói với Nghiêm thị: “Mẫu thân, nữ nhi nghe nói phủ Trần Viễn hầu không kết thân với nhà ta nữa, có thật không? Người ta còn nói Lý Tử Du đang ở chỗ Ninh vương!”

Nữ nhi nhà mình từ sớm đã yêu thích Nhiếp chính vương, vốn nghĩ rằng dù có thế nào thì vị trí chính phi của Nhiếp chính vương cũng sẽ là nữ nhi nhà mình. Vậy mà nay không ít người biết cháu gái bên ngoại của Trần thái hậu vào ở Nhiếp chính vương phủ. Điều này có nghĩa là gì? Trong lòng mọi người đều biết rõ ràng. Nhưng chỉ cần một ngày chưa có thông báo rõ ràng thì một ngày vẫn chưa thể nói chắc chắn được.

“Ít quan chuyện người khác đi! Mẫu thân con bây giờ đang phải xử lý cả đồng việc. Nữ nhân thì nên ra dáng nữ nhân một chút. Đừng có ý vào Thái hậu làm chỗ dựa mà con đắc ý vênh vao!”

Bây giờ gia đình đã mất mặt, xấu hổ lắm rồi. Bị người khác chê cười mà còn bị người của phủ Trần viễn hầu đang sa cơ thất thế nhục nhã! Hiện tại còn bị nữ như không hiểu chuyện tới đây hỏi đến chuyện này, tâm tình Nghiêm thị thật sự không tốt.

Vương Minh Nguyệt nói: “Mẫu thân! Người không đau lòng cho con thì con cũng không dựa vào người nữa! Con tự mình đi tìm công đạo!” Dứt lời liền chạy như bay.

“Con trở về cho ta! Còn ra thế thống gì nữa!” Nghiêm thị kêu người ngăn Vương Minh Nguyệt lại nhưng roi trong tay Vương Minh Nguyệt lại vung lên không coi ai ra gì, hơn nữa nàng ta còn là chủ tử nên bọn họ đành phải để nàng ra khỏi phủ.

Quậy đi, cứ quậy đi. Nghiêm thị buông tay mặc kệ. Đi xa giận cũng được, dẫu sao mình cũng không ngăn được đó, ai mà chẳng biết nữ nhi nhà mình tính tình nóng nảy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Chương 69.1

“Đừng tưởng rằng cô là nữ nhân mà bọn ta không dám đánh cô!” Một thị vệ trẻ ước chừng hai mươi tuổi nói với Vương Minh Nguyệt.

Người khác thì tròn mắt nhìn. Điều ngoa như thế, chẳng trách không ai cười. Đáng tiếc bọn họ không phải nữ nhân, không thể dễ dàng mắng chửi người khác.

“Người dám đánh ta? Cũng phải xem người có cái gan đó không! Mau tránh ra! Ta đến không phải để tìm đám người các người, bảo Ninh Vương đích thân ra gặp ta! Làm rửa đen rụt đầu, ta thật coi thường hẳn!” Vương Minh Nguyệt quát.

“Vương gia là người ai muốn gặp thì gặp sao? Nếu cô còn như thế đừng trách đám người bọn ta không khách khí!” Là cháu gái Vương thái hậu thì giỏi lắm sao?

“Không khách khí thì sao? Trả roi cho ta ngay! Nếu không ta nói cô chặt hết đầu các người!”

Những người này nghe đến thật sự tức giận. “Đừng nói những lời vô nghĩa nữa, trực tiếp đánh ngất nàng ta rồi đem trả về. Đứng ở đây cãi nhau nếu để Vương gia biết được thì ngài ấy sẽ không vui đâu.”

Mọi người đều cảm thấy ý kiến của người này rất được, âm thầm gợn ngón tay cái lên hưởng ứng. Vì vậy Vương Minh Nguyệt đang mắng người hăng say thì bị người ta đứng sau lưng đánh bất tỉnh khiến các nô tài nhà hoàn đi theo sợ tới mức suýt hết lớn lên. Thị vệ này nói: “Chẳng qua là ngất thôi, lát nữa sẽ tỉnh. Mau đưa chủ tử nhà các người trở về đi, đến náo loạn phủ Nhiếp chính vương thì nên nghĩ tới hậu quả chứ. Các người có thể sẽ mất mạng đấy!”

Vương Minh Nguyệt bị nâng trở về còn Thừa Ân hầu không biết có nghe thấy lời đồn nào đó bên ngoài hay không mà khi trở về liền mắng mỏ Nghiêm thị, nói gì mà không chịu dạy dỗ nữ nhi, dung túng cho nữ nhi quậy phá khốc lột om sòm bên ngoài.

“Nàng muốn hại chết nhà họ Vương chúng ta sao? Thanh danh nhà họ Vương này là để cho mẹ con các người phá hỏng sao? Ta ở bên ngoài mất hết thể diện rồi! Nàng còn không quản tốt Minh Nguyệt nữa thì đừng trách ta vô tình! Đường đường là một cô nương vậy mà lại xách roi la lối om sòm ngoài

đường ngoài phố khiến kẻ làm cha như ta thật mất mặt mà! Mau mau quản lý kĩ cho ta, nếu còn ra ngoài gây chuyện làm mất thể diện thì đừng trách ta vô tình!”

Nghiêm thị thấy oan ức trong lòng, nói: “Thái hậu nương nương thích đưa nhỏ Minh Nguyệt này làm sao thiếp có thể quản được chứ? Đâu phải thiếp không muốn quản đâu.”

“Sao? Thấy không công bằng sao? Ta thấy lão nhị và Minh Nguyệt đều bị nàng chiều đến hư rồi! Nếu không sao lão đại lại không như thế? Nếu không nhờ thái hậu thì nhà họ Vương chúng ta có thể có được vinh quang như bây giờ sao? Đừng ở đây đổ tội cho người khác nữa. Ta chỉ xem kết quả, nếu vẫn còn như thế thì đừng trách ta vô tình!”

Thừa Ân hầu nói xong thì đã cửa bỏ đi. Nghiêm thị thì nửa ngày sau cũng không thể thốt ra lời nào, tâm can đều lạnh lẽo. Nói cái gì vậy chứ? Đây là lời người làm cha có thể nói sao? Lúc mình gả đến nhà họ Vương, cho dù không phải làm tốt nhất thì cũng làm vừa lòng từ trên xuống dưới, giúp hẳn sinh con đẻ cái, còn bị cô em chồng đã xuất giá bao năm áp bách. Hôn sự của con cái cũng trở thành công cụ củng cố gia tộc của nhà họ Vương, mình không thể làm chủ, bây giờ tình hình không ổn thì đều đổ lỗi cho mình, mình làm sao có thể nuốt con giận này chứ?

“Nghiêm ma ma, người nói xem sao ta sống mà phải khổ sở thế này, còn không bằng chết. Bây giờ tội lỗi đều đổ hết lên người ta đây.” Nghiêm thị thật đau lòng.

“Phu nhân à, Hầu gia chỉ là nhất thời tức giận thôi, chờ phục hồi tinh thần lại thì sẽ biết mình đã sai thôi. Phu nhân nhất định phải bảo trọng, chúng ta còn phải thay Nhị thiếu gia và Đại cô nương tìm được mối nhân duyên tốt mới đúng.”

“Cái gì mà nhân duyên tốt hả? Nếu ta có thể làm chủ thì đã sớm làm rồi, còn có thể để trở thành hiện trạng này hay sao? Dâng ngon ngọt cho người khác?” Nghiêm thị quát.

Nghiêm ma ma nghĩ một lát rồi nói: “Chỉ bằng phu nhân tiến cung một chuyến. Chúng ta cùng Thái hậu bàn chuyện của nhị thiếu gia và hôn sự của đại cô nương. Đem chuyện này giải quyết ổn thỏa rồi thì phu nhân chỉ cần ngồi chờ ôm tôn tử, để nhị thiếu phu nhân quản gia vậy thì không cần phải phiền lòng nữa.”

“Người nói cũng phải. Chỉ là không biết Thái hậu nương nương có chủ ý gì. Chuyện hôn sự với Nhịếp chính vương bất thành, hơn nữa lại để Lý gia hưởng lợi, bà ta rất tức giận, còn có thể nghĩ được biện pháp gì sao? Nhưng mà con ta mang nặng đẻ đau mười tháng mới sinh ra được, nếu không có số mệnh tốt thì trong lòng ta sẽ hối hận không thôi. Ai cũng nói gia đình chúng ta là kinh thành đệ nhất gia, bao nhiêu người trông ngóng tiến vào nhà họ Vương này, nhưng kì thật có ai biết được trong lòng ta khổ sở bao nhiêu đâu?”

“Phu nhân à, mặc kệ thế nào thì Thái hậu nương nương cũng là thật lòng yêu thương nhị thiếu gia và đại cô nương. Ngài suy nghĩ một chút xem có thiếu gia, cô nương nào ở quý phủ khác mà Thái hậu xem trọng đâu? Vì thế Thái hậu sẽ không để nhà chúng ta chịu thiệt đâu. Hơn nữa con dâu cũng là ở cùng với ngài, cho dù không tốt cũng sẽ thành tốt, phu nhân à, ngài nói lão nô nói có đúng hay không? Chỉ cần chúng ta thổi chút gió, nói Nhị thiếu gia nhà chúng ta muốn định thân thì trong kinh thành này có nhà nào mà không vội vã đến đây đâu? Cũng chỉ có Lý Tứ cô nương kia không đồng ý thôi, mà cũng không đúng, là do nàng ta có tham vọng lớn, tầm mắt cao, nhìn tới Nhịếp chính vương nên mới chướng mắt nhà chúng ta thôi. Nhịếp chính vương mà, có ai có thể so được với ngài ấy đâu?”

“Cũng chỉ có người khiến lòng ta thoải mái. Ta thấy tốt nhất là để Thái hậu đồng ý để ta tự mình tuyển dâu. Chỉ sợ Thái hậu không đồng ý thôi. Người nói xem, ta thế này còn gọi là mẹ sao? Không thể làm chủ một chút nào.” Nghiêm thị lại đau lòng.

Nghiêm ma ma khuyên nhủ: “Ánh mắt Thái hậu sẽ không kém đâu. Người bình thường cũng không thể lọt vào mắt Thái hậu được, hơn nữa cuối cùng Thái hậu cũng sẽ phải hỏi ý kiến phu nhân, nếu ngài đồng ý thì mới có thể chỉ hôn.”

Chỉ hi vọng là thế. Nghiêm thị tiến cung cũng không ôm hi vọng lớn lao gì, sau khi trở về thì sắc mặt còn có chút khó coi.

“Hầu gia, Thái hậu nương nương có ý muốn kết thân Chu gia đích thứ nữ cho Viêm nhi. Hầu gia thấy thế nào?”

Chu gia lão thái quân là cô của tiên đế. Chu gia đích thứ nữ này cũng chính là muội muội của Chu Đồng Bảo đã từng tranh nỷ nhân với Tiên nhị công tử của Bình Nam hầu. Tuy tổ mẫu hần là trưởng công chúa nhưng đã cách vài thế hệ rồi, không biết Thái hậu nghĩ như thế nào nữa. Xú danh của Chu Đồng Bảo khó nghe như thế, là tiểu bá vương thì muội muội của hần có thể tốt được bao nhiêu?

Dù là nghĩ vậy nhưng Thừa Ân hầu vẫn một mực hành động theo ý tứ của Thái hậu. Ông ta nói: “Nếu thái hậu đã nói vậy thì cứ làm theo đi. Muội ấy sẽ không hại nhà chúng ta đâu. Tốt xấu gì nhà bên kia cũng là hoàng thân quốc thích, có huyết mạch của hoàng thất. Để Viêm nhi cưới đi.”

Đã sớm không ôm hi vọng với trượng phu mình nhưng khi nghe ông ta nói như vậy lòng Nghiêm thị vẫn thấy thật lạnh lẽo. Nhưng cuối cùng thì bà ta cũng chỉ có thể than thở, không thể phản kháng. Bà ta cũng từng nghĩ muốn về nhà mẹ để tìm ca ca hỗ trợ nhưng ca tâu cũng là những người không thể trông cậy được. Bọn họ còn phải dựa vào bà ta để bảo toàn vinh hoa phú quý, nhất định không dám xuất đầu.

Nghiêm thị nói với Nghiêm ma ma: “Người phái người hỏi thăm xem nhị cô nương Chu gia kia nhân phẩm thế nào? Ta cũng phải chuẩn bị tinh thần trước.” Không thể để con mình chịu thiệt được.

Nghiêm ma ma tất nhiên sẽ đi hỏi thăm nhưng vừa ra cửa lại đụng phải nha hoàn Triện Nhi của Nghiêm Minh Xuân.

“Nghiêm ma ma vừa mới từ chỗ phu nhân ra à?”

Nghiêm ma ma suy tính trong lòng. Nhìn dáng vẻ Nghiêm thị thì chắc chắn không thể nào thích Nhị cô nương Chu gia được, có khi sau này còn có thể xảy ra mâu thuẫn. Hay cứ bán một chút tin tức cho Nghiêm Minh Xuân này, nói không chừng sau này sẽ có chỗ hữu dụng.

Nghiêm ma ma cười nói: “Nha đầu nhà ngươi thật thông minh, nhất định là do tiểu thư nhà ngươi dạy dỗ tốt. Chờ tiểu thư nhà ngươi ổn định thì chắc chắn sẽ tìm cho ngươi một chàng rể như ý, ngươi cũng là có phúc hưởng nha.”

Triện Nhi cười nói: “Xem ma ma nói kia. Thật là khiến ta ngượng ngùng đó. Ma ma mỗi ngày đều hầu hạ phu nhân rất vất vả, hơn nữa phu nhân lại nói ngọt như vậy, phu nhân sao rồi được người chứ.”

“Sao thế được? Già đi rồi thì cũng sẽ lực bất tòng tâm thôi, chờ Nhị thiếu gia thành thân rồi thì ma ma như ta không khéo lại không có chỗ dùng.”

Triện Nhi giật mình, nói: “Ma ma sao có thể gia chứ? Ta thấy cũng chỉ tầm ba mươi thôi, nếu nói ma ma là tỷ tỷ của ta thì người khác cũng còn tin đó.” Thấy tâm tình Nghiêm ma ma tốt, Triện Nhi lại hỏi: “Ma ma nói Nhị thiếu gia thành thân à? Chẳng phải nói chuyện với Lý gia bất thành rồi sao? Chẳng lẽ tìm được nhà khác rồi?”

“Đương nhiên là phải tìm rồi. Không thể chỉ vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng được. Nhân phẩm Thế tử gia nhà chúng ta không thể chê, hơn nữa Thái hậu cũng đã tìm được một mối khác rồi. Chính là Nhị cô nương Chu gia, nghe nói dáng vẻ rất đẹp, trù nghệ, nữ công cũng hạng thượng đẳng, hơn nữa lão thái quân chu phủ còn là cô cô của Tiên đế nữa đó. Thái hậu nương nương cũng là cô của nhà chúng ta còn gì, gia cảnh bên kia rất xứng đôi vừa lứa với Thế tử gia.”

Triện Nhi thấy mình đã lấy được tin tốt thì nịnh hót Nghiêm mẹ thêm đôi câu, trước khi đi còn đưa thêm mấy bức tranh thêu cho Nghiêm ma ma rồi nhanh chóng về báo tin cho Nghiêm Minh Xuân.

“Cô nương ơi phải làm sao bây giờ? Mới tiền được một Lý cô nương lại xuất hiện một Chu cô nương. Cô nương à, ngài phải làm sao đây?” Triện Nhi cũng sốt ruột thay cho cô nương mình.

Nghiêm Minh Xuân lại không hoảng hốt, nài ta nói: “Nên làm thế nào thì làm, chỉ cần không phải Lý Tứ cô nương kia là được. Ta thấy trong kinh thành này không có ai có thể sánh với Lý Tứ cô nương đâu. Dù sao với thân phận của ta cũng không thể làm chính thất, bây giờ đổi người thì càng tốt, ta có thể tự tại một chút. Lần này chúng ta nên đa tạ Nghiêm ma ma, nhờ bà ta mật báo mà chúng ta mới có thể chuẩn bị tinh thần, xem ra chúng ta cũng phải hỏi thăm xem vị Nhị cô nương Chu gia này tính nết như thế nào.”

Triện Nhi chu miệng, nói: “Nếu không phải chúng ta cho bà ta lợi lộc thì người như Nghiêm ma ma sao có thể tùy tiện nói ra tin tức chứ, có thể thấy bà ta cũng là kẻ tham tài. Vậy mà phu nhân còn tin tưởng bà ta như thế. Nô tỳ chỉ sợ sau này bà ta không chiếm được đồ tốt từ chỗ chúng ta lại quay sang phu nhân nói xấu thì sẽ không tốt. Hơn nữa cô nương còn muốn sống ở đây cả đời.”

“Sợ gì chứ? Sau này chờ có Thế tử phu nhân rồi thì ta cũng thuộc quyền quản lý của Thế tử phu nhân, phu nhân nhất định sẽ không với tay đến chỗ thiếp thất này đâu. Hơn nữa ta thấy Nghiêm ma ma cũng không hẳn là một kẻ quá háms lợi, nếu không phu nhân cũng sẽ không tin nhiệm bà ta như thế. Chuyện chúng ta mua chuộc Nghiêm ma ma phu nhân đều biết, chẳng qua mở một mắt nhắm một mắt mà thôi.”

“Hả? Vậy phải làm sao? Nếu phu nhân biết thì trong lòng sẽ chống đối cô nương mất.” Triện Nhi lo lắng hỏi.

Nghiêm Minh Xuân cười nói: “Đây mới là hiện tượng tốt, chứng tỏ phu nhân không vừa lòng Thế tử phu nhân tương lai nên mới dùng ta đối phó với con dâu của bà ta đấy. Như vậy chẳng phải rất tốt sao?”

Muốn lợi dụng mình thì sao có thể không biết mình cũng sẽ lợi dụng trở lại? Mọi người đều không phải kẻ ngốc, chỉ là tuân theo nhu cầu thôi. Nhị cô nương Chu gia chính là một kẻ hoàn toàn xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chương 69.2

Vương Minh Nguyệt làm loạn trước cửa phủ của Tư Đồ Thừa Thiên, không những không gặp được hấn mà còn bị ép trở về. Vương Thái hậu không kiểm chuyện với hấn thì hấn cũng chẳng thêm để ý.

Nghe thuộc hạ báo rằng nhà họ Vương muốn kết thân với nhà họ Chu, Tư Đồ Thừa Thiên im lặng nửa ngày rồi nói: “Không cần quan tâm đến bọn họ, thuận theo tự nhiên đi.” Hấn ước gì Vương Viêm kia mau mau cưới vợ để khỏi phải nhớ thương Lý Tử Du nữa. Hơn nữa nếu không phải Vương Viêm còn có chút lương tâm thì hấn đã sớm đổi phò tên đó rồi.

Chu gia mặc dù cũng được coi là hoàng thân quốc thích nhưng đại trưởng công chúa tuổi tác đã cao, Vương thái hậu muốn lợi dụng đại trưởng công chúa để ngăn cản hấn sao? Tư Đồ Thừa Thiên cười lạnh. Nếu Chu gia an phận thủ thường thì hấn sẽ tạm thời không đụng đến nhưng nếu có tâm tư khác thì cũng không thể trách hấn vô tình được.

Tạm thời chưa tính đến Vương thái hậu, chờ hán rước dâu về rồi nói sau. Nói đến cưới vợ, Tư Đồ Thừa Thiên liền cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào. Trước kia người khác luôn dùng hết cố này đến cố khác muốn hán thành thân, vì mục đích gì thì không cần nói cũng biết. Lúc đó hán chỉ cảm thấy phiền phức, đương nhiên sẽ không đồng ý nhưng hiện tại thì hán lại nôn nóng muốn thành thân. Một người gặp được người mình thích đã không dễ dàng, hán một thân quyền thế ngập trời vì sao lại không cưới một người mình thích chứ? Dựa vào quan hệ thông gia để củng cố địa vị thì chỉ có những kẻ không có tự tin vào bản thân mới làm thôi, Tư Đồ Thừa Thiên không cần.

Có lẽ một khắc kia Từ Du cứu hán thì hán đã có quyết định này rồi. Thời điểm khi hán ngắt xiù, hán đã nghĩ rằng hán không sống nổi nhưng ai ngờ cuối cùng hán không chỉ sống sót mà còn quen biết được Từ Du. Hán sẽ không cô đơn nữa. Sau này tất cả đều sẽ tốt, hiện tại hán thấy thời gian sao trôi qua chậm quá.

Chu gia

Lão thái quân Chu gia cũng chính là đại trưởng công chúa một mình ở phủ trưởng công chúa, gọi con lớn nhất của mình là Chu Văn Khánh qua. Mặc dù đã rời cung nhiều năm nhưng đại trưởng công chúa nhất định có người ở trong cung nên bà đã biết chuyện Vương thái hậu muốn nhị chất nữ của bà gả cho chất nhi của Thái hậu. Vì vậy bà mới gọi phụ thân của Nhị cô nương đến để nói chuyện này.

Nhưng dù bà có khuyên can thế nào thì con lớn cũng muốn gả Nhị cô nương cho Vương Viêm.

“Mẫu thân tuổi tác đã cao không cần phải quan tâm nhiều đến chuyện bên ngoài đâu. Con cháu có phúc của con cháu. Đó là phúc khí của Nhị nha đầu. Sau này Chu gia của chúng ta có thể gần thêm một bước với hoàng thất.” Đại lão gia Chu gia nói.

Đại trưởng công chúa chống quai trượng, mắng: “Nhà họ Vương kia không phải thứ gì tốt. Chẳng qua là ý có Vương thái hậu chống lưng mới có thể trụ đến bây giờ. Sau này Vương thái hậu mất rồi, ta dám cam đoan đối tượng chịu khổ đầu tiên sẽ là nhà họ Vương! Con có biết vốn dĩ nhà họ Vương nhắm đến cô nương nhà nào không? Chính là Từ cô nương phủ Trần Viễn hầu! Lý Từ cô nương bây giờ ở đâu? Nàng hiện tại đang sống tốt trong phủ của Ninh vương đấy. Liên lụy thế nào con hiểu được không? Vậy mà cũng dám tùy tiện đáp ứng! Đèn lúc Chu gia ta bị liên lụy thì xem con còn nói như thế được không!”

Chu đại lão gia lo lắng, nói: “Nhiếp Chính vương không có nhỏ nhen vậy đâu. Sao có thể vì một nữ nhân mà đối nghịch với Vương thái hậu chứ? Nếu thật sự là thế thì khi Trần thái hậu chết sao hán lại không giúp đỡ đối phó với Vương thái hậu? Phải biết rằng dù Trần thái hậu có chết vì nguyên nhân gì thì cũng có liên quan đến Vương thái hậu. Nhưng Nhiếp chính vương lại chẳng làm gì cả, chứng tỏ là còn kiêng kỵ Vương thái hậu mà toàn bộ hậu cung lại nằm hết trong tay Vương thái hậu. Con cũng không phải kẻ ngốc, nếu không hiểu rõ thì sẽ không đáp ứng chuyện này. Vì thế mẫu thân không cần phải lo lắng, Chu gia chúng ta có thể có lại vinh quang hay không chính là phải xem mối hôn sự này có thành hay không.”

Trong lòng Chu đại lão gia hiểu được rằng tuy phụ thân lấy công chúa nhưng lại đường làm quan lại không tốt, hơn nữa dù có mang danh là hoàng thân quốc thích nhưng cơ hội tốt như vậy không bắt lấy mới là lạ. Vì thế cho dù mẫu thân có nói thế nào thì ông ta cũng phải đáp ứng mối hôn sự này.

Đại trưởng công chúa thấy không thể khuyên nhủ được con lớn thì thở dài: “Vốn dĩ ta muốn kết thân với Ninh vương chúng ta nhưng bây giờ con đã kết thân với nhà họ Vương rồi, ta cũng khó mở miệng được. Thôi thôi, con cũng nói con cháu có phúc của con cháu. Ta cũng sống không được bao nhiêu năm nữa, tùy các con muốn làm gì thì làm.”

Chu lão gia vội hỏi: “Mẫu thân nói lời này là sao? Chẳng lẽ chúng ta cùng nhà họ Vương kết thân rồi thì không thể kết thân với Nhiếp chính vương nữa sao? Con và các huynh đệ đều có nữ nhi mà.”

Đại trưởng công chúa lắc đầu, nói: “Đã muộn rồi. Mọi chuyện đã thành ra như thế thì không thể làm gì nữa. Chỉ mong ta đoán sai, hi vọng các con có thể tuân thủ bổn phận, để lại đường lui cho Chu gia ta.”

Chu đại lão gia nghe không vào, cảm thấy mẫu thân nói sai rồi. Kết thân với nhà họ Vương là chuyện tốt cỡ nào chứ, vậy mà mẫu thân lại sợ này sợ kia, một chút uy nghiêm của công chúa cũng không có. Nhưng mà có thể không quan tâm đến chuyện kết thân với Nhiếp chính vương sao? Chu đại lão gia trong lòng suy tính, không làm chính phi cũng không sao, làm sủng phi cũng tốt. Quên đi, trước tiên không cần tính đến chuyện này, định hôn sự với nhà họ Vương trước đã. Ông nhất định phải suy tính kỹ càng.

Ông nghĩ đến con trai mình Chu Đồng Bảo lại không khỏi đau đầu. Mẫu thân mọi việc đều quản rất tốt nhưng lại quá cưng chiều tôn tử, khiến nó biến thành tiểu bá vương ở kinh thành. Nó không thiếu chuyện thị phi, ai ai cũng cáo trạng nó. Chuyện lần trước với phủ Bình Nam hầu, tuy Nhị công tử là thứ xuất nhưng người cũng không thể thiên người ta như thế. Cả kinh thành từ trên xuống dưới ai cũng biết mà nó còn không thừa nhận. Nghịch tử này sau này phải làm thế nào mới đúng đây? Nếu ông muốn xen vào thì mẫu thân sẽ che chở. Ông không quản thì đến lúc xảy ra chuyện, người ta tìm đến Chu gia thì lại tính sổ lên đầu ông.

Nghĩ đến đây, ông nói với đại trưởng công chúa: “Mẫu thân à, cứ để Đồng Bảo rảnh rỗi mỗi ngày như thế cũng không phải là tốt. Có thể nào xin Nhiếp Chính vương cho nó chút chuyện để làm không? Đến lúc đó nó sẽ không ngồi không gây chuyện như bây giờ.”

Đại trưởng công chúa nói: “Chuyện này ta đã sớm nghĩ tới. Con đừng tưởng ta chỉ biết cưng chiều nó. Đồng Bảo của chúng ta thật ra cũng là một đứa trẻ tốt. Con gửi một bài thiếp đến phủ Nhiếp Chính vương, ngày mai ta sẽ đến gặp Ninh vương chất nhi.” Ta cũng muốn xem hán sẽ tỏ thái độ gì.

Vì vậy Tư Đồ Thừa Thiên liền nhận được bài thiếp của Chu gia. Hán nói: “Giờ Mùi ngày mai chuẩn bị nghênh đón đại trưởng công chúa.”

Đại trưởng công chúa đầu sao cũng là trưởng bối nên Tư Đồ Thừa Thiên vẫn hành lễ một chút với bà. Đại trưởng công chúa cười nói: “Thừa Thiên điệt nhi càng ngày càng có phong thái. Tiên đế có một đệ đệ như con ở dưới cửa tuyền thì cũng an tâm. Haizz, lại nói hoàng gia chúng ta cũng thật bất hạnh, cốt nhục tương tàn, người hoàng thất cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Ta cũng chẳng còn mặt mũi đâu mà gặp lại họ dưới hoàng tuyền.”

Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Cô cô không cần quá bi thương. Bây giờ mọi chuyện đều đã ổn. Hoàng Nhi cũng tiến bộ nhiều, chờ nó trưởng thành rồi cử hành đại hôn thì hoàng thất sẽ lại con đàn cháu đống.”

“Như vậy chẳng phải sẽ còn phải chờ nhiều năm nữa sao?”, đại trưởng công chúa nói, “Con cũng thật là. Đã hơn hai mươi rồi mà còn chưa thành hôn. Còn Vĩnh An nữa, cũng đã lớn rồi, nếu không lập gia đình thì sẽ thành gái lơ thì. Tuy nói rằng nữ nhi hoàng gia không lo lắng chuyện thành thân nhưng nếu kéo dài thì cũng kì cục lắm. Con nói xem cái gì Ninh Bình kia chẳng phải đã sớm lập gia đình rồi sao? Sao Vĩnh An vẫn còn ham chơi như thế?”

“Là Bình Ninh, không phải Ninh Bình.” Tư Đồ Thừa Thiên cười nói.

“Ta bất kể nó có là Ninh Bình hay Bình Ninh, dù sao nó cũng lập gia đình rồi. Mới được tìm về đã được gả đi rồi, ngược lại các con xem, cả hai đều chưa thành gia, ta thấy trong lòng thật nôn nóng đấy. Con là thúc thúc, hay là con thành thân trước đi.” Lời này là đại công chúa muốn thử xem có phải giống như lời đồn đại chất nhi mình muốn cưới Lý Tử cô nương hay không. Nếu hấn không thừa nhận thì có nghĩa là mặc dù hấn coi trọng Lý Tử cô nương nhưng không đến mức có thể thành thân, như vậy người khác còn có cơ hội. Còn nếu hấn thừa nhận thì sau này mình phải tạo quan hệ tốt với Lý Tử cô nương. Một cô nương có thể khiến cho chất nhi mở miệng muốn cưới nàng thì nhất định không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Chương 70.1

“Con có coi trọng cô nương nhà ai chưa?” Đại trưởng công chúa hỏi.

“Cô cô có lẽ cũng biết nàng. Là cháu gái bên ngoại của Trần hoàng tẩu, Tử cô nương Lý gia.”

Quả nhiên là nàng! Đại trưởng công chúa cười nói: “Thì ra cũng là thân thích. Như vậy rất tốt. Không biết ta có may mắn được nhìn thấy cháu dâu trước hay không?”

“Cô thứ lỗi, bởi vì hiện tại bệnh của nàng còn chưa khỏi nên chất nhi không để cho nàng gặp ai cả. Chờ chúng ta thành thân rồi thì cô chỉ cần đến quý phủ là có thể gặp được nàng thôi.” Tư Đồ Thừa Thiên nói.

Hấn không kiêng dè chút nào khi thể hiện sự sủng ái Lý Tử Du, không cho gặp chính là không cho gặp. Đại trưởng công chúa nói: “Xem ra lần này Thừa Thiên thật sự tìm được ý trung nhân rồi, trong lòng cô cô cũng thật vui mừng, cô cũng không quên phụ hoàng con cho đến lúc cuối cùng vẫn nhớ mãi không quên được con.” Đại trưởng công chúa biết chất nhi này vẫn còn khúc mắc trong lòng với phụ hoàng hấn. Đại trưởng công chúa nói tiếp: “Lần này cô đến đây, ngoài chuyện hỏi thăm con thì còn có việc muốn hỏi ý kiến của con. Mặt khác cô cô cũng có việc muốn cầu con. Con cũng biết đứa nhỏ Đồng Bảo kia suốt ngày chơi bời lêu lổng ở kinh thành, gây ra rất nhiều rắc rối. Ta nghĩ liệu có thể tìm việc cho nó làm, để nó không đến mức nhàn rỗi quá rồi sinh chuyện rắc rối hay không?”

Tư Đồ Thừa Thiên đáp: “Chuyện này không khó. Chỉ là cô cô cũng biết đây, bình thường ta luôn muốn đưa người đến doanh trại luyện binh, không biết Đồng Bảo có thể chịu khổ được hay không. Nếu có thể thì ta sẽ trực tiếp giao cho đại doanh Nam Giao, chỉ cần ở đó một hai năm rồi trở về vào cung làm thị vệ cũng tốt. Đồng Bảo không phải luôn thích động dao động thương sao? Việc này rất thích hợp.”

Đại trưởng công chúa vốn muốn để tôn tử mình làm chút việc thoải mái nhưng Nhiếp Chính vương nói như thế thì bà ta chỉ thể đồng ý. Bà nói thêm: “Còn có một việc không biết Thừa Thiên con có biết không?”

“Mời cô cô cứ nói.”

“Ta cũng chỉ mới biết chuyện này thôi. Vương thái hậu muốn cho nhà họ Vương và nhà họ Chu chúng ta kết thân. Thừa Thiên cảm thấy như thế nào?”

Tư Đồ Thừa Thiên đáp: “Đây là chuyện của hai nhà Vương – Chu, chất nhi sẽ không nhúng tay vào.”

Trong lòng trưởng công chúa liền thấy lo lắng, hỏi: “Thừa Thiên à, chuyện này trước đó ta cũng không biết gì. Chờ đến lúc biết được thì cũng đã vậy rồi, muốn nói vài lời cũng không được. Dù sao cũng là hôn sự của chất nữ, do phụ thân nó làm chủ. Con cũng biết mà, biểu ca con là kẻ ngốc, chẳng có chút đầu óc nào, ta cũng vì chuyện này mà mất ngủ rồi. Nó có muốn hỏi hận cũng không được, dù sao bên kia cũng là người nhà Thái hậu nương nương, quyết định thì sẽ không đổi được.” Lời này có ý là Chu gia chúng ta không chủ động định ra hôn sự này mà là do Vương thái hậu cứng rắn bắt buộc, không dám hỏi hôn. Sau này có chuyện gì cũng không phải là do chúng ta làm. Chất nhi người hấn có thể hiểu nhỉ?

Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Con biết rồi. Chỉ là chuyện này là chuyện của hai nhà Vương Chu, chất nhi cũng vui nếu hôn sự có thể thành, chỉ cần không xảy ra chuyện gì quá đáng là được. Chất nhi cũng không phải là loại không biết buông tha cho kẻ khác.” Chỉ cần các người làm đúng bổn phận là được, nếu

bước lệch một bước thì sẽ lớn chuyện đấy.

Đại trưởng công chúa sao có thể không hiểu chứ? Lời này đã đủ phóng khoáng rồi, nếu thật sự con cháu mình có làm chuyện gì sai trái thì ngay cả bà cũng không thể làm gì được. Cũng may trước mắt Ninh Vương cũng không phản đối hai nhà Vương Chu kết thân. Đại trưởng công chúa nghĩ rằng cho dù sau này nhị chất nữ có thành thân với Vương Viêm thì cũng nên hạn chế qua lại với nhà họ Vương. Nếu vạn bất đắc dĩ thì cũng có thể hi sinh một đứa chất nữ này cũng không tiếc chỉ cần có thể bảo vệ được những người khác nhà họ Chu.

Tư Đồ Thừa Thiên tiến đại trưởng công chúa xong thì đi tìm Lý Tử Du. Lý ma ma nhìn hẩn, muốn đuổi nhưng lại không dám đuổi bởi vì Tư Đồ Thừa Thiên mỗi lần nhìn bà và mấy người Bạch Vi nào có dáng vẻ nhu hòa như gặp cô nương nhà bà đâu. Lý ma ma cứ thấy mặt hẩn lần nào là bị dọa lần đó. Nhưng dấu sao lần này tính mệnh của cô nương nhà bà cũng do người này cứu, hơn nữa Bạch Vi và Đại Nha luôn giúp đỡ Nhiếp chính vương vì thế mỗi lần đến đây Nhiếp Chính vương đều có thể đi vào phòng thuận lợi. Mà cho dù Lý ma ma có muốn ngăn cản cũng chẳng ngăn được bởi dù sao nơi này cũng là địa bàn của người ta. Lý ma ma thở dài trong lòng: Xem ra cô nương không gả cho ngài ấy cũng không được, mọi người đều ở đây lâu như vậy rồi mà.

“Hôm nay sắc mặt của nàng có vẻ tốt hơn nhiều rồi.” Tư Đồ Thừa Thiên nói.

“Mỗi ngày đều nằm trên giường như vậy chẳng khác gì heo cũi, ta có thể đi ra ngoài một chút không?” Lý Tử Du cảm thấy buồn bực lắm rồi.

“Không được. Chờ sức khỏe nàng tốt hơn nữa rồi nói sau. Nếu nàng cảm thấy chán thì ta cho người đem ít sách đến đây, còn không thì ta bảo Vĩnh An đến chơi với nàng. Được không?”

“Hay là thôi đi.” Lý Tử Du hiện tại không muốn gặp quận chúa Vĩnh An, tránh cho nàng ấy trêu ghẹo mình.

Tư Đồ Thừa Thiên biết suy nghĩ của Lý Tử Du, hẩn cười nói: “Nó không dám trêu ghẹo nàng đâu. Sau này nàng là trưởng bối của nó rồi, nó thấy nàng sẽ tôn trọng nàng thôi.”

“Huynh còn nói nữa. Bây giờ ta vẫn chưa nghĩ đến chuyện gả cho huynh đâu. Quận chúa Vĩnh An còn lớn tuổi hơn ta, để nàng gọi ta là thăm thăm thì ta sẽ cảm thấy mình già đi rất nhiều tuổi đó. Còn Hoàng Nhi nữa, đến lúc đó bối phận sẽ không rõ ràng, ta thấy nên quên đi thôi.”

“Sao có thể quên đi? Nàng đã là người của ta rồi. Những lời đó sau này không được nói nữa.”

Lý Tử Du xấu hổ, gì mà là người của hẩn chứ? Nhưng chẳng lẽ lại phản bác: Ai là người của huynh? Như vậy tất nhiên hẩn sẽ nói thành có, người chịu thiệt vẫn là mình. Vì thế nàng nói: “Không cho huynh gọi quận chúa Vĩnh An đến! Ta... Ta... cũng không biết gặp rồi sẽ nói gì đâu.”

“Cũng được. Chờ lúc chúng ta thành thân thì nàng có thể danh chính ngôn thuận gọi nó là chất nữ nhị, để cho nha đầu kia hành lễ với nàng mới đúng.”

“Huynh còn nói nữa hả? Ta hỏi huynh đến lúc đó Hoàng Nhi sẽ gọi ta thế nào? Ta gọi nó là Hoàng thượng mà nó cũng không thể gọi ta là thăm thăm chứ?” Lý Tử Du thật sự cảm thấy vấn đề này rất rối rắm, đôi khi bối phận chính là trở ngại đó.

“Trước mặt ta thì phải gọi thăm. Không có ta thì các nàng muốn gọi sao cũng được. Dẫu sao ta cũng không nghe thấy.” Tư Đồ Thừa Thiên nói tiếp: “Hay ta gọi Cẩm Y phường đến may y phục cho nàng nhé?”

Thật là một kẻ không thú vị, Lý Tử Du phi báng trong lòng, mình bây giờ không thể ra cửa thì làm nhiều y phục để làm gì? “Sao huynh lại mở Cẩm Y phường? Có phải để thám thính tin tức hay không?” Phải biết rằng các quan to, quý nhân đều đến Cẩm Y phường, không nên khinh thường bọn họ, đôi khi chỉ là một việc nhỏ cũng có thể liên quan đến nhiều vấn đề khác.

“Thật thông minh! Thám thính tin tức là một chuyện nhưng mặt khác ta cũng phải kiếm tiền cưới vợ chứ? Nếu không sau này để nàng dâu của ta đói thì phải làm sao bây giờ?” Tư Đồ Thừa Thiên đùa giỡn.

“Huynh mà thiếu tiền hả? Đừng có gạt ta. Nhanh nói ta nghe một chút đi, sao huynh lại nghĩ ra biện pháp này? Ta cũng muốn thám thính tin tức đó.”

Hai người bên trong nói chuyện đùa giỡn. Bên ngoài Lý ma ma lại lo lắng, thấy thế Bạch Vi nói: “Lý ma ma, sao người hôm nay lại lo lắng vậy? Chúng ta nhìn mà còn lo lắng thay cho người đó. Thật ra Nhiếp Chính vương rất tốt mà, rất xứng đôi với cô nương của chúng ta. Hơn nữa nếu không có ngài ấy thì chúng ta cũng không được gặp cô nương đâu. Người nhớ lại lúc chúng ta thấy cô nương đi, tình trạng của cô nương thế nào như thế nào chứ? Hơn nữa nếu không lấy Nhiếp chính vương thì Vương thái hậu sẽ bỏ qua cho cô nương nhà chúng ta sao? Chúng ta có thể trông cậy vào phủ Trấn Viễn hầu sao? Nhà đó còn ước gì cô nương chúng ta sống không tốt đó.”

Đại Nha cũng nói: “Đúng vậy. Lúc đó chẳng phải Đại phu nhân còn muốn chiếm khế ước nhà cửa của cô nương còn gì. Đâu có xem cô nương của chúng ta là thân nhân đâu, giống kẻ thù hơn ấy. Để cô nương về phủ Trấn viễn hầu chẳng phải là để cô nương tiếp tục bị bắt nạt sao? Sao có thể tốt như nơi này chứ? Ma ma thử nghĩ xem, từ lúc cô nương sinh bệnh đến bây giờ, người trong phủ kia đến đây được mấy lần? Nghe nói là sau khi biết cô nương không sao thì mới đến. Ta đoán nhất định là vì biết cô nương ở đâu sẽ được lợi nên mới tới, chỉ là bây giờ ai rảnh mà để ý đến bọn họ nữa chứ.”

Lý ma ma đáp: “Có hai nha đầu các người thì có khi sau này chẳng ai cãi thẳng được các người cả. Dù do ma ma ta vô dụng, không giúp được gì cho cô nương, mà còn liên lụy đến cô nương nữa.”

Bạch Vi nói: “Ma ma đừng nói thế. Người theo cô nương từ ngày nàng ấy còn bé đến bây giờ, trải qua bao khó khăn, chúng ta ai cũng không so được với người.”

“Đúng vậy đó. Cha ta cũng nói nhờ có Lý ma ma mà cô nương của chúng ta mới tốt được như bây giờ đó.” Đại Nha cũng hòa theo.

“Được rồi được rồi. Các người cứ tăng bốc như thế làm cái mặt già nua cũng ta cũng chịu không nổi rồi. Chúng ta là nô tài, chiều cổ chủ tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Sau này chúng ta ở phủ Nhiep Chính vương cũng phải mở to hai mắt, không thể để người xấu hại cô nương chúng ta.”

Lý ma ma nghĩ một lát thì lại với trong phòng hô một tiếng. Bạch Vi cùng Đại Nha bắt đầu nhìn nhau liếc mắt một cái, ngài sao lại luôn nói đi nói lại mấy câu như vậy chứ, không phải nhắc nhở thời gian đã trễ thì cũng là cô nương muốn nghỉ ngơi, dù sao ý tứ cũng chẳng khác biệt bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Chương 70.2

Tư Đồ Thừa Thiên đang cười nói vui vẻ với Lý Tử Du thì nghe được tiếng gọi của Lý ma ma. Hắn muốn tức giận nhưng dầu sao bà ấy vẫn là ma ma của Tử Du, vì thế hắn chỉ có thể nhịn. Nhìn đến lúc cười nàng vào cửa, nếu bà ấy còn như vậy thì hắn liền cho lão nhân gia này đi đường lão. Để xem bà ấy còn có thể nói dong dài như vậy nữa không.

Lý Tử Du lên cười, nói nhỏ: “Huynh mau đi nhanh đi. Nếu không ma ma vào đây rồi thì hai chúng ta lại bị nói đấy.”

“Ta mà sợ bà ấy sao?” Thấy mặt Lý Tử Du đổi sắc hắn lại vội nói: “Ta là sợ nàng, bà ấy ta cũng không dám đắc tội. Ai bảo bà ấy là ma ma của nàng chứ?”

Rồi hắn lại nói thầm: “Mấy ngày này sao khó khăn vậy chứ? Thời gian quá dài mà.”

Lý Tử Du làm như không nghe thấy lời hắn nói, cứ thúc giục hắn đi ra ngoài, tránh cho khi hắn rời đi Lý ma ma lại bắt đầu cần nắn. Đến lúc đó lỗi tại nàng sẽ phải chịu tội đó, người này người kia đều không dám cãi nhai, cần nắn trước mặt hắn.

Đi được mấy bước, hắn quay đầu lại nói: “Nhà họ Vương cùng nhà họ Chu đã bắt đầu định hôn rồi.”

“Gi cơ? Nhà họ Vương đính hôn với người nào của nhà họ Chu?” Lý Tử Du hỏi.

“Nàng quan tâm?” Tư Đồ Thừa Thiên mắt híp.

“Ta tất nhiên quan tâm rồi. Dù sao cũng là tin của nhà họ Vương đó, huynh nói ta có quan tâm hay không hả?” Nếu không phải vì nhà họ Vương thì nàng đã không phải chịu khổ như vậy, thiếu chút nữa còn bị tra tấn suốt chết.

Đến bây giờ Vương thái hậu vẫn còn sống tiêu điều tự tại ở trong cung, người phải chịu trừng phạt nhất chính là bà ta!

Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Thật xin lỗi, bây giờ vẫn chưa thể đụng đến Vương thái hậu. Chờ vài năm nữa khi Hoàng nhi lớn lên lại nói sau, được không?”

Lý Tử Du cũng biết nếu bây giờ giải quyết Vương thái hậu thì cục diện triều chính sẽ nghiêng về một phía, thật không biết là tốt hay xấu. Lòng người dễ đổi, cho dù Tư Đồ Thừa Thiên không để ý nhưng cũng không thể ngăn hết được những kẻ có dã tâm, gây ra chuyện bất lợi sau lưng Hoàng nhi. Đến lúc đó Hoàng nhi không còn thì hắn sẽ là huyết mạch duy nhất của hoàng gia, hắn có thể không lo lắng sao?

Tư Đồ Thừa Thiên vẫn hết lòng bảo vệ cơ nghiệp của tổ tông, nếu không vì thế thì hắn cũng sẽ không cần mỗi ngày đều khiến mình lo lắng cực khổ như vậy. Bây giờ hắn nói với nàng như vậy chứng minh hắn đã xem nàng là người trong nhà. Hắn không kiêng dè nàng, thể hiện hắn không có dã tâm kia. Cười nàng thì sẽ càng thắt chặt quan hệ với Hoàng nhi, nếu hắn muốn trừ khử Hoàng nhi thì thật ra mà nói sẽ không ai có thể ngăn được hắn.

Đúng vậy, không ai ngăn được. Hắn cưới nàng chính là muốn đứng phía đối lập với Vương thái hậu. Phải biết rằng Vương Minh Nguyệt kia muốn gả cho hắn nếu nói không có Vương thái hậu trợ giúp thì người khác đều không tin.

Được rồi, vì tương lai sau này, nàng bây giờ sẽ không vội vàng báo thù Vương thái hậu nhưng cũng không nói sau này sẽ không làm. Thù này nếu nàng không báo thì không thể nào tha thứ cho chính mình được.

Lý Tử Du không trả lời Tư Đồ Thừa Thiên mà hỏi ngược lại: “Người nào của nhà họ Chu kết thân với nhà họ Vương?”

“Là nhà của đại trưởng công chúa. Nhà chồng của đại trưởng công chúa là nhà họ Chu. Nhà họ Vương muốn cưới Nhị cô nương của Đại lão gia nhà họ Chu. Đại trưởng công chúa vừa mới đến đây, ta nói chỉ cần giữ đúng bốn phận thì sẽ không sao cả.”

Lý Tử Du nói: “Huynh nói những lời đó thật là làm người khác rối rắm đấy. Cái gì gọi là bốn phận? Nếu huynh nói chuyện bọn họ làm là không đúng bốn phận mà bọn họ lại cảm thấy đó chính là bốn phận thì chẳng phải là không ổn sao?”

Tư Đồ Thừa Thiên cười nói: “Yên tâm đi. Cô cô kia của ta là người có bản lĩnh, chuyện bỏ xe giữ tướng là chuyện bà ấy có thể làm được.”

Lại là bỏ xe giữ tướng! Năm đó Thái phu nhân chẳng phải là dùng chiêu này đó sao? Những người này thật sự vì gia tộc mà cái gì cũng có thể vứt bỏ.

“Đại trưởng công chúa và tổ mẫu ta xem ra là cùng một loại người.” Lý Tử Du nói châm chọc.

“Đó là bởi vì những người đó không phải là người bọn họ thật sự coi trọng, nếu là người bọn họ quan tâm thì ngay cả việc hi sinh tính mạng họ cũng làm để bảo vệ người đó.” Thật ra có lúc máu mù tình thâm không thể là lí do để người ta trả giá tình cảm. Đôi khi có người thân máu lạnh vô tình mới làm cho lòng người lạnh ngắt.

“Thật ra ta rất tò mò. Đại cô nương nhà họ Vương sẽ xứng đôi với kẻ nào đây?” Hiện tại kết thân với đại trưởng công chúa chính là vì đại trưởng công chúa là trưởng bối hoàng gia, ở cái nơi coi trọng quyền lực như thế này, Vương thái hậu quả thật là sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để đạt được mục đích. Nếu nói bà ta thật tâm yêu thương chất nhĩ chất nữ của mình thì vì sao lại lợi dụng hôn nhân của bọn họ như thế?

“Xứng với dạng người nào thì cũng không liên quan đến chúng ta, ta thấy lát nữa Lý ma ma sẽ tiếp tục “nhắc nhở” chúng ta đó.” Tư Đồ Thừa Thiên cười nói.

“Vậy huynh còn không mau đi đi?”

“Thật không nghĩ tới đây là phòng của ta mà ta lại bị đuổi đi.”

“Vậy ta đi nhé?” Lý Tử Du nói.

“Vẫn là ta nên đi thôi, nàng không thể cử động tùy tiện đấy. Đến giờ dùng cơm chiều ta sẽ lại qua.” Vì vậy Nhiếp chính vương đành mang bộ mặt xám xịt rời khỏi.

Tại Lý phủ, trong phòng Đại phu nhân, Trần Viễn hầu Lý Định Hải cứ đi tới đi lui, không ở yên một chút nào. Đại phu nhân Tiết thị thấy vậy cũng nôn nóng nhưng vẫn không dám nói gì.

Đột nhiên Lý Định Hải dừng lại, hỏi: “Nàng nói Tứ nha đầu không chịu trở về sao?”

“Không phải vậy. Căn bản là không tiến vào được vương phủ.”

“Phụ Nhiếp Chính vương là nơi nói đến là đến sao? Thật là không có đầu óc! Không nói không rằng lại muốn đến nhà người ta, cho các người vào mới là lạ đấy!”

Đại phu nhân nghĩ thầm, nếu nói không có đầu óc thì chính mẹ ông là người không có đầu óc ấy, là bà ta nghe thấy Tứ nha đầu ở quý phủ nên mới vội vàng đến đón người ta, kết quả là bị người ta chặn cửa.

“Hầu gia cảm thấy thế nào? Bọn thiếp là nữ nhân nên gặp phải chuyện này mới suy nghĩ không chu đáo. Hầu gia nếu có cách thì nói cho bọn thiếp biết, bọn thiếp sẽ chuẩn bị tạo quan hệ tốt với Tứ nha đầu. Hầu gia thấy có phải không?”

Trần Viễn hầu Lý Định Hải nghe xong thì trong lòng thoải mái hơn, nói: “Chờ lúc bắt đầu công việc, ta sẽ cầu Nhiếp chính vương cho chúng ta vào Vương phủ gặp Tứ nha đầu một lần. Có lẽ Nhiếp chính vương sẽ đáp ứng.”

“Vẫn là biện pháp của Hầu gia thỏa đáng hơn, bọn thiếp đều thật xuẩn ngốc.” Bao gồm cả mẹ ông

Được nịnh hót khiến trong lòng Trần Viễn hầu càng thoải mái. Ngày hôm sau ông ta dảng số, còn được Nhiếp chính vương giữ lại.

Tâm tình Lý Định Hải thật kích động. Sau này Nhiếp Chính vương sẽ là cháu rể mình, trong triều còn có ai dám không e dè mình nữa? Nhìn đi, nhìn đi, mình được giữ lại một chút thì người khác đều phải hâm mộ, ghen tỵ mà nhìn mình. Có hâm mộ, ghen tỵ thì cũng chẳng ích gì, ai bảo nhà các người không có một cô nương tốt chứ.

Lý Định Hải âm thầm vui sướng, ngay cả Nhiếp Chính vương hỏi gì ông ta cũng không nghe rõ. Chờ đến khi Nhiếp Chính vương nghiêm khắc hỏi lại lần nữa thì ông ta mới biết sự tình nguy rồi. Mồ hôi lạnh đều tứa hết ra.

Phải biết rằng tước vị quan chức của ông ta đều nắm trong tay vị này, mà vấn đề Nhiếp chính vương hỏi chính là ông ta có biết Tam đệ mình bao nhiêu năm qua sống thế nào, mất thế nào hay không.

Chuyện này ông ta sao biết được chứ? Nhưng vì sao lại không biết? Nếu không biết người có tư cách gì đòi gặp Tứ nha đầu? Người căn bản là không quan tâm đến phụ thân của Tứ nha đầu, cũng là thân đệ đệ của người, vậy thì người có tư cách gì nói rằng người quan tâm Tứ chất nữ đây? Căn bản là ra về đối trá thôi!

“Trần Viễn hầu cảm thấy vấn đề này thật khó trả lời sao?” Tư Đồ Thừa Thiên hỏi.

“Thần... Là thần sơ sót. Nhất định thần trở về sẽ điều tra rõ ràng.” Ngay cả mồ hôi trên mặt Lý Định Hải cũng không dám lau.

“Hay cho một câu sơ sót, cái này cũng sơ sót, cái kia cũng sơ sót thì bốn vương còn dám đem chuyện gì giao cho người nữa đây? Có câu trước tề gia rồi sau mới có thể định thiên hạ. Như vậy đi, chuyện nhà Trần Viễn hầu đều sơ sót như vậy thì trước hết cứ lo tề gia đi rồi nói sau.”

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Chương 70.3

“Hay cho một câu sơ sót, cái này cũng sơ sót, cái kia cũng sơ sót thì bốn vương còn dám đem chuyện gì giao cho người nữa đây? Có câu trước tề gia rồi sau mới có thể định thiên hạ. Như vậy đi, chuyện nhà Trần Viễn hầu đều sơ sót như vậy thì trước hết cứ lo tề gia đi rồi nói sau.”

Vì thế mà Trần Viễn hầu không còn chút vui vẻ nào, bị bắt về nhà đóng cửa suy ngẫm.

Thái phu nhân sau khi nghe chuyện thì mắng Lý Định Hải “Hồ đồ! Vốn là chuyện nhà của chúng ta thì người dưng sợ làm gì? Bây giờ thì tốt rồi, chuyện gì cũng không làm được.”

“Mẫu thân, hay là chúng ta đưa phần mộ Tam đệ và Tam đệ muội dời vào phần mộ tổ tiên đi.” Lý Định Hải nói.

“Không có đầu óc!” Thái phu nhân Kim thị quát: “Người không nhớ lão tam đã nói gì sao? Nó nói sẽ không nhập vào phần mộ tổ tiên, không cần thừa tự. Bây giờ người làm thế chính là càng đắc tội với Tứ nha đầu đấy!”

“Mẫu thân nói phải. Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Còn đề như vậy thì nói không chừng tước vị của ông ta không thể nào bảo đảm được.

Ai biết Nhiếp chính vương lại hỏi chuyện đó chứ.

Thái phu nhân nghĩ một lát rồi nói: “Chuyện này mấu chốt là ở thái độ của Tứ nha đầu. Nếu mối quan hệ giữa chúng ta và Tứ nha đầu có thể trở nên tốt đẹp thì mọi chuyện của con đều sẽ ổn. Cũng do chúng ta lúc trước nhìn không chuẩn mới có ý kết thân với nhà họ Vương khiến Tứ nha đầu hiểu lầm. Để ta nhớ xem. Hình như sinh nhật Tứ nha đầu vào tháng chín, khi đó nó sẽ cập kê, nó cũng phải cần người nhà làm lễ. Lúc đó chúng ta làm lễ cập kê cho nó thật lớn rồi từ từ hàn gắn lại quan hệ.”

“Vẫn là mẫu thân suy nghĩ chu đáo. Để con bảo con dâu ngai chuẩn bị một phần hậu lễ.”

“Bảo thê từ con phải chú ý quan tâm, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của con, trăm ngàn lần không thể qua loa được.” Thái phu nhân dặn dò.

“Vâng, con hiểu.”

“Còn nữa, ngày giỗ của lão Tam và thê từ nó phải làm cho tử tế, phải để toàn bộ kinh thành đều biết. Còn phải thỉnh hòa thượng và đạo sĩ tới đây lập đàn tràng. Đùng sợ phải tiêu tiền, bảo thê từ con đừng hẹp hòi.”

“Vâng, mẫu thân nghĩ thật chu đáo. Chuyện này nên làm từ sớm rồi.” Nếu hiện tại Lý Tử Du vẫn chỉ là Lý tử cô nương bình thường thì hai vị này nhất định sẽ không làm vậy nhưng bây giờ Lý Tử Du đã có chỗ dựa tốt nên bọn họ phải giờ hết thủ đoạn.

Lúc Lý Tử Du biết chuyện cũng không tức giận, bọn họ muốn làm gì thì làm, cần gì phải ngăn cản. Dù sao cũng chẳng có quan hệ gì với nàng nữa, lúc cần thì không đối xử tốt, bây giờ còn ra vẻ ta đây tử tế, đơn giản chỉ vì thấy được chỗ tốt để lợi dụng thôi. Người thật sự quan tâm nàng sẽ không như thế.

May mà phụ mẫu nàng cách xa bọn họ chứ nếu không bị những người này quấy rầy thì có ở dưới cửu tuyền cũng không được yên ổn.

Thật ra nhiều người thấy phủ Trần Viễn hầu giống trống khua chiêng như thế thực sự có chút không vừa mắt. Thượng quan phu nhân khi nghe chuyện thì nói với muội muội mình: “Năm đó thì lạnh lùng vô tình đuổi Tam phu nhân đi, nàng ấy còn đang hoài thai, bệnh cũng rất nặng vậy mà lão thái thái cũng chẳng thèm nhìn một chút, chẳng do dự chút nào, bây giờ thì tính làm gì đây? Thật khiến người ta thấy dối trá.”

Muội muội của Thượng Quan phu nhân cười nói: “Muội còn tưởng tỷ tỷ ghét tất cả người của phủ Trần Viễn hầu chứ.”

“Năm đó quan hệ giữa ta và Lý Tam phu nhân của rất tốt. Lý Tam phu nhân kia là người rất dễ ở chung. Đáng tiếc mệnh nàng ấy khổ, năm đó chỉ sinh được một Lý Tử cô nương, vất vả mới hoài thai tiếp thì nhà mẹ đẻ lại xảy ra chuyện, cuối cùng cũng không giữ được đứa bé. Ta cũng thật lạ, đầu óc bị mê hoặc nên mới để vụt mất một cô nương tốt như thế. Bây giờ nói gì cũng chậm rồi. Chỉ mong nàng ấy có thể có một tương lai tốt đẹp.”

So với cô con dâu công chúa quê mùa kia thì Lý Tử Du có vẻ tốt hơn nhiều. Hơn nữa công chúa Bình Ninh kia lâu như vậy mà vẫn không mang thai, bà lại không thể than trách được lời nào, thật ghen ghét. Trong nhà không thể nói được cùng ai, chỉ có thể đến chỗ muội muội tâm sự thôi.

“Chẳng lẽ chuyện của Lý Tử cô nương và Nhiếp chính vương là thật sao? Nếu không Lý gia sao lại làm thế?” Muội muội Thượng Quan phu nhân hỏi.

“Ta thấy mười phần đúng rồi. Nghe lão gia nhà ta nói, trong phủ Nhiếp chính vương chưa từng xuất hiện nữ nhân vậy hiện tại sao lại để Lý Tứ cô nương ở lại? Nhất định là vì Nhiếp chính vương xem trọng Lý Tứ cô nương rồi. Bởi vì chuyện của Trần thái hậu, phải giữ đạo hiếu nên mới chưa định ra rõ ràng.”

“Như vậy có thể xảy ra chuyện gì không? Dù sao cũng ở gần nhau như thế.”

“Nói vậy gì vậy? Hiện tại đang là thời điểm quốc tang đây. Hơn nữa ta nghe nói khi Trần thái hậu mất, Lý tứ cô nương vì thương tâm quá độ nên vẫn chưa thể xuống giường được, phải ở phủ Nhiếp chính vương dưỡng bệnh. Thái y liên tục ra vào vương phủ, mọi người trong Thái y viện đều biết. Đáng tiếc đứa con ngọc kia của ta vừa mới nghe tin thì liền đến Thái y viện tìm hiểu, nghe nói bệnh tình nàng ấy ổn định thì mới yên lòng. Đều do ta hại Thanh Nhi.”

“Tỷ tỷ à, tỷ lại nói vậy nữa rồi. Gì mà hại với không hại chứ? Chẳng lẽ chính tỷ cầu cưới công chúa sao? Là bề trên hạ chỉ thì chúng ta còn có thể làm sao? Trước kia tỷ nói vậy thì không sao nhưng bây giờ Lý tứ cô nương có liên quan đến Nhiếp Chính vương, muội khuyên tỷ trăm ngàn lần đừng đem Thanh Nhi và Lý tứ cô nương nói chung với nhau. Nếu không thì tỷ phu cũng sẽ bị liên lụy đấy. Chẳng lẽ tỷ còn không biết Trần Viễn hầu bị đưa về nhà đóng cửa suy ngắm sao? Phải biết rằng Thanh nhi và Lý tứ cô nương từng có hôn ước, là nam nhân sẽ đều để chuyện đó trong lòng.”

“Chắc là không đến mức đó đâu. Nhiếp chính vương vẫn coi trọng lão gia nhà ta mà. Lão gia chúng ta cũng nói Nhiếp chính vương là người công tư rõ ràng.”

“Tỷ tỷ tốt của muội ơi, ngài ấy cũng là nam nhân, hơn nữa tỷ tỷ cũng nói trước đây trong phủ Nhiếp chính vương không có nữ nhân nhưng hiện tại lại ngoại lệ để Lý tứ cô nương ở lại, còn không để ý đến ánh mắt thế nhân, chứng tỏ cảm tình của Nhiếp chính vương với Lý Tứ cô nương rất sâu đậm. Tỷ tỷ nói xem, Nhiếp chính vương có nguyện ý để tên của Thanh nhi luôn đi cùng với Lý tứ cô nương hay không đây?”

Thượng Quan phu nhân bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói: “Muội muội nói rất đúng. Bây giờ ta thật lo lắng cho Thanh Nhi, có thể nào bị ngấm ngấm ngáng chân hay không?”

“Trời ạ, chi cần Thanh nhi giữ khuôn phép thì sẽ không có vấn đề gì cả. Tỷ tỷ về nói rõ ràng với Thanh nhi đi, không thể giữ tâm tư với Lý Tứ cô nương nữa, nếu không toàn phủ sẽ bị liên lụy đấy. Tỷ tỷ cũng đừng nói những lời như là hồ đồ, hối hận gì đó nữa, bây giờ cho dù không thích công chúa Bình Ninh thì cũng phải thích. Tốt nhất là nhanh chóng giúp Thanh nhi có con, có như vậy thì Nhiếp chính vương mới không giữ khúc mắc trong lòng. Dù sao cũng là cháu rể của ngài, không nhìn mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật, sẽ không gây hại cho nó. Còn Lý gia kia tự mình làm vậy, chẳng trách được người khác, tỷ tỷ nghĩ thử xem, nhà tỷ vẫn chưa làm chuyện quá đáng tuyệt tình như thế mà. Lý gia kia là thân nhân của Lý Tứ cô nương mà còn đối đãi với nàng ấy như thế, bây giờ Trần Viễn hầu bị cấm cửa thật khiến người khác khinh thường.”

“Muội muội nói rất đúng. Ta phải trở về nói chuyện tử tế với Thanh nhi thôi. Ta thật sợ trong lòng nó vẫn lẩn quẩn, nhưng cho dù có lẩn quẩn thì cũng phải khai thông rõ ràng.” Thượng Quan phu nhân vội vàng trở về, muội muội bà thấy thế thì lắc đầu, đạo lý đơn giản như vậy sao tỷ tỷ lại không thông suốt chứ? Chẳng lẽ thật sự bị nặng đầu công chúa kia ảnh hưởng rồi? Nếu thế thật thì thật là không nên. Trước kia tỷ tỷ khôn khéo biết bao nhiêu chứ. Thôi thôi, không nghĩ nữa, chuyện nhà ai người nấy lo vậy, người khác có suy tính thế nào cũng không thay thế được.

—

Phủ Trần Viễn hầu lập mấy đàn tràng làm lễ thế nhưng ngoại trừ mọi người trong phủ và ngoại nhân tham gia náo nhiệt thì một chút hiệu quả cũng không có, Lý Tứ Du vẫn không trở về.

Thái phu nhân tức giận nằng to Lý Tứ Du bất hiếu, thế nhưng bên ngoài lại đồn đãi rằng, phủ Trần Viễn hầu không quan tâm đến bệnh tình cháu gái mình mà lại một mực làm lễ, không biết có rắp tâm gì đây. Chẳng lẽ người chết lại quan trọng hơn người sống? Cũng có kẻ đem chuyện năm đó Thái phu nhân bức bách Lý gia Tam phu nhân như thế nào vạch trần rõ ràng cặn kẽ, hơn nữa Lý Tứ cô nương bị bệnh không xuống giường được nhưng chẳng có ai đón về, cuối cùng Nhiếp chính vương biết được nên đưa nàng vào vương phủ dưỡng bệnh, bọn họ thấy nàng ấy khỏe hơn nhiều nên mới tính đến chuyện đón nàng ấy trở về. Nghe xong liền có người hỏi năm đó đối đãi khắc nghiệt với Tam phu nhân như thế thì vì sao bây giờ lại làm lễ lớn đến vậy? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì đây? Chẳng lẽ là vì lương tâm bất an nên muốn sám hối hay là ban đêm ngủ không yên, sợ Lý Tam phu nhân tìm tới cửa nên mới không thể không làm?

Cũng có người nói rằng, vì Lý gia ngược đãi Lý Tứ cô nương nên Lý Tam lão gia và Lý Tam phu nhân đến tìm họ gây phiền toái, vì thế họ mới bắt đầu làm lễ cầu siêu. Tóm lại bất cứ cách giải thích nào cũng có một đặc điểm chung là gây bất lợi cho phủ Trần Viễn hầu. Lý lão thái thái gia nhân báo lại những lời lẽ hoang đường đó thì tức đến ngất xỉu. Những lời đó đều nói bà ta không tốt mà bà ta là kẻ trọng thể diện, làm sao bà ta có thể chịu được? Không choáng váng mới là lạ.

Còn Đại phu nhân Tiết thị thì oán trách: “Lập đàn tràng lớn như thế mà chẳng có ích gì, còn khiến bản thân tức giận. Lão thái thái càng ngày càng hồ đồ rồi. Thiếp bây giờ còn chẳng dám về nhà mẹ đẻ, mỗi lần đi đều bị hỏi này hỏi nọ. Mấy ngàn lượng bạc coi như uống phí rồi, đều là tiền chung cả, phải làm thế nào đây? Mấy tháng sau phải chi tiêu thế nào đây chứ?”

Trần Viễn hầu ra ngoài cũng không vui vẻ gì bởi vì ai cũng chỉ trò ông rồi nói này nói nọ. Năm đó mẩu thân làm chuyện ác, bây giờ ông lại phải gánh vác tiếng xấu đó. Hiện tại Đại phu nhân lại nói chuyện tiền bạc, khiến ông ta không khỏi tức giận: “Chỉ là mấy ngàn lượng bạc thôi, không phải là không kiếm lại được, cũng không phải là không sống nổi. Ta không tin quý phủ chúng ta lại trở nên nghèo túng!”

“Hầu gia à, ngài thật là không biết gì cả. Quý phủ chúng ta làm gì còn tiền chứ? Nếu không sao thiếp cứ phải tóm chặt cửa hàng hỏi môn của Tam đệ muội không buông? Còn không phải là vì thiếu bạc sao? Hiện tại Tứ nha đầu đã thu mấy cửa hàng kia về, còn mấy cửa hàng chung của chúng ta lại không dùng được, thiếp còn phải dùng bạc hỏi môn của thiếp đó!” Thật là không lo chuyện nhà không biết quý cùi gạo. Con trai con gái huynh đệ tỷ muội của cái phủ này ngày càng nhiều sa có thể không dùng bạc? Hơn nữa ai cũng có lòng riêng, chỉ muốn dùng tiền chung chứ một văn tiền cũng không

chịu bỏ ra nữa. Kết quả là của chung càng ngày càng ít, bà ước sao không thể sớm ra riêng được.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Chương 71.1

Trần Viễn hầu ra ngoài cũng không vui vẻ gì bởi vì ai cũng chỉ trò ông rồi nói này nói nọ. Năm đó mẫu thân làm chuyện ác, bây giờ ông lại phải gánh vác tiếng xấu đó. Hiện tại Đại phu nhân lại nói chuyện tiền bạc, khiến ông ta không khỏi tức giận: “Chỉ là mấy ngàn lượng bạc thôi, không phải là không kiếm lại được, cũng không phải là không sống nổi. Ta không tin quý phủ chúng ta lại trở nên nghèo túng!”

“Hầu gia à, ngài thật là không biết gì cả. Quý phủ chúng ta làm gì còn tiền chứ? Nếu không sao thiếp cứ phải tóm chặt cửa hàng hồi môn của Tam đệ muội không buông? Còn không phải là vì thiếu bạc sao? Hiện tại Tứ nha đầu đã thu mấy cửa hàng kia về, còn mấy cửa hàng chung của chúng ta lại không dùng được, thiếp còn phải dùng bạc hồi môn của thiếp đó!” Thật là không lo chuyện nhà không biết quý cùi gạo. Con trai con gái huynh đệ tỷ muội của cái phủ này ngày càng nhiều sa có thể không dùng bạc? Hơn nữa ai cũng có lòng riêng, chỉ muốn dùng tiền chung chứ một văn tiền cũng không chịu bỏ ra nữa. Kết quả là của chung càng ngày càng ít, bà ước sao không thể sớm ra riêng được.

Đại phu nhân nói tiếp: “Tốt nhất là mua vài cửa hàng kiếm ra tiền, chỉ có tiền sinh tiền mới là kế sách lâu dài.”

Bây giờ có rất nhiều người không quan tâm đến Trần Viễn hầu nữa nhưng ông ta vẫn nghĩ rằng dù có thế nào thì Tứ nha đầu cũng là cháu gái mình, cho dù có mâu thuẫn gì đi nữa thì cũng là chuyện nội bộ của Lý gia. Tứ chất nữ không cha không mẹ, sau này nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa cũng chỉ có Đại bá phụ nàng là ông, là Hầu gia này. Bây giờ nàng chỉ là nhất thời tức giận thôi, sau khi nghĩ thông suốt rồi, nếu muốn tương lai tốt đẹp thì nàng sẽ phải nâng cao tước vị của bá phụ nàng cũng chính là ông ta cao hơn nữa.

Như vậy thì sau này chẳng phải muốn bao nhiêu bạc sẽ có bấy nhiêu sao?

Đại phu nhân vẫn nói: “Thiếp thân không muốn nói chuyện này với mẫu thân. Chẳng lẽ mẫu thân lại phải đem cả hồi môn của mình ra nữa? Như vậy thì chúng ta sẽ là đại nghịch bất hiếu. Vì thế thiếp thân đành phải tự mình nhẫn nhịn, dùng đồ cưới của mình bỏ sung vào thôi.”

Có đôi khi khóc than cũng chỉ là để Hầu gia biết mình khó xử thế nào, hơn nữa thật sự là tiền càng ngày càng ít. Vợ chồng Nhị thúc đã ra riêng, nhậm chức ở nơi xa, nhất định là có tiền nhưng mỗi lần đến lễ cũng chỉ gửi một ít đặc sản địa phương, đáng giá bao tiền chứ? Càng giận hơn là người của chi thứ hai đều muốn dùng tiền chung để chi tiêu ăn uống, hơn nữa chi thứ hai cũng có nhiều người trẻ tuổi nhất, tiêu tiền cũng nhiều nhất.

Chuyện phiền lòng càng ngày càng nhiều. Đại phu nhân cảm thấy mình làm đương gia thật không dễ dàng, vậy mà người khác còn không hiểu nỗi lòng bà ta.

Bên này Đại phu nhân và Trần Viễn hầu buồn lòng, tức giận thì bên Tam thiếu phu nhân và Tứ thiếu phu nhân lại chẳng có chút hành động nào. Không phải là không nghe tin tức gì, nghe đến chuyện lão thái thái cũng kinh ngạc không thôi nhưng các nàng là tiểu bối, không tiện bàn luận hơn nữa chi thứ hai cũng chỉ là thứ xuất, nếu có hành động gì nhất định sẽ khiến người khác nghi ngại, tốt nhất là âm thầm chờ mọi chuyện rõ ràng rồi hẵng tính.

“Ta thấy nói không chừng Ngũ muội và Lục muội lại sắp sửa không chịu ngồi yên. Chúng ta nhất định phải chú ý cẩn trọng, tránh cho xảy ra chuyện lớn.” Tam thiếu phu nhân Tiền thị thương lượng với Tứ thiếu phu nhân.

Tứ thiếu phu nhân nói: “Tam tẩu, ta thấy như vậy rất tốt. Lão thái thái chẳng phải chỉ là lại ngắt đi thôi sao, bệnh vẫn không tốt lên được, vì làm tròn hiếu đạo nên chúng ta để cho Ngũ muội và Lục muội đi chùa ăn chay niệm Phật cầu phúc cho lão thái thái vài ngày là được.”

“Chú ý này được đấy. Chỉ cần không cho ra ngoài thì sẽ không thể làm chuyện gì xấu, ta thấy cứ làm vậy đi. Chỉ là chuyện này vẫn là trường bối nói mới được, nếu các tẩu tử như chúng ta mở miệng thì có chút không nên.”

Vì thế Tam thiếu phu nhân không biết nói thế nào với Đại phu nhân mà Ngũ cô nương Lý Từ Lung và Lục cô nương Lý Từ Cẩm bị đưa đến một cái miếu không lớn không nhỏ ăn chay niệm Phật. Ngũ cô nương muốn gặp Lý Từ Du vậy mà chưa kịp hành động đã bị người ta đưa đến chùa miếu, mỗi ngày chép kinh, cuộc sống cực kỳ vất vả.

Còn Lục cô nương lại chẳng nói gì chỉ an phận làm tốt chuyện của mình. Dù cho Lý Từ Lung thường qua khiêu khích cũng không mở miệng phản bác. Các vị sự phụ trong chùa miếu này đều cảm thấy Lục cô nương tốt hơn Ngũ cô nương rất nhiều.

Sau khi lão thái thái khỏi bệnh, lễ cấp kê được trông ngóng bấy lâu của Lý Từ Du cũng đến. Sinh nhật của Lý Từ Du là vào tháng chín, khi đó cũng đã bỏ hiếu tang rồi. Nhưng một mùa hạ nóng bức đi qua, Lý Từ Du vẫn chưa từng về Lý phủ lần nào cả. Sinh nhật mọi người trong phủ nàng cũng ngoài mặt tặng đồ này nọ, không nhiều không ít, một chút cũng không bắt công. Hơn nữa người tới tặng đồ là người mà mọi người trong Lý phủ đều không biết, hẳn cũng không nói thêm gì cả. Mọi người trong Lý phủ đều hiểu, người này là người của Nhị Chính vương, không thể lôi kéo, nhờ vả được gì.

Chẳng lẽ cứ thế buông tha một khối thịt béo như vậy sao? Thái phu nhân và Trần Viễn hầu Lý Định Hải đều không cam lòng, nhất là khi Lý Định Hải đang ở nhà nhân rồi đến mốc meo như bây giờ. Ông ta vốn dĩ muốn gặp Lý Từ Du một lần nhưng ngay cả cái bóng của nàng cũng không thấy được,

không ảo não uể oải mới là lạ đấy.

Chờ đến khi Thái phu nhân Kim thị biết Lý Tử Du hiện tại không ở trong phủ Nhiếp Chính vương thì cũng đã muộn quá rồi, muộn đến nỗi qua lễ cập kê của Lý Tử Du rồi. Nhưng bọn họ cũng chưa từng nghe thấy Nhiếp chính vương làm lễ cập kê cho Lý Tử Du, vậy người rót cuộc đã đi nơi nào rồi?

Thì ra Lý Tử Du muốn đi thăm mộ cha mẹ ở nông thôn, đã hơn một năm không đến rồi. Bây giờ đến ngày trọng đại như vậy, nàng muốn đứng trước mộ phần cha mẹ an ủi họ một chút, cũng khiến họ yên tâm hơn.

Người khác để ý thế nào Lý Tử Du cũng đều không cần biết. Cha mẹ sinh nàng, nuôi dưỡng nàng, nàng tin nếu họ còn sống cũng hy vọng có thể nhìn thấy nữ nhi nhà mình cập kê. Vì thế Lý Tử Du nói ý định của mình cho Tư Đồ Thừa Thiên. Tư Đồ Thừa Thiên lập tức đáp ứng, hơn nữa còn nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa.

Vốn dĩ Lý Tử Du muốn tự mình đi, dẫu sao Tư Đồ Thừa Thiên cũng bề bộn công việc nhưng đến ngày xuất phát hẳn lại đi cùng. Hắn nói: “Ta đều an bài ổn thỏa rồi. Đứa nhỏ Hoảng Nhi kia cũng cần phải rèn luyện thêm nhiều.”

Rồi hắn lại nói thầm với Lý Tử Du: “Dù thế nào cũng phải để nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân gặp con rể như ta một lần chứ, để bọn họ an tâm hơn.”

Lý Tử Du trong lòng rất vui nhưng vẫn hỏi: “Không làm chậm trễ công sự là được. Nhưng mà làm thế này không sao thật chứ?” Nàng đương nhiên hy vọng hắn có thể đi cùng nàng, trước kia nghĩ rằng sẽ không có khả năng này nhưng bây giờ chuyện xảy ra trước mắt đương nhiên tâm tình nàng sung sướng khó có thể diễn tả được.

“Đều an bài ổn thỏa rồi. Nếu thật sự có đại sự, ta còn có thể rời khỏi kinh thành sao? Yên tâm đi, đều sắp xếp kỹ lưỡng hết rồi. Hơn nữa còn có người chuyên truyền tin tức, sẽ không chậm trễ công sự đâu. Đêm qua bận rộn sắp xếp đến tận nửa đêm, bây giờ ta rất mệt, muốn ngủ một lát.”

Vì thế hắn chẳng nói gì thêm mà cứ thế gối đầu lên chân Lý Tử Du mà ngủ.

Lần này ngủ là ngủ thẳng đến buổi chiều, đến lúc chân của Lý Tử Du tê rần hết cả người này mới tỉnh dậy. Cái dáng vẻ ngái ngủ mơ màng này thật khiến người ta chảy nước miếng đó. Lý Tử Du chỉ nhìn thoáng qua, không dám nhìn kỹ thêm nữa. Nàng nói: “Có muốn rửa mặt không?”

Tư Đồ Thừa Thiên cười nói: “Sao? Nàng muốn rửa mặt à?”

“Ta sao lại muốn chứ? Là huynh mới đúng ấy.” Vừa mới ngủ dậy, đương nhiên phải rửa mặt chứ.

“Hả? Phải không? Vừa rồi nàng suy nghĩ gì vậy?”

“Có nghĩ gì đâu!” Sao có thể nói nàng suýt nữa đã chảy nước miếng chứ? Như vậy chẳng phải chứng minh nàng là một sắc nữ sao? Người này sao lại lớn lên xinh đẹp như thế làm gì chứ?

“Thật không nghĩ gì à?”

“Thật.”

“Nhưng ta lại nghĩ muốn cái gì đấy.” Nói xong liền cúi đầu hôn Lý Tử Du.

Lý Tử Du nhất thời ngây dại, vừa muốn nói gì đó, kết quả lại khiến người này thừa cơ hành động, lưỡi lập tức đi vào. Lý Tử Du chỉ cảm thấy đầu lưỡi của mình đều bị người này đùa bỡn không tha. Trong đầu nàng mờ mịt, tim thì đập ngày càng nhanh, cuối cùng không tự chủ được mà cùng thuận theo hắn. Đến lúc không thở nổi nữa thì nàng phát hiện hai tay mình đã vô thức ôm lấy cổ Tư Đồ Thừa Thiên mất rồi.

Trên xe ngựa chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của hai người. Tư Đồ Thừa Thiên đặt trán lên trán Lý Tử Du, mắt một lúc mới lấy lại được ổn định. Hắn than thở: “Thời gian thật quá chậm rồi. Khi nào mới có thể thành thân đây? Ta sợ ta sẽ không nhìn được nữa.”

Nói cái gì vậy chứ. Biết hắn đi theo sẽ không có chuyện tốt mà. Lần này không có Lý ma ma đi cùng, nhất định là tiện nghi cho hắn rồi. Chỉ là cảm giác cùng người mình thích hôn môi thật sự rất tuyệt, cứ như đang phiêu diêu trên mây vậy.

Tư Đồ Thừa Thiên quả thật là sắp nhịn không được nữa rồi. Người trong lòng đang ở trước mặt mà chỉ có thể cầm tay, xoa xoa mặt một chút. Lần này coi như cũng có chút tiến triển thực tế nhưng vừa rồi suýt nữa hắn đã cảm lòng không nổi rồi. Nếu đã thành thân thì hắn muốn làm gì cũng được, đâu phải nhịn thế này chứ? Tình cảm thật là một thứ kì lạ, đối với nữ nhân khác thì hắn chẳng thèm liếc mắt một cái, nhưng đối với Tư Đồ DU thì hắn muốn giờ giờ khắc khắc đều phải thấy nàng, sau đó khiến nàng vui vẻ, hạnh phúc, để vĩnh viễn sống cùng hắn.

Lý Tử Du nghe xong lời Tư Đồ Thừa Thiên nói thì không biết phải trả lời thế nào. Nàng hỏi: “Không phải nhanh quá sao?”

Tư Đồ Thừa Thiên cười nói: “Ta còn ngại chậm đấy. Làm sao bây giờ? Hay là chúng ta trực tiếp bái đường trước mộ phần nhạc phụ nhạc mẫu đi.” Hắn vừa nghĩ thấy hương thơm trên người Tư Đồ, ánh mắt liền tà ác hẳn đi.

Bái đường trước mộ phần mẫu thân và phụ thân sao? Ánh mắt Lý Tử Du sáng lên, nói: “Được thôi. Ta không có ý kiến.” Không phải nàng khản cập muốn lập gia đình mà Lý Tử Du cảm thấy người có tư cách chứng kiến hôn sự của nàng nhất chính là phụ mẫu mình, người khác chỉ là thay thế thôi. Nàng không cần biết người khác nghĩ thế nào, có lẽ là nàng đã bị sự phụ ảnh hưởng, cũng có lẽ trong lòng nàng đã nhận định nàng tin tưởng Tư Đồ Thừa Thiên nên khi hắn nhắc đến đề nghị này, Lý Tử Du lại thấy rất tốt.

Tư Đồ Thừa Thiên có chút giật mình. Vừa rồi hẳn chỉ có chút ý vui đùa mà thôi, không nghĩ rằng Tử Du sẽ đáp ứng, hơn nữa nhìn vẻ mặt nàng thì xem ra nàng đồng ý thật.

Tư Đồ Thừa Thiên nhớ tới đám người gọi là thân nhân còn sống của nàng kia liền hiểu được ý tứ của nàng. Vì thế hẳn nắm tay Tử Du, nói: “Được. Chúng ta hãy bái đường thành thân trước nhạc phụ nhạc mẫu để hai vị lão nhân gia dưới tuổi vàng có biết cũng an tâm.”

Tuy rằng hẳn rất muốn động phòng nhưng lại không thể ủy khuất Tử DU được. Vẫn nên đợi sau khi trở về rồi cử hành đại hôn khiến mọi người đều biết Tử Du là thê tử của mình mới có thể hành động.

Dọc theo đường đi, tuy rằng Tư Đồ Thừa Thiên có chút động tay động chân nhưng đến bước cuối cùng vẫn luôn dừng lại. Hắn còn hỏi Lý Tử Du về mùi hương trên người nàng. Lý Tử Du đáp: “Tử nhỏ đã có rồi, cứ đồ mờ mờ lại xuất hiện mùi hương này, phụ thân và mẫu thân ta sợ vô duyên vô cớ chọc họa nên mới không nói cho người khác biết. Lý ma ma đã chăm sóc ta từ nhỏ chắc là cũng biết nhưng bà ấy chưa từng nói ra. Có người đi qua người thấy thì cũng chỉ nghĩ ta gắn túi thơm hoặc là ướp hương trên quần áo thôi.”

“Nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân làm đúng lắm. Nhưng sau này đã có ta rồi, nàng không cần phải sợ nữa.” Hương này quả thật rất thơm, khiến người khác trầm mê. Hơn nữa sau này cũng chỉ có hắn mới có thể ngửi thấy được. Vừa nghĩ đến là hắn lại nhiệt huyết sôi trào, xem ra lại ăn chút gì đó hạ hỏa, thật là tự làm tự chịu mà, nhưng mà Tư Đồ Thừa Thiên lại rất thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 71.2

Bởi vì chỉ đóng gói đơn giản rồi đi nên cả ngày nay mọi người vẫn ở trên xe ngựa. Khi đoàn người đi qua một khách điểm, thấy sắc trời cũng tối nên ngừng lại, chọn một vài phòng thượng hạng ở qua đêm. Vốn dĩ chỉ muốn im lặng ngủ một đêm thôi, sẽ không sao cả nhưng ai biết được đêm này lại không yên ổn. Nửa đêm truyền đến tiếng tranh cãi âm ỹ khiến Lý Tử Du bừng tỉnh, Tư Đồ Thừa Thiên ở bên cạnh đã sớm tỉnh giấc đứng dậy rồi. Hai người trong cả chuyến đi đều ở chung một chỗ, giờ lại ở chung một phòng. Tư Đồ Thừa Thiên lấy lý do rằng sợ Lý Tử Du gặp nguy hiểm nên phải ở bên cạnh bảo vệ. Tuy lý do này thật sứt sọc nhưng Lý Tử Du có lẽ vì không có ý nghĩ của đám tiểu thư khuê các, hơn nữa cũng sẽ gả cho hắn nên cuối cùng cũng đồng ý. Mà cho dù Lý Tử Du có phản đối thì cũng chẳng ăn thua, việc này chỉ cần Tư Đồ Thừa Thiên quyết ý thì ngay cả Lý Tử Du cũng chẳng ngăn được. May mà Tư Đồ Thừa Thiên biết chừng mực, hai người đều không vượt qua bước cuối cùng. Chỉ có điều Lý ma ma mà biết thì chắc sẽ sợ hãi lắm, có khi còn cảm thấy không còn mặt mũi gặp phụ mẫu nàng nữa.

Tư Đồ Thừa Thiên mặc quần áo giúp Lý Tử Du, sau đó có người gõ cửa. Hắn thấy Lý Tử Du đã mặc trang phục chỉnh tề mới nói: “Tiến vào đi.”

“Bẩm chủ tử, bên ngoài có mấy người đang cãi nhau. Thuộc hạ đã nhắc nhở chường quây rồi, chủ tử có thể ngủ yên.”

Tư Đồ Thừa Thiên gật đầu để người này lui xuống. Lý Tử Du hỏi: “Hắn gọi là gì Y?” Nàng phát hiện Tư Đồ Thừa Thiên bồi dưỡng đám người này đều đặt tên có chữ “Y”. Hồng Y, Lục Y và Cẩm Y nàng đã biết nên có chút tò mò người này.

Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Hỏi hắn làm gì? Chúng ta vẫn nên ngủ đi, ngày mai còn phải đi tiếp.”

“Ngủ không được, huynh nói chuyện phiếm với ta đi.”

“Nói chuyện phiếm? Không được, còn không bằng chúng ta...” Ánh mắt kia không cần nói cũng biết.

Tên háo sắc này! Lý Tử Du nói: “Trong đầu huynh không nghĩ đến chuyện gì khác được à? Ta còn chưa tính toán nợ nần với huynh đâu đấy. Huynh nói đi, sao lại gạt ta, nói tên huynh là Dẫn Thiên? Còn nữa, vì sao huynh không nói ra thân phận thật của mình hả?” Lý Tử Du bây giờ chính là cố tình gây sự, nếu lúc trước hắn nói ra thân phận thật của mình thì Lý Tử Du nhất định sẽ không gặp lại hắn. Nguyên nhân sao? Rất nhiều.

Tư Đồ Thừa Thiên cười bất đắc dĩ: “Dù ta nói thì nàng sẽ tin sao? Lúc gặp lại lần đầu tiên ở phường Cẩm Y, ta thậm chí phải dùng thân phận người bình thường mà gặp nàng, tuy rằng không thành công lắm nhưng so với cái thân phận Nhiếp Chính vương kia thì tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa ta không muốn mang phiền phức đến cho nàng.” Thân phận cao cao tại thượng, đại diện cho quyền thế cũng đại diện cho phiền toái.

Lý Tử Du muốn hỏi thêm một chút nhưng âm thanh bên ngoài càng lúc càng âm ỹ. Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Tử Y này làm sao vậy, một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong” Thì ra tên Tử Y. Sao giống tên nữ tử thế? Ha ha, xem ra người này đặt tên tự cũng chẳng ra sao cả.

Lý Tử Du ngủ không được nên nói: “Chúng ta ra xem thử nhé?”

Tư Đồ Thừa Thiên nhìn trang phục của Lý Tử Du, nói: “Đổi nam trang đi, bôi đen mặt nữa, nếu không không cho phép ra ngoài.”

Chỉ cần được ra ngoài thì bảo nàng làm gì cũng được. Hôm nay ngồi xe ngựa cả ngày rồi, muốn hít thở không khí cũng không dễ dàng. Không biết Tư Đồ Thừa Thiên có phải có ý không cho nàng xuống xe hay không. Thật khó có được một cơ hội như bây giờ.

Trước kia Lý Tử Du cũng thường hóa trang cho bản thân trở nên đen đúa nên đã cực kì quen thuộc, chẳng bao lâu đã biến mình thành một tên tiểu tử đen nhẻm.

Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Xem ra nàng đều đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi.”

Lý Tử Du đáp: “Đề phòng vạn nhất thôi.”

Khi hai người nắm tay đi xuống lầu, phát hiện rất nhiều người tụ tập ở dưới đó thành một vòng tròn. Mọi người đều có thứ muốn xem nên căn bản là không để ý đến hai người bọn họ. Lý Tử Du chỉ nghe thấy người bên cạnh nói: “Tên nam nhân ngày cũng thật kì cục quá, nửa đêm còn đánh vợ, khiến mọi người đều không ngủ được. Muốn ồn ào thì cứ ở trong ô chần của mình mà nháo, sao bây giờ lại lôi cả ra bên ngoài thế này?”

“Người đừng nói thế. Nghe nói nữ nhân kia cũng chẳng phải hạng tốt lành gì đâu. Nàng ta trộm đồ của nam nhân mình, người nói xem tên nam nhân kia có thể không đánh sao? Là ta ta còn đánh ác hơn thế đó.”

Lý Tử Du nghe thấy như thế, khó trách đám người Từ Y không giải quyết được. Vợ chồng người khác đánh nhau, người ngoài khó mà nói gì được.

Chường quỳ béo mập đứng ở bên trong quây nói: “Ta nói này hai vị. Nếu hai người muốn cãi nhau thì đừng âm ỹ trong tiểu điểm của ta. Chỗ này của ta chỉ kinh doanh nhỏ, sợ sảy một chút là hỏng hết. Hay là cứ như vậy đi, tiền phòng của các người ta không thu nữa. Các người mau rời đi đi, đừng khiến người lớn trẻ nhỏ đều không ngủ được.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Mau đi đi.” Có người còn phụ họa thêm: “Ngày mai chúng ta đều phải khởi hành, các người làm thế này là sao đây? Đánh thức mọi người hết rồi.”

Cũng có người nói: “Bây giờ đuổi người ta đi. Đêm hôm khuya khoắt thế này, nhờ gặp chuyện không may thì sao đây?”

Có người khác lại nói: “Bây giờ mới chỉ đầu thu, thời tiết còn chưa chuyển. Ở bên ngoài một đêm có sao đâu? Chúng ta là người đi đường, phần lớn lúc không tìm thấy khách điểm chẳng phải qua đêm ở ngoài đó sao?”

“Đúng đấy, đúng đấy. Vẫn nên đuổi bọn họ đi, muốn đánh thì ra ngoài mà đánh.”

Lý Tử Du nghe đến hăng say. Tư Đồ Thừa Thiên nhíu mày, cảm thấy đây chỉ là chuyện loạn thất bát tao, chẳng có gì đáng xem. Nhưng nha đầu kia sao lại càng xem càng hứng thú thế? Chẳng lẽ thời gian qua nhàm chán lắm à?

Tư Đồ Thừa Thiên không biết trước kia khi còn ở nông thôn Lý Tử Du cũng đã xem qua rất nhiều đôi cãi nhau. Ông nói ông có tình, bà nói bà có lý. Lâu rồi không thấy nên mới coi hăng say thế. Ngoại hình tiểu nương tử kia cũng không tệ lắm nhưng mà tướng công nàng ta thì lại cao lớn thô kệch, liệu có ả tình gì không nhỉ? Dù sao cũng không ngủ được, cứ ở lại xem nào nhiệt đi.

Đương sự đang cãi nhau nghe chường quỳ nói như vậy thì nam nhân kia đỏ hết cả mặt mày, mắng nữ nhân kia: “Cầm miệng lại cho ta, không được khóc nữa, còn không ngại phiền sao hả?”

Tiểu nương tử khóc sụt sùi nói: “Người đánh cũng đã đánh rồi, còn chê ta làm phiền người khác. Ta đây ngu tám đời mới gả cho người! Người lập tức hưu ta đi, ta phải rời khỏi đây!”

“Hưu ư? Người nghĩ tốt thật đấy! Lúc trước chẳng phải người nói muốn ta cứu người nhà của người sau đó gả cho ta. Bây giờ người nhà được cứu rồi thì lại muốn đi sao? Đi còn chưa nói mà còn chuẩn bị trộm hết gia sản của ta đi luôn hả? Người có còn lương tâm không?”

Mọi người ở bên cạnh nghe được thì đều có dáng vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ. Chường quỳ thấy người càng ngày càng nhiều thì nói: “Thật ngại quá. Quấy rầy các vị rồi. Lão nhân nhất định sẽ giải quyết tốt chuyện này. Giá phòng hôm nay của các vị đều giảm một nửa, xem như lão nhân chịu tội với các vị. Mong mọi người nể mặt ta mà trở về phòng đi thôi.”

Lý Tử Du cảm thấy chường quỳ này rất biết buôn bán. Nơi này tập trung rất nhiều người từ nam chí bắc. Người ở khách điểm này cũng đều đến từ trời nam đất bắc, nếu có danh tiếng tốt, nhiều người truyền đi thì nhất định sẽ kinh doanh được lâu dài.

Mọi người vừa nghe sẽ được giảm giá một nửa tiền phòng thì ai cũng đều vui vẻ đứng dậy về phòng. Chỉ là không biết vì sao tiểu nương tử kia đột nhiên chạy tới chỗ Lý Tử Du. Tư Đồ Thừa Thiên liền đem Lý Tử Du tránh sau lưng hẳn, tiểu nương tử quỳ trên mặt đất túm lấy vạt áo của Tư Đồ Thừa Thiên.

“Công tử cứu mạng! Ta không muốn bị đánh chết đâu!” Tiểu nương tử khóc như hoa lê đá vũ. (hoa lê tắm mưa)

Lý Tử Du buồn bực trong lòng, sớm biết đến xem nào nhiệt mà còn khiến chuyện nào nhiệt dính trên người mình thì nàng sẽ không thêm xem đâu.

Nhất định tiểu nương tử này thấy hai người họ trang phục chỉnh tề liền cho rằng họ là chủ nhân có tiền. Không hiểu vì sao Lý Tử Du cảm thấy tiểu nương tử này thật không tốt, nói không chừng đúng như tướng công nàng ta nói, nàng ta là kẻ lợi dụng người khác đạt được mục đích rồi liền ném người ta đi.

Tư Đồ Thừa Thiên chán ghét nhìn bàn tay đang nắm lấy vạt áo mình, nói: “Buông ra!”

“Công tử, người kia muốn đánh chết ta, ngài cứu ta đi!” Tiểu nương tử nói với vẻ đáng thương.

“Có quan hệ gì với ta chứ?” Thấy người này còn không buông tay, hần giờ chân muốn đá. Lý Tử Du thầm nghĩ, nữ tử này thật lớn gan quá, dám chọc vào người này, còn túm lấy không buông, đáng tiếc người tìm nhầm người rồi.

Tiểu nương tử thấy Tư Đồ Thừa Thiên muốn đá thì lập tức buông tay ra, xem ra vẫn sợ chết. Nàng ta lại nhìn đến tên tiểu tử đen nhẻm phía sau công tử này, tay hai người còn nắm lấy nhau. Nàng ta hướng Lý Tử Du nói: “Tiểu công tử, xin ngài thương xót, cứu ta với, ta kiếm sau sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ngài.”

Kiếp sau? Ai mà biết có kiếp sau hay không chứ? Nghĩ đến đây nàng lại càng ghét tiểu nương tử này, nàng nói với nam tử kia: “Này vị huynh đài kia, nương tử người túm lấy hai huynh đệ chúng ta mà người cũng không quản à? Chường quây à, bọn ta đến ở trọ, không phải đến tìm phiền toái.”

Người nọ và chường quây liền chạy nhanh lại kéo tiểu nương tử đó đi. Lý Tử Du cùng Tư Đồ Thừa Thiên trở về phòng. Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Cứ muốn đi xem nào nhiệt, bây giờ chính mình thành nào nhiệt rồi đây.”

Lý Tử Du nói: “Ta thấy trong lòng huynh rất vui vẻ đó chứ. Có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân cơ mà. Không vui à?” Còn để người ta túm lấy y phục, hừ!

Tư Đồ Thừa Thiên lập tức trở nên vui vẻ, nói: “Nàng không vui sao? Hôm nay là do ta sơ sẩy. Sau này nhất định sẽ không có ai có thể túm y phục của ta nữa, trừ nàng ra, được chưa?”

“Ta cũng không nói đến chuyện đó, huynh đang nghĩ cái gì vậy chứ.” Lý Tử Du không được tự nhiên.

“Được, được, không phải nói chuyện đó thì không phải nói chuyện đó.” Nói là vậy nhưng biểu hiện kia cho thấy Lý Tử Du chính là đang khẩu thị tâm phi.

Được rồi. Lý Tử Du thừa nhận mình có chút ghen, nhưng huynh cũng đừng vui vẻ đến thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Chương 72.1

Dầu sao cũng không đầu lại được Tư Đồ Thừa Thiên, Lý Tử Du đành phải nghe lời hần đi ngủ. Khi nàng tỉnh lại thì trời đã sáng rõ rồi, ăn xong điểm tâm lại tiếp tục lên đường.

Người ta nói duyên phận là hai chữ rất kì diệu nhưng Lý Tử Du và Tư Đồ Thừa Thiên vẫn không thể hiểu được vì sao lại có thể gặp được vị tiểu nương tử tối qua, người đang quỳ gối bên cạnh họ. Chuyện hoang đường nực cười gì đây chứ? Không hiểu tại sao nàng ta lại trùng hợp gặp được xe ngựa của bọn họ, chẳng lẽ có đường tắt à? Nếu không một bên là ngựa chạy, một bên là người đi, sao có thể gặp nhau thế này? Hay là hôm qua hai người kia thật sự bị đuổi khỏi khách điểm rồi đứng chờ ở đây?

Vị tiểu nương tử kia nhìn Tư Đồ Thừa Thiên liền nhớ đến biểu hiện lạnh như băng của hần khiến nàng ta không khỏi run sợ. Nhưng bị ép đến mức này thì có biện pháp gì nàng ta cũng phải tận dụng. Hơn nữa thấy vị tiểu công tử đen nhẻm ngày hôm qua bây giờ lại trở thành một tiểu cô nương nũng nịu thì nàng ta biết phải lấy lòng được Lý Tử Du nên nàng ta mới nói đến tình cảnh của bản thân cho nàng biết.

Thì ra phụ thân của vị tiểu nương tử này là một tú tài nhưng lại suốt ngày chỉ biết đọc sách, không quan tâm đến chuyện trong nhà khiến cho mẹ của nàng ta phải làm việc vất vả, mệt nhọc mỗi ngày. Hơn thế nữa cha nàng ta từ lúc được danh tú tài thì chẳng thi đậu kì thi nào nữa, nhưng càng không đậu lại càng thi mà thi thì lại không đậu. Đi thi sao có thể không cần tiền? Một vòng luận quân cử diễn ra như thế khiến trong nhà không còn tiền bạc gì nữa, thứ gì đáng tiền cũng bán hết, đến cuối cùng khi mẹ nàng ta đổ bệnh lại không có tiền chữa. Nàng ta đành phải lấy vị tướng công nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của kia, chỉ mất mấy lượng bạc đã có thể cưới nàng ta về. Lúc đầu gã nói cưới về rồi nàng ta không cần phải làm gì cả nhưng sau khi có được nàng ta thì nàng ta việc gì cũng đều phải làm. Hơn nữa gã còn hờn chút là đánh người, nàng ta thật sự chịu không nổi nữa nên mới lên bỏ trốn. Nhưng bỏ trốn mà trong tay không có tiền thì nàng ta sao có thể đi? Bỏ thế mà khi nàng quản lý tiền bạc có cầm được một ít, tìm một chút việc ở ngoài để làm, về sau không nàng ta và gã không ai thiếu nợ nhau. Ai biết được gã lại về sớm, không hỏi một tiếng liền đánh nàng ta. Nàng ta sợ quá nên mới làm loạn lên, hi vọng có người khác thì có thể bảo toàn được tính mạng.

Tiểu nương tử kia nói xong còn muốn cho Lý Tử Du xem thân thể mình: “Nếu cô nương không tin thì có thể nhìn sẹo trên người ta, đều là do hần đánh. Ta còn không phản kháng thì chi có thể bị đánh chết thôi. Con kiến còn sống tạm bợ được còn ta chỉ có thể bỏ trốn thôi.”

Đây chỉ là lời nói từ một phía, Lý Tử Du đương nhiên không tin hoàn toàn. Ấn tượng đầu tiên về một người có ảnh hưởng rất lớn mà ấn tượng đầu tiên của Lý Tử Du với người này vào ngày hôm qua thật không tốt. Vì thế nàng nói: “Một khi đã như vậy, cô có thể tìm về nhà mẹ đẻ của cô. Nếu không được thì còn có quan phủ. Họ có thể xử lý, ta tin rằng họ sẽ không khiến cô chịu oan khuất đâu.”

“Cô nương à, ta đã gả cho người khác thì nhà mẹ đẻ sao có thể quản đây? Hơn nữa nhà mẹ đẻ ta lại không có tiền, biết bao nhiêu chuyện phải lo, đâu thể chúc thêm phiền toái? Còn nếu báo quan cũng phải mất tiền, ta làm sao có nhiều tiền như thế? Hơn nữa đây là vợ cáo trạng chồng, thanh danh của

ta sẽ bị ảnh hưởng rất nặng, còn bị người ta sỉ vả nữa.”

Các người náo loạn trước bàn dân thiên hạ chẳng lẽ thanh danh không bị ảnh hưởng chắc?

Lý Tử Du không muốn nói nhiều với nàng ta nên hỏi thẳng: “Vậy cô muốn chúng ta làm gì giúp cô?” Nói nửa ngày rồi không phải là muốn nghe câu này sao?

Vị tiểu nương tử kia nói với về gương gương: “Nếu cô nương không chê thì có thể thuê ta không? Cái gì ta cũng biết làm, nấu cơm cũng biết.” Nàng ta nhìn ra được ai trong đoàn người này cũng đều là người có tiền. Nếu có thể gia nhập cùng họ thì nàng ta sẽ kiếm được không ít đấy.

Lý Tử Du nhún mày, nói: “Chúng ta về quê chỉ vì có việc cần giải quyết, người làm trong nhà đã đủ, không cần tuyển thêm.” Thật sự không muốn nói chuyện dông dài cùng nàng ta nữa, sao bọn Tử Y còn chưa đem tướng công của nàng ta đây nữa chứ?

Về thất vọng hiện rõ trên mặt của vị tiểu nương tử kia. Nàng ta nói: “Một người cũng không thể thuê được sao? Ta van cầu cô nương mà.”

Lý Tử Du không muốn nói nữa vì thế Bạch Vi đang ở bên cạnh đáp: “Cô nương nhà chúng ta không thể làm chủ được đâu, muốn mướn ai, bỏ ai cũng phải do lão gia, phu nhân làm chủ. Vị nương tử này đừng ép buộc nữa. Nếu cô không còn cách nào khác nữa thì ở đây ta vẫn còn ít tiền, cô cầm lấy mà sống đi.”

Tiểu nương tử kia nói: “Ta sao có thể dùng tiền của vị muội muội này được? Cô nương à, ngài có thể sắp xếp một chút được không?”

Bạch Vi nói với Lý Tử Du: “Cô nương, người cứ đến chỗ công tử đi, có nô tỳ ở đây là đủ rồi.”

Lý Tử Du tự đi tìm Tư Đồ Thừa Thiên. Nàng hỏi: “Đám người Tử Y còn chưa về sao?”

“Chắc là sắp về rồi, đến lúc đó nàng đừng mềm lòng đấy.”

Lý Tử Du nói: “Ta sao có thể mềm lòng chứ? Chẳng qua là thấy đi đường nhàm chán nên mới kiếm người nói chuyện thôi. Thật không nghĩ tới quả thật lại gặp chuyện như thế đấy. Hai vợ chồng bọn họ hẳn là đã theo dõi chúng ta từ sớm rồi.”

Tư Đồ Thừa Thiên cười nói: “Phải, hôm nay phải giải quyết dứt khoát thôi. Tránh cho để lại tai họa.”

Thì ra gần đây có một đám người chuyên đi lừa gạt. Nghe nói những nhà bị lừa đều gặp một vị tiểu nương tử trẻ tuổi số khổ rồi nhận nàng ta vào nhà. Kết quả vị tiểu nương tử này lại ngấm hạ được ân nhân của nàng ta khiến họ không còn chút sức lực, sau đó xuất hiện thêm một vài đồng lõa nữa. Rất nhiều nhà đều bị cướp tiền hoặc cướp sắc.

Lúc Lý Tử Du và Tư Đồ Thừa Thiên phát hiện tiểu nương tử này có chút kì lạ liền để cho đám người Tử Y đi hỏi thăm. Quả nhiên biết được một số chuyện, ngày hôm sau thì tiểu nương tử này thật sự chờ giữa đường.

Nếu không phải để kéo dài thời gian cho đám người Tử Y làm việc thì Lý Tử Du đã mặc kệ nàng ta rồi. Nhìn có vẻ vô hại như thế mà lại làm những chuyện thương thiên hại lí. Nàng ta xem ra cũng thật quyết tâm rồi. Lý Tử Du thấy cánh tay nàng ta bị thương là thật, vì diễn kịch đúng là chịu khổ thế nào cũng được nhĩ.

Một lát sau Tử Y xuất hiện cùng với một đám người bị trói toàn thân. Ngay khi xuất hiện thì những kẻ đó đã bị đá đến bên cạnh vị tiểu nương tử đang lải nhải kia khiến cho nàng ta giật mình sợ hãi. Đến lúc nàng ta hoàn hồn lại, muốn chạy trốn thì đương nhiên đã không còn kịp chạy nữa rồi. Tư Đồ Thừa Thiên và Lý Tử Du tiến đến, Bạch Vi nói: “Sự tình rõ ràng thế này thì vị nương tử này không cần chúng ta phải giải thích nữa nhĩ? Người còn muốn kể khổ nữa không?”

Vị tiểu nương tử kia đâu còn dám nói chuyện nữa. Nàng ta nhìn đám đồng lõa đều bị trói gô, ngay cả miệng cũng bị bịt kín thì đã biết hôm nay gặp hạn rồi. Vì thế nàng ta liền quỳ lạy xin tha mạng.

“Đều do bọn chúng ép ta thôi, ta cũng không muốn làm vậy đâu. Nhưng nếu không làm theo chúng thì chúng sẽ giết cả nhà ta. Cầu xin các người thả ta đi, ta sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế nữa đâu.”

Kẻ to lớn thô kệch tối hôm qua đã đánh nàng ta nghe nàng ta nói như vậy thì liền trừng to mắt, thân thể còn giãy giụa không ngừng. Tư Đồ Thừa Thiên sai người tháo khăn bịt miệng của gã ra. Miệng vừa được thả gã liền mắng: “Vân Tam nương! Đồ tiện nhân nhà ngươi! Đều do ngươi bảo mấy huynh đệ chúng ta làm ra những chuyện như thế! Chú ý là của ngươi vậy mà bây giờ lại dám đổ hết tội lên đầu lão tử! Cẩn thận sau này lão tử sẽ bắt thấy ngươi đó!”

Vân Tam nương khóc nước mắt, nói: “Ngươi nói vậy! Đám người các ngươi muốn kiếm tiền, thiếu một nữ nhân nên mới uy hiếp ta làm chuyện này. Nếu ta không làm theo, các ngươi sẽ xử lí ta. Ta thật oan uổng quá!”

Lý Tử Du lười xem nữ nhân này diễn trò tiếp vì thế nàng nói: “Diễn thế đủ rồi. Nha môn gần nhất ở đâu vậy? Đưa đám người này qua đó đi, vừa rồi bọn họ nói gì thì cứ ghi lại hết rồi để họ ăn dẫu tay lên.”

Nàng lại nhìn đám nam nhân kia, nói tiếp: “Quan phủ chỉ dùng đại hình với thủ phạm chính, các ngươi nên biết rõ mới đúng. Tông phạm và thủ phạm khác nhau thế nào thì ta nghĩ trong lòng mọi người đều hiểu rõ ràng rồi.”

Đám nam nhân kia đều dùng sức gạt đầu. Vân Tam nương ác độc nhìn Lý Tử Du thì bị Bạch Vi tát mạnh, nói: “Chết cũng không biết hối cải mà! Còn trừng cô nương nhà chúng ta sao? Nếu không phải chúng ta tính ngu thì chẳng phải bây giờ đã thành quỷ dưới đao của các người rồi sao? Đánh người cũng không thể giải hận!”

Nàng lại tát thêm một cái nữa: “Cho người ác độc này! Cho người hại người này!”

“Được rồi. Đánh đủ rồi đấy. Đừng để nàng ta gặp quan phủ lại không nói chuyện được.” Lý Tử Du nói.

Lúc này Bạch Vi mới dừng tay. Đám người Tử Y tự mình đem bọn người này đến nha môn. Lý Tử Du thấy thật vui vẻ, cảm giác trừ được kẻ xấu thật là tốt.

“Chơi đã không?” Tư Đồ Thừa Thiên nói.

“Còn chưa đã đâu.” Lý Tử Du nào có sợ hấn chứ. Nàng nói: “Hôm nay ta thật vui vẻ, đa tạ huynh.”

“Cảm tạ ta? Nói miệng không tính. Trước tiên nàng cứ nhớ đó đi, chờ sau này lại cùng nhau tính tiếp.”

Hả? Chẳng lẽ huynh không muốn bắt những người này lại sao? Sao cuối cùng lại thành ra mình thiếu nợ nhân tình người khác thế này? Lý Tử Du khó chịu trong lòng vì thế sai Bạch Vi tìm một chiếc xe ngựa khác. Bạch Vi cười thầm, cô nương và vương gia thật chẳng khác gì hai đứa nhỏ, đầu võ mồm rồi lại giận lẫy nhau. Càng nhìn nàng càng thấy tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Chương 72.2

“Cô nương à, sao người và vương gia lại nhận ra tiểu nương tử kia có vấn đề vậy? Nô tỳ nhìn thế nào cũng không ra được.”

Lý Tử Du nói: “Chuyện tôi qua các người đều thấy rồi đấy. Ta nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người đó có chút lạ. Hơn nữa lẽ ra vương gia và ta đứng cùng một chỗ thì nàng ta phải nhắm vào vương gia trước nhưng nàng ta lại hướng về phía ta. Ta liền đoán liệu nàng ta có biết ta là nữ nhân nên mới làm vậy hay không. Người nghĩ xem, nếu những lời nàng ta nói là thật thì một tiểu nương tử yếu đuối làm sao có thể có ánh mắt như vậy được chứ? Liếc một cái liền biết nam hay nữ, khẳng định nàng ta đã lăn lộn bên ngoài nên mới có thể tinh tường được như thế. Nàng ta đã biết ta là nữ tử thì nhất định sẽ nghĩ rằng nữ tử dễ mềm lòng hơn, hơn nữa còn là nữ phần nam trang thì sẽ có chút hành hiệp trượng nghĩa, có lòng bênh vực kẻ yếu vì thế nên mới muốn bắt lấy ta để bước thêm một bước hành hành động. tiffanyphan.wordpress.com Ngoài ra vị tiểu nương tử kia nói nhiều như vậy mà nam tử kia không tiến lên mà chỉ đứng đó quát lớn, chẳng phải kì quái lắm sao? Vì thế nên lúc về phòng ta đã nói chuyện với vương gia. Vương gia phái người điều tra, quả nhiên ở gần đây có đám người chuyên làm chuyện xấu nhưng mọi người đều không biết mặt thật của bọn chúng. Những người bị hại đều là những người qua đường, sự tình được xử lí xong rồi thì liền rời khỏi nơi này. Căn bản cũng không muốn đem mọi chuyện làm lớn ra, sợ chuyện này lan truyền sẽ ảnh hưởng thanh danh của nữ quyền trong nhà. Hôm nay khi ta thấy Vân Tam nương kia thì liền khẳng định suy đoán của ta. Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Vân Tam nương kia biết chúng ta là từ nơi khác đến, phải đi qua đường này nên mới đến đây chờ sẵn.”

Bạch Vi thờ dãi: “Vẫn là cô nương suy nghĩ cẩn thận. Nếu là nô tỳ thì nô tỳ đã chẳng thể nghĩ nhiều được như thế. Trên đời này thật là có nhiều kẻ lừa đảo quá. May mà có vương gia về cùng chúng ta, nếu không thật không dám tưởng tượng chúng ta sẽ gặp phải chuyện gì.”

“Đây là do cách ăn mặc của chúng ta thôi. Tuy rằng chỉ là y phục bình thường nhưng dù sao ở chỗ này cũng coi như là tốt hơn người bình thường nhiều lắm. Người ta không nhắm đến chúng ta thì phải nhắm ai đây? Nếu chỉ có hai người chúng ta thôi thì ta cam đoan sẽ ăn mặc thậm hơn cả Vân Tam nương kia nữa đó.”

Tư Đồ Thừa Thiên không sợ trời không sợ đất nên cũng không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt thế này. Đương nhiên cũng là do hấn có thể giải quyết được hết mọi biến cố. Nhưng Lý Tử Du vẫn cho rằng nên hạ thấp mình thì vẫn tốt hơn.

Bạch Vi vội nói: “Vương gia và cô nương mặc vậy là đã kém lắm rồi, không thể kém hơn đâu!”

Bạch Vi này thật là, Lý Tử Du cười thầm.

Đến cuối cùng thì Lý Tử Du vẫn ngồi chung xe ngựa với Tư Đồ Thừa Thiên, nguyên nhân là do da mặt hấn quá dày, trực tiếp đuổi Bạch Vi xuống xe.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Một ngày sau Lý Tử Du đã trở về căn nhà nhỏ nàng đã từng ở bảy tám năm. Trong lòng nàng thật sự xúc động. Mẫu thân đã mất ở căn nhà nhỏ này, phụ thân cũng rời nàng mà đi. tiffanyphan.wordpress.com Dù rằng đó là những chuyện đau lòng nhưng Lý Tử Du vẫn thích nơi này, không hỗn loạn như ở kinh thành, làm cho lòng người bình lặng.

Tư Đồ Thừa Thiên cũng từng ở đây một thời gian, tâm tình hấn thế nào Lý Tử Du không biết nhưng ngay từ lúc nàng bước vào cửa thì đã phát hiện nơi này rất sạch sẽ, cho dù là một cọng cỏ dại cũng không có. Nàng liền nhìn về phía Tư Đồ Thừa Thiên. Đáng nhẽ một năm qua không có ai ở cớ dại đã phải mọc cao lắm rồi nhưng nhìn cảnh này xem ra là có người thường xuyên xử lí, dọn dẹp.

Sau khi phân phó mọi người đi cất hành lý và chuẩn bị thức ăn, Tư Đồ Thừa Thiên nói với Lý Tử Du: “Sau khi rời đi ta đã phái người đến đưa bạc cho nàng nhưng kết quả nàng lại chạy mất. Ta cũng thường cho người đến xem thử, thuận tiện sửa sang lại phòng ốc cho nàng luôn. Xem ra hiệu quả không tệ lắm.”

Lý Tử Du trong lòng cảm động, nói: “Cảm ơn.”

“Nhớ kỹ nhé. Chờ sau này cùng nhau tính lại.” Tư Đồ Thừa Thiên kéo tay Lý Tử Du, nói: “Nhân cơ hội này chúng ta đi thăm nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân đi.”

“Được.”

Hai người cùng nhau đi đến vườn trúc. Nơi đó có hai mộ phần được đắp cạnh nhau, không có bia mộ, phía trên cùng mọc đầy cỏ dại. Lý Tử Du nói: “Phụ thân từng nói, người từ đất mà đến thì cuối cùng cũng phải trở về với đất. Vì thế họ không cần mộ bia, chỉ cần yên tĩnh ở đây thôi. Phụ thân còn nói rằng ông hy vọng có kiếp sau, như vậy ông ấy có thể ở cùng một chỗ với mẫu thân rồi. Nhưng phụ thân cũng bảo ta rằng, chẳng ai biết trước được kiếp sau cho nên việc quan trọng nhất là phải nắm chắc kiếp này. Chính vì vậy ngày đó phụ thân mới liều lĩnh cùng mẫu thân rời đi chỉ để được ở bên nhau.”

Lý Tử Du bất tri bất giác lệ đã tuôn rơi. Tư Đồ Thừa Thiên lau khô hai hàng lệ của nàng rồi nói: “Nhạc phụ đại nhân nói đúng. Nắm chắc kiếp này chính là quan trọng nhất. Vì vậy đời này chúng ta phải sống thật tốt, ta và nàng từ nay về sau sẽ luôn ở bên nhau. Nào, chúng ta hãy cùng khấn nguyện vị lão nhân gia, nói cho họ biết sau này chúng ta muốn được ở bên nhau.”

Hai người quỳ xuống, Tư Đồ Thừa Thiên giới thiệu bản thân cho phụ thân mẫu thân nàng biết. Hắn còn nói: “Nhị vị lão nhân gia yên tâm, sau này cứ giao Tử Du cho con. Nàng đã cứu mạng con, cũng cứu tâm con, chúng con sẽ ở đây báai cao đường.”

Hai người cùng dọn dẹp cỏ dại trên mộ phần, Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Ta sẽ phái người viếng nhị vị lão nhân gia vào ngày lễ tết. Sau này có dịp chúng ta sẽ cùng nhau trở về.”

“Được. Chỉ là phụ thân mẫu thân không thích bị làm phiền, ta sợ người khác quấy rầy thanh tĩnh của phụ thân mẫu thân.”

“Yên tâm đi. Người của ta làm việc đều có chừng mực. Người phủ Trấn Viễn Hầu cũng sẽ không tìm đến nơi này đâu.” Nếu bọn họ còn tranh giành lợi ích với cả người chết thì người như vậy chẳng đáng sống trên đời rồi!

“Được rồi. Bây giờ nàng đã là thê tử của ta.” Tư Đồ Thừa Thiên cười nói với Lý Tử Du.

Lý Tử Du cũng cười: “Phụ mẫu ta đều đã nghe được rồi, chàng nhất định phải đối xử tốt với ta. Nếu không ta sẽ không để ý đến chàng nữa.”

(Chính thức đổi xưng hô nhé :D)

“Nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân có nghe thấy không? Bây giờ con bị tiểu nha đầu này quấn gât gao rồi đấy.”

Lúc hai người trở về, Bạch Vi đã chuẩn bị xong bữa tối. Hai người ăn một chút bữa cơm nông thôn, tâm tình cũng tốt lắm, chuẩn bị ở lại đây mấy ngày rồi lại đi.

Đám người Từ Y thì lên núi tìm một chút món ăn dân dã. Không biết có phải do Tư Đồ Thừa Thiên đã an bài hết hay không mà người trong thôn không có ai đến quấy rầy. tiffanyphan.wordpress.com Lý Tử Du tưởng rằng nơi này đã lâu không có người ở mà bây giờ lại có khói bếp bay ra thì chắc sẽ có người tò mò nhưng cho đến lúc đoàn người rời đi cũng không xuất hiện người khác. Xem ra Tư Đồ Thừa Thiên quả thật đã chuẩn bị rất chu đáo.

Từ khi đến nơi này tất cả mọi người đều cảm thấy thân thiết hơn. Đám thị vệ cũng đặc biệt cười to thoải mái, âm thanh sang sảng. Buổi tối ở trong tiểu viện còn nấu một chút món ăn thôn quê, Lý Tử Du cảm thấy hương vị cực kỳ tốt, vẫn còn như xưa. Quả nhiên người bên cạnh Nhiếp chính vương ai ai cũng mang tài nghệ. Ngay cả Bạch Vi cũng muốn ở chung một chỗ với họ.

Ngày hôm sau, Tư Đồ Thừa Thiên quán quýt lấy Lý Tử Du đòi nàng dẫn hắn lên núi. Lý Tử Du biết hắn muốn đến nơi hai người gặp mặt lần đầu tiên.

Thật ra Lý Tử Du muốn đến sơn động trước đây của sư phụ tuy rằng chẳng còn gì ở đó nữa. Thôi quên đi, đi rồi chỉ càng thêm buồn thôi, vẫn là nên đi đến chỗ con suối trong núi ngày trước đi. Vì vậy hai người hào hứng xuất phát đi đến chỗ ngọn núi kia.

Khoảng tầm một canh giờ mới đến được nơi đó. Tư Đồ Thừa Thiên tò mò hỏi: “Làm sao ta có thể đến được đây nhỉ?”

“Cái này phải hỏi chính bản thân chàng thôi. Vốn dĩ ta chỉ muốn uống nước thôi, ai ngờ lại phát hiện một kẻ toàn thân đầy máu. Rồi cứ thế cứu chàng thôi.”

Tư Đồ Thừa Thiên cười nói: “Có phải vì gương mặt của ta rất đẹp khiến nàng mới nhìn không được nên phải cứu ta không?”

Lý Tử Du cười lớn: “Lúc ấy chàng ngập trong nước, không rõ mặt mũi. Hơn nữa lúc đó toàn thân nhếch nhác, lấy đâu ra mặt đẹp hả? Ta chẳng qua là động lòng trắc ẩn nên cứu chàng thôi.”

Thật ra là vì nàng nhận thấy đó là một cơ hội tốt, có người sống để luyện tập tay nghề, hơn hẳn thực hành trên cỏ. Chỉ là nàng không thể nói lý do này ra, bằng không nàng chắc chắn sẽ gặp chuyện không hay đó.

Thấy Lý Tử Du cười vui vẻ, Tư Đồ Thừa Thiên nói: “Cái này người ta gọi là duyên phận.” Ai mà biết tên tiểu tử đen đúa ngày đó bây giờ lại trở thành thế tử của hân chứ? Ông trời đối xử với hân cũng không tệ đâu.

“Ta còn chưa hỏi chàng, lúc ấy sao chàng lại bị thương, lại còn chạy đến đây nữa?”

“Mấy người con trai của hoàng huynh ta làm loạn, ta không cẩn thận bị ám toán nên bị chém một đao. Người bên cạnh ta vì để che giấu cho ta chạy trốn nên đều đã chết. Còn ta lại chạy đến đây, ngã xuống nơi này.” Hân chỉ nói hai, ba câu như vậy thôi nhưng Lý Tử Du cũng đoán được tình cảnh lúc đó hung hiểm thế nào. Đến cả nơi thâm sơn như nơi này còn nghe được tin bạo loạn thì có thể đoán được lúc đó tình cảnh thảm thiết đến cỡ nào. Trong chớp mắt tiên đề cuối cùng chỉ còn lại Hoàng nhi còn hân trở thành Nhiếp chính vương. Biểu tỷ của Hoàng nhi là nàng đã cứu hân phải chăng cũng do ý trời.

Nghĩ kĩ lại thì nếu lúc đó nàng không cứu hân thì có khi một vị hoàng tử nào đó sẽ đạt thành mưu kế, như vậy Hoàng nhi cũng không thể sống sót. Dĩ nhiên cũng có thể sẽ bị ban chết, nàng cũng sẽ không thể vào kinh gặp lại di nhỏ và Hoàng nhi được. Chẳng lẽ ông trời thật sự đưa hân đến bên nàng, khiến nàng cứu hân sao?

“Sao nàng lại có thể khâu miệng vết thương? Tay nghề đó không giống với các đại phu thông thường.”

Lý Tử Du không biết phải nói thế nào về vấn đề này. Nàng thở dài một hơi rồi nói: “Ta cũng không biết phải nói thế nào nữa. Chàng có tin ta không?”

“Đương nhiên tin tưởng!”

“Ngày ta còn bé đã gặp được sư phụ của ta. Kỹ thuật đó chính là do bà ấy dạy. Hành vi, cử chỉ, ngôn từ của bà ấy đều rất kì lạ, cuối cùng còn dạy ta nhiều thứ. Nhưng sau này bà ấy lại rời đi, ta không biết bà ấy đã đi đâu nhưng cho dù bà ấy có là ai đi chăng nữa thì bà ấy cũng là sư phụ ta.”

“Ta hiểu. Trên đời này người tài ba dị sĩ rất nhiều. Nàng đã may mắn gặp được một vị nhân sĩ như thế cũng là chuyện tốt. Chúng ta không cần phải nhắc đến nữa, hơn nữa ta cũng phải cảm tạ sư phụ nàng. Nếu không có nàng ấy thì nói không chừng hai chúng ta vĩnh viễn cũng không được như bây giờ. Có khi ta đã chết từ ngày đó rồi.”

“Không cho nói đến chữ chết! Chúng ta đều phải sống tốt!”

“Được được, chúng ta đều sống tốt! Đi thôi, đi săn thú thôi. Ngày hôm qua đã để cho đám người kia giành trước, hôm nay ta phải cho nàng thấy bản lĩnh của ta.”

Haizz, lại là thú, thú thật đáng thương. Lý Tử Du thay con thú thương cảm trong lòng.

Quả nhiên đến tới Tư Đồ Thừa Thiên đã săn được không ít mồi. Có chim trĩ, có sơn dương, đương nhiên không thể thiếu thú được. Đám người kia đối với những thứ khác đều không có hứng thú nhưng chỉ riêng với sơn dương lại như hổ rình mồi. Lý Tử Du đã ăn rất nhiều thịt nhưng lại chưa ăn thịt sơn dương bao giờ. Mùi vị quả nhiên rất đặc biệt. tiffanyphan.wordpress.com Không biết đám người đó đã xử lí như thế nào mà lại không có mùi hôi tanh khiến nàng ăn nhiều hơn thường ngày.

Bạn đang đọc truyện *Phu Quân, Xin Chào!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.